

AYÇA T. K.

"RÜZGÂR NEREYE ESERSE,
RÜZGÂRGÜLÜNÜN YÖNÜ DE ORASIDIR."

Rüzgar'ın zayıf bir anında yaptığı hatanın bedeli
ona en büyük korkusuyla geri dönmüş, Meltem tarafından
terk edilmişti. Meltem'in yokluğuyla bir kez daha yüzleşen Rüzgar,
karısını geri kazanmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.
Ancak ikisinin de bilmediği bir şey vardı:
Meltem'in giderken yanında götürdüğü sadece bir valiz değildi.

Karnında ikisinin bebeğini taşıyordu.

İkili bir yandan hasar almış evliliklerini
onarmak için çabalarken diğer yandan da
doğacak bebeklerine kendilerini hazırlayacaklardı.

Yetimhanede büyüyen, hiç anne baba sevgisi görmemiş
Rüzgar ile Meltem'i son bir sınav bekliyordu.
Bu, aynı zamanda onların en büyük sınavı olacaktı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

© /pukkayayınları

PUKKA
YAYINLARI

"Senden hiçbir
şeyimi sakınmam.
Al, kullan hepsini.
Benim her şeyim senin."

Elini yanaklarımdan
çekerken,
"Artık sizin," diye ekledi.

"İkinizin."

Kutlu Olsun -3-

Ayça T. K.

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler

Son Okuma: Neslihan Akman

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Basım: Mayıs 2025

ISBN: 978-625-95863-3-5

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43624

Kutlu Olusun

AYÇA T. K.

Hayatın şiddetli fırtınası içinde tatlı bir esinti arayan herkese...

GİRİŞ

Ludovico Einaudi - Experience

Rüzgar, hayatında belki de ilk kez yetimhaneye giden yolda bu denli mutluydu. Öyle heyecanlıydı ki zıplayarak yürümek için adımlarını yere iyice bastırıyordu. Yoldan geçenlerin ona tuhaf tuhaf bakmasını istemezdi. Zaten elindeki poşeti de çok sallamaya cesaret edemiyordu.

Poşetin içinde Meltem'in hep istediği o bebek vardı.

Yanında çalıştığı tamircinin her istediğini yaparak, çok fazla çalışarak harçlıklarını biriktirmiş ve nihayet ona bu bebeği almıştı. Almak için çok çalıştığından Meltem'i bu süre boyunca görmemişti. Acaba onu görünce ne tepki verecekti? Uzun zamandır gelmediği için yüzüne bakmayacağı kesindi ama kendini bu bebekle affettirebileceğini umuyordu. Hayır, ummuyordu; bundan emindi. Bebeği görünce Meltem'in dikkati dağılacaktı ve o kadar mutlu olacaktı ki Rüzgar'a neden kızdığını dahi unutacaktı.

Rüzgar bunu düşününce yetimhaneye yaklaşan adımlarının hızlanmasına engel olamadı. Poşetin içindeki bebeğe tereddütle baktı. Sağlam görünüyordu, onu sarsmamak için çok özen göstermişti ancak bir yandan da aceleliydi. Hemen Meltem'i görmek, bu bebeği ona vermek istiyordu. Yüzündeki mutluluğu görmek istiyordu.

Yetimhanenin önünde durduğunda güvenlikçi abiye başıyla selam verdi. Buraya devamlı gidip geldiğinden kimse gelişini yadırgamamıştı ancak uzun süredir gelmediğinden olsa gerek, güvenlikçi ona biraz tuhaf bakıyordu.

Rüzgar başını iki yana sallayıp gözlerini yetimhanenin bahçesinde gezdirmeye başladı. Gözleri Ali amcayı seçtiği gibi boş olan elini kaldırarak, "Ali amca!" diye bağırdı.

Ali amcanın bakışları direkt ona döndü. Rüzgar heyecanla ona doğru ilerlerken, onun da gözlerinde tuhaf bir bakış olduğunu fark etmedi. Adımlarını tam önünde durdurup gülümsedi.

“Meltem’i çağırırsana.” Hal hatır sormadan direkt konuya girmenin kabalık olacağını biliyordu ancak elinde değildi. Yerinde duramıyordu. Hemen Meltem’i görmeli ve ona bu bebeği vermeliydi. Sonra Meltem gülümser, Rüzgar’ın gününü güzelleştirirdi.

Ali amcanın yüzünden üzgün bir ifade geçti. “Rüzgar, oğlum...”

Bir şeyler söyleyecekmiş gibi duruyor ancak bunu Rüzgar’a nasıl anlatacağını bilmediğinden kem küm etmekten öteye gidemiyordu. Rüzgar’ın yüzündeki gülüş hızlıca soldu. “Ne oldu? Hasta mı yoksa?”

“Yok,” dedi Ali amca hemen. “Yok, ondan değil de...” İçine derin bir nefes çekti. “Meltem gitti, Rüzgar. Ailesi gelip aldı onu.”

“Gitti mi?” diye sordu Rüzgar. Sesi kendisine çok yabancı geliyordu. *Gitmek*. Meltem ve gitmek. *Meltem gitti*. Ne anlama geliyordu ki bu?

“Evet, gitti.” Ali amca, Rüzgar’ın yüzüne üzgün bir şekilde baktı. Çocuğun bir şeyleri algılamakta zorluk çektiğini fark edince sözlerini tekrarlamakta buldu çareyi. “Ailesi geldi aldı Meltem’i.”

“Bunu sana Meltem mi söyletiyor, Ali amca?” diye sordu Rüzgar son bir çare. “Çok kızdı bana gelmediğim için, değil mi? Ondan çıkıp göstermiyor kendini.”

Meltem yalan söylemeyi bilmez ki dedi içindeki ses. Rüzgar kulaklarını o sese tıkayıp konuşmaya devam etti. “Eğer bana küstüğü için inmiyorsa yanımda çok güzel bir şey getirdiğimi söyle. Meraklanır o, dayanamaz iner hemen. Kızmasın bana.”

“Oğlum,” dedi Ali amca kararlı. “Meltem gitti.”

Meltem gitti.

Meltem gitmişti. Bu, artık burada olmadığı anlamına geliyordu. Her şey Rüzgar’a kötü bir şaka gibi geliyordu. Sadece bu bebeği ona almak istemişti. Sonraki gelişinde elindeki bebeği ona vermek, yüzündeki mutluluğu görmek istemişti ve şimdi Meltem’in gittiğini öğreniyordu. Ailesi gelip almıştı onu.

Ailesi mi vardı?

Rüzgar, ailenin ne demek olduğunu bilmiyordu ama iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Okuldakiler devamlı ailelerinden bahsederlerdi. Madem Meltem’in bir ailesi vardı, neden en başında buradaydı? Meltem düştüğünde neden onun yaralarını öpmemişlerdi? Karanlıktan korkup ağlayarak tüm yurdu ayağa kaldırdığında neredeydi ailesi?

Aile neydi bilmiyordu ama Meltem’in ailesi o değil miydi?

“Nereye gitti?”

“Evine,” dedi Ali amca. “Evine gitti.”

“Ne zaman geri dönecek peki?”

“Oğlum, o... dönmez ki bir daha. Ailesiyle kalır artık.”

“Dönmeyecek mi?” Rüzgar’ın kalbinin etrafı kabullenmek istemediği hislerle sarılırken çırpındı. “Gelmeyecek mi buraya bir daha?”

“Gelmez.”

“Evi nerede peki?”

“Bilmiyorum oğlum. Böyle şeyler söylenmez ki bize.”

“Nasıl söylenmez? Niye söylenmiyor?” Rüzgar korkusunu görmezden gelmeye çalıştı ama çok fazlaydı. “Geri gelecek,” dediğinde sesi inatçı çıktı. Ali amcanın onu aksine ikna etmesine, ona zor şeyleri kabullendirmesine müsaade etmeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Bir hafta sonra tekrar yetimhaneye geldi. Tekrar Meltem’i sordu. Tekrar aynı cevapları aldı.

Kabullenmedi. Gittiğini kabullenmek istemedi. Onu bir daha göremeyeceğini kabullenmek istemedi. Elbette onu görecekti. O bebeği Meltem’e almıştı ve bunu ona verecekti. Onu tekrar görecekti.

Sonraki hafta gittikçe azalan umuduyla tekrardan yetimhanenin kapısında göründü. Cevap yine aynıydı. *Meltem yok.*

Nasıl olmazdı?

Onsuz nasıl olurdu ki?

Kabullenmek istemedi. Elinde Meltem’e ait olan bebeği taşımaktan sıkılmıştı ama gocunmadı. Sonraki hafta tekrar gitti. Umudu kalbini terk edene kadar yetimhanenin kapısına gitti ve her seferinde cevap aynıydı. *Meltem gitti.*

Kabullenmek istemediği hislerin içinde çırpınan kalbi artık yorulmuştu. Rüzgar, elindeki bebeği yetimhanedeki başka bir kız çocuğuna verdi. Bebek elinden çıktığı anda kalbi çırpınmayı bıraktı. Meltem’i bir daha göremeyeceği düşüncesiyle dibe battı.

Bir kaldırıma çökerek başını ellerinin arasına aldı.

Meltem gitti, dedi içindeki ses.

Rüzgar, içi acıya acıya bu gerçeği kabul etti.

Ellerini yüzüne kapattı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

1. BÖLÜM

Model - Yalnızlık Senfonisi

Mutfakta bir o yana bir bu yana koştururken, bir taraftan da çırpıcının altında elimi tutuyor ve yere akmaması için çabucak tezgâha varmaya çalışıyordum. Çırpıcıyı, kabuk tutmasın diye tekrardan karıştırdığım muhallebinin içine bırakarak elime bir fırça aldım ve buzdolabına yöneldim. Kapağı açtığımda bir an için niye buzdolabını açtığımı hatırlayamadım. Sonraki saniyede gördüğüm pudra şekeri ve yumurtayla aklım başıma geldi. Lazım olanları alarak tezgâha yürüdüm.

"Anne!" diye seslenen küçük canavarımla arkamı döndüm. Mutfak masasının üstünde yüzü gözü una bulanmış bir halde bana bakan kızısıyla göz göze geldiğimde gülümsedim. Kırmızı tombul yanakları yüzünden sarkıyordu. "Anne, kurabiye," dedi.

"Birazdan fırına vereceğim anneciğim."

Elimdeki yumurtanın sarısıyla beyazını ayırıp, sarısını böreklerin üstüne sürmeye başladım. "Anne, kurabiye!" diye çıldırdı kızım tekrardan.

"Tamam anneciğim, yapıyorum kurabiyeni," dedikten sonra onaylamaz bir ses çıkardım. Kızım çok sabırsızdı.

"Kızım sen kimden aldın bu sabırsızlığı?" Duyduğum tanıdık sesle mutfağın girişine baktığımda Rüzgar'ı gördüm. Gülen gözleri ve yanağında belirginleşen tek gamzesiyle masada una bulanmış kızına bakıyordu. Onun yanına ilerlerken bana ufak bir bakış attı. "Küçük bir versiyonunu doğurmasaydın bu kadar uğraşmayacaktın."

Yumruğumu belime yaslayarak ona dik bir bakış attığımda güldü ve saçının üstüne bir öpücük kondurdu. Ben de bakışlarımı kızımıza çevirdim. Belki görünüş olarak bana benziyordu ama güldüğünde yanağında belirginleşen o tek gamzesini babasından almıştı.

"Güzelim," dedi Rüzgar içimi eriten o ses tonuyla. Kızını kucığına alıp tombul yanaklarını derin derin öptü. Tekrar ve tekrar... Onu öpmelere doyamıyordu. "Annen bugün seni mi pişirecek babacığım? Bu ne hal böyle?" diye sordu yüzündeki unları nazikçe silkelerken.

"Annem hiçbir şey pişiremiyor baba," diyerek beni şikâyet ettiğinde ağzım kocaman açıldı. "Çok şey yaptı ama hiçbirini pişmedi. Kurabiyem de pişmedi daha."

Büyük gözlerini gözlerime dikti. "Anne!" dedi kaşlarını çatarak. "Bir işe başladırısan önce onu bitir!"

Gözlerimi anında Rüzgar'a çevirdim. "Kimin küçük bir versiyonu demiştin?" diye sorduğumda keyifle güldü. Gözlerinde gururlu bir bakış vardı.

"Ben kızımızın üstünü değiştireyim bitanem. Kirlenmiş."

Kafamı onaylarcasına salladığımda, Rüzgar kucığında kızımızla beraber mutfaktan çıktı. Bir yandan da onun benimle ilgili şikâyetlerini dinliyordu. Birçoğu kurabiyesinin hâlâ hazır olmamasıyla ilgiliydi. Hatta hepsi kurabiyeyle ilgiliydi.

Kendi kendime gülerek kurabiyeleri önceliğime koydum ve üstlerine pudra şekeri serptim. Nihayet tüm işlerimi bitirdiğimde, "Rüzgar!" diye seslendim kızımı getirmesi için. Ses gelmedi. Mutfaktan çıkıp koridorda ilerlemeye başladım.

"Anne!" diye bağırان kızımın sesini duyduğumda ona varmak için deli gibi koşmaya başladım. "Bebeğim?"

"Anne, kurtar beni!"

"Bebeğim, neredesin?" Evin duvarları üstüme geliyor, kızıma giden yollarım bir bir kapanıyordu. İşin can sıkıcı tarafı sesin nereden geldiğini de kestiremiyordum. Yavrumun yardım çığlıkları kulaklarıma çarparken nefesim daralıyor, kendi etrafımda dönerek onu bulmaya çalışıyordum.

"Anne, beni bırakma!" diye bağırdı kızım. Ellerimi saçlarımdan geçirdim. "Anneciğim, buradayım! Korkma, tamam mı? Ben seni bırakmam. Neredesin?"

"Anne..." Kızımın hıçkırıklarını duyduğumda biri boğazımı sıkıyormuş gibi nefes alamamaya başladım. "Bebeğim..." diye sayıkladım ben de.

"Bebeğim, neredesin?" Onu göremiyordum. Hıçkırıklarını durduramıyor, onu kucığıma alarak gözyaşlarını silemiyordum. Ona ulaşamıyordum. Çaresizce bağırdım.

"Kızım!"

Bakışlarımı yerden ayırmadan elimdeki valizi sürüklemeye devam ederken ayaklarım da tıpkı valiz gibi sürükleniyorlardı. Attığım her adımda kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Yürümek, kimi zaman kafamı toplamak için yaptığım bir eylemdi. Beni rahatlatırdı. Düşünmemi sağlardı. Ancak şu an yürüdüğüm yolun dahi farkına varamayacak kadar dağılmış durumdaydım.

Bu, bugün yaptığım ikinci yürüyüştü.

İlkini sabah, Rüzgar işe gittikten sonra yapmıştım. Evde kaldıkça duvarlar üstüme geliyordu çünkü. Oturma odasına girmek dahi istememiştim. Orada işittiğim lafları yeniden duyuyormuş gibi oluyordum. Dün gecedan beri o anı yüzlerce kez aklımda oynatmıştım. Ona, Buse'nin Can'a hamilelik haberini vermek için aldığı patiklerin içinde olduğu poşeti uzatışım ve ardından söylediklerim...

İkimize de iyi geleceğini düşündüğüm bir tatilden bahsetmeye çalışırken kullandığım sözcükler, onun hamile olduğumu düşünmesine sebep olmuştu. Yüzlerce kez muhakemesini yaptığım o anın ardından her seferinde bu şekilde düşünmesini anlamıştım. Paniklemişti haklı olarak. Baba olmak istemediğini defalarca dile getirmişti. Yanlış anlaşılmaya da müsait bir andı.

Olayın sadece bu kısımlarını düşünerek kendimi bir önemi olmadığına ikna etmeye çalışmıştım. Tepkisi kalbimi kırmamış değildi. Üzülmüştüm. Baba olmak istemediğini bilsem de hamile olduğumu düşündüğü bir anda öyle bir tepki vermesi zoruma gitmişti. İster istemez heyecan içinde ona hamile olduğumu söyleyip de aynı tepkiyi aldığımı düşünerek daha çok kahretmiştim kendimi. Ve sonra... söylediklerinin alt metnini okumaya başlamıştım.

Ne yaptın sen, demişti bana.

Sahi, bunca zaman ona karşı dürüst olmaktan başka ne yapmıştım ben? Hiçbir şey. Ortada daha hiçbir şey yokken, alınmış bir karar bile yokken anne olmak istediğimi fark ettiğim anda ona açmıştım bu konuyu. Zamanın uygun olmadığını, onun istemediğini bilerek sırf ben istediğimi fark ettiğimi saklamayayım diye ona söylemiştim. Bu konuda düşünmesini istemişim çünkü. Sandığı kadar korkutucu olmadığını, içten içe aslında baba olmak istediğini fark etmesini ummuştum belki de. Kim bilir...

Hamile olmamı istememesi normaldi ve ben olayın yalnızca bu yanına odaklanmaya, beni suçladığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışmıştım. Başaramamıştım. Olay aklımda tekrar ettikçe bilerek hamile kaldığıma dair

yaptığı imalar canımı yakmıştı. Nasıl bunu yapabileceğimi düşünürdü? Onun fikrinin en önemsiz konuda dahi benim için ne kadar değerli olduğunu bile bile, böylesine hayati bir konuda onsuz hareket edeceğimi nasıl düşünürdü?

Ona, babalığa hazır olup olmadığını sormadan hamile kalmaya çalışmayı nasıl yakıştırmıştı bana? Hamile kalışımı ertesi gün hapi içmememle bağdaştırmasını bile anlayabiliyordum ancak hiç sormamıştı. O hapi içip içmediğimi hiç sormamıştı.

Böyle biri miydim gözünde? Sırf o hayatının sonuna dek benimle kalsın diye bir çocuğu kullanacak kadar alçak mıydım ben? Etrafımda aldatan kocasını eve bağlamak için hamile kalan, çocukları kullanan kadınlar olmuştu. Bunlardan biri beni doğuran kadındı. Beni doğurma amacı yalnızca o adamı eve bağlamaktı. İsteddiği kadar işine yaramamıştım tabii. Babam benden kurtulmasını söylemişti ve o da beni yetimhaneye vermişti.

İlişkide korunmasına rağmen hamile kalan kadınlar vardı. Aslında hiçbir korunma yöntemi yüzde yüz etkili değildi. O küçük ihtimal hep vardı. Rüzgar, tüm bunları bir kenara atarak beni ertesi gün hapını içmemekle suçlamıştı.

Sabah yaptığım yürüyüş boyunca bu gerçeği sindirmeye çalışmıştım. Aklına gelen ilk ihtimalin bu oluşu beni paramparça ediyordu. Çünkü bu, bana güvenmediği anlamına geliyordu. Yanlış insanların elinde büyüyen bir çocuk olarak aynılarını başka bir çocuğa yaşatabileceğime inandığı anlamına geliyordu.

Annem kadar kötü bir kadın olabileceğimi düşünmüştü.

Gözlerim tekrardan yaşardığında dişlerimi altdudağıma geçirdim. Sürekli ağlamıştım. Gözyaşlarımı durduramıyordum. Canım yanıyordu. Onun yanında kalmak istediğim için *canım yanıyordu*. Bu güvensizliği görmezden gelmeyi bir an için de olsa düşündüğüm için canım yanıyordu ama kendimi tanıyordum. Görmezden gelemezdim. Ona her baktığımda aklıma, hamile kaldığım için beni suçlaması gelecekti. Bana güvendiği konusunda ona güvenmeyecektim.

Bu yüzden gitmiştim.

Çünkü kalsaydım bu kırgınlığımı yutardım. Çünkü onu çok fazla seviyordum. Kalmaya çalışırdım. Kalmak için kendimi hırpalardım. Babamın her aldatışında, her kötü sözünde onunla kalabilmek için kırgınlıklarını yutan annem gibi.

Belki bir zamanlar o da babamı, benim Rüzgar'ı sevdiğim gibi sevmiştir fakat sonrasında bu sevgisi takıntıya dönüşmüştü. Rüzgar'la babamı kıyaslayamazdım ama annem gibi sevmek istemiyordum.

Ben, annem değildim. Onun gibi olmak en büyük korkumdu. Asla da onun gibi biri olmayacaktım.

O tanıdık mahalleye vardığımda başımı bir saniyeliğine yerden kaldırıp baktım. Görünürde hiçbir şey değişmemişti. Sokağın üstündeki bir yer kenklerini indirmişti yalnızca. İlerlemeye devam ettim. Burası çocukluğumu geçirdiğim sokaktı. Dışarıda oynayan çocuklara bakarken hiçbir zaman onlar gibi olamayacağımı fark ettiğim sokaktı.

Adımlarımı o evin önünde durdurduğumda derin bir nefes almaya ihtiyaç duydum. Annem ve babam içeride olmasa bile boğazım sıkılıyormuş gibi beni nefessiz bırakan o hissi yaşayıp yaşamayacağımı bilmiyordum. Gözlerimi sıkıca yumup kafamın içindeki bağışmalarını bastırmaya çalışırken elimi cebime atarak evin anahtarını çıkardım.

Babam hapishanedeydi. Annemin de nerede olduğu umurumda değildi. Ondan bu evi boşaltmasını istemiştım çünkü *benimdi*. Evi boşaltmıştı. Onunla son seferden sonra yüz yüze konuştuğumdan değildi tabii bu bilgiye sahip oluşum. Avukat aracılığıyla taleplerimi iletmişim.

Annemden bu evi boşaltmasını istediğimde bir gün buraya geri döneceğim ihtimalini hiç düşünmemişim. Gidecek hiçbir yerimin olmaması, beni başladığım noktaya getirmişti. Bu ev, Rüzgar'ın aklına gelecek son yerdi. Buraya geleceğime, kendime bunu yapacağıma ihtimal vermezdi.

Ben de onun beni en derin yaramdan vuracağına ihtimal vermemişim ama insan bazen kendisini bile şaşırtabiliyordu.

Evin kapısını açıp içeriye girdiğimde valizi de peşimden sürükledim. Valizi girişe bıraktıktan sonra başımı yerden kaldırmadan sırtımı kapattığım kapıya yasladım. Eşikten geçtiğim anda evin içine bakarsam içeriye girememekten korkmuştım. Başımı yerden kaldırıp koridora baktım.

Bu eve geldiğim ilk gün anılarımda canlanırken içimin titrediğini hissediyordum. O zamandan bu yana değişmeyen tek şey, bu koridoru ilk kez görüyor gibi davranışımı. Bu çatının altı, bu dört duvar... hiçbir zaman ev gibi hissettirmemiştir. Yetimhanenin koridorları dahi tanıdıktı benim için ama burada hiçbir zaman o tanıdıklığı hissetmemişim. Sanki her köşesi ayrı bir tehlikeyi barındırıyordu.

Her köşesinde acı çekmişim.

Arabadan inip bir evin önünde durduğumuzda kafamı kaldırarak baktım. Annem elimden tutarken babam da evin kapısını açıyordu. Onlar benim annem ve babamdı. Müdür böyle söylemişti. Ve burası da bizim evimizdi. Beni evimize götürmek için gelmişlerdi.

İçeriye girdiğimizde annem elini saçlarımın üstüne koydu. "Bundan sonra burası senin evin," dediğinde gülümsüyordu.

"Rüzgar?" diye sordum. "Rüzgar da gelebilir mi?"

Annemin dudakları aralandı. O sırada babam, "Hayır, gelemes," dedi. O konuştuktan sonra annemin de kaşları çatıldı. "Gelemez."

"Ama gelsin." Ayaklarımı yere vurarak ağlamaya başladım. "Rüzgar gelsin. Rüzgar gelsin!"

Annem dizlerinin üstüne çöküp bir elini omzuma koydu. "Sustur şunu, Gönül!" dedi babam. Annem, babama baktı. Tekrar bana baktığında artık gülümsemiyordu. Kaşları çatıktı. Suratımın ortasına bir tokat indirdi. "Sus, Meltem!" diye bağırdı annem.

Sustum.

Ağlamak istiyordum ama sustum. Ellerimi önümde bağlarken başımı yere eğdim. Aşağı doğru baktıkça yaşların gözümden daha kolay düştüğünü fark ettiğimde kafamı yukarıya kaldırdım ve tavana baktım. Şekilleri inceledim. Bir tane daire görmüştüm. Tavan da kare şeklindeydi. Acaba dikdörtgen miydi? İkisini hep karıştırıyordum.

Tüm kenarları eşitse kare, diyen Rüzgar'ı hatırladım. Şekilleri bana Rüzgar öğretmişti. Yanımda ders çalıştığında çok sıkılırdım. Kendi ödevlerini bana anlatarak yapardı. Tüm şekilleri çizerek göstermişti.

Rüzgar'ı istiyordum. Burayı sevmemiştım. Annemle babamı sevmemiştım. Onların benim ailem olduğunu söylemişlerdi. Bir daha hiç dayak yemeyeceğimi düşünmüştüm. Dilediğim gibi yaramazlık yapabileceğimi düşünmüştüm. Dayak yiyeceksem yetimhaneye dönmek istiyordum. Orada en azından Rüzgar vardı. O bana hiç vurmazdı. Sadece bir kez onu çok kızdırdığım için kulağımı çekmişti. Sebebi de sürekli ağaçlara tırmanıyor olmamdı. Benim için korkmuş, bu yüzden kulağımı çekmişti. Onda da hiç acıtmamıştı.

Rüzgar'ı istiyordum. O, beni dövdükleri zaman acıyan yerimi öperdi. Canım sıkıldığında benimle oynardı.

Geri dönmek istiyordum. Burayı sevmemiştım. Burada Rüzgar yoktu.

Şimdi yine aynı tavana bakarken artık kareyle dikdörtgenin farkını anlayacak kadar büyümüş olmama ağlıyordum. Aslında büyümüş olmama değil de burada büyümeme ağlıyordum. Gözyaşlarım dökülmesin diye sürekli tavana bakmaktan kareyle dikdörtgenin farkını öğrenmiş olmama ağlıyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp evin içinde ilerledim. Duvarların üstüne gelişini evin havasızlığına bağladım ve birkaç pencere açtım. Evin içi boş sayılırdı. Tek tük birkaç sandalye, bir tane zigon sehpa görmüştüm oturma odasında. Annem evi boşaltırken eşyaları da elbette ki yanında götürmüştü. Rüzgar'ın beni kurtarmak için geldiği ve benimle evleneceğini söylediği gün oturduğu koltuk da gitmişti.

Valizimle beraber ilerlerken diğer odalara hiç bakmadan yıllarca kaldığım odanın kapısını açtım. Yatağım olduğu yerde duruyordu. Zaten dolabım ve yatağımdan başka bir eşyam yoktu burada kalırken. Dolabım gitmişti. Yatak çarşafılarını da almıştı. Bunu akıl edememiştim. Yanımda hiç nevresim takımı yoktu. Evdekilerden birini koymamıştım valizime.

Evdekilerin hepsi çift kişilikti. Çift kişilik yatağa serilen nevresimlerin hep belli bir tarafı bozulurdu. Çünkü kocaman yatağa rağmen Rüzgar'la hep dip dibe yataydık. Sarılma pozisyonlarımız değişse de beraber tek kişilik alan kaplayacak kadar küçülürdük.

Onu düşündüğümde olsa gerek, kokusu burnuma dolduğunda yutkundum. Gittiğimde peşimden gelmemişti. Gelmemesini söylemiştim. *"Beni biraz seviyorsan peşimden gelmezsin. Daha da yakmazsın canımı,"* demiştim. Sözlerimi duyup duymadığından emin değildim. Duymuşsa gerçekten de beni dinlediği için peşimden gelmemişti. Duymamışsa da o an girdiği şoktan olsa gerek.

Kendimi aşırı derecede yorgun hissederek valizimi açtım. Yatağa idareten serebileceğim şeyler ararken ufak battaniyem aklıma geldi. Yatağın üstüne serdim. Havalar sıcaktı, üstümde battaniye olmadan üşümezdim. Havlumu da yastığımın üstüne koyduktan sonra valizimin kapağını kapatıp şarj aletimi almak için çantamı açtım.

Gözüme çarpan şeyle tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verirken elimi aldım ve yatağa oturdum. Peçeteye sarıp çantama koymuştum. Özenle açtım.

Bugün eczaneden aldığım ve banyoda yaptığım hamilelik testlerinden biriydi.

Rüzgar'la yaşadığımız yanlış anlaşılmanın ardından geciken âdetim benim de gözüme batmıştı. Stresten geciktiğini düşünmüştüm. Doğrusu hamile olma ihtimalimi hiç düşünmemiştim. Sonuçta korunmuştum. Arabada beraber olduktan sonra eve geldiğimizde Rüzgar banyodayken ertesi gün hapını içmiştim ama korunmasına rağmen hamile kalan kadınlar vardı. Belki bu şüphe içinde yattığımdan olsa gerek, rüyamda çocuğum olduğunu görmüştüm. Çocuğumun *yardım ığılığını* duymuştum.

Bu yüzden eczaneye giderek üç tane hamilelik testi almıştım.

Ve üç testten dört çizgilik sonuç elde etmiştim.

Testlerden biri *pozitif*ti.

Elimdeki pozitif testin sonucuna bakarken neden çöpe atmadığımı sorguladım. Niye buralara kadar yanımda getirmiştim ki? Bir anlamı yoktu. Hamile değildim. Tıpkı Rüzgar'a göstermek için masanın üstüne koyduğum iki testin de gösterdiği gibi. Elimdeki test hatalıydı. Toplamda üç test yapmıştım ve ikisi negatif çıkmıştı. Bir testte hata payı daha yüksek olurdu. Negatif sonuç aldığım diğer iki testin doğruluğuna inanıyordum. Elimdeki testten iki kat daha doğrudular.

Yani hamile değildim ve elimdeki testin pozitif olmasının da hiçbir doğruluk payı yoktu. Bunu Rüzgar'a göstermeyişimin tek sebebi kafasını karıştırmak istemediğim içindi. Baba olacağını zannetmenin onu ne kadar korkuttuğunu gözlerimle görmüştüm. Hamile değilken pozitif çıkan bir testi de masanın üstüne koyup onu daha çok korkutmanın bir anlamı yoktu. Doğrusu, yine beni suçlamasından da ödüm kopmuştu.

Hani hamile değildin? Bu test neden pozitif? O hapı içeceğini söylemiştin. Sana inanmıştım, demesinden ödüm kopmuştu. Pozitif testi gördüğün anda onu korunduğuma da inandıramazdım. Şu ana dek ona hiç yalan söylememiş olsam da bana inanmazdı.

Bana nasıl inanmamıştı?

Gözlerim sulandığında elimdeki testi peçeteye sarıp aynı yerine bıraktım ve ayağa kalktım. Banyoya ilerlediğimde Rüzgar'ın bu eve geldiği gün, banyo önündeki konuşmamızı anımsadım. Dini nikâhımızı kıymak için babam eve imam çağırmişti ve ben de Rüzgar'a abdest alabilmesi için banyonun yerini göstermiştim. Tam bu kapının önünde olanları gözden geçirmesi için, "*Bunu yapabileceğine emin misin?*" diye sormuştum ona. O ise beni yanlış anlamış, nasıl abdest alınacağını bildiğini söylemişti.

İster istemez gülümsedim ve banyodan içeri girdim. Suyu açmaya çalıştığımda *tabii ki* açılmadı. Küçük tuvalete girerek vanayı açtım ve tekrar denedim. Evin elektriği ve suyu kapatılmamıştı. Birçok alanda uğraşmanı gerekecek olsa da bu ikisini bulduğuma sevinmiştim. Hızlıca ellerimi yıkadım ve soğuk avuç içlerimi boynuma yaslayarak yeniden odaya girdim.

Yatağa uzandığımda ne kadar yorgun olduğunu hatırlayan bedenim sızladı. Sağıma doğru dönerek bacaklarımı karnıma çektim ve gözlerimi kapattım. Uykum yoktu ama uyku haline ihtiyacım vardı. Hiçbir şeyi düşünmeyecek bir halde olmaya ihtiyacım vardı. Kısa bir süre içinde çok da huzurlu denemeyecek bir uykuya daldım.

Yatağımda büzüşmüş bir şekilde yatarken kıpırdamaya, hatta ağlamaya dahi halim yoktu. Neydi ki suçum? Yanlış zamanda, yanlış yerde olmak mı? Ne zaman babamın doğru zamanına denk gelmiştim ki? Doğru zamanında bile olsa bana vurmadığı bir gün var mıydı?

Bacaklarımı karnıma çekerken karnıma ani bir sancı girmesiyle inledim. Her yerim ağrıyordu. Perişan haldeydim. Yine bir şeye sinirlenmiş, sebebini yanlış yaptığım ufacık bir şeye bağlamış ve beni ağzımdan kan gelene kadar dövmüştü.

Kahvesinin köpüğü sadece biraz azdı. Gördüğü gibi çıldırmış, kahveyi bana doğru fırlatmıştı. Yanmıştım. Karnım sızlıyordu. Biraz yoğurt sürmüştüm ama geçmiyordu. Ağlamak istesem de canım çok acıyordu.

Bu kez her neye sinirlenmişse dozunu fazla kaçırmıştı. İnsanlar konuşmasın diye görünen yerlerime vurmazdı. İnsan içine çıkmama ihtiyacı vardı. Bir kuaförde çalışıyordum. Onun keyfi bozulmasın diye ek olarak yaptığım gündelik işlerle dirsek çürütüyordum. Hayalim neydi? Nerede olmak istiyordum? Bunların hiçbir önemi kalmamıştı. Kendi hayatımı onlar için yaşıyordum ve bunun onların gözünde hiçbir anlamı yoktu.

Odamın kapısında hissettiğim hareketlenmeyle başımı çevirip baktım. Annem içeri girdi. Dirseklerimden destek alarak yatakta doğruldum. Bu kez kocasının vurduğu dayığı haklı çıkaracak hiçbir sebep bulamamış olacaktı ki sessizdi. Çünkü gerçekten de bu sefer hiçbir şey yapmamıştım. Konuşmamış, sinirini bozacak bir şey söylememiştim. Ondan bir şey de istememişim. Sadece kahve yapıp götürmüştüm. Yaptığım tek şey buydu.

"Ağrı kesici," dedikten sonra avucunu açtı. Diğer elinde de bir bardak su vardı. Sorgulamadan aldım. "Bunu da yanığının üstüne koyarsın," dedikten

sonra buzluktan çıkardığı bezelyeyi uzattı. Onu da aldım. İşlerine yaramam için bir an evvel ayağa kalkmam gerekiyordu. O yüzdendi bu çabaları, biliyordum. Altında benimle alakalı bir sebep yoktu.

Ağrı kesicimi içerken, "Çok acıyor mu?" diye sordu. Neredeyse boğulacaktım. Güçlkle yutkunup suyum bir kenara bıraktım. Acıyıp acımadığını mı sormuştu? Neden sormuştu ki? Çok acımıyor desem ne yaptıracaktı bana?

Gözlerine şaşkınca bakarken yüzünü hafifçe ekşittiğini gördüm.

Benim için üzülmüş müydü?

"Acıyor," dedim fısıltıyla. Yüzü daha çok ekşidi bana bakarken. Benim için üzülmüyordu. Buna inanamıyordum.

"Dinlen biraz da kendine gel," dedikten sonra ayağa kalktı. Odamın çıkışına ilerlediğinde, "Anne?" diye seslendim peşinden. Fazla uzaklaşmadığı için beni duymakta herhangi bir zorluk yaşamadı. Elini kapı eşiğine koyarak bana baktı.

"Ne oldu?"

"Bana ne yaptığını gördün, değil mi?" diye sordum. Aslında beni görmesi için çaresizce çabalıyordum. Sanki bir uykudaydı. Benim yavaş yavaş öldüğümü, bir uçurumun dibinde olduğumu görmüyordu. Yapmam gereken şey onu uyandırmak mıydı? Nihayetinde o, benim annemdi. Beni aylarca karnında taşımıştı. Derinlerinde bir yerde beni seviyor olmalıydı. Bunu düşünmeye ihtiyacım vardı.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Bu kez gerçekten de hiçbir şey yapmadım," dedim. Gözlerim yanmaya başladı. Beni görüp görmediğini anlayacak kadar göremiyordum onu. "Anne, ne olur..." diye konuştum yalvarırcasına bir tonda.

"Ne olur gidelim. Sadece sen ve ben, yeni bir hayata başlarız. Bizim ona ihtiyacımız yok ki. Asıl onun bize ihtiyacı var. Biz olmadan hiçbir şey yapamaz. Ona muhtaç değiliz, kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Kaçıp kurtulalım anne. Korkmana, çekinmene hiç gerek yok. Bundan çok daha iyi bir hayatımız olur." Uzunca konuştuktan sonra duraksayıp yutkundum. "Lütfen..." diye fısıldadım çaresizlik içinde. "Ben artık dayanamıyorum."

Gözlerimi kırptıştırıp görüşümü netleştirmeye çalışırken annemin gözlerine baktım. Öylece, dikildiği yerden beni izliyordu. İfadesiz yüzü bir anda sertleşti ve başını yana doğru çevirerek, "Raci!" diye bağırdı.

Anladım ama anlamak istemedim. Kafamı iki yana salladım hafifçe. Bir kâbusun içinde olmayı öyle çok isterdim ki.

Babam kapının girişinde gözüktüğünde sadece anneme bakıyordum. O da benim gözlerimin içine baktı. "Bu kızın az önce neler saçmaladığını bir duysan," dedi. Anlattı, duymak istemesem de duydum.

Kulağa ne kadar zavallı geldiğimi, yanında zayıflığımı gösterebileceğim yanılığısına düşüğüüm insandan duydum.

"Demek öyle ha!" diyerek bana yaklaşan babamın adımlarını da duydum. Sert dokunuşunu çenemde hissettiğimde beni kendi gözlerine bakmaya zorladı. Bağırarak bir şeyler söyledi. Onu dinlemedim. Bulunduğum uçurum kenarından düşmüştüm çoktan. Ölmüştüm ben. Hâlâ nefes alıyordum ama ölmüştüm. Keşke nefes almasaydım. Keşke ölseydim.

Yüzümde hissettiğim tokatla başım yatağa düşerken gözlerimi sıkıca yumdum.

Özür dilerim, Rüzgar. Yapamıyorum artık. Yaşayamıyorum. Çok zor. Ben dayanamıyorum. Ölmek istiyorum. Bunu ben istiyorum. Hayatımda kendi isteğimle yaptığım ilk şey, aynı zamanda son şey olacak. Ama üzülemiyorum, biliyor musun? Sanırım kalbimi çoktan kaybettim.

Artık hiçbir şey hissetmiyorum.

Gözlerimi açtığımda evimde olduğum yanılığısına kapılarak gülümse-dim. Bir terslik vardı. Arkamda kocamın sıcacık bedeni yoktu. Karnımın üstüne sarkan eli yoktu. Nefesi enseme çarpmıyordu. Bana sarılmıyordu.

Burası, benim evim değildi.

Avuç içlerimi bulduğum yatağa bastırıp doğrulduğumda uykudan tam açılmayan zihnime bilgiler teker teker yüklendi. Ve gözlerimi açtığı-m anda yapmak istediğim ilk şey ağlamak oldu. Dudaklarım titrerken bur-numu çektim. Ağlamayı bir an önce bırakmalıydım ama olmuyordu. Göz-yaşlarım bir türlü tükenmiyordu. Şu an Rüzgar'ın yanımda olmamasından çok, bana güvenmemesine kırılıyordum.

Ellerimle yanaklarımı silerek ayaklarımı yataktan sarkıttım. Kendime gelmek zorundaydım. Kendimi, aklımı meşgul etmek zorundaydım. Bu-nun da tek bir yolu vardı: Mutfığa girecektim.

Mutfakta hiçbir şeyin olmadığını tahmin edebiliyordum. Geldiğim gibi mutfığa girmemek beni şaşırtırken tahminlerimi doğrulamak adına kapı ucundan bir göz attım. Buzdolabı yoktu. Fırın da yoktu. Derin bir nefes alarak çantamı kaptım ve evden çıktım. Yıllarımı geçirdiğim sokakta yürür-ken hiçbir köşesi bana tanıdık gelmedi. Yüzler tanıdıktı, ayağımı bastığım her yer aşınaydı ama bana çok yabancı geliyordu.

Markete girip buzdolabına girmesine gerek olmayan şeyler aldım. Buzdolabına girecek olanlardan da tane tane almıştım, hemen tüketecektim. Bir de ocak çakmağı aldım. Eski ocağı yanlarında götürmemişlerdi çünkü kendiliğinden yanmıyordu. Hep çakmakla yakardım. Geldiğim yolu yürüdüm ve mutfığa girdim. Kendime makarna haşladım. Tuz almayı unutmuşum. Bu yüzden tuzsuz yedim. Yaptığım ve yediğim en lezzetsiz yemektir.

İçinde tuz olmamasıyla hiçbir alakası yoktu.

Hayatımın tadı tuzu kalmamıştı.

Ölümü ciddi anlamda düşündüğüm bir zaman dilimi olmuştu. Kendimi öldürmeye karar verdiğim olmuştu. Hayatıma son verecektim çünkü canımın yanmasını istememiştim. Sürekli acıyordu. Hiç durmadan itilip kakılıyordum. Artık canıma tak ettiğinde, canımdan vazgeçmeyi düşünmüştüm.

Nasıl o zamankinden daha çok yanıyordu canım? Kendimi öldürmeyi düşünmüyordum. Aklımdan bile geçmiyordu. Yaşamak istiyordum ki kalıp kendime yemek yapmıştım. Tatsız tuzsuz da olsa karnımı doyurmaya çalışmıştım. Tüm bunlara rağmen daha çok canım acıyordu. Hâlâ acıyacak bir canım olduğundan mıydı? Yoksa bu kez canımı yakan, uğruna yaşamaya çalıştığım adam olduğu için miydi?

Bilmiyordum.

Hakkını yiyemezdim. Onu o kadar fazla seviyordum ki dayandığım kötü muamelenin onda birini dahi yapmış olsa karşısında paramparça olabilecek kadar hassastım. Bana sadece bağırmişti. Yaptıklarını düşündüğümde böyle basit bir sonuç çıkıyordu ortaya. Bana güvenmemişti. Kim bana güvenmişti ki? Senelerce devamlı yüzüme bağırılmıştı.

Buna alıştım ama Rüzgar'ın da bunu yapmasına alışık değildim. Ona kırılmayı hiç istememiştim.

Keşke onu biraz daha az sevseydim. Keşke ona biraz daha az kırılıyordum. Görünürde ufak olan bu değişiklik o kadar çok fark ederdi ki.

Mesela onu daha az sevseydim, ona daha az güvenirdim. Bana gösterdiği güvensizlikle empati kurabilirdim bu sayede. Çünkü *aynı durumda olsam ben de o şekilde düşünürdüm* diyebilirdim. Ama olmuyordu. Düşünemiyordum. Kendimi onun yerine koyduğum her ihtimalde hamile olduğumu düşünmesini anlayabiliyordum da o hapi bile isteye içmediğimi nasıl düşündüğünü bir türlü anlayamıyordum.

Birkaç ay önce onu daha az seviyordum. Yine çok seviyordum ancak şu an hissettiğim sevginin yanında hiçbir şeydi. Onu şu ankinden daha az

sevdiğim zamanlarda benim de ona bir güvensizlik gösterdiğim olmuştu. Karşı komşumuz Berna Hanım, alenen Rüzgar'la yattığını ima ettiği ilk anda ona inanmamıştım. Bunu söyleme cüretini gösterdiği için kadına saldırmış, Rüzgar yalanlasın diye ona hemen ulaşmaya çalışmıştım.

Ulaşamadıkça kafamda kurmuştum ve en sonunda o kadının kokusunun üstüne sindiğini fark edince de bir an için saçma düşüncelere kapılmıştım. Ama o zaman farklıydı. O zaman, aramızdaki evliliğin pek bir anlamı yoktu. Böyle bir şey yapsa beni ilgilendirmezdi ki canımı sıkın asıl şey de buydu. Şimdi olsa, şu an içinde bulunduğum koşullarda dahi, ikisini aynı yerde bassam bile inanmazdım. O kadının Rüzgar'a bir şey yaptığını düşünürdüm. Çünkü Rüzgar'a çok güveniyordum. *Hâlâ*.

Eğer bu güvensizliği onu daha az sevdiğim o zamanlarda göstermiş olsaydı, daha az kırılırdım. Daha az kırılırdım, kalırdım. Gitmemin en önemli sebeplerinden biri, nasıl parçalandığımı onun görmemesiydi. Bu kadar çok seviyordum onu. İçimdeki parçasını koparıp atmaya çalışacak kadar.

Bunu başarabileceğimden emin değildim. Ben, Rüzgar'dım. Tıpkı meltemlerin de bir rüzgâr olduğu gibi... Ben onun ayrılmaz bir parçasıyken, o benim tamamımdı. Bana kendimi kaybettiren bu acıya dayanması ise çok zordu.

Gözyaşlarım yine yanaklarıma doğru dökülürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir mutfakta olmak bile iyi hissettirmiyordu bana. Kafamı dağıtmıyordu. Yüzümü ellerimin arasına alıp sıvazladım. Kendime gelmeye çalışırken gittikçe bu dört duvarın ardında dönüştüğüm korkak kıza koşuyordum. Evde benden başka kimse yoktu ama sanki sürekli birisi bana bağıırıyormuş gibi kulaklarım çınlıyor, nefesim kesiliyordu.

Yeni uyanmış olmama rağmen kendimi yine çok yorgun hissettiğimde ayağa kalkıp çıkardığım tek tük bulaşıkları yıkadım. Evde birkaç tane mutfak malzemesi bırakılmıştı. Küçük tencere, birkaç tane takıma uymayan kaşık çatallar, doğru düzgün kesmeyen bir bıçak ve kenarı çatlak tabaklar... Bunları da yıkadım. Kendimi meşgul etmeye çalışıyordum. Kendimi çok fazla yormalıydım ki başımı yastığa koyduğum anda hiç düşüncelere dalmadan uyuyabilmeliydim.

Mutfakta işim bitince tezgâhı tekrar yıkadım ve sildim. Sonrasında odama gittim. Bavulumdan temiz kıyafetlerimi ve iç çamaşırlarımı aldığım banyoya girdim. Sıcak su yoktu, bulaşıkları yıkarken tencerede su

kaynatmıştım ancak aynısını kendim için yapmaya üşenirdim. Hem yaz aylarındaydık. Soğuk suyla duş alabilirdim. Belki beni biraz canlandırırды.

Soyunup kıyafetlerimi bir kenara koydum. Kirli sepeti yoktu. Rüzgar'la çıkacağımız tatilde kullanma amacıyla aldığım, seyahat boy şampuanımı çıkardım. Soğuk suyu açıp derin bir nefes alarak duşakabine girdim. Bir anda başımdan aşağı dökülen soğuk suyla nefesim kesildi. Kesik kesik solumaya başladım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, tam bir şekilde nefes alamıyordum. Duş başlığını yerinden çıkarıp dizlerimden aşağısını ıslatmaya başladım. Çenem zangır zangır titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu.

Rüzgar bunu nasıl yapıyordu? Beraber aldığımız ılık duşların haricinde soğuk suyla yıkandığını biliyordum. Beraber aldığımız duşlar...

Gözlerimi kapattığımda saçlarımın arasında rahatlatıcı bir etkiyle gezinen parmaklarını hissederek gibi oldum. Şampuanımı saçlarıma yedirirken öyle narin davranırdı ki her saç telime kırılacak bir cam parçasıymış gibi bakardı.

Zihnimdeki içimi ısıtan bakışları, bana bir felakete sebep olmuşum gibi baktığı anlarla değişirken hıçkırarak ağlamaya başladım. Hiçbir şeyi umursamayarak soğuk suyun altına girdim. Nefesim hem soğuktan hem de ağlamaktan kesildi. Umurumda değildi. Titreyen ellerimle duş alıp çıktım. Havluyla kendimi kurulayarak kıyafetlerimi giyindim ve odaya girip kendimi yatağın üstüne bıraktım.

Küçülmek için bacaklarımı kendime çektim. Şu an bu dünyada kapladığım alan kadar hissetmek istiyordum. Küçük ve az hissetmek istiyordum ama olmuyordu. Ben küçülmeye çalıştıkça kafamdakiler bana uymuyordu. Beraber küçülmüyorduk. Ben, onların karşısında küçülüydüm.

Gözlerimi sıkıca yumduğumda her şeyin nasıl bu kadar kötüye gittiğini düşündüm. Sadece bir gün önce bu saatlerde Rüzgar'ın kolları arasındaydım. Kendi mezarını görmüş olmak kafasına takılmıştı ve o da teselliyi bende aramıştı. Böyle anlarda sevgime daha aç oluyordu. Onun etrafını sevgimle sarıp sarmalamıştım.

İnsanın kendi mezarını görmesi nasıl bir histi bilmiyordum ama o bana bunları söyledikten sonra bir süreliğine tüm yaşananlardan uzaklaşmanın ona iyi geleceğini düşünmüştüm. Bu yüzden sürprizimi ona vermek için en iyi andı gözümde.

Yaşananlar gözümün önünde bininci tekrarını oynatırken gözümde yastığa bir damla yaş aktı. Ağlamamak için dudağımı dişledim. Sadece

sürpriz yapmak istemiştim. Sadece tatile çıkmak istemiştim. Bir yanlış anlaşılma nasıl bu kadar kötüye gidebilirdi?

Hamile olduğumu zannedip paniğe kapılmakta haklıydı. Ama ben, milyon kez baba olmak istemediğini söyleyen bir adamdan çocuk peydahlayacak kadar alçak bir kadın değildim. Bunu annem gibiler yapardı. Ben, annem değildim. Eğer o hapı içmeyi unutmuş olsaydım yine haklı bulurdum onu. Çünkü içmeyi unutmak gibi bir lüksüm yoktu. Bir çocuğun hayatıydı konu. Aklımdan çıkarabileceğim basit bir şey değildi bu.

Ama hapı içtiğimi gözleriyle görmemişti ve bu yüzden de bana güvenmemişti. Ben de onu bilgilendirme gereği duymamıştım. Zaten içtiğimi düşüneneğini sanmıştım. Söyleseydim, böyle olur muydu?

Olurdu. Çünkü en başında, arabadayken ertesi gün hapı içeceğimi söylemiştim.

Bininci kez düşündüğüm detaylar artık yalnızca zihnime değil, bedenime de ağırlık yapıyordu. Kendimi eziliyormuş gibi hissediyordum ve üşüyordum. Bu duvarların arasında yaşadığım her acı odanın bir köşesine yerleşmiş, bana yer bırakmamıştı. Hepsinin sesi aynı anda zihnimdeydi.

"*Meltem!*" diye bağırın babamın sesi zihnimdeydi. O beni döverken, onun sevdiği kadının ismine sahip olduğum için bundan sapıkça zevk alan annemin yüz ifadesi zihnimdeydi. Sabahları korkarak uyanırdım hep. Onlardan beş dakika sonra uyanmış olmam dahi günümü zehir ederdi. Onlardan çok önce uyanıp kahvaltı hazırladığımda ve ses çıkardığım için uyanmalarına sebep olduğumda dayak yerdim. Onların uyanmasına yakın kahvaltı hazırlamaya giriştiğimde ve uyandıklarında kahvaltı hâlâ hazır olmadığında da dayak yerdim.

Bana eziyet etmenin onlara verdiği keyfi hiçbir şey vermiyordu fikrimce. Bu yüzden saçma bahaneleriyle çok kez yüzleşmiştim. Ve şimdi senelerce bu evde yaşadığım, gördüğüm, duyduğum her şey aynı anda oluyormuşçasına yük oluyordu bana. Sadece kalbimde açtıkları ve kapanmak bilmeyen o yaralar sızlamıyordu. İncittikleri her yer acıyordu. Eklemlerim acıyor, derim hassas bir parçaymış gibi parmağımı değdirdiğimde dahi dayanamayacağım kadar sızlıyordu. Parmak uçlarım çok soğuktu. Çok üşüyordum.

Neden üşüyordum ki? Hava çok sıcaktı. Soğuk duş aldığım için olmalıydı. Canım neden yanıyordu? Çok üzüldüğüm içindi. Bu evin içinde olduğum içindi belki de. Psikolojikti. Hasta değildim. Olamazdım. Olmayacaktım.

Ellerimi dudaklarımın önüne yerleştirip buz kesmiş parmaklarımı nefesimle ısıtmaya çalıştım. Serdiğim battaniyeyi kafama kadar çektim.

Ayaklarımı birbirine sürterek ısınma çabalarımaya devam ederken büzüştükçe büzüştüm. Gözlerim ağırlaştı. Normalde bu şekilde uyuyamazdım çünkü nefes alamazdım ama kafamı battaniyenin altından çıkaracak gücüm yoktu. Belki de içinde bulunduğum odayı görmemek içindi, bilmiyordum.

İyi olmuştu bir yandan tabii. Hem ısınıyor hem de görmüyordum. Temmuzun sonunda bu ne soğuktu ayrıca? Ankara hiç böyle olmazdı. Özellikle bu ev güney cephesine baktığından hep pişerdik yazları. Üstümde örtü olmadan camım açık yatardım. Havada bir anormallik vardı kesinlikle. Yoksa ben hasta değildim. Hasta olamazdım.

Burnumu çekerek acıyan gözlerimi yumdum. Evet, evet. Havadandı. Buraya gelmiş olmamın içimde yarattığı buhrandandı her şey. Kalbim acıdığı için bedenim de onu yalnız bırakmak istememişti. Ağır bir yük binmişti çünkü kalbime. Tek başına taşıyamamış, ona yardım eli uzatan bedenimi de kendiyle birlikte dibe çekmişti. Hepsi kalbim kırık olduğu içindi.

Hissettiğim zihinsel ve bedensel yorgunluğun içinde ne ara daldığımı anlayamadığım uykumdan mide bulantısıyla uyanırken temiz hava alınca her şeyin geçeceğini düşünerek battaniyeyi başımdan çektim. Kan ter içinde, odamın penceresini açıp içime derin nefesler çekerek mide bulantımı bastırmaya çalıştım.

İşe yaramadı.

Midemden yukarıya acı bir suyun yükseldiğini ve bunun kaçınılmaz olduğunu fark ettiğimde elimi dudaklarımın üstüne kapatıp, yataktan bir çırpıda kalkarak banyoya koştum. Klozetin kapağını açtığım anda yediğim lezzetsiz yemeğe dair ne var ne yoksa çıkardım.

Klozetin başına yığılarak nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken öğürmeye devam ettim. Biraz daha kustum. Artık midemde hiçbir şey kalmadığından emin olarak acı acı kustum. Birkaç kere öksürdükten sonra kendimi yokladım. Midem bulanıyor muydu hâlâ? Fark edemeyecek kadar kendimden geçmiştim.

Güç bela kendimi ayağa kaldırıp sifonu çektim ve lavaboda ağzımı çalkaladım. Soğuk su tenime değmiyor, sanki beni ortadan ikiye ayırıyordu. Ağlayamayacak kadar halsizdim belki ama içim kan ağlıyordu.

Hastaydım. Kusmuştum ben. Bu, hasta olduğum anlamına gelirdi.

Gözlerim aynadaki yansımamı bulduğunda morarmış göz altlarıma baktım. *Hastaydım.*

Ve bu kez, tamamen yalnızdım.

2. BÖLÜM

Duman - Haberin Yok Ölüyorum

Aynanın karşısında kendime ne kadar süre baktığımı hatırlamıyordum. Hasta olmuştum, yalnızdım ve yalnızlığı unutmuştum. Ayakta durmaya mecalim kalmadığını hissettiğimde yere uzandım. İki adım daha atacak olsam düşecektim sanki. Bir anda tüm gücüm bedenimden silinip gitmişti.

Bu kez yanımda Rüzgar yoktu. *Tuhafı*. Her zor anımda yanımda olmasına çok alışmıştım. Hasta olduğum gün ilk kez benimle beraber uyumuştur. O gün, ona ilk kez içimi açmıştım. Bana çocukken hediye edemediği bebeği vermişti. Tişörtüne kusmuştum, iğrenmemişti. Yıkamaya çalışmıştım, bana kızmıştı. Ben kusarken saçlarımı tutmuş, sonrasında elimi yüzümü yıkamıştı.

Şimdi ayağa kalkmaya dahi gücüm yoktu. Banyo fayanslarına yığılmış, yarı baygın bir şekilde uzanırken aklımdan geçen tek şey yalnız olduğum gerçeğiydi. Nihayet zihnim kalabalık düşünceleri kovalamıştı işte. Tıpkı istediğim gibiydi. Yalnız olduğum düşüncesiyle baş başa kalmıştım.

Dudaklarım titrerken canımı yakan düşünceleri beynime çağırmaya, onları düşünmeye çalıştım. Yalnız olduğumu düşünmek istemiyordum. Canımın ne kadar yandığını düşünebilirdim. Bu evde başıma gelenleri gözümde canlandırabilirdim. Geçmişlerdi sonuçta. Ama yalnızlığım geçmemişti. Şu an yalnızdım. Bunu düşünmek istemiyordum.

"Rüzgar..." diye sayıkladım bilinçsizce. Çocukken her korktuğumda onun ismini söyleyerek ağlarken yaptığım gibi defalarca söyledim. Dudaklarım kurumuştur. Yutkunduğumda boğazımdan aşağıya o acı, iğrenç tat gitti. Yüzümü ekşittim.

Yalnızsın, Meltem. Ama bu bir yandan da iyi değil mi? Artık kimse sana zarar veremez.

Madem hastaydım, hayal gücümle onu buraya getiremez miydim? Yanıma çöküp her şeyin yoluna gireceğini söylese belki de ayağa kalkacak gücü bulurdum. Neden bunun hayalini görecektik kadar kaybetmemiştim kendimi?

Dakikalar geçerken parmağımı kırıpratamayacağım kadar güçsüz hissediyor, zangır zangır titriyordum. Gözlerim ağırca kapandı. Kendimi bırakacağım anda zihnimin içinde, "Anne!" diye bağırان bir ses duydum. İrkilerek açtım gözlerimi.

İlk kez başıma gelen bir şey değildi. Bazen tam uykuya dalmak üzereyken gizemli bir sesin kafamın içinde adımı bağırdığını duyardım. Kendimi deli gibi hisseder, bir nebze ürker ama hayatıma devam ederdim. Beni, zihnimi uyandıran o sesin bu kez adımla değil de *anne* diyerek bağırmasına takılarak ellerimi soğuk fayansa yasladım ve gücümü toparlayarak doğruldum.

Anne.

Zihnimde çınlayan bu ses, sebepsizce aklıma rüyamı getirmişti. Elimi karnıma götürdüm ve az önce kustuğum klozete doğru baktım. Hayır, hayır... İki tane hamilelik testi yapmıştım. İkisi de negatif çıkmıştı.

Ama biri pozitifti.

Hatalıydı o! İki test aynı sonucu vermişse doğru olan sonuç da oydu. Bir test hatalı çıkabilirdi ancak iki testin de hatalı çıkacak hali yoktu. Hem Rüzgar hep korunmuştu. Korunmadığı bir seferde de ben aynı gün içinde ertesi gün hapı içerek korunmuştum. İlişkiden hemen sonra alındığında hamileliği engelleme şansı çok yüksekti. Korunmasına rağmen hamile kalan kadınlar vardı, evet ama bu küçük bir ihtimaldi. Yaptığım üç testten ikisinin yanılıp birinin doğru çıkma ihtimali ise yok denecek kadar azdı.

Yine de hâlâ bir ihtimal..

Hayır! Değildi ve olmayacaktı. Rüzgar baba olmak istemediğini yüzüme bağıırırken, istediğim son şey hamile olmaktı. Hatta belki de hamile olmamayı hiç bu kadar istememiştim. Değildim de. Bu düşüncenin aklıma kurcalamasına, beni yiyip bitirmesine izin vermeyecektim.

Ayağa kalkıp tekrardan yüzümü yıkadım. Su çok soğuktu. Kısıkça inlerken dişlerimi fırçaladım ve ağzımdaki o kötü tattan kurtulmaya çalıştım. Ayakta durmaya korktuğumdan çok üstünlörü yapmıştım bunu. Dayanmadım. Ağzımı birkaç kez çalkalayıp odaya girdim ve yatağın üstüne yığılıp battaniyeyi kafama kadar çektim.

Hastaydım. Bu kez kimse yoktu yanımda. Dinlenebilirdim. Terlemeliydim. Terlersem vücudumdaki toksinleri atabilir, daha hızlı iyileşirdim. Sabah olduğunda biraz daha iyi hissetsem yeterdi. Kendime ilaç almak için dışarı çıkardım. Ya da en kötü acile giderdim.

Hasta olmakla ilgili ortası olmayan anılarım vardı. Hiç yalnız başımayken hasta olmamıştım. Önceden hep yalnız olmak isterdim çünkü annemle babam asla dinlenmeme izin vermezlerdi. Ve bir de Rüzgar vardı. O da yataktan kalkmama izin vermemişti. Gece boyunca yanımda kalmış, benimle ilgilenmişti. Şimdi ortadaydım işte. Yalnızdım ve hastaydım. Ne bana eziyet edecek ailem ne de benimle ilgilenecek Rüzgar vardı başımda.

Tek başımaydım.

Uyumaya çalıştım. *İhtiyacım olan tek şey dinlenmek*, dedim içimden. Hiç geçmeyecek sandığım bu ağrı ve sızı elbet hafifleyecekti. Mutlaka kendimi daha iyi hissedecektim. Biliyordum bunu. Sadece sabırsızdım. Bir an önce biraz daha iyi hissetmeliydim ki kendimi iyileştirebilmek için bir şeyler yapacak gücü yine kendimde bulabilmeliydim.

Çok derin olmayan, sık sık uyandığım uykumdan midemin yanmasıyla uyanırken inleyerek sırtımı yatağa bastırdım ve kafamdaki battaniyeyi çektim. İstedğim gibi kan ter içindeydim ama titriyordum. Sıtma geçirir gibi titriyordum hem de. Canım acımasına rağmen gösterebildiğim en büyük tepki kısıp kısıp, sürekli inlemektir.

Gözlerimi tavana diktim. Korkuyordum. Yine kusmak istemiyordum. Kusacak hiçbir şey kalmamıştı midemde. Su içmeye bile korkuyordum. Su içmek iyi gelir miydi? Gelirdi muhakkak. Ama mutfığa gidip kendime su dolduracak mecalim dahi yoktu. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatamayacağım kadar susamıştım. Bir damla suya fazlasıyla muhtaç bir şekilde, bu yatağın içinde kalakalmıştım. Hiçbir şeye gücüm yetmiyordu.

Burada ölüp gidecektim.

Canımı bile yakamadı bu düşünce. Yanacak yeri kalmamıştı.

Başka bir şey düşün, Meltem. Kafanı dağıt. Kötü düşündüğünde daha kötü hissediyorsun.

İşte o an, bu evle ilgili tanıdık olan tek şeyi yaşamıştım.

Ağrı ve sızı içinde bu yatakta uzanırken tavana bakarak beni çaresizliğimden uzaklaştıracak şeyleri düşünmeye çalışmak... Bu, çok tanıdıktı. Ne kadar kalbimi kırmış olursa olsun, kötü hissettiğimde düşüncelerimde

sığındığım adam çok tanıdıkta. Eskiden bu tavana bakar, Rüzgar'ı düşünürdüm. O an neler yaptığını, ne halde olduğunu, nasıl görüldüğünü...

Çocuktum onu tanıdığımda ve ondan ayrıldığımda. Elimde bir fotoğrafı yoktu. Yaşımdan dolayı silik anılarımız vardı sadece. Yüzünü istemeye istemeye unutmuştum ne yazık ki. Sesi de silinmişti hafızamdan. O karşıma çıkmadan önce unutmadığım tek şey yanağındaki tek gamzesiydi. O gamzeyi göreceğim kadar içten gülümsediğinde ne kadar mutlu hissettiğimi hiç unutmayacaktım. Fakat şimdi değişen bir şey vardı.

Yüzü, hafızamda silikleşemeyecek kadar ezberimdeydi. Her bir zerresine dokunmuştum onun. Kaç tane beni olduğunu biliyordum mesela. Boy-nundan başlayan ve gövdesine inen benlerin tam konumunu biliyordum. Kaşlarının şekli, gözlerinin hangi ton kahverengi olduğu, burnu, dudakları, saçlarının uzunluğu... Her şeyi hafızamda çok netti.

Yüzsüzce onunla ilgili anılarıma sığındım. Bu evden on iki şubatta kurulmuştum. Rüzgar, dini nikâhımız kıyıldıktan sonra beni yanına almış ve kendi evine götürmüştü. O gece her şeyin rüya çıkmasından korkarak gecenin bir yarısı uyanmıştım. On üç şubatin ilk saatleriydi. Rüzgar banyoda sırtıma krem sürdüğünde anlamıştım aslında her şeyin gerçekliğini. Sırtımdaki morluklara krem süren elleri, zorlu hayatımda hayal gücümün yetmeyeceği kadar narindi çünkü.

Sadece yeni bir güne değil, aynı zamanda yeni bir hayata da başladığım o sabahı düşündüm. Nikâh işlemleri için oradan oraya sürüklendiğimiz sabahı...

Hafifçe tıklatılan kapıyla beraber, "Meltem?" diyen bir erkeğin sesiyle irkilerrek gözlerimi açtım. Ağzımdan, "Hii!" diye tanımlayabileceğim, korku dolu bir ses çıktı. "Uyandım!" dedim gözlerimi doğru düzgün açık tutamazken. Evdekiler benden önce uyanmıştı. Nasıl bu kadar çok uyuyabilirdim? Uyanmışlardı ve kahvaltı hazır değildi. Eyvahlar olsun... Ben bitmişim.

Gözlerimi kırpıştırarak ezberden kapıya doğru ilerlerken ayağımı bir yere çarptığımda ağzımdan acı dolu bir ses çıktı. Küçük parmağımı vurmuştum. Görüş açım netleşirken yere doğru baktığımda parkeler bana tanıdık gelmedi.

"Meltem?" dedi aynı ses, bu kez daha yakından. Kafamı kaldırıp baktım. Rüzgar aralık kapıdan başını uzatmış, hafif çatık kaşlarıyla yüziüme bakıyordu. Alnındaki yara izi kaşlarını çatınca daha belirgin olmuştu.

"İyi misin?" diye sorduğunda korku içinde çarpan kalbim yerini heyecan gibi güzel bir duyguya bıraktı. Tabii ya... artık onunlaydım ben. Benim için gelmişti. Sözüünü tutmuştu. O korkunç evde değildim. Erken uyanmadığım, kahvaltı hazırlamadığım için bütün günüm burnumdan getirilmeyecekti.

İyi olduğumu söylemek için dudaklarımı araladım ama bedenim karıncalandı. Aniden kalktığı için tansiyonum düşmüştü. Gözlerim karardı. Boşluğa bakarak kendime gelmeye çalışırken Rüzgar'ın varlığı yakınımda esmeye başladı. Huzur verici kokusu burun deliklerimden içeriye nüfuz ettiğinde parmakları da dirseğimi tuttu ve düşmeyeyim diye beni kendine yasladı.

"Niye aniden kalkıyorsun?" diye sorduğunu duyduğumda gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Renkler yerine gelmeye başlamıştı. "Alışkanlık..." dedim ağzımın içinde. Yüzünü görebilmek için kafamı kaldırdım.

Yüzü ifadesizdi ama acımasız değildi. Koyu kahverengi gözlerinin derinliklerinde küçük bir endişeye dahi rastlamıştım. Dirseğimdeki parmakları orayı biraz daha sıkı kavrarken, "Otur biraz şöyle," dedi ve beni yatağa doğru yönlendirdi. Ucuna oturduğumda o ayakta kaldı. Ancak oturduktan sonra, "Gerek yoktu," diyebilirdim. "İyiyim şimdi. Birden kalkınca gözüm karardı."

"Anladım. Yavaş kalkmaya dikkat et bundan sonra."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Aramızda kısa bir sessizlik oldu. "Rahat uyudun mu?" diye sorduğunda yine kafamı salladım. "Evet," diyerek de kelimelere döktüm. Hayatımın en rahat uykusuydu belki de. Onun kokusunun sindiği bu odada dalmıştım uykuya. Belki uyandığım an biraz bocalamıştım ama rahat uyumuştum.

"Sen?" diye sordum aklıma geldiği anda. "Seni yerinden etmiş gibi oldum, umarım rahat uyumuşsundur."

Sorun yok dercesine göz kırptı. Yutkundüğünü gördüm. "Yaraların..." dedi. Çenesinde bir kas seğirirken boğazını temizledi. "Yaraların ne durumda? Daha iyi misin?"

Sırtımdakilerden bahsediyordu çünkü yüzümdekiler açıkça göz önündeydi. Sırtımdaki, gece arkama yaslanırken canımı acıtacak kadar hassas olan yaralarımın uykuma engel olup olmadığını merak etmişti. Krem sürdüğü sırtımın...

Yanaklarıma kan toplanırken, "İyiyim," dedim tekrardan. Beklenmedik bir şekilde göz göze geldik. Ona bakmayı planlamamıştım. Sanki görünmez bir el çeneme dokunmuş ve başımı Rüzgar'a çevirmemi sağlamıştı. Bakışlarımız birbirine kenetlenirken gözlerinde her ne varsa ağırlaştığını gördüm.

"Yine krem sürelim," dediğinde itiraz istemediğini anladım. Utanıyor olmamın onun için bir önemi yoktu. Zaten o da en az benim kadar utanıyordu ama sırtıma kendim erişemiyordum ve iyileşmesi için onun krem sürmesine ihtiyacım vardı.

"Tamam," diyerek ayağa kalktım. Bu kez yavaş davranmıştım. Banyoya geçtiğimde Rüzgar hemen peşimden gelmedi. Önce banyodaki işlerimi halletmemi bekledi. Morluklarım için aldığım kremi yüzüme sürdüğüm sırada gelmişti. Arkamdaki bedenini hissediyor olmak içimin titremesine sebep oluyordu. Utandığım için yüzüme kremi yedirme işlemini uzattıkça uzattım. Sabırla bekledi.

Kaçınılmaz son geldiğinde ve yüzümle işim bittiğinde Rüzgar'a doğru döndüm. Dudaklarımı birbirine bastırarak bana doğru açtığı eline kremi bıraktım. Arkamı dönüp o söylemeden üstümdekini göğüslerimin altına kadar kaldırdım. Gece sütyenimi çıkarıp da yatmıştım, arkamdan baktığında görebildiği kadarı dahi yüzümün kızarmasına neden oluyordu.

Parmak uçlarını sırtımda hissettiğimde üstümdekini biraz daha yukarı sıyırmamı sağladı. Diğer eliyle de ısıttığı kremi sırtıma yediriyordu. Dudağımla dişleyerek onun işini bitirmesini beklerken sessizliğin beni daha çok utandırdığını fark edip konuşmaya çalıştım.

"Bugün nikâh işlemlerini halledecektik, değil mi?"

"Evet," dediğinde nefesi enseme çarptı. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu o anda anladım ancak geri dönemedim. "Biraz daha uyu diye çok erken uyandırmadım. Muhtemelen nikâh bugüne yetişmez. Yarın evleneceğiz."

"Anladım," dedim kafamı sallayarak. "Bu kadar aceleyle getirmene gerek yok aslında."

"Boş olduğum başka bir zaman dilimini yakalamak ne kadar sürer bilmiyorum. Hemen olsun bitsin, sen de rahat et."

Bakışlarım aynadaki yansıyamla kesişti. Rüzgar meşgul bir adamdı. Kendi kliniği vardı ve işleri yoğundu. Beni aramak için yarattığı boş vakti sonuna kadar kullanıp işlerinin başına rahat bir kafayla dönmek istiyordu. Yine de yüzümdeki morluklarla evlenecek olmak içimde bir burukluğa neden oluyordu. Ama zaten bir gelin olmayacaktım ki ben. Nikâh günümde nasıl göründüğümün bir önemi var mıydı?

Elleri narince sırtımda gezinirken kesik bir nefes aldım. Canımı yaktığını düşünerek zaten hafif olan dokunuşlarını iyice hissedilmeyecek bir hale getirdi.

Krem sürmeyi bitirdiği anda sırtımı kapattım ve ellerini yıkaması için lavabonun önünden çekildim.

"Meltem," dediğinde adımsı öyle güzel söylemişti ki ona bakmamak suç olurdu. "Eğer bunu istemiyorsan söylemende bir sakınca yok. Benimle evlenmek ve aynı evde yaşamak konusunda çekincelerin olabilir. Bunu anlarım."

"Senin yok mu?" diye sordum.

"Yok." Çok hızlı bir cevaptı.

"Peki senin hiçbir çekincen yokken benim olması, senin canını sıkırmaz mı?"

"Hayır," dedi ama az önceki kadar hızlı çıkmamıştı bu cevap dudaklarından.

"Seninle evlenmekle ya da aynı evde yaşamakla ilgili çekincelerim yok. Ama birden hayatının orta yerinde belirip düzenini bozmakla alakalı rahat olduğumu da söyleyemem."

"Birden hayatımın orta yerinde belirmedi. İnan bana, bu birden değildi. Çok uzun sürdü. Ve birden hayatımda belirmeni sağlayan şey de bunu en başında benim istememdi, sakın unutma." Yüreğime su serptiğinden habersiz konuşmaya devam etti. "İstemesem seni bulmaya çalışmazdım. Senin hayatımda olman tabii ki düzenimi etkileyecek ama bu benim seçimim. Hiçbir şeyi bozduğun yok."

Dudaklarım hafifçe yukarıya kıvrılırken gülümsedim. Bunları duymak ne güzeldi. Söylediklerini işitmeye ihtiyacım vardı.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Bakışları kısa bir an gülüşüme kaydı. "Hadi," diyerek geriye doğru bir adım attı. "Sallanmayalım daha fazla. Bugün çok işimiz var."

Sonrasında ona gülümsediğim anları dolu gözlerimle hatırladım. Bir şekilde işe yaramıştı. Sadece Rüzgar beni ne kadar hasta olduğum gerçeğinden uzaklaştırabiliyordu zaten. Onu düşünmeye devam ettim. O gün o kadar yoğun bir gündü ki gün boyu yan yana olmamıza rağmen çok az konuşmuştuk. Oradan oraya koşturmuş, nikâh işlemlerini tamamlamakla uğraşmıştık. Akşamına eve geldiğimizde de direkt yatıp uyumuştuk.

Nikâhımızın kuyıldığı gün, onunla aynı soyadını paylaştığım bilinciyle eve girdiğim an, beni kapıda kucığına alması... Hepsi dolu gözlerle ancak gülümseyerek hatırladığım anılardı. Ona yaptığım ilk yemeği düşündüm. Eve geldiğinde yemek kokusu burnuna dolduğunda nasıl da şaşırmıştı.

Hele ki onun için yaptığım doğum günü pastasını gördüğünde... Şaşkınlığı aklımda hâlâ tazeydi.

"Geçmiş doğum gününün kutlu olsun, Rüzgar."

Masaya bıraktığım küçük doğum günü pastasına, hayatında ilk kez pasta görüyormuşçasına bir şaşkınlıkla bakarken dudakları aralandı. Sandalyeye yayılarak oturmuştu. Önce duruşu dikleşti, elini kolunu nereye koyacağını bilemediğinde gözlerime baktı.

"Sen yaptın bunu," dedi doğrulamak istercesine. Kafamı gülümseyerek salladım.

"Te-teşekkür ederim," dedi bocalayarak. Bocaladığı için kaşları da çatılmıştı. Belki de gerçekten hayatında ilk kez doğum günü pastası görüyordu, en azından kendisi için.

Parmaklarının arasına pastanın üstünde yanan mumun alevini kıştırıp bir anda söndürdüğünde, *"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım şaşkınlıkla. Gözlerini bana çevirdi.*

"Ne?" diye sordu.

"O mum dilek tuttuktan sonra üfleme içindi."

"İnanmam ben öyle şeylere."

"İnanmıyorsan da yapabilirsin," dedikten sonra tekrardan çakmağı elime aldım ve mumu yaktım. "Sonuçta evliliğe de inanmıyorsun," dedim daha çok kendi kendime konuşur gibi bir havayla. "Ama evlisin."

Konuyu bağlayışım sayesinde içten içe kendimi takdir ederken bakışlarımı yeniden Rüzgar'ın yüzüne çevirdim. Öylece muma bakıyordu.

"Dileyecek hiçbir şeyin yok mu?"

"Yok," dedikten sonra pastayı önüme ittirdi. "Senin varsa sen dile."

"Dilek hakkını bana mı veriyorsun?" Kafasını bir sefer salladı. "Ama olmaz ki öyle, bu senin doğum günü pastan."

"Bugün zaten doğum günüm değil ki. Ne fark eder?"

"Sağ ol ya," diye mırıldandım hafif sitemli çıkan bir sesle. "Doğum gününe yetiştiremediğimi her fırsatta vur yüzüme zaten," diyerek de abarttım. Afallayarak gözlerini kırıştırdı.

"Onu demek istemedim," dedi hızlıca. Yeniden pastasına baktı. "Neyse ne." Pastayı önüne çekti ve mumu üfleyerek söndürdü.

"Dilek tuttun mu?"

"Hayır." Yüzüne dik dik baktığımda, "Aklıma bir şey gelmedi," diyerek savundu kendini.

"Sağlık, huzur, mutluluk, para... Bunlar dileyebileceğin şeyler," dedim ona fikir vermek için.

"Sağlıklıyım, param var, huzurluyum ve..." Bakışları gözlerime takıldı.

"Mutlu musun peki?" diye sordum. Koyu kahvelerini benden kaçırıp başını bir kez salladı. Dudaklarımda küçük bir tebessüm belirirken konuyu daha fazla üstelemedim. Bir an önce pastanın tadına bakmasını istiyordum. Rüzgar ise hâlâ pastaya bakıyor, onu tatmak için herhangi bir harekette bulunmuyordu.

"Tadına bakmayacak mısın? Tatlı insanı olmadığını biliyorum, aşırı tatlı yapmamaya çalıştım ama... tadına hiç bakmadım."

"Bakacağım," dedi kafasını sallayarak. Hafifçe tebessüm ettiğinde içim eridi. "Bakacağım elbette. O kadar uğraşıp yapmışsın. Zahmet olmuş sana." Ayakta dikildiğimi fark ettiğinde öne uzanarak karşısındaki sandalyeyi geriye çekti. "Otursana."

Oturduğum saniyede o ayaklandı. "Çay ister misin?" diye sordu. Kafamı onaylarcasına salladım. Onunla oturup çay içecektim ve bunu istemeyecektim, öyle mi? Mümkün değildi.

Rüzgar hızlıca çaydanlığın üstüne çayı koyarken bir bıçakla iki çatal alıp geldi. "Tabak," diye mırıldandı kendi kendine. Tatlılığı beni gülümsetirken dolaptan iki de tabak çıkarıp masaya yerleştirdi. Elindeki bıçakla önce pastayı ortasından kesti. Üçgen bir dilim halinde keseceğinde, "Dur!" dedim ayağa kalkarak. Başını bana çevirdi.

"Pastanın içi kurumasin diye düz kesiyorlarmış, mantıklı geldi. Öyle mi kessen acaba?"

Neden bahsettiğimi gözünde canlandıramadığını gördüm. "Nasıl?" diye sorduğunda düşünmeden bıçağı Rüzgar'ın elinin üstünden tuttum. Ne yaptığımı fark ettiğimde kısa bir an duraksadım. Hiçbir şey söylememesi bir yana, elini çekmeye de yeltenmemiştii.

Pastayı beraber kestik. Ortasından uzunlamasına iki dilim çıkardım. "Bak, işte böyle," dedikten sonra başımı Rüzgar'a çevirdim. O da kafasını bana çevirdiğinde birbirimizin yüzüne çok da uzun sayılmayacak bir mesafeden birkaç saniye baktık.

Boğazını temizleyerek bakışlarını kaçırın Rüzgar oldu. Ben de hızlıca kendime gelip dilimleri tabaklara yerleştirdim ve pastaların ortasında açılan boşluğu onları nazikçe birbirine itekleyerek kapattım.

"Mantıklıymış," dediğinde kafamı salladım. Pastayı kenara koyarken Rüzgar'ın karşısına geçip oturdum yeniden. Eline çatalını aldı. Heyecan içinde onun vereceği tepkiyi beklediğimi fark ettiğinde henüz tadına bakmadan, "Ellerine sağlık," dedi.

Teşekkür edip tatmasını bekledim. Pastadan bir çatal aldı ve kaşları havalandırırken yutkundtu. "Çok güzel olmuş," dediğinde sesi samimiyetle çıkıyordu. Pastanın arasına koyduğum meyveleri çatalının ucuyla didiklede. Açıkladım hemen. "Meyveli yaptım, daha hafif olsun diye. Öyle seveceğini düşündüm. Ama damla çikolata kullanmadan yapamadım. Çok seviyorum, ne yapayım?"

"Biliyorum," dedi gülümseyerek. Bakışları tabaktaydı ve tek gamzesi yanığında hafifçe belirginleşmişti. "Çocukken çamurdan çikolatalı pastalar yapardın ve yemem için bana yalvarırdın."

Gözlerim irice açılırken, "Sen ciddi misin?" diye sordum. Bunları ben hatırlamıyordum. Rüzgar, kafasını onaylarcasına salladı ve gözlerimin içine baktı.

"O haline şahit olduktan sonra bu kadar iyi yemek yapabileceğini hiç düşünmemiştim fakat iyisin."

"Teşekkür ederim ama şu an sana çamurdan pasta yedirip yedirmediğimi merak ediyorum daha çok." İster istemez sandalyemi ona yaklaştırdım. "Yedin mi yoksa?"

"Yemedim elbette."

"Beni yemeyeceğine nasıl ikna ettin peki?"

"Kurnaz davrandım," dedi tek gözünü kısararak. "Pastalar buzdolabında beklesin, öyle yerim diyordum hep. Sonra dikkatini başka yere çekiyordum, sen de unutuyordun."

Ağzım açık kaldı. "Çok çakalmışsın," dedim hayretle. Kısık bir şekilde güldü. Saniyelik gülüşü, kalbimde bir ömür etkisini sürdürecekt kadar güzeldi.

"Hadi hadi, ye pastanı," dedi çatalıyla benim tabağımı işaret ederek. Elime merakla çatalımı aldım ve sessizlik içinde pastamızı yedik.

Gözyaşlarım yandan ilerleyerek yastığıma doğru düşerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbimin acısı hiç geçmeyecek gibiydi. Rüzgar'ı düşünmek başka konulardaki acılarıma merhem oluyordu da sıra kendi açtığı yaraya gelince sadece deşmeye yarıyordu. Özellikle ona doğum günü pastasını yedirdiğim anı düşünmek, direkt olarak vermeye çalıştığım doğum günü hediyesinin çok yanlış anlaşıldığı o ana bağlanıyordu.

Dışarıya titrek, derin bir nefes bıraktım. Alışacak mıydım buna? Boşanmak istediğimi söylemiştim. Hiç yalan söylemediğim adam, bana böylesine önemli bir konuda yalan söylemişim gibi davranmışken nasıl onunla evli kalabilirdim ki? Güven olmadan hiçbir şey olmuyordu. Rüzgar bana diğer herkesten daha çok güveniyordu. Bunu inkâr edemezdim. Ancak yine de tamamen güvenmemişti. *Hem de en çok güvenmesi gereken konuda.*

Kendi başıma halledemiyordum. Rüzgar'ı düşünmek de canımı yakıyordu. Ne yapacaktım ben böyle? İçime derin bir nefes çektiğimde midemin daha iyi durumda olduğuna kanaat getirdim ve gözlerimi yumdum. Uykuya ne ara daldığımı anlayamadan gözlerimi açtığımda başım feci halde ağrıyordu. Dikkatle ayağa kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Yine kusmaktan korktuğum için hiçbir şey yemeden sadece dişlerimi fırçalayarak hazırlandım ve dışarı çıktım.

Yüzüm sanki ateş içindeydi. Bedenimin her bir noktası hâlâ sızlıyordu ancak dayanamayacağım gibi değildi en azından. Öyle olsa da bir önemi yoktu. Yalnız başıma olduğum için ayağa kalkmak zorundaydım. Kendimi daha iyi edecek şeyleri yine kendim yapmak zorundaydım. En azından artık durumumun daha kötüye gitmesine sebep olacak insanlar yoktu hayatımda. Pozitif düşünmeye çalışırken tutunduğum tek şey buydu. Her şey kötüydü ama en azından onlar yoktu.

"Meltem?" diyen sesini duyduğumda adımlarım durdu.

Erken konuşmuştum.

Arkana dönüp bakma, diyordu içimdeki ses. Haklıydı. Yürümeye devam ettim. Elimden geldiğince hızlı olmaya çalışıyordum. "Meltem dedim!" diye bağırdığında düşük tempoda koşmaya başladım. Daha hızlı koşacak gücüm yoktu ve bu yüzden ona yakalanmam sadece birkaç saniye sürmüştü.

Parmakları sertçe kolumu kavradığında sızlayan tenim parmaklarının baskısı altında kesiliyordu. "Bırak," dedim zorlukla. Beni kendine çevirdiğinde pis yüzünü gördüm.

"Dün ışıkları açık gördüklerini söylemişlerdi de inanmamıştım," dedi annem. "Kürkçü dükkânına dönmüşsün demek. Ama ben sana dedim, değil mi? O herif sana postayı koyar, tıpış tıpış evine geri dönersin dedim."

"Adı üstünde, benim evim. Bana ait. Oraya ne sebeple gittiğim ya da ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez." Kolumu tutuşundan kurtarmaya çalıştım. Daha sıkı tuttu. Kendimi öyle güçsüz hissediyordum ki beni itse savrulacak gibiydim.

“Dilin uzamış senin,” dedi homurdanarak. “Doğru söyle, kocan da dilinden bezip seni kapının önüne mi attı?”

Bakışlarımı annemin yüzüne diktim. Yüzüme dikkatle bakıyordu. Benim benzim atmış olmalıydı. Hasta olduğumu tahmin edebiliyordu muhtemelen. Ya da en azından iyi durumda olmadığımı görüyordu ve buna rağmen üstüme geliyordu. Sadece bir kez olsun canımı yakmadan duramaz mıydı?

Duramazdı, biliyordum. Annelik içgüdüğü dedikleri şey her neyse, beni doğuran kadında olmadığı ortadaydı. Yavrusunu seven insanlara tıslayan kediler vardı. Koruma güdüsüyle hareket ediyorlardı. Onlardan daha büyük veya daha güçlü olmamızın hiçbir önemi yoktu. İnsanlara bakmıyordum artık. Doğadaki hayvanlarda dahi annelik içgüdüğü vardı. Evladını sevmeyen adamları da anlamazdım ama annemi hiç anlayamıyordum. Nasıl içinde beni koruma güdüsü olmazdı? Aylarca onun bedeninde büyüüp gelişmiştim. Hiç mi karnını okşamamıştı?

Bir kez olsun *iyi misin* diye sorması bu kadar zor muydu gerçekten?

“Evet desem beni rahat bırakacak mısın?” diye sorduğumda fısıltım yorgunluğumu bas bas bağııyordu.

“Rahat bırakmak mı? Sen bizi rahat bıraktın mı? Babanı rahat bıraktın mı? Senin yüzünden hapiste şimdi. Hepsi senin yüzünden.”

“O adam Emir’in canına kastetti. Hapiste olmasının sebebi bok gibi bir insan olması, ben değilim.” Bana yaşattığı her şeye olan öfkem ağır basarken sözlerime var olan tüm acımasızlığımla devam ettim. “Hem bana kızacağına mutlu olmalısın. Hapishanede tamamen sana muhtaç. İsteddiğin de bu değil miydi? Onun senin gözünün içine bakması, sana ihtiyacı olması.” Dudaklarımdan zayıf bir kıkırtı sıyrıldı. “Orada seni aldatamaz da.”

“Bana bak!” dedi öfke içinde. Elini kaldırdı. Yine o tanıdık şeyi yaşayacağımı anladığımda irkildim. Bunu yaptığı her seferde ellerim refleksiyle yukarı kalkar, başımı korumaya çalışırdım.

Ancak bu kez ellerim koruma içgüdüğüyle karnıma sarıldı.

Annelik içgüdüğüyle.

Çünkü *onu* hissediyordum. Karnımın içindeydi, biliyordum artık. Karnım yoktu ama *biliyordum*.

Hamileydim.

“Dokunma kızıma!” diye bağırın bir kadın sesi duyduğumda sıkıca yumduğum gözlerimi aralayıp şaşkınlıkla annemin yüzüne baktım. Göz

göze geldiğimizde aynı şaşkınlığı onun da gözlerinde gördüm. İkimiz de başımızı sesin geldiği yöne çevirdik.

Handan Yıldırım.

Ve hemen arkasında dikilen, perişan görünen Rüzgar... *Karnımda çocuğumuzu taşıyorum, Rüzgar. Hamileyim. Hamile olmadığımı inanmıştım ama öyleyim.*

Göz göze geldiğimiz anda bunları söylemek geçiyordu içimden. Ancak ağzımın içi kupkuruydu. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Rüzgar bana doğru hızlı adımlarla yürümeye başladığında etrafımdaki dünya da silinip gitmişti sanki. Rüzgar'ın yüzünden başka görebildiğim bir şey yoktu. Annem birkaç adım ötemdeydi. Alçak sesle bir şeyler söylüyordu ancak duymuyordum. Belki de sesi alçak değildi. Ben, onun sesini duyamayacak kadar uzaklaşıyordum her şeyden.

Karnımdaki sancı şiddetlendiğinde biraz daha büküldüm. Ellerimi karnıma daha sıkı sardım onu tutmak istercesine. "Hayır..." diye fısıldadım. Hayır, hayır...

Lütfen şu an bir şaka olsun. Lütfen, bu acı onun acısı olmasın. Lütfen. Bebeğim, ne olur gitme. Yalvarırım beni bırakma.

İçten içe yalvarırken rüyamda, "Anne, bana yardım et!" diyen kızımın sesi zihnimde çınlamaya başladı. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

Dünyanın en soğuk hissiydi.

Birinin elleri yüzümü avuçladı, göremedim. "Meltem?" dedi onun sesi. Başımı onun ellerinin yardımıyla kaldırıp yüzüne baktım.

"Rüzgar," dedim fısıldayarak. "Onu istemediğini biliyorum ama..." Güçlkle konuşuyor olmama rağmen açıklayıcı değildim. Rüzgar da ne demek istediğini anlamıyordu. Kaşlarını çatı. Gözleri, bembeyaz olduğunu tahmin ettiğim yüzümün her yerinde gezinirken bakışları aniden bacaklarımın arasına indi ve oradan süzülen kanı gördü.

Yüzünü kaplayan dehşete sadece birkaç saniye tanıklık edebildim.

"Lütfen... ölmesine izin verme," diye sayıkladım ve onun kollarına yığıldım.

Düzenleme

Ny.ozlem

3. BÖLÜM

Dedublüman - Sen Bilmezsın

Razgar Ataoğlu

Korku.

İnsanın neden korktuğu, geçmişi ve kişiliğiyle ilgili ipucu verirdi. Küçükken birçok şeyden korkmuştum. Gök gürültüsünden, farelerden, karanlıktan... Büyüdükçe bu korkularım azalarak huzursuzluğa dönüşmüş, farklı şeylerden korkmaya başlamıştım. İnsanlarla yakın olmaktan, birine bağlanmaktan, terk edilmekten...

Ama en büyük korkum hiç değişmemiştii: *Korku*.

Benim en çok korktuğum şey, korkunun ta kendisiydi. Korkmaktan korkuyordum. Korkunun beni etkilemesinden, hiçbir şey yapamamaktan, insanların korktuğumu görmesinden *korkuyordum*.

Korktuğumun başıma gelmesinden korkuyordum. Ve Meltem hayatıma girdiğinden beri olanlar bundan ibaretti.

Onunla yakın olmaya korkmuştum, başıma gelmişti. Ona bağlanmaktan korkmuş, daha gözlerinin içine baktığım ilk an bağlanmıştım.

Meltem'in beni terk etmesinden korkmuştum ve terk etmişti.

Onu bulduğumda kötü bir durumda olmasından korkmuştum ve hali...

Düşüncelerimi hızlıca aklımdan kovdum. Korktuğum her şeyin başıma geldiği bir anda neden korktuğumu düşünmeye dahi çekiniyordum. Çünkü korkularım benimle ilgili değil, karımla ilgiliydi ve saçının teline gelen en ufak zarar dahi...

Düşünme.

Kendime verdiğim komutu uygulayarak zihnimi düşüncelere kapattım ve sadece Meltem'in benden istediği şeye odaklandım. *Lütfen ölmesine izin verme.*

Arabayı en yakın hastanenin önünde durdurup hızlıca indim. Handan Yıldırım ve karım arka koltuktaydı. Meltem'in baygın bedenini kollarımın arasına alırken bacaklarının arasından akmış kana bakmamaya çalıştım. Karımın solgun yüzünden gözlerimi kaçırdım. En ufak bir bakış beni dağıtabilirdi ve şu an dağılamazdım.

Acilden içeri girip yardım için bağırdım. Hemen önüme getirilen sedyeye bıraktım karımı. "Nesi var?"

"Hamile," dedim. Sesim berbat çıkıyordu. Olmaya çalıştığım kadar soğukkanlı değildim. Yüzümü sıvazlayıp kendime gelmek için elimi kaldırdım ancak titriyordu. "Kanaması var. Bebek... bebeğe bir şey olmuş olabilir." Zorlukla nefes aldım ve Meltem'in bana söylediklerini doktora söyledim. "Lütfen ölmesine izin vermeyin."

"Siz eşi misiniz?"

"Evet."

"Tamam beyefendi. Eşinizi ve bebeğinizi kurtarmak için elimizden geleni yapacağız," dedi. Sadece kafamı salladım. Sedyeyi ilerletmeye başladıklarında peşinden gittim. Meltem'e bakmıyordum. Bakmıyordum. Hastane koridorunun ortasına yığılmak istemiyordum. Gözlerimi tekerleklerle dikmiş, onlar ilerledikçe ben de adımlarımla takip ediyordum.

Önüme geçen bir kadın beni durdurduğunda kafamı kaldırıp baktım. "Buraya giremezsiniz beyefendi. Lütfen dışarıda bekleyin."

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak.

"Zorluk çıkarmamanızı rica ediyorum."

"Ama ben-"

Omzuma dokunan bir elin varlığıyla sözlerim bölündü. "Rüzgar," dedi Handan Yıldırım. Başımı ona çevirdim. "Hadi biz dışarıda bekleyelim. Doktorlar da işlerini rahatça yapsın."

Beni kolumdan tutarak geriye doğru çektiğinde dengem sarsıldı. Birkaç adım sendeledim ve direkt sedyeye bakınca karımı gördüm.

Solgun yüzünü, mosmor olmuş göz altlarını, bacaklarının arasındaki kanı...

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Bacaklarım tutmuyordu. Handan Yıldırım tarafından dışarıya sürükleniyor ve ona karşı çıkacak gücü

dahi bulamıyordum. Görüş açımdan çıkana kadar Meltem'e baktım. Kapılar yüzüme kapandığı anda, "Hayır," dedim fısıldayarak.

"Oğlum, hemen kötü şeyler düşünme."

"Hayır..." Sesim duyulmayacak kadar kısık çıkıyordu.

"Allah'ın izniyle bebeğinize hiçbir şey olmayacak."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Hayır..."

"Meltem kızım da çabucak toparlayacak."

"Hayır..." Beni duymuyordu, ben de onu duymuyordum. Konuşmaya devam etti. "Sağlıkla bebeğinizi kucağınıza alacaksınız."

"Hayır!" Birden boğazım yırtılırcasına bağırdım. "Hayır, anlamıyorsun. Bunların hepsi benim suçum! Meltem benim yüzümden burada. Benim yüzümden o eve gitti. Kötü hissetti. Stres yaptı. Ben onu çok üzdüm. Ben... ben ona anestezi yapmıştım." Gözlerim irice açıldı. Tüm detaylar bir anda aklıma geliyordu. Hamilelerin dişini belli bir aya kadar çekmiyorduk. "Ağrı kesici verdim," dedim mırıldanarak. Hamilelerin içemeyeceği ağrı kesicilerden biriydi. "Onu koruyamadım. Babasından dayak yedi." Karnının mor görüntüsü hâlâ aklımdaydı. "Ona bağırdım. Onu üzdüm. Kötü hissetmesine neden oldum."

Ellerimle bu anı hazırlamıştım. Bacaklarının arasından akan kanın sorumlusu bendim. Bu halde olması *benim suçumdu*.

"*Lütfen ölmesine izin verme* dedi. Bana dedi! Bu halde olmasının suçlusu benken o yine bana güvendi ve ben... ben..." Nefesim kesilirken elimi yüzüme kapattım. "Ben burada elim kolum bağlı duruyorum. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Hiçbir şey!"

Aklım durmuştu. Düşünemiyordum. Adeta tek bir düşüncede takılı kalmıştım ve o düşüncenin ilerisine geçemiyordum.

Karım hamile. Meltem hamile.

Siktir! Siktir, siktir, siktir...

O hamileydi. Benim karım hamileydi ve bebeğimiz...

"Rüzgar, bana bak." Soğuk ellerini yüzümde hissetsem de elimi yüzümden çekmedim. "Oğlum, şu an senin yapabileceğin hiçbir şey yok zaten," dedi. Beni bu gerçekle yüzleştirdiği için ona kızamıyordum bile. Sırtımı duvara yasladım. Dünyanın en güçsüz adamı gibi hissediyordum.

Karısını ve bebeğini koruyamayan bir adam. Daha da kötüsü, *onları bu duruma sokan adam*.

“Ne yapacağım ben?” diye sordum. Onunla mı konuşuyordum yoksa bunu kendime mi söylüyordum bir fikrim yoktu. “Ben ne yapacağım?” Bu kez direkt onun gözlerine baktım. “Karımı koruyamadım, benim yüzümden bu halde. Bana *lütfen ölmesine izin verme* dedi. Ya bir şey olursa? Ben o zaman ne yapacağım? Bunu ona nasıl söyleyeceğim?”

“Şimdiden düşünme bunları oğlum. Kurtulacak inşallah.”

“Ben izin vermek istemedim. Ben... ben onun ölmesini istemiyorum. Ne olur ölmesin.”

“Biliyorum,” dedi titreyen bir sesle. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “İstemediğini biliyorum. Meltem de biliyor. Emin ol biliyor. O senin içini biliyor çünkü.”

Gözlerimi sımsıkı yumup kafamı arkamdaki duvara vurdum. “Bilmesi yetmez,” dedim fısıldayarak. Bebeğe bir şey olursa ölmesini istemediğimi bilmesi neyi değiştirirdi ki?

Gözlerim yeni yaşlarla yanarken elimi titreyen dudaklarımın üstüne örttüm ve gözlerimi yumdum. Bir ateşin içinde diri diri yanıyordum. Kalbim suçlulukla, korkuyla, kötü olan her şeyle kasılıyordu ve en kötüsünün hangisi olduğuna karar veremiyordum.

“Bir bebek dünyaya gelmek istiyorsa kimse ona engel olamaz, Rüzgar.”

Bebek... Meltem’le ikimizin bebeği... bu hayatta en çok korktuğum şey. Ömrüm boyunca kaybetme korkusu yaşadığım için kimseye bağlanmama ya çalışan bir adam olarak, koşulsuz şartsız ve daha gördüğüm ilk anda bağlanacağım şey. Şey bile değildi, bir bebektir. *Bebeğim*.

“Ya istemezse?” diye sordum. Daha baba olacağımı dahi kabullenemeden yüreğime çöken ağırlığı hazmetmeye çalışıyordum ama olmuyordu. *Neden* diye sorguladığım, bir türlü anlam veremediğim babamdan farklı mıydım şimdi? Kırıp dökmüştüm. O kadar çok kırmıştım ki Meltem’i, ona yaşattığım üzüntüden dolayı bebeğimizi kaybedebilirdik.

Hangi çocuk böyle bir baba isterdi ki? Babasının böyle bir adam olacağını bilen hangi bebek dünyaya gelmek isterdi?

Ne ironikti. Bundan bir süre önce hastanede Handan Yıldırım’ın yüzüne bakarken ona korkunun ne olduğunu bilip bilmediğini sormuştum. Bunu sorarken, korkunun neye benzediğini bildiğimi düşünmüştüm. Yanılmıştım. O zaman korku ne demek ben de bilmiyordum.

Şimdi öğrenmişim.

Korkuyordum. Deli gibi korkuyordum. Meltem'e bir şey olmasından korkuyordum. Karnındaki bebeğin ölmesinden korkuyordum. O bebeğe bir şey olursa Meltem'in yüzüne nasıl bakardım? Bunu ona nasıl söyledim? *Bunların hepsi senin hatan. Senin yüzünden şu an karın bu halde. Senin yüzünden bebeğinin hayatı tehlikede.*

"O zaman," diye başladı Handan Yıldırım sözlerine. O sırada önünde beklediğimiz odanın kapısı açıldı ve doktorlar dışarıya çıktı.

"Meltem Hanım'ın eşiydiniz, değil mi?" diye sorduğunda kafamı salladım. Meltem'in adını onlara benim söylediğimi sanmıyordum. Muhtemelen bu bilgiyi Handan Hanım vermişti.

"Karım iyi mi? Ve bebek... iyiler mi?"

Cevabı beklediğim saniyeler öyle ağır akıyordu ki doktorun en az bir saat boyunca derin bir nefes aldığına yemin edebilirdim. Korku etrafımı sarmıştı.

"Şimdi ikisinin de durumu iyi," diyen doktorun sesini duyduğumda tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. "Ancak bünyesi çok zayıf. Şu an için düşük tehlikesini atlatmış olsa dahi bu riskli bir hamilelik olacak."

"Riskli derken?" diye sordum. Şu an cümleleri kendi başıma analiz edemeyecek kadar perişan haldeydim. Günlerdir uykusuzdum.

"Eşiniz çok büyük bir tehlike atlattı, Rüzgar Bey. Düşük tehlikesi devam ediyor. Meltem Hanım'ın hamilelik süreci boyunca kendine çok iyi bakması lazım. Ağır işlerden kaçınmalı. Hatta mümkünse ilk birkaç ay yerinden kalkmayıp devamlı yatak istirahati yapsın. Tabii iş yalnızca yatak istirahati ile bitmiyor. Meltem Hanım bu dönemde stres ve üzüntüden de uzak durmalı. Keza sizin de eşinize fiziksel ve duygusal anlamda destek olmanız gerekiyor."

Doktorun ağzından çıkan hiçbir şeyi kaçırmamak için çıtımı dahi çıkarmadan onu dinlemiştim. Nihayet son cümlesini söylediğinde, "Ne gerekiyorsa," diyen sesimi duydum. Kendi sesimi tanıyamıyordum. Ruhum çekilmiş gibiydi.

Yine de *ne gerekiyorsa* yapardım. Aptallığım yüzünden neredeyse kaybedeceğimiz o bebek hayata tutunmaya devam etsin diye her şeyi yapardım.

"Meltem Hanım birazdan uyanır, ben kendisini de bilgilendirmek için tekrar geleceğim. Çok geçmiş olsun," dedi ve yanımızdan ayrıldığında bakışlarım kapının aralığından Meltem'i buldu.

Hastane yatağının üstünde öylece uzanıyordu. Teni solgun, yüzü yorgundu. Nefes bile alamıyordum ona bakarken. İçim paramparçaydı. Suratına bakmaya yüz bulamıyor ancak bakışlarımı da karımdan çekemiyordum.

Ona bunu *ben* yapmışım. İstese canımı vereceğim karımı bu hale *ben* düşürmüştüm.

Kendime olan nefretim katlanarak artarken bakışlarımı Meltem'in karına çevirdim. Sanki bebeğimizle göz göze gelmişim gibi bir ürperti bedeni sardı. Sertçe yutkundum. Bu mümkün değildi, biliyordum. Ama eğer gerçekten de hissettiğim buysa, onunla göz göze gelmeye de utanıyordum. Bakışlarımı kaçırdım.

İçime kısa bir nefes çekip kendimi toparladım ve aralık kapıdan geçerek Meltem'e yaklaştım. İki adım attıktan sonra omzumun üzerinden geriye bakma ihtiyacı duydum birden. Handan Yıldırım'la göz göze geldim. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ancak peşimden gelip kapıyı kapattığına memnundum.

Bakışlarım yerde, hastane yatağına yaklaştım. Tam önünde adımlarımı durdurduğumda yüzsüzlüğüm kendini gösterdi. Gözlerimi karımın yüzüne çevirdim. Solgun yüzünün sorumlusu olduğumu bile bile her bir detayını inceledim. Az önce baktığım yerden görmediğim detaylar gözüme çarptı.

İçim ezildi, kanlar içinde kaldı ve oracıkta can verdi; karımın yüzüne bakarken tekrardan doğup acılar içinde öldü.

O eve *hamile* bir şekilde gitmişti. Onca acıyı yaşadığı evin duvarlarının arasında karım ve karnındaki bebeğimiz bir başınydı.

İçimden bir sürü özür sıraladım. Hiçbiri duyulmayacaktı ve bu saatten sonra bir özrün ne kadar anlamının olduğu tartışılırdı ancak yine de özür diledim. Kalbini kırdığım karımdan özür diledim.

Varlığından haberdar olmadığım bebeğim onu istemediğimi duymuşsa diye, ondan da özür diledim.

Yemin ederim ki bu yüzden değil, dedim içinden. Çaresizce ona duyurmaya çalışıyordum kendini.

Sana yetemem diye korkuyorum. Babalığı beceremem diye korkuyorum. Benim yapmayı beceremediğim bir şey yüzünden tüm hayatının etkilenmesinden korkuyorum ama denerim. Yemin ederim ki denerim. Lütfen gitme. Duyuyor musun beni? Babanı boş ver, o en büyük acıları dahi hak etti. Ama lütfen... anneni sakın bırakma. Onun hatırı için kal.

Ne olur, bebeğim. Yalvarıyorum sana.

Bizi bırakma.

Odanın bir köşesine çekilmiş, Meltem'in gözlerini açmasını bekliyordum.

Ayaktaydım, köşede oturacak yer yoktu. Köşedeydim, burası Meltem'e en uzak noktaydı. Ondan uzaktaydım... çünkü ona zarar vermekten korkuyordum.

Varlığımın dahi onun için acı olmasından korkuyordum. Ona yaklaşmaktan, elini tutmaktan, elimi karnına koymaktan; Meltem'e herhangi bir şekilde dokunmaktan deli gibi *korkuyordum*.

Hiç tanımadığım babamla zannettiğimden daha çok benzediğimi fark etmiş olmak salmıştı bu korkuyu içime. Ve bencildim. Tıpkı babam gibi. Çünkü varlığımın karıma acı vereceğini düşünüyor olsam da bu odadan çıkıp gidemiyordum. Onunla aynı duvarların arasında, ondan olabildiğince uzaktım. Gözlerimle dokunuyordum yüzüne. Bunun da bir zararı olur muydu? Olmamasını diliyordum çünkü kendimi paralasam dahi ona bakmadan duramazdım.

Bir saniye dahi bakışlarımı ayırmadığım yüzünde, gözkapaklarının kıpırdandığını gördüğümde kalbim heyecan içinde çarpmaya başladı. Olduğum yerde doğruldum ancak adımlarım yere çivilenmiş gibiydi. Sanki bir adım yaklaşısam uyanmasına engel olacaktım. Bu yüzden yumruklarımı sıkıp yerimde durmaya devam ettim.

Meltem gözlerini açtı. Handan Yıldırım benim aksime onun görüş açı-sındaydı. Onu fark ettiğini gördüm. Gözlerini kırıştırdığında Handan Yıldırım da Meltem'in uyandığını fark etti.

"Nasılsın güzel kızım?" diye sordu. Meltem'in kendisiyle birlikte zihninin uyandığı anı da gördüm. Benim kollarımda bayılmadan önce olanları hatırlamış olacaktı ki dehşet hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde yayıldı yüzüne.

"Bebğim..." diye fısıldadı. Sertçe yutkundum. Elleriyle yataktan destek alırken telaş içinde kalkmaya çalıştı. Müdahale etmek için bir adım attım. Meltem beni fark etmemişti. Benden önce Handan Yıldırım, "Kızım ya-vaş!" diyerek omuzlarını kavradı.

"Bebğim? O yaşıyor mu?" dedi Meltem güçsüz çıkan sesiyle. Titreyen elini karnına yasladı.

"Yaşıyor."

Meltem'in başı refleks olarak benim bulunduğum yere döndü ve göz göze geldik. Hafifçe yutkunup kalan mesafeyi kapattım. Adımlarımı yatağın önünde durdurana kadar gözlerini yüzümden çekmedi. Gözümün

altında belirginleşen halkaları, gözlerimin içindeki kızarıklığı ve titreyen ellerimi ondan saklamadım. Saklayamadım. Perişan haldeydim.

Meltem bakışlarını benden çekti. Handan Yıldırım'a baktığında benim söylediklerime, "İkiniz de çok şükür iyisiniz," diyerek ekleme yaptı.

Karımın rahat bir nefes aldığını gördüm. Eli incitmekten korkar gibi karnında geziniyordu. Ona dokunma ihtiyacıyla titreyen ellerimi iki yanında sıkıca yumruk yaptım.

Handan Yıldırım, "Ben sizi yalnız bırakayım. Konuşacaklarınız vardır," diyerek odadan çıktığında aramızda bir sessizlik oldu. Ben Meltem'e bakıyor, onu izleyerek iyi olduğu konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Meltem ise karnını usul usul okşayan eline bakıyordu. Konuşmıyacağı, biliyordum. Konuşması, bir açıklama yapması gereken kişi o değildi zaten. Ömrümün sonuna dek o güzel sesini benden sakınsa *niye* diyemezdim. Yaptıklarım ortadaydı.

Bir ağız dolusu nefes verip, "Meltem..." dedim. Sesimdeki pürüzden rahatsız olup boğazımı temizlerken beni duyduğuna emin olduğum karım yine de bana bakmadı. Yutkundum. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyiyim," dedi buz gibi bir sesle.

Korkunç bir sessizlik odayı yeniden doldurdu. Eskiden bu sessizliği Meltem'in bana olan bakışları doldururdu. Açık mavilerinde hür irademle kaybolurken konuşmaya ihtiyaç duymazdım.

Şimdi karım gözlerime bakmıyordu ve binlerce kez kaybolduğum gözlerini benden kaçırdıkça yolumu kaybettiğimi hissediyordum. Bana bakmasına ihtiyacım vardı. Sesini duymaya, onunla konuşmaya, zihnimin içindeki karmaşaya bir son vermeye ihtiyacım vardı.

"Hamilesin," dedim. Kaşlarım hafifçe çatıktı. Anlamıyordum, şaşkındım ve yorgundum.

Meltem bu kez gözlerimin içine baktı. "Evet."

"Sen..." Gözlerimi sıkıca yumup parmaklarımla alnımı sıvazladım. Başım çok düşünmekten ve uykusuzluktan ağrıyordu. Cümlelerimi seçerek konuşmalıydım. Karman çorman zihnimin içinden uygun cümleleri seçerek konuşmak o kadar kolay değildi. Onu çok kırmıştım, oldukça hassas bir durumdaydı ve şu an söyleyeceğim herhangi bir şey Meltem'in kötü hissetmesine neden olabilirdi.

"Evet, ben?" diye sordu kırık bir ses tonuyla. Parmaklarımı alnımdan çekip gözlerimi açtım ve ona baktım. Açık mavileri gözlerimdeydi. Dudakları

aşağı bükülürken, “Bağırmayacak mısın bana, Rüzgar?” dedi. “Tepki göstermeyecek misin hamile olduğum için? Suçlamayacak mısın beni?”

Kendimden daha ne kadar nefret edebileceğimi bilmiyordum. Kurduğum her bir cümleyle beni yerden yere vuruyordu. Kendimi, Meltem beni seviyor diye severken şimdi onun gözlerindeki en büyük acının sorumlusu olmak... ölmek istememe neden oluyordu.

“Meltem...” dedim başımı yana eğerek. Beni duymadı.

“Hamileyim, evet. Kötü bir şaka veya bir yanlış anlaşılma değil bu sefer. Gerçek. Hamileyim, Rüzgar.”

Ona bakarken yaşaran gözlerime engel olamadım. *Hamileydi*. Son birkaç saattir bundan başka düşünebildiğim bir şey yoktu ama siktir... Meltem, hamileydi ve beni *terk etmişti*.

“Saklayacak mıydın bunu benden?” diye sordum kısık bir sesle. “Bu yüzden mi gittin? Bu yüzden mi terk ettin beni? Benden gizli mi doğuracaktın?”

Sorduğum sorunun cevabını duymaktan korkuyordum. Zaten günlerdir sadece gittikçe katlanan bir şekilde korkuyordum. Onun uyanmasını beklerken yaşadığım korkuyla zirveyi görmüştüm. Meltem’in ve karnındaki bebeğimizin iyi olduğunu duymak içime biraz olsun su serpmişti ancak hâlâ korkuyordum.

Ortada bir bebek vardı. Babası bendim. Hiçbir zaman kendimi bir baba olarak hayal edememiştim. Berbat bir iş çıkarmaktan korkuyordum. Meltem de bu yüzden mi gitmişti? Benim berbat bir baba olacağımı mı düşünüyordu?

Öyle düşünmesi için ona haklı nedenler vermedin mi?

Zihnimin içinde bana saldıran düşünceleri Meltem’in, “Hayır,” diyen sesi kestirip attı. Yeniden ona baktım. Sözlerine devam etmesini beklemişsem de etmedi.

“Ben... ben anlamıyorum. Bana hamile olmadığını söylemiştin. Testler negatifti.” Sesli düşünüyordum. Atladığım bir şey varsa diye her şeyi tekrar gözümünden geçiriyor, bir cevaba ulaşmaya çalışıyordum.

“Evet,” dediğinde yeniden ona odaklandım. “Eczaneden üç test aldım. Biri pozitif.” Karnının üstündeki elini hafifçe oraya bastırdı.

“Neden?” diye sordum, ister istemez sitemle çıkmıştı ağzımdan. “Testlerden birinin pozitif olduğunu neden söylemedin bana, Meltem? Niye sakladın?”

“Doğru olduğunu bilmiyordum,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “İki tanesi negatifti. İki testin de yanılma payı yoktur sandım. Hamile değilim sandım. Korktum...” Gözleri yaşarırken onları hızlıca kırptırdı. “Patikleri görünce kafayı yedin, Rüzgar. Bağırдың bana, suçladın beni. Ne yapsaydım? Pozitif testi gösterseydim de iyice aklını mı kaçırsaydın? Boş yere niye korkutacaktım ki seni? Bana bir daha bağır, bir daha suçla diye mi?”

Görüş açım titrediğinde gözlerimin dolduğunu fark ettim. Meltem, karnındaki elini çekmeden diğer eliyle sertçe yanaklarını silip burnunu çekti. “O zaman hiç inanmazdın ki hapi içtiğime,” dediğinde sesi çatladı.

“İçtim ben o hapi,” dedi sonra alelacele. Çenemi sıktım. “Yemin ederim ki içtim. Bu nasıl oldu bilmiyorum. Belki de gözünün önünde içmeliydim. Yanlış bir şey mi yaptım bilmiyorum. Bir hap nasıl yanlış içilir ki? Bilmiyorum! Ama gerçekten de içtim, Rüzgar. Hamile kalmak için bilerek hiçbir şey yapmadım ben. Yapmadım! Gerçekten de-”

Hıçkırıkları boğazına takıldığında sözlerine devam edemedi. Gözyaşları son süratle yanaklarından akarken ona bu açıklamayı yaptıran kendimden iğrendim. Yine de kendime hâkim olamayarak elimi başının arkasına koydum ve onu göğsüme çektim. “Şşş,” dediğimde direnmedi. Çenemi başının üstüne yasladım. “Biliyorum, yapmadın. Ağlama daha fazla, ne olur. Hırpalama kendini.”

Saçlarının kokusu burnuma dolduğunda gözlerim devrilerek kapandı. Onu sıkıca sarıp sarmalamaya duyduğum ihtiyaçtan ellerim titriyordu ancak incitmekten korkuyordum. Benim ona sıkıca sarılmamak için kendimi engellememe daha fazla gerek kalmadan, Meltem ellerini göğsüme koydu ve beni ittirdi. Ellerim yüzüne uzandı gözyaşlarını silmek için, izin vermedi. Benim yüzümden akan yaşlarını kendisi sildi.

“İçtim,” dedi ağladığı için boğuk çıkan sesiyle. “Hamile kalmaya çalışmadım ama oldu. Benim suçum değildi. Ben hiçbir şey yapmadım.”

Çaresizce, “Biliyorum,” diye fısıldadım. Akmaya devam eden yaşlarını tekrar sildi. Ona dokunmamak için ellerimi sıkıca yumruk yapmak zorunda kaldım.

Meltem burnunu çekti. Derin bir nefes verip gözlerini kucağındaki ellerine dikti. “Baba olmak istemediğini biliyorum,” diye mırıldandıktan sonra parmaklarıyla oynamaya başladı. “Ve olmak zorunda da değilsin. Senden bu konuda hiçbir beklentim yok. Çocuk istemediğini kaç kez söyledin. Seni hiçbir şeye zorlamayacağım, Rüzgar. Hamileyim diye baba olmak zorunda değilsin,” diyerek bitirdi cümlelerini.

Gözlerim bu kez hissettiğim acıyla kapandı.

Bana söyleyebileceği birçok şey vardı. *Ne biçim adamsın sen* diyerek başlayabilirdi sözlerine. Hakaretler edebilir, bela okuyabilirdi. Şaşırmazdım. Gücenmezdim. Bunları hak ediyordum. Bana bunları söylemeliydi. Baba olmak istemediğimi anladığını ve bu konuda beni zorlamayacağını söylememeliydi. Benden bir beklentisinin olmadığını söylememeliydi.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Karnındaki çocuğa, *çocuğumuza* babalık yapmak istemeyeceğimi mi düşünüyordu?

Bunu ona sen düşündürdün, diyen bir ses yankılandı zihnimde. Allah kahretsin ki haklıydı. Sıçtığım boku bir an evvel toparlamam gerekiyordu.

“Saçmalama, Meltem,” dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı. “Tek başına yapmadın o çocuğu. Almam gereken sorumluluğu almak zorundayım. Almamak gibi bir lüksüm yok.”

“Biliyorum,” dedi gözlerime bakarak. “Ama doğurmak istiyorum ve bu kararı tek başıma aldım. Tek başıma aldığım bir kararın sonuçlarıyla uğraşmanı isteyemem senden. Sen muhtemelen aldırmanın ikimiz için en iyisi olacağını düşünüyorsundur. Belki de gerçekten en iyisi aldırمامdır, kim bilir...”

Hayır, demek istedim ama öyle yorgundum ki konuşacak halim yoktu. Konuşacak gücü toparlamaya çalışırken Meltem sözlerine devam etti.

“Ama ben... yapamam bunu. Bebeğimi aldırمام. Korkuyorum. Annelikle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ve hazır değilim. Hiç hazır olabilir miyim onu da bilmiyorum. Çok korkuyorum,” dedi titreyen sesiyle. “Yine de aldırمام. Daha varlığından bile haberdar değilken rüyama giren kızım-dan ayrılırsam ömür boyu bunun suçluluğunu çekerim ben. Ve bu suçlulukla yaşayamam.”

“Ne?” diye sordum birden. Son cümleleri dikkatimi çekmişti. “Ne rüyası?” Sesim gittikçe daha da şaşkın çıkıyordu. “K-kız mı?”

“Evet,” dedi Meltem, benim aksime sakın çıkıyordu sesi. “Rüyamda bir kız çocuğu gördüm.” Gözleri duvara daldı ve yapmasını hiç beklemediğim bir şey yapıp gülümsedi.

Korkuyla donmuş kalbimin etrafına bir güneş gibi doğmuştu gülüşü. Kalbimin ritmi hızlanmaya başladı. “O yüzden uykunda bebeğim diye sayıkladın,” dedim kendi kendime.

Kafasını salladı. “Normal başlayan bir rüyaydı aslında. Üç yaşlarında, görünüş olarak bana benzeyen bir kız çocuğu vardı. Mutfaktaydık, ben bir sürü şey pişiriyordum aynı anda. O da kurabiyeleri sorup duruyordu. Sonra sen geliyordun...”

Yüzüne tereddürlü bir ifade oturdu. Sanki neden bunu anlattığını bilemiyor gibiydi. Bana baktığında pürdikkat onu izlediğimi fark edip sözlerine devam etti. “Sana beni şikâyet ediyordu. Başladığım işi bitirmemle alakalı bir şeyler sayıyordu bana,” dediğinde hafifçe güldü.

Kendimi sıktığımı ancak o saniyede, Meltem’in söyledikleriyle gevşemeye başladığımda hissettim. Neden bilmiyordum ama anlattıklarını gözümde canlandırmak beni yumuşatıyordu. Üç yaşlarında, tıpkı Meltem’e benzeyen ve bana annesini şikâyet eden bir kız çocuğu... Bu düşünceyle yutkundum.

“Üstü başı un içindeydi. Temizlensin diye onu kucağına alıyordun, beraber çıkıyordunuz mutfaktan. Sonra... sonra kızım bana sesleniyordu. *Anne yardım et, kurtar beni* diyordu.”

Yüzümde oluştuğunu fark etmediğim o minik tebessüm dondu kaldı. Meltem sözlerine devam ederken sesi titriyordu. “Yapamam,” dedi fısıldaarak. “Bırakamam onu.”

Gözleri yüzüme döndüğünde sertçe yutkundum. “Ben...” dedim. Dudaklarım aralanıp kapanıyor ama cümleler ağzımdan dökülmüyordu. Rüyasının kalanı... Gördüğü kız çocuğunun, *çocuğumuzun* benimle beraber mutfaktan çıktıktan sonra yardım çığlığı atması... Gözlerimi sıkıca yumdum.

“Ben mi zarar veriyordum ona?”

Kısa bir sessizlik anı oldu. Meltem’in yüzüne bakmaya çekiniyordum. Rüyasında dahi olsa, bir çocuğa zarar mı vermişim ben? *Bizim çocuğumuza?*

Yaptığın bu değil mi? Belki bilerek zarar vermedin ama neredeyse çocuğunun ölmesine sebep olmadın mı? O hayata tutunamazsa bu senin suçun olmayacak mı?

Zihnimin içindeki sesi Meltem’in, “Ne?” diyen şaşkınlık dolu mırıltısı susturdu. “Hayır. Rüyam orada bitiyor, yani devamını bilmiyorum ama... öyle bir şey olmadığından eminim.”

Eminim, diyordu. Bunu her ne kadar hak etmesem de hâlâ bana güveniyor oluşu kendime güvenmemi sağladı ve dışarıya derin bir nefes verdim. Omuzlarım da beraberinde çöktüğünde rüyasını anlatmadan önce konuştuğumuz konuya döndüm.

“Aldırman gerektiğini düşünmüyorum,” dedim bir süre sonra. “Korkuyorum. Baba olmayı hiç istemedim ve buna hazır değilim.”

Bir adım daha atıp yatağın ucuna oturdum. Gözlerinin içine bakarken, bu korkuyu yaşayan tek kişi olmadığım açıkça belli oluyordu. Ben ne kadar

korkuyorsam Meltem de o kadar korkuyordu. Benim korkularımın farklı nedenleri vardı ancak ortak paydada buluşuyorduk.

Uzanıp bir elimi Meltem'in elinin üstüne koydum. "İkimiz de hazır değiliz, Meltem. Zaten bunun için önlem almadık mı?" diye sordum. "Korktuğumuz için, nasıl anne baba olunacağını bilmediğimiz için, bir çocuğun hayatını mahvetmemek için... Yine de olan olmuş işte. Ve belki de bunu düşünmem saçma ama..."

İçime kısa bir nefes çekerek sözlerimi toparladım. "O kadar dikkat etmemize rağmen karnına bir can düşmüşse demek ki olması gereken bu. Demek ki dünyaya gelmesi gerekiyor. Aldırmanı istemiyorum, Meltem. Aldırman gerektiğini de düşünmüyorum. Korkumla yüzleşirim. Hazırlarım kendimi ona. Baba olmayı *denerim*. Ne yapılmaması gerektiğini biliyoruz en azından."

Gözlerine güven verircesine baktım. İyi bir baba olacağım konusunda kendime güvenmiyordum. Tek dileğim işleri sıçıp batırmamaktı ki bunu daha en başından yapmıştım. Ama çabalayacağım konusunda kendime güveniyordum. Başaramasam dahi çabalayacaktım. Bunu bas bas bağırarak ifadeyle baktım karımın gözlerine. Beni gördü. Biraz olsun rahatladığında elinin üstünü hafifçe okşadı. Dışarıya bir nefes bıraktı.

"Üniversiteye gidemeyeceğim yine," dedi acıyla. Kendimi mümkünmüş gibi daha kötü hissettim. Benim baba olmaya hazırlanırken ara vereceğim bir hayatım yoktu. İşime devam edecektim. Bana engel olacak bir şey yoktu çünkü bedenim hiçbir değişim geçirmeyecekti. Ama Meltem...

Bakışlarımı onun karnına indirdim. Zamanla karnı büyüyecekti. Kendini halsiz hissedecekti. Yorgun olacaktı. Eğilip kalkmakta, uyumakta zorluk çekecekti. Bebeğimizi o taşıyacaktı ve işi de sadece taşımakla bitmiyordu. Doğurduktan sonra bebeğin tamamen ona muhtaç olduğu durumlar vardı. Onun ertelemesi gereken hayalleri vardı ve buna rağmen benden daha kolay karşılamıştı bu durumu.

Kendimi berbat hissediyor olmamı geri plana atarak onu rahatlatmaya çalıştım. "Kaydını yapıp dondururuz. Seneye başlarsın okula. Bir bakıcı tutarız, güvendiğimiz birini bulana kadar olmadı ben işe götürürüm. İstersen açık öğretimden de bir bölüm okumaya başlarsın bu sene. Bir şekilde hallederiz."

Gözlerimin içine baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı yalnızca. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Zaten yapmam gereken bir şeyi yapacağımı söylediğim için teşekkür mü etmişti bana?

İçinde bulunduğumuz hastane odasının kapısı açıldığında omzumun üstünden geriye baktım. Doktor ve yanındaki birkaç asistanı odaya girdi. Daha sonrasında Meltem'i de bilgilendirmek için geleceğini zaten söylemişti. Birinin elinde gördüğüm ransiyon aletiyle ayağa kalktım ve Meltem'in ransiyonunun ölçülmesini izledim.

"Geçmiş olsun," dedi doktor Meltem'e bakarak.

"Bebğim iyi mi?" diye sordu hemen.

"İkiniz de iyisiniz, endişelenmeyin. Büyük bir badire atlattınız, Meltem Hanım." Doktor cümlelerine devam etmeden önce kısa bir an duraksadı. "Ve ne yazık ki bitmedi. Bunu canınızı sıkmadan söyleyemem ancak eşinizi bilgilendirdiğim gibi sizi de bilgilendirmek zorundayım."

Meltem çoktan onun söyleyeceğini biliyor gibi yüzünü hafifçe ekşitti.

"Düşük tehlikeniz var," dedi doktor ihtiyatla. Elimi destek vermek amacıyla Meltem'in omzuna yerleştirdim. Dudakları büküldü. Başı hafifçe öne eğilirken gözyaşlarının gözlerinde hazır beklediğini fark ettim. Ağlamamak için kendini tutuyordu.

"İlk üç ay, düşük için en riskli aylar. Hamileliğiniz boyunca sürekli olarak sizi takip etmemiz gerekiyor. Aynı zamanda hem sizin hem de eşinizin..." Bakışlarını kısa bir an bana değdirip tekrar Meltem'e baktı. "Çok dikkat etmeniz gerekiyor. Ağır işlerden uzak durmanız, bolca istirahat etmeniz, üzüntü ve stres yaratacak durumlardan kaçınmanız lazım. Yiyeceğiniz besinlere de aynı şekilde dikkat etmeniz gerekiyor. Sizi bir kadın doğum uzmanıyla görüştüreceğim, kendisi bu süreçte neler yapmanız gerektiğiyle ilgili daha detaylı bilgi verecektir. Tekrardan çok geçmiş olsun."

Meltem duyduklarını sindirmeye çalışırken ağzımın içinde bir teşekkür mırıldandım. Doktorlar odadan çıktıktan sonra Handan Yıldırım tekrar içeri girdi. Beni kısaca süzdü. Sanırım ruh halimin ne durumda olduğunu anlamaya çalışıyordu ancak bakışları fazla oyalanmadan Meltem'e odaklandı.

"Daha iyi misin kızım? Nasıl hissediyorsun kendini?"

Bir yandan da Meltem'e yaklaşıyordu. Geçip yatağın ucuna oturduğunda Meltem, "İyiyim," dedi. "Anlamaya çalışıyorum."

"Sizin için beklenmedikti anladığım kadarıyla," dedi hafifçe gülümseyerek. Meltem kafasını salladı. "Erkendi," diye mırıldandı. "Belki de hiçbir zaman doğru zaman olmayacaktı."

"Dünyaya gelmek için seni seçen bir cana karşı koyamıyorsun," dediğinde kulaklarım uğuldamaya başladı. "Rüzgar'a hamile kaldığımda sekiz

yıllık evliydim ve ilk hamileliğimdi. Çocuğum olamayacağını kabullenmiş-tim çoktan. Ümidi kesmiştim. Hamile olduğumu öğrendiğimde inanama-mıştım bu yüzden. Bu işlere akıl sır erdiremiyor insan.”

Bakışlarımı yere diktim. *Dünyaya gelmek için seni seçen bir can...* Nasıl bir aptaldım ki beni öldürmek isteyen bir babanın oğlu olmayı seçmiştim?

Beni neden öldürmek istemişti?

Cevaplanmayan sorular yine kafamın içinde yankılanırken kafamı belli belirsiz iki yana salladım. Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Düşün-mem gereken tek şey karımdı.

Ve bir de karnındaki bebeğimiz.

“Teşekkür ederim,” dedi Meltem sessizce. Gözlerinin yaşardığını gör-düm. Neye uygulandığını bir an için merak ettim ancak sonra onu buldu-ğum an gözlerimin önünde canlandı. Hasta ve halsiz olduğu apaçık orta-dayken öz annesi ona saldırmıştı. Eğer biz yetişmeseydik belki de...

“Şşş,” dedi Handan Yıldırım. Benim yapmak için çırpındığım şeyi yap-tı ve parmaklarıyla Meltem’in gözyaşlarını sildi. “Ağlama kızım. Korkma. Kötü bir şey olmadı. Çok şükür ikiniz de iyisiniz. Dünyaya gelmek için çok hevesli biri var karşımızda,” dedikten sonra gülümsedi. Meltem’in dudakla-rının arasından sıyrılan kırık gülüş için ona minnettardım.

Benim adıma yaptığı hiçbir şey için ona minnettar değildim. Yıllarca bana burs vermiş, hiç çaktırmadan bana sahip çıkmıştı ancak ben tüm bun-lara değil, karımın kırık da olsa gülmesine sebep olduğu için ona minnet-tardım.

“Doktor ne söyledi?” Bana bakarak sorduğu için Meltem yerine cevap verdim. “Bir kadın doğum uzmanına yönlendirecek. Şu an için iyi durum-da ikisi de ama risk var. Kendisine ve beslenmesine çok dikkat etmesi ge-rektiğini söyledi.”

Handan Yıldırım, uzanıp Meltem’in elini tuttu. “Sen hiç canını sıkma kızım. Bu şartlar altında hâlâ seni bırakmamışsa aylar sonra sağlıklı kucağı-na alacağından eminim.”

“Bunu söyleyemezsin,” dedim soğuk bir sesle. Korkuyordum. Hiçbir şey kesin değildi. Şu an için bebeğimiz hâlâ bizimleydi ama yarın da bizimle olacağının garantisini veremezdi. Belki de istemeyecekti. Meltem gibi bir annesinin olmasını isterdi ama benim gibi bir babayı istemeyebilirdi çünkü ben onu istememiştim. İstememekle kalmamış, bunu yüzüne bağırmıştım. O sırada Meltem karnındaki candan habersizdi ama ya beni duymuşsa? Ya gelmemeye karar verirse?

“Ne olacağını bilemeyiz. Ona umut verme,” diye devam ettim sözlerime. *Bana umut verme.*

“İçimden geçenleri söylüyorum yalnızca.”

“Söyleme o zaman.”

Ortamda gergin bir sessizlik oldu. Her şeyin yoluna gireceğine, bundan aylar sonra bebeğimizin sağlıklı dünyaya geleceğine inanmak istemiyordum. Çünkü buna inanırsam diğer ihtimal gerçekleştiğinde yaşayacağım acıyı kaldıramazdım.

“Umarım söyledığınız gibi olur,” dedi Meltem sessizliği bozarak.

Dakikalar sonra Meltem’in bir kadın doğum uzmanına muayene olması için odaya tekerlekli sandalyeyle bir hemşire geldi. Meltem’i kucağıma alarak sandalyeye oturttum ve buradan sonrasını halledebileceğimi söyleyerek tekerlekli sandalyeyi ittirmeye başladım. Muayene odasına girdiğimizde doktor bizi karşıladı.

“Merhaba, Meltem Hanım,” dedi hafifçe gülümseyerek. Eldivenleri takarken gözünü bana çevirdi. “Eşi misiniz?”

“Evet.”

“Eşinizin iç çamaşırını çıkarıp muayene masasına uzanmasına yardımcı olun lütfen,” dediğinde kafamı salladım. Meltem zaten elbise giyyordu. Ellerimi eteğinin altına soktuğum anda parmaklarıyla tekerlekli sandalyenin kenarlarını sımsıkı tutmaya başladı. Parmaklarımı kanca şekline getirerek külotunu çıkardım ve Meltem’in muayene masasına oturmasına yardımcı oldum.

“Bu kısım biraz can sıkıcı olacak. Sizden dayanmanızı rica edeceğim.” Elinde *spekulum** ile yaklaştığında Meltem’in gerildiğini fark ettim. Rahat olmaya çalışarak yaslandı ve bacaklarını araladı ama ellerini sıkıca yumruk yapmaktan parmak boğumları bembeyazdı.

Doktor, elindeki *spekulumu* Meltem’in içine soktuğunda yüzünü buruşturduğunu gördüm. Sıkıca yumruk yaptığı elini tutup ona destek olmaya çalışırken, Meltem elini elimden çekip yüzüme dahi bakmadı.

Zorlamadım. Muayene bitene kadar yanında durdum ama ona dokunmadım.

“Evet,” dedi doktor *spekulumu* çıkararak. Eldivenlerini de elinden çıkarırken konuşmaya başladı. “Doktor bey zaten size bu dönemde neler yapmanız gerektiğini anlatmıştır. Kesinlikle kendinizi yoracak şeyler yapmıyorsunuz. Ağır işlerden kaçınacaksınız. Hatta mümkünse ayağa kalkmamanız

* Vajinal kanalı ve rahim ağzını incelemek için kullanılan tıbbi bir araç.

sizin için en iyisi. Yemenize ve içmenize çok dikkat etmelisiniz. Bol bol sıvı tüketin.” Sözlerine devam edecekken duraksadı ve gözlerini bana dikti. Beni kısaca inceledikten sonra yeniden Meltem’e baktı. “Tabii bu süreçte cinsel ilişki de yasak. Rahminizde kasılmalara yol açabilecek herhangi bir eylemden kaçındığınızdan emin olun.”

Son cümlesini kurarken yeniden gözlerime bakmıştı. Bu konuda özellikle beni uyarıyordu. Kaç tane hamileliği tehlikede olan hastasının, eşi tarafından cinsel ilişkiye girme konusunda baskı gördüğünü düşünmemeye çalıştım.

“Yalnız olmadığınızı bilin, Meltem Hanım. Sizin geçtiğiniz dönemlerden geçip şu an kucağında çocuğuyla kontrole gelen çok hastam var. Hatta aralarından birkaçının çocuğu okula bile başladı. Sıkıntılı bir dönem ve devamlı dikkatli olmak çok yorucu, bunu tahmin edebiliyorum. Aklınıza takılan herhangi bir şey için bana ulaşabilirsiniz. Çok geçmiş olsun.”

“Teşekkür ederim. Şey, ben... onu görebilir miyim?”

Doktor bir an için anlamadı. “Ah, tabii ki. Ultrason odası koridorun sonunda. Benim muayene etmem gereken bir hasta daha var, sonra sizi ultrasona alırım.”

Meltem’in muayene masasından kalkmasına yardımcı olup yeniden tekerlekli sandalyeye oturttum ve odadan çıktım. Handan Yıldırım kapının önünde bekliyordu. “Doktor ne söyledi?” diye sordu bana bakarak.

“Diğeriyle hemen hemen aynı şeyleri. Muayene ettiler, şimdilik bir sorun yok. Ultrasona gireceğiz,” dedim robot gibi çıkan bir sesle. Onunla konuşmak tuhafıma gidiyordu.

Ultrason odasının önüne geldiğimizde bir elimi Meltem’in oturduğu sandalyeye yaslayarak sırtımı duvara verdim. Bakışlarımı Meltem’den ayırmıyordum. Onun da bakışları bir noktaya kilitlenip kalmıştı. Neye baktığını anlamak için başımı çevirdiğimde bir çifti gördüm. Kadın tıpkı Meltem gibi hamileydi, karnının belli olmasından anlamıştım bunu. Adam da hemen hemen benim yaşlarımda, belki benden birkaç yaş büyüktü. Kolunu karısının omzuna atıp şakağına bir öpücük bıraktı.

“İçim içime sığmıyor güzelim. Kızımıza kavuşmamıza çok az kaldı.”

“Üç ay daha var hayatım.”

“Ya ben senelerce bu aileye bir kız gelmesini beklemişim. Üç ay koyar mı bana sence?”

Bakışlarımı yeniden Meltem’e çevirdiğinde dudaklarında buruk bir tebessüm oluştuğunu gördüm. Başını karnına doğru eğdi ve elini karnına

yaslayıp çok hafif bir şekilde okşadı. Sesli bir şekilde dile getirmemiş hatta bana bir saniye dahi bakmamıştı ama ne düşündüğünü anlamıştım.

Bana hamile olduğunu söylemeye çalışmadığı bir anda öyle olduğunu düşünerek verdiğim tepki sonsuza dek onun zihninde kalacak acı bir anıydı. Onun heyecanını, mutluluğunu baltalamıştım. Gülüşüne âşık olduğum karımın gülüşlerini kırmıştım ve kendimden bunun için ne kadar nefret etsem azdı.

Doktor muayene odasından çıkıp yanımıza ilerlemeye başladığında sırtımı duvardan çektim. Eliyle kapıyı işaret etti. "İçeri girebiliriz," dediğinde Meltem'in tekerlekli sandalyesini kavrayıp odadan içeri soktum.

"Uzanın, karnınızı açın."

Karımı sandalyeden kaldırıp uzanmasına yardımcı oldum. Karnını kendisi açtı. Elini yeniden tutmak istedim ama muayene odasında elini çektiğinden bunu yapmayıp başında dikilmeye başladım.

Doktor karnına bir jel sürerek ultrason cihazını karnında gezdirmeye başladığında, Meltem dişlerinin arasından titrek bir nefes bıraktı. Ona dokunmak için çırpınan ellerimi daha fazla uzakta tutamadım. Tereddütle parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye başladım.

"Evet, Meltem Hanım..." dedi doktor iç geçirerek. Bir yandan da cihazı karnında dolaştırmaya devam ediyordu. "İşte," diye mırıldandı en sonunda gülümseyerek. "Minik bezelyeniz de buradaymış."

"Nerede?" diye sordu Meltem heyecanla. Kafasını ultrason ekranına çevirdiğinde ben de baktım. Doktor ekranda bir noktayı işaret edip, "Burada," dedi.

Gösterdiği noktaya aynı anda baktık. Ufacık bir noktaydı ekrandaki. Pek de görünen bir şey yoktu. Ancak tüm bunlara rağmen *büyüleyiciydi*.

"Tahmini dört ya da beş haftalık," dedi doktor gözlerini kısarak ekrana bakarken. Sonra Meltem'e odaklandı. "En son ne zaman âdet gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Haziranın sonlarına doğruydum sanırım?" Meltem'e baktığımda dudağının kenarını dişlediğini gördüm. "Ben hamilelik testi yapmıştım üç tane," dediğinde sesi buğulu çıkıyordu. "İkisi negatif çıkmıştı. Âdetim gecikmişti, bulantım da vardı. Kustum hatta ama o testler negatif çıktığı için... hamile değilim sandım."

"Testler yanıltıcı olabiliyor, Meltem Hanım. Henüz çok yeni bir hamilelik sizinki, normaldir o yüzden."

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. Bakışlarımı ultrason ekranından ayırmıyordum. Sanki göz kırpmamla kaybolacaktı. O kadar küçüktü ki bana nasıl bu kadar çok şey hissettirebildiğine hayret ediyordum.

“Evet, her şey yolunda görünüyor. Hamileliğin ilk dönemlerinde kanama olabilir. O yüzden böyle bir durumla karşılaştığınızda hemen paniğe kapılmayın ama mutlaka hastaneye gelin, Meltem Hanım. Sizi özellikle yakından takip etmemiz gerekiyor.”

Cihazı karnından çekmeden önce sordu. “Ultrason fotoğrafı ister misiniz?”

“Evet,” dedi hızlıca.

Doktor cihazı karnından çektiğinde kenardaki kâğıt havluya uzandım. Birkaç tane koparıp elimin etrafına sardıktan sonra Meltem’in karnına uzandım. Jeli temizlemek, ona yardım etmek istiyordum ama ya bastırırsam? Ona zarar verir miydim?

Az önce ekranda gördüğüm şey çok küçüktü. Karnının içindeki canlı daha çok küçüktü. Yine istemeden onu incitmek istemiyordum.

Tereddütle elimdeki kâğıt havlularla dikilmeye devam ederken Meltem onları elimden alıp karnını kendisi sildi.

Ayaklarını sedyeden sarkıtıp inmeye yeltendiğinde harekete geçtim. Onu kucağıma alarak yeniden tekerlekli sandalyeye yerleştirdiğimde ultrason fotoğrafları da hazırды. Doktor direkt Meltem’e uzattığında başımı eğerek elindeki dört fotoğrafa baktım. Hepsi hemen hemen birbirinin aynısıydı. Onlara bakarken içimde tuhaf bir his uyanıyordu; *tarifi olmayan bir koruma güdüsü*.

“Bu süreçte devamlı iletişim halinde olalım. Aklınıza takılan her şeyi sorabilirsiniz,” dedi doktor tekrardan güven verici bir tonlamayla. Meltem ultrason fotoğraflarına bakmaya dalmıştı. “Teşekkür ederim,” diyen ben oldum. Odadan çıktığımızda Handan Yıldırım yine kapının önündeydi.

“Nasıl?” diye sorduğunda Meltem’in elindeki ultrason fotoğraflarını fark etti.

“Dört ya da beş haftalıkmış,” dedim. Genelde soruları bana sorduğundan şimdi cevap verme ihtiyacı duymuştum. “Hamileliğin ilk zamanları kanama olabilirmiş. Kontrol altında olacak.”

Dışarıya rahatlarcasına bir nefes bıraktı. “Çok şükür, çok korkuttun beni kızım,” dedi içtenlikle. Meltem hafifçe gülümsedi. Hastanenin çıkışına kadar sessizce tekerlekli sandalyeyi ilerlettim.

Haстанeden çıktığımızda Handan Yıldırım bana baktı. “Şimdi eve mi geçeceksiniz?” diye sorduğunda kafamı sallayıp, “Evet,” dedim.

Aynı anda Meltem’in, “Hayır,” diyen sesini duydum. Kaşlarım hafifçe çatılırken karımın yüzüne baktım.

“Seninle gelmek istemiyorum,” dedi düz bir ses tonuyla. Bakışlarını kaçırdı. “Sana bakarken bile kalbim acıyor. Karşımda âşık olduğum adamın yüzü var ama ben ona bakarken sadece duyduğum sözleri hatırlıyorum. Canım yanıyor.”

Duyduklarımın ağırlığıyla gözlerimi yumdum. Nefes dahi alamıyordum. Bir anda zorlukla bir arada tuttuğum parçalarım çil yavrusu gibi dağıldı. Omuzlarım yorgunlukla çöktü. Gözlerimi açtım. Acınası çıkan bir tonda, “Biliyorum,” diye fısıldadım.

“Kırgınsın bana. Büyük eşeklik ettim. Özür dilerim. Ama Meltem... boşanmak konusunda gerçekten ciddi olamazsın.” Kafamı iki yana salladım. “Gidemezsin,” dedim fısıldayarak ama gidebildiğini gördüğüm için hemen kendimi düzelttim. “Gitme, ne olur. Yaptığım her şey için her gün, her dakika özür dilerim. Sen de her dakika pişman et beni. Gıkım çıkmaz. Annemden emmediğim sütü burnumdan getir ama *gitme*.”

“Kaldığımda bu kez neye inandırmaya çalışacağım seni?” diye sordu kısık bir tonda. “Sen bana tam anlamıyla güvenecek misin hiç, Rüzgar? Benim daha ne yapmam gerekiyor senin bana koşulsuz şartsız güvenmen için?”

Gözünden bir yaş aktığında etimden et koparıyorlarmış gibi canım yandı. “Evlendiğimizde sana olan sevgime inanmadın. Seni tanımadan önce anılarımıza tutunup hayatta kaldım belki ama benim için geldiğin o günden beri âşıktım ben sana. Gün geçtikçe daha çok sevdim. İnanmadın bir türlü. Defalarca söyledim, hadi sözlerime inanmadın ama nasıl baktığımı da görmedin mi?”

Elinin tersiyle yanağını sildi. “Tamam dedim, böyle şüpheli yaklaşması normal. Ama aylar geçti aradan. Ben seni bir türlü sevgime inandıramadım. Ne kadar canım yanıyordu, biliyor musun? Bir fikrin var mı? Yok tabii. Nasıl olacak? Çünkü ben senin ağzından çıkan her şeye koşulsuz şartsız inandım. Hadi bunu geçtim ya beni suçlaman, Rüzgar? Sormana bile razıydım ya. *Meltem, o hapsi içtin mi* diye sorsan yeterdi ama sormadın. Direkt suçladın. Nasıl?”

Başımı eğdim. “Sana danışmam gerekiyordu deyince... elimde patikler vardı ve ben... panikledim, Meltem. Saçmaladım, biliyorum ama korkmuştum.”

“İşte orada bir yanlış anlaşılma olduğunu anlamam gerekiyordu, Rüzgar. Sana sormadan hamile kalmaya çalışmayacağımı bilecek kadar bana güvencydin anlardın da.”

“Ondan değil,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Sadece sana güvendiğimi biliyorsun.”

“Neden o zaman?” diye sordu. Gözlerinin içine baktım.

“Kafam yerinde değildi, yaptığım ziyaretten çok etkilenmiştim. Aklım direkt oraya gitti. Hatalıyım. Allah benim belamı verseydi de kurmasaydım o cümleleri. Çok pişmanım. Daha da pişman olmalıyım. Daha da pişman et beni zaten. Ama gitme, Meltem. Bırakma beni, bizi... Çözümü bu değil. Artık hiç değil. Şimdi hamilesin sen. Çocuğumuz olacak.”

“Sırf çocuğum için kalacağımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedim hızlıca. “Hayır, düşünmüyorum. Ben de çocuğumuz için af dilemeyeceğim senden zaten. Seni, *sadece seni* geri istediğim için yapacağım bunu.”

Ayaklarına kapanmama ramak kalmıştı. Bana bakarken bile ne kadar zorlandığım fark etmesem hiç gocunmadan bunu yapardım ama yapmadım. Bunun yerine, “Lütfen,” diye yalvardım. “Günlerdir her yerde seni arıyorum, Meltem. Gözüme uyku girmede. O eve geri döneceğini aklımın ucundan bile geçirmedim ama sen iki gündür oradaydın. Seni oraya dönmek zorunda bıraktığım için nefret ediyorum kendimden.”

Dudaklarının titrediğini gördüğümde gözünden dökülen yeni bir yaşın sorumlusu olduğum için kısık bir sesle küfrettim. “Bak,” dediğimde onun hizasına çömeldim. “Beni görmek istemiyorsan anlarım. Düşünmek istiyorsan zaman da veririm sana. Ama oraya geri dönme. Evimize dön, ben gider klinikte kalırım. Yalnız bırakırım seni beni görmek istemezsen.”

Dudakları aralandığında kendi söylediklerimi duyup onun konuşmasına izin vermeden araya girdim. “Hayır, hayır. Bırakamam. Özür dilerim. Hamilesin. Yanında olmam gerek, senin sürekli dinlenmen gerek. Gözünün önünde dolaşmam, söz veriyorum. Beni görmek istemiyorsan bir hayalet olurum, görmezsin. Yeter ki orada kalma. Her şeyi yaparım.”

Kararsızlıkla yüzüme baktı. O eve dönmeyi onun da istemediğini biliyordum. Tek başına kalamayacağı kadar hassas bir durumdaydı. Stresten, üzüntüden uzak durması gerekiyordu. Eve dönmesi gerekiyordu ancak bir yandan da yüzüme baktıkça üzülüyordu.

Kendime tekrar tekrar lanetler okudum. Onu bu ikileme düşürdüğüm için kendimi hiç affetmeyecektim.

“Affedersiniz,” diyerek araya giren Handan Yıldırım’la ikimizin de bakışları ona döndü. Varlığını dahi unutmuştuk. Yüzümüze özür dilercesine baktı.

“Bölmek istemezdim ama... neden benim evimde kalmıyorsun?”

Bakışlarını bana çevirdi. “Eve geri dönse de senin işte olduğun vakitlerde yalnız kalacak,” dedi. Bakışları tekrar Meltem’e döndü. “Sen de istersen tabii, ben çok sevinirim. Hiç yalnız kalmazsın. Güvende olursun. Her ihtiyacını karşılayacak kadar fazla çalışanım var evde. Bana da arkadaşlık etmiş olursun hem, olmaz mı?”

Meltem’in eve dönmesini deli gibi istesem de Handan Yıldırım’ın söyledikleri mantıksız değildi. Meltem’in ne düşündüğünü görmek için baktığımda, “Yük olmayayım ben size...” dedi ağzının içinde.

Fiziksel sağlığı için o eve geri dönmemeliydi. Ruhsal sağlığı içinse *evimize*.

Çünkü ona iyi gelmiyordum. Bu düşünce zoruma gidiyor olsa da gerçek buydu.

“O nasıl söz öyle? Koskoca ev. Sana bir oda ayarlamaman bana hiçbir zararı olmaz, aksine yararı olur. Dilediğin kadar kalabilirsin. Rüzgar haklı, Meltem. Bu halinle o mahalleye geri dönemezsin. Sen de biliyorsun geri dönemeyeceğini. Bir karara varana kadar gel benim evimin kızı ol. Olmaz mı?”

Meltem o anda bana baktı. Yüzüme bakmanın bile acı verdiğini söylüyordu ancak onay için gözlerime bakıyordu. Handan Yıldırım beni terk eden kadındı. Onunla gidecek olmasının bana acı vereceğini düşünüyordu ve böyle bir anda dahi bundan kaçınıyordu.

Siktir, onu zerre kadar hak etmiyordum.

Gözlerimi yavaşça yumup açtım. Bir onaydı bu. Giderse benim canım yanmayacaktı. Herhangi bir yer, o eve dönmesinden daha iyiydi benim için.

“Madem öyle diyorsunuz...” dedi Meltem utana sıkıla. Handan Yıldırım’ın gözlerinin içi parladı. “Sizinle geleceğim.”

Kocaman gülümsedi ve yerime geçerek ellerini Meltem’in oturduğu tekerlekli sandalyeye yerleştirdi. Biraz ileride duran kocaman siyah araba ona aitti. Tekerlekli sandalyeyi o arabaya doğru sürerken, Meltem omzunun üzerinden bana baktı.

“Seni kaybetmeyeceğim,” dedim kararlı çıkan bir tonlamayla. Onu bilgilendirmek için söylememiştim bunu. Sesli düşünüyordum.

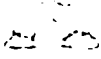
Bakışları birkaç saniye daha yüzümde takıldıktan sonra başını çevirdi. Handan Yıldırım’ın yardımıyla arabaya bindi ve gitti.

4. BÖLÜM

Cihan Mürtezaoğlu - Bir Beyaz Orkide

Hayatımda hiç bu kadar büyük bir ev görmemiştim. Gündelik temizliğe gittiğim olmuştu. Birkaç işte birden çalışarak harçlığımı çıkarmaya çalışmış, kazandığım paranın bir kısmını gizlice biriktirmiş ve bu şekilde kendime bir telefon almıştım. O günlerimde de zengin birçok insanın evine gitmiştim. Ancak hiçbirisi adımımı attığım bu evle kıyaslanamazdı.

Kocamandı. Büyük bir araziye kurulmuştu. Üç katlı olduğunu girişte fark ettiğim evin bir de aşağıya inen basamakları vardı. Orası da bodrum kat olmalıydı. Evin içinde asansör dahi vardı ve bu kadar kocaman bir evde beklediğim gibi birçok çalışan bulunuyordu.

Burası, Rüzgar'ın büyüyebileceği evdi.

Bayıldığım bahçesinde koşturarak oynayabilirdi. Alnındaki yara izini küçükken taşın üstüne düşerek değil, merdivenlerden düşerek açmış olabilirdi. O yara izi açıldıktan sonra canı acısa da ağlayamayacak kadar kimsesiz değil, annesinin kucağında yakınacak kadar şımarık bir çocuk olabilirdi. Gerçi bu şımarıklık da sayılmazdı. Rüzgar'ın da canı yanmıştı o gün. Nasıl yanmayacaktı ki? Ağlamak istemişti ama ağlamamıştı. Sıkılmıştı kendini. Acımadığını, bir şey olmadığını söylemişti.

Kendi çocuğumun rahatça ağlayabildiğinden emin olacaktım.

Onun varlığını hatırlamamla elim karnıma gitti. Hâlâ alışamamıştım hamile olduğum gerçeğine. Varlığı sadece manevi olarak kendini hissettiriyordu. Yoksa elimin altındaki karnımda hissedebileceğim hiçbir şey yoktu. Tekme atmıyordu, çok küçüktü. Karnım da belirginleşmemişti. Dümdüzdü. Daha büyümemişti benim bebeğim.

Elimle karnımı usulca okşarken gözlerim doldu. *Seni çok seviyorum ve her geçen gün daha çok seveceğim*, dedim içimden. *Lütfen beni terk etme. Lütfen büyüdüğünü görmeme, hissetmeme izin ver.*

Belki de bu risk yüzünden hamile olduğum gerçeğini unutmaya çalışıyordum. Olur da bebeğimi kaybedersem çok canım yanacaktı. Onun varlığını her bir saniyeme yerleştirmeyerek acısını azaltmaya çabalıyordum. İyi düşünüp iyiyi çağırmakla kötü ihtimalleri de görmezden gelemediğim o aradaydım.

Arada olmak çok zordu.

Derin bir nefes alarak Rüzgar'ı düşündüm. Bu imkânlar içinde büyüye bilirdi ama o, imkânsızlık içinde büyümüştü. *Sevgisizlik içinde*. Sebebinin ne olduğunu açıkça söylememişti Handan Hanım. Tek bildiğim, Rüzgar'ı bırakmadığı takdirde onun tehlikede olacağıydı. Bu kadar çok imkânı olan bir ailenin düşmanı da çok olurdu. Belki de kastettiği buydu. Rüzgar buna inanmasa da ben inanıyordum. Rüzgar'ı bırakmak mecburiyetinde kaldığına inanıyordum.

"Sana bir üst kattaki odayı hazırlatmayı düşünüyorum. Gel, bir çıkıp bakalım odaya. Beğenmezsen başka oda ayarlarız."

Tam olarak kaç tane odaları olduğunu merak ederek kafamı iki yana salladım. "Gerek yok hiç böyle bir şeye. Hangi odayı uygun gördüyseniz," dedim hafifçe gülümseyerek. Handan Hanım da gülümsedi ve destek olmak amaçlı koluma girdi.

Sımsıcak bir oturma odasına giriş yaptığımızda, "Burası benim oturma odam," dedi. Beni bir koltuğa yerleştirdi. Ellerimi bacaklarımın üstünde birleştirdim ancak Handan Hanım ağzından onaylamaz sesler çıkararak ayak bileklerimi kavradı ve bacaklarımı uzatmamı sağladı. Koltuğun kenarındaki battaniyeyi de örttüğünde ayaklarımın ucuna oturmuştu.

"Misafirleri büyük salonda ağırlarım, burası ise yalnız kaldığım bir yer daha çok."

Rüzgar'ın da yalnız kaldığı bir yer vardı. Daha doğrusu kafasını toplamak için gittiği bir yer... Çünkü zaten hayatı boyunca yalnızdı. Tek başına kalmak için bir odaya çekilmesine hiç gerek olmamıştı.

"Senin kim olduğunu evdeki çalışanlara söyleyemedim," dediğinde beni biraz da bunu söylemek için bu odaya çektiğini anladım. "Oğlumun hayatıta olduğunu hiçbiri bilmiyor, dolayısıyla senin gelinim olduğunu da söyleyemem. Yani söyledim ama... Rüzgar'a kalan bir şey bu gerçeği açıklamak,

bana düşmez. O yüzden bir arkadaşımın kızı olduğunu söylemeyi düşündüm. Çok sorgulayacaklarını sanmıyorum, yine de olur da sorarlarsa böyle söyleriz.”

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Rüzgar’inkinden daha açık bir tonda olan kahverengi gözleri sıcacık bakıyordu gözlerime. Gülümseyip elime uzandı. “Dilediğin kadar burada kalabilirsin. Benim için bir misafir değil, bu evin kızıdır. Bunu bilmeni istiyorum.”

Elimin üstünü okşarken iç geçirdi. “Oğlumla aranda geçenler yorum yapma hakkımın olduğu şeyler değil. Ama ben hep senin arkadayım, güzel kızım. Yalnız değilsin. Çaresiz hiç değilsin. Ben belki kendi oğluma annelik yapamadım ama...” Sesi titrerken boğazını temizledi. Başını biraz yukarıya kaldırdığında ağlama hissini basturmaya çalıştığını anladım. “Sen ve karnındaki çocuk için elimden geleni ardıma koymam. Her şeyi yaparım. Her şeyi yapabilirim.”

Belki de ikimizi gönülden bu kadar yakınlaştıran, eksik parçalarımızı birbirimizde bulmaktı. Handan Hanım, doğurmuş ancak anne olamamıştı. Anne olacak birini arıyordu. Benimse bir annem vardı ancak annelik görmemiştim. İçten içe anne sevgisini hep tatmak istemiştim. O dillere destan olan anneliği kendi annemde görmek istemiştim. En çok annemden bir şeyler beklemiştim. Bu yüzden sanırım ona olan öfkemin babama duyduğumdan daha fazla olması.

Cennet annelerin ayakları altındadır, derlerdi. Benim annemin ayaklarının altında hayallerim ezilmişti. Tüm suçu ona yüklemek doğru değildi. Çünkü ben ona haddinden fazla anlam yüklemiştim. Annem ise... babamın kuklasından öte biri olmamıştı. O ne derse onu yapmış, her zaman şekillendirmelerine açık olmuştu.

“Bebeğimin hayatını kurtararak benim için yapabileceğiniz en değerli şeyi yaptınız, Handan Hanım,” dediğimde gözlerim yandığı için onun gibi bakışlarımı tavana diktim. Arabada gelirken beni nasıl bulduklarını öğrenmiştim. Rüzgar onu aramıştı ve Handan Hamm’ın ona sorduğu soruyla o eve döndüğümü anlamıştı. Eğer Rüzgar onu aramasaydı, Handan Hanım ilk seferde beni nerede bulunduğunu Rüzgar’a sormasaydı ben şimdi belki de...

Düşünmemeye çalıştım. Handan Hanım, buğulu bir şekilde güldü. “Bunu önce sen yaptın güzel kızım. Benim yapamadığımı yapıp Rüzgar’ın hayatına girdin, o hayatı güzelleştirdin.”

“Handan Hanım...” diye mırıldandım. Konuyu değiştirme ihtiyaçı duymuştum. Bakışlarındaki acı her zamankinden hassas kalbimin görmek istemeyeceği kadar fazlaydı. “O anda orada olduğunuz için minnettaram ama...” Nasıl söyleyeceğimi bilemeyip dudaklarımı birbirine bastırdığımda Handan Hanım’ın yüzüne anlayışlı bir ifade yerleşti.

“Nasıl Rüzgar’la beraber geldiğimi merak ediyorsun, değil mi? Neden beni aradığını?”

Kafamı salladım. Zor duruma düştüğünü tahmin edebiliyordum ancak beni bulmak için annesini aramak nasıl aklına gelmişti? Ve beraber gelmişlerdi. Handan Hanım’ın sorduğu soruyla nerede olduğum Rüzgar’ın aklına gelmişti. Yalnız gelebilirdi ama bunu yapmamış, Handan Hanım’la gelmişti.

“Sanırım o an sizi yanında istedi ve bunun nasıl olduğunu gerçekten merak ediyorum. Yani... bir konuşma geçti mi Rüzgar’la aranızda?” Duraksadım. “O mezar konusunda özellikle?”

O mezarın içinde gerçekten bir bebeğin yatıyor oluşunun Rüzgar’ı etkilediğini biliyordum. Yıllardır rüyalarına giriyordu o mezar. Handan Hanım’la konuşmak Rüzgar’ı bu konuda nasıl rahatlatacaktı bilmiyordum ama konuşması gerekiyordu. Ona kırgındım. Bana güvenmediği için de çok kırgındım ancak bir parçam hiç kıyamıyordu. Kbuslar içinde uyandığı geceleri hatırladıkça içim gidiyordu.

“Konuşamadım henüz. Rüzgar’ı kötü bir halde görünce ve sen de etraf-ta olmayınca... nceliğim sen oldun. Senin iyi olman.”

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Stresten ve üzüntüden uzak durmam gerektiğinden bu konunun üzerine düşünmek istemiyordum. Be-beğim için elimden geldiğince abalamalıyım. Aklımı dağıtmaya alıştum. Yemekleri düşündüm ama fayda etmedi. Tüm aklım Rüzgar tarafından ele geçirilmişti.

“Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlatayım, beslenmene dikkat etmen lazım. Artık iki canlının ne de olsa,” diyerek ayaklandığında gerek olmadığını söyleyemedim. Eğer sadece ben olsaydım belki söylerdim ama korumam gereken bir bebeğim vardı karnımda. Diğer elimi de karnımın üstüne koydum ve Handan Hanım odadan çıktığında hülyalı bir şekilde gülümseyerek karnıma baktım.

Hamileydim. Bu gerçek, onu içimden geçirdiğim her an daha da inanılmaz olmayı nasıl başarıyordu? Bir ocuğum olacaktı. *Anne olacaktım.*

Rüzgar haklıydı. Annelik hakkında hiçbir şey bilmiyordum belki ama bir annenin ne yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordum. Bir baş okşamasının değerini biliyordum. İçimdeki sevgi potansiyeli öyle yüksekti ki anneliğe başlamak için sabırsızlanıyordum biraz. Onu sevmek, onun başını okşamak, öpüp koklamak, ona kelimeler öğretmek, tadım yaptırmak...

Tüm bunların hayalini kurmaya çok korkuyordum. Bebeğim giderse elimde hayallerimle kalacaktım. Bu belirsizlik, belki de hayatımda yaşadığım en zor şeylerden biriydi.

Annelikle ilgili tattığım ilk şey, bebeğimi kaybetme korkusuydu. Onun varlığı için heyecanlanamamıştım bile. O şaşkınlığı, mutluluğu yaşayamamıştım.

Onu düşürme tehlikesi yaşamamış olsam da bunları hissedemeyeceğim aklıma geldiğinde burukça gülümsedim. Tüm o yanlış anlaşılma olmasaydı, ben *şu an ben de çok şaşkınım, bunu beklemiyordum* kelimeleriyle, gülümseyerek ona hamile olduğumu söyleseydim de onun istemediğini görecektim yüzünde. Acaba o zaman ne tepki verirdi? İstemese ama beni suçlamasa... nasıl bir tepkisi olurdu?

Sadece içten gülümsediği anlarda ortaya çıkan tek gamzesinin, ikimize ait bir parçadan bahsettiğimde de görünmesini çok isterdim. Korksa da buna hazır olmasa da benim gibi mutlu olabilmesini, bu haberi kucaklamasını çok isterdim. Ben de korkuyordum. Ben de hazır değildim ama mutlu idim. Her şeye rağmen karnımda bir bebeğin olduğunu bilmek bana inanılmaz bir güç veriyordu.

Derin bir nefes aldığım sırada Handan Hanım elinde telefonuyla odaya geri döndü. "Tamam, veriyorum şimdi," dedi telefondakine ve bakışlarını bana çevirip telefonu uzattı. "Rüzgar. Seni merak etmiş."

"İyi olduğumu söyleyebilirsiniz."

Arada kaldığı birkaç saniyenin ardından telefonu yeniden kendi kulağına yasladı. "İyi olduğumu söyle, diyor."

Rüzgar konuştu, Handan Hanım dinledi. Telefonu kulağından uzaklaştırırken, "İlle de sesini duyacağım diyor kızım," dedi.

Elli beş yaşındaki bir kadını daha fazla aracı olarak kullanmak istemediğimden elimi uzattım. Handan Hanım telefonunu bana vererek odadan çıktığında kulağıma yaslayıp konuştum. "Efendim, Rüzgar?"

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim. İyi olduğumu söylemiştim. Ne o? Yoksa artık buna da mı inanmıyorsun?"

Rüzgar duraksadı. İçine derin bir nefes çektiğini duydum. "Sesini duymak bile öyle iyi geldi ki..." dedi alakasız bir şekilde. "İyi olup olmadığını sesinden anlamayı umuyordum aslında. Söylediğine inanmadığım için değil. Kimi zaman doğru zannettiğin şeyi söylüyorsun ama doğru olmuyor."

Tıpkı hasta olduğum gün kendimi olmadığımı inandırışım gibi. Yaptığım üç hamilelik testinden ikisi negatif çıktığı için ona hamile olmadığımı söyleyişim gibi.

Ben bunları düşünürken Rüzgar benim sessizliğimi dinledi. "Ağrın, sı-
zın var mı?"

"Var biraz."

Sıkıntılı bir nefes çekti içine. Ne diyeceğini bilememişti. "Ne kadar süre kalmayı planlıyorsun orada?" diye sordu.

"Ben şu anda hiçbir şeyi planlamıyorum."

"Meltem..." dedi öylesine. Adımı zikretmek istemişti sanırım. "Gerçekten boşanacak mıyız?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Şu an bunları düşünmek de konuşmak da istemiyorum, Rüzgar. Bebeğim için beni üzecek her şeyden kaçınmam gerekiyor."

"Tabii, tabii öyle. Haklısın. Özür dilerim, ben... açmamalıydım bu konuyu." Sessizleşti. Gözümün önüne parmaklarını saçlarından geçirdiği bir görüntü geldi. Şu an telefonun diğer ucunda bunu yaptığından emindim. "Ben yarın geleceğim oraya, seni görmek için."

"Tamam," diye mırıldandım. Aramızda yine bir sessizlik oluştu.

"Pijamaların... en son giydiklerin hani, neredeler?"

"Kirli sepetine atmıştım," dediğimde ofladığını duydum. Belki de sormamam gerekiyordu ancak kafamı bebeğimin düşme ihtimalinden uzaklaştırmaya çok ihtiyacım vardı. "Niye ki? Ne yapacaksın?"

"Uyumakta zorluk çekiyorum."

"Pijamalarımın ne yardımı olacak sana? Giyip yatacak mısın?" diye sordum aslında ne yapacağını çok iyi bilmeme rağmen. Sonra bir anda böyle bir görüntü oluştu zihnimde. Hafif bir gülüş sıyrıldı dudaklarımdan.

"Evet," dedi Rüzgar. Güldüğümü hemen fark etmişti. "Yakışmaz mı bana? Giydiğimi düşünsene." Zayıf gülüşüm güçlü kıkırtılara dönüştü. "As-
kısı omzumdan düşse falan..." diye devam etti Rüzgar. Bu kez kahkaha attım.

“Gülüyorum diye şey sanma,” dedim kahkahalarımın arasından güçlükle.

“Sanmam,” dediğinde sesi sıcacık çıktı. “Sen yeter ki gül.”

Ben gülerken iç geçirdi. Son birkaç günün acısını çıkardığımdan mıdır nedir, gülüşüm de bir türlü bitmek bilmemişti. O kadar çok ihtiyacım vardı ki gülmeye... belki suyunu bile çıkartmıştım. Ama bebeğime ilk mutlu anını sağlamak istemiştım. Annesini asık suratlı, huysuz, sürekli ağlayan biri zannederse belki kalmak istemezdi. Güldüğümü hissetmeliydi. Ona çok sık gülümseyecektim.

“Tamam,” diye mırıldandı Rüzgar. Kendi kendine konuşur gibi bir havası vardı. “Kokun hâlâ yastıktan gitmemiş.”

Duraksadım. Bir şey söyleyemediğimi fark etmişti. “Yemek yedin mi?” diye sorduğunda cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki odanın kapısı açıldı ve Handan Hanım elinde tepsiyle içeri girdi. Onun için bunu yapacak birçok çalışanı olmasına rağmen belli ki kendi getirmek istemişti.

“Şimdi yiyeceğim.”

“Afiyet olsun. Ben daha fazla tutmayayım seni o zaman. İki kişilik ye bitanem.”

Bir şey söylemeden telefonu kapattım ve Handan Hanım’a uzattım. Dizlerimin üzerine doğru bir masa çekerken tepsiyi de o masaya yerleştirdi. Kaşığı elime aldım.

“Kıkırtılarını duydum,” dedi gülümseyerek. “İyisiniz galiba?”

İyi miydik? İyi olduğumuz söylenemezdi. İyi olsaydık onun yanında olmak isterdim ama istemiyordum. Kalbim her şeye rağmen onun yakınında atmak istiyordu ancak kırıklığımı da görmezden gelemiyordum. Bana güvenmediği gerçeği, kolay kolay sindirebileceğim bir şey değildi. Ve özellikle içinde bulunduğum hassas durum da buna müsaade etmiyordu. Kırıklıklarımı düşünerek daha çok kırılma ihtimalim vardı.

Mutlu olmalıydım, hiç olmadığım kadar. Sonra... sonrası bir şekilde hallolurdu.

Handan Hanım’ın sorusuna hafifçe tebessüm ederek tepki verdim ve yemeğimi yemeye başladım. Acıkmıştım çünkü hayattan yeniden tat almaya başlamıştım. Her ne yaşarsam yaşayayım, çocuğuma yapacağım en büyük kötülük mutsuz bir anne olmaktır. Gerçekten de mutlu olmalıydım. Bana keyif verecek en ufak şeyi bile yakalamalıydım. Bebeğim mutluluğumu hissetmeliydi. Onun için yaşayarak onun omuzlarına koca bir yük koymayacaktım.

Kendim için yaşayacak, bebeğimin uğruna seve seve fedakârlıklar yapacak, hayattan keyif alarak mutlu bir insan olacaktım.

Yemeğimi yemeye devam ederken, Handan Hanım karşımdaki koltuğa geçip oturdu. "Rüzgar..." diye mırıldandığında kafamı kaldırıp ona baktım. "Seni bu konuda yalnız bırakmayacak. Biliyorsun bunu, değil mi?"

"Biliyorum," dedim yutkunduktan sonra. "Sorumluluk sahibi biri o. Çocukken de böyleydi. Sorumluluğundan kaçmaz."

Bu konuda Rüzgar'a güveniyordum. Çocuğundan hiçbir şeyi sakınmazdı. Çocuk büyütmek büyük bir sorumluluktan ve Rüzgar da sorumluluklarına sadıktı. İstemediği için onu suçlayamazdım veya kendini hazır hissetmediği için. Defalarca dile getirdiği bir gerçektir bu. Sadece... istemesini isterdim. Hamile oluşumu, olmayışına tercih etmesini isterdim. İstememle olmuyordu. Bu yüzden iyi yanından bakmaya çalışıyordum. Bana çocuğu aldırmanın gerektiğini söylememişti. Çabalayacaktı.

İnsanın kendisi için çabalayan ebeveynlerinin olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama ne olmadığını çok iyi biliyordum ve bu, öyle büyük bir eksiklikti ki yeri hiçbir şeyle dolmuyordu.

"Çocukken nasıldı?" diye sordu Handan Hanım hevesle. "Biraz onu anlatır mısın bana? Nasıl bir çocuktu Rüzgar?"

"Ben... çok detaylı hatırlamıyorum, çok küçüktüm çünkü. Rüzgar bekleğimi dahi görmüş benim. Hatta bir gün çok ağlamışım yetimhanede. O bana renkli bir taş göstermiş, öyle susmuşum. O günden sonra her ağladığımda Rüzgar'ı çağırırlarmış bir tek o susturabiliyor diye."

Handan Hanım, yüzündeki tebessümle beni dinlerken Rüzgar'ın anlatıklarını hatırladığım kadarıyla ona aktardım. "İlk onun adını söylemişim, ilk adımlarımı ona atmışım. Ellerimden tutarmış, ayaklarımı yere bastırıp yürütmeye çalıştırmış beni. Hasta olduğumda ilaç içmezmişim, o içirirmiş. Benimle çok uğraşmış anlayacağınız üzere. Ben de çok düşkünmüşüm ona. Sadece erkeklerin olduğu bir yetimhaneye geçeceği gün bacağına sarılıp ağlamışım. O da beni bırakamamış."

İç geçirdim. Hayatımın ilk seneleri, yirmi iki senelik ömrümde en çok hatırlamayı istediğim anılarla doluydu. Keşke bir değiş tokuş yapabilseydim. Yetimhaneden alındıktan sonraki anılarım silinseydi de yerine o günlerim gelseydi.

"Sürekli ziyaretime gelip gider, yanımda ödevlerini yapardı. Hatırlıyorum. Çok çalışkandı. Hep ders çalışırdı. Yaramaz değildi benim gibi.

Usluydu, oturaklıydı. Kavga etmezdi pek, sessizdi. Orta yolu bulmaya uğraşırdı. O da çok küçüktü ama bana kendi annemle babamın yapmadığını yapacak kadar kalbi genişti.”

Hatırladıklarımın bu kadarla sınırlı olması ikimizi de üzmüştü, görebiliyordum. “Öyle işte...” diyerek sonlandırdım konuşmayı. Ben onun merak ettiklerini elimden geldiğince cevaplamıştım. Şimdi sıra benim merak ettiklerimdeydi.

“Rüzgar’ın karşısına neden daha önce çıkmadınız? Ona burs vermeye başladığınızda oğlunuz olduğunu biliyordunuz, böyle söylemişsiniz. Belki bu kadar geç kalmasaydınız...”

“Elimde olan bir şey değildi,” dedi Handan Hanım gözlerini kaçırarak. “Yirmi yedi yıl beklemeyi ister miydin sanıyorsun? Oğlumu hiç görmeden ölüp gidebilirdim de. Hâlâ korkuyorum ona hiç sarılmadan ölürüm diye.”

Gözleri dolduğunda başını yine yukarıya doğru kaldırdı. “Artık sen de bir annesin. Söyle bana, Meltem. Evladını korumak için her şeyden vazgeçmez misin? Onun kokusunu solumadan, onu öpüp koklayamadan bırakmak da dahil... O kurtulsun diye yapmaz mısın bunu?”

“Tek çarem buysa... yapardım,” dedim yutkunarak.

“Özür dilerim kızım. Sen bu ihtimalleri düşünme hiç. Ben sadece... bu konuyu açmamalıydım.” Ayağa kalktı. “Odan hazır olmuştur. Karnın doyduysa yat dinlen. Yorgunsundur.”

İtiraz etmedim. Zira aklımdakileri söylemek için önce onları toparlamaya ihtiyacım vardı. Handan Hanım’ın yardımıyla odadan çıkarken beni evin içindeki asansöre bindirdi. Çıkacağım bir kat dahi olsa merdivenleri kullanmamı istememişti. Üst kata çıktığımızda odanın kapısını açtı.

“İşte burası,” dedikten sonra ellerini omuzlarıma yerleştirdi. İçeriye bir adım attım. Balkonlu bir odaydı. İçeriye ışık giriyordu; güneşe bakan taraftaydım. Bunu sevmiştim çünkü karanlık odalar içimi daraltırdı. Odanın ortasında çift kişilik bir yatak, bir de kanepesi vardı.

“Rüzgar’a hamileyken burayı onun odası olarak hayal etmişim,” dediğinde içim ezildi. Bu evi gördüğüm ve hatta bu evi göreceğim düşüncesi aklıma düştüğünden beri hep aynı ihtimaller dolanıyordu aklımda. *Rüzgar burada büyüye bilirdi.* Bu oda, onun odası olabilirdi. Sadece ona ait olurdu. Hiçbir şey bize ait olmamıştı.

Handan Hanım, yatağa uzanmama yardımcı olup dizlerimin üzerine ince bir örtü örttü. “Benim odam tam karşıda, olur da bir şeye ihtiyaç duyarsan bir kulağım sende olacak.”

“Teşekkür ederim,” dedim fısıldayarak. Saçımı okşadı. Odadan çıkmak üzereyken, “Handan Hanım?” diye seslendim ardından. Başını bana doğru çevirdi. Söyleyeceklerimi tam olarak toparlayıp toparlamadığımı önemsemeden konuşmaya başladım.

“Rüzgar’ı bırakmak zorunda kalmanız konusunda gerçekten de tek çarenizin bu olduğuna inanıyorum. Ben... daha hiçbir şey bilmiyorum annelik konusunda. Öğrendiğim tek şey o koruma içgüdüsü. Sizin gözlerinizde daha net görüyorum bunu artık. Mecburdunuz, bunu anlıyorum. Ama...” Duraksayıp içime derin bir nefes çektim. Handan Hanım ise kıpırdamadan beni dinliyordu.

“Anlattığınız hikâyede boşluklar var, Handan Hanım. Ben de mantığıma oturtamıyorum hiçbir şeyi. Sadece böyle hissediyorum. Hislerime güveniyorum. Yoksa sonradan bize açıkladığınız nedenleri neden en başında söylemediğinizi ben de gerçekten anlamıyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırdı sıkıca. “Bakın ben yıllarca *keşke ailemi hiç tanımasaydım* diye düşündüm. Gerçekten de onları tanımayı hiç istemezdim. Ama onlar beni yetimhaneden almasaydı da neden terk edildiğim, ailemin kim olduğu soruları kafamda dolanıp duracaktı. Yine öğrenmeye çalışırdım. Biliyorum kendimi çünkü. Belirsizliğe dayanmak, kötü ihtimalle yüzleşmekten daha zor. Sizin mecburiyetinizi hissettiğim gibi Rüzgar’a her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatmadığınızı da hissediyorum.”

Doğru yerlere değindiğimi kaçırdığı gözlerinden anladım. Ellerine baktı. “Ben... ne yapacağımı bilemiyorum,” dedi usul usul. Sesi öyle kısık çıkmıştı ki kendini duyarak konuştuğundan emin değildim.

“Mahvettim onun hayatını. Başta onu bırakarak mahvettim, tam tersini yapmak istediğimde *yine...* Elimi neye atsam mahvediyorum. Oğlumun hayatından çıkmamın ona belki de daha iyi geleceği gerçeğini kabul etmek o kadar zor ki.”

Kahverengi gözlerini gözlerime dikti. Gözleri yaşlarla doluydu. “Ben elbette beklemiyordum yıllar sonra karşısına çıktığımda boynuma atlama-sını. Tabii ki istemeyecek beni. Tabii ki tepki gösterecek. Hangi anında yanında olabildim ki sonrası için beni istesin?”

İstemiyor değildi aslında. Sadece ne yapacağını bilemiyordu. Alışık değildi bir kere. Rüzgar için tuhaftı bunlar. Yoksa kim bir anne tarafından sevmek istemezdi ki? Ben yıllarca, içten içe istemiştim. En sonunda kendi annemin yapmadığını Handan Hanım yapmıştı. *Kızım* demişti bana, korumuştu beni. Ve bunu belki de bir annenin varlığına en çok ihtiyacım olan o anda yapmıştı.

Rüzgar'ın da bir anneye ihtiyacı vardı. Kimseye ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Ki gerçekten de bulunduğu konuma tek başına gelmişti. Ama o duygusal ihtiyaç hiç bitmiyordu. Anne sevgisinin yokluğuna alıştığı için varlığına ihtiyacı olmadığı yanılgısına düşmüştü. Vardı. Annesi tarafından doya doya sevmeye çok ihtiyacı vardı.

“Koca adama nasıl kabul ettireceğim ki kendimi?” diye sordu Handan Hanım kendi kendine konuşur gibi bir edayla. Sonra bana odaklandı. “Nefret ediyor benden. İğrenç biri olduğumu düşünüyor. Emir az kalsın benim yüzümden ölüyordu, Meltem. Şu an Allah'a şükür ki sağlığı yerinde ama ölümle yüzleşti. Ben... Benim yüzümden oldu bu. Daha ben ona yaptıklarımı kabul edemiyorken Rüzgar beni neden kabul etsin?”

“Bırakın da bu kararı Rüzgar versin,” dedim gözlerinin içine anlayışla bakarken. “Emir'i... Emre'yi çok severim. Aylarca onunla çalıştım. Ondan seçmek istediğim yol hakkında çok şey öğrendim ve sizin sebep olduğunuz acılar görmezden gelinecek gibi değil. Ama fark etmeden yapılan kötülükle bile isteye yapılan arasında o kadar çok fark var ki... Pişman olup özür dilediniz. Belki hiçbir yararı olmadığını düşünüyorsunuzdur ama aslında çok şey ifade ediyor. Ben çok isterdim ailemin bana yaşattıkları yüzünden pişman olup özür dilemesini. Olmadı. Çünkü onların bir kalbi yok.”

Yüzümde buruk bir tebessüm vardı. Bile isteye yapmışlardı her şeyi. Acı çektiğimi biliyorlardı. Sadece umursamamışlardı. Handan Hanım en azından benim gözlemlediğim kadarıyla, Emre'ye yüklediği yükten habersizdi.

“Rüzgar'a her şeyi anlatın, gerisini o düşünsün. Neyi neden saklıyorsunuz bilmiyorum. Belki de Rüzgar'ın altından kalkamayacağını düşündüğünüz gerçekler vardır ortada. Ne bileyim, hazır olmadığını düşünüyorsunuzdur. Ama benim yetimhaneden alındığımı öğrenmeye de hazır değildi ve o zamanlar sadece çocuktü. Bir şekilde altından kalktı. Karnımdaki çocuğa hazır mıydı sizce? Değildi. Ama yine bir şekilde altından kalkacak çünkü bunu hep yaptı. Hiçbir zaman kolay bir hayatı olmadı ki. Yine de halletti bir şekilde. Rüzgar'a biraz olsun güvenin.”

Yüzüme öylece baktığını gördüğümde güven verici olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim. Bilmediğim gerçekler hakkında böyle konuşmamalıydım belki de. Ama bildiğim, emin olduğum bir şey vardı.

Rüzgar, yalan dolanı sevmezdi.

“Teşekkür ederim,” diyen sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Bana samimi, sıcak bir tebessüm bahsetti. “Ben artık gideyim de sen dinlen. Allah rahatlık versin,” dedi ve odadan çıktı.

5. BÖLÜM

Pinhani - Bilir O Beni

'Rüzgar, hoş geldin!"

Handan Hanım'ın coşkulu sesi kulaklarıma dolduğunda kucağımdaki yastığın püsküllerini örmeye bir an için ara verdim. Rüzgar mı demişti yoksa ben mi yanlış duymuştum?

"Hoş buldum. Meltem nerede?" diyen sesi kulaklarıma dolduğunda yanlış duymadığımdan emin olarak oturduğum yerde istemsizce doğruldum. Gelmesini bekliyor muydum? Er ya da geç... ama bu kadar erken bir saatte beklemediğim de ortadaydı.

Dikkat kesilmediğim için kulağıma boğuk bir şekilde gelen konuşmalar gittikçe yaklaştığında, yerimden kıpırdamayıp kucağımdaki yastığın püsküllerini örmeye devam ettim. Hiçbir şey yapmamak asla bana göre bir şey değildi. Sıkıntıdan patlıyordum. Yaptığım tek şey yastığın püsküllerini örmek ve yeniden açmaktı.

İçinde bulunduğum odanın kapısında bir beden belirdiğinde ona hemen bakmamaya çalıştım. *Sen mi geldin* diye sormak çok anlamsız olurdu çünkü geldiğini duymuştum. Onu karşılamak için oturduğum yerden kalkmamıştım ama duymuştum. Muhtemelen Rüzgar da geldiğinin farkında olduğumu anlamıştı.

"Meltem," dediğinde seslenir gibi çıkmamıştı adım ağzından. İçimi eriten o ses tonunu kullanmıştı. Buna zaafım olduğunu bildiği için mi yapmıştı yoksa her şeyine mi zaafım vardı, bilemiyordum. Acele etmeyerek önce elimdeki püskülü örmeyi bitirdim. Sonrasında başımı ona doğru çevirdim.

Onu hastanede gördüğüm andan çok daha iyi görünüyordu. Gözlerinin altındaki halkalar büyük ölçüde toparlanmıştı. Gece uyuduğunu anlayabiliyordum. Burada olmam bir şekilde içini rahatlatıyordu ve bu sayede

uyuyakalmıştı. Koyu kahve gözlerinin içinde özlem dolu bir bakış vardı. Onu bu kadar rahat okuyabilmek, aynısını onun da yapabildiğini düşünmememe neden oldu ve gözlerimi kaçırdım. Bu esnada elindeki valiz dikkatimi çekti.

Kaşlarım çatılırken sordum. “Ne o? Buraya mı taşınyorsun?”

Cidden, neden elinde bir valiz vardı? Yoksa evde neyim var neyim yoksa toplayıp buraya mı getirmişti?

Valizi yere bırakıp oturduğum yere doğru ilerledi ve koltuğun ucuna oturdu. Bir eli alışkanlıkla bacağımın üstüne yerleştğinde gözlerimin içine bakıyordu. “Daha iyi gördüm seni.”

“Sağ ol,” dedim soğuk soğuk. Elini tutarak bacağımın üstünden çektim. Bana dokunamayacağı elleriyle ne yapacağını bilemediğini gördüm. Bu yüzden ellerini birleştirip koyu kahvelerini yüzümde gezdirmeye devam etti.

“Valiz?” diye sordum tekrardan.

“Senin için,” dedikten sonra valizi önüne çekti. Fermuarı açtığında hafifçe aralanmış dudaklarımla valizin içinden çıkardıklarına bakıyordum.

“Sudoku,” diyerek kucağıma küçük bir kitapçık koydu. “Bulmacalar, boyama kitapları, kalemler, bir tane çizim defteri... Bitirirsen diye bir tane daha.” Hepsini koltuğa özenle dizerken elime aldığım bir bulmaca kitabını inceliyordum.

“Takı yapmak için küçük bir set, örgü için yün ve şişler. Ve bir de...” Valizin en dibinde kalanlara ulaşmak için biraz eğildi. “Okuman için birkaç roman.”

Kucağıma bıraktığı yünleri incelerken bir anda etrafımı kaplayan bu kadar şeye anlam veremeyerek Rüzgar’ın gözlerine baktım. “Niye getirdin bunları?”

“Oturmaktan sıkılırsın diye.” Hepsini yavaş yavaş valize dizmeye başlarken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. “Önümüzdeki birkaç ay sürekli dinlenmen gerekiyor. Bebeğimizin sağlığı için sıkıntıdan patlasan da bunu yapacağını biliyorum. Oturarak yapılabilecek bir tek bunlar geldi aklıma.”

Eline kitapları da aldığında bir tanesinin kapağı ilgimi çektiği için uzayıp elinden aldım ve arkasını çevirip konusunu okudum.

“Mutlu son hepsi,” dedi kitapları yerleştirirken. Gözlerimi yüzüne çevirdim. “Bunu okudun mu?” diye sordum tuhaf çıkan bir ses tonuyla. Dumdüz aşk romanıydı. Pek Rüzgar’ın tarzına hitap ettiğini düşünmüyordum.

“Hayır ama internette yorumlarını okudum. Tatlı, komik bir kitapmış. O yüzden aldım zaten.”

Ortasından rastgele bir sayfa açtığımda gözlerim büyüdü. Elimi attığım anda kendimi karakterlerin sevişmesinin içinde bulmuştum. Gözüme takılan bir cümleyi okurken, “Belli belli,” dedim. “Çok tatlı bir kitap.”

“Ne?” diye sordu Rüzgar. Elimdeki kitaba uzandı. “Kötü bir olay mı var? Ver bana.”

Kitabın kapağını kapatıp yastığımın altına koydum. “Hayır, yok. Olsa ne olacak?”

“Olmayacak. Üzülmemen, moralinin bozulmaması gerekiyor. Ben bu konuda yeterince haddimi aştım. Artık seni bir kitabın bile üzmeyeceğinden emin olacağım.”

Sesi öyle kararlı çıkıyor, gözlerime öyle bir bakıyordu ki sesim soluğum kesilmişti bir anda. Gözlerimi kırpıştırarak ondan kaçırdım. Rüzgar’ın valize yerleştirmedeği bulmaca kitaplarından birini aldım elime bu kez. Rastgele sayfalarını karıştırırken gözlerini üstümde hissediyordum. Ona bakmak için mecburen soruları okumaya başladım.

“Meltem...” dedi tekrardan. Eli yine alışkanlıkla bacağıma gidecekken son anda kendini durdurup koltuğa yasladı. Gözlerimi kısarak bulmaca kitabını incelemeye devam ettim. Gözüme takılan bir soru aynı zamanda aklıma da takıldığında sesli bir şekilde okudum.

“Ardıç kozalağı,” diye mırıldandıktan sonra kafamı kaldırıp Rüzgar’a baktım. Kaşlarını hafifçe çatmış, ne demeye çalıştığını anlamak için uğraşıyordu. “Dört harfli. Biliyor musun?”

Elimdeki bulmaca kitabına kısa bir bakış attıktan sonra nihayet olayı çözmüş olacaktı ki, “Efin,” dedi. Elimi uzattım. “Kalem versene.”

“Bulmaca mı çözeceksin?”

“Evet, bir sakıncası mı var?”

“Hayır,” dedi hemen. Kalem verdiğinde kapağı açıp bulmaca kitabının ortasındaki dört harflik yere *efin* yazdım. “Kan pıhtısı?” diye sordum. “Beş harfli.”

“Aleka.”

“Kırgınlığı öfkelenmeden bildirme...” Okuduğum soruyla hafifçe güldüm. “Bak bunu biliyorum işte,” dedikten sonra kalemimi beş harflik cevap kutucuklarına yaklaştırdım. “Sitem.”

“Meltem...” dedi Rüzgar tekrardan. Onu hiç umursamadan diğer soruya geçtim. “Hayal, hülya... rüya?” Kalemimi yaklaştırdım ancak az önce yazdığım sitem cevabının ikinci kutucuğuyla bu sorunun ilk kutucuğu birleşiyordu. “İlk harfi i, dört harfli. Allah Allah.”

“İmge,” diyerek cevapladı sorumu Rüzgar.

“Aa, doğru,” diye mırıldanıp onu da yazdım.

“Şimdi biraz konuşabilir miyiz?” Bulmaca sorularından kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Ciddi anlamda konuşacak çok fazla şeyimiz vardı ama sebepsizce erteliyordum. “Ne hakkında?” diye sorma ihtiyacı duydum. Cevap olarak yüzlerce konuyu önüme serebilirdi.

“Ne yapacağımız hakkında... Bizim hakkımızda.”

Bakışları bir an için karnıma indi. “Bir bebeğimiz olacak, Meltem,” dediğinde kendi ağzından çıkanlar ona inanılmaz gelmiş olacaktı ki gözlerini kırptırdı. “Elimizde sekiz aylık bir süre var. Onu en iyi şekilde karşılamamız gerekiyor. Ben bu konuda elimden gelen her şeyi yapacağım. Daha önce de söylemiştim sana bir çocuğum olsa onu asla bırakmam diye. Her ne kadar verdiğim tepki bu sözlerime ters düşse de... ben onları söylerken oldukça ciddiydim.”

“Hissetmişsindir belki,” diyerek araya girdim. “Çünkü sen onları söylerken yüksek ihtimalle hamileydim.”

Sesimdeki iğneleyici ton gözünden kaçmamıştı. Beni bilerek hamile kalmaya çalışmakla suçladığı günden öncesinde de hamile kalmış olabilirdim. Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Evet...” diye mırıldandı sonra. “Belki de hissetmişimdir, dediğin gibi.” Derin bir nefes alıp parmaklarıyla alnını sıvazladı. “Neyse, demem o ki önümüzdeki sekiz ay için bir planlama yapmalıyız. Bir bebeğin bir sürü şeye ihtiyacı olur, eve alınacaklar var-”

“Şu an hiçbir şey almak istemiyorum,” dedim fısıltıyla. Bunu bebeğimin duymasından korkmuştum. Ondaki hiçbir şeyi sakınmazdım ama beni bırakmaya karar verirse onun için aldığım eşyalar sadece daha çok canımı yakacaktı.

“Şu an değil zaten.” Rüzgar, tereddütle elini uzatıp elimin üstüne koydu. “Öncesinde benim halletmem gereken bir şey var. Zaten biraz da bunu konuşmak için geldim.”

Elini elimden çekti hemen. Benim çekmemi istememişti belki de. Ellerini birleştirip gözlerimin içine baktı. “Sen üniversiteye başladıktan sonra askere gideceğimi söylemiştim. Bu yaşıma kadar okul ve uzmanlıktan dolayı vaktim olmadı. Bir de tabii senden bir haber almadan gitmek istememiştim çünkü o zamanlarda gitsem uzun dönem yapacaktım. Bir süre önce başvuru yapmıştım. Ağustos gibi gider, eylül gibi gelirim diye düşündüm.”

“Askere mi gidiyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. Neye bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Yaşı gelmişti, askere gitme mevzusunu daha önceden de konuşmuştuk. Ben üniversiteye başladıktan sonra gideceğini söylemişti ya da üniversiteye başlamam kesinleştikten sonra.

“Evet, zaten bedelli yapacağım. Bir kliniğim var. Bir ay bensiz idare edebilirler ama altı ay hiç zannetmiyorum. Hâlâ çoğu şeyi bana soruyorlar. Orayı başıboş bırakamam. Seni de yalnız bırakamam. Özellikle de bu halde. Bebek bekliyoruz, onun ihtiyaçları falan...”

“Anladım,” dedikten sonra kafamı salladım. İçim bir tuhaf olmuştu. Durgunlaşmıştım bir anda. Rüzgar’ın birikmiş parası vardı elbette ama ev almıştık. Aylık geliri yüksekti, işlek bir yerde özel bir kliniği vardı. Bebeklerin tonla ihtiyaçları oluyordu ve artık ben de çalışmıyordum. Dedemden kalan miras vardı sadece.

“Sadece bir ay,” dedi Rüzgar durgunlaştığını gördüğünde. “Hamileliğin ilerleyen dönemlerinde bana daha çok ihtiyacın olacak. Doğumdan sonra da gidemem. Bu... en iyi zaman dilimiymiş gibi gözüktü. Zaten beni görmek istemiyorsun. Ve durumumdan da anlaşılacağı üzere... ben de seni rahat bırakmayı bilmiyorum.”

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda burukça gülümsedi. “Hiç yapamadım ki. Aklım düşünmen için sana biraz alan tanımamı söylüyor ama kendimi yine senin yanında buluyorum. Beceremiyorum işte, Meltem. Senden uzak durabilmem için bir yere kapatılmam gerek. Bu bir ayda sen de kafanı dinlersin, düşünürsün rahat rahat.”

Gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden konuşmuştu ve söyleyeceklerini bitirdiğinde koyu kahveleri hâlâ yüzümdeydi. Dalıp gittiğimi onun, “Bir şey söylemeyecek misin?” demesiyle fark ettim. Silkelenerek bakışlarımı ondan kaçırdım. “Ne diyeceğim ki?”

“Gitmemi istemiyorsan ertelerim yine.”

“Hayır, niye erteleyeceksin? Gitmen gerekiyor.”

“Gidecek olmam seni üzecekse gitmem.”

“Askere gidecek olmandan daha çok üzüldüğüm şeyler oldu,” dedim durgun bir sesle. “Bunun da altından kalkarım.”

Yutkundu. Yüz ifadesi mahcup bir hal alırken parmaklarıyla oynuyordu. Konuyu deşmekle hiç konuşmamak arasında gidip geldiğini gördüm. En sonunda çareyi konuyu değiştirmekte bulmuş olacaktı ki konuşmaya devam etti. “Telefon aldım askerde kullanmak için. Fırsat buldukça yazarım sana. Sen de lütfen tüm gelişmelerden haberdar et beni.”

Kafamı onaylarcasına salladım.

“Sivas’ta yapacağım askerliği,” diye eklediğinde ona nerede yapacağını sormadığımı fark ettim.

“Ne zaman gideceksin?”

“Yarın sabah yola çıkacağım.”

Bu kadar erken gitmesini beklemediğimden dudaklarımın arasından sıyrılan zayıf bir mırıltıya engel olamadım. “Ne?”

“Evet, ne kadar çabuk gidersem o kadar iyi diye düşündüm. Bir yanım gitmem konusunda benimle aynı fikirde olacağını biliyordu.”

O yanı beni bilerek ertesi gün hapını içmemekle suçlarken neredeydi acaba?

“Anladım,” dedim tekrardan. Aramızda bir sessizlik olduğunda bulmaca kitabının sayfalarını incelemeye devam ediyordum. Rüzgar’ın dışarıya derin bir nefes verdiğini duydum. Gözucuyla ona baktığımda içinde bulunduğumuz odayı inceliyordu.

Aslında onun odası olacak olan odayı.

Geldiği gibi beni sormuş, odadan içeriye girdiği anda da getirdiklerini göstermişti. Evden içeriye girerken de incelemiş olmalıydı ama o ana şahit olmamıştım. Şimdi onun evi olabilecek olan bu eve attığı yabancı bakışları gördükçe... içim cız ediyordu.

Rüzgar onu izlediğimi hissederek bana döndüğünde bakışlarımı anında kaçırdım. “Burada rahat mısın?” diye sordu. Kafamı kaldırmadan, “Evet,” diye cevap verdim. “Handan Hanım benimle çok ilgileniyor, aklın kalmasın.”

Sebepsizce içini rahatlatma ihtiyacı duymuş ve buna engel olamamıştım. Bakışlarımı çekinerek yüzüne çevirdiğimde gerçekten de onu rahatlatığımı gördüm. “Sen öyle diyorsan öyledir.”

“Hâlâ her dediğime inanıyor musun?” diye sordum samimi bir merakla. Sesim bu kez iğneleyici çıkmamıştı ve Rüzgar’ın tepkisine bakılırsa onu iğnelememi, bunu merak etmemden daha çok bekliyordu.

“Neden inanmayayım?”

“Çünkü sana yalan söyledim. Hiç gitmeyeceğim dedim ama gittim.”

“Bunun sözünü zaten vermemeliydin, Meltem,” dedi usulca. “Hiç gitmeyeceğini söylemek sana düşmezdi ki. Ben, hiç gitmemeni sağlamalıydim.”

Az önce içini rahatlatmak için söylediğim sözlerin karşılığında o da benim içimi rahatlatmıştı. “Seni kaybetme korkum öyle fazlaydı ki görmezden geledim bunu. Ne kadar çok korktuğumu biliyorsun. Zaten ilişkimizi basit düzeyde tutma çabalarım da bu yüzdendi. Eğer korkumu biraz olsun görmezden gelebilseydim senin böyle bir söz vermene gerek kalmazdı. En başında dinlerdim kalbimi.”

“En başında?”

“Bana güldüğün o ilk anda,” dedi hızlı bir şekilde. Hafifçe yutkundum.

“Seni yeniden kaybedeceğime ne kadar inandıysam hiç gitmeyeceğine de bir o kadar inanmıştım. İkisine de tam anlamıyla inanmamak gerekiyormuş demek ki. O ortayı tutturamadım ben. Sen... neden gitmeyeceksin ki? Neden kırıldığın yerde kalmaya devam edeceksin?”

Elini cebine attığında avuç içinde yüzüğümü gördüm. Bana dokunamadığı parmak uçlarıyla yüzüğüme dokundu. “Ben, seni kaybedebileceğimin bilincindeyim,” dediğinde sesi kısık çıkmıştı. Dönüp koyu kahve gözlerini gözlerime kenetledi. “Ama geri de kazanabilirim. İki seçenek de tamamen bana bağlı. Senin hiçbir şeyin sözünü vermen gerekmiyor. Sadece düşün.”

İçinde yüzüğümün olduğu avucunu bana doğru uzattı. Elini tutmak istediğini yumruk yaptığı elinden anladım ancak buna engel olmuştu. “Ben senin için sonuna kadar çabalarım, Meltem. Bundan yorulmam, bıkmam, usanmam. Sen bıkmadığın sürece devam ederim. Ne kadar sürerse sürsün.”

Yüzüğe uzanmadığımı fark ettiğinde kucağımdaki bulmaca kitabının üzerine özenle bıraktı. “Bir ay burada yokum, kafanı dinleyeceksin ben yokken. Kendini dinleyeceksin. Döndüğümde bu konuda bir karara varmış olacağını düşünüyorum. Eğer bizim için çabalamam seni yoracak ve bıktıracaksa... bana gerçekten de hiç iyileşmeyecek kadar çok kırılmışsan seni

yormam. Söyle yeter. Hayır, söylemene de gerek yok. Evliliğimize ikinci şansı verme kararı alırsan yüzüğü takman yeterli.”

“Vermezsem ne olacak?” diye sordum. Sesimde biraz olsun korku vardı. İki ihtimal üzerine de düşünecek vaktim olmamıştı ama merak etmiştim.

“Seni rahatsız etmem,” dedi istemeye istemeye. “Çocuğunun babası olarak hayatında olurum yalnızca.”

“Dün hastanenin önünde bana *seni kaybetmeyeceğim* demiştin.”

“Evet,” diyerek onayladı beni. “Eğer ufacık bir parçan dahi seni kaybetmememi istiyorsa, kaybetmeyeceğim de. Ama seni kaybetmekten daha kötüsü var benim için.”

Gözleri dolu doluydu. Bakışlarını gördüğümde istemsizce dudaklarım titredi. *Neymiş* diye sormak için dudaklarımı araladığımla kaldım, ağzımdan hiçbir söz çıkmadı ama Rüzgar sormak istediğim soruyu görerek cevap verdi.

“Benimle mutsuz olman,” dedi tek bir yaş yanağına süzülürken.

Tek bir yaş, benim de yanağımdan süzüldü.

“Ağlama,” diye mırıldandı Rüzgar. Koltukta bana yaklaştı. “Lütfen... lütfen ağlama. Özür dilerim. Sen ne istersen o olacak, Meltem. Benden ne yapmamı istersen onu yapacağım.”

“Ben böyle olmasını istememiştim,” dedim yanaklarımdan hızlı hızlı yaşlar dökülürken. Rüzgar, elleriyle yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Biliyorum,” dedi sadece.

“Çok kırgınım sana. Niye beni çok kırdın? Daha az kırsan olmaz mıydı? Sadece yanlış anlasan, bebek istemediğini söylesen olmaz mıydı? O zaman bu kadar kırılmazdım ki ben sana.”

Gözlerime bakarken içinin gittiğini gördüm. “Ağlama,” dedi çaresizce. “Dilimi eşek arıları soksaydı da onları demeseydim sana. Ne olur ağlama güzelim. Lütfen.”

“Tamam,” dedim uslu uslu. Burnumu çektim. Bebeğim muhtemelen annesinin çok ağlayan bir kadın olduğunu düşünüyordu. Doğruydum bir bakıma. Çok ağlamazdım ama ağladığım zamanlar hep peş peşe ağlardım. Beni ağlatan sebep bir süre bırakmazdı peşimi.

Kendimi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırırken Rüzgar’ın yüzümü avuçlayan ellerini bileklerinden tutarak çektim.

Odanın kapısı tıklatıldığında ikimiz de başımızı kapıya doğru çevirdik. “Meltem? Müsait misiniz kızım?” diye sordu Handan Hanım.

“Evet!” dedim buğulu çıkan sesimle. “Gelin.”

Kapıyı yavaşça aralayıp kafasını uzattığında bakışları anında Rüzgar’ı buldu. Zamanında oğlunun olacak olan bu odada onu ilk görüşüydü. Onun bu şekilde gelmesini hiç beklemiyor olmalıydı. Kucağında Rüzgar’la bu eve girmeyi, onu bu odaya getirmeyi düşlemiş olmalıydı. Bundan emindim çünkü aynı hayaller benim de zihnimi süslüyordu.

“Yemeği hazırlıyordum da...” Bakışları tereddütle Rüzgar’a döndü. “Gelecek misiniz?” diye sordu sonra. Rüzgar’ın yüzünde de aynı tereddüt vardı. Ve sonra ikisi de aynı anda karar mercii olarak gördükleri bana baktılar.

Bir an için ne diyeceğimi bilemeyerek Rüzgar’a döndüm. “Kalmak istiyorsan kal.”

Durdu, düşündü ve sonra başını Handan Hanım’a çevirdi. “Tamamdır,” dedi ayaklanarak. Bana doğru eğildiğinde koltuktan kalkmak için yardımına ihtiyaç duymasam da yardım etti. Ayağa kalktığımızda bir elini belime doladı. Diğeriyile de elimi tutuyordu.

“Yürüyebiliyorum,” dedim. Yüzüme kısa bir bakış atıp kolunu çekti ancak elleri arkamda, olur da tökezlersem beni hemen tutabileceği mesafede kalmaya devam etti. Beraber odadan çıktığımızda üçümüz de sessizdik. Evin içindeki asansöre binip bir kat indik. Çıktığımızda yemek kokuları burnuma doldu. Aynı anda midem bulanmaya başladığında yüzümü ekşittim.

“Ne oldu?” diye sordu Rüzgar. Anında fark etmişti. Kafamı iki yana salladım istemsizce. “Miden mi bulanıyor? Kusacak mısın?”

Elimi dudaklarımın üzerine kapattım. “Yemek kokusu tuttu bir anda. Temiz hava alsam geçer.”

“Gel,” diyerek kolunu omzuma attı ve beni kendi göğsüne yaslayıp yürümeye başladı. Onun desteğiyle adım atıyordum. Atamadığım yerde beni hafifçe havalandırarak ilerlememe yardımcı oluyordu. Dışarıya çıktığımızda içime derin bir nefes çektim ve temiz havayı ciğerlerime doldurdum.

“Daha iyi misin?”

Birkaç kez daha derin nefesler alıp verirken, “Sanırım,” diye mırıldandım. “Yemek yemek işkenceye dönüştü.”

“Her yediğini çıkarıyor musun böyle?”

“Her yediğimi değil. Ama kusarım korkusuyla yemek bile bir zulüm benim için.”

Gözleri uzunca dolaştı yüzümde. “O evdeyken...” dediğinde sesi kısıktı. Boğazını temizledi. “Orada da kustun mu?”

“Evet,” diye fısıldadım. O anları hatırladıkça tüylerim ürperiyordu. Kustuktan sonra banyo zeminine yığılmama şükretmeliydim sanırım. Bana geçmişteki korkunç anılarımı hatırlatacak kadar açık bir zihnim yoktu.

“Keşke oraya gitmeseydin. Keşke beni atsaydın evden de-” İç geçirdi. “Neyse,” dedi sonra mırıldanarak. “Bak bana.”

Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. O da gözlerimin içine baktı. Bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm ancak söylemedi, öylece baktı. Bir süre sonra kaşlarım çatılırken, “Evet?” diye sordum.

Gözlerini kırpıştırarak silkelendi. “Ne oldu?”

“Bak bana, dedin. Ne söyleyeceksin?”

“Bir şey diyecek olsam beni dinlemenı söylerdim.”

“O zaman niye sana bakmamı söyledin?”

Kaşlarını kaldırdı. “Bakman için?”

Ben de kaşlarımı çattım. “Niye?”

“Özleyeceğim çünkü. Bir ay yokum burada.” Kendince açıklamasını yaptıktan sonra bana bakmaya devam etti. Bir süre göz temasını kesmedim ancak o kadar uzun bakmıştı ki en sonunda başımı çevirerek bahçeyi incelemeye başladım.

Hâlâ bakıyordu ve işin tuhaf yanı, hiçbir şey söylemiyordu da.

Sabırsızca ona döndüm. “Yeterli mi?”

“Yetmez ama daha iyi hissediyorsan içeriye geçebiliriz. Bir şeyler yemelisin.”

Sen de yemelisin diyecek gibi oldum ancak dudaklarımı birbirine basturarak kendimi tuttum. Düne oranla daha iyi görünse de zayıflamıştı. Yanakları içe çökmüştü. Askere gittiği zaman biraz daha zayıflayacağını düşündüğümde ister istemez üzüldüm.

Bahçe kapısından içeri girdiğimizde Handan Hanım’ı ayakta beklerken bulduk. Yüzüne baktı. “Havalandırdım hemen evi, yemek kokusu çıktı. Kusura bakma kızım. İyi misin şimdi?”

“İyiyim,” dedim hafifçe tebessüm ederek.

Beraber yemek masasına yürüdüğümüzde Rüzgar’la karşılıklı oturduk. Handan Hanım ise baş tarafta kalan yere oturmuştu. Büyük masanın yalnızca bir kısmını kullanıyorduk. Elime çatalımı alarak tabağımdaki

yemeğe baktım. Henüz hamileliğimin çok başında olduğum için miydi bilmiyordum ancak iştahım hiç açık değildi. Daha çok kendimi yemeye zorluyordum çünkü karnımda büyüyen bir canlı vardı. Onun sağlığı için iyi beslenmeliydim.

Birkaç dakika sessizce yemek yerken özellikle karşımdaki Rüzgar'a bakmamaya çalışıyordum ancak bahçede uzun uzun bakmak ona yetmemiş olacaktı ki gözlerini hâlâ yüzümde hissediyordum. Sessizliği Handan Hanım bozdu. "Beğendin mi yemeği?"

Başımı kaldırdığımda bana değil, Rüzgar'a baktığını gördüm. Rüzgar da sorunun kendisine yöneltildiğini gecikmeli olarak anlamıştı. "Evet," dedi ağzının içinde. Yemeğin tadının gerçekten farkında olduğu tartışılırdı. Daha çok cevap vermek için konuşmuştu ancak bu tek kelimelik cevap, Handan Hanım'ın yüzünü aydınlatacak bir şekilde gülümsemesini sağladı.

"Afiyet olsun," dedi ağzı kulaklarında bir şekilde. "Ben yaptım."

Rüzgar kısa bir an donup kaldı. Bu, annesinin elinden yediği ilk yemektir.

"Ellerinize sağlık," dediğinde sesi mesafeli çıktı. Handan Hanım'ın bakışları bana döndü. "Sen beğendin mi kızım?"

"Evet, beğendim."

"Afiyet olsun. Çok sık mutfağa giren biri değilim, becerebildiğime çok sevindim. Sen seviyordun mutfağı, değil mi?"

"Evet. Yemek yapmayı, yeni tarifler denemeyi, mutfak eşyası almayı... kısacası mutfakla ilgili her şeyi çok seviyorum. Aslında bu sene gastronomi okumaya başlayacaktım ama..." Bakışlarım karnıma indi kısa bir süre için. "Malum..."

"Ona yemek yapmayı da çok seveceksin. Anne yemeği diye bir gerçek var. Rahmetli annemin elinden çıkan lezzeti en ünlü şefte bile bulamam ben." Gözleri dolduğunda onları hızlıca kırıştırdı. "İnsanın evladı için hazırladığı yemeğin zevki de bir başkaymış, bugün anladım."

Rüzgar başını hızlıca Handan Hanım'a çevirdiğinde gözlerinin içindeki bakışa baktım. Sanki... annesine sarılmak istiyor gibi bakıyordu. Emin olamamıştım çünkü başını hemen önüne çevirmişti. Gözleri gözlerimle buluşunca koyu kahvelerinden acının izleri silindi ve parladı. "Yemeğini ye," dedi bana çenesiyle tabağıma işaret ettiğinde.

Bakışlarımı tabağıma çevirip yemeye devam ettim. Bir yerden sonra midem bulanmaya başladığında yüzümü yeniden buruşturdum.

Hayır, lütfen kusmayayım. Kusmak istemiyorum.

“Meltem?” dedi Rüzgar. Yüz ifademdeki değişimi anında fark etmişti yine. Sandalyesini hızlıca geriye ittirdi ve bir hışımla yanıma geldi. “Miden mi bulanıyor güzelim?”

Evet diyemedim. Onun yerine inlercesine bir tonlamada onayladım. Elimini dudaklarımın üstüne kapattığımda Handan Hanım’ın da sandalyesini geriye çektiğini duydum. Rüzgar beni kaldırıp banyoya götürdü. Klozetin kapağını açtığı anda az önce ne yediysem çıkardım. Midemden yukarıya yükselen acı suyun bendeki karşılığı ağlamaktı.

Kusmaktan nefret ediyordum. Burası benim evim de değildi. Başka bir evde kusmuştum, ayıp olmuştu ve bundan da nefret ediyordum. Daha fazla kusmak istemiyordum ama mide bulantım hiç dinmiyordu. Ben kusmaya devam ederken, Rüzgar bir eliyle saçlarımı tutuyor diğeriyle ise sırtımı sıvazlıyordu.

Artık midemde hiçbir şey kalmadığında banyo zeminine oturup gücümü toparlamaya çalıştım. Ağlıyordum. Ellerim titriyordu. Rüzgar belimi sararak beni ayağa kaldırdı ve lavabonun önüne getirip yüzümü yıkadı. “Şşş,” diyen fısıltısı kulağımın yanından geliyordu. “Geçti, tamam.”

Avucunun içine su doldurup ağzımı da yıkadığında banyo kapısındaki Handan Hanım’la konuştuğunu duydum ama dediklerini seçemedim. Muhtemelen diş fırçama getirmesini istemişti çünkü birkaç dakika sonra Rüzgar dişlerimi fırçalamaya başladı.

“Geçti,” dedi tekrar. Ağzımı çalkalamayı bitirdiğimde kendimi biraz daha iyi hissediyordum ancak bu anı son yaşayışım olmayacağını bilmek beni korkutuyordu.

“Geçmiyor,” dedim dolu gözlerle ona bakarken. Yüzüm ısındı. “Dün de kustum, bugün de. Yarın da kusacağım. İstemiyorum,” derken küçük gibi mızırdanıyordum. Rüzgar bir kez daha yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra aynı özenle kurulamaya başladı.

“Meltem... Bu olacak,” diyerek zaten bildiğim gerçeği dile getirdiğinde gözümünden akan bir damlayı hızlıca sildi. Ben fark edemedim, o da kendine engel olamadan yanağıma ufak bir öpücük bıraktı.

“Sen hamilesin. Hamilelerin midesi bulanır ve kusarlar. Sen de bu yüzden kusuyorsun. Hasta olduğun için değil, hamile olduğun için.”

Beş yaşındaki bir çocuk gibi davrandığım için o da o yaştaki bir çocuğa açıklar gibi açıklıyordu. Burnumu çekip kafamı salladım kısaca. “Hasta

değilim ben, hamileyim,” diyerek tekrar ettim söylediklerini. Gözlerimi sıkıca yumdum. “Bu yüzden kusuyorum. Hasta değilim.”

“Evet, değilsin,” dediğinde hafifçe gülümsüyordu. Bana ne kadar yakın olduğunu gördüğümde az önce yanağıma bıraktığı öpücüğü anımsadım. “Öpme beni,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Özür dilerim, fark etmeden oldu.”

Fark etmeden yaptığı şeyler arasında yanağımdan öpmesi çok hafif ka-lırdı. Çünkü kendisi *fark etmeden* beni hamile bırakmıştı.

“Bir daha olmasın.”

“Sen bu kadar tatlı olmayı bırakırsan olmaz.”

“Ben ciddiym, Rüzgar.”

“Ben de öyle.”

Yüz ifadesini incelediğimde gerçekten de ciddi olduğunu gördüm. Beni banyodan çıkardığında, Handan Hanım yine ayakta bizi bekliyordu. “Oturma odası nerede?” diye sordu Rüzgar aslında onun evi olan bir evde. Handan Hanım önden, biz arkadan ilerledik ve geldiğim ilk gün Handan Hanım’m kendisi için kullandığı oturma odasından içeriye girdik.

Rüzgar beni kanepeye yerleştirdikten sonra arkama bir yastık koydu ve kenardaki sürahidenden bir bardağa su doldurdu. Tekrar yanıma yaklaştığında bardağı bana vermeden doğruca dudaklarıma uzattı. “Su içmen lazım, yavaş yudumla.”

Bardağı ondan almak için elimi kaldırdım ancak ellerim titriyordu. Bu yüzden onun bana su içirmesine müsaade ettim. Yavaşça aldığım birkaç yudumun ardından başımı geriye çektiğimde, Rüzgar yanı başıma ufak seh-payı çekerek suyu oraya koydu.

“Dinlen biraz,” dediğinde can sıkıntısıyla iç geçirdim.

“Sürekli dinleniyorum zaten. Çok sıkıcı.”

“Kitap getireyim mi sana? Okumak ister misin?”

“Olur,” dedim kısık bir sesle. Ayağa kalkıp odadan çıktığında Handan Hanım’la bakiştık.

“Yarın sabah askere gidecek,” diyerek onu bilgilendirdim. Hâlâ askere gitmemiş olduğu bilgisi Handan Hanım’ı zerre şaşırtmamıştı. Çoktan biliyor olmalıydı. On senedir uzaktan da olsa Rüzgar’ın hayatındaydı ne de olsa. Şaşırdığı tek şey Rüzgar’ın *yarın* askere gidecek olmasıydı. Gözlerime öylece baktı. Dudakları aralandığı sırada Rüzgar elindeki kitaplarla yeniden odaya geldi.

“Hangisini okumak istiyorsun?” diye sorduğunda adı en çok ilgimi çeken kitabı alıp arkasını çevirdim ve açıklamasını okudum. Hepsini er ya da geç okuyacaktım, o yüzden bununla başlamayı tercih ediyordum.

Rüzgar diğer kitapları masanın üzerine bırakırken uzandığım kanepenin ucuna oturdu. “Ayaklarımı uzatacağım,” dedim. Bacaklarımı biraz kendime çekmiştim ama şimdi o oturduğu için dibine kadar uzatasım geliyordu.

“Uzat,” dedi duruşunu hiç bozmadan. Topuklarım onun bacağına değene kadar ayaklarımı ileriye uzatırken bir yandan da kitabın ilk sayfasını açtım. Rüzgar, bileklerimi tutarak ayaklarımı kucağına koydu ve ovmaya başladı.

O kadar iyi gelmişti ki tepkimi dizginleyemeden keyifle inledim. Kitabı suratımın önüne perde gibi çekip rahatlamış yüz ifademi ondan gizlemeye çalıştığımda hafifçe güldüğünü duydum. O ayaklarıma masaj yaparken ben de elimdeki kitabı okumaya başladım. Daha doğrusu bunun için çabaladım.

Ayaklarımdan başlayan rahatlama hali tüm vücuduma yayılırken yavaş yavaş bedenim aşağıya doğru kaydı. Gözlerimi kocaman açarak uykuyu dağıtmaya çalıştım. Kitap okumak istiyordum. Bir şeyler okumuş ama hiçbir şey anlamamıştım. Tekrar başa aldığımda gözlerime bir ağırlık çöktü.

Gözlerimi biraz dinlendirdikten sonra okumanın daha iyi olacağına karar vererek onları yavaşça kapattım.

6. BÖLÜM

Emre Aydın - Bu Yağmurlar

Razgar Ataoğlu

Gözucuyla okuduğu kitabın daha ilk sayfasında uyuyakalmış karımı izlerken tebessüm ettim.

Onu izlerken uykunun veremediği o dinlenmişliği hissediyordum. Bir ay boyunca karımın yüzünü göremeyecektim. Eğer kabul ederse çarşı izlerinde onu görüntülü arardım ama onu ekrandan görmekle oturduğum yerden kafamı çevirerek görmek aynı şey değildi. Güzel yüzünü avuçlarımın arasına alamayacaktım. Burnumu saçlarının arasına gömemeyecek, kokusunu içime çekemeyecektim. Soluk çillerinin olduğu burnuna öpücük konduramayacaktım.

Burnundan öptüğümde çok huylanırdı. Her geri çekildiğimde onu burnunu kırıştırmış bir halde bulurdum. Yüzü avuçlarımın arasında o kadar tatlı görünürdü ki...

Tüm bunları bir ay boyunca yapamayacağımın bilincinde, doya doya izledim Meltem'i. *Doya doya* yanlış bir kavramdı aslında. Çünkü benim için böyle bir kavram yoktu. Meltem'e doya doya bakmak, onu doya doya öpmek, koklamak... yoktu. Doymuyordum.

Eğer aklımı başıma toplamazsam bir ay sonra geri döndüğümde de bunları yapamayacaktım. Onu bir kere, geri kazanmak benim elimde değilken kaybetmiştim. O zamanlar çocuktum. Şimdi benim yüzümden gitmişti ve geri kazanmak da benim elimdeydi. Bana yaşatacağı her şeye razıydım. Benimle kaldığı sürece yaptığım eşekliği istediği kadar burnumdan getirebilirdi.

Meltem'i geri kazanacaktım... o da isterse.

“Çay içer misiniz?” diyerek odaya giren Handan Yıldırım, Meltem’in uyuyakaldığını fark ettiği anda durdu. Göz göze geldiğimizde aramızda tuhaf bir sessizlik oluştu. Bakışlarımı kaçırıp Meltem’in ayaklarını özenle koltuğa bıraktım ve ayaklandım. “Ben onu odasına bırakayım,” dedim kısık bir sesle.

“Tabii, ona hazırladığımız oda üst kattaki ilk oda. Merdivenlerin hemen...” Gözlerimi ona çevirdiğimde sesi kısıldı ve hafifçe gülümsedi. “Geldiğinde direkt o odaya girmiştin, nerede olduğunu biliyorsun.”

“Evet,” diye mırıldandım sadece. Başka bir şey söylemeye gerek duymamıştım. Meltem uyuyordu, onu uyandırmak istemiyordum. Gerçi uyumuyor olsa da Handan Yıldırım’la ne konuşabileceğimi bilmiyordum.

Aslında *biliyordum*. Sadece bu konuyu nasıl açabileceğimi bilmiyordum.

Şu an için Meltem’e odaklanmayı tercih ederek göğsünün üstündeki kitabı yavaşça oradan aldım. Daha ilk sayfada uyuyakaldığından arasına ayraç koymama gerek yoktu. Kitabı bir kenara bıraktım ve birkaç saniye bekleyip Meltem’e baktım. Uyanmamıştı. Herhangi bir uyanma belirtisi de yoktu.

Eğilerek bedenini kucağıma alırken içime çekmeye doyamadığım kokusu da burnuma doldu. Bir an için kalakaldım. Hafifçe yutkunup kucağımda Meltem’le odadan çıkarken, mırıldanıp yanağını göğsüme yasladı. Merdivenlere yöneldim.

“Asansör?” diye mırıldandı Handan Yıldırım. Cevap vermedim. Meltem’i biraz daha kollarımda tutmak istiyordum. Merdivenleri yavaş yavaş çıktım. Karımın başı onun için atan kalbimin üzerine yaslanmışken ve parmakları tişörtümün yakasına tutunmuşken onu taşımak bana huzur veriyordu.

Hep Meltem’i taşısam bundan hiç bıkmazdım.

Meltem’in kaldığı odadan içeriye girdiğimde yatağa doğru ilerledim. Adımlarım yine yavaştı. Eğilerek onu yatağa bırakacağım esnada karımın eli, yakama sıkıca tutundu. Onu bırakamadım bu yüzden. Yatağa kucağımda Meltem’le oturdum ve karımın yeniden uykuya dalmasını bekledim. Bir yandan da onu kollarımın arasında usul usul sallıyordum.

Çok geçmeden Meltem yeniden uykuya daldığında, onu özenle yatağa bıraktım ve başının altına bir yastık koydum. İnce örtüyü beline kadar örterken bakışlarım Meltem’in elinin konumuna düştü. Karnına...

Hiç belli olmayacak kadar küçük bir varlık içerideydi şimdi. Eli mi karnına uzattım ancak dokunmadım. Dokunamadım. Zarar verme

korkusundan titreyen elimle parmaklarımı avuç içime çekerken, karımın hamile olmasının ne kadar inanılmaz olduğunu düşünüyordum.

Senelerce deneyen insanlar vardı. Çok istemesine rağmen çocukları olmayan, bu süreçte yıpranan insanlar... Onlara yetimhanede rastlardık. Son çare olarak bir çocuğu evlatlık edinmeye gelirlerdi.

İkimiz de bunu denememiştik. Her seferinde öyle ya da böyle önlem almıştık ve şimdi o minicik ihtimal karımın karnında büyüyordu. İnanılmazdı. Burada dikilmiş Meltem'in karnına bakarken düşünebildiğim tek şey bunun ne kadar *inanılmaz* olduğuydu.

Meltem, rüyasında kendisine benzeyen bir kız çocuğu gördüğünü söylemişti. Düşündüm. Meltem gibi sarışın, mavi gözlü ve kırmızı yanaklı bir kız çocuğunun etrafta koşturduğunu düşündüm. O kız çocuğunun güneş gibi parladığını düşündüm.

Bana baba dediğini...

Kalbimi sıkıştıran bu hayalle derin bir nefes aldım. *Her şeyim senin*, demiştim Meltem'e. Şimdi her şeyimi iki kişiyle birden paylaşacaktım. Yememe düşüncesi canımı sıkı. Hiçbir şey bilmiyordum. Çocukları çok seviyordum ve onlarla aram iyiydi ama bir baba olmaya yetebilir miydim? Çocuğumla güzel bir bağ kurabilir miydim?

Hiç baba figürü görmemiş değildim. Üniversite okurken Can'la aynı odada kaldığımız için biliyordum. Can babasından çekinirdi. Parası suyunu çektiği zaman korkarak isterdi. Ben, çocuğumun benden çekinmesini istemiyordum. Mesafeli bir ilişki kurmak istemiyordum. Ona tüm sıcaklığımla yaklaşmak istiyor, çocuğumun da her şeyi anlatabileceği bir baba olmak istiyordum.

Bunları düşünerek endişelenmek için çok geçti çünkü artık *baba olacaktım*. Bilmiyorsam da öğrenecektim. Öğrenebildiğim ne varsa öğrenecektim. Bunun için her şeyi yapardım.

Meltem'in üstündeki örtüyü omuzlarına kadar çekip ayağa kalktım. Yatağın yanındaki komodinde ultrason fotoğrafları gözüme çarptı. Yaklaşıp elime aldı. Hiç yakından bakma fırsatı bulamamıştım. Korkudan Meltem'in karnına dokunamadığım için fotoğraflara dokundum. Elimini titremesinin korkuyla hiçbir alakası olmadığını o anda anladım.

Bebeğime bir ultrason fotoğrafının üstünden de olsa dokunacağım için heyecandan titriyordu.

İlginçti. O kadar küçüktü ki hayatımızı bu kadar büyük bir değişime soktuğuna inanamıyordum. Hafifçe gülümseyip dörtlü fotoğraftan birini kendime aldım ve Meltem'in kaldığı odadan çıktım. Koridorda ilerleyip alt kata indiğimde karımın artık uyanmayacağını biliyordum ve sabah erkenden yola çıkacağım için de yapmam gereken birçok hazırlık vardı. Gitmeden önce karıma sarılabildiğim için mutluydum yalnızca. Her ne kadar Meltem o sırada uyuyor olsa da...

Meltem'le oturduğumuz odanın önünden geçerken bu evden çabucak çıkmak istediğimi fark ettim. Şimdi karımın huzur verici varlığı da yoktu ve bir zamanlar bu evde yaşayan ancak vefat eden, daha doğmadan beni öldürmek isteyen *babam* her an bir köşeden çıkacakmış gibi geliyordu.

Hızlı adımlarla ilerlerken kapısı aralık olan bir odanın önünden geçtim, geçmeye çalıştım. Gözüme takılan fotoğrafla bunu yapamadım. Adımlarımı durdurup içeriye girdim istemsizce. Duvarda asılı olan fotoğrafa bakarken odanın içindeki kadının, "Buyurun beyefendi?" dediğini duydum. Temizliğini yaptığı odaya dan diye giren adama anlam verememişti haliyle ancak bir açıklama yapamayacak kadar donup kalmıştım.

Kadın bakışlarımı takip ettiğinde duvarda asılı olan fotoğrafa baktığımı görüp yeniden sordu. "Ahmet Bey'i tanır mıydınız?"

Tanıımıyordum. Tanışmış olsaydık burada olamazdım çünkü *Ahmet Bey* beni öldürmüş olacaktı. İşin can sıkıcı yanı ise beni öldürmek isteyen bu adama tıpatıp benziyor oluşumdu.

"Selma, sen bize biraz müsaade et."

Gözlerimi kırpıştırarak sesin geldiği yöne baktığımda Handan Yıldırım'ı gördüm. *Selma* diye seslendiği kadın odadan çıktığında kapıyı peşinden kapattı. Bakışlarını henüz yerden kaldırmamıştı.

Lütfen ne düşündüğümü anla, diye geçirdim içimden. *Anla ve her şeyi yanlış anladığımı söyle bana. Lütfen.*

Zayıf bir sesle, "Öğrenmişsin..." diye mırıldandı. Bakışlarını yerden çekmiyor, kafasını kaldırıp da yüzüme bakmıyordu.

"Onun beni öldüreceğini mi?" diye sordum. Kalbim acı içinde atıyor olmasına rağmen sesimde buz gibi bir ton vardı. Kendi sesime yabancılaşmış olmak bir yandan iyi hissettirmişti. Sanki bu cümleyi kuran ben değildim. Bu cümleyi kurmak istemiyordum.

Handan Yıldırım başını refleksiyle kaldırıp gözlerimin içine baktığında sinirle güldüm. Yanlış anladığımı söylememişti. *Allah kahretsin.*

“Evet, öğrendim.”

“Oğlum...” dediğinde dudakları titriyordu. Gözlerinden tane tane yaşlar akmaya başladı. Sadece bakıyordu. Yerinden kıpırdamıyordu bile. Dudaklarımı birbirine bastırarak ellerimi belime yasladım ve kafamı arkaya atıp dışarıya sessiz bir nefes bıraktım.

“Dediğin gibiymiş. Bırakmazsan gerçekten de ölecekmişim. Yalan söylemiyormuşsun.” Elimle yüzümü sıvazladım. “Benim hiç aklıma gelmedi ki-” diye başladığım cümlem boğazımın düğümlenmesiyle yarım kaldı. Yutkunduktan sonra kısık bir sesle devam ettim. “Hiç aklıma gelmedi ki babamın beni öldürmek isteyeceği.”

“Özür dilerim.” Bana doğru yavaş adımlarla yaklaşmaya başladı. “Ben... sana nasıl açıklayacağımı bilemedim. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Öğrenmeni hiç istemezdim. Bunu sana anlatmaktansa hayatının sonuna kadar benden nefret etmeni tercih ederdim.”

“Neden?” diye sorduktan sonra başımı iki yana salladım. Birçok şey için sormuş olabilirdim bu soruyu. Yutkunup gücümü toparladım ve cevabını duymak istediğimden emin olmadığım o soruyu bir cesaretle sordum. “Neden benden bu kadar nefret ediyordu?”

“Senden nefret etmiyordu. Nasıl edebilir ki? Seni hiç tanımadı. Beni cezalandırmak istedi. O... sağlıklı bir adam değildi, Rüzgar.” Handan Yıldırım’ın bakışları Ahmet Yıldırım’ın fotoğrafına kaydı. Otuz beş senesini geçirdiği adamın fotoğrafına bakarken bile korktuğu belliydi. Gözlerindeki dehşet en çıplak haliyle ortadaydı. “Değildi,” diye fısıldadığında bunun farkında olmadığını da gördüm.

“Neden onunla evlendin?” diye sordum. Onu transtan çıkarmak istemiştim. Handan Yıldırım, gözlerini kırpıştırarak kendine geldiğinde tekrardan yüzüme odaklandı.

“İstemedim. Benim gönlüm bir başkasındaydı o zamanlar. Liseden arkadaşım. Seviyorduk birbirimizi, onunla evlenecektim sözde. Bana yüzük alacak parası yoktu ama ben gönlümle bağlanmıştım ona. Evlenmek için para biriktiriyordu, devamlı bir yerlere gidip çalışıyordu.”

Sözlerine devam etmeden önce burukça gülümsediğini gördüm. Bahsettiği adam her kimse onu gerçekten sevmişti. “Ailem istemedi. Onlara göre Metin’den hayır gelmezdi, izin vermiyorlardı. Ben de zamanla fikirlerinin değişeceğini düşünüyordum. Metin’le tanışsalar onu severlerdi, öyle sanmıştım ama planları farklıymış.”

Sesimi çıkarmadan anlattıklarına kulak kesildim. Handan Yıldırım bir yandan anlatıyor diğer yandan da gözlerinden yaşlar akıyordu. "Ahmet'in annesi bir parkta görmüş beni, oturmamı kalkmamı beğenmiş. Ahmet de yirmi sekiz yaşındaydı o sıralar, annesi ona eş arıyordu. Ertesi gün oğlunu da getirmiş parka, beni göstermiş. İlk görüşte âşık olmuş bana, öyle söylemişti."

Dalga geçercesine güldü. "Sonraki gün de çıkıp geldiler. Beni istediler, babam da verdi. Bana sorulmadı bile. Zaten o zamanlar hiçbir kadına sorulmazdı. Metin de çalışmak için şehir dışındaydı. Gelip beni alsın diye ona mektup yazdım. Kaçıp evlenirdik. Varlığa da yokluğa da hazırdım. Mektubu yolladım ama Metin gelmedi. Çok beklesem de gelmedi. Ahmet'i vazgeçirmeye çalıştım, başkasını sevdiğimi söyledim ama *ben seni her şeyinle kabul ederim* dedi. Tek başıma kaçmaya kalksam gidebilecek hiçbir yerim yoktu."

Uzunca konuştuktan sonra dışarıya derin bir soluk bıraktı. "Ben de mecburen evlendim."

Yaşadıklarını dinlerken kalbim sızladı. İster istemez Meltem'i düşünüyordum. Tam zamanında onu bulmasam, ailesinin onunla işi bittikten sonra Meltem'i de zorla evlendirirler miydi? Başına gelmesi mümkündü. Düşünmekten nefret etmiştim. Karşımdaki kadının, benim düşünmekten nefret ettiğim gerçeğe otuz beş sene mücadele etmesinden daha çok nefret etmiştim.

"Evlendikten sonra senelerce hiç çocuğumuz olmadı. Sekiz yıl boyunca hiç hamile kalmadım. Çocuk çok istiyordum ama bir yandan da olmaması işime geliyordu çünkü Ahmet'e güvenemiyordum. Nasıl bir baba olacağından emin değildim. Çalışanların çocukları evde az bir şey koştursalar hemen bağırırdı. Hiç çocuğum olmayacağı gerçeğini kabullenmiştim. Sekiz sene olmuştu sonuçta. Hamile kalacak olsam kalırdım, değil mi?"

İç geçirdi. "Bir gün dışarıda Metin'e rastladım. Çökmüş, hastalık atlatmış seneler önce. Başta tanıyamadım. Daha doğrusu gözlerime inanamadım. Biraz konuştuk. Evlendiğim için kırgındı bana. Ama ben daha çok kırgındım ona gelmediği için. Sonra öğrendim ki... yazdığım mektup ona hiç ulaşmamış. Ahmet engel olmuştur muhtemelen, bir çocuğun eline kâğıt tutuşturduğumu görmüşse merak edip bakmıştır. Ama artık her şey için çok geçti. Metin evlenip boşanmış, bir çocuğu var; ben evliyim. Gönümde kapattığım bir hikâye olarak kalmalıydı. Öyle de kaldı. Eve döndüm. Her şey normaldi. Ahmet hiçbir şeyi çaktırmıyordu. Sonra mucizevi bir şekilde... sana hamile kaldım."

Gözleri parlarken yüzüme baktı. “Sekiz sene sonra geldin, buldun beni. Her şeyden o kadar sıkılmış, o kadar bunalmıştım ki varlığın benim için bir mucizeydi. Dünyaları yakabilecek gücü buluyordum kendimde. Bir yandan da korkuyordum. Ahmet’in nasıl bir baba olabileceğini bilmiyordum ve hiç çocuğum olmaz sanmıştım ama sen geldin ve beni seçtin. Nasıl karşı koyabilirdim ki? Koyamadım. Öyle karanlık bir zamanda geldin ki inandım ben. Her şeyin düzeleceğine inandım. Ahmet’in iyi bir baba olabileceğini umdum. Umut etmek aptallıkmuş meğer... Bunu göremeyecek kadar mutluluk sarhoşuydum.”

Başını iki yana salladı. “Başta her şey yolundaydı. Aslında değildi de... kötü bir şey de olmamıştı. Hamile olduğumu söylediğimde hiçbir tepki vermedi. Sevinmedi, üzülmeydi. Seni bir başıma büyüteceğimi de anlamıştım bir yandan. İlgili bir baba olmayacağını sanmıştım. En kötü bu ihtimali düşünbilmişim. Aylarca çıtını dahi çıkarmadı. Doğumuna iki hafta kala gelip sordu. Ne zaman doğacağını söyledim, sağlıklı dünyaya gelmeni beklediğini söyledi bana. Çünkü-”

Nefesi tıkanığında öksürdü. Refleksle elimi Handan Yıldırım’ın sırtına koyarken bir elimle de dirseğini yakaladım. Başını kaldırıp doğrudan gözlerime baktı.

“Ben Metin’le görüştüktan sonra sana hamile kaldığım için karnımda onun çocuğunu taşıdığımı sanmış. Ama yemin ederim ki ben onu aldatmadım, Rüzgar. Sadece beş dakika ayaküstü konuşmuştuk. Onu aldattığım sonucuna varmış kendi kendine. İntikamını almak için de seni doğurmanı beklemiş. Çünkü bu dünya üzerinde en çok seni seveceğimi biliyordu. Yaptığım hatanın bedelini beni öldürerek ödetse hiçbir şey hissetmeyecektim ama seni öldürüp beni yaşatsa... her gün ölecektim.”

“Neden o adamın yanında kaldın?” diye sordum. Sitem yoktu sesimde, daha çok nasıl kalabildiğini sorguluyordum. Yıllar boyunca nasıl dayandığını...

“Kaçıp seninle yeni bir hayata başlamayı ben de istedim ama bulurdu beni, Rüzgar. Bulurdu. Kaçamazdım ondan. Senin yaşamanın tek yolu benden uzakta olmandı. Hamileliğimin son haftalarında suyum gelecek, doğum başlayacak diye ödüm kopuyordu çünkü hiçbir çare bulamıyordum.”

“DNA testi? Belgeleseydin onun oğlu olduğumu... inanmaz mıydı?”

“Bir gün inanır, iki gün inanır; üçüncü gün yine aynılarını düşünürdü. Hastaydı o, Rüzgar. Akli hastaydı onun. Beş dakika ayaküstü konuştuğum

adamla onu aldatmadığıma inanmadı. DNA testine mi inanacaktı? Riskle atamazdım. *Belki inanır* diyemezdim. *Belki* diyemezdim. Senin canın söz konusuydu ve ben senin canın için senden bile vazgeçerdim.” Seslice yutkundu. “Vazgeçtim.”

“Mezardaki o kadın... o kadınla da o zaman anlaştın.”

“Evet,” diye fısıldadı. “Kimi kimsesi yoktu kadıncağızın, kocası ölmüştü. Doğumda oğlu ölmüştü. Nefret ettim kendimden evlat acısı yaşayan bir annenin kapısına gidip oğlunun cesedini istediğim için... ama o anladı halimden. *Bir bebek daha ölmesin*, dedi. Kabul etti. Rahmetli Kadriye hep yanımdaydı o sıralar, Emir’in... Emre’nin annesi. Doğumu yaptıktan sonra uyanmamı beklemeden seni götürmesini ve nereye götürdüğünü bana asla söylememesini istedim ondan. Çünkü biliyordum kendimi. Seni bir kez görürsem, sana hamile olduğumu öğrendiğimde inandığım gibi her şeyin yoluna gireceğine inanabilirdim. Bu kez umutlanarak aptallık edemezdim. Öyle bir lüksüm yoktu. Ben seni doğurdum, o götürdü. Hiç kucağıma almadan, hiç görmeden, hiç koklamadan ayrıldım senden. Yalvarıp yakarsam da yerini söylememesi için yemin ettirdim ona. Çünkü yerini bilsem gelip görmek isterdim. Dayanamazdım ki... Yemin etti. Ben yalvarıp yakardım, söylemedi. Önlemini de aldı. Seni dokuz ay sonra kaydetmeleri için bir not bırakmış sanırım. Beni tanıyordu. Seni bulmak için doğduğun tarihteki tüm çocukları araştıracağını biliyordu. Ölene kadar sakladı seni benden, dolayısıyla da o adamdan... Hakkını ödeyemem. Mekânı cennet olsun.”

Sesi çatladı. Uzun süredir konuşuyordu. Bense çıtımı çıkarmadan dinliyordum onu. “Yıllarca adının kazılı olduğu mezarın başında ağladım. Ölmemiştin belki ama ben seni kaybetmişim. İnandı... Bir daha hiç mutlu olamadığım için inandı öldüğüne. Seni görsem mutlu olacaktım. Sesini duysam mutlu olacaktım. Sen yaşa diye çok gördüm kendime bunları. Kadriye ölüm döşegindeyken adını söyledi bana. Seni direkt görecektim cesaretim hiç olmadı. Yanına yaklaşacak yüreğim olmadı, hep uzaktan izledim. Onu şüphelendirmemek için, anlamaması için... Öyle hassas bir sırdı ki kimseye anlatamadım da. Annem babam dahi bilmiyordu torunlarının yaşadığını. Sadece... Emir’e anlatabildim. En yakınım da o vardı. Onun dışında kimseye güvenmiyordum.”

“Bu şekilde Emre beni korumaya başladı.”

“Evet,” dedi. “Ben bizzat gelip seni göremiyordum. Ondan tek istediğim bana senden haber getirmesiydi başta. O kadar yıpranmışım ki zamanla haddimi aşmaya başladım. Ufak bilgi kııntılarıyla yetinmiyordum,

daha fazlasını istiyordum. Emir de bana saygısında kusur edemeyeceği için her dediğimi yapıyordu. Okudu, mezun oldu ve oturduğu apartmana yerleşti. Yakınlarda bir lokanta açtı ona. O lokantanın camından izlerdim kimi zaman kliniğine gidiş gelişini. Ancak bu kadarını yapabiliyordum ve zoruma gidiyordu. Senden uzak kalamıyordum ama sana yaklaşırsam da kötü şeyler olacaktı. O adamla otuz beş yıl geçirmenin sonucunda onun gibi paranoyak oldum ben de. Onun beni yıprattığı gibi ben de Emir'i yıprattım istemeden."

Hep uzağımda yaşamıştı. Okuduğum süre boyunca bana Yıldırım Vakfı aracılığıyla burs vermişti ancak hiç yüz yüze görüşmemiştik. Yanımda olmamıştı ama gizli eliyle hep arkamdan desteklemişti.

"O sağlıklı bir adam olsa severdi seni, niye sevmesin? Senin hiçbir suçun, günahın yok ki. O normal bir adam değildi, Rüzgar."

Normal bir adam değildi. Normal bir adam, bir bebeğin canına kıymak istemezdi. Bir bebeğe kötülük etmezdi. Normal bir adam, *kendi çocuğuna zarar vermezdi.*

Gözyaşlarımı daha fazla geride tutamadım.

"Ben de değilim," dedim titreyen bir sesle. "Sana kıızıyordum Emre'ye yaşattıkların için ama sen o adamla otuz beş sene yaşadın. Ya ben? Varlığından bile haberim yokken ona dönüştüm Meltem'in karşısında. Kırdım onu, ağza alınmayacak laflar ettim. Benim yüzümden bebeğim ölebilirdi..."

Ellerimi yüzüne kapatırken çocuk gibi ağlıyordum. Meltem'in hamile olduğunu ve neredeyse düşük yapacağını öğrendiğim andan itibaren yüreğimi kaplayan suçluluk duygusu gittikçe ağırlaşıyordu. Taşıyamıyordum. Nefes alamıyordum.

Bebeğim hayata tutunmasa ne yapardım? Ölseydi... bir daha Meltem'in yüzüne nasıl bakardım? Şu an bile utanıyordum. Benim yüzümden Meltem'in yaşadıklarını içimde sindiremiyordum. Ama en çok neredeyse evladımızı kaybedecek olmamızı sindiremiyordum.

"Rüzgar, hayır..." Handan Yıldırım, ellerini bileklerime sardı ve yüzümden çekti. "Hayır," dedi ısrarla.

"O adamla otuz beş sene yaşadım, evet. Ve tüm yüreğimle inanarak söyleyebilirim ki onunla alakan yok, Rüzgar. Belki görünüş olarak benziyorsun ama o kadar farklısınız ki. Sen bebeğin için ölürsün. Meltem için..."

"Ölürüm," dedim burnumu çekerek. Gözlerimden yaşlar akarken Handan Yıldırım titreyen parmaklarının ucuyla yanaklarıma dokundu.

“Ölürüm ikisi için de. Ama ben tüm olan biteni öğrendikten sonra bir de üstüne baba olacağımı zannedince... korktum. Panikledim. Meltem hiçbirini duymayı hak etmiyordu.”

“Meltem bilmiyor, değil mi? Neden korktuğunu, neden paniklediğini?”

“Söylemedim. Kabul edemedim çünkü. Şimdi zaten söyleyemem. Hamile o, hiç üzülmemesi gerekiyor. Stres yapmaması gerekiyor ama anlatırsam üzülür. Tanıyorum ben karımı, çok üzülür hem de. Şimdi anlatamam. Her şey bu kadar riskliyen olmaz. Hem zaten bunların hiçbirisi onun kalbini kırmam için bir neden değildi. Sen de söyleme ona. Beni bu yüzden affetmemeli.”

Uzun uzun baktı yüzüme. “Sen nasıl istersen,” dedi sonra. “Askerdeyken gözün arkada kalmasın, burada çok iyi bakacağız ikisine de.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım içtenlikle. “Ben o an neden seni aradığımı bilmiyorum ama aklıma getirmesen o mahalleye gitmem biraz daha vakit alırdı. Ve geç kalsaydım, bebeğim...” Boğazıma oturan yumru cümlelerin devamını getirmeme izin vermedi. Söylemekten korktuğum şeyin ihtimaliyse hâlâ canlılığını koruyordu. Sertçe yutkundum. “Teşekkür ederim,” dedim tekrardan. “Bebeğimin hayatını kurtardığın için. Ve bir de... benim.”

Etrafımızı bir sessizlik kapladı. Bu sessizliği Handan Yıldırım’ın, “Oğlum,” diyen kadife gibi sesi doldurdu. Korkakça bana dokunan elleri yüzümü avuçlarının arasına aldı ve yanaklarımdaki ıslaklığı sildi.

“Oğlum,” dedi tekrardan. Yıllar sonra beni ilk kez görmüş gibi baktı ve bir anda boynuma sarıldı. Hıçkırıkları göğsümde boğuklaşırken derin bir nefes aldığını duydum. *Kokumu içine çekiyordu.*

Geri çekilmedim. Karşılık da veremiyordum. Daha çok yerimde dikilerek yabancılik çektiğim anne kucağına alışmaya çalışıyordum.

“Annem... güzel çocuğum benim,” diye sayıkladı. Beni koklayarak öptü. Kollarını daha sıkı sardı. “Mis kokulum.”

İki yanımda, boşlukta duran ellerimi kaldırıp hafifçe sırtına koydum. Boynuma sarılan kollar daha da sıkılaştığında usulca gözlerimi kapattım. Handan Yıldırım’ın çektiği acıları düşündüm. Beni yaşatmak için vazgeçtiklerini... Tüm yaralarını sarmak istercesine kollarımı sıkıca ona doladım; *anneme.*

Bir çocuğum olacağını öğrenmeden önce *asla yapmam* dediğim, büyük yük konuştuğum ne varsa hepsini bir kenara ittim. Henüz bir aylık, ufacık

bebeğim için her şeyi yapardım. Kollarımın arasındaki kadın da her şeyi yapmıştı. Hataları da buna dahildi.

Ben en başında hata yapmışım. Meltem'in kalbini kırarak, ona kötü şeyler söyleyerek hata yapmışım. Affedilen bir baba olmak istiyordum. Meltem'in de beni affetmesini istiyordum ve bunun için önce ben affetmeliydim.

Bu yüzden affettim. Sarıldım. *Anne* diyemedim ama hayatımda ilk kez o sevgiyi hissettim. Yenilendim.

Aradan ne kadar süre geçtiğini hesaplayamadığım bir zaman diliminden sonra geri çekildim. Yüzüm hâlâ avuçlarının arasındaydı. Parmaklarımı bileklerine sardım.

"Artık gitmem lazım," dedim kısık bir sesle. Boğazım düğüm düğümdü.

Kafasını salladı ama beni bırakmadı. Bir kez daha sarıldı. "Yolun açık olsun, tez vakitte geri dön inşallah."

"İnşallah," dedim ben de. Tekrardan geri çekildiğimizde burnunu çekip gözlerini sildi. "Onlara çok iyi bak," dediğimde kafasını hızlıca salladı. Beraber odadan çıktık ve kapıya kadar yine beraber yürüdük. Ayakkabılarını giyip arkamı döndüğümde, yaşlarla parılayan gözleriyle bana bakıyordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Görüşürüz," dedim utana sıkıla. Handan Yıldırım hevesle başını sallayıp gülümsedi. Gözünden bir yaş daha aktı. "Görüşürüz oğlum," diye karşılık verdi.

Onu onaylarcasına mırıldanıp arkamı döndüm ve arabama doğru ilerlemeye başladım. Yürürken cebimden bebeğimin ultrason fotoğrafını çıkarttım. Adımlarım onu gördüğümde yavaşlamıştı. Bakmaya devam ederken içtenlikle gülümsedim.

Söz veriyorum bebeğim, dedim içimden.

Bu eşek baban, annene kendisini affettirmek için her şeyi yapacak.

7. BÖLÜM

Canozan - Ağlama Ben Ağlarım

Yüzüme bakan dört çift gözün şaşkınlığı, onlara hamile olduğumu söylediğim andan bu yana geçen süreyle doğru orantılı bir şekilde artıyordu. Hepsi oturdukları yerde doğrulmuş ve favori kelimesini duyan köpekler gibi kulaklarını dikmişlerdi.

“Hamilesin?” diyerek tepki vermeyi başaran ilk isim Emre oldu. Kafamı salladım. Hafsa, Can ve Buse’den hâlâ çıt çıkmamıştı.

Dün kitap okurken uyuyakaldığım koltukta can sıkıntısıyla otururken beni ilk arayan yine Emre olmuştu. Ben de halihazırda sıkıntıdan patladığım için onları buraya çağırmıştım. Bunu yaparken de benimle aynı odada oturan Handan Hanım’dan kaş göz işaretleriyle teşvik almıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde gelmişlerdi. Emre’nin bu eve bir daha girmek istemeyeceğini düşünmüştüm ancak üstüne yük olan kimliğinden kurtulduktan sonra bu evdeki güzel anılarını hatırlamış olmalıydı. İçeriye girdiği anda yüzünde samimi bir tebessüm oluşmuştu.

Hazır Emre ve Hafsa’yı çağırışken Buse’yi aramamam ayıp olurdu. Zaten o kadar çok sıkılıyordum ki başka yüzleri görmeye, onlarla konuşmaya ihtiyacım vardı. Çünkü dün uyuyakaldığım bu koltuktan Rüzgar beni kaldırmış, yatağa yatırmış ve gitmişti. Uyandığımda ortada yoktu. Canımın sıkılmasında bu durumun çok yüksek bir payı vardı.

Emre ve Hafsa bu evde oluşumu pek yadırgamamışlardı ancak Buse ve Can, içeriye adım attıkları andan itibaren kafalarındaki soruları dile getirmekten çekinmemişlerdi. “*Burası kimin evi? Senin burada ne işin var? Rüzgar nerede?*” diyerek sıralamaya başladıkları soruları elimden geldiğince cevaplamıştım.

Rüzgar'ın yetimhanede büyüyen bir çocuk olduğunu biliyorlardı. İçimde yaptığım kısa bir muhakemenin ardından, Rüzgar'ın fırsat bulsa Handan Yıldırım'ın annesi olduğunu onlara anlatacağında karar kılmıştım. Belki de yanlış düşünüyordum. Belki de kendisinin anlatması gereken bu gerçeği benim anlatmış olmam hoşuna gitmeyecekti ama o burada değildi ve Buse'yle Can'ın da kafası çok karışmıştı.

Tüm bu bilgileri sıraladıktan sonra, *"Bu arada,"* diyerek elimi karnıma yerleştirmiş ve havadan sudan bahsedermiş gibi bir edayla, *"Hamileyim ben,"* demiştim. İplerin koptuğu o andan sonra tekrardan tepkilerini görmek için yüzlerine odaklandığımda Buse'nin ağzının kocaman açıldığını gördüm.

"Sen ciddi misin?" dedi coşkuyla. Ayağa fırlayıp hemen yanıma geldi ve bana sarıldı. Kocamdan görmek istediğim tepkiyi Buse'den görüşüme takılmadım. Moralimi yüksek tutma işini öyle ciddiye alıyordum ki en kötü olayda bile pozitif ufacak bir nokta bulmakta uzmanlaşmıştım.

"Oha," diyerek ağzından kaçırdı Hafsa. Buse'den ayrıldığımda bu kez o bana sarıldı. "Tebrik ederim, Allah sağlıklı kucağına almayı nasip etsin," dedi. Geri çekildiğinde içtenlikle gülümsüyordu. Bir an için durgunlaştım.

Sağlıkla kucağıma alabilecek miydim?

"Meltem?" dedi Hafsa sorarcasına. Yüzünde bilmeden yanlış bir şey söylemiş gibi mahcup bir ifade vardı. Gülümsemeye çalıştım. "Birkaç ay yatmam gerekiyor," dediğimde düşük tehlikem olduğunu anında anladı. Bu kez o durgunlaştı. Aklının yıllar önce düşürdüğü bebeğine gittiğini anladım.

Hamile kaldığında henüz bir çocuktu. En fazla on altı yaşındaydı ve doğursa bile çocuğa bakım veremeyecekti muhtemelen. Ancak yine de üzülüyordu.

"Ben gerçekten Rüzgar'ın hızına yetişemiyorum artık," diyen Can'la ortamdaki ağır hava bir anda dağıldı. Can ise kaşlarını hafifçe çatmış, uzaklara dalmıştı. Buse kafasını iki yana sallayıp güldüğünde dikkatini karısına verdi.

"Ama yalan mı hayatım? Aylar önce durup dururken arıyor beni, *ben evleniyorum gel şahidim ol* diyor, onun şokunu atlatamadan öğreniyoruz ki bunlar ev arkadaşymış."

Hararetle konuşurken ellerini öyle komik bir pozisyona sokuyordu ki yanımda oturan Hafsa ile Emre de gülmek için kendilerini sıkıyorlardı.

“Ulan tam anlayacağım, bu sefer bunlar gerçekten evli gibi oluyorlar. Adam çoluk çocuk istemediğini söylüyor, şimdi de baba oluyor. Harbi-den adının hakkını veriyor bu çocuk. Hatta yok yok, ne Rüzgar’ı? Fırtına, fırtına!”

Emre’nin ağzından kaçan kıkırtıyla, Hafsa dirseğini onu dürtmek için kullandı. Can’ın bakışları beni bulduğunda, “Üstüne bir de bu zamanda askere gitti!” diyerek küçük isyanını sonlandırdı.

Yürü be Can diye bağırmmamak için beni tutan neydi bilmesem de içim-den bu kadar coşkulu karşılarken, dışımdan sadece tebessüm ederek tepki verdim. Haklıydı. Bir de bu zamanda askere gidesi tutmuştu! Ona askere gitmesini ben söylemişim, gitmeden önce bana sormuştu ve ne zaman gideceğini de söylemişti. Sorun zaten bu değildi ama ben uyurken gittiği için kızgındım. En azından uyanmamı bekleyebilirdi.

Buse elini Can’ın eline sararak onu aşağıya doğru çekti ve yeniden kol-tuğun kolçağına oturmasını sağladı. Sıcacık bakan gözleri bana dönerken, “Sizin için beklenmedikti, değil mi?” diye sordu anlayışla.

Başımı onaylarcasına salladım.

“Ne olacak şimdi?” diye sordu Can. Sesinde bir abi yakınlığı, gözlerinde ise endişe kırıntıları vardı. “Sen üniversite sınavına girmiştin.”

“Tercihlerimi yaptım yine de. Kayıtlar başladığında da kaydımı yaptırıp sonra donduracağım. Doğumdan sonraki sene okula başlayabilirim ancak. Tabii o bir senede de boş durmak istemiyorum. Açıkta okuyabileceğim bölümleri araştırıyorum şu an, ne ilgimi çekerse...”

Elimi karnıma yaslayıp içime derin bir nefes çektim. Uzun sayılabilecek geleceğe odaklı planlar yapmak ürkütücüydü. Böyle planlar yapmamalıydım. Elimde patlayabilirdi. Devamlı bunu düşünerek moralimi yerle bir etmek istemiyordum ancak kendimi kaptırmamak adına da amansız bir çabam vardı.

“Doğum ne zaman?” diye soran Emre’ye çevirdim başımı bu kez. Gözlerimi kısarak hesaplardım. “Nisan ortalarına denk geliyor sanırım.”

“Ya, koç burcu olacak o zaman. Bizimki de mart ortalarında ya da sonlarında doğacak inşallah. Ay, ikimiz de hamileyiz resmen! Hep hayalimdi böyle yakın olduğum bir kız arkadaşım ile aynı zamanlarda hamile kalıp doğurmak. Çok heyecanlı!”

Buse coşkuyla gülümseyip ellerini birbirine çarptı. Çok heyecanlıydı, yüzünden de belli oluyordu bu. Hamilelik ona çok yakışmıştı. Yüzü gibi

gözleri de parlıyordu. O kadar hoşuna gidiyordu ki az önce anlattığım şeyleri unutabiliyordu.

Bebeğimin düşme tehlikesini...

Buse'nin aklına bu gerçeğin tekrardan geldiğini gördüm. Anında gülüşü soldu. Ne diyeceğini bilemeyerek araladı dudaklarını. Nasıl mahcup olduğu belliydi. Mahcup olacağı ne vardı ki? Benim hamileliğim riskli diye o mutlu olmayacak mıydı? Olmalıydı. Ben de onunla beraber mutlu olurdum.

"Gerçekten çok heyecanlı," dedim gülümseyebildiğim kadar gülümseyerek. Bakışlarım ister istemez Hafsa'ya döndüğünde uzaklara daldığını gördüm. Emre, bir elini onun elinin üstüne koyarak hafifçe sıktı.

Kucağıma bıraktığım telefonun titremesiyle dikkatim dağılırken bakışlarımı telefonuma döndürüp açılan ekrana baktım. Tanımadığım bir numaradan mesaj gelmişti.

Selam güzelim.

Mesajı atan Rüzgar'dı. Onun numarası değildi ama zaten askerde kullanmak için tuşlu telefon aldığını ve fırsat buldukça mesaj atacağını söylemişti. Yine de...

?

Ekrana yalnızca iki kez dokunarak attığım mesajdan sonra kafamı yeniden telefondan kaldırdım. Can ve Emre konuşuyorlardı.

"Seni bayağı iyi gördüm. Bir toparlanmışsın, kilo almışsın." Hafsa'ya kısaca bakıp göz kırptı. "Hafsa kız," dedi sevecen bir ifadeyle. "İyi bakıyorsun bizimkine."

"O yemek tarifi veriyor, ben yapıyorum. Başka da yaptığım bir şey yok," dedi Hafsa omuzlarını silkerek. Emre boğazını temizlediğinde gözlerini devirdi. "Tamam, onu da yapamıyorum. Beceremiyorum yemek işini. Olmuyor."

"Olmasına gerek var mı? Senin sevgilin şef."

"Ben sevgilimi çok iyi bir yalancı olarak da bilirdim ama söz konusu yemeklerimi beğenmiş gibi davranmaya geldiğinde dürüstlüğü tutuyor."

Aralarındaki atışmayı gülerek izlerken elimdeki telefonun tekrardan titremesiyle gözlerimi ekrana çevirdim.

Benim, ben. Kocan.

Cevap vereceğim esnada bir daha titredi.

Her şey yolunda mı?

Evet.

Mide bulantılarım için doktor ilaç verdi.

İşe yarıyor mu?

Evet.

İyi bari. Ne yapıyorsun şimdi?

Oturuyorum. Herkes burada.

Bu arada, Can ve Buse'ye gerçekleri anlatmak durumunda kaldım.

Bu evin kimin evi olduğunu sordular.

Anlatmamın senin için bir sakıncası olmayacağını düşündüm.

Umarım yanlış düşünmemişimdir.

Bir sakıncası yok. İyi yapmışsın.

Ben de anlatacaktım zaten.

İyi bari. Sevindim.

Konuşmanın bittiğini düşünerek telefonun ekranını kapattım ve tekrardan kucağıma bıraktım. Merak ettiklerini cevaplamayı borç bilmiştim. Nihayetinde uzaktaydı, aklının bende olduğunu biliyordum ancak uzağımda olması gerektiğini de o biliyordu. Durup düşünmem için zaman vermeliydi. Çareyi askere gitmekte bulmuştu. Aslında tam olarak orada bulmuş sayılmazdı çünkü askerlik başvurusunu önceden yapmıştı. Daha çok bunu fırsat olarak görmüştü. Her ne kadar beni uyandırmadan askere gittiği için kızsam da onu merakta bırakmak istemiyordum.

Hassas bir durumdaydım ancak çok şükür ki her şey iyi gidiyordu. Doktorun verdiği ilacı kullanmaya başladığımdan beri bir şeyler yiyebilir olmuştum. Aksi takdirde ya yediklerimi çıkarıyor ya da çıkarma korkusuyla iki lokma ancak yiyebiliyordum. Artık tek kişi değildim. İçimde büyüyen canlı için güzel beslenmem şarttı.

Kucağımdaki telefon peş peşe titrediğinde irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım ve bakışlarımı ekrana çevirdim.

Dünya Karpuz Günü'n kutlu olsun.

***Geldiğimde sana karpuz getireceğim,
benim önümde yiyeceksin.***

***Çocukken, Buz Devri'ni izlediğimizde
canın çekmişti ve o zaman kıştı.***

Yiyememiştin. İçimde kaldı.

Karpuz bile diyemiyordun. Çok tatlıydın.

Attığı mesajlara bir süre bakakaldım. Dünya Karpuz Günü'mü mü kutlamıştı o?

Eski günleri düşünmenin getirdiği o tuhaf hisle ürperirken gözlerimi kırıştırdım. Onun numarasına ulaştığımda kim olduğumu söyleyememiştim. Çünkü Rüzgar'ın beni bulmasını istememiştim. En azından ben kendi hayatımın kontrolünü elime alana kadar... onun tanıdığı Meltem'e dönene kadar.

Ama o güne çok vardı ve numarası elimdeyken ona ulaşmadan duramazdım. Bu yüzden en başta kimlikteki doğum gününü kutlayarak onunla konuşmaya başlamıştım. Sonrasını saçma sapan günler takip etmişti ve kaderin cilvesiydi ki gerçek doğum gününü kutladığımda kim olduğumu anlamıştı.

Şimdi aynısını o bana yapıyordu.

Yanımda değildi, olamıyordu. Askerdeydi. Yine de varlığını hissettirmeye çalışıyordu. En azından ben onun günlerini kutlarken amacım buydu. Onunkinin de bu olduğuna inanıyordum.

Madem eski günleri yâd edecektik, madem yanımda olmak için benim yöntemimi kullanacaktı... o zaman kendi verdiği karşılığın da ne kadar sinir bozucu olduğunu öğrenmenin tam zamanıydı.

Sağ ol. Senin de.

Telefon kucağında mı?

Hızlı cevap veriyorsun.

Evet.

**Tamam. Şimdi telefonu kapat ve
bir masanın üzerine koy.**

Kucağında durmasın. Anlaştık mı?

Tamamdır.

Söylediği gibi telefonu kapatıp masanın üzerine bırakacağım sırada yeniden ekran aydınlandı. Gözucuyla attığı mesaja baktım.

Seni seviyorum.

Elim ayağım birbirine dolanırken telefonu masaya bırakmayıp adeta düşürdüm. Kendi aralarında sohbete dalan dörtlünün bakışları çıkan gü-rültüyle üzerime döndüğünde arkama yaslandım.

“Rüzgar mı?” diye sordu Buse. Kafamı onaylarcasına salladım. “Nasıl olduğumu soruyor,” dedim ağzımın içinde. Doğruydu da. Dünya Karpuz Günü’mü kutladığı bilgisini vermeyi gereksiz görmüştüm sadece.

“Mesaj attığı gibi yüzüne renk geldi resmen. Yerim seni,” dedi Buse cı-vıldayarak. Şaşkın bakışlarla ona bakarken yüzümün kızardığını hissettim.

Rüzgar’a hâlâ kırgındım. Kırgınlığım geçmiyordu. Çok sevdiğim için ama en çok da ondan hiç beklemediğim bir şey yaptığı için geçmiyordu. Daha az sevsem, o beni daha az sevse beklerdim. *Demek ki beni tanımamış* der ve geçerdim ama Rüzgar beni en iyi tanıyan insandı. Bu yüzden çok kırgındım zaten. Ancak yine de... çok âşıktım. Ondan gelen bir *seni seviyorum* mesajına eriyecek kadar âşıktım.

Kalbimdeki varlığı ilk günden bu yana yerini korumuş ve zamanla art-mıştı. Onu sevmenin bambaşka yollarını keşfetmişim. İlk başta anıları-mız vardı sadece. Her zora düştüğümde o anılara tutunurdum. Bu şekilde azımsanamayacak bir süre hayatta kalmıştım. Sonra bir telefon alıp ona ulaşmış, sesine tutunmuştum. Onları sevmiştim. Sonra Rüzgar yeniden ha-yatıma girmişti ve girdiği gün onda gördüğüm, hissettiğim ne varsa hepsini kucaklamıştım.

Sesini, bana bakışını, emniyet kemerimi çıkarmak için üstüme eğilir-ken çenemi gıdıklayan saçlarını, banyoda sırtıma krem sürerken canımın yanmaması için özenle hareket eden parmaklarını, o parmakların bana do-kunuşunu... ve şimdi, o yanımda değilken karnımda onun bir parçasını ta-şıyor oluşumu seviyordum. Kalbimi tüketen bir histi bu ama aynı zamanda yeniliyordu beni. Onu sevmemiş olsam nasıl olacağını hiç bilmiyordum.

Çünkü hiç, onu sevmediğim olmamıştı.

“Ay kıyamam ya, daldı gitti hemen. Meltem!” Buse ellerini birbirine çarparak dikkatimi kendi üstüne çektiğinde kafamı iki yana sallayarak silkelendim. “Çok özledin, değil mi? Bilirim. Can da biz evlenmeden önce gitmişti askere. O günler hiç geçmek bilmiyordu ya.”

“Öyle...” dedim mırıldanarak. “Günler de uzun, bitmiyor.”

İçinde bulunduğumuz odanın kapısı tıklatıldığında, Handan Hanım elinde tepsiyle içeriye girdi. “Umarım bölmüyorumdur,” diye mırıldandı gülümserken. Gözleri kısa bir an Emre’nin yüzüne döndü. Onu burada yeniden görmenin Handan Hanım’ı ne denli mutlu ettiğini gördüm. Belki kendisi için gelmemişi ancak yine de burada olmasından mutluydu.

“Esağfurullah,” dedi Can ayağa kalkıp Handan Hanım’a yardımcı olurken. Elindeki tepside limonata, kek ve börek vardı. Bir masanın üzerine bırakıp önüme küçük olan sehpayı çekti. Limonatayı ve tabağı önüme bıraktığında teşekkür ettim.

“İspanaklı kek mi yaptın, Handan teyze?”

Emre’nin sesi dizginleyemediği bir heyecan içinde çıktığında hepimiz ona baktık. Bir an için çocukluğuna döndüğü gözlerinden belli oluyordu. Handan Hanım mutfakla arasının pek olmadığını söylemişti ancak belli ki iyi yapabildiği birkaç şey vardı. İspanaklı kekinin özel olduğunu Emre’nin tepkisinden anlayabiliyorduk.

“Evet, içeride daha çok var. Bol bol yaptım geleceksin diye.” Emre, kafasını kaldırıp direkt Handan Hanım’ın gözlerine baktı. Aralarında kısa bir sessizlik anı oldu. Sonrasında Emre başını tekrardan tabağa çevirdi. Dudaklarında ufak bir gülümsemenin peyda ettiğini gördüm. Belli ki sırf kendisi gelecek diye yapılan ıspanaklı kek onun özel hissetmesini sağlamıştı.

Handan Hanım başını çevirip, “Börek de ıspanaklı, kusura bakmayın,” derken Can ile Buse’ye bakıyordu. Bakışları bana döndü. “Rüzgar söyledi, seviyormuşsun.”

“Evet, çok severim. Teşekkürler.”

“Böreği ben yapmadım, beceremem. Aslında yapmayı denerdim ama şimdi iki canlı halinle beceremediğim yemeği yemeni istemedim. Sözüm olsun sana.” Hepimize teker teker baktıktan sonra kapıya yöneldiğinde, “Oturmaz mısınız?” diye sordu Hafsa.

Handan Hanım afallayarak ona baktı. Tek afallayan kendisi değildi. Zira Emre ve ben de fazlasıyla afallamış durumdaydık. Onların arasındaki

enerjinin tutmadığını sadece ikimiz biliyorduk çünkü. Buse ve Can'ın haberleri yoktu.

“Ben rahatsızlık vermeyeyim şimdi size. Siz gençler olarak oturun, sohbet edin.”

“Olur mu öyle şey?” dedi Buse bu sefer. Yana doğru kaydı. “Oturun lütfen, rica ediyorum.”

Handan Hanım onay almak için Emre'ye baktı. Buradaki varlığından en çok rahatsız olabilecek kişi oydu ancak Emre de bu eve onu göreceğinin bilincinde olarak gelmişti zaten. Sorun olmadığını belirtircesine başını salladığı gibi Handan Hanım, Buse'nin yanına geçip oturdu.

“Yıldırım Vakfının kurucusuydunuz, değil mi?” diyerek bir sohbet konusu açtı Can. Handan Hanım, başını onaylarcasına salladı.

“Kim derdi ki Rüzgar burs aldığı vakfın sahibinin oğlu diye?” Hafifçe güldü kendi söylediklerine. Handan Hanım'ın, Rüzgar'a burs verirken bunu çoktan bildiğinden habersizdi çünkü. Onunla nasıl konuşacağını da bilmiyordu. Rüzgar öyle bir zamanda askere gitmişti ki hepimiz ortada kalmıştık.

“Çok çalışkandı ama. Siz de seçkin öğrencilere güzel imkânlar sağlıyorsunuz zaten. Onu seçmenize şaşmamalı.”

“Evet, Meltem de bahsetti ne kadar çalışkan olduğundan. Sen üniversite zamanı Rüzgar'la oda arkadaşydın, değil mi?”

Can, onaylarcasına kafasını salladı. “Beş sene aynı odada kaldık. Aynı sınıftaydık bir de ödevlerimizi beraber yapardık. Çoğu zaman Rüzgar yardımcı olurdu bana tabii.”

“Nasıldı üniversitedeyken?” diye sordu Handan Hanım. Kendine engel olamayarak oturduğu yerde biraz öne kaydı ve kafasını uzatıp Can'ın yüzüne baktı. Oğluyla ilgili, onun hayatına girmiş insanlardan her türlü bilgiyi almaya öyle açtı ki bu konuda onu kendime benzetmeden edemedim. Ben de Rüzgar'ın hayatının büyük bir bölümü boyunca yoktum. Onunla yaşamaya başlamadan ve onu tanımadan önce ben de hakkındaki bilgilere bu şekilde ulaşmaya çalışmıştım.

“Disiplinliydi. Şu an olduğu gibi. Her gün ders çalışırdı. Ben okuldan, stajlardan gelince direkt yatıp uyurdum ama o uyumazdı.” Gözlerini kısarak düşündü Can. “Rüzgar'ı uyurken gördüğüm anlar sayılıdır hatta. Hep benden önce uyanırdı. Öyle çok konuşkan değildi ama anlattığım zaman dinlerdi. Hatta...” dediğinde yüzünde ufak bir gülümseme oluştu.

“Daha dış hekimliğinde ilk senem, anatomiden kalacağımı diye korkuyorum. Tabii Rüzgar Bey’in öyle dertleri yok, bütünlemelere kalmadan bitirmiş seneyi. Ben odanın içinde stresten kafayı yiyorum çünkü anatomiden kalırsam seneyi tekrar ederim. Hiç *bana ne* demedi, oturdu çalıştırdı beni. Benim ona okul konusunda ne kadar yardımım dokunmuştur bilemem ama epey hakkı var üstümde.”

Can’ın anlattıklarını dinlerken ister istemez yanağımı yumruğuma yasladım. Gözümün önünde üniversiteli Rüzgar canlandı. Henüz on sekiz yaşında, gencecik...

“Can, sende hiç üniversite zamanlarınızdan kalma fotoğraflar var mı?”

“Olmaz olur mu *rüzgârgülü*? Var tabii.” Can, telefonunu cebinden çıkarıp oturduğu yerden kalktı ve koltuğumun kolçağına oturdu. Onu bir türlü koltuğun minderlerine oturmaya ikna edememiştik.

Arşivine girip 2014 senesine kadar indiğinde nihayet bir tane fotoğraf buldu.

“Bak bu vize haftasından kalma. Sabahladık o gün, ben de Buse’ye durum bildiriyorum.” Kafamı uzatarak Can’ın elindeki telefona baktığımda üniversiteli Rüzgar karşımdaydı. Dirseğini masaya yaslamış, yarım bir şekilde yumruk yaptığı eline de şakağını dayamıştı. Diğer eli önündeki notları karıştırırken çekilmiş bir fotoğrafı. Saçları her zamanki uzunluğunda olsa da bu fotoğrafta ergen olduğu için yüz hatları daha tam olarak yerine oturmamıştı.

“Başka?” diye sordum Rüzgar’ın eski fotoğraflarına bakmaktan fazlasıyla hoşlanarak. Can başka bir fotoğraf açıp gösterdi. “Burada arkada çıkmış. Sözlü öncesiydi.”

Rüzgar’ın olduğu tarafı büyütüp bana uzattığında gözlerimi kısarak baktım. Sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Kafasını ise yana çevirmiş bir halde, kızın biriyle konuşuyordu. Daha doğrusu burada onu dinler pozisyondaydı.

“Şu kız kim?”

Can kaşlarını hafifçe çatarak fotoğrafa baktı. “Adı Gökçe miydi, Gonca mıydı... unuttum işte. Rüzgar’a fena yanıktı o.”

Ortamda ölüm sessizliği oldu. Can, ağzından çıkanları duyduğunda direkt oturuşunu dikleştirip boğazını temizleyerek bana baktı. “Platonikti ama. Âşıktı falan da bir karşılığı yoktu. Sınıftaki kızların çoğu öyleydi zaten.”

“Çoğu derken?”

“Bana ne hesap soruyorsun canım? Ben mi âşıktım kocana sanki? Geçmiş gitmiş şeyler... takma kafana. Rüzgar yakışıklı, zeki ve sınıfta kızlarla konuşmaya çalışmayan tek kişiydi. Ondan çekiyordu kızlar biraz da.”

“Tek kişi derken?” diye sordu Buse. Can, kafasını ona çevirdi. “Ben seçeneklerden biri bile değildim aşkım. Bekâr erkekler için konuşmuştum.”

Can tekrardan muhatabı olarak aldığı bana döndü. “Hatta ben şaşırıyordum Rüzgar’a, bu kadar kız onla konuşmaya çalışırken niye hiç yeşil ışık yakmıyor diye. Sormuştum da. *Ben buraya okumaya geldim* demişti.”

Can, Rüzgar’ın cevabını aktardıktan sonra kafasını geriye yatırıp bir kahkaha attı. Rüzgar’ın bunu oldukça ciddi bir yüz ifadesiyle dile getirdiğini düşündüğümde ben de güldüm.

“Sen ne demiştin?” diye sordu Buse. Can’ın gülüşünü izlerken gözleri parlıyordu.

“*Oğlum herkes okumaya geliyor ama bu hayatımızı yaşamayacağımız anlamına gelmiyor*, demiştin. *Çık gez, birileriyle tanış, azıcık kaldır kafanı şu derslerden falan...*”

“Niye aklını çelmeye çalışıyorsun ya?” dedim hafif bir kızgınlıkla. Can, yine o abi sıcaklığım takınarak saçlarımı karıştırdı.

“Zaten seninkinin aklı çelinmedi *rüzgârgülü*. Rahat olabilirsin. *Ben birine söz verdim* dedi. Konuyu da orada kapattı.”

Bahsettiği biri bendim. Bana söz vermişti. Bana verdiği söz uğruna kendi hayatını kendi için yaşayamamıştı bile. Buna sevinmeli miydim yoksa üzülmeli mi bilmiyordum. Hiç eğlenmeye dahi lüksünün olmadığını düşünmesi beni üzüyordu. Hislerimi bir kenara atarak baktığımda hayatını yaşamasını isterdim.

Benden önce de birilerine bağlanmasını isterdim. İlla âşık olmak zorunda değildi, zaten ben de bunu isteyecek kadar hislerimi görmezden gelemezdim. Ancak birilerine bağlanmasında hiçbir sakınca olmadığını benden önce deneyimlemesini isterdim. Kaybetme korkusunun bu kadar önüne geçmemesini...

İlk günlere baktığım zaman, Rüzgar bu konuda şu an biraz daha iyi durumdaydı. Tabii askerde aklından neler geçirdiğini bilemezdim ama içinin rahat olduğunu hissediyordum. Belki beni tek başıma bırakmış olsa bu kadar rahat olmazdı, onu da bilemiyordum.

Zamanında bu konuda onunla konuştuğum olmuştu. İkimizin de korkuları vardı, travmalarla dolu geçmişimiz hayatımızı etkiliyordu. Bu konuda konuşmuş ve psikolojik yardım almakta hemfikir olmuştuk. Bu hâlâ aklımda olan bir şeydi. Hatta kesinlikle yapacaktım bunu. Çocuğum kusarken ağlamak istemiyordum. Kusmasının, hasta olmasının normal bir şey olduğunu kendime kabul ettirebilmeliydim.

Rüzgar ise... onun en büyük korkusu beni kaybetmekti. Beni hiç kaybetmeyeceğini düşünmüştü. Ben öyle söylemişim ve hiç yalan söylemediğim için bana inanmıştı. Ben gitmişim, yalnız kalmıştı. Beni kaybetmişti. En büyük korkusuyla yüzleştiği anların üstesinden nasıl geldiğini bilmiyordum ancak beni bırakıp askere gidebildiğine göre artık bu korkusu hayatını ciddi anlamda etkilemiyor olmalıydı. Bu, iyi bir şeydi. Sürekli korku içinde yaşanmazdı.

“Hah, bak. Yine bir sınav haftası. Kütüphanede çalışıyorduk.” Can’ın sesiyle düşüncelerimden sıyrılırken fotoğrafa baktım. Ben elimi uzatmadan Rüzgar’ın olduğu tarafı büyüttü. “Kafasını iki saniye kaldırmazdı ders-ten,” dedi Can gülerek. Gözlerini kıstı. “Gerçi o defter dersle ilgili değildi. Bir kere ders notu sanıp bakmaya çalıştım, özel olduğunu söyleyip kapattı kapağını.”

“Belki senden notlarını saklamıştır?” diye sordu Emre gülerek.

“Yok be, hiç yapmazdı öyle bir şey. Not konusunda aşırı paylaşımcıydı. Günlük gibi bir şey tutuyordu sanırım, yeşil bir defterdi.”

Yeşil bir defter... Kaşlarım hafifçe çatılırken, aklım zamanda geriye giderek kısa bir anı getirdi gözlerimin önüne. Rüzgar’la evi temizlemeye kalktığım gün, ikimiz kitaplığın tozunu alırken ben alt raflarda uğraşıyordum. O gün, bir kutunun içinde ona çizdiğim rüzgârgülünü bulmuştum. Tamamen odağımı o hediyeye verdiğimden unutmuştum ancak eski, yeşil bir defter de o kutunun içindeydi. Can’ın bahsettiği defter de o olmalıydı.

Bir an için eve gidip o defteri okuyasım gelmişse de kendimi ana dönmek için zorladım ve Can’ın telefonuna doğru baktım. “Nihayet kameraya baktığı bir fotoğraf. O da mezuniyet törenimizden.” Can, telefonunu direkt benim elime tutuşturduğunda fotoğrafı büyütüp Rüzgar’ı inceledim.

Nihayet kameraya baktığı bir fotoğraf olmasının yanı sıra gülümsediği bir fotoğraftı da. Can’dan biraz daha uzundu. Kolunu onun omzuna atmıştı. İçten bir gülümsemeydi yüzündeki. Tek gamzesi yanağında belirginleşmişti. Mezun olmak onu gerçekten mutlu etmiş olmalıydı.

Başka fotoğraf açsın diye telefonu Can'a uzattım. Hemen bir fotoğraf bulup gösterdi. "Buse'yle nişanımızdan. Bak burada da kocanı gelip sormuşlardı bana *kim bu çocuk* diye."

Kıskançlığım onu çok eğlendirmiş olacaktı ki sinirimi bozan bu cümleyi kurarken dirseğiyle beni dürtüyordu. Ona kötü bir bakış fırlatıp fotoğrafa baktım. Buse ve Can'ın mutlulukları yüzlerinden okunuyordu. Rüzgar ise Can'ın yanında durmuş, yine kolunu onun omzuna atmıştı. Üstünde siyah bir pantolon, beyaz bir tişört ve yine siyah, spor bir ceket vardı.

Çok yakışıklı görünüyordu. Nişanları sırasında Can'ı bir kenara çekip Rüzgar'ın kim olduğunu sormalarına şaşırmamam gerekiyordu.

Derken Rüzgar'ın, Can ve Buse'nin düğünündeki halini gördüm.

Nişana daha spor hazırlanmıştı fakat düğüne takım elbiseyle gitmişti. Siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, bir elini cebine sokmuş bir şekilde Can ve Buse'nin yanında duruyor, kameraya gülümseyerek bakıyordu. Daha önce de beraber gittiğimiz bir düğün olmuştu ancak uzakta olduğundan mıdır nedir, bu fotoğrafta gözüme fazlasıyla yakışıklı gelmişti.

"Ay bakmayın daha fazla. Özledi kız." Buse'nin sesiyle ikimiz de kafamızı kaldırıp ona baktık. Buse, Can'a hitaben konuşuyordu. "Görmüyor musun? Gözleri dolmuş."

Gözlerim mi dolmuştu?

Benim dahi fark etmediğim bu gerçeği Buse sayesinde fark edip gözlerimi kırptırdığımda haklı olduğunu gördüm. Gerçekten de gözlerim dolmuştu.

"Bana da gösterir misin fotoğrafları?" diye soran Handan Hanım dikkatleri üstüne çektiğinde, Can koltuğumun kol kısmından kalkıp eski yerine döndü. Telefonunu Handan Hanım'ın görebileceği şekilde tutunca, az önce bana gösterdiği fotoğraflara beraber bakmaya başladılar.

"Pişt," dediğini duydum Emre'nin. Başımı ona çevirdiğimde bana doğru hafifçe eğildi. "Bende de Rüzgar'ın fotoğrafları var. Handan teyzeye göstermek için gizli gizli çekiyordum bazen."

"Bu yaptığın taciz yalnız, biliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi yaptıklarından çok da gurur duymayan bir tavırla. Ensesini sıkıntıyla kaşıdı. "Rüzgar'ın haberi var, sorun etmedi." Ensesini kaşımayı bırakıp hafifçe ovuşturdu. "Fotoğrafların bazılarında sen de varsın. Sen de sorun etmezsin inşallah."

Durup düşündüm. Bir annenin hasretini gidermek amacıyla çekilen fotoğraflardı. Her ne kadar haberim dahilinde olmayan fotoğraflarımın çekilmesi beni rahatsız etse de bunu yapan Emre olduğu ve onun niyetini bildiğim için çok da sorun etmiyordum. Kafamı iki yana salladım.

Emre gülümseyerek, “Güzel,” dedi. “Atarım sana fotoğrafları. İdareli bakarsın. Bir ayda tüm fotoğrafları tüketme.”

“Sen bana her gün bir tanesini at o zaman. Ya da toplamda kaç tane varsa... günlere bölersin.”

“Platonik âşığı gibi bir sürü fotoğrafı var telefonumda,” dedi Emre dalga geçerek. Ben de güldüm. Başını hafifçe öne doğru eğdi. “Rüzgar’a kızgındın, değil mi?” diye yine dalga geçercesine konuştuğunda kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Sus. O şu an burada değil. Kendisi burada değilken kızgınlığımı harcamam.”

Emre başını Hafsa’nın omzuna yaslayarak halime güldü. Oysaki ben gayet ciddiydim. Rüzgar geri döndüğü zaman ona kızmaya devam ederdim. Şimdilik onu özlememin bir sakıncası yoktu. Karnımda ondan bir parça taşırken aklıma gelmemesi mümkün değildi. Ve aynı şekilde, aklıma geldiğinde onu özlememem de mümkün değildi.

Yine de onu özlemem Rüzgar’ı hiç ilgilendirmiyordu.

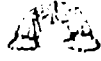
Boşanmak istiyorum demiştim. Etrafıca oturup düşünerek aldığımı zannettiğim bu kararım şimdi gözüme o kadar da mantıklı gelmiyordu. Bana göre güven bir ilişkinin temeliydi ve Rüzgar da açıkça bana güvenmemişti. Hamile olduğumu düşünüp korkması bir yanaydı ancak böyle bir şeyi onun arkasından yapmayacağımı *bilmesi* gerekiyordu. Bilmemesine kızıyordum. Buna kırıliyordum.

Ama her şeye rağmen... onu çok fazla seviyordum. Zaten ona olan sevgim bitmek bilmediği için kırgınlığım da bitmiyordu.

Bunları düşünmek için önünde bir ay var, diyerek hemen karmaşaya giren zihnimi sakinleştirdim. Boşanma kararını birkaç saat boyunca düşünerek alırken fevri davrandığım gibi bu konuda da fevri davranmamalıydim. Etrafıca oturup düşünmeliydim. Ama içimdeki ses bir ayın sonunda Rüzgar geri dönene kadar kararımı tam anlamıyla sonuca bağlayamayacağımı söylüyordu.

Her şey onu tekrar gördüğümde belli olacaktı.

Ve aslında her şey, onu tekrar görene kadar geçen sürede onun davranışlarına bağlıydı.

8. BÖLÜM

Lana Del Rey - Say Yes To Heaven

Hamile olduğumun bilincinde geçirdiğim birkaç günün ardından ya-
vaşça bu duruma alışmaya başlıyordum.

Düşük tehlikesini atlattığım ilk günler alışmaya dahi korkuyordum an-
cak şu an midemdeki yanmaların, sabah bulantılarımın ve baş ağrılarımın
sebebinin karnımda büyüyen canlı olduğunun farkında olarak geçiriyor-
dum her saniyemi.

Handan Hanım'm evinde olmak güzeldi. Elimi kaldırmama bile ge-
rek olmadan tüm ihtiyaçlarımı halledebiliyordum. Bana hiçbir iş yaptıır-
mıyordu. Her sabah uyanıyor, balkona çıkıp temiz hava alıyor, otururken
canımın sıkılmaması için Rüzgar'ın getirdiği kitaplardan biriyle oyalanıyordum.
Okumaktan da sıkılınca bulmacalara geçiyordum. Hepsini oturarak
yaptığım için zaman zaman uyuyakaldığım da oluyordu.

Gerçekten çok fazla uyuyordum. Aslında günüm bittiğinde pek de bir
şey yapmamış olmak beni huzursuz eden bir durumdu ama bebeğim için
bunu yapmak zorundaydım. Hamileliğe alışmaya başladığım gibi günlük
rutinlerime de alışmaya başlıyordum.

Rüzgar'ın her gün, farklı saatlerde attığı mesajlar da bu rutinin bir par-
çasıydı.

6 AĞUSTOS

Dünya Temiz Nefes Günü'n kutlu olsun bitanem.

Teşekkürler.

8 AĞUSTOS

Ninova

Bugün Dünya Bowling Günü.

Kutlu olsun.

Geldiğimde gidelim.

Emredersin paşam.

Geldiğimde gidelim mi?

Bakarız.

9 AĞUSTOS

Kavun Günü'n kutlu olsun.

Kitapseverler Günü'n de kutlu olsun.

Aşermeye başladın mı?

Henüz değil.

İştahım açılmadı.

Gelirken kavun da getireyim mi?

Gerek yok.

Hem kavun hem karpuz taşıma.

Getireceğim.

10 AĞUSTOS

Dünya Aslan Günü'n kutlu olsun.

Ben hayvan mıyım?

Onu mu demeye çalışıyorsun?

Hayır.

İyi bari. Sağ ol.

12 AĞUSTOS

Dünya Gençlik Günü'n kutlu olsun.

Bugün aynı zamanda Dünya Fil Günü.

Evet, biliyorum.

Kutlamaya çekindim.

Niye? Kendimi file benzetirim diye mi?

Sen bana fil mi demeye çalışıyorsun?

Hayır.

14 AĞUSTOS

Bugüne özel gün var mı bilmiyorum.

Aramadım da.

Evleneli tam 6 ay oluyor.

Kutlu olsun bítanem.

Seni seviyorum. <3

**Sen kalp yapmaya çalışana kadar tuşlu telefon
kullandığın gerçeği çıkmış aklımdan.**

Bir de noktalı harfleri hiç geçiştirmiyorsun.

Tek tek yazmakla uğraşmak zor olmuyor mu?

Olmuyor.

Peki sen tüm bu günleri nereden araştırıyorsun?

O tuşlu telefonda internet mi var yoksa?

**Hayır, gitmeden bakmıştım
sana yazmak için.**

Aklımda tutuyorum.

Ezberledin hepsini yani.

Evet.

Zor olmadı mı?

Seni görememekten daha zor değil hiçbir şey.

Laflara bak laflara.

Sana bakmak isterdim.

Buradakilerin eşleri geldi hep ziyarete.

Vesikalığın da özlemimi gidermiyor.

Ben gelemem.

Biliyorum. Gelmeni istemem zaten.

Sen yatıp dinlenmelisin.

Birkaç saatlik yolu gelip gidecek durumda değilsin.

Ama gelebilseydin gelir miydin?

Yakın olsa?

İyi geceler, Rüzgar.

Gelirdin. :)

Geleceğini söylememek için lafı geçiştirdin.

Bunu bilmek mutlu etti.

İyi geceler bltanem.

Yanıma gelemesen de rüyalarım gel.

<3

Önceki günlerde attığı mesajları tekrardan okurken iç geçiriyordum. Kaldığım odanın kapısı tıklatıldığında başımı telefondan kaldırdım. Handan Hanım kapıyı aralamış ve başını içeriye uzatmıştı.

“Meltem? Hazır mısın kızım?”

“Hazırım,” diyerek oturduğum yerden kalktım. Beraber hastaneye gidecektik. İki haftadır bu evden hastaneye gitmek dışında çıkmamıştım. Hava almaya ihtiyaç duyduğumda güzel bahçesinde geziniyordum. Zaten epey büyük bir arazinin üzerinde olduğundan keşfetme ihtiyacımı bu sayede karşılıyordum. Handan Hanım da yürüyüşlerimde bana eşlik ediyordu.

Evden çıkıp arabaya bindiğimizde ikimiz de arkaya oturduk. Şoför arabayı çalıştırırken camdan dışarısını izliyordum. Bu evi uzaktan gördüğüm her an tuhaf bir his sarıyordu içimi. *Rüzgar burada büyüyebilirdi...* Hep bunu geçiriyordum içimden. Bambaşka bir hayatı olabilirdi. Bambaşka biri olabilirdi.

Bunları düşünmek beni öyle bir düşünce girdabının içine sokuyordu ki çoğu zaman hastaneye giden yolu dalgın bir şekilde tamamlıyordum. Araba durduktan sonra şoför kapımı açtığı anda, adım attığım yere bakarak indim. Handan Hanım koluma girdi. Beraber hastane koridorunda beklerken konuştuğunu duydum.

“Süreyi yarılalık,” dedi samimi bir tebessümle. “Rüzgar’ın iki haftası gitti, iki haftası kaldı.”

İki hafta, iki yıl gibiydi. Bir bu kadar daha kalmıştı. Günün çoğunu uyuyarak geçirmeme rağmen vakit o kadar yavaş geçiyordu ki içim sıkılıyordu. Dışarıya derin bir nefes verdim. Can sıkıntım önünde beklediğimiz odanın kapısının açılmasının ardından, “Meltem Ataoğlu?” diye seslenildiğini duyana kadardı. Bir anda bedenime can geldi. Bedenimde büyüyen canı görme arzusuyla yanıp tutuştum.

Yerimden hevesle kalkıp odanın içine girdim. Bu esnada Handan Hanım’ın kolunu sıktığımı fark etmemiştim. Onu da yanımda getirmiş bulundum.

“Merhaba, Meltem Hanım. Nasılsınız görüşmeyeli?” diye sordu doktorum. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Uzanıp karnımı açarken, “İyiyim,” dedim. “Halsizliğim var biraz. Sürekli yatıyorum.”

“Hamileliğin ilk dönemlerinde normaldir. Mide bulantılarınız ne durumda?”

“İlaç işe yarıyor. Bazen çok midem bulanıyor, ilaç onu bastıramıyor ama her yediğimi kusmuyorum en azından.”

“İşe yaradığına sevindim. Bu dönemde beslenmenize çok dikkat etmeniz gerekiyor. E tabii yedikleriniz de sizle kalmalı.” Gülümsediğimde o da

gölümsedi ve karnıma jel sürdü. “Son görüşmemizden bu yana sizi daha iyi gördüğümü söylemeliyim.”

“Kilo aldım sanırım biraz.”

“Harika,” dedikten sonra cihazı karnımda gezdirmeye başladı. Ekranı bakarken, “Evet...” diye mırıldandı. “Oldukça iyi gidiyorsunuz, Meltem Hanım. Herhangi bir sorun yok.”

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarıya verirken dudaklarım titredi. Doktorla göz göze geldim. “Sanırım artık bebeğinizin kalp atışlarını duyabilirsiniz,” dediğinde kalbim tekledi.

Düşük tehlikesiyle hastaneye geldiğimde bebeğimin hâlâ yaşıyıp yaşamadığını anlamak için ben baygınken onun kalp atışlarına bakmışlardı. O zamanlar bebeğim henüz çok küçük olduğundan şu ankinden daha farklı bir yöntem tercih ettiklerini biliyordum. Genelde benimki gibi riskli hamilelik yaşayan kadınlarda kullanılan bir yöntemdi. Olağan seyrinde ilerleyen gebeliklerde içinde bulunduğum haftaya kadar bekleniyordu.

“Dinleyebilir miyim?” dedim bir hevesle. İçimdeki minicik varlığın kendi gibi minicik kalbinin atışlarını duyabilecek miydim? İhtimali bile yüreğimin titremesine neden oluyordu.

“Dinleyebilirsiniz elbette,” dedi doktor hevesli halime gülerek. Tekrardan isteyip istemediğimi sormadı. Zira yüz ifademden her şey açıkça belli oluyordu.

Bir süre sonra kulaklarıma dünya üzerinde duyduğum en güzel ses doldu.

Bebeğimin kalp atışları.

Elimi dudaklarımın üstüne kapatırken gözlerim dolup taşı. Ağlamaya başladım. Hamile olduğumu öğrendiğim andan bu yana ilerisini düşünmemeye çalışmışım. Riskli olduğu içindi bu çabam. Ona daha çok bağlanıp sonrasında üzülmemem içindi. Çünkü onu kaybedersem hiç tamiri olmayacak bir şekilde parçalanacaktım. Bunu biliyordum.

Ancak kalp atışlarını duyduktan sonra... ilk kez, ilerisiyle ilgili düşünmeye başladım. Daha doğrusu hayal kurdum. Şimdi karnımda atan kalp atışlarını onu doğurduktan sonra kulağımı göğsüne dayayarak dinlediğimi hayal ettim. Gülüşünü hayal ettim. Parmağıma tutunan minicik elini, onu emzirirken gözlerimin içine bakışını...

Onu sevdiğimi ve çok seveceğimi biliyordum ama bebeğimi ne kadar çok sevdiğimi kalp atışlarıyla birlikte ilk kez tam anlamıyla hissettim.

Ruhumun yabancı olduğu anne sevgisini kalbim kucaklamıştı. Kendi bebeğimi öylesine çok seviyordum ki içimdeki bu sevgi sanki hiç annesi tarafından sevilmemiş çocukluğumun da başını okşamıştı.

“Al kızım,” diyerek bana peçete uzatan Handan Hanım’a baktım. Onun da gözleri dolu doluydu. Yanağımdaki gözyaşlarını hassas dokunuşlarıyla sildi. Elindeki peçeteyi alarak ben de gözlerimi sildim.

“Teşekkür ederim,” dedim doktora buğulu çıkan sesimle. Her zaman yaptığı bir işti. Annelere bu mucizevi anı yaşatmaya da alışıkta belli ki ancak bebeğimin kalp atışlarını dinlemenin benim için ne anlama geldiğini bilemezdi, ben de yaşayana kadar bilmiyordum.

Karnımdaki jeli silip doğrulduğumda gözlerim hâlâ doluydu. Burnumu çektim. Handan Hanım üstümü başımı düzeltmeme yardımcı oldu. Beraber odadan çıktığımızda içeride birkaç dakika değil de bir asır kalmışım gibi değişik gelmeye başlamıştı dünya gözüme.

Her şey daha güzeldi. Her şey daha iyiydi. Öyle olmasa bile öyleymiş gibi hissettiriyordu. Bir hastanenin koridorunda yürüyor olmama rağmen yemyeşil bir bahçenin içindeydim aslında. *Bebeğimin kalp atışlarını duymuştum.* Hâlâ kulağımda yankılanıyordu. Bunu yaşadığım bir dünya ne kadar kötü gelebilirdi ki gözüme?

Her şeye rağmen bana tutunan varlığına bir kez daha minnettar olarak elimi karnımın üstüne koydum ve okşadım. Beni bırakmadığı her dakikaya ve hatta saniyeye teşekkür ettim. Onun maneviyatını hissettiğim gibi tek-melerini de hissetmek için sabırsızlanıyordum. Kalp atışlarını duyduktan sonra doyumsuz annenin teki olup çıkmıştım.

Doyumsuz bir anne...

Başımı karnıma doğru eğerken dolu gözlerimin ardından gülümse-dim. *Annen seni sevebilmek için çok sabırsız, bebeğim. Ama ne zaman gelmek istersen o zaman gel. Tüm sabırsızlığıma rağmen seni bekleyebilmek yaşadığım en güzel his.*

Hastaneden yüzümdeki hiç solmak bilmeyen gülüşümle çıktığımda Handan Hanım’la arabaya doğru ilerledik. O esnada çalan telefonumla elim çantama gitti ve içini pek doldurmadığım çantamdan telefonumu hızlıca çıkardım. Rüzgar’ın aradığını düşünerek çağrıyı hemen cevaplandırıdım ve telefonu kulağıma yasladım.

“Alo?” dediğimde nefes alışından dahi tanıdığım Rüzgar’ın sesini duydum.

“Bitanem?” dedi. Arabanın yanına varmıştık. Kapı açıldığında başımı eğip arabaya bindim. “Nasılsın? Gittiniz mi kontrole?”

“Evet, gittik. Her şey yolunda.”

Dışarıya rahatlarçasına bir nefes bıraktı. “Çok sevindim,” dedi. Sonra bir an için duraksadı. “Senin sesin boğuk geliyor ama. Bir şey mi oldu?”

“Yok, bir şey olduğundan değil.” Sesim titredi saniyelik bir şekilde. “Kalp atışlarını dinledim bugün,” dedim neredeyse fısıltıyla. Sesimin duyulup duyulmadığından emin değildim çünkü Rüzgar’dan azımsanamayacak bir süre boyunca herhangi bir tepki gelmedi.

Tam adını söyleyeceğim sırada, “Ciddi misin?” diyen sesini duydum. “Kalp... kalp atışlarını mı dinledin? Nasıl atıyor?”

Bir an için bu sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. “Nasıl atıyor derken...” diyerek açıklamaya çalıştı kendini Rüzgar. “Her şey yolunda yani, değil mi?”

“Yolunda ve kalbi o kadar güzel atıyor ki... Çok güzel, Rüzgar,” dediğimde gözyaşlarım tekrardan yanaklarımdan süzüldü. “Gerçekten çok güzel.”

“Bugüne kutlayacak gün bulamamıştım ben de. Şansıma bak, senin için dünyanın en özel günüymüş bugün. *Kalp Atışı Günü* diyelim mi bugüne? Dünya eklemeyelim ama başına, sadece ikimize özel olsun.”

“Minik,” dedim dudaklarım titrerken. “*Minik Kalp Atışı Günü* olsun bugün. Çok minikti çünkü. Kalbi çok küçük onun.”

“Minik Kalp Atışı Günü’müz kutlu olsun o zaman bitanem. Benim şimdi kapatmam gerekiyor maalesef.”

“Tamam,” dedim mırıldanarak.

“Seni seviyorum,” diyerek telefonu yüzüme kapattı. Kapatmış olsa dahi telefonu birkaç saniye çekemedim kulağımdan, öylece kaldım.

“Ne diyor? İyiymiş?” Handan Hamm’ın sesiyle telefonu kulağımdan çektim. “İyi sanırım. Bilmiyorum, sormak aklıma gelmedi heyecandan. Zaten o da ses tonuma takılmıştı.”

“Soğuktur oralar şimdi,” dedi Handan Hanım sıkıntıyla. “Üşütüp gelmez inşallah.”

“Bir şey olmaz. Rüzgar kolay kolay hastalanmaz öyle. Çocukken bile böyleydi bu.”

“Hiç hasta oldu mu çocukken?”

“Benim yüzümden suççeği geçirmiş. Ben çok sızlanmışım, o da yanımdan ayrılmamış hiç. Tabii bunları ben hatırlamıyorum ama Rüzgar anlatmıştı.”

Handan Hanım’ın yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. “Emir de böyleydi,” dedi iç geçirerek. Bir an için artık Emre dediğimiz Emir’den bahsettiğini düşündüm. “Rahmetli,” diye eklediğinde kısa bir hatırlama çabasıyla erkek kardeşi olan Emir’den bahsettiğini anladım. Rüzgar’a da vefat etmiş kardeşinin adını verecekti aslında.

“Rüzgar’ın merhum dayısı,” diyerek aklımda yeni çözüme kavuşturduğum soru işaretini cevaplandırduğunda dikkatle onu dinliyordum. “Ben onun ablasıydım ama büyük olan oydu sanki. Zaten aramızda çok bir yaş farkı da yoktu ya, neyse. Hep kol kanat gererdi bana. Mahallenin delikanlısıydı. Korkmazdı hiçbir şeyden. Kavgadan, dövüşten hiç kaçmazdı. Keşke biraz korkak olsaydı diyorum. Öyle olsaydı yaşardı belki hâlâ.”

Handan Hanım’ın gözlerinin dolduğunu gördüğümde elimi uzatıp kucığında birleştirdiği ellerini tuttum. Gözlerimin içine baktığında söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Benim bir kardeşim yoktu, iyi ki olmamıştı aslında. Öyle bir anne babanın elinde bir çocuğun daha hayatının mahvolmasını istemezdim. Kardeş olmayı, kardeş sevgisini de hiçbir zaman deneyimlememiştim. Kaybını, acısını bilmezdim ama yine de kendimi Handan Hanım’ın yerine koyduğumda onun çok acı çektiğini anlayabiliyordum.

“Başınız sağ olsun,” dedim kısık bir sesle. Handan Hanım, elimin altındaki ellerinden birini çıkarıp üste koydu ve desteklercesine elime vurdu. Yolculuğun geri kalanını sessiz geçirdik. Eve vardığımızda sırayla arabadan indik. Handan Hanım’ın koluna girmiş bir şekilde ilerlerken kapı açıldı ve evin en büyük hizmetlilerinden biri yüzündeki karmaşık ifadeyle bize baktı.

“Handan Hanım, Efe Bey geldiler.”

“Efe mi?” diye tekrarladı Handan Hanım. Beraber içeriye girdiğimizde anlamaz bakışlarla ona bakıyordum. Başını bana çevirdiğinde dudakları kafamdaki soru işaretlerini gidermek için aralandı. O sırada koridorun sonundan gür bir sesin yükseldiğini duyduk.

“Yenge, nerelerdesin sen ya?”

Başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde yirmili yaşlarında, bize doğru yaklaşan bir erkek olduğunu gördüm. Koyu kahverengi saçları ve köşeli yüz hatlarıyla ilk bakışta Rüzgar’ı andırıyordu.

Handan Hanım'a *yenge* dediğine göre Ahmet Yıldırım onun ya amcası ya da dayısıydı. Bu durumda Efe denen bu adam, Rüzgar'ın kuzeni oluyordu.

"Hoş geldin, Efe," dedi Handan Hanım ona sarılarak. Kısaca kucaklaştılar. "Geleceğinden haberim yoktu, bilseydim hazırlık yapardım. Hastanede ufak bir işimiz vardı da."

O sırada Efe'nin koyu kahverengi gözleri beni buldu. Selam verircesine bir kez salladı başını. Ardından bakışlarını yeniden Handan Hanım'a çevirdi. "Yenge, tanıştırmayacak mısın bizi?"

Handan Hanım, başını iki yana sallayarak bana baktı. "Tabii, bu Efe. Ahmet'in yeğeni. Efe, bu da Meltem. Meltem benim... bir arkadaşımın kızı. Bir süre burada kalacak."

"Ya, demek öyle." Efe'nin bakışları yüzüme döndüğünde dudakları da yukarıya kıvrıldı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Meltem. Umarım iyi anlaşırız. Çünkü bir süre için ikimiz de bu çatı altında olacağız."

Beni baştan aşağıya süzdüğünü gördüğümde, "Bu ev fazlasıyla büyük," dedim soğuk bir gülümseme eşliğinde. "Karşılaşmayız bile."

"Dünyanın ne kadar küçük olduğuna inanamazsın. Aynı zamanda bu evin de," dedikten sonra göz kırptı.

Hiçbir tepki vermedim. Ne desem başka yere çekecekmiş gibi bir hali vardı. Onu görmezden gelmenin elimdeki en iyi seçenek olduğunu fark ettim.

"Meltem'e katılıyorum," dedi Handan Hanım. "Karşılaşmazsınız bile."

Yüzünde bir gülümseme olsa dahi sesi alttan alta uyarı doluydu. "Gel kızım," diyerek elini sırtıma koydu ve beraber üst kata çıktık. Beni odaya getirdiğinde kapıyı arkasından kapattı.

"Kusura bakma, emrivaki oldu sana da böyle. Gerçekten haberim yoktu. Şehir dışında yaşıyor normalde, her gelişinde de burada kalırdı. Bizi çok sevdiğinden değil de işte... ev hoşuna gidiyor."

"Sorun yok, Handan Hanım."

"İyi çocuktur aslında. Öyle bir kötülüğünü görmedim ama işte çapkın biraz. Belli ki beğendi seni de. Ben evli olduğumu çıtlatırım onun kulağına, hiçbir şey yapmaz o zaman. Sen de uğraşmak zorunda kalmazsın."

Kafamı onaylarcasına salladım. Beni dinlenmem için yalnız bıraktığında hızlıca üstümü değiştirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra yatağa uzandım.

Sadece hastaneye gidip gelmenin bile beni ne kadar yorduğuna inanamıyordum. Gözlerimi kapattığım anda uyuyakaldım.

Günlerim aynı rutinlerle ilerlemeye devam diyordu. Her geçen gün daha uzun, daha zor geliyordu bana. Kaldığım ikilemin içinde çırpınıyordum. Rüzgar'ı çok seviyordum, bundan yana hiçbir kuşku yoktu. Ve bana güvenmeyip beni direkt suçladığı için de ona çok kırgındım. Bundan yana da bir şüphem yoktu.

Düşünmek için çok vaktimin olması başımı ağrıtmaya başlamıştı. Gerçi bu hamileliğimden de olabilirdi. Başıma en çok ağrı giren anlarda beni birkaç saniyeliğine de olsa düşüncelerden kurtaran tek şey, Rüzgar'ın attığı mesajlardı.

16 AĞUSTOS

Dünya Roller Coaster Günü'n kutlu olsun bebeğim.

Teşekkürler.

Nasıl hissediyorsun?

Moralim bozuk.

Neden? Bir şey mi oldu?

Ultrason fotoğraflarından biri kayıp.

Bir kitabın arasına koyduğumu düşünmüştüm ama orada yok.

Her yerl aradım, yine de yok.

Üç ultrason fotoğrafı mı var şu an?

Evet.

Hiçbiri kayıp değil bitanem.

Bir tanesini ben almıştım.

Ciddi misin?

Evet.

Rahatladım.

19 AĞUSTOS

Bugün dolu dolu bir gün.

**Dünya Orangutan, İnsani Yardım
ve Fotoğrafçılık Günü'n kutlu olsun.**

Ve hayır, sana orangutan demeye çalışmıyorum.

**Ama bir tanesiyle evli olduğun için bu
günün kutlanmasını istersin diye düşündüm.**

**Sen gerçekten de o telefonla uzun
uzun mesaj yazmaya üşenmiyor musun?**

Hiç sesli harfleri atlamıyorsun.

Yazım hatası sevmem.

**Hem harfleri yok ederek yazsam
gözündeki karizmam çizilir.**

Hâlâ gözümde bir karizman olduğundan eminsin yanı.

Evet. Beni özlüyorsun.

22 AĞUSTOS

İşte bugün senin günün.

Melek Gibi Olma Günü'n kutlu olsun, meleğim.

Aynı zamanda Şeftali Yeme Günü'ymüş bugün.

Onu da sen kutla bari.

Çünkü o gün de benim günüm, biliyorsun. ;)

Edepsiz.

Gellerken şeftali de getireceğim.

Hâlâ aşermeye başlamadım.

Yük etme kendine bu kadar.

Gerek yok.

Bana yük olan tek şey bu sayılı günler.

**Sana gelen yolda kaç tonluk
yüküm olmuş, inan hiç önemli değil.**

26 AĞUSTOS

Malazgirt Zaferi kutlu olsun.

Dünya Köpek Günü de kutlu olsun.

Köpek mi, kedi mi?

Bu konuda konuştuğumuzu hatırlıyorum.

Evet ama bu kez farklı bir şekilde soruyorum.

Sence sen köpek mi olurdun kedi mi?

Sarhoş musun?

İçki içmediğimi biliyorsun.

Sanırım bu tarz soruları kızlar soruyordu.

**Bundan aylar öncesinde de tüm günlerimi
kutlayan sendin. Demek ki yerleri değiştik.**

Neyse zaten cevabı biliyorum.

Neymiş?

Köpek olduğunu söylersin ama bence sen kedi olurdun.

Onların da böyle garip garip hareketleri var.

Sen ne olurdun, onu hiç düşündün mü?

Düşünmeme gerek yok.

Ben fareyim şu an.

Sen farelerden korkmuyor muydun?

**Tiksiniyorum ama bu bir hayvan olsam
fare olacağım gerçeğini değiştirmez.**

Hiç sevmem fareleri.

Hamster istiyordun bir ara, ne oldu o iş?

Onlar fare değil.

Öyleler.

Ama onlar tatlı fare.

Ben değil miyim?

Sen fare değilsin, Rüzgar.

Sen kediyse ben de senin oynadığın fareyim.

30 AĞUSTOS

Zafer Bayramı kutlu olsun.

Teşekkür ederim. Senin de.

Uykuyla uyanıklık arasındaki halimden telefonumun çalmasıyla sıyrı-
lırken tek gözümü açıp telefonumu elime aldım ve çağrıyı cevaplandırıp
kulağıma yaslardım.

“Alo?” dediğimde sesim çatallı çıktı.

“Uyuyor muydun güzelim?”

“Öyle gözüm dalmış,” dedikten sonra uykuyla iç geçirdim.

“Özür dilerim,” dedi Rüzgar. “Uyanmana sebep oldum ama sesi-
ni çok özlediğim için telefonu kapatamam. Her şey yolunda mı? Neler
yapıyorsun?”

“Yolunda, bir sıkıntı yok. Uzanmış kitap okuyordum en son.”

“Çok sıkılıyor musun?”

“Hayır. Handan anne eşlik ediyor bana hep,” diyerek kaçırdım ağzımdan.

İkimiz de bir an için sustuk. Daha onun *anne* diyemediği kadından anne diye bahsetmiş olmam ikimizi de şaşırtmıştı. Bilerek yaptığım bir şey değildi. Handan Hanım çok resmi geliyordu artık, teyze de diyemiyordum. Kendi annemden daha çok anneliğini gördüğüm için ona anne diyesim gelmişti. Ve bunu onun yanında ağzımdan kaçırdığım ilk gün mutluluktan gözleri dolmuştu.

Çünkü hayatında ilk kez birisi ona *anne* demişti.

“Çok güzel,” dedi Rüzgar bir süre sonra. “İkinizin bir arada olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.”

Bir şey diyemedim. Rüzgar iç geçirerek, “Meltem...” diye sayıkladı. Onu dinledim. “Dünya Barış Günü kutlu olsun. Barış benimle. Affet beni. Seni seviyorum.”

Yine durdum. Onu affedemeyecek kadar çok kırgındım. Zaten o da affedilmeyi beklemiyordu, ses tonundan anlıyordum bunu. Daha çok tepkimi ölçüyordu. İçime derin bir nefes çektim.

“Hayal Kurma Günü’n kutlu olsun, Rüzgar,” dediğimde bu kez o durdu. “Gerçi öyle bir gün yokmuş, biliyor musun? Sen bana sorduğun zaman araştırmıştım. Ama ne demişler? Deliye her gün bayram. Belli ki sana da her gün Hayal Kurma Günü.”

Lafın altında kalmayarak karşılığını hemen verdi. “Benimki de seninki kadar hızlı tutacak o zaman. Çünkü bana ballı kahve yapacağını söylediğinde sana onu söylemiştim. Sonrasında ne olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Sonrasında kaldığım evi basmıştı. Ona ballı kahve yapmıştım ve oracıkta kıyılan dini nikâhımızın ardından beni götürmüştü. Dudak büktüm. “Yüreğim temizmiş,” dedim mırıldanarak.

“Benimki de öyle. Yüreğimin içinde sen varsın yani, temiz olmalı.”

Dudaklarım aralık bir şekilde kalırken Rüzgar’ın dışarıya derin bir nefes verdiğini duydum. “Yarın geliyorum. Konuşuruz, tamam mı?”

“Tamam,” dedim sessizce.

“Yarın görüşeceğiz,” dedikten sonra telefonu kapattı.

Yarın olduğunda, kendimi bahçedeki takımlardan birinde kurulmuş onu beklerken buldum. Ne zaman geleceğini tam olarak bilmiyordum ve kendimi onu beklemediğime ikna etmeye çalıştığım da olmuştu. Hatta bu yüzden yanıma bir kitap almış, okumak için buraya gelmişim gibi

davranmıştım. Okuduğum her cümlenin ardından kafamı kaldırıp yola baktığım onuncu seferde artık kendimi kandırmaya bir son vermiştim.

Rüzgar'ı bekliyordum.

Nerede kalmıştı?

Kollarımı göğsümde birleştirmiş bir şekilde bağdaş kurmuş otururken bahçe kapısında bir hareketlenme hissedip heyecanlandım. Acaba baktığım taraftan değil de arka kapıdan mı gelmişti? Başımı hızlıca o yöne çevirdiğimde onu görme düşüncesi dahi kalbimin kasılmasına neden oldu.

Rüzgar değildi.

"Selam," diyerek yanıma yaklaşan Efe'yle omuzlarımı düşürdüm. "Selam," dedim ağzımın içinde. Handan Hanım ona evli olduğumu söylemişti ne de olsa. Mesafesini koruyacağını düşünüyordum. Ben zaten koruyordum.

"Ne yapıyorsun burada?" Yanımdaki boş yere geçip oturduğunda bağdaş kurarak oturduğum bacaklarım ona değmesin diye toparlandım. "Hiç, hava alıyordum öyle."

"Bir şeyi merak ediyorum," dediğinde kısa bir anlığına ona baktım. "Yengem bir süre burada kalacağını söyledi. Merak ettiğim bu." Koyu kah-verengi gözlerini gözlerime dikti. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Hafifçe güldüm. Komikti. Çünkü beni buraya atan şey, gerçekten de Rüzgar'dı. Tabii beni buraya atmamıştı ama sonuç olarak onun yol açtığı bir sebep yüzünden buradaydım.

Sorusuna cevap vermek için dudaklarımı araladım. Ona kocamın askerde olduğunu söyleyecektim ancak cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal sigarayı dudaklarının arasına koyduğunda, "Bekle," dedim. O yakmadan önce oturduğum yerden kalktım. Hamileydim ve yanımda sigara içilmemesi gerekiyordu.

"Ben gittikten sonra yakarsın," diyerek ayaklandığımda, "Otur ya," dedi. "Rahatsız olacaksan içmem."

"Yok, içiyorsan iç sen. Ben içeri geçiyorum."

"Gerçekten evli misin?" Bir anda sorduğu soruyla adımlarım dururken dönüp ona baktım. Ayaklandı. "Yengem söyledi evli olduğunu. Evliysen neden burada kalıyorsun? Kocan nerede?"

"Askerde," dedim hızlı bir şekilde.

"Öyle mi?" diye sordu. "Yoksa yengem sırf sana yaklaşmayayım diye mi uydurdu bu yalanı?"

“Diyelim ki öyle -ki değil- ben de bu yalana ortak oluyorsam senin bana yaklaşmanı istemiyorum demektir. Ama madem çok merak ettin...” Elimdeki telefonun ekranını açıp hızlıca galeriye girdim ve aşağılara indim. Fazla fotoğraf çekilen biri değildim. Anı biriktirmeyi severdim yine de. Rüzgar’la da bir sürü fotoğrafımız vardı ancak telefonumdaki fotoğraflar çoğunlukla yatakta çekilmişti. O göğsümde yatarken, ben onun göğsünde yatarken... Özellerdi, elin adamına gösterecek değildim.

Nihayet Buse’nin çekip attığı fotoğraflardan birine denk geldiğimde ekranı Efe’ye çevirdim. Beraber yemek yediğimiz gün, ikimizin de haberi olmadan çekmiş ve sonra hemen bize göstermişti. Fotoğrafta Rüzgar kolunu benim sandalyeme dolamıştı ve parmakları saçlarımla oynuyordu. Bense onun omzuna yaslanmış, ona telefonumdan bir şey gösteriyordum.

“Kocam bu.”

Efe, başını eğerek gösterdiğim fotoğrafa baktı. Gözleri kısılrken, “Daha önce gördüm sanki ben bu adamı bir yerde,” diye mırıldandı. Rüzgar’ı görmemişti. Sadece tanıdık geliyordu çünkü onu Ahmet Yıldırım’a benzetiyordu. Fotoğraflarını ilk gördüğümde ben de Rüzgar’ın görünüş olarak babasına benzediğini düşünmüştüm.

“Biliyor musun, bazen kızlar sırf birini başından savmak için hayatında biri olduğu yalanını söyleyebiliyorlar.”

“Hayırdan anlamayıp söyletenler utansın o halde.”

“Henüz hiç tanışmıyoruz,” dedi Efe sırtarak. “Sana *hayır* diyebileceğin bir teklif sunmadım daha.”

“Sunamazsın da zaten. Evliyim çünkü,” dedikten sonra alışkanlıkla elimi kaldırıp yüzüğümü göstermeye çalıştım. Efe’nin bakışları parmaklarıma döndü.

Orada yüzüğümün olmadığı gecikmeli bir şekilde aklıma geldiğinde gerildim. Bu, Efe’nin sırtışının genişlemesine neden oldu. Gösterebileceğim bir düğün fotoğrafımız da yoktu.

“Hani?” diye sordu Efe. “Nerede yüzüğün? Görünmez mi yoksa?”

“Ben şaka yapmıyorum, Efe,” dedim büyük bir ciddiyetle. Yanından geçip gideceğim esnada bana ısrar etmeyecek gibiydi ancak o anda nedense adımlarım yerine çivilendi. Görünmez bir el çenemi kavrayarak başımı yana doğru çevirdiğinde onu gördüm.

Çölde susuz kalmış birine görünen serap gibi ona en çok susadığım anda karşımda belirmişti. Gözlerim büyük bir ihtiyaçla yüzünde geziniyordu.

Gözlerimin içine bakan koyu kahve gözlerine, alnının üstündeki yara izine, hafif içe çökük yanaklarına, burnuna ve dudaklarına bakarken kendime onun burada olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Bir hayal değildi gördüğüm, değil mi?

Bakışlarım onun üç numara kesilmiş saçlarını incelerken yüreğimden büyük bir yük kalktı. Hayal değildi. Olamazdı. Onun saçlarını hiç bu modelde görmemiştim, bunu hayal etmiş olamazdım. Olmamalıydım.

Nitekim Rüzgar bana doğru yürümeye başladığında hayal etmediğimi anladım. Elinde poşetler, poşetlerin içinde ise kavun, karpuz ve şeftali vardı. *Tıpkı söz verdiği gibi.* Bana yaklaştıkça kalbim daha hızlı çarpıyordu.

“Rüzgar?” diye fısıldadım sessizce. Sesimi kendime bile zor duyurmuşum. Rüzgar’ın koyu kahveleri benden kısa bir an için ayrıldığında yüz ifadesinin sertleştiğini gördüm. Dik dik bakıyordu. Onun bakışlarını görünce Efe’nin burada olduğunu hatırladım. Bana her şeyi unutturmuştu.

“Harbiden evlisin galiba,” dedi Efe kendi kendine. Onu duymazlıktan geldim. Gözlerimi Rüzgar’ın yüzünden ayıramıyordum.

Çok geçmeden adımlarını tam önümde durdurduğunda elindeki poşetleri yere bıraktı. Beni kucaklamak için kollarını iki yana açıp gülümsedi. Tek gamzesi yanağında derinleşirken gözlerinin içine baktım.

Bana doğru bir adım daha attığında gözümün önü karardı. Dengemi kaybederken kendimi boşluğa bıraktım. *Çünkü Rüzgar beni tutardı.*

Bir saniye sonrasında güçlü kolları bedenime sarıldı ve beni kendine yasladi. “Meltem?” diyen endişeli sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Elini yüzümde hissettim. Yüzüme düşen saçlarımı oradan çekti ve beni kucağına aldı. Kulaklarım çınlıyordu. Hayır, çınlamıyordu. Sanki şelale akıyordu kulağımın yanında. Bedenimi bir karıncalanma hissi sararken sesler ve hisler çok uzaktaydı.

Onun kollarının arasında havalanırken yüzümde bir ıslaklık hissettim. Aynı ıslaklık bileklerimde de vardı. Zorlukla araladığım gözlerimi kırıştırdığımda, Rüzgar’ın yüzü hemen karşımdaydı. Eline döktüğü suyla yüzümü ıslatarak beni ferahlatıyordu. Gözlerimi açtığımı fark etmesi bir saniyesini aldı.

“İyi misin?” diye sorduğunda ıslak ellerini boynuma bastırıyordu. “İyiyim...” diye mırıldanarak ellerimi bulduğum yere bastırdım. Kaldığım odadaki yatakta uzanıyordum. Rüzgar ise yatağın ucuna oturmuştu.

“Bayıldım mı ben?”

“Evet,” dedi Rüzgar. Dışarıya derin bir soluk bıraktı. “İyi beslenmedin mi?”

“Beslendim,” dediğimde doğrulma çabama devam ediyordum. Rüzgar, elini sırtıma koyarak bana yardımcı oldu ve arkama bir yastık koydu. “İyi besleniyorum ama halsizlik oluyor,” dedim. Yüzü bu kadar yakınımda olduğu için mırıldanarak konuşuyordum.

“Anladım,” dedi. Sesi beni üşütürken yüzüne baktım. Hiçbir ifade yoktu sanki, öylece boşluğa dalmıştı. Neden bana bakmıyordu ki? Özlememiş miydi yoksa? Benden bir ay uzaktayken bensiz olabildiğini mi fark etmişti? Yoksa hamileliğimin ne kadar uğraştırıcı olduğunu fark edip şimdiden benim bu halimden yorulmuş muydu?

Daha az kafanda kur, Meltem.

“Geldim,” diyerek içeriye giren Handan anneyle ikimizin de bakışları ona döndü. Handan anne, yatağın diğer ucuna oturup tepsinin üzerindeki bardağı bana uzattı.

“Al kızım, tuzlu ayran iç biraz. Tansiyonun düşmüş.”

Handan annenin elinden bardağı alıp dudaklarıma götürdüğümde Rüzgar da eliyle bardağı destekliyordu. Birkaç yudum aldım. “Daha iyi şimdi,” dedi Handan anne, Rüzgar’a hitaben. “Yüzünün rengi geliyor.”

“Ben yokken de çok bayıldı mı böyle?”

“Halsizliği, baş dönmeleri oluyordu ama bayılmamıştı hiç. Sana saklamış demek ki,” dediğinde gerek ses tonu gerek yüzündeki gülümsemeyle ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Rüzgar’ın da hafifçe gülümsediğini gördüm.

“Hoş geldin oğlum,” dedi Handan anne. Sesi biraz titremişti şimdi. Rüzgar başını ona çevirdiğinde, tek kolunu Rüzgar’ın boynuna sararak ona sarıldı. Rüzgar da bir elini annesinin sırtına koydu.

“Hoş buldum,” diye mırıldandı. Handan anne onun kokusunu derin derin içine çekiyordu. Geri çekildiklerinde elini Rüzgar’ın yanağına yasladı. “Zayıflamışsın biraz,” dedi yüzünü okşarken.

Anne sevgisi konusunda acemi olan Rüzgar, yüzü okşanırken ne demesi gerektiğini bilemedi. Bocaladığını yüzünde gördüm. “Öyle oldu,” diye mırıldandı tekrardan. Handan annenin bakışları bana döndü.

“Ben sizi yalnız bırakayım,” dedikten sonra ayaklandı. Saçımın üstüne bir öpücük kondurup fısıltıyla, “Hadi gözün aydın,” dedi. Odadan çıktığında bir süre ikimizden de çıt çıkmadı.

“Bitir onu,” dedi Rüzgar. Çenesiyle elimdeki bardağı işaret ediyordu.

“İyiym şimdi. Endişelenmene gerek yok.”

“Senin için her zaman endişelenirim ben.”

Yatağın ucunda oturmayı bırakıp ayağa kalktı ve odadaki balkonun kapısına doğru yürüdü. Kapıları açarak içeriye temiz havanın dolmasını sağlarken yine sessizdik. Ben onun bir şeyler söylemesini beklediğim için sessizdim. O da benim konuşmamı mı bekliyordu acaba?

Dudaklarımı ne söyleyeceğimi bilmeden, sadece bir şeyler söylemek için araladığımda Rüzgar’ın sesini duydum.

“O adam...” dedi tanıyamadığım bir tonlamayla. “Geldiğimde yanında olan hani, kim o?”

“Efe adı. Şeyin yeğeniymiş...” derken sesim gittikçe kısıldı. *Babanın yeğeni* demek istemiyordum. Zaten dememe gerek kalmadan Rüzgar da anlamıştı.

“Burada mı kalıyor?” diye sordu bu kez.

“Evet, şehir dışından dönmüş. Emrivaki oldu. Handan a-” Handan anne diyecekken kendimi tuttum. “Beklemiyordu onu.”

Ellerini pantolonunun cebine sokup bakışlarını yere dikti. “Konuştuğumuzda hiç bahsetmedin bu durumdan,” derken aklını yokladığını gördüm. Böyle bir detayı ona vermiş olsam unutmaya ihtimalinin olmayacağını anlamış olacaktı ki düşünme süresi kısa sürdü.

“Bahsetmek aklıma gelmedi.”

Kaşlarını kaldırdı. “Sana asılıyor.”

“Handan Hanım evli olduğumu söylemişti ona,” dedim ihtiyatla. “Ama benden uzak dursun diye uydurduğunu düşünmüş. Evli olduğuma inanmadı.”

“Çünkü yüzüğünü takmıyorsun,” dedi bir neden-sonuç ilişkisi kurarmış gibi.

“Evli olduğumu ben de söylememe rağmen yüzüğümü takmadığım için öyle düşünmesi benim suçum değil.”

“Hayır, elbette değil,” dediğinde hassas bir tonda konuşuyordu. “Seni suçlamıyordum. Söylemeye çalıştığım bu değildi.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun o zaman?”

“Yüzüğün,” diye fısıldadı usulca. Koyu kahverengi gözleri anlık bir şekilde gözlerimi buldu. Ardından onları hemen kaçırdı. “Döndüğümde

yüzüğünü parmağında görmeyi bekliyordum. Daha doğrusu bunu umut ediyordum.”

O böyle söyleyince istemsiz olarak boş parmaklarıma baktım.

“Meltem,” dedi Rüzgar. Sesi kısık, aynı zamanda kırıktı. Kafamı parmaklarımdan kaldırıp ona baktığımda yine gözlerime bakmadığını gördüm. Üstünde bir çekingenlik hâkimdi.

“Yüzüğünü neden takmıyorsun?” diye sordu kısık bir tonda. Sesini bana duyurmaya korkar gibi bir hali vardı. Derin bir nefes alarak cesaretini toplarken direkt gözlerimin içine baktı. “Ben... geri dönüşü olmayan bir yola mı soktum ikimizi? Bu yüzden mi takmıyorsun?”

Soruyordu.

Tıpkı bundan yaklaşık bir ay önce yaşadığımız yanlış anlaşılma yapmasını istediğim gibi soruyordu. O gün de sorsaydı... o gün, o yanlış anlaşılma sırasında *ertesi gün hapını içtin mi* diye sorsaydı bugün burada olmazdık belki de. Çünkü o zaman içtiğimi öğrenmiş olurdu. Bilerek içmediğimi değil de içmeyi unutabileceğimi aklına getirebilseydi eğer... beni suçlamamış olurdu.

Bu kez suçlamamıştı. Direkt yargıya da varmamıştı. Düşündüğü ihtimalin doğruluğunu sorguluyordu.

“Takamam,” dedim onu daha fazla bekletmeden. “Parmaklarım şişti hamilelikten.” Sürekli olarak oturuyor ve bir şeyler yiyordum. Haliyle kilo alımım düşündüğümden de hızlı olmuştu. “Yüzük sıkıyor parmağımı.”

Söylediklerimin kulağına gittiği ve onları algıladığı anı net bir şekilde gördüm. Yüzünde zorla tutmaya çalıştığı ifadesizlik parçalara ayrıldığında ortaya bir çocuğun masumiyeti çıktı. “D-denedin mi?” diye sordu heyecandan kekeleyerek. “Denedin tabii. Yüzüğü takmayı denedin. Denemedenden nereden bileceksin ki olmadığını?”

Kendi kendine konuşuyordu. Gülümsedi. Tek gamzesi yanağında derinleşirken gözleri parladı. Cevabını almış olsa da benim sözlerime ihtiyacı vardı.

“Evliliğimiz bir şansı daha hak ediyor,” dediğimde dünyalar onun olmuş gibi gözleri parladı. “Ben... boşanmak istediğimi söylediğimde her şey çok yeniydi. Sana çok kızgın ve kırgındım. Senden uzaklaşmak istedim. Yüzünü dahi görmek istemedim ama oturup düşündüğüm şu bir ayda boşanmayı da istemediğimi fark ettim. Sana olan kızgınlığım geçtiği için belki de. Hâlâ

kırgınım gerçi. O hiç geçmiyor. Yine de boşanırsak bundan pişman olacağımı biliyorum.”

Çıtını dahi çıkarmadan beni dinliyordu. Konuşmaya devam ettim. “Seni affetmek istiyorum, Rüzgar. Benim için elinden geleni ardına koymayacağını söyledin. Ne kadar uzun sürerse sürsün pes etmeyeceğini... Sözlerinin arkasında durmana ihtiyacım var.”

“Duracağım,” dedi yeni bir söz vererek.

“Eve geri döneceğim,” diyerek elimi karnıma yerleştirdim ve ayağa kalkıp Rüzgar’ın karşısına dikildim. “Ama döndüm diye kaldığımız yerden devam edeceğimizi zannetme sakın. Bazı şartlarım var.”

“Ne olursa.”

Kollarımı göğsümden birleştirip çenemi hafifçe kaldırdım.

“Sınırlarımız olacak.”

Mutluluktan parlayan yüzünde ufak bir bozulma oldu. Kaşları anlamadığını belirtircesine hafifçe çatıldığında, “Sınırlar?” diyerek tekrarladı beni.

“Evet, sınırlar. O eve geri döndüğümde bana dilediğin gibi yaklaşmayacaksın.”

“Sana yaklaşmam zaten yasak.”

“Bahsettiğim bu değil.”

Anlamadığını gözlerinde görüyordum ama sesini çıkarmayıp kafasını sallayarak devam etmemi belirtti.

“Apar topar evlendik. Aramızdaki her şey de apar topar gelişti. Ben bu evliliği kurtarmak istiyorum. O yüzden her şeye en başından başlayacağız. Belli ki bir yerde hata yaptık ilişkimiz çok hızlı ilerlediği için. Bu kez yavaş ama emin adımlarla ilerleyeceğiz. Yani o eve geri döndüğümde benimle flört edebilirsin ancak bana karın olarak yaklaşamazsın. Temas yok. Öyle dilediğin anda gelip öpmek yok. Beraber uyumak da yok. Ayrı odalarda kalacağız. Bir nevi ev arkadaşları gibi yaşayacağız.”

“Ne?” diye sorduğunda sesinin tonunu ayarlayamadı. Saydığım onca şeyden en çok takıldığı yer ayrı odalarda kalacak olmamızdı sanırım. Sınırlarımız olacak dediğimden gerçekten beraber uyuyabileceğimizi mi düşünmüştü?

“Ayrı mı yatacağız gerçekten?”

“Evet, bir itirazın mı var?”

Dudakları aralanıp kapandı. Derin bir nefes alarak sözcüklerini yutar-ken, “Yok,” dedi. “Sen geri döndüğün sürece kalan hiçbir şeyin önemi yok.”

Gözlerime, sözlerinde oldukça ciddi olduğunu kanıtlamak istercesine baktı. “Başka bir şartın var mı?”

“Şu an düşünebildiğim başka bir şart yok. Ama baştan söyleyeyim, Rüzgar. Benim sınırlarım seninkilere benzemez.”

“Benzemez tabii. Karşı koymaya çalıştığın kişi sen değilsin,” dedi başını hafifçe sağa eğerek.

Bakışları yüreğimin hoplamasına neden olurken, boğazımın kuruduğunu hissederek yutkundum. “Anlaştık o halde,” dedim sesimi bulduğum anda. “Sana koyduğum şartlara, sınırlarımıza bir itirazın yok.”

“Yok,” dedi. Aramızda yine bir sessizlik anı oldu. “Yarın seni evimize geri götürmek için geleceğim. Öncesinde temizliğini yaptırmam lazım.”

Onaylarcasına başımı salladım. Bir sessizlik anı daha...

“Rüzgar-”

“Meltem-”

Aynı anda birbirimizin adını söyleyerek bozduğumuz sessizliğin ardından durup birbirimize baktık. “Söyle,” dedi Rüzgar başını öne eğerek.

“Handan Hanım ve sen... İyi gördüm sizi.”

“Askere gitmeden önce oturup konuştuk biraz. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.”

“Bunu duyduğuma sevindim. O iyi bir kadın. Seni de çok seviyor,” dedikten sonra saçlarına baktım istemsizce. En son saçlarını kestiğim gün, askere giderken saçlarını bana kestireceğini söylemişti. Ama ben uyuyakalmıştım ve o da beni uyandırmadan gitmişti.

“Uyandığımda gitmiştin,” dedim hafif sitemli bir sesle. “Neden bana haber vermedin?”

“Beni yolcu etmek isteyip istemediğini bilemedim. Sen uyurken ben zaten vedalaşmıştım seninle.” Duraksadı. “Yolcu mu edecektin yoksa?” diye sordu. Bir ay önceki ruh halimle onu yolcu etmek isteyip istemediğimi ben de bilemediğim için tek omzumu silktim.

“Meltem,” dedi Rüzgar. Sesi ihtiyaç içinde çıkıyordu. Aramızdaki mesafeyi bir adım kısalttığına gözlerine bakmak gibi bir hata yaptım. Koyu kahveleri büyük bir özlemle bana bakıyordu şimdi. Onun gözlerinde kendi duygularımın yansımasını görüyordum. Beni ne kadar özlediğini fark etmek, onu ne kadar özlediğimi anlamama neden oluyordu.

“Efendim?” dedim. Aslında adım ağzından soru sorar gibi çıkmamıştı ama konuşma ihtiyacı hissetmiştim.

“Sarılmak da sınırlara dahil mi?” diye sorduğunda sesi masumiyet içinde çıkıyor, gözleri reddetmemden ölesiye korkar bir şekilde gözlerimi çeşeliyordu. Cevabımı beklemeden bir adım daha yaklaştı bana. “Ben seni çok özledim,” dediğinde yüreğim tekledi.

“Sen eve geri döndüğünde olsa sınırlarımız, olur mu? Şimdi sadece sarılsak...”

“Rüzgar...”

“Cevap vermek istemiyorsun, değil mi?” dedi hafifçe gülümseyerek. “Taviz vermek istemiyorsun. Sormadan sarılmamı tercih ederdin çünkü böylece hem izin vermemiş hem de istediğini almış olurdun. Sen de sana sarılmamı istiyorsun.”

“Rüzgar,” dedim tekrardan.

“Sormuyorum o halde,” dedikten sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. Eli belime yerleşirken, beni kendine çekip kollarının arasına aldı. Diğer elini başımın arkasına koydu ve boynuna doğru çekti. Burnum boynuna değdiğinde kokusu da ciğerlerime doldu.

Gözlerimi kapattım.

Kendimden taviz vermek istemiyordum. O da bunu istemediğimi biliyordu. Ona sarılmak istediğimi bildiği gibi... Bu yüzden kollarımı hareket ettiremeyeceğim bir şekilde sarılmıştı bana. Sarılışına karşılık vermeme engel oluyordu.

Burnu saçlarımın arasına girerken kokumu derince içine çekti. “Nasıl özlemişim...” dedi boğuk bir sesle. Başımın üstünü öptü. Dudakları saçımla alnımın birleştiği yerde gezinirken, elleri yüzümü avuçladı ve beni geriye çekti. Kendi de biraz eğildiğinde yüzlerimiz hizalandı.

“Bana dedin ya, *sana her gün Hayal Kurma Günü* diye. Haklısın, öyle. Ama benim bir suçum yok ki. Sen, hayal gibisin.”

Bir eli yanağımla avuçlarken orayı usulca okşadı. “Sen, benim en büyük hayalimsin.”

Düzenleme

Ny.ozlem

9. BÖLÜM

The Neighbourhood - Sweater Weater

Rüzzar Atasöğüt

Dirseklerimi dizlerime yaslamış ve ellerimi birleştirmiş bir şekilde, annemin evindeki koltukta oturuyordum. Askerden geldikten sonra geceyi burada geçirmem için çok ısrar etmişti ancak ben evime dönmek ve hazırlıkları bir an evvel tamamlamak istemiştım.

Bir ay boyunca uğramadığım ev için bir temizlik şirketiyle anlaştıktan sonra karımın dip bucak temizlik alışkanlığını bildiğimden başlarında durmuştım. Olur da lambaları silmeyi atarlarsa diye evin içinde olmam gerekiyordu.

Meltem'in daha fazla bu evde kalmasını istemiyordum. Şüphesiz ki burada ona çok iyi bakmışlardı ancak artık onu eve götürmemin vakti gelmişti. Hem Meltem de özlemişti evimizi, bunu içten içe biliyordum.

Bir aydır yalnızca telefon aracılığıyla iletişim kurabiliştik. Onda da vaktim sınırlıydı. Bu zaman aralığında tam da istediği gibi Meltem'e düşünebilmesi için alan vermiştim ve Meltem de düşünüp taşınmıştı.

Her şeyi baştan almak istiyordu. İlişkımız çok hızlı ilerlemişti. Bu kez ağırdan almak istediğini söylemişti. Ben her şeye razıyım. Onun mesafesine de soğukluğuna da razıyım. Kendimi affettirmek istiyordum, Meltem de beni affetmek istiyordu. Ortak paydada buluşmamız çok önemliydi.

Meltem evliliğimizle ne yapacağı hakkındaki fikrini sunmadan önce yaşadığım korkuyu düşündüm. Parmağında yüzüğü göremediğimde öyle çok korkmuştım ki. Çünkü gitmeden önce o yüzüğü takıp takmamasının önemini söylemiştim. Sonraki saniyede Meltem'in, "Yüzük parmağıma olmuyor," derken ne kadar tadı olduğunu düşünüp sııttım.

Geldiğim gibi kollarıma bayıldığında başta ondaki değişimi fark edemeyecek kadar endişelenmekle meşguldüm. Ancak iyi olduğunu fark ettikten sonra onu baştan aşağı süzmüştüm de... sanki başka biri gibiydi. Birkaç kilo aldığını söylemişti, değişiminin asıl nedeninin bu olduğundan şüpheliydim. Yüzü biraz dolmuştu elbette ancak asıl değişim ifadesindeydi.

Daha korkusuz, daha kendinden emin ve hayatındaki her bir saniye için daha minnettar görünüyordu. Açık mavileri parlıyordu. Sıkıldığında dahi gitmiyordu o parlaması. Bambaşkaydı.

Sırtışı koridordan geçen adamı gördüğümde yüzümde dondu. Bir ay sonra karımı gördüğüm ilk anda onun yanında dikilip *benim karıma* ağzının suyunu akıtarak bakan bu lavuk, fazlasıyla sinirimi bozuyordu. Yüzsüz herif göz göze geldiğimizde gülümsedi.

Evli olduğunu bilmesine yine bir nebze sakinleşebilirdim ancak Meltem kendi ağzıyla evli olduğunu söylemesine rağmen inanmayıp ısrar etmesi... Beni asıl sinirlendiren şey, Meltem'in rahatsız olduğunun bilincinde olmasıydı.

"Merhaba," dedi adının Efe olduğunu öğrendiğim adam. Geçip karşıma oturdu. "Askerden gelmişsin, hayırlı olsun."

"Sağ ol," diye cevapladım soğuk bir tonda.

"Bir şey soracağım," dedikten sonra tıpkı benim gibi öne eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. Lavukla aynı pozisyonda oturmak dahi beni rahatsız ediyordu. Geriye doğru yaslanıp gözlerimi Efe'ye diktim.

"Handan yengem çok iyi kadındır ama hiç, bir arkadaşının kızını yatılı olarak birkaç hafta misafir etmez. Meltem tam olarak hangi arkadaşının kızı?"

Gülümsedim. Oldukça sakin bir tonlamayla, "Sana ne lan benim karımdan?" diye sordum.

Yüz ifademle sözlerim birbirine öyle tezattı ki Efe geç algıladı. Dudakları aralanırken yüzünde bir telaş ifadesi oluştuğunu gördüm. "Tabii ki beni ilgilendirmiyor, ben sadece merak ettiğim için-"

"Etme," diyerek kestim sözlerini. "Benim karımla ilgili hiçbir şeyi merak etme. Bir daha karıma da o şekilde bakma ve onu rahatsız etme."

Koridordan gelen seslerle Meltem'in hazırlandığını anlayıp oturduğum yerde dikleştim. Bir saniye sonra bulduğumuz odadan içeri girdi. "Ben hazırım, gidebiliriz."

Göz kırparak onu onayladım ve ayağa kalktım. Meltem'in karşısına dikildiğimde göz gözeydik. Güzelliği afallamama neden olduğu için kalakaldım. O ise elini elbisesinin içine sokarak bir şeyi tuttu ve çıkardı. Bakışlarım aşağıya doğru inerken boynundaki kolyeyi fark ettim. Kolyenin ucunda yüzüğü vardı.

"Yüzük parmağımı sıkıdığı için böyle bir çözüm buldum, olmuş mu?" diye sorduğunda bakışlarım yeniden yüzüne çıktı. Bunu özellikle şu an, Efe de bu odadayken soruyordu çünkü evli olduğunu söylemesine rağmen inanmamıştı.

Olmuştu. Dünyalar benim olmuştu. Geniş bir şekilde gülümsedim. "Yeni yüzük almamı ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Önümde daha alınacak çok kilo var. İnşallah tabii. Her kilo alışımında yüzük değiştirecek değilim."

"Değiştirebilirsin," dedim ciddiyetle. Meltem, açık mavi gözlerini bana dikti. Evimizin de onu ne kadar çok özlediğini bildiğimden bu konuda ısrarcı davranmadım. Meltem'in eşyalarının bulunduğu çantaya uzanarak elime aldım. Diğer elimi Meltem'e uzattığımda Efe'nin önünde olduğumuz için tutacağını biliyordum. Zaten biraz da bu yüzden uzatmıştım.

Tahmin ettiğim gibi Meltem elimi tuttu. Elini kaldırıp hamilelikten şişen parmaklarının üzerine bir öpücük bıraktım ve kapıya yöneldik. Efe'den uzaklaştığımızda, Meltem yüzünü bana çevirip gözlerini kısarak baktı. "Buradayız diye bir şey demiyorum ama evimize adım attığımız anda cezalısin."

"Lütfen," dedim bu durumdan fazlasıyla keyif alarak. Neden bahsettiğimi çok iyi bilen Meltem'in yüzü kızardı ancak anneme yaklaştığımız için sesini çıkarmadı.

"Güzel kızım," diyerek kollarını iki yana açtı ve Meltem'e bir anne sıcaklığıyla sarıldı. Geri çekildiklerinde bana doğru bir adım attı. Ben de ona doğru eğildiğimde kollarını boynuma dolayıp derin bir nefes aldığını duydum. Bense yalnızca tek elimi onun sırtına koyabilmişim. Kısa bir an merak ettim. *Anne kokusu neye benziyordu?*

Bu ilk sarılışımız değildi ancak öncekinde anne kokusunu merak etmemiştim. *Anne kucacı* denilen şeyin varlığından haberdar olmadığım için daha çok ona sarılmanın nasıl bir his olduğuna kafa yormuştum.

Başımı yana çevirip burnumu annemin saçlarına yasladım ve çekingen bir tavırla kokusunu içime çektim.

Demek ki anne kokusu böyle bir şeye benziyordu.

Anne olan bir kadının kokusuydu aslında. Hiç anne olmasa da aynı şekilde kokacaktı muhtemelen ama kokusunun benim üzerinde değişik bir etkisi vardı. Belki de anne kokusunu bu kadar meşhur yapan bir çocuğun üstünde bıraktığı etkiydi. *Bir çocuk...*

Ben de bir zamanlar çocuktum, değil mi?

Geri çekilip annemin gözlerine baktım. Bu kadının çocuğuydum.

“Dilediğiniz zaman gelin, çok mutlu olurum,” dedi annem ikimize de bakarak. Gözleri buğuluydu. Duygulandığını görebiliyordum. Bakışlarında arkaya saklanan o buruk acıyı silip atmak istedim.

“Aynı şekilde sen de,” diye karşılık verdim. Şaşkın gözlerle bana baktı. “Yani gelmek istersen... çekinme, gel. Hem Meltem ben isteyken yalnız kalmamış olur.”

“Evet, istediğin zaman gel, Handan an-” Meltem, gülümseyerek kendi sözlerini kendisi kesti. Bana gizli bir bakış attığını görsem de bozuntuya vermedim. Doğrusu kafaya taktığım bir şey değildi.

“Gelirim,” dedi annem hevesle. “Gelirim tabii. Yalnız bırakmam ben kızımı.”

Başımı ağırca sallayarak Meltem’e döndüm. Annemi affetmemin, ona bir şans vermemin en önemli sebebi Meltem için yaptıklarıydı.

Hayatım boyunca yokluk içindeydim. Anne sevgisini bilmiyordum çünkü annem yoktu. Yalnızdım çünkü kimseyi yanıma almamıştım. Yani hep bir sebebim vardı. Ama Meltem... varlığın içinde yaşamıştı bu yokluğu. Annesi varken yoktu aslında. Sevgi, onun için hep bir ihtimaldi ve hep bu ihtimalden mahrum bırakılmıştı. Ancak Handan Yıldırım, *annem*, Meltem’den *kızım* diye bahsederken karımın yüzündeki parlamaya bakıyordum da...

Birinin kızı olmaya ne çok ihtiyacı vardı.

“Biz gidelim artık,” dedikten sonra kapıya yöneldim. Beraber çıkıp arabaya kadar ilerledik. Meltem için kapıyı açtığımda elimi de arabanın tavanına yerleştirerek olası bir kafa çarpma riskini azaltmaya çalıştım. Karım başarıyla arabaya bindiğinde elimdeki çantaları bagaja yerleştirdim ve anneme son bir kez bakarak arabaya bindim.

Arabayı çalıştırdığımda, annem kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde bizi izliyordu. Meltem ona el salladı. Uzaklaştığımızda gözlerim Meltem’in boynundaki kolyeye takıldı.

“Teşekkür ederim,” dedim içtenlikle. Meltem’in açık mavileri bana döndü. *Bu gözler.* Onlara bakmanın kalbimde oluşturduğu karmaşa hiç dinmeyecekti sanırım.

“Niye?”

“Yüzüğünü taktığın için, bana bir şans daha verdiğin için, var olduğun için... saymakla bitmez,” dedim gülerek. Sonrasında ciddileştim. “Şaka bir yana, gerçekten teşekkür ederim. Orada tam da davranmanı istediğim şekilde davrandın. Bana küsmüş olmana rağmen.”

“Sana olan küslüğüm ikimizin arasında. Dışarıya karşı sorunlarımızı yansıtmamız doğru olmaz.”

“Dışarıya karşı sınır da yok o zaman?” diye sordum hemen. İşgüzar bir tavır takınmışım. Meltem, kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Yemezler,” dedi sakın bir tonlamayla.

“Öyle bir yerler ki.”

Karımın kaşları bu kez çatıldı. “Evin içinde henüz tanışma yolundaki bir çift olabiliriz ama dışarıya karşı evliyiz. İstediyinden hoşlanabilirsin, istediğinle gidip konuşabilirsin, birbirimize sadık olmak zorunda değiliz gibi şeyler zırvalamayacağım *senin gibi.*”

Üstüne bastırarak kurduğu cümleyle altdudağımı dişledim. Bunun lafını sokmak için aylardır bekliyordu belki de. “Bunları yapamazsın. Yaparsan ayağımın altına alırım seni.” Elini geçiştirircesine salladı. “Gerçi zaten yapmazsın da. Neyse, anladın ne demek istediğimi.”

“Çok tatlı sinirlendiğin için odaklanamadım.”

Meltem, kızgın bir ifadeyle bana baktı. Şimdi daha da tatlıydı. Bir anda gözümün önüne Meltem’in çocukluğu geldi. Birkaç gün yanına uğrayamadığım için geldiğimde kollarını göğsünde bağlamış, küskün bir ifadeyle uzaklara bakan Meltem...

Bakışlarım bu kez Meltem’in karnına düştü. İçtenlikle gülümserken gözlerimi yola çevirdim.

Sonunda eve dönüyorduk.

Üçümüz birlikte.

Büyük bir rahatlama ve mutlulukla arabayı sürerken fırsat bulduğum her an yan koltukta oturan karıma ufak bir bakış atıyordum. *Buradaydı.* Bana ikinci bir şans vermişti. Bunu hak edip etmediğimden emin değildim ama sonuna kadar kullanacaktım. Onu evimize götürecek, kırdığım kalbini onarmak için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

“Meltem,” dedim kırmızı ışıkta durduğumuzda. Camdan dışarısını izleyen bakışlarını yüzüme çevirdi. Ben de ona baktım. “D n geldiğimde yaptığım tek şey temizlik şirketini aramak değildi.”

Devam etmemi belirtircesine kaşlarını kaldırdı.

“Ben... randevu aldım. Bir psikologdan. Bu konuyu konuşmuştuk.”

“Evet,” dedi. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

“Kafamın içinde kendi başıma çözemediğim şeyler var ve o dünyaya gelmeden önce bunların çözülmesini istiyorum. Ona layık bir baba olabilmek için atmam gereken bir adımdı. Sana layık bir eş olabilmek için uzun zaman önce atmalıydım bu adımı ama kismet bug neymiş.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı sessizce. “Senin adına sevindim.”

“Aynı zamanda internet üzerinden de seans yapıyormuş,” diyerek devam ettim sözlerime. “Evden çıkmayan ve psikolojik yardıma ihtiyaç duyan insanlar için. Senin de önümüzdeki birkaç ay yatak istirahatı yapacağını düşünürsek...”

Duraksadı. Bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine çevirirken, “Olabilir,” dedi.

Bakışlarımı yeniden ışıklara çevirdim. Kırmızı ışık yerini yeşile bırakırken eve doğru sürmeye devam ettim.

“D n market alışverişine çıkmıştım ama istediğin bir şey var mı?”

“Hayır.”

“Pekâlâ.” Marketi de geçtikten kısa süre sonra evimizin önündeydik. Arabayı düzgünce park edip indim ve hızlı adımlarla Meltem’in tarafına geçtim. Kapıyı onun için açtığımda bir elini karnının üstüne koyarak arabadan indi. Buraya ilk kez geliyormuş gibi etrafı inceliyordu. Bu evden ayrıldığı günü hatırlamamasını umarak bagajdan çantaları aldım.

“D n getirdiğim meyveleri yememişsin,” dedikten sonra bagajı kapattım ve arabayı kilitledim. İki elim poşetlerle dolu bir şekilde Meltem’in yanına ilerlerken bakışlarımı da yüzünde gezdiriyordum.

“Canım  ekmedi.”

“Bunun beni sevindirdiğini söylemem yanlış olmaz, değil mi? D n evle ilgilenmek için erken çıkmam gerekti. Canın çekse ve yesen göremeyecektim.”

Evin kapısının önünde durduk. İki elim de dolu olduğundan Meltem’cebimdeki anahtar ışaret ettim. Giderken kendi anahtarını almamıştı.

Elini cebime sokup anahtarı alarak kapıyı açtı. İçeriye girdim ve poşetleri yere bıraktım. Hâlâ kapının önünde dikilen Meltem'e baktığımda yüzündeki tereddütlü ifadeyi gördüm.

"Evine hoş geldin," dedim sıcak bir tonda. Gözlerini bana çevirip yutkundu. Ayakkabılarını çıkarmak için hareketlendiğinde ona müsaade etmeden eğildim ve bunu onun için ben yaptım.

Evin içine bir adım attı. Onun tek adımıyla evdeki kasvetli hava ve korkunç sessizlik dağılmıştı. Meltem henüz konuşmamış olsa da nefes sesi dahi kulağımın duyup duyabileceği en güzel müzikti.

Gözleri oturma odasının kapısına takıldığında bakışlarına yerleşen acıyı gördüm. Orada ona sarf ettiğim laflar aklında dolanıyordu. Kendimi berbat hissediyordum ama onun berbat hissetmesine engel olmalıydım.

"Mutfığa geçelim," diye önerdim. Onun güvenli alanı mutfaktı. "Sana kavun, karpuz ve şeftali doğramam gerekiyor."

"Canım çekmiyor."

"Haftalardır onları gözümün önünde yemenin hayalini kuruyorum."

"Peki," dedi. "Çok yapma yine de."

Kafamı sallayıp meyve poşetlerini elime aldım ve mutfığa girdik. Meltem bir sandalyeye geçip otururken ben de meyveleri yıkıyordum. Karpuzu ortadan ikiye ayırıp içine baktım. Kıpırmızıydı.

"İyisini seçtiğimi biliyordum," dedim gülümseyerek. Meltem'e baktığımda gözleri karpuzaya kaydı. Hiçbir şey söylemedi. Onun bu sessizliğine hiç alışık değildim ama üstesinden gelecektim.

Üstesinden gelmem için bana izin vermişti.

Karpuzdan bir dilim kesip çekirdeklerini ayıkladım ve bir tabağa yerleştirdim. Onu kavun ve şeftali takip etti. Tabağı ada tezgâhın üzerine koyup Meltem'e ittirdiğimde karşısına geçip oturdum.

"Afiyet olsun," dediğimde çatalına uzandı. "Sen yemeyecek misin?"

"Hayır, ben seni izleyeceğim."

Çatalını karpuzaya batırırken bana baktı. Dudakları bir şey söylemek ister gibi aralansa da sessiz kalıp bir dilim karpuz yedi.

"Nasıl?" diye sordum daha ağzına atalı bir saniye olmasına rağmen. "Tatlı mı?"

"Güzel," dedi. Dilimlediğim kavunlardan birine batırdı çatalını bu kez. Onu da yedi. Nasıl olduğunu sormadım. Yerken onu bölmek istemiyordum.

Kavunu da yuttuktan sonra şeftaliye geçti. Çatalını bıraktığında, “Bu kadar mı?” diye sordum.

“Canım istemiyor şu an. Yorgunum.”

Yine de gönlüm olsun diye hepsinin tadına bakmıştı. Ve ben, bana kır-ginken bile beni kırmamaya çalışan bir kadına hiç söylememem gereken şeyler söylemiştim.

“Tamam o zaman, seni yatıralım. Ben de sen uyurken eşyalarını yerleştiririm.”

Kafasını sallayıp sandalyeden kalktığında beraber mutfaktan çıktık. “Çantamı nereye koymuştum?” diye sordu Meltem kendi kendine. Onun için vestiyerden çantasını alıp getirdim. İçini karıştırdıktan sonra elindeki ultrason fotoğrafıyla mutfağa geri döndü.

“Bu yeni mi?” diye sordum onu takip ederken. Sade bir baş onayıyla beni yanıtladı ve ultrason fotoğrafını buzdolabına magnetle tutuşturdu. Birkaç saniye fotoğrafa baktıktan sonra mutfaktan çıktığında ben bir süre daha kalakaldım.

Bendeki ilk ultrason fotoğrafıydı. Dün sadece eve değil, kliniğe de nasıl gidiyor diye bakmak için bir uğramıştım. Ultrason fotoğrafını da masamın üstündeki Meltem’in fotoğrafının kenarına ilıştirmiştim.

Bebegimizin en son haline bakarken tebessüm ettim. Şu bir ayda ne kadar çok büyümüştü böyle...

Kafamı iki yana sallayıp silkelendim ve Meltem’i yalnız bırakmamak için peşinden çıktım. Meltem oturma odasına hiç bakmadan merdivenlere yöneldi. Bir üst kattaki yatak odamıza vardığında odanın içindeki banyoya girmek üzereydi ki yerdeki yatağı fark etti.

“Bu ne?” diye sordu eliyle işaret ederek.

“Yatak.”

“Onu görebiliyorum. Burada ne işi var?”

“Bu benim için.” Açık mavileri gözlerime döndü ve kaşlarını kaldırdı.

“Ayrı odalarda yatacağımızı söylemiştim ve sen de *tamam* demiştin.”

“Öyle bir şey olmayacak güzelim. Ayrı yatakta mı uyumak istiyorsun? Tamam.” Uyurken ben de kendime güvenmiyordum. Kendimi yine onun üstünde bulma olasılığım vardı. Bu yüzden şu anki durumumuzda onunla aynı yatakta uyumaya ben de çekiniyordum. Sözlerime devam ettim. “Ama ayrı odalar olacak iş değil. Özellikle de sen bu durumdayken.”

“Gayet de olacak şey. Bir ay boyunca benden ayrı şehirde uyuyan adam koridorun sonundaki odada da başının çaresine bakabilir,” dedi Meltem bir çırpıda.

“Aynı şey değil. O evde seninle beraber bir düzine insan vardı.”

“Yine de gece uyurken yalnızdım. Handan Hanım ya da bir başkası benimle aynı odada uyumadı. Sen de gayet diğer odada uyuyabilirsin ve-”

“Uyuyamam,” diyerek araya girdim. Sesim keskindi. “Eğer benim yaşadığım korkunun sadece birazını yaşasalardı onlar da uyuyamazdı. Bir ay boyunca senden ayrı bir şehirde de uyuyamadım ben, Meltem. Gözüm daldı, yorgunluktan bitap düştüm ama o yaşadığım şeye uyku denemez.”

Meltem aralık kalmış dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini yeniden yatağa çevirdi.

“Bu kendim için istediğim bir şey değil,” dedim sesimin tonunu yumuşatarak. “Uykusuzluktan sürünmek de umurumda değil ama sen hamilesin. Gözümün önünde olman lazım. En çok da uyurken. O yüzden lütfen...”

Dışarıya derin bir nefes bıraktı. “Sanki izin vermesem beni dinleyeceksin,” dedi homurdanarak. Odanın içindeki banyoya girdiğinde arkasından bakıp gülümsedim. O banyodayken yan odaya girerek Meltem’in en sevdiği pijamalarını aldım ve yatağın üzerine bıraktım. Nevresimler de dün değişmişti.

Meltem banyodan çıktığında yatağın üstündeki pijamalarını gördü. Üstündeki gömleğin iki düğmesini açtığında bakışlarım ister istemez ortaya çıkan tenine kaydı.

“Rüzgar?” Meltem’in sesini duymamla onu dikizlemeye bir son verip gözlerine baktım.

“Odadan çıkmayı düşünüyor musun? Üstümü değiştirip yatacağım.”

“Tabii... evet.” Boğazımı temizledim. “İyi uykular.”

Bir şey söylemediğinde arkamı dönüp odadan çıktım. Kapıyı aralık bırakarak birkaç adım uzaklaştım. Meltem’in derin bir nefes verdiğini duyduğumda kulağımı kabartıp dinledim. Kıpırdanma sesleri son bulmuştu. Kapı aralığından kısaca baktığımda onun yatağa uzandığını gördüm.

Ben de derin bir nefes vererek alt kata indim. Tezgâhın üstünde kalan meyve tabağının üstünü kapatıp buzdolabına koydum. Buzdolabı tıka basa doluydu. Geldiğim gibi Meltem’in doktoruyla telefonda görüşmüş, Buse’nin de desteğiyle hamileyken yemesi gereken besinlerden almıştım.

Kendime mutfak konusunda biraz güvensen ona yemek yapardım ancak güvenmiyordum. Elbette onu zehirleyecek kadar kötü bir iş çıkaracak değildim. Yine de bir yemeğin tuzunu fazla koymak dahi şu anda çekindiğim bir şeydi. Neyse ki Meltem'i eve götürürken annem akşam yiyebilme-miz için bize bir şeyler vermişti de bana düşen tek şey ısıtmaktı.

Meltem'in eşyalarını yerine yerleştirerek geçirdiğim bir saatin ardından onu görme ihtiyacıyla yanıp tutuştuğumda, yeniden yatak odamızın aralık kapısının önüne geldim. Uyuyordu. Yatağın benim yattığım tarafına geçmiş ve benim yastığıma sarılmıştı.

Buradaydı.

Gerçekten burada mıydı?

Sessiz olmaya özen göstererek aralık kapıyı iteledim ve içeriye girdim. Parmak uçlarımda yürüyordum. Yatağın önünde adımlarımı durdurduğumda uyuyan karımın yüzünü izledim. Düzenli nefes alış verişleriyle inip kalkan göğsünü...

Nefes sesiyle kendimi onun burada olduğu gerçeğine ikna etmek istedim ancak rüya gibi görünüyordu. Ömrüm boyunca kâbuslar tarafından kovalanmış bir adamdım. Onun hayatıma girişiyle bana yaşattığı güzelliklere rüyalarım da dahi erişememiştim ben. Yine de burada olduğuna, *gerçekten* bana ikinci şansı verip evimize döndüğüne inanmaya muhtaçtım.

Elimi Meltem'in yüzüne uzattım. Parmaklarımın tersi usulca onun elmacıkkemiğini okşarken tuttuğumu fark etmediğim soluğumu yavaş bir şekilde bıraktım.

Buradaydı. Benimleydi. Bana ikinci şansı vermişti ve ben de bunu bok etmeyecektim.

Karımı bir daha kaybetmeyecektim.

10. BÖLÜM

Pera - En Güzel Mevsimim

Uykumdan ani bir şekilde koparılıp alındığımda düşünebildiğim tek bir şey vardı.

Aşeriyordum.

Hamileliğimde iki ayı geride bırakmıştım. Üçüncü ayın içindeydim. Bu zamana dek hiç aşermemiştim. Aşermenin neye benzediğini de bilmiyordum. Canımın çekmesi gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm ki yola çıktığı yer de tam olarak orasıydı. Ara sıra canım bir şeyler çekerdi, bu hisse alıştım. Ancak aşermek... bu hissin fazlasıyla kuvvetlenmiş haliydi. Öyle ki aşerdiğim şey rüyama dahi girmişti.

Ellerimi yatağa bastırıp dikkatle doğruldum ve yüzümü sıvazladım. Daha önce hiç, hayatım bir şeyi yemeye bağılıymış gibi hissetmemiştim. Yemek yapmaktan keyif alırdım. Lezzetli yemekten de öyle... Oysaki şu an, yemek *zorundaydım*.

Bakışlarımı yerdeki tek kişilik yatağa çevirdim. Rüzgar'ın düzenli solukları kulağıma doluyordu. Aynı odada yatmak konusundaki ısrarını bir kez daha düşündüğümde anlayabilmişim bu yüzden sesimi çıkarmıyordum. Zaten Rüzgar da ben uykuya daldıktan sonra odaya giriyordu.

Ayaklarımı yere indirip dikkatle yataktan kalktım. Odanın kapısı aralıktı. Geçebileceğim kadar ittirip yavaş adımlarla mutfığa ilerlemeye başladım.

Kendimi çok fazla yormadığım sürece hareket özgürlüğüm vardı. Uzun süre ayakta dikileceğim şeyler yapmıyordum. Oturarak yapılacak işleri ben hallediyor, gerisini Rüzgar'a bırakıyordum.

Mutfaktaki ada tezgâhın önündeki sandalyeler yüksekti. Orada oturarak bir şeyler doğrayabiliyordum. Çoğu zaman salata yapıyordum. Bazen Rüzgar'dan ütü masasını ayarlamasını istiyor, biraz da ütü yapıyordum.

Çamaşırları katlamak ise tamamen bana aitti. Aslında Rüzgar tüm ev işlerini yüklenmek için gönüllüydü ancak canım çok sıkıldığı için birkaçını bana vermişti.

Eve döneli henüz birkaç gün olmuştu. Rüzgar işe gitmeden önce Handan Hanım mutlaka geliyordu. Oturup konuşuyor, evden getirdiği yemekleri beraber yiyorduk. Akşam ısıtıp yememiz için de bir şeyler getiriyordu. Böylece Rüzgar akşam eve geldiğinde bir de yemekle uğraşmıyor, yalnızca evi süpürüp bulaşıkları hallediyordu.

Mutfığa vardığımda ışığı açıp gözlerimi kırpıştırarak bir süre alışmayı bekledim. Aradığım şey çok yüksek bir ihtimalle mutfakta yoktu ama beni uykumdan uyandıran bu sevdadan hiç çabalamadan vazgeçemezdim. İlerleyip yere çömeldim ve halının üstüne oturdum. Önümdeki kapağı açıp içini karıştırmaya başladığımda elime gelen her pakete hevesle bakıyordum.

“Meltem?”

Rüzgar’ın uyku mahmuru sesi kulaklarıma dolduğunda kafamı mutfığın kapısına çevirdim. Elini saçlarından geçirecek gibi oldu ancak duraksadı. Askerden yeni geldiğinden saçları hâlâ parmaklarını geçirebileceği uzunluğa ulaşmamıştı. Uykulu gözlerini kısarak bana baktı. “Ne oldu? Niye uyandın?” diye sordu.

“Hiç,” dedim nefesimi dışarıya üfleyerek. Biraz daha bakındım. Yoktu. Bezgin bir nefes daha verdim.

“Canın bir şey mi çekti?” diye sorduğunda ayağa kalktım.

“Evet ama yokmuş evde. Olmadığını biliyordum da işte bir bakayım dedim.” Tezgâhın üstündeki baharatlıklara yaklaşıp tuzu elime aldım ve aşerdiğim şeyin tadının yerine geçmesini umarak dilimin ucuna sürdüm.

“Ne aşerdin? Gidip alayım.”

Tekrar ona döndüğümde az önceki uykulu halinden biraz daha sıyrılmıştı ancak gözleri hâlâ uyku içindeydi.

“Gerek yok,” dedim mırıldanarak. Mutfığın çıkışına yöneldiğimde, Rüzgar yana doğru kayıp önümü kesti. “Ne demek gerek yok?” diye sordu çatık kaşlarıyla. “Aşerdin. İlk kez aşeriyorsun.”

“Evet ama gecenin bu saatinde aşeriyorum.”

“Saatin bir önemi yok. Ne aşeriyorsan alıp geleceğim.”

“Gerek yok,” dedim bir kez daha. “Sabah ben marketten sipariş ederim. Sen yatıp uyu. Yarın işe gideceksin.”

Yanından geçip gittim ve odama doğru yürümeye başladım. Peşimden geliyordu.

“Sen ciddi misin?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Evet, Rüzgar. Ciddiyim. Uyumaya geri dönmelisin.” Merdivenleri çıkarken sözlerime devam ettim. “Sırf ben aşerdiğim için gecenin bu saatinde dışarıya çıkmaya hiç gerek yok.”

Sözlerimde samimiydim. Belki normal saatler içinde olsak ondan dışarı çıkıp almasını rica edebilirdim... Hayır, etmezdim. Normal saatler içinde olsak internetten kendim de sipariş edebilirdim. Her halükârda gecenin bir yarısı dışarı çıkmasına gerek yoktu.

“Sırf sen aşerdiğin için?” diyerek tekrarladı beni. “Sen kimsin?” Dönüp ona baktım. Kaşlarım hafifçe çatıldı. “Sen benim *karımsın*. Seninle ilgili olan hiçbir şeyden *sırf* diye bahsedip de bunu önemsiz hale getiremezsin.”

“Çok da önemli değil,” dedim tek omzumu silkerek. Odamdan içeri girip yatağıma uzandım. Rüzgar yine peşimden geldi.

“Ne aşerdin?” diye sordu tekrardan.

“Uyu, Rüzgar.”

“Sen uyuyabilecek misin?” dediğinde ona baktım.

“Ben zaten tüm gün evdeyim ve hep yatıyorum. Uykusuz kalmamın bir önemi yok.”

“Az önce ne dedim ben?” Bana doğru birkaç adım yaklaştı. “Seninle ilgili hiçbir şey benim için önemsiz değil.”

“Eğer bu çocuğu isteseydin,” dedim fısıldayarak. Elimi karnımın üzerine koydum. “Yani bu planladığımız bir şey olsaydı *madem çocuk istedi, o zaman gece yarısı aşermelerime katlanmak zorunda* diye düşünür, seni yollar-dım. Ama istemedin. En başında istemediğin bir durum için seni bu saatte dışarıya yollamaya gönlüm el vermiyor benim de.”

Sözlerimi bitirdiğimde sessizce yüzüme baktı. Derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim. “İyi bir baba olacağına hiç şüphem yok, Rüzgar. Doğduğunda çocuğunu çok seveceğini de biliyorum-”

“Çocuğum değil,” dedi bir anda. Şaşkınlık içerisinde gözlerine baktım. “Çocuğun değil. *Çocuğumuz*. Bizim o. İkimizin. Neden bebeğimizden bahsederken her seferinde ya sana ya da bana ait bir şeymiş gibi davranıyorsun?”

“Ben...” diye bir mırıltı kaçtı ağzımdan. Mırıltım Rüzgar’a ulaşmadı.

“Bir kere bile ondan *bebeğimiz* diye söz etmedin,” dedi yakınarak. “Ben... bocaladım başta, kabul. Belki bocalamaktan da fazlasını yaptım.”

Elini ensesine götürüp hafifçe sıktı. Gözlerimin içine baktığında oradaki bakışları içimi titretiyordu.

“*Doğduğunda onu çok seveceğini biliyorum* da ne demek? Şu an sevmediğimi mi düşünüyorsun?”

“Karnıma bir kez bile dokunmadın, Rüzgar.” Gözlerim yaşlarla dolduğunda sıkıca yumup açarak onları itelemeye çalıştım. “Ellerinin oradan nasıl kaçtığını görmediğimi mi sanıyorsun? Ellerini bırak, gözlerin bile kaçıyor karnımdan. Bakmaya dayanamıyorsun sanki.”

Rüzgar da gözlerini sıkıca yumdu ama açmadı. “Dayanamıyorum değil. Ben... kıyamıyorum.” Gözlerini açtığında direkt olarak bana baktı. “Karnına dokunmaya kıyamıyorum. Oraya bakmaya kıyamıyorum. *Ben bebeğimize kıyamıyorum, Meltem*. Ona bir şey olur korkusundan birkaç saniyeden uzun bakmaya bile kıyamıyorum. Ödüm kopuyor.”

Gözlerim artık engelleyemediğim yaşlarla dolup taşıtığında dudağımı içten ısırıp hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım.

“Ama ben de onu senin kadar seviyorum. Neden beni onunla ilgili şeylerden mahrum bırakıyorsun?”

Bu sözleri sarf ettikten sonra gözleri doldu. Boğazını temizlediğinde bunu sesinin titrememesi için yaptığını anladım. “Ben de bilmek istiyorum,” dediğinde boğazını temizlemesinin pek de bir faydası olmamıştı. Bunu fark ederek kısıkça küfretti. Sonra takılmayarak sözlerine devam etti.

“İlk kez aşeriyorsun. Saatin kaç olduğu umurumda değil. O, senden bir şey yemeni istiyorsa benim başım üstüne. Ben onunla ilgili her şeyi ikimiz deneyimleyelim istiyorum ama sen beni bu süreçten dışlıyorsun, Meltem.”

Gözlerini sıkıca yumup dışarıya derin bir nefes verdi. O kısık sesiyle, “Ben istemez miydin bebeğimizin kalp atışlarını dinlemeyi?” diye sordugunda donakaldım.

Bebeğimizin ilk kalp atışlarını o askerdayken dinlemiştim. Ona bunun haberini verdiğimdeki sessizliğini hatırladım. İçten içe bir burukluk hissetmiş olmalıydı o ana şahit olamadığı için.

“Niyetim seni tüm bunlardan mahrum etmek değildi,” diyebildiğimde aradan birkaç saniye geçti. “Bebeğin sağlığıyla ilgili her şeyi seninle paylaştım çünkü bu önemliydi ama aşermemi o kadar önemli görmüyorum. Bebeğin sağlığını etkileyecek bir şey değil en azından. Ve kalp atışları konusunda da...” Bir ağız dolusu nefes alarak kendimi konuşmaya hazırladım.

“İstemeyeceğimi mi düşündün?” diye sordu korkarak. “Bu yüzden mi bensiz dinledin kalp atışlarını? Böyle düşünmene mi sebep oldum ben?”

“Hayır,” dedim hızlıca. “İstemeyeceğini düşünmemiştim. Ben açıkçası bu konuda hiç düşünmedim. Bana bebeğimin...” Sesim, Rüzgar’ın bakışlarını görmemle gittikçe kısıldı. “Bebeğimizin,” diyerek düzelttim kendimi.

Koyu kahverengi gözlerinin içi parladı.

“Bebeğimizin kalp atışlarını dinletebileceğini söyleyince benim aklıma başka hiçbir şey gelmedi. Sabırsızlandım bir an önce duymak için. Çok heyecanlandım. Kalbinin attığını duymak, bir sorun olmadığından emin olmak istedim.”

“Anladım,” dedi Rüzgar yavaşça. Başka ne diyeceğini bilememiş gibi görünüyordu.

“İstemediğini, hazır olmadığını söyledin.” Bunları çok net bir biçimde açıkladığı anlar gözümün önüne gelirken yutkundum. “Ben seni bile isteye bebeğimizle ilgili süreçlerden mahrum bırakmıyordum aslında ama ne bileyim, sen böyle deyince... çok da yük etmek istemedim sana sanırım. Bilmiyorum gerçekten. Şimdi fark ediyorum ben de.”

Yüreğini ferahlatmak için yaptığım açıklamaların ne kadar etkisi olduğunu göremedim. Yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Belki o da ne hissettiğinin farkında değildi.

“İstiyorum ve hazır olacağım,” dedi. Sesi kararlı çıkıyordu. Gözlerime baktı. “Bebeğimiz için her şeyi yapmak istiyorum. Beni daha fazla dışarıda tutma, yalvarırım. Beni süründür, dilediğini yap ama onunla ilgili en ufak şeyi bile dile getirmekten çekinme. Sen beni dahil ettiğin sürece daha çok hazır olacağım ben.”

Dışarıya derin bir nefes verip ellerime baktım. “Tuzlu çekirdek,” dediğimde Rüzgar’ın donakaldığını hissederek başımı kaldırdım. “Tuzlu çekirdek çekti canım.”

“Tuzlu çekirdek?” diye sordu. Kaşları hafifçe çatıldı. “Sen benden tuzlu çekirdeği mi isteyemedin?”

Sessizce yüzüne baktım. “Ne var ki bunu bulmakta? Benzinciler devamlı açık, oradaki marketlerden bulup getirebilirim. Benim karım benden tuzlu çekirdek bile isteyemiyor mu artık?”

“İstiyorum şimdi işte.” Örtüyü biraz üzerime çektim. “Bul getir hadi. Burada bekliyorum.”

Sözlerim yerinde kıpırdanmasına neden oldu. “Tamamdır,” diyerek aceleyle çıktı odamdan. Koridordaki hızlı adımlarını duydum. “Ben hemen geliyorum, sakın bir yere kıpırdama! Alıp geleceğim sana o tuzlu çekirdeği.”

Dış kapının kapandığını duydum. Sonrasında ise evin önüne park edilmiş arabamızın çalıştırıldığını... Sesi gittikçe uzaklaştığında bir süre boşluğa bakarak gelmesini bekledim. Fazlasıyla sabırsızlandığımdan zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Vakit öldürmek için elime telefonumu aldım. Mutfağa olan açlığını gidermesi için indirdiğim yemek oyunlarından birini oynadım. Sarmayınca çıktım ve sosyal medya hesaplarıma girerek videolar izledim.

Bu büyük bir hataydı. Çünkü keşfetim yemek videolarıyla doluydu.

Videodaki kadının yediği turşuya ağzımın suyunu akıtarak bakarken yutkundum. Çok canım çekmişti. Bu saatte Rüzgar bunu bulabilir miydi? Karnabahar turşusuydu, benzinlikte bulabileceğini sanmıyordum. Marketler de bu saatte kapalı oluyordu. Çekirdeğimi alıp gelmesi yeterdi.

Aramak istediğini kendisi söyledi, Meltem. Onu hamileliğin boyunca yaşadığın her şeyden haberdar etmelisin.

Doğruydı. Nihayetinde Rüzgar karnımdaki çocuğun babasıydı. Bebeğimle ilgili her şeyi bilmesi gerekiyordu.

Hızlıca rehber girip Rüzgar’ı aradım ve telefonu kulağıma yasladım. Hemen açtı.

“Geliyorum güzelim şimdi eve. Beş dakikalık bir yolum kaldı.”

“Hımm,” dedim uzun uzun, şimdi tereddüt etmiştim. Eve dönüyorsa onu bir daha dışarıya yollamaya vicdanım el vermiyordu.

“Ne istediğini söyle,” dedi sanki içimi okumuş gibi.

Kısa bir anlığına tuttuğum nefesimi dışarıya bırakırken döküldüm. “Karnabahar turşusu.”

“Karnabaharın da mı turşusu var?”

“Almakla uğraşamayacaksan sorun değil,” dedim üzgün bir sesle.

“Ben onu mu dedim şimdi?” diye sordu.

“Bilmiyorum ne dediğini.”

Ters çıkan sesim karşısında hafifçe güldü. “Çekirdeğini getireyim de sonra karnabahar turşunu almaya giderim.”

“Tamam,” dedim uslu uslu. Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra arabanın sesini duydum. Evin kapısı açıldığında aynen bıraktığı yerde,

yatakta oturur pozisyondaydım. Elindeki çekirdeği görünce hevesle gülümsedim. Rüzgar'ın adımları öylece durdu.

“Ver,” derken ellerimi ona doğru uzattım. Kıpırdamadı. “Versene ya!”

Gözlerini kırptırarak kafasını iki yana sallarken kendine gelmeye çalıştığını fark ettim. Göz göze geldiğimizde, “Ne oldu?” diye sordum. “Uyku mu bastırdı? Uykun varsa çıkma bir daha. Uykuluyken araba sürülmez. Başına bir iş gelirse bebeğimize de açıklayamam durumu. Bunu onun için yapıyorsun ama bizim için öncelik senin sağlığın.”

Kafamda kurduğum senaryoyu hızlı hızlı dile döktüğümde bir an için şaşırdı. Şaşkınlığını üstünden attığı anda gülümsedi. Oldukça geniş bir gülümsemeydi bu. Hatta o kadar genişti ki tek gamzesi yanağında belirginleşmişti. “Ne tatlı bir kadınsın sen.”

Bu kez ben kalakaldım.

“Uykum gelmedi. Sen elimdeki çekirdekleri görüp öyle gülümseyince... aklım gitti bir an. Çok uzun zaman oldu seni gülümserken görmeyeli.”

Ona en son ne zaman gülümsediğimi düşündüm istemsizce. Gerçekten de uzun bir zaman olmuştu. Derin bir nefes alarak yatağıma baktım. “Burada yiyemem, oturma odasına geçeyim.”

“Tamam,” dedi Rüzgar kafasını sallayarak. Yataktan kalktuğымda biraz uzağımda duruyordu. Tökezlesem saniyesinde tutacağını bilmenin güveniyle yürüdüm. Oturma odasına geçtiğimde aklıma istemsizce burada yaptığımız kavga geldi. Sonsuza dek bu odayı görmezden gelemezdim. Bu yüzden elimden geldiğince burada çok vakit geçirmeli, o tatsız anıyı silikleştirmeliydim.

Koltuğa oturduğumda kenardaki battaniyeyi alıp üstüme örttü ve mutfığa girdi. Bir dakika sonra geri geldiğinde çekirdeği derin bir kâseye doldurmuştu. Kabuklarını atmam için hemen yanında boş bir kâse daha vardı. Dizlerimin üzerine tepsiyi yerleştirip kısa bir anlığına olduğunu belli edercesine, koltuğun ucuna oturdu.

“Gitmiyor muydun sen?” diye sordum. Avucumu çekirdeklerle doldurdum.

“Gideceğim. Yediğini göreyim de biraz.”

Elime bir çekirdek alıp çiitlediğimde o çok sevdiğim tat hafifçe geldi. “Biriktirerek yiyeceğim,” dedim kendi kendime. Büyük bir şevkle çekirdekleri kabuklarından ayırmaya ve avucumun içinde biriktirmeye başladım ama o kadar çok canım çekiyordu ki en fazla beş çekirdek biriktirebiliyor, sonra ağzıma atıyordum.

“Off!”

“Ne oldu?” diye sordu Rüzgar sıcacık bir ses tonuyla.

“Biriktiremiyorum, hemen yemek istiyorum.”

“Ben ayıklayayım mı senin yerine? Sen o sırada yersin.”

“Olur,” dedim hemen. Rüzgar yanıma yaklaşıp avucunu çekirdeklerle doldurdu. Başta çekirdekleri parmaklarıyla açmaya çalıştı. Beraber çocuk yaptığım adamın bu anlamsız çabasını tuhaf bir yüz ifadesiyle izledim. Sonrasında o da bunu tuhaf bulmuş olacaktı ki benim gibi çekirdekleri çitlemeye başladı. Kabuklarından ayırdığı çekirdekleri avucunda biriktiriyor, benim için bir dağ oluşturunuyordu.

“Gözüm üzerinde,” diye mırıldandım kendim çitlediğim çekirdekleri anında yerken. “Sakın arada kaçamak yapmaya kalkışma.”

Söylediklerimi büyük bir ciddiyetle onayladı. Avucunda biriken çekirdeklerle hayranlıkla baktım. “Yeter mi bu kadar?” diye sordu bana uzatırken. “Şimdi karnabahar turşusu almaya gideyim mi yoksa biraz daha ister misin?”

Turşuyu yeniden aklıma getirmesiyle kaşlarım büküldü. “Git,” dedim elimle onu kovalarken. Avucuma ayıkladığı çekirdekleri bıraktı. Ayağa kalkıp yüzüme baktığında avucumdaki çekirdekleri ağzıma attım.

“Mutlu oldun mu?” dedi gülümseyerek. Kafamı salladım. O kadar büyük bir lezzetti ki kendimi konuşmaya odaklanamayacak kadar mest olmuş hissediyordum. Hiçbir şeye odaklanamadığımdan Rüzgar’ın yanağımdan bir makas almasına da engel olamadım. Karnabahar turşumu almak için evden çıktı. Ben de vakit geçirmek adına televizyonu açıp rastgele bir Türk filmi bularak çekirdek çitlemeye devam ettim.

Aradan ne kadar süre geçmişti bilmiyordum ancak Rüzgar eve geldiğinde hava neredeyse aydınlanmak üzereydi. Kapı sesini duyduğum gibi ayağa kalktım. Koridora çıktığımda Rüzgar da üstündeki montu çıkarıyordu. Elinde hiçbir şey görememenin getirdiği hüsrana sesime yansıtılmamaya çalışarak, “Bulamadın mı?” diye sordum.

Sesime yansıtılmamak konusunda pek de başarılı olamamıştım. Rüzgar’ın koyu kahverengileri üstüme döndü. Bakışları bir saniye sonra dudaklarıma düştüğünde içine kısa bir nefes çekip kafasını çevirdi. Koridordaki aynadan kendime baktığımda tuzlu çekirdek yemekten dudaklarımın şişip kızardığını fark ettim.

“Buldum,” diyen sesini duyduğumda neredeyse yerimde zıplayacaktım. Montunu çıkarırken vestiyere bıraktığı kavanozu alıp bana doğru geldi. Markette bulmamıştı bu turşuyu, ev yapımı olduğu belliydi. Zaten bu saatte marketler de açık olmazdı.

“Nereden buldun?” Sesim heyecan içinde çıktı. Rüzgar’ın elinden kavanozu kapıp kapağını açmaya çalıştım. Havası alınmadığı için başarısız oldum. Paşa paşa Rüzgar’a uzattığımda kavanozun kapağına güç uyguladı. Kolundaki damarlar belirginleşirken o *tık* sesi de devamında gelmişti.

“Emre’ye gittim. Aşçı adamın evinde karnabahar turşusu da vardır diye düşündüm. Doğru düşünmüşüm.”

“Bu saatte ayağa mı diktin çocuğu?” Açtığı kavanozu bana uzattığında yüzünde mahcup bir ifade vardı.

“Maalesef,” dedi elini ensesine atarak. “Emre’yi bu saatte turşu için uyandırmak mı yoksa hamile karım evde beklerken elim boş dönmek mi beni daha çok utandırır diye düşündüm. Sonuç ortada.”

“Neyse,” dedim kavanozun içinden bir turşu alarak. “Çocuğun adı için ondan öneri alarak telafi ederiz.”

“Bu nasıl bir telafi olacak? Çocuğun adını ona koydururuz desen neyse de.”

Karnabahar turşumu ağızma atıp çiğnerken yaşadığım lezzet patlamasıyla gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. “Tamam, belki göbek adını koyabilir ama ismini ben koyacağım.”

Gözlerimi aralayıp Rüzgar’a kısa bir bakış attım. “Belki sen de koyabilirsin. Bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Çocuğumuzun adını koymama izin vermeyecek misin?”

“Ama doğuran taraf benim. O yüzden ben koymalıyım.” Kendimi kaptırdığımı fark edince duraksadım. “Tabii o zamana daha çok var,” dedim mırıldanarak. “Zamanla belli olur.”

Rüzgar’ın bakışlarını yüzümde hissettiğimde ona baktım. Gözleri beni teselli cümleleriyle avutmak istediğini bağıırıyordu adeta. Bebeğimize hiçbir şey olmayacağını söylemek istiyordu. Beni buna inandırmak istiyor ancak yapamıyordu. Bir ihtimal ikimizi de diken üstüne koymuştu. Eğer o söylerse inanırdım ve inanırsam daha çok yıkılırdım.

“Evet,” dedi en sonunda. Derin bir soluk bıraktı. “Daha çok var o zaman. Doğduktan sonra bile adını koyan var. Can’ın öyleymiş mesela, biliyor musun? Bir ay boyunca ismi yokmuş.”

İkimizin de aklımı bebeğimizin bizi bırakma tehlikesinden uzaklaştırmak için bu konuyu açtığını biliyordum. Yine de başarılı olmuştu ve merak etmişim. “Ciddi misin?” diye sordum. “Aylardır düşünüp koydukları isim Can mı?”

Rüzgar güldü. Beraber oturma odasına geçtiğimizde ayaklarımın ucuna oturdu. “Niye öyle diyorsun? İsmi kısa diye isim değil mi?”

Ağızma bir tane daha turşu atarken düşündüm. “Gerçi sizin doğduğunuz yıllar çok da yaygın değildir Can ismi,” dedim. Kafasını salladı. Kısa bir an çocuğumuz dünyaya geldiği takdirde ona bir isim vereceğimiz gerçeği aklımı meşgul etti.

“Ben zamansız bir isim istiyorum aslında. Yani hem çocuk olabilecek bir isim hem de büyüyünce teyze, dede diyebilecekleri bir isim. Senin ismin gibi değil mesela.”

“Beğenmiyor musun benim adı mı?”

“Adını beğeniyorum. Rüzgar çok güzel bir isim ama daha çok gençlerin kullanabileceği bir isim gibi geliyor. Dede olduğunu düşünsene. *Rüzgar dede* mi diyecekler sana? Çok komik.”

“Efe dedelerin yanında çok da sırtmam sanki,” dedi gözlerini kısarak Kafasını koltuğa yasladı. Efe, kuzeninin ismiydi ve askerden geldiği gün onu benim yanımda gördüğünden beri adama geri alınması imkânsız bir şekilde sinir olmuştu.

Güldüğümde gözleri yüzüme odaklandı. Bir süre sadece izledi. En sonunda, “Ben önce baba olayım da sonrasına bakarız,” diye mırıldandı.

Söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktı çünkü şu an daha başka meselelere odaklanmış durumdaydım. Çocuğumuz için zamansız isimler düşünüyordum.

“Bak mesela Zeynep adı hiç yaşlanmıyor. Küçük çocuğa koysan sırtmaz, Zeynep diye teyze görsen yadırgamazsın.”

“Kız olursa Zeynep mi koyacaksın?”

“Hayır.”

“E az önce övüyordun Zeynep adını.”

“Olabilir ama çocuğuma Zeynep adını vermem. İlkokulda gıcık olduğum kızın adıydı.”

“Neden gıcık oluyordun peki?”

Durup sebebini düşündüm. Aklıma geldiğinde dudaklarımda buruk bir tebessüm de oluştu. “Kızın bir suçu yoktu aslında,” dediğimde sesim titrediydi. Halihazırda duygusal bir insanken hamilelikle seviye atlamıştım. “Zaten nasıl olabilir ki? O da küçücük çocuktu.”

Ellerimi dizlerimin üstünde birleştirirken bakışlarımı parmaklarıma sabitledim. “Anne babası çok seviyordu onu. Her gün okuldan almaya geliyorlar, kızlarını kucaklayıp öpüyorlardı. Zeynep’in her şeyi çok güzeldi. Boya kalemleri, defterleri, okul çantası... Annesi hep saçını örüp de yolları. Tokaları da çok güzeldi. Tüm bunlara sahip olmasına rağmen ağladığını gördüğümde çok gıcık olurdum ona.” Tek omzumu silktim. “Çocuk aklı işte. Kıskanmışım.”

Hiç güzel bir okul çantam olmamıştı. Defterlerimin hepsi eski olmuştu, senelerce kullanmıştım. Saçlarımı kendim toplayıp giderdim. Hiçbir zaman okuldan alınmamış, kucaklanıp öpülmemiştim. Küçük yaştaki çocuklar çok acımasız olabiliyordu. İmkânsızlıklarım yüzünden çoğu zaman aşağılanmıştım.

Gözümden tek bir yaş süzülürken, “Neyse işte,” dedim gülmeye çalışarak. Elimle hızlıca yanağımdan akan yaşı sildim. Gözlerimi Rüzgar’a çevirdiğimde bakışlarını duvara diktiğini gördüm. Onun da gözleri dolu doluydu.

“Sen yat artık,” dediğimde bana baktı. “Teşekkür ederim bunları getirdiğin için. Hadi git uyu.”

Kafasını iki yana salladı. “Şimdi uyursam yorgun kalkarım. Gerek yok.”

“Peki, sen bilirsin.”

“Film açmamı ister misin?” diye sordu birden. Televizyonda oyalanmak için açtığım bir Türk filmi vardı ancak çok ilgimi çekmemişti. “Olabilir aslında,” diye mırıldandım. Uyumayı düşünmüyordum nihayetinde. Boş boş çekirdek çitleyeceğime film izlemek mantıklı gelmişti.

“Tamam o zaman.” Rüzgar, ellerini dizlerinin üstüne vurarak ayaklandı. “Mısır da patlatayım.”

Bir dakika kadar sonra mısırı ocağa koyup yanıma geldi ve telefonunu eline aldı. Arama motoruna *üzmeyen filmler* yazdığını gördüğümde kıkırdadım. Kafasını bana çevirdi. *Ne oldu* der gibi göz kırptığında ekranını işaret ettim.

“O kadar da değil.”

“Olsun,” dedikten sonra ekrana baktı. “Sen yine de ağlama.”

Dikkatli araştırmaları sonucu bir komedi filmi bulup açtı. O sırada mısır da hazır olmuştu. Onu geniş bir kâseye doldurup yanıma oturduğunda filmi başlattı. Ağlamamam için açtığı komedi filmindeki bir sahnede sırf bir köpek üzgün bakıyor diye ağlamaya başladım.

Rüzgar, şaşkınca bana baktı.

“Meltem?” dedi sorarcasına. Burnumu çekip masanın üstündeki peçetelerden birini aldım. Rüzgar filmi durdurduğunda ekranda köpeğin o bakışları vardı. Ağlamam şiddetlenirken dudaklarımın arasından tuhaf bir ses çıktı.

“Ne oldu?” diye soran Rüzgar’ın endişeli sesini duydum. Neye ağladığımı hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu.

“Şuna baksana,” dedikten sonra köpeği işaret ettim. “Çok acıklı bakıyor. Ben kıyamam ki ona. Off!”

“Sen köpeğe mi ağlıyorsun?”

“Başka neye ağlayacaktım?”

“Meltem...” Bana yanaşıp elini sırtıma koydu. Başımı göğsüne doğru çekerken saçlarımı da okşamaya başladı.

“Mutlu o köpek,” dedikten sonra kolunu kaldırıp ekranı işaret etti. “Baksana tüylerine, ne kadar parlak. Belli ki birileri iyi bakıyor ona. Zayıf da değil.”

Çenemi Rüzgar’ın göğsüne yaslayarak yüzüne baktım. “İyi bakıyodur, değil mi?” diye sorduğumda o da başını aşağıya eğdi. Bir eliyle yüzümdeki saçları çekerken yanağımı avuçladı.

“Bakıyorlar tabii,” dedi. Gözleri büktüğüm dudaklarıma kaydı ve beni öpmek için eğildi.

“Fırsatçı!” diyerek elimi dudaklarının üstüne kapattım. “İki göğsünde ağladık, hemen faydalanmaya çalışıyorsun.”

Hiç de yaptığından utanır gibi bir hali yoktu. Hatta üstüne, “Büzme dudaklarını o zaman,” diyebilecek kadar da pişkindi.

“Sen büzünce ben seni öpmeye kalkışıyor muyum?”

Başını eğerek bana kısa ama etkili bir bakış attı. “Beni ilk öpen sendin, unuttun mu?”

“Ben seni öpmemiştim. Sadece dudaklarım dudaklarına değmişti. Geri dönüp beni öpen sendin.”

Rüzgar kahkaha attı. “İnanılmazsın gerçekten. Ama bu laflarını sana hatırlatırım, bilgin olsun,” dedi değişik bir ses tonuyla. Bir anda neye uğradığımı şaşırdım. Ona nasıl cevap verebileceğimi de bilemiyordum.

“Ben gayet açık konuşmuştum. *Dilediğin an beni öpemezsin* demiştim.”

“Öpemedim zaten,” dedikten sonra dışarıya derin bir nefes bıraktı. “Aklimı başımda bırakırsan ben de söylediklerini aklımda tutarım.”

“Sınırlar, Rüzgar.”

Rüzgar, dudaklarının arasından onaylamaz bir ses çıkardı. “Yok,” dedi biraz uzatarak. “Sen gıcıklık yapmaya çalışıyorsun ama ne yapsan benim seni daha çok öpesim geliyor. Hem bak ağlaman da kesildi bir anda.”

O söylediğinde elimi yanaklarıma götürdüm. Doğruydı. Bir anda konuyu öyle bir dağıtmıştı ki ağladığımı unutmuştum. Rüzgar eline kumandayı alıp filmi tekrar başlatacağı sırada, “Rüzgar,” diyerek onu durdurdum.

Gözlerini bana çevirdi.

“Bu hafta kontrole gideceğim yine. Öğleden sonra ikide randevum var. Gelebileceksen-”

“Gelirim,” dedi direkt.

“Cuma günü.”

“Gelirim,” dedi tekrardan.

“İşin yok mu? Hastan falan?”

“Daha önemli bir işim yok.”

“İyi bari,” dedim ellerimi birleştirerek. “Kalp atışlarını dinleriz beraber.”

Bakışlarımı ellerimden çekip Rüzgar’ın yüzüne baktım. Gözleri gözlerimde değildi. Boşluğa odaklanmıştı. Tam beni duymadığını düşünerek ona seslenecektim ki dudakları sıcacık bir gülümsemeyle yukarıya kıvrıldı. Tek gamzesi yanağında belirginleşirken gözlerini kırptırarak silkelendi ve gözlerime baktı.

“Olur,” dediğinde sesi heyecan içinde çıkıyordu. “Olur, dinleyelim.”

“Tamam o zaman.” Arkama yaslanıp bacaklarımı ileriye uzatırken, Rüzgar hâlâ az önceki pozisyonunda duruyor ve gülümsemeye devam ediyordu.

“Film?” diye sordum.

Bir kez daha gözlerini kırptırarak silkelendi. Arkasına yaslanıp filmi açarken gözlerini de televizyona dikti. Tüm film boyunca gülümsemesi hiç solmadı.

Hep gülümsedi.

11. BÖLÜM

Sleeping At Last - Light

O danın içindeki seslerle uykumdan sıyrılırken gözlerimi açıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Gördüğüm ilk şey Rüzgar'dı. Elindeki askılarla odanın içinde aşağı yukarı yürüyordu.

Saatin kaç olduğunu anlamaya çalışarak yatakta doğrulurken, "Rüzgar?" diye mırıldandım. "Ne arıyorsun?"

Sesimi duyduğu anda omzunun üzerinden bana baktı. "Günaydın," dedi. Sesinin tonunda şu an anlamadığım bir şey vardı. Biraz... farklı geliyordu. "Uyandırmak istememiştim. Ben giyecek bir şeyler arıyordum."

Uykumdan tamamen sıyrıldım. "Saat kaç?" diye sordum. Bugün hastane randevum vardı. Beraber gidecektik. Dün gece midem yandığı için geç saatlere kadar uyumamıştım ve şu anda saatin kaç olduğunu hiç bilmiyordum. Öğleden sonra olması için dışarısı biraz sessiz geliyordu.

"On buçuk."

Rüzgar'ın cevabıyla yataktan kalkmak için hareketlenen bedenimi durdurdum. Hastane randevusuna daha üç buçuk saat vardı. Arabayla en fazla yarım saat sürecektir bir yoldu ve Rüzgar da evden çıkmadan önce dolabı açar, giyeceklerini beş saniyede seçerdi. Neden şimdi...

Uykumdan yavaş yavaş ayılırken Rüzgar'ın yüz ifadesi de anlam kazanmaya başladı.

Heyecanlıydı.

Heyecanlıydı çünkü bugün bebeğimizin kalp atışlarını dinleyecektik.

Bu çok... tatlıydı. İçim sıcacık bir hisle kaplanırken ayaklarımı yataktan sarkıttım.

"Sen uyu," dedi yataktan kalkmaya çalıştığımı görünce. "Ben seni kahvaltı hazırlayınca uyandırırım. Duşa girip çıkayım önce."

“Uyandım bir kere.” Elimi karnıma koyup ayaklarımı yere bastırdığım anda, “Ne oldu?” diye sordu. “Miden kötü mü yine?”

Gece Rüzgar da benimle beraber uyanık kalmıştı. Benimle aynı odada, yerdeki yatağında. Uykumu açmamak için konuşmamıştı ancak her kıpırdandığımda tetikte olduğunu hissetmiştim.

İlaç kullanıyor olsam da her zaman işe yaramıyordu. Sabah bulantılarım bazen dayanılmaz oluyordu ve kusuyordum. Rüzgar da elimi karnıma koymamdan kusacağımı düşünmüştü sanırım.

“Yok, iyiyim.”

Gerçekten de iyiydim. Midem bulansa da kötü hissetmiyordum. Kusmak artık o kadar da korkunç gelmiyordu gözüme. Hasta olmadığım halde o kadar çok kusmuştum ki zihnim bunu benim için normalleştirmişti.

Hasta değildim, hamileydim.

Kalkmış olmama rağmen hâlâ olduğu yerde dikilip beni izleyen Rüzgar’a baktım. “Sen duşa girmeyecek misin?”

“Evet, gireceğim. Sen?”

“Ben, ne?” diye sordum. Bir an için beni duşa davet ettiğini düşündüm. Belli ki yeterince ayılmamıştım. Rüzgar başıyla odanın içindeki banyoyu işaret etti. “Banyoda bir işin var mı?”

“Hayır,” dedim hızlıca. Koyu kahvelerine yerleşen dikkati gördüm. Yüzüme bu kadar dikkatli bakmasını hiç sevmiyordum. Onun bakışlarının altında sanki mercek altındaymış gibi içimin görülmesinden çekinerek odanın çıkışına ilerledim.

“Su içeceğim. Susadım,” diyerek onu bilgilendirdim ve odadan çıktım. Aşağı kattaki banyoya inerek yüzümü yıkadım. Artık çoğunlukla evde olduğumdan uzun banyo keyifleri yapabiliyordum. Rüzgar genelde üst kattaki ebeveyn banyosunda en fazla on dakika süren kısa duşlar alıyordu. Bense küvete yayılarak keyfime bakıyordum. Daha dün gece uzun bir banyo yaptığımdan yıkanmaya ihtiyacım yoktu.

Yavaş adımlarla mutfığa ilerleyip buzdolabını açtım. Hemen ilk rafta üstünde adımın yazılı olduğu bir saklama kabı vardı. Onu elime alıp tezgâha bıraktım. Adımın yazılı olduğu kâğıdı çevirip baktığımda *afiyet olsun güzelim* yazan Rüzgar’ın el yazısını tanıdım.

Saklama kabını açarak içindeki kahvaltımı bir tabağa yerleştirdim. Sabah kaçta kalkmıştı bu adam? Gerçi dün gece onu mutfakta çalışırken de duymuştum. O zaman mı hazırlamıştı?

Mutfağın bahçeye açılan kapısını açıp temiz havayı ciğerlerime doldurdum ve bir bardak su içtim.

Bugün güzel bir gün olacaktı. Bebeğimizi görmeye gidecektik. Bu, Rüzgar askerden geldikten sonra gideceğimiz ilk ultrasondu. Onun kadar olmasa da ben de heyecanlıydım. Her seferinde heyecanlanıyordum.

Bu güzel sabahı kendi içimde takdir ettikten sonra tekrardan tezgâhın üzerindeki kahvaltıma yöneldim. Rüzgar'ın hazırladığı soğuk sandviçten bir ısırık aldığımda etrafı izliyordum. Telefonum yatak odasında kalmıştı, yukarıya çıkıp alma gereği duymuyordum. Bugün gerçekten güzel bir sabahı ve şu an dışarıyı izlemek telefonumda takılmaktan daha cazip geliyordu.

Ben ufak ısırıklarla sandviçimi bitirdikten sonra mutfığa Rüzgar girdi. Bakışlarımı kapıdan giren bedenine çevirdiğimde göz göze geldik.

“Sana portakal suyu sıkımsıtım, görmedin mi onu?”

Sorusuna bir cevap beklemeden buzdolabını açtı. Zaten ben de cevap verebilecek durumda değildim. Benim için bir bardak çıkarıp sıkıdığı portakal suyunu döktüğünde yüzüne yakından baktım.

“Senin yüzüne ne oldu?” diye sordum kaşlarımı hafifçe çatarak. Ya'ında küçük kesikler vardı. Az önce de var mıydı? Uykulu gözlerle görmemiş olabilirdim. Daha dikkatli baktığımda tıraş olduğunu fark ettim. Yüzündeki kesikler de...

“Tıraş olurken kestim,” diyerek aklımdaki soruyu tam zamanında cevapladığında yüzüne aval aval bakmaktan kendimi alamadım. Bunun normal olduğunu biliyordum. En azından başka erkekler için olabilecek bir şeydi ancak Rüzgar tıraş olurken asla yüzünü kesmezdi. Adam gün boyu insanların ağzının içinde çalışıyordu. Dikkatliydi.

Tabii dikkatsiz davranacak kadar heyecanlıysa işler değişirdi.

Bu ihtimal aklıma geldiğinde Rüzgar'ın yüzünü daha odaklanmış bir şekilde inceledim. Gerçekten çok heyecanlı görünüyordu. Heyecanlı olduğu için bu saatte ne giyeceğini düşünmüştü. Heyecanlı olduğu için tıraş olurken yüzünü kesmişti. Yine de...

“Neden tıraş oldun ki? Sakalların o kadar uzamamıştı bile. Hem zaten yeni tıraş olmamış mıydın sen?”

Kendine kahve yapmak için makineye doğru yürüdü. Yüzündeki kesiklere fazlasıyla takıldığımdan üstüne ne giydiğini ancak şimdi fark edebiliyordum. Beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon. Aslında oldukça sıradandı. Eğer dışarıya girmek için çıkmış olsak neden bunları giydiğini

sorgulamazdım ama hastaneye gidiyorduk. Rüzgar da sık sık gömlek giyen biri değildi.

İş kıyafetleri çok rahat olduğundan dışarıda da rahat şeyler giymeyi se-verdi. Elbette gömlek giydiği oluyordu ancak yine de normal şartlar altında şu an üstünde tişört olacağından emindim.

“Gömlek mi giyiyorsun sen?” diye sessizce sordum.

Kahve makinesini çalıştırıp bana döndü ve avuçlarının ayasını arkasın-daki tezgâha yasladı. “Evet, Meltem. Gömlek giyiyorum. Tıraş da oldum çünkü... olmam gerekiyormuş gibi hissettim.”

“Tıraş olmaktan ziyade kendini yaralamışsın gibi görünüyor.” Portakal suyum dudaklarıma götürdüm. “Neyse ki bugün çalışmıyorsun. O kol-tukta yatan zavallı, savunmasız hastalarına neler yapardın Allah bilir?”

“Öyle mi?” Başını yana doğru eğdi. “O koltukta *otururken* bundan hiç şikâyetçi değildin.”

Kızarcığımlı hissederek başımı yeniden önüme çevirdim ve tabağıma döndüm. Rüzgar bir süre sonra hazır olan kahvesiyle yanıma oturduğunda kahvenin kokusu burnuma doldu. Derin bir nefes aldım. *Çok güzel kokuyordu.* Normalde Rüzgar’ın ziftten farksız kahvesine hiçbir açlık beslemez-ken şu an dünya üzerindeki en iyi içecek gibi görünüyordu. İstemsizce bur-numu kahve bardağına yaklaştırdım. Kahveyi dudaklarına götürmek üzere olan Rüzgar duraksayıp yüzüme baktı.

“Ne oldu?”

“Çok güzel kokuyor,” dedim çenemle kahveyi işaret ederek. Nasıl kokla-dığımlı görünce kolaylık olsun diye Rüzgar da kahveyi burnuma yaklaştırdı.

“Bir yudum alsam bir şey olur mu?” diye sordum kaşlarını bükerek. Rüzgar’a baktığımda çok çaresiz görünüyordu.

“Kafein var içinde. İçme istersen,” dedi uzlaşmacı bir tavırla. Yanakları-mı şişirip ofladım.

“Hamilelerin günde bir bardak kahve hakkı varmış aslında. Tabii benim durumum için de bu geçerli mi bilmiyorum ama...” Yutkunup önüme dön-düm. “Neyse ya, içmeyeyim ben.”

Bir yudumdan bir şey olacağını düşünmüyordum ancak yine de içim rahat bir şekilde içemezdim. Düşük tehlikesini atlatana kadar bir yudum kahve bile içmeyecektim.

“Eve dönerken markete uğrarız,” dedi Rüzgar. “Kafeinsiz kahve alırsın, onu içersin.”

“İçebilir miyim onu?”

“İçersin,” dedikten sonra göz kırptı. Kahve bardağını dudaklarına götürdüğünde ona melül melül baktım. Benim bakışlarımın altında gönül rahatlığıyla kahvesini içemedi. İç geçirerek bardağını bıraktı ve dirseklerini tezgâha yaslayarak kahvaltımı bitirmemi bekledi.

Ben kahvaltımı ederken o da bir yandan hastalarıyla konuşuyordu. İştahla tabağımı silip süpürdüm. Rüzgar da ağzına bir şeyler attı. Randevumuz öğlen ikide olmasına rağmen üstünü çok erken giyinmişti. Ellerini tezgâhın üzerinde birleştirip başını bana çevirdi. Uzun bakışlarının altında kıpırdamamaya çalıştım.

“Bu sabah çok güzelsin,” dedi. Uyuyamadığım için çökmüş göz altlarımla en güzel halimde olmadığımından emindim ancak gözlerindeki bakış beni inandıracak kadar kuvvetliydi.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Başımı yeniden önüme çevirdiğimde Rüzgar sandalyemi tutarak beni kendine çekti. “Şu sınırlar hakkında... biraz konuşsak mı?”

Elini yüzüme uzattığında kalbim hızlanmaya başladı. Parmakları nazikçe çeneme dokundu. “Ne konuşacağız?” diyebildiğimde aradan ne kadar geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ne zaman seni öpebileceğim?” Gözleri dudaklarıma kaydı. “Özledim.”

“Hızlı gitmemek konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Evet, bu evliliğin sadece kâğıt üstünde kalacağına dair de anlaşmıştık ama olanlar oldu.” Yüzünü bana yaklaştırdığında yutkundum. “Yavaş gideriz, zaten gitmek zorundayız. Yapamayacağımız şeyler var.” Sözlerinin ardından o da yutkundu. “Bir öpücük gerçekten bu kadar imkânsız mı?”

“Rüzgar... yapma.”

Pes edercesine bir nefes verip yüzünü geriye çekti. “Peki, sana ne kadar dokunabilirim? Nerene?”

Sürekli açıp kapattığı ellerinin bana dokunmak için tutuştuğunu görebiliyordum. Düşünceli bir ifadeyle mırıldandım. “Koluma dokunmanın bir zararı olmaz sanırım.”

Bunu söylediğim anda elini koluma uzattı. Parmaklarının tersiyle kolumu boydan boya okşadığında ürperdim. Sadece koluma dokunduğu halde beni bu kadar etkilediği için kendime mi kızmalıydım yoksa basit olması gereken bir teması farklı yönlerle taşıyan Rüzgar’a mı? Bilmiyordum.

“Başka?” diye sordu kolumu yukarı aşağı okşamaya devam ederken. Hem kıvrandıran hem de rahatlatan bir sıcaklığı teması. “Saçlarına da dokunabilir miyim?”

“Nasıl bir dokunma?”

“Öpebilir miyim?”

“Hayır.”

“Koklamak.”

“Olmaz.”

“Okşamak?”

“Yok.”

“Oynamak?”

“Oynamak ve okşamak hemen hemen aynı şey değil mi?”

“Değil. İstersen aralarındaki farkı şimdi gösterebilirim.”

Gözlerimi kısıtım. “Buna gerek yok.”

“Gerçekten çok acımasızsın.” Saçlarıma için için yanan bakışlarla baktı. Onlara dokunmak için nasıl çıldırdığını gözlerinden görebiliyordum. Bu ifadesine dayanamayıp teslim olmama ramak kalmışken, Rüzgar’ın yüzü yüreğimi hoplatan bir sırtışıyla aydınlandı.

“Peki, şöyle yapmaya ne dersin?” Yüzüme eğildi. “Daha hastane randevusuna çok var. Seni yukarıya çıkarayım. Ellerimi bedeninde gezdiririm. Nerene dokunup nerene dokunmayacağımı birlikte keşfetmiş oluruz.”

“Ne kadar yardımseversin öyle.”

“Sadece çözüm odaklıyım.”

“Şimdilik kolum yeterli.”

“Kolunu öpebilir miyim peki?”

Sorusuyla elimi yüzüme kapatıp gülmeye başladım. Elimde değildi. Sinirim bozulmuştu.

“Gayet ciddi bir soruydu.”

“Kolumu öpmek istemen biraz tuhaf değil mi yani?”

“Neden olsun? Sen benim kolumu ısıırıyordun.”

“O benim sevgimi gösterme biçimim, senin değil. O yüzden tuhaf geldi biraz.”

“Isırmak benim de yöntemlerimden biri.” Gözleri farklı bir bakışla parladı. “Belki kolunu hiç ısırmadım ama-”

“Tamam!” diye çıktım bir anda. Sözlerinin gidişatı yüzünden bednim alev topuna dönmüştü. “Koluma sadece parmaklarınla dokunabilirsin. Öpme konusuna sonra bakarız.”

“Bir soru daha.”

Dişlerimi gıcırdatarak ona döndüğümde yüz ifademden oldukça eğlenir gibi bir hali vardı. Gülümsedi. “Omzun da koluna dahil mi?”

“Sence dahil mi?” diye sordum. “Adı üstünde, omuz orası. Kola dahil olsaydı adı kol olurdu.”

“Bakış açısına göre değişir.”

“Bilmiyorum. Anatomi dersi gören sendin, ben değil.”

“O zaman dahil diyelim.”

“Neyse işte.” Oturduğum sandalyeden yavaşça kalktım. Daha randevuya çok vardı. “Ben kitap okuyacağım biraz.”

“Tamam, ben buraları toparlarım.”

Onu mutfakta bırakıp yukarı çıktım. Yatak odasına giden adımlarım kapısı kapalı odayı görmemle durdu. Burası boş bir odaydı. Bu eve taşınmadan önce gezmeye geldiğimizde emlakçımızın *ileride çocuk odası olarak kullanabilirsiniz* dediği odaydı.

Öyle olacaktı. Bu odayı çocuk odası yapacaktık. Tabii eğer her şey yolunda giderse... gitmezse de ömür boyu kapısı kapalı oda olarak kalacaktı benim için.

Kapıyı açıp içeriye baktım. Boştu. Boş olması önemli değildi. Bu odada bebeğimizle ilgili hiçbir eşya olmaması önemli değildi çünkü ben aklımdan doldurmuştum. Görünürde olmasa da zihnimde beşiğinin durduğu konum çok netti. Görünürde de olur muydu?

Lütfen, diye yalvardım içten içe.

Lütfen bu hayaller sonrasında yaşayacağım acıyı beslemek için kurulmuş olmasın. Lütfen bu oda bebek eşyalarıyla dolsun.

Randevu saati yaklaştığında banyoya girip dişlerimi fırçaladım ve üstümü giyindim. Bozulan örgümü açıp saçlarımı elimle kabarttıktan sonra aynadan kendi yansıma baktım. Uzun zaman sonra makyaj yapasım vardı. Çok abartmadan makyajımı yapıp memnun bir şekilde banyonun kapısını açtım ve alt kata indim. Makyaj malzemelerim ebeveyn banyosunda olduğundan evden çıkmadan önce oraya girmiştım. Rüzgar da alt kattaki banyodaydı.

Koridora çıktığımda alt kattaki banyonun kapısı açıldı ve Rüzgar dışarı çıktı. Bana yaklaştığında burnuma dolan kokuyla içime derin bir nefes çektim. *Çok güzel kokuyordu.*

Ondan gelen bu kokuya karşı koymakta zorlanarak biraz daha yaklaştım. “Hazırsan çıkalım,” diyen Rüzgar’ın sesi, bir anda dibinde bitmemle kısıldı. “Meltem?”

Rüzgar’ın elini tutup burnuma götürdüm. Mis gibi beyaz sabun kokusunu içime çekerken kendi ellerimin de böyle kokmasını isteyerek onu koridorda şaşkın bir biçimde bıraktım ve banyoya girdim. Ben daha çok sıvı sabun kullanıyordum, Rüzgar ise katı sabunla ellerini yıkıyordu. Sıvı sabunla elleri yeteri kadar temizlenmiyormuş gibi hissediyordu çünkü.

Suyu açıp ellerimi ıslattıktan sonra sabunu aldım ve ellerimi köpürte köpürte yıkamaya başladım. Ellerimi suyun altına tutup duruladıktan sonra havluyla üstünkörü kuruladım. Kokusunun gitmesinden korkuyordum.

Ellerimi burnumun üstüne kapatıp içime derin bir nefes çektim. O kadar güzel kokuyordu ki... Beyaz sabun kokusunu hep severdim. Hatta temizlik yaparken beyaz sabun kokulu temizleyicileri tercih ederdim. Keşke bir de parfümü olsaydı. Acaba var mıydı? Bunu kesinlikle araştıracaktım.

Ve bir de... keşke beyaz sabun tadında bir bisküvi olsaydı. Mükemmel olurdu. Beyaz sabun yemek istiyordum. Kimi zaman rujlarımı da ısırasım geliyordu ama hiçbirine bu kadar büyük bir açlık beslememiştim. Beyaz sabun kokan ruj ya da dudak nemlendiricisi var mıydı?

Bu da olmalıydı! Beyaz sabun, dünya üzerindeki en güzel şeydi.

Aç gözlerle lavabonun üstündeki sabunlukta duran beyaz sabuna baktıkten sinsi adımlarla yaklaştım. Eğilip kokusunu içime çektim tekrardan. *Yemek istiyordum. Beyaz sabun yemeye ihtiyacım vardı.*

“Hayır,” diyen Rüzgar’ın sesini duymamla büyülü bir andan çekilip alındım ve başımı banyonun girişinde dikilen Rüzgar’a çevirdim. Eliyle lavaboyu işaret etti.

“Bırak onu yerine. Isırmıyorsun.”

“Kokladım sadece,” dedim masum bir tavırla. Rüzgar bana yaklaşıp beyaz sabunu elimden aldı ve yerine koydu. İkimizin de elini suyun altına tuttuktan sonra dönüp sabundan bir ısırık almamdan korkmuş olacaktı ki beni sıkıca tutarak banyodan çıkardı ve kapıyı kapattı.

“Neyse ki birinci sınıf değilim,” dedi dışarıya rahatlarçasına bir nefes vererek.

“O zamanlarda hayatında değildim diye şükret sen. Tamam.” Kollarımı ondan kurtardığımda hızlı bir adımla önüme geçti. “Ben onu mu dedim şimdi? Birinci sınıfta çok sabun oyardık, o yüzden...”

“Ben anlayacağımı anladım. Boşuna nefesini tüketme.”

“Bok anladın. Anladığın falan yok,” dedi hafif bir sinirle. “Senin hayatımda olmayışına şükrettiğim bir saniye bile olmadı.”

Aksini iddia etmiş olmamın onu ne denli öfkeliendirdiğini alev alev yanan koyu kahvelerinden görebiliyordum. “Yokluğuna nasıl şükredebilirim ki?” diye sordu. Ağzından çıkan ihtimal cümlesine şaşırarak kaşlarını çatı. “Sen, kendimi bildim bileli benim tüm varlığım.”

Çatık olduğunu fark etmediğim kaşlarım onun sözlerinin etkisiyle gevşerken kalbimin bir bölümünün yumuşadığını hissettim. “Ne yaptın? Ben gittiğimde...”

“Peşinden gelmememi söyledin. Ben... canın daha fazla yanmasın diye söylediğini yapmayı düşündüm. Birkaç günlüğüne ama. Gerçi o kadar bile dayanamadım, hemen aramaya başladım seni. Gittiğine asla ihtimal vermediğim yerden çıktın. Gitmenden çok oraya gitmen kahretti beni.”

“Onlar o evde değilken... orada kötü hissetmem diye düşünmüştüm,” diye mırıldandım. Aslında kapıdan içeriye girdiğim anda bu düşüncemin yanlışlığını da fark etmiş ancak inatla diretmişim. Kendime yaptığım en büyük kötülüktü. Ve en kötü yanı, bunu yalnızca kendime yapmamıştım. Orada olmak beni öyle büyük bir baskının ve stresin altına sokmuştu ki varlığını bilmediğim bebeğimi neredeyse kaybedecektim.

“Şimdi buradasın,” dedi Rüzgar. Aklımdaki düşüncelerden haberdarım gibi bakıyordu. “Buradasınız. Kalan hiçbir şeyin önemi yok.”

Kafamı onaylarcasına salladığımda beraber evden çıktık. Rüzgar kapımı açıp beni arabaya bindirdikten sonra sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı ve elini benim koltuğumun arkasına koyup omzunun üstünden arkaya bakarak geri geri çıktı. Bir yandan da tek eliyle direksiyonu çeviriyordu.

Park halinden çıkıp hastaneye doğru sürerken parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu. Heyecanlıydı. Bebeğimizin kalp atışlarını dinleyebilmek için sabırsızdı ancak yine de bu, arabanın hızına yansımıyordu. Belki uyandığı ve hatta üstünü değiştirdiği saate yansımıştı ama arabanın hızına yansımamıştı. Güvenli bir şekilde hastaneye vardık.

Arabadan indiğimizde, Rüzgar elini kolumun üstüne koyarak yürümeye başladı. Adımlarımı durdurup, “Araba?” diye sordum.

“Ne?” dedi anlamayarak.

“Kapıları kilitlemedin.”

Fark ettirdiğim bu gerçekle duraksadı ve arkasına doğru baktı. Arabanın anahtarını cebinden çıkarıp kapıları kilitlediğinde şapşallığına gülmeden edemedim. Güldüğümü duyunca gözleri yüzüme döndü. O da kendi haline gülerken beraber hastaneden içeriye girdik.

Randevu saatimizden on dakika kadar önce gelmiştik. Ben odanın önündeki boş koltuklardan birine yerleşirken, Rüzgar yanımda ayakta diki-lerek beklemeyi tercih etti. Elimi karnıma koyup benimle beraber bekleyen hamilelere baktım. Aralarında hamileliğinin en başında olan bendim. Ka-lan hepsinin karnı belirginleşmişti.

Çıkık karınlarına imrenerek baktım. Bebeğimin vücudumda kendini bu denli belli etmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Belirtilerini hissediyordum, bebeğimi manevi anlamda da hissediyordum. Hamile olmayı sevmeye başlamıştım. Bir an evvel tekmelerini, hareketlerini hissedebileceğim evreye geçmek istiyordum.

“Meltem Ataoğlu?”

Adımı duymamla oturduğum yerden doğruldum. Başımı Rüzgar’a çevirdiğimde bakışlarımız buluştu. Derin bir nefes alarak içeriye önce ben girdim. Rüzgar da hemen peşimden geldi.

“Hoş geldiniz, Meltem Hanım,” dedi doktorum gülümseyerek. Durumundan dolayı yakın iletişim halindeydik. Aklımdaki soruları büyük bir özenle cevaplayıp içimi ferahlattığı çok olmuştu. Sadece bunun için bile kocaman gülümseyebilirdim. Ancak hem bunun için hem de bebeğimin kalp atışlarını yeniden dinleyecek olmanın getirdiği heyecanla gülümsedim.

Sedyeye uzanıp karnımı açarken, doktorum son kontrolümden bu yana her şeyin nasıl gittiğini sordu. Rutin muhabbetimizi ederken cihazı da bir yandan karnımda gezdiriyordu.

“Her şey yolunda, değil mi?” diye sordu Rüzgar. Başucumdaydı. Doktor, onaylarcasına başını salladı. “Her şey yolunda. Bebeğinizin gelişimi normal bir şekilde ilerliyor. Riskli dönemi atlatmak üzereyiz. Yine de tedbiri elden bırakmamakta fayda var.”

Kafamı aşağı yukarı salladım. Rüzgar’a baktığımda göz göze geldik. Bebeğimizin kalp atışlarıyla ilgili nasıl sabırsızlandığını bir kez daha görürken doktora döndüm.

“Bebeğinizin kalp atışlarını dinleyebilir miyiz? Geçen sefer eşim yanımda yoktu.”

“Tabii,” dedi doktor kafasını sallayarak. Taburesini geriye ittirdiğinde Rüzgar’ın kıpırdandığını gördüm. Kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde dikiliyordu. Bir saniye geçmeden dirseğini diğer eline yasladı ve parmaklarıyla çenesini sıvazladı. Onun heyecanıyla dalga geçecek durumda değildim çünkü ben de çok heyecanlıydım. Nefesimi tuttum.

Bebeğimizin kalp atışları odanın içini doldurmaya başladı.

İlk kez dinliyormuşum gibi mest olurken, gerçekten de ilk kez dinleyen Rüzgar’ın tepkisini merak ederek yüzüne baktım.

Az evvel çenesini sıvazlayan parmakları olduğu yerde öylece duruyordu. Donakalmıştı. Koyu kahverengi gözleri irileşmiş, hafiften aralanmış dudaklarıyla tam bir şaşkınlık tepkisi veriyordu. Duyduğuna inanamıyordu. Karnımın içindeki ufacık bebeğimizin kalp atışlarını dinlediğine inanamıyordu.

Bebeğimizin kalbi attıkça, Rüzgar onun kalp atışlarını dinlediğine inandı. İnandı ve nihayet kavradığı bu gerçek karşısında gözleri yaşardı. Elini dudaklarının üstüne kapattığını gördüm. Gözleri iyice yaşlarla dolup taşarken tek gamzesi yanağında belirginleşti.

Hasretle baktım tek gamzesine. Bunca zamandır hiç görmediğimden değildi ama bebeğimizle ilgili konularda böyle içten gülümsemesini o kadar çok istemiştım ki... hem bebeğimizin kalp atışlarına hem de Rüzgar’ın gülümsemesine ağladım.

Rüzgar, elini elimin üstüne koyduğunda gözlerimiz saniyelik ama duygusal bir ana tanıklık etti. Elimi desteklercesine sıktı. Gözleri yaşlarla dolu olsa da içleri gülüyordu.

Baba olmak *istiyordu*.

Belki bunca zamandır istememişti, belki hamile olduğumu düşündüğü o ilk anda da istememişti. Alışamamıştı baba olma fikrine. Çabalayacağını zaten söylemişti. Baba olmak için uğraşacağını biliyor olsam da bunu şevkle istemediği gerçeği de ortadaydı. Birkaç gün önce, baba olmak istediğini söylediğinde samimi olduğunu biliyordum. Ancak şu an onun kalbinde değişen dengeleri görmüştüm. Bebeğimizi sevdiği gibi baba olma fikrini de sevmişti.

Biraz da bu ağlattı beni. Doktorun odasından gözyaşları içerisinde çıktım. Rüzgar elinin tersiyle gözlerinin ıslaklığını silerken, bu ana hazırlıklı olduğum için çantamdaki peçetelerden birini kendim için alıp diğerini ona uzattım.

Ses çıkarmadan aldı. Beraber hastaneden çıkıp arabaya ilerlerken adımlarımız gittikçe yavaşlıyordu. İçime derin bir nefes çektim. Ben bir şey so-ramadan Rüzgar konuştu.

“Çok değişik bir şey,” dedi kafasını iki yana sallayıp gülerken. Başının arkasını kaşıdı. “Çok...” diye mırıldanırken karnıma baktı. Baktı, baktı ve baktı.

Diyecek bir şey bulamıyordu. “Değişik,” dedi tekrardan. “Ben... mest oldum.”

Karnıma doğru o gülen gözleriyle bakarken midemde kelebeklerin uçuştüğünü hissettim. Rüzgar bana yaklaştı ve elini karnıma yasladı. Bu, karnıma dokunduğu ilk andı. Donakaldım. Yüzündeki ifadeye bakarken şaşkınlığım da büyüyordu. Karnıma dokunduğu ilk an değil miydi? Nasıl bunu hep yaptığı bir şeymiş gibi yapabiliyordu?

“Ona dokunmaktan korkmam ne aptalcaymış,” dediğinde koyu kah-velerini gözlerime çevirdi. “Kalbinin nasıl güçlü attığını duydun, değil mi? Karnına dokunarak bebeğimize bir zarar geleceğini düşünürken onu çok hafife almışım.”

Başparmağıyla karnımı okşadığında kalbim taze hislerle çevrelendi. Sanki karnımın üstünden bebeğimizin yüzünü seviyordu. Parmağı öyle usulca okşuyordu ki.

“Çok küçük, Meltem. Çok küçük ama kalbi çok güçlü atıyor. İnanamıyorum ben ona.” Parmağını çok hafif bir şekilde karnıma bastırdı. “Burada olduğuna...”

Ben de ellerimi karnımın üstüne koyduğumda Rüzgar’ın eli, ellerimin altında kaldı. Bakışlarını kaldırıp gözlerini gözlerime dikti.

“Ben de inanamıyorum bazen,” dedim aynı onun gibi büyülendiğimi belli eden sesimle. Ellerimi ve dolayısıyla onun elini karnıma doğru bastırdım. “Ama burada.”

Rüzgar, yılların yorgunluğunu atmış gibi bir havayla omuzlarını çökertti. Başını hafifçe sağa eğerken, gözlerinin yüzümdeki her bir santimin kaçınıcı ezberini yaptığından habersizdim.

“Evet, burada.” Gözlerini kısa bir anlığına yumdu. “Şükürler olsun ki,” dediğinde içim titredi.

Şükreliyordu. Başta istemediği bebeğimizin varlığına şimdi şükreliyordu.

Gözlerini tekrardan açtığında gözlerimin içine daha önce hiç denk gelmediğim bir yoğunlukla baktı. Rüzgar bana hep güzel bakardı ama şimdi

o da bu kadar hissi bakışlarında taşıma kapasitesine yeni erişmiş gibiydi. Gözlerinin içi gülüyor, ağlıyor, heyecanlanıyor, telaşlanıyor ve korkuyordu. Hepsini aynı anda yaşıyordu. Biliyordum çünkü ben de hepsini aynı anda yaşıyordum.

Gözlerimi kırptıştırarak anın duygusallığından sıyrılırken, "Gidelim mi?" diye sordum. Ellerimi karnımdan indirdim. Rüzgar da indirdi ve kafasını salladı. Beraber arabaya doğru ilerledik. Kapımı açtığına koltuğa yerleşip emniyet kemerimi bağladım. Rüzgar da arabayı çalıştırdı.

"Sen beni bırakıp kliniğe gideceksin, değil mi?"

"Evet bitanem. Şey gelecek eve..." Dudaklarını birbirine bastırıp kısa bir an düşündü. *Annem* diyemiyordu. *Handan Hanım* da çok resmi kaçıyordu. *Handan teyze* dese çok saçma olurdu. Yaşadığı karmaşayı görüp buna son vermek isteyerek, "Evet," dedim. "Gelecekti. Aslında ben de ona gidebilirim."

"O herif orada mı?"

"Kim?" diye sordum bir an için anlamayarak. Rüzgar, bana kısa bir bakış attı. "Efe mi?"

Homurdandı. "Evet, o."

"Hiç bilmiyorum ki. Sormadım. Orada olsa ne olacak?"

"Ne demek ne olacak? *Olmayacak*," dedi üstüne bastıra bastıra. "Senin olduğun ortamda o adam olmayacak."

"Evli olduğumu kanıtlarıyla beraber biliyor artık. Konuşmaya bile çalışmaz."

"Umurumda değil. Beni sinir eden şey zaten evli olduğuna inanmak için kanıt araması. Sen söylediğinde tamam deyip kapatacağı o çenesini, bir daha da yanına yaklaşmayacaktı. Zevzek."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülme isteğimi baskılamaya çalıştım. Kıskanmıştı, bunu biliyordum ancak dahası sinirliydi. Efe bana asıldığı için değil, evli olduğumu söylememe rağmen inanmayıp beni rahatsız ettiği ve bu haddi kendinde bulduğu için sinirliydi. Rüzgar'ın en nefret ettiği şeylerden biriydi bir insanın sınırlarını bilmemesi.

"Kim olduğumu anlamadı biraz da. Handan anne... teyze..." Yüzümü ekşitip kafamı iki yana salladım. "Söylemedi benim kim olduğumu, arkadaşımın kızı deyip geçiştirdi. Bu gerçeği açıklamak için senin hazır olmanı bekliyor."

“Birinin karısı olduğun bilgisi verildikten sonra irdelemeye devam etmesi onun yüzsüzlüğü.”

Ne dersem diyeyim Efe’ye olan sinirini hafifletemeyecektim. “Belki bilse kim olduğunu iyi anlaşılabilirsiniz.”

Rüzgar’ın kaşları çatıldı. “Kuzenin ya o senin,” diyerek açıkladım. “Belki bilse gerçekten kim olduğunu iyi anlaşılabirdiniz.”

Rüzgar’ın direksiyondaki elinin orayı sıkıldığını fark ettiğimde konudan hoşlanmadığını anlayıp üstüne gitmedim.

“Neyse, eve gidelim. Dediğin gibi oradaysa eğer ben de gitmek istemiyorum.”

Direksiyondaki tutuşu biraz olsun gevşedi. “En çok bu huyunu seviyorum sanırım,” dedi birden. Başımı ona çevirdim. “Canımı nasıl yakacağını çok iyi biliyorsun ama bana kırgın olduğunda bile kasıtlı olarak bunu yapmıyorsun.”

Söyledikleriyle hafifçe gülümserken başımı önüme çevirdim. “Bana olan güveninin zedelenmemesi için elimden geleni yaptım hep. Senin bana güven verdiğin gibi ben de sana güven vermek istedim.” Dışarıya derin bir nefes bıraktım. “Ne kadar başarılı oldum bilemem...”

“Düşündüğünden daha çok,” dedi Rüzgar dalgın bir şekilde. İkimiz de sessizleştik.

Rüzgar, sabah bahsettiğimiz gibi arabayı bir marketin önünde durdurduğunda hevesle arabadan indim. Market gezmeyi çok seviyordum.

Marketten içeriye girdiğimizde, Rüzgar bir market arabasını önüne çekip sürmeye başladı. Elimi market arabasının üstüne koydum. “Ben süreceğim,” dediğimde başını hafifçe eğip bana baktı.

Gülüp kafasını salladıktan sonra arabayı benim kontrolüme bıraktığında beraber rafların arasında gezinmeye başladık. Uzun zamandır dışarıya çıkmadığım için evin eksiklerini hep telefonumdan verdiğim siparişlerle gideriyordum. Market raflarının arasında dolaşmayı gerçekten çok özlemiştim.

Sebze reyonunun önüne geldiğimizde, Rüzgar seçtiği ve bana gösterdikten sonra onay verdiğim patatesleri poşetlere doldurmaya başladı. Tüm sebzeler için aynı rutini gerçekleştirdik. Oradaki işimiz bittiğinde market arabasını ilerletmeye devam ettim.

Evin çok fazla eksikliği yoktu ancak yine de raflara bakına bakına ilerliyordum. Rüzgar’ın arabaya bir şey koyduğunu fark ettiğimde dikkatimi

ona verdim. Elindeki şemsiye çikolataları bırakıp doğruldu. Ona baktığımı hissederek gözlerimin içine baktı.

“Kahve alacağız ya sana, onun yanında yersin.”

Gözlerim heyecanla büyüdü. Kahvelerin olduğu reyona geldiğimizde benim için kafeinsiz, kendisi içinse normal kahve aldı. İlerlediğimizde kişisel bakım reyonuna geldik.

Sabunların olduğu rafın önünden geçerken, Rüzgar her an birini kapıp ısıracığımı düşünmüş olacaktı ki elini belime yerleştirerek bunu yapmama engel oldu. Kokularını içime çeke çeke yanlarından ayrıldım. Ayrılırken arkama hüzünlü gözlerle bakıyordum. Sabunların yenilemiyor olması çok acımasızcaydı.

Başımı önüme çevirdiğimde Rüzgar’ı dürtüp çenemle ileriye işaret ettim. “Tıraş losyonu al kendine, seninki bitmek üzereydi.”

“Benimki nasıl bitmek üzere? Yeni almıştım.”

“Tamam ama biter yakında. Sadece sen kullanmıyorsun ki,” diyerek pot kırdığımda kaşlarını kaldırdı. Bakışlarımı kaçırarak mırıl mırıl konuşmaya devam ettim. “Seviyorum kokusunu, bileğime döküyorum bazen.”

“Kokusunu seviyorsan ben yanağıma sürdüğümde beni öpebilirsin. Tıraş losyonumu kullanman yasak. Belki tıraş olmadığım günler bileğine birkaç damla dökebilirsin.”

“Ne bu cimrilik?”

“Cimrilik değil, tasarruf. Tavsiye.” Tıraş losyonunu alıp arabaya bırakırken, gözlerimin içine muzip bir tavırla bakmaya devam ediyordu. “Koklayarak öpersen kokusu daha çok gelir hatta.”

“Tavsiye için sağ ol,” dedikten sonra ben de aynı tıraş losyonundan bir tane aldım. “Bunu ben kullanacağım. Senin malını kullanmayayım şimdi. Benden değerli anladığım kadarıyla.”

“Yok,” dedi Rüzgar onaylamaz bir ses çıkarırken. “Anlamamışsın. Ne bu alınganlık?”

“Sen benim çocuğumu taşıyor olsaydın ben senden bir losyonu sakınmazdım.”

“Ben de sakınmıyorum. Hatta sana kendimi sunuyorum kokuyu iyice al diye, daha ne yapayım?”

Tek omzumu silkip elimdeki losyonu göğsüme çektim. Rüzgar dışarıya derin bir nefes verip, “Bana bak,” dedi ve eliyle yanaklarımı sıkıştırdı. Mecburen göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsüyordu.

“Senden hiçbir şeyimi sakınmam. Al, kullan hepsini. Benim her şeyim senin.” Elini yanaklarımdan çekerken, “Artık sizin,” diye ekledi. “İkinizin.”

İkna olduğumu fark ettiğinde elimdeki losyonu alarak onu da arabanın içine bıraktı. Market arabasını itirmeye devam ettim. Eksik bir şey kalmamıştı. Bu yüzden kasaya doğru sürmeye devam edecektim ki Rüzgar elini arabaya koyarak hareket etmeme engel oldu.

“Bekle,” dedikten sonra bana baktı. Göz göze geldiğimizde *ne oldu* dercesine salladım kafamı.

“Yok mu alacakların?” diye sordu. Bakışlarımı önünde durduğumuz reyonu çevirdim. Kırtasiye malzemelerinin satıldığı reyondur.

“Yok,” dedim bir yandan da hatırlamaya çalışarak. Öyle bir şey mi söylemiştim?

“Var var,” dedi ısrarla. “Açık öğretimden üniversiteye kayıt yaptırmadın mı sen? Sınavların olacak. Not tutacak defterler alman lazım.”

“Gerek var mı ki?” diye sordum çiçek desenli defterlere bakarken. “Kâğıtlara not alırım. Evde bir sürü var.”

“Öyle çok dağınık olur. Defter ve renkli kalemler alman lazım. Bak mesela,” dedikten sonra simli kalemlerden birini eline aldı. “Bunun gibi.”

Gözlerine baktığımda birkaç gün önce konuştuğumuz konu geldi aklıma. İlkokuldayken sınıf arkadaşımın defterlerine ve kalemlerine nasıl özendiğini anlatmıştım. Aynı defterleri senelerce kullandığımı, onun sahip olduğu hiçbir şeyin bende olmadığını...

Şimdiyse Rüzgar beni renkli renkli kalemlerle ve defterle dolu bir rafın önüne getirmiş, çocukluğumda sahip olmadığım ne varsa almam için bir fırsat sunuyordu.

Gözlerim dolduğunda başımı önüme çevirdim. “Rengi güzel değil onun,” dedim boğuk çıkan sesimle. “Pembesi yok mu?” Gözlerim yaşardığı için ben göremiyordum.

“Var, burada. Bak.” Bana uzattığı simli kalemin kapağını açıp elimin üstünü hafifçe çizdim. Rengi çok güzeldi. Simli kalemler kullanmak için biraz büyük kaçıyordum ama kendi kendime aldığım notları kim görecekti ki? Hem bunlarla illa ders notu almak zorunda değildim. İstedğim şeyi yazardım.

“Tamam o zaman. Bu olsun,” dediğimde kalemi elimden alıp market arabasına bıraktı. “Başka?” diye sordu.

“Şey vardı bir de... Bir kalem ama içinde birden çok renk vardı. O var mıdır acaba burada?”

“Şu mu?” diyerek bana gösterdiği kaleme baktığımda hevesle başımı salladım. “Evet, o!”

Rüzgar gülümseyerek kalemi arabaya bıraktı. Bir tane de renkli kalem seti aldım. Sarı renkli kalemleri pek sevmezdim çünkü kâğıt üstünde rengi görünmüyordu. Onun dışında istediğim tüm renkler vardı, bu yüzden aldım. Kendime güzel defterler de aldıktan sonra bir dosya bir de sekreterlik dosya bıraktım market arabasının içine. Şu an için kullanacağımdan emin değildim ama en iyi ihtimalle seneye üniversiteye başladığımda mutlaka kullanırdım.

“Tamam herhalde,” dedim market arabasına bakarken. “Bu kadar yeter.”

“Emin misin? Başka bir şey yok mu?”

“Varsa da aklıma gelmedi şu an.”

Rüzgar, eğilip eline bir şey aldı ve bana doğru uzatırken gözlerimin içine baktı. “Peki ya bu?”

Bakışlarımı eline çevirdiğimde tuttuğu ponponlu kalemi gördüm. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Evet, Zeynep’te bundan da vardı!

“Anladığım kadarıyla bunu da alıyoruz,” dedikten sonra kalemi market arabasının içine bıraktı. *Ponponlu kalemim olacaktı.*

İstediğim her şeyi almış olmanın sevinciyle marketten çıktığımda arabaya doğru ilerledim. Rüzgar da peşimden geliyordu. “Bagajı açar mısın?” diye sorduğunda cebinden arabanın anahtarını alıp dediğini yaptım. Poşetleri bagaja yerleştirip kapattı ve ben ön koltuğa ilerlerken benden önce davranıp kapımı açtı.

Tam binecektim ki duraksadım. Rüzgar’ın gözlerinin içine baktığımda beni izlediğini gördüm. Göz göze geldiğimizi fark edip silkelendi ve *ne oldu* dercesine göz kırptı.

“Teşekkür ederim,” dedim büyük bir içtenlikle. Gülümsedi. Tek gamzesi yanağında belirginleştğinde parmaklarımın ucunda yükseldim. Bir öpücüğü hak etmişti.

Yanağındaki gamzenin üstüne ufacık bir öpücük bırakıp hızla geri çekildikten sonra arabaya binerek kapıyı kapattım. Rüzgar sersemlemiş bir halde olduğu yerde dikilmeye devam etti. Parmaklarıyla yanağına dokunduğunu gördüğümde onun üstündeki etkime sıırıtmadan edemedim.

Bir süre kalakaldıktan sonra silkelenerek kendine geldi ve arabaya bindi.

12. BÖLÜM

Berk Baysal - Yaralarını Ben Sarayım

A raba o tanıdık binanın önünde durduğunda karnıma saçma bir heyecan dalgası saplandı. İlk kez geldiğim bir yer değildi. Aynı zamanda yanımda oturan Handan annenin de ilk kez geldiği bir yer değildi ancak heyecanını buradan hissediyordum.

İkimiz de birbirimize kısa bir bakış atıp arabadan indik. Handan anne girmem için kolunu uzattığında kolumu onunkine doladım.

“Acaba Rüzgar müsait midir?” diye sordu. Sabah Rüzgar işe gittikten kısa bir süre sonra beni görmeye gelmişti. Beraber oturup sohbet ettiğimiz birkaç saatin ardından evde durmaktan ne kadar sıkıldığımı elevermiştim. Kesinlikle dile getirmemiştim ancak surat ifademden anlaşılıyor olmalıydı. Böyle olunca da Handan anne, Rüzgar’ın kliniğini ziyaret etme fikrini ortaya atmıştı.

Bu fikre balıklama atlamıştım. Kliniği ne zamandır görmüyordum. Benim gibi diş hekimi korkusu olan birinin özleyeceği bir yer olmamalıydı. Ancak o kadar uzun zamandır hastane ve ev arasında mekik dokuyordum ki bu ortam değişikliğine ihtiyacım vardı.

Rüzgar’ın kliniği birinci katta olmasına rağmen asansörle çıktık. Kapının önünde durup zili çaldığımda içerideki gürültüyü az çok duyabiliyordum. Yine yoğun bir zamana denk gelmiş olmalıydık.

Kapı açıldığında Sibel bizi karşıladı. *Dişimin çekildiği gün ellerimi koltuğa bağlayan Sibel.* Beni görünce yüzünde beliren mahcubiyeti birkaç saniye içerisinde sakladı.

“Hoş geldiniz,” dedi geniş bir gülümsemeyle. İçeriye doğru bir adım atacakken ayaklarımda galoş olmadığını fark ettim.

“Sibel, ünit birdeki hastanın-” Rüzgar’ın sesini duyduğumda kafamı hemen sesin geldiği yöne çevirdim. O beni daha önce görmüş olacaktı ki sözlerine devam edemedi. Gözlerindeki şaşkınlık oradan çekildi ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

“Bu ne güzel bir sürpriz?” diyerek kapının önünde bize katıldığında benim de dudaklarım yukarı kıvrıldı. Kurnazlık ederek eğilip saçımdan öptü. Dışarıya karşı aramızda yaşanan sorunları yansıtmayacağımı biliyor ve bunu bana karşı kullanıyordu.

Bakışlarını annesine çevirdi. “Hoş geldin,” dedi ona da başını kısaca sallayarak. Sonrasında elini dirseğime yerleştirdi. “Geçsene içeriye.”

“Galoşları giyeyim de önce,” dedim. Kaşları kısa bir an için çatıldı. “Galoş giymene gerek yok, burada bekle.”

Bir şey söylememe izin vermeden odasına doğru koşar adımlarla gitti. Geri döndüğünde elinde lila rengi terlikler vardı. Onları kapı eşiğine koyup önümde eğildi ve ayak bileğimi tutarak ayakkabımdan çıkarmaya çalıştı.

“Bunlar kimin?” diye sordum. Terliklerin deliklerinde parlak tokaları vardı ve ayak numarası olarak bir erkeğe ait olamayacak gibi duruyordu. Klinikteki tek kadın çalışan Sibel’di. Rüzgar cevap verene kadar bunların Sibel’in terliği olduğuna dair bir tahmin yürüttüm.

Rüzgar, “Senin,” diyerek ayakkabılarımı çıkardı ve terlikleri giymeme yardımcı oldu.

Doğrulduğunda başımı biraz yukarı kaldırıp gözlerine baktım. “Bir süre önce almıştım. Buraya ziyaretlerinde giyersin diye düşündüm. Çok rahatlar. Bunları çıkarıp ayakkabı giymek insana zulüm gibi geliyor.”

Kliniğin içine doğru birkaç adım attığımda neden bahsettiğini anladım. Sanki yürürken ayaklarıma masaj yapıyordu. Bir mucizeymiş gibi tekrar terliklerime bakarken az önce fark etmediğim detay dikkatimi çekti.

Terliğin üstünü süsleyen tokalardan biri rüzgârgülü şeklindeydi.

“Oha,” dedim tepkimi engelleyemeyerek. “Rüzgar, şuna bak.” Terliğimdeki tokayı gösterdim. Baktı, bir saniye sonra kafasını kaldırıp gözlerini yine gözlerime dikti.

“Evet, rüzgârgülü.”

“Terlikle beraber mi geldiler?”

“Hayır, ben aldım.”

“Sen mi?” Terliğimdeki diğer tokalara baktım. “Hepsini sen mi aldın?”

“Evet.”

“Sen şimdi bana terlik aldın, yetmedi bir de onu süslemek için toka mı aldın?”

“Evet?” dedi tekrardan. Bu kez kafası karışmıştı. Neden böyle ısrarla sorduğumu anlamıyordu belki de.

“Hoşuna gitmedi mi? İstersen çıkarabilirim.” Yere eğildi. “Terlik sade geldi, senin bu süsleri sevebileceğini düşündüm.” Terliğimdeki tokalardan birine dokunduğunda ayağımı geri çektim.

“Bekle,” dediğimde kafasını kaldırdı. “Hepsini çok sevdim. Teşekkür ederim.”

Kendi terlikleri oldukça sadeydi. Onun düz, beyaz terliklerinin karşısında benim mor ve süslü terliklerim çok tatlı duruyordu. Bunu sevebileceğimi düşünüp terliklerim için toka alması bana çok tatlı gelmişti. Belki olması gerektiğinden bile tatlıydı. Zorlasam şu an burada ağlayabilirdim.

Rüzgar doğrulup ayağa kalktı. Hep beraber onun odasına geçtiğimizde oraya aldığı minik buzdolabından su çıkardı ve kapağını açıp bana verdi. Susadığımı o anda fark ettim.

Kendi rahat sandalyesi hemen masanın arkasında olmasına rağmen benim oturduğum koltuğun kolçağına yerleşti.

“İşler nasıl gidiyor oğlum?” diye sordu Handan anne. Rüzgar ellerini kucığında birleştirip, “Güzel gidiyor,” dedi. “Benim askerden gelmemi bekleyen çok hastam vardı. Son birkaç günüm onların yoğunluğuyla geçti. Vakıfta işler nasıl?”

“Gayet güzel,” dedi Handan anne. “Yeni eğitim öğretim yılı başlıyor. Bazı burs başvurularını değerlendiriyoruz. Bir yandan da mezun ettiğimiz öğrenciler var, inşallah güzel yerlere gelecekler.”

“İnşallah. Çay içer miydin?”

“Olur, alırım bir tane.”

Bana baktı. “Sen? Yok, sen su iç. Şu dolap suyla dolu. Bunu bitirince yenisini içersin. Karnınız aç mı peki?”

“Kızım ile bir şeyler atıştırıp geldik. Ben aç değilim tabii ama Meltem’im iki canlı, bir şeyler yese fena olmaz.”

Meltem’im, kızım... İçim bu sözlerle sıcacık olurken Rüzgar’ın bana baktığını hissedip bakışlarımı ona çevirdim. Gülen gözleri yüzümde geziniyordu. Handan anneyle aramdaki bağı çok seviyordu.

“Benim bir şey yiyelim yok şu an, teşekkür ederim.”

“Peki, olursa emrine amadeyim biliyorsun.” Annesine baktı. “Ben çayını getirip geliyorum, sonra hasta başına geçmem gerekiyor. Siz burada dilediğiniz gibi takılabilirsiniz.”

Rüzgar koltuğumun kolçağından kalktığı anda Handan anne ona seslendi. “Oğlum, ben...”

Tekrardan koltuğumun kolçağına oturdu. “Bir sorun mu var?”

“Bunun için üstünde bir baskı oluşturmak istemiyorum,” diyerek başladı söze. Ne söyleyeceğini az çok tahmin ediyordum. Handan annenin ara sıra dilinde dolanan bir konuydu. Hiç açıkça konuşmamıştık ancak canını sıkan gerçekleri görebiliyordum.

“Sen de hazır olduğunda, senin kim olduğunu herkese ilan etmek isterim.”

Rüzgar’ın donakaldığını hissettim. Birleştirdiği elleri kendini sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Sertçe yutkundu. Bakışlarını annesinin gözlerinden kaçırarak parmaklarına dikti.

“Anlıyorum,” dedi sessizce. “Seni anlıyorum ama ben bir *Yıldırım* değilim.”

Kafasını kaldırıp direkt annesinin gözlerine baktı. “Emir Yıldırım... İsmim bu olacaktı, değil mi?” Handan anne usulca başını salladı. “Bu ismi hiç kullanmak istemediğimi anladığını düşünüyorum. Ben Emir Yıldırım değilim, hiç olmadım.”

“Tabii ki,” dedi Handan anne kısıp bir sesle. Gözlerinde samimi bir anlayış olmasına rağmen ses tonu kırgındı. “Ben kim olduğunu ilan etmek istiyorum derken daha çok benim neyim olduğunu herkesin bilmesini istediğimden bahsediyordum.”

“Evet...” Rüzgar içine derin bir nefes çekti. “Bunun için kendimi hazır hissetmiyorum.”

Gözlerindeki anlayış yerini kırıklığa bırakırken kendini hızlıca toparladı. “Tabii ki,” dedi tekrardan. “Ne kadar zamana ihtiyacın varsa.”

Rüzgar hafifçe tebessüm etti. “Teşekkür ederim.” Ardından kalktı ve Handan anneye çayını getirip hastasının yanına döndü. Yalnız kaldığımızda konuşmaya başlamadan önce çayından huzur içinde bir yudum almasını bekledim.

“Sabırlı ol, Handan anne. Rüzgar için tüm bunlar çok yeni. Bocalaması geçtiğinde ve duruma alıştığında her şey çok güzel olacak. Ben buna

inanıyorum.” Konuşmamı samimi bir tebessümle desteklediğimde Handan anne sözlerimi içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı.

“Sabretmeye çalışıyorum kızım. Ben yirmi yedi yıl sabrettim.” Gözleri yaşardığında onları hızlıca kırptırıp yukarı baktı. “Sanırım insan bu kadar uzun süre sabrettikten sonra tek bir saniye kaybetmeye dahi tahammül edemiyor.”

“Belki de,” dedim. Bakışlarını yüzüme dikti. “Ama bence buna kaybetmek denemez. Bundan bir süre önce Rüzgar’la hiçbir iletişimin yoktu. Oysaki şimdi yüzüne bakıyor, seninle sohbet ediyor. Zamanla daha da iyi olacak.”

“Umarım,” dedi. Bir süre oturup başka konulardan konuştuk. Handan anne ile olan bağımı Rüzgar’dan daha hızlı ilerlettiğim gerçeği ortadaydı. Rüzgar’ın yaşadıkları için ben de çok kırgındım. Hayatının büyük bir çoğunluğunu yalnız geçirdiğini her düşündüğümde içim acıyordu. Handan annenin çabaladığım görüyordum ve sanırım onunla konuşmak benim için daha kolaydı.

“Ben artık yavaştan kalkayım, vakıf toplantısına katılacağım. Rüzgar’ın işi de yakında bitmeyecek sanırım?”

“Bazen çok uzun sürüyor işi,” dedikten sonra ellerimle koltuktan destek alarak ayaklandım.

“Kızım sen niye kalkıyorsun? Otursana.”

“Zaten tek yaptığım oturmak. Seni geçireyim, Rüzgar’a bakarım bir.”

“Peki o halde. Ama sonra hemen oturacaksın.” Parmağını bana doğru salladığında kıkırdadım. Beni kucaklayıp yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. Kucaklamaları hiçbir zaman kısa sürmezdi. Sıkı sarılıyordu. Sarılmalarımız esnasında o içindeki annelik yapma hasretini gideriyordu, ben de birinin kızı olma hasretimi... İki taraf da kazançlıydı.

Handan anneyi yolcu edip Rüzgar’ın odasına geri döndüm. Biraz bilgisayarda takılmayı düşünerek masasının arkasına geçtiğimde masanın üstündeki çerçeve dikkatimi çekti. İlk kez gördüğümünden değildi. Rüzgar’ın benimle olan bir fotoğrafını çerçeveletip klinikteki masasına koyduğunu biliyordum. Ama...

Çerçevenin kenarına bebeğimizin ilk ultrason fotoğrafını ilıstirmıştı.

Askere gitmeden önce kendine bir ultrason fotoğrafı alıp gittiğini söylemişti ancak yine de onu burada, bizim fotoğrafımızın kenarında tutması çok tatlıydı.

İçime bir anda yüklenen enerjiyle oturup bilgisayarda takılmak yerine kliniğin içinde dolaşmaya karar verdim. Rüzgar'ın çalıştığı üniten önünde adımlarımı durdurduğumda sırtı bana dönük bir halde hastasıyla uğraştığını gördüm. Bazen medikal formasının üstüne beyaz önlüğünü giyiyor bazen de giymiyordu. Dolayısıyla şu an sadece medikal formasıylaydı ve o elindeki aleti hastasının ağzında her döndürdüğünde kol kasları geriliyordu.

Elimi kapının eşiğine yaslayıp Rüzgar'ı baştan aşağı süzerken dizinin arkasına sarılmış olan eli görmemle donakaldım. Hastası elini Rüzgar'ın bacağına sarmıştı. Savunmasız hissettiği bir anda tutunacak bir yer aramasını anlayabilirdim ama... *kocamın bacağına* dokunmak zorunda değildi. Üst bacağından bahsediyordum. Orası tehlikeli bir şekilde özel bölgesine yakındı ve hastası da bir kadındı.

"Rüzgar?" diye seslendiğimde başını bana çevirdi. "İşin ne zaman biter?"

"En fazla on dakika sürer güzelim. Neden ayakta dikiliyorsun?"

"Canım sıkıldı." Odasına geri dönmek yerine onlara yaklaştım. Niyetim Rüzgar'ın dikkatini dağıtmak değildi ancak hormonlarımla birleşmiş bir kıskançlığı yönetmek fazlasıyla zordu.

Rüzgar'ın yanına geldiğimde elimi bilerek hastanın eline değdirdim. Belki fark etmeden tutmuştu. Eğer öyleyse elinin nerede olduğunu hatırlatmak amacındaydım. Başarılı olmuş olacaktım ki hastası elini Rüzgar'ın bacağından çekti ve ellerini kucağında birleştirdi.

Rüzgar yüzüme baktı. Şu an nasıl bir yüz ifadem olduğunu bilmiyordum ancak bir şey sezmiş olacaktı ki kaşları çatıldı. Yine de üstünde durmayıp işine geri döndü. Kalan işi on dakika bile sürmemişti. Hastasının tedavisini bitirip eldivenlerini ve maskesini çıkardı. Ellerini yıkadığında kollarımı göğsümde birleştirmiş bir halde onu bekliyordum.

Ellerini kurularak yüzüme baktı. "Gitti mi?" diye sordu Handan anneyi kastederek. Ondan bahsederken hep böyle belirsiz cümleler kuruyordu. *Handan Hanım, Handan Yıldırım, annem...* Bu kelimelerden haklı olarak kaçınıyordu.

"Evet, bir toplantısı vardı. On dakikaya işinin biteceğini bilsem kalması için ısrar ederdim ama sanırım çoktan geç kalmıştı. Çıkmak zorundaydı."

Kafasını onaylarcasına sallayıp elini belime yerleştirdi. Beraber odasına geçtik.

"Bugün-"

"Bu hastalarla sık yaşadığın bir durum mu?"

Hiçbir zaman dolaylı yoldan istediği cevapları alan bir kadın olmamıştım. Ben doğruca sorardım. Aslında bunu yaparken biraz utanıyor ve çekiniyordum ancak dolambaçlı yolları tercih edecek kadar sabırlı değildim. Konu Rüzgar'sa hiç değildim.

Rüzgar'ın kaşları çatıldı. "Hangi durum?"

"Orada olan."

"Orada ne oldu ki?" diye sordu. Kafası karışmış görünüyordu. İçime öfkeyle bir nefes çektim.

"Kadının eli neredeydi fark etmedin mi?"

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Fark etmedim."

"Bacağındaydı," dedim dişlerimin arasından konuşarak. "Bacağına tutuyordu."

Kaşları hafifçe havalandı. Elini ensesine götürürken, "Bazı hastalarım bunu yapıyor," dedi. "Farkında değiller."

Söyledikleri beni sadece daha çok sinirlendiriyordu. "Müsaade edersin yani üst bacağına tutmasına? Niye tutuyor ayrıca? Koltukta tutabileceği bir sürü yer var. Niye seni tutuyor? Ne alaka?"

Rüzgar ellerini ceplerine sokarak bana yaklaştı. Hiçbir şey söylemeden sadece üstüme yürüyordu. O böyle gelmeye devam ettikçe kendimi savunmasız hissederek geriledim ve kalçamı masasına yasladım. Rahat bir duruş sergilemeye çalıştığım için ellerimi masanın kenarlarına yaslarırken, Rüzgar tam önümde durup ellerini iki yanımdan masaya koydu.

Üstüme eğildiğinde nefesimi tuttum.

"Kimseye müsaade ettiğim yok," dedi tane tane konuşarak. "O koltukta oturan kimseyle de ağzının içi dışında ilgilenmiyorum. Bunu sana daha önce söylemiştim."

"Sen ilgilenmiyor olabilirsin ama karşıdaki-"

"Tamamen odaklanıyorum, Meltem. Gerçekten o an sadece işime odaklanıyorum. Dış uyaranlara kendimi kapatıyorum. Bana dokunduğunu hissetmedim. Çoğunun bana tutunduğunu tedavi bittikten sonra fark ediyorum. Bedenimin tepki verdiği tek kişi sensin."

Yutkundum. Yüzüme biraz daha eğildi. "Sinirlenmekte haklısın, daha dikkatli olacağım bundan sonra."

Kafamı salladım. Başımı diğer yöne çevirirken, "Ben de biraz abartmış olabilirim... hayır, olamam. Eli çok uygunsuz bir yerdeydi," dedim.

Hemen önümden gelen gülme sesiyle tekrar Rüzgar'a baktım. Tek gamzesi yanağında çukurlaşmış bir halde beni izliyordu. Kalbim göğüs kafesimin içinde çırpınırken, "Bugün nasılsın?" diye sordu. "Kendini bitkin hissediyor musun? İyi misin?"

"İyiyim, enerjim yerinde."

"Seni akşam yemeğine çıkarabilir miyim?" Başını sağ omzuna eğdi. "Daha iyi tanımak için," dedikten sonra göz kırptığında kalbimin takla attığından emindim.

İçten içe çıldırıyor olmama rağmen dışımdan sadece, "Olur," dedim.

"Güzel, benim işim birazdan biter. Sonra çıkarız."

"Önce eve uğramayacak mıyız?"

"Gerek var mı? Benim kıyafetlerim burada."

"Benim değil ama."

"Üstünü mü değiştirmek istiyorsun?"

"Tabii ki üstümü değiştirmek istiyorum," dedim. Ortada olan bir gerçeği görmekte zorlanıyormuş gibiydi. "Ne giyindiğimi görmüyor musun?"

Üstümde uzun kollu, ince bir bluz ve eşofman altım vardı. Karnımı sıkımayacak şeyler giymeyi tercih ediyordum. Gerçekten çok rahatlardı ancak şık olduklarını söyleyemezdim.

Yine de Rüzgar beni baştan aşağı süzerken dünyanın en normal kıyafetleri yerine en ateşli elbisesini giyiyormuş gibi hissettim.

"Görüyorum," dedi bakışlarını köprücük kemiğime dikerek. "Sorun nerede?"

Ona anlatmakla uğraşmadım. Gerçekten şu durumda anlayabileceğini de düşünmüyordum. Bakışlarının üstümdeki etkisinden kurtulmak amacıyla derin bir nefes aldığım da bu kez gözleri şişen göğsüme takıldı.

"Baktığın yere dikkat et," dedim.

Gözlerini kısıtı ama bakışlarını çekmedi. "Ediyorum."

"Rüzgar," diye mırıldandım uyarı dolu bir tonda. Nihayet koyu kahvelerini gözlerime çevirdi. "İşini bitir de eve gidelim."

"Peki... Sanırım eve gitmemiz en mantıklısı. Sabah duş almıştım ama akşam yemeğine çıkacaksak bir daha almalıyım."

"Ben eve gitme fikrini ortaya atmasam randevumuza duş bile almadan gelecektin yani?"

Yine o gülümseme yüzüne yayıldığında göğsümden fırlamak istercesine atan kalbimi kontrol edemedim.

“Şu hallerin var ya... bayılıyorum sana.”

Bana göz kırpıp odadan çıktığında yüzümdeki tebessümle arkasından baktım. Odasındaki koltuklardan birine yerleştiğimde aklımda sadece bir soru vardı: Akşam için ne giyecektim?

Ayak bileklerimin biraz üzerine kadar uzanan, kare yaka ve uzun kollu bir elbise giymiştim. Kumaşı inceydi, sonbahar havasına uyuyordu. İçinde de oldukça rahat hareket edebiliyordum ki şu sıralar benim için çok önemli bir detaydı.

Hamile kalmadan önce giydiğim elbiseleri giymekte pek problem yaşamıyordum. İki ayı aşkın bir süredir hamile olan herhangi bir kadının aldığından fazla kilo almış olmam muhtemeldi. Yine de aldığım elbiselere sığamayacak kadar fazla değildi. Pantolon konusunda biraz sıkıntı yaşıyordum yalnızca. Karnımı sıkacak şeyler giymekten de kaçınıyordum.

Sıra saçımı yapmaya geldiğinde dolabı açıp maşamı aradım. Her zaman koyduğum yerde yoktu. Evde canım sıkılınca saçımla uğraştığım anlar çoktu. Senelerce kuaförde çalışmıştım. Sıkılınca saç makyaj yapmak hoşuma giden bir şeydi ve artık devamlı evde olduğumdan sık sık canım sıkılıyordu.

Maşamı da yatak odasının içindeki banyoda bırakmış olmalıydım. Derin bir nefes vererek yatak odasına yürüdüm. Her seferinde giyinme odasının içine boy aynası alma fikriyle buradan çıkıyordum ancak hep aklımdan çıkıyordu.

Artık buraya boy aynası şarttı.

Banyo kapısının önüne geldiğimde Rüzgar'ın duş aldığını hatırlayarak kapıyı tıklattım. “Rüzgar? Müsait misin?”

“Evet!” dedi kapının diğer ucundan. Bir saniye sonra kapı kolunu aşağı indirdim ve içeri girdim.

Rüzgar çıplak bir şekilde karşımda duruyordu.

Gözlerim irice açılırken bakakaldım. Gözlerimi kapatmak, arkamı dönmek ve açıkça müsait olmamasına rağmen *müsaitim* dediği için ona kızmak istiyordum ancak tek yapabildiğim bakmaktı.

Kendime geldiğimde aradan kaç saniye geçtiğini bilmiyordum. Ellerimi hızlıca gözlerime kapatıp, “Rüzgar!” diye ciyakladım.

“Ne oldu?” diye sordu. Adımları bana yaklaşıırken kokusu da burnuma sızdı. Baştan aşağı beyaz sabun kokuyordu.

“Neden gözlerini kapattın?”

“Neden mi? Çıplak olduğun için olabilir mi acaba?”

“Gözünü niye kapattığını hâlâ anlamadım güzelim. İlk kez beni çıplak görüyor değilsin.” Saniyelik bir şekilde güldü. “Zaten bu yüzden hamilesin.”

Bedeninin sıcaklığını hissedeceğim kadar yakınlaştığında o sıcaklıkta düşünme yetim de buharlaşmaya başladı. Bana dokunmuyordu ama onu hissediyordum. Ter temiz, beyaz sabun kokusu ağzımı sulandırıyor ve burada durup mantıklı konuşmaya çalışıyordum.

“Bu yüzden hamile kalmadım,” dedim saçmalayarak.

“Doğru,” dediğini duydum. Bedeni bana biraz daha yaklaştı. Parmaklarımı aralayarak ne yaptığına baktığımda kolunu uzatıp bir şey aldığını gördüm. Nefesi saçlarımı havalandırırken, “Sadece ben çıplak değildim,” dedi. Yutkundüğümde eline aldığı havluyu beline sardı ve geri çekilme ihtiyacı duymadan karşımda dikilmeye devam etti.

Yüzümü sıcak basarken dudağımı içten dişleyerek bakışlarımı onun gözlerinden kaçırdım. Bakabileceğim çok yer vardı. Mesela Rüzgar yeni duş aldığı için duşakabinin camından yavaşça süzülen damlaları inceleyebilirdim ama hayır, ben gözlerimi Rüzgar’ın karnındaki su damlalarına dikmişim.

Eskisinden daha mı belirgindi?

Sıkı karnının üstünde, çocukluğunda dalın çizdiği o noktaya bakarken avuçlarım ona dokunma arzusuyla yanıp tutuştu. Ellerimi yumruk yapıp başımı kaldırdım ve Rüzgar’ın gözlerine baktım.

Keyifle beni izliyordu.

“Ne için girmiştin banyoya?”

“Evet, şey... maşa. Maşam burada.” Rüzgar’ın yanından geçip banyo dolabını açtım ve maşamı elime aldım. Aynanın yanındaki prize fişini takıp çalıştırırken Rüzgar’ın hâlâ banyoda olduğunu fark etmemle ona döndüm.

Hâlâ belinde havluydaydı. Islak saçları alnına düşüyor, buram buram beyaz sabun kokuyor ve çok etkileyici görünüyordu.

“Çıkmayacak mısın?” diye sordum.

“Yok, ben güvenliğin için burada kalacağım.”

“Ne güvenliği?”

“Yeni duş aldım, banyo sabun kokuyor ve ağzının nasıl sulandığını görüyorum,” dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Buradan çıktığım gibi sabunu ısırmandan korkuyorum. O yüzden seni kontrol etmek için burada olacağım.”

“Abartıyorsun,” dedim gözlerimi devirerek. Sabun yiyecek değildim.

“Öyle mi?” Rüzgar lavaboya ilerleyip katı sabunu eline aldı ve gözlerimin hizasında kaldırdı. “Şuradaki diş izlerini bana açıklar mısın o zaman?”

Savunmaya geçmem yalnızca bir saniyemi aldı. “Azıcık tırtıkladım, ne var bunda? Canım çekti. Buna karşı koymak ne kadar zor biliyor musun?”

“Biliyorum, zaten bu yüzden bol beyaz sabunlu bir duş aldım.” Sabunu yerine bırakıp bir elini lavaboya yasladı ve yüzüme eğildi. “Canın çektiğinde benden tadabilirsin, senin için daha güvenli olur.”

“Çıkarcısın,” dedim fısıldayarak. “Bilerek yapıyorsun bunu. Beni çok düşünseydin beyaz sabunların hepsini ortadan kaldırırdın.”

“Hem seni düşünüp hem de kendi ekmeğime yağ sürdüysen ne olmuş?” Eliyle başımın arkasını kavrayıp beni boynuna çekti. “Hadi, rahat bırak kendini. Beni dilediğin amaçla kullanabilirsin.”

“Sen çok edepsiz bir adam oldun.”

“Duvarlarını yıkmam için biraz arsızlık gerekiyor. Sen de benim duvarlarımı böyle yıkmıştın.”

“Ben bu kadar arsız değildim.”

“Öyle mi? Rüyamı anlatmam için beni nasıl çileden çıkardığını unuttun mu yoksa?” Sessiz kaldığımda kıkırdadı. Başımın arkasındaki eli yavaşça saçlarımı okşuyordu. “Bu arada... dün gece yine *öyle* bir rüya gördüm,” dedi. Kaskatı kesildim. Rüzgar başını çevirerek dudaklarını kulağıma yaslarlarken damarlarımdaki kana kadar titriyordum. “Sabah duşa girmemin sebeplerinden biri de oydu hatta.”

İçime kesik bir nefes çektim. Aldığım en ufak solukta dahi boynundan gelen taze kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. Ona bu kadar yakinken ve kokusu tarafından sımsıkı sarılmışken konuşmaya çalışmak çok zordu.

“Sen...” Nutkum tutulmuştu. Kendimi ister istemez Rüzgar’ın bedenine bastırdım. Dişlerinin arasından sert bir nefes çekti. Yakınlığı ve beyaz sabun kokusu tarafından sarhoş bir halde, bana sunduğu fırsatı düşünmeye başladım. Onu tadabileceğimi söylemişti. Beyaz sabun aşırıyordum ve buram buram beyaz sabun kokuyordu.

“Terbiyesizlik yaptığın için cezasısın,” dedim ve ikinci kez düşünmeden köprücük kemiğini ısırđım. Dişlerinin arasından sert bir nefes daha çekti. Birkaç saniye sonra sert olan tek şey nefesi değildi. Yaslandığım bedeninde bana baskı yapan bir şey vardı.

“Şu an seni öpmeyi deli gibi istiyorum.” Burnunu burnuma sürttü. “Ama çok tehlikeli olur.”

Boğazını temizleyip bir adım geriledi. “Ne zaman istersen,” dedikten sonra üstünü giyinmek için odaya girdiğinde derin bir nefes aldım. Arkasında bıraktığı beyaz sabun kokusu etrafımı sarmıştı. Yutkunarak kendime gelmeye çalıştım. Aklımı kaçırmama neden olmasına izin vermemeliydim.

Yeterince ısındığını düşündüğüm maşamı elime alıp ön taraftan büyük bir tutamı saçı maşaya doladım ve birkaç saniye bekledim. Büyük, hafif dalgalar olsun istiyordum. Makineyi yavaşça saçımdan ayırdıktan sonra aynadan kendime baktım. Güzel görünüyordu, kalanları da böyle yapabilirdim.

Saçımın arkasındaki tutamı makineye sarmakla uğraşırken, Rüzgar tekrardan banyo kapısının eşiğinde belirdi. Ona kısa bir bakış attım. Üstünü çoktan giyinmişti. Kollarını göğsünde birleştirmiş, büyük bir dikkatle beni izliyordu.

“Ben yapabilir miyim?” diye sordu. Makineyi başımın üstünde tutarken ona bakmadan sordum. “Neyi?”

“Saçını. İzin verir misin?”

Şaşkınca ona baktım. “Sen yapabilir misin?”

“Nasıl yaptığını izledim. Bence yapabilirim.” Kollarını çözerek bana doğru ilerlediğinde makineye sardığım saçımı yavaşça bıraktım ve buklelerin aşağı salınmasına izin verdim.

“Peki, on saniye kadar tutman yeterli.” Makineyi ona verdiğimde elini sıcak tarafa uzattı. “Elin yanar, aşağıdan tutacaksın.” Şüpheyile gözlerimi kısıtım. “Yapabileceğinden emin misin?”

“İnsanların dişlerini yapıyorum, karımın saçını mı yapamayacağım?”

“Saç yapmak ve diş yapmak arasında epey fark var yalnız.”

“Üstesinden gelirim.” Makineyi tutup arkama geçti. Aynadan yansımasına baktım. Beni izleyerek olayın bir kısmını çözmüştü. Saçımdan büyükçe bir tutamı eline alıp makineye sarmaya çalıştı.

Saçımın ucu devamlı maşada dağılıp durduğundan birkaç kez denedi. İçine sabırla bir nefes çektiğini duydum. En sonunda pes ederek makineyi lavabonun kenarına bıraktı.

“Belki başka zaman,” dedim hafifçe gülümseyerek. Elimi makineye doğru uzattım ancak Rüzgar’ın belime dolanan elleri buna engel oldu. Beni bir çırpıda kendine çevirdi ve havalandırıp lavaboya oturttu.

“Ne başka zamanı? Pes ettiğimi mi düşündün?” Makineyi yeniden eline aldı. “Sen burada otur, ben halledeceğim. Biraz uzun sürebilir. Ayakta dikilmeni istemedim.”

“Böyle mi yapacaksın saçımı?” diye sordum. Elini başımın arkasına uzatıp o tutamı yeniden parmaklarının arasına aldı. Yüz yüze bakarken saçımın arkasına nasıl maşa yapacaktı? Bu işin raconu bu değildi.

“Evet,” dedi bana bir adım daha yaklaşarak. Beyaz sabun, üstündeki kıyafete sıkıldığı parfümünün kokusuyla birleşerek burnuma sızdı. “Sen de benim saçlarımı bu mesafeden kesmiştin.”

Tehlikeli taraflara, olabilecek en güvenli yoldan gidiyordu. Bana yaklaşırken, bir zamanlar ona yaklaşmak için yaptıklarını kullanıyordu. Yarın öbür gün beni dizlerine yatırıp başıma masaj yapsa ve ben de uyuyakalıp onun içinde bulunduğu edepsiz bir rüya görsem hiç şaşırırmazdım.

“Oluyor galiba,” diye mırıldandı. Sesi kısıktı. Konuşurken hareketlenen âdemelması hemen gözümün önündeydi. *Çok iyi görünüyordu.* Giydiği gömlek, havaya kaldırdığı kollarında geriliyordu ve tertemiz kokuyordu. Nasıl koktuğunun yaklaşık yarım saattir farkında olmama rağmen etkisini üstümden bir türlü atamıyordum. Alışamıyordum da. Her soluğumda o koku beni büyülüyordu.

Gözlerimi açık yakasından görünen bir benine dikerek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Neyse ki Rüzgar da saçlarıma maşa yapma görevine tamamen odaklanmış durumdaydı. Sessizliğimi üstelemedi ve beni konuşturmaya çalışmadı.

Saçlarımla işi bittiğinde maşayı bir kenara bırakıp elleriyle saçlarımı sırtıma doğru savurdu. “Çok güzelsin,” dedi içimi eriten bir tonlamayla. Elleri belime dokundu ve beni oturttuğu yerden kaldırdı. Tam önünde yere indiğimde bedenlerimiz birbirine temas ediyordu.

“Bakalım nasıl bir iş çıkarmışsın?” diye mırıldanarak arkamı döndüm ve aynadan saçlarıma baktım. Dudaklarım beğeniyle büküldü. Gerçekten hiç fena değildi. Eli yavaştı, ben onun yaptığı sürede iki kez saçlarımı baştan maşalardım ama hakkını vermem lazımdı; saçlarım güzel görünüyordu.

“Senden de kuaför çırağı olurmuş,” dedim buklelerimi biraz açarak. “Eli becerikli bir adamsın.”

“Becerikli olduğum tek konu seni izlemek. İzlerken de kapıyorum bir şeyler.”

Bu adam beni kalpten götürmeye yeminliydi.

“Ağzımız da iyi laf yapıyor bakıyorum.” Saçlarımı iki yana savurdum. Umursamaz görünmeye çalışıyor ve sanki sözlerinden etkilenmemiş gibi davranıyordum.

Sözlerim karşısında Rüzgar’ın dudakları aralanıp kapandı. Gözlerinden geçen o kısa parıltıyı gördüğüm anda anladım. “Sakın,” dedim uyarı dolu bir sesle.

Ellerini teslim olurcasına iki yanında kaldırdı. “Bir şey söylemedim.”

“Söylemiş kadar oldun.”

“Söylemiş kadar olmuşken yapsam mı bir de?”

“Sınırlar,” dedim heceleyerek. Oflayarak geri adım attığında tebessüm ettim. Kıyafetim ve saçım hazırды. Rüzgar da çoktan hazırды, hazırlığını bitirmemi bekliyordu. Odaya geçip makyajımı yaparken yatağa oturmuş bir halde pürdikkat beni izliyordu.

“Senin makyaj eğitimini de verelim. Çıraklıktan kalfalığa yükselirsin,” dedikten sonra ona aynadan göz kırptım. Ellerini yatağa bastırarak hafifçe geriye yaslandı ve iç geçirdi.

“Saçının arkasına uzanmakta zorlanıyorsun diye ben yapmak istedim ama makyajına karışmam. Seni makyaj yaparken izlemekten çok hoşlanıyorum.”

“Öyle mi?” Allığımı dağıtıp elime rujumu aldım. Dudaklarıma sürerken Rüzgar’ın bakışları aynadaki yansımamdan dudaklarıma kilitlendi.

Bir iç geçiriş daha. “Öyle.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp rujumun yayıldığından emin olduktan sonra ayaklandım. “Ben hazırım, çıkabiliriz.”

Kafasını sallayıp yataktan kalktı. Üstümüze ceketlerimizi alıp evden çıktığımızda Rüzgar benim için arabanın kapısını açtı. Teşekkür ederek bindim. Rüzgar da sürücü koltuğuna geçtiğinde başımı ona çevirdim.

“Nereye gidiyoruz?”

“İkimiz de akşam yemeği yemedik. Önce akşam yemeği yemek güzel olur diye düşündüm. Sen ne diyorsun?”

“Bana uyar,” dedikten sonra elimi karnıma yerleştirdim. Rüzgar yemekten bahseder bahsetmez açlık hissi beni feci vurmuştu.

“Emre’nin, mutfağının temizliğine kefil olduğu bir restoran var. Seni oraya götüreceğim,” dedi. Bu planı başından beri yaptığı ortadaydı. Tabii ki akşam yemeği yiyecektik ve elbette Rüzgar yemek yiyeceğimiz yerin mutfağından emin olmak zorundaydı. Bu çabasını ve düşüncesini takdir ediyordum.

“Peki sonra ne yapacağız?”

“Sonrası sürpriz.”

Aynı anda hem heyecanı hem de hüsranı hissettim. *Sürpriz* kelimesini duymak beni heyecanlandırmıştı ancak ne olduğunu öğrenmek için beklemek zorunda kalmaktan dolayı mutsuzdum.

Rüzgar bunu fark etmiş olacaktı ki bakışları kısa bir anlığına yüzümü buldu ve ufak bir tebessüm dudaklarında filizlendi. Elini yanağımdan makas almak ister gibi kaldırdı ancak karnıma takılan gözleriyle bu fikrinden vazgeçtiğini gördüm.

İki elini de direksiyona koyarak araba sürmeye devam etti. Nihayet araba durduğunda camdan restoranı inceliyordum. Güzel bir yere benziyordu. Hem içeride hem de dışarıda oturma yeri vardı ancak muhtemelen içeride oturacaktık. Dışarıda oturan birçok insanın sigara içtiğini görebiliyordum.

Ben geldiğimiz yeri incelemekle meşgulken, Rüzgar arabayı güzelce park etti ve aşağı inip benim kapıma doğru ilerledi. Kapıya uzanmaya dahi yeltenmedim. Bu centilmenliği yapması için Rüzgar’a izin vermiştim.

Bir saniye sonra kapımı açtı ve elini bana uzatıp gülümsedi. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Benim de dudaklarıma usulca yayıldı. Elini tutup arabadan indiğimde kapımı kapatarak arabayı kilitledi. Elimdeki elini belime kaydırduğunda beraber yürümeye başladık.

“Güzel bir yere benziyor,” dedim. Belimdeki elinin parmakları çok hafif bir şekilde orayı okşuyordu ve bu sıcaklığı kumaşın üstünden dahi hissediyordum.

“Yemekleri de bir o kadar güzelmiş.”

İçeriye girdiğimizde henüz iki adım atmıştık ki burnuma gelen yemek kokularıyla adımlarım durdu. Hayır, hayır, hayır... *şimdi olmaz*.

“Meltem?”

Rüzgar’ın yüz ifademdeki değişimi fark etmesi yalnızca bir saniyesini almıştı. Endişeyle bana bakıyordu. Yüzüme eğildi. “Sen iyi misin?”

“İyiyim, bir şeyim yok. Sadece...” Elimi burnumun üstüne kapattım.

“Miden mi bulanıyor?” diye sordu.

Bu akşam için heyecanlıydım ve daha ilk dakikasından yoluma taş koyan bulantı yüzünden ağlamak istiyordum.

“Yemek kokusu ağır geldi, hava alsam geçer.”

“Suratın yeşil olmuş resmen, Meltem. Ne geçmesi?” Derin bir nefes verip elini dirseğıme sardı ve beni yeniden dışarı çıkardı. Temiz havayı ciğerlerime doldurarak mide bulantımı bastırmaya çalışırken Rüzgar’ın yüzüne bakmaya çekiniyordum.

“Kusura bakma,” dedim mırıltıyla. “İlacımı kullanıyorum ama her zaman işe yaramıyor tabii. Bir anda çok yoğun bir yemek kokusu gelince... Belki durdukça alışırım. Geçelim mi içeriye?”

“Saçmalama, sana bu eziyeti çektirecek değilim.”

“Ama açsın. İkimiz de acıktık.”

“Yemek yemeyeceğimizi söylemedim. Buradan bir şeyler yiyeceğiz.” Beni arabaya doğru yönlendirdi ve yeniden kapıları açıp binmeme yardımcı oldu. “Bana ne yemek istediğini söyle, paket yaptırıp geleceğim.”

Yüzüm düştü. “Canım bir şey çekmiyor.”

“Şşş, bana bak.” Parmaklarını çenemin altına yerleştirip yüzümü kaldırdı. “Benden yiyecek bir şeyler isteyeceksin, ben de alacağım ve bu akşamki sürprizime doğru yola çıkacağız.”

“Sürprizin mi?”

“Evet, normalde yemekten sonra oraya geçeriz diyordum ama birkaç saat erken gitmekte bir sakınca yok bence.”

Heyecanım yerine gelirken Rüzgar’ın parmakları çenemi hafifçe okşuyordu.

“Gerçekten canım bir şey çekmiyor. Daha doğrusu canımın neyi çektiğini bilmiyorum. Sen istediğini al.”

“Pekâlâ,” dedikten sonra hızla bir adım geriye çekildi. Yeniden hevesimin kaybolmasından korkuyordu sanırım. “Ben yiyecek bir şeyler alıp geliyorum.”

Gülümsedim. “Tamam.”

Bakışları gülüşüme düştüğünde o da gülümsedi. “Tamam.”

13. BÖLÜM

Ruth B. - Dandelions

Rüzgar'ın sürprizi inanılmazdı.

Restorandan iki eli poşetlerle dolu bir şekilde çıkmış, canım çekerse diye her şeyden almıştı. Arabanın arkasına özenle yemek poşetlerini yerleştirdikten sonra sürmeye başladığında heyecanla sürprizini bekler olmuştum. O kadar heyecanlıydım ki yolun tanıdık olduğunu dahi çok geç fark etmiştim.

Ama tanıdıktı. Buraya daha önce gelmiştik. İki kez...

İlki, Rüzgar'ın kliniğini babamın altüst ettiği gündü. İkincisi ise Rüzgar'ın Handan anneye yüzleştiği gündü. Burası Rüzgar'ın canı sıkıldıkça kaçıp geldiği özel yeriydi ve benimle iki gelişinde de kendini kötü hissettiği bir andaydık.

Belli ki üçüncüde bunu değiştirmek istiyordu.

Araba farlarının aydınlattığı yerde, yere serilmiş örtüyü ve üstündeki minderleri seçebiliyordum. Kenarda ışıktandırmaya yarayan ve pille çalışan mumlar vardı. Böylesi hem daha güvenli hem de daha kalıcıydı çünkü esen hafif rüzgârın mumları söndürmesi yalnızca bir saniye sürerdi.

Tabii her şey bununla sınırlı değildi. Oturacağımız yerin önünde ayaklı bir pano vardı. Ne için olduğunu henüz anlayabilmiş değildim. Eğer buranın ne kadar büyüleyici görüldüğüne alışabilirsem hemen yanımda oturan ve hiçbir tepkimi kaçırmamak için bakışlarını yüzümden indirmeyen Rüzgar'a sorabilirdim.

Gözlerimi kırıştıtarak bulunduğumuz ana dönmeye çalışırken başımı zorlukla Rüzgar'a çevirdim. Dudaklarındaki tebessümle beni izliyordu. "Tüm bunları ne zaman hazırladın?"

"Sen bugün dışarı çıkmayı kabul ettiğinde Emre'yi aradım."

“Hem gecenin bir yarısı turşu için kapısına dayanıyorsun hem de tüm bunları yaptırıyorsun.” Gözlerimi sahte bir ayıplamayla kısıtığım da Rüzgar gülüp altdudağını dişledi.

“İçin rahat olsun, Emre’den sadece restoran önerisi istedim. Burayı hazırlayan başkalarıydı. Ben şeyi aradım...” Elini ensesine götürüp hafifçe kaşıdı. “*Onu* aradım,” diye tamamladı sözlerini. Ağzından hiçbir isim çıkmamasına rağmen yaptığı vurguyla kimi aradığını anladım. Hoş, konuşmaya devam etmese de beden dili onu ele veriyordu.

Annesini aramıştı.

Aralarındaki iletişimin gittikçe artması beni çok mutlu ediyordu. Rüzgar’ın hayatında bir anneye ve onunla bağ kurmaya ihtiyacı vardı. Handan anne de oğlunu gerçekten seviyor, çok sabırlı yaklaşıyordu.

Rüzgar hâlâ bir şeyleri benimsemiş değildi, zamana ihtiyacı vardı. Handan anne ona bu zamanı seve seve veriyor, üstünde baskı kurmuyordu. Oğlunun yanında olduğu sürece nasıl olduğunun hiçbir önemi yoktu onun gözünde. Tabii ki Rüzgar’ın ona *anne* dediğini duymak istiyordu. Bunu deli gibi istiyordu hatta. Yine de Rüzgar’ın iki ayağını bir pabuca sokmuyordu.

Yirmi yedi senedir hayatında anne dediği biri olmamıştı. Birkaç aydır birbirleriyle konuşuyor olabilirlerdi ancak bu yeterli değildi.

Onun üstündeki bu garip ruh halinden kurtulması için sıcak bir tonda, “Her şey çok güzel görünüyor,” dedim. Koyu kahveleri gözlerimin içine bakıyordu.

“Beğenmene çok sevindim.” Emniyet kemerini çözdüğünde ben de kendiminkine uzanıp çözdüm. Rüzgar arabadan inip kapıma doğru yürüdü. Kapımı açtığı anda elini bana doğru uzattı ve dudaklarından onaylamaz bir ses çıkardı.

“Bari yalandan kemerini çıkaramıyor gibi yapsaydın, sana yaklaşmak için bahanem olurdu.”

Uzattığı elini tutup arabadan indim. “Sana bahaneleri ben vermeyeceğim, sen kendin oluşturacaksın. Madem bana yaklaşmak için benim yöntemlerimi kullanacaksın, bunu bilmen gerekiyor. Sen benim işimi hiç kolaylaştırmamıştın çünkü.”

“Beni öptüğünde ben sana engel olmamıştım.”

“Mal gibi kalmakla meşgul olduğun için olmasın?” diye sordum kaşlarını kaldırarak. Gülmemek için kendini zorladı.

“O şaşkınlığı üstümden attığım gibi seni öpmek için geri döndüğümü unuttun mu?”

“Unutmadım,” dedim iç geçirmemek için kendimi zar zor tutarak. Unutmak mümkün müydü? Ben koridorda aşağı yukarı yürüyüp ne kadar büyük bir hata yaptığım konusunda kendimi yerken Rüzgar kapıyı açıp emin adımlarla bana doğru ilerlemiş ve beni öperek tüm şüphelerimi susturmuştu.

“Sonrasında benden *sanırım hoşlandığını* söylemiştin. Buna işleri kolaylaştırmak denmez.”

Yüzünü buruşturdu. Mahcup bakışları benden kaçarken, “Ulan ne mal adammışım ben,” diye mırıldandığını duydum. Onun bu haline kıkırdarken Rüzgar yeniden yüzüme baktı.

“Gerçekten zordun. Çok inatçıydın. Benden hoşlandığından dahi emin olamaman bir yana, seni sevdiğimi asla kabul etmiyordun.” Onu gerçekten mahcup ettiğimi fark ettiğimde sözlerimi hızlıca toparladım. “Ama seni bir noktada anladım, Rüzgar. Neden kabullenemediğini anladım.”

Yıllar boyunca hep kendisinde bir sorun olduğunu düşünmüştü. Yalnızdı. Benim yalnızlığım mecburi bir yalnızlıktı. Sevilemeyeceğim bir ortamda büyüdüğüm içindi ancak Rüzgar için aynı şey geçerli değildi. Yetimhane de birileri onu sevebilirdi. Sevilme imkânı varken sevilmemişti ve yalnız kalmıştı. Bu yüzden birinin onu sevebileceğine olan inancını yitirmişti ve karşılaştığımız ilk günden beri korkmadan onu sevdiğimi söylememi anlamamıştı.

Madem Meltem sevebiliyor, neden kimse sevmeyi, diye düşünmüştü. Böyle düşündüğünü biliyordum.

“Özür dilerim yine de,” dedi Rüzgar. Arabanın bagajını açıp oradan iki tane katlanır sandalye çıkardı. “Tekrardan. Bize kaybettirdiğim tüm o zaman için.”

“Telafisi güzel olmuştu,” dedim ancak bunu dediğim anda sözlerimin nereye çekilebileceğini fark ettim. Gözlerim irice açılırken Rüzgar’a bakmadım. Kıkırtısı kulaklarıma doldu.

“Doğru, *çok güzel* olmuştu.”

Boğazımı hafifçe temizlediğimde Rüzgar sandalyeleri açarak yan yana, yakın bir şekilde yerleştirdi. Yemekleri arabadan almak için gittiğinde oturdum. Önümüzde katlanır bir masa açtı ve dizlerimin üstüne battaniye örttü. Yemekleri yerleştirirken ona yardımcı oldum.

Nihayet yanımdaki sandalyeye yerleştğinde bir süre yalnızca yemek yedik. İkimiz de çok açtık.

Rüzgar bu sessizliği, “Yemekleri beğendin mi?” diye sorarak bozdu. Lokmamı yutarken başımı onaylarcasına salladım. “Çok güzeller. Sen beğendin mi?”

“Daha iyilerini yemiştım,” dedi imalı bir tonda. Bakışlarıyla ses tonu birleştğinde bahsi geçen daha iyi yemeklerin benim yemeklerim olduğunu anlamak zor değildi. Gülümseyerek başımı önüme çevirdim.

“Bu pano ne için?” Yemekleri görünce açlığımdan sormak aklıma gelmemişti ancak buraya geldiğimizden beri aklıma takılmıştı.

“Film için. Seni sinemaya da götürmek istiyorum ama bu sıralar başın çok fazla ağrıyor, sinema salonunda rahat edip edemeyeceğini bilemedim.”

Muhtemelen sinemaya gitmek onun için daha kolay olurdu ancak ikimize özel bir sinema alanı oluşturmuş olması çok daha fazla hoşuma gitmişti. Açık alandaydık. Şu sıralar kapalı alanlar beni fazlasıyla boğuyordu. Yine de Rüzgar iyi bir şey yapıp yapmadığı konusunda endişeli bir şekilde yüzüme bakarken onunla biraz dalga geçmekten kendimi alıkoyamazdım.

“Topluma açık bir yerde yemek yiyemiyoruz. Beraber sinemaya da gidemiyoruz. Beni saklıyor gibisin.” Gözlerimi kıstığımda şaşkınca yüzüme bakıyordu. “Bana doğruyu söyle, Rüzgar. Evli misin?”

Yüzündeki şaşkın ifade kaybolurken dudakları gülmek için titriyordu ancak yoğun bir çabayla ciddiyetini korudu. “Evet,” dedikten sonra boğazını temizledi. “Evliyim. Sen?”

“Ben de evliyim.” Bir bacağıma diğerinin üstüne attığımda, “Çok ortak noktamız var,” dedi.

“Öyle görünüyor.” Salatamdan bir çatal alıp, “Diş hekimi olmayı seviyor musun?” diye sordum.

“Evet. Mesleğimi seviyorum.”

“Sana çok klişe bir soru soracağım, hazır ol.”

Duruşunu dikleştirdi. “Hazırım.”

“Neden tıp değil de diş?”

“Tercih zamanı öğretmenlerim de aynısını söyleyip durmuştu.” Dışarıya derin bir nefes bıraktı. “Tıp için yeterli puanım vardı ama diş hekimliği bana daha uygundu. Doktorlukta iletişim çok önemli ve konuşmak konusunda ne kadar beceriksiz olduğumu biliyorsun. Diş hekimliğinde ise böyle bir şey yok. Ben işimi yaparken hasta zaten konuşamıyor.”

“Gerçekten iletişim kurmak istemediğin için tıp yerine diş hekimliği seçtiğini söyleme bana.”

Tek omzunu silkti. “Doktorluğu gerçekten bu mesleği yapmak isteyenler yapmalı. Sadece puanım yettiği için tıp okumak istemedim.”

“Doğru söylüyorsun.” Salatamı masaya bırakıp kısa bir an düşündüm. “Peki diş hekimi olmasan ne olurdun?”

Birkaç saniye duraksadı. “Makine mühendisi olabilirdim sanırım. Sanaide çalışırken arabalar, motorlar falan ilgimi çekiyordu.” Bir anda tüm dikkatiyle yüzüme bakmaya başladı. “Sen peki?”

“Ben? Benim daha bir mesleğim yok.”

“Aşçı olacaksın.”

“Olmak istiyorum.”

“Aşçı olmasan ne olurdun?”

“Kuaför,” dedim duraksamadan. Sonrasında etrafıma bakındım. “Burayı nasıl keşfettin? Canın sıkırken geldiğini söylemiştin. Ne zamandır geliyorsun?”

“En az on senesi var. Liseyi yatılı okudum. Yurdu da bu civarlardaydı.” Dışarıya sıkıntıyla bir nefes verdi. “Seni sormak için yetimhaneye gidip elimin boş döndüğü günlerden birinde yurda girmek istemedim. Civarda dolaşırken de burayı buldum. Yaşadığım her umutsuzlukta uğrak yerim oldu burası.” Yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken, “Tüm o sessizlikte seni daha rahat düşünüyordum,” dedi. “O yüzden seni sürekli buraya getirmek istiyorum. Bir zamanlar bu sessizlikte seni düşünen o umutsuz çocuk için, burada *seninle* güzel anılar biriktirmek istiyorum.”

Sözleri beni o kadar çok etkilemişti ki ürperdiğimi hissettim. Oysaki Rüzgar daha sözlerini bitirmemişti bile. “Buraya her geldiğimde ne kadar yalnız olduğumu düşünürdüm. Bir ailemin olmasını çok istediğimi yalnızca burada itiraf ederdim kendime.” Elini uzatıp karnıma hafifçe dokundu ve tek gamzesini göstererek gülümsedi. “Şimdi sizinleyim.”

Gözlerim dolarken ben de gülümsedim. Onun buraya her gelişinde ne kadar yalnız olduğunu düşünmesi beni mahvetmişti. Burası hep yalnızlıkla yüzleştiği yerdı ve onun için ben de burayı güzel anılarla doldurmak istiyordum. Kahkahalarla, neşeyle... iyi olan her şeyle.

Burnumu çekip parmaklarımın tersiyle gözlerimi sildim. “Tatlı olarak ne var?” diye sordum üstümüze çöken ağır havadan kurtulmak için.

“Soracağım sorunun cevabına bağlı olarak değişiyor,” dedi. Kaşlarımı hafifçe çatarak ona baktım.

“Yerken kesinlikle dudaklarına bulaşacak bir tatlı var ama yemeden önce bana bir söz vermeni istiyorum. Bulaştığı yeri benim temizlememe izin vereceksin.”

“İzin vermezsem bana tatlıyı vermeyecek misin? Bana?” Karnıma doğru baktım. “Hamile bir kadına?”

Omuzlarını çökertti. “Seninle de hiç pazarlık yapılmıyor.”

“Hakkını vermem lazım, güzel bir pişkinlik girişimiydi.”

“Yani izin verecek misin?”

Gözlerimi kısarak düşündüm. En fazla dudağımın kenarına bulaşırdı. Ne zararı olabilirdi ki? Omuzlarımı silkerek sözsüz bir onay verdim. Çocuk gibi sevinip tatlıların paketlerini açtı ve onları yerken sohbet etmeye devam ettik.

“Peki, sana bir soru daha geliyor ama güzelce cevap vermeni istiyorum çünkü tam bir karakter sorusu.”

“Yolla gelsin,” dedi sandalyesini bana çevirerek. Tatlımdan bir kaşık daha aldım. Ağzımın içinde dağılan çikolatanın tadı yüzünden neredeyse inleyecektim.

“On diş hekiminden dokuzunun önerdiği bir diş macunu var. Sen öneren dokuz kişinin içinde mi, yoksa o aykırı kişi mi olurdun?”

Başını öne eğerek keyifle güldü. Kahkahasının tınısı kulaklarımı okşarken midemde bir heyecan dalgası hissettim. Ne kadar zaman geçerse geçsin gülüşünün üstümdeki büyüsü hiç eskimiyordu.

“Çok güzel bir soru,” dedi. Gülüşünün izleri hâlâ yüzündeydi ve gözlerinin içi mutlulukla parlıyordu. “Bahsi geçen diş macununa göre değişir. Sırf aykırı olmak için herkesin beğendiği bir şeye karşı çıkmam ama sırf herkes beğeniyor diye de bir şeyi beğenmem.”

Dudaklarımı aşağı büküp başımı ağır ağır salladım. “Nasıl?” diye sordu. “Güzel cevap verebildim mi karakter sorusuna?”

“Evet, güzel bir cevaptı.”

“Sevindim. Peki sen hangi taraftasın?”

“Ben tadı güzel olan diş macunlarının tarafındayım.” Tatlımdan bir kaşık daha aldığım sırada kıkırdadı.

“Aslında bu da tam bir karakter cevabıydı. Ambalajın güzelliğinden ziyade içindekinin tadı senin için daha önemli demek.”

“Bu zaten çok belli değil mi?” Dizlerimi onun olduğu tarafa yaslayıp sözlerime devam ettim. “Senelerce sen diye tutturdum. Nasıl görüldüğünden bihaberdim ama bana nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum ve bu benim için daha önemliydi.”

Sözlerimde samimiydim. Rüzgar gerçekten yakışıklı bir adamdı. Koyu kahve gözleri, keskin yüz hatları, düzgün bir burnu ve hoş dudakları vardı. Onu hiç tanımamış olsam yine de yakışıklı bir adam olduğunu düşünürdüm ancak yalnızca bu yüzden ona âşık olmazdım.

Benim kalbimi sonsuza dek ona kilitleyen karakteriydi. Dik duruşu, pes etmeyişi, ince düşüncesi ve bana verdiği değeri. On beş yıl boyunca beni aramayı hiç bırakmamasından hâlâ çok etkileniyordum.

Rüzgar’ın gözlerine sımsıcak bir bakış yerleşti. Dirseğini sandalyenin koluna yaslayıp başını yana eğdiğinde tüm dikkatimi ona verdim.

“O günü hâlâ düşünüyorum. Seni bulduğum günü.”

“Beni yıllar sonraki ilk görüşünde ne hissetmiştin?”

“Rahatlamıştım,” dediğinde omuzları gevşedi. “Yüzündeki yaraları görene kadar tabii. Onları görünce çok öfkelenmişim. Sonra sen bana gülümsemiştin ve kafamı allak bullak etmiştin.”

Yine gülümsedim. “Yıllar sonra kendimi gerçekten mutlu hissettiğim ilk andı. Pardon, ikinci an. İlki senin beni aramayı hiç bırakmadığını öğrendiğim andı. Hayatımda ilk kez istendiğimi hissetmişim.”

“Seni hayatımda istemediğim bir gün bile olmadı.” Ellerini birleştirip dirseklerini dizlerine yasladı ve yüzüme daha yakından bakmaya başladı. “İstediğim ilk ve tek insansın, Meltem. Herkesin, her şeyin yeri sallantıda benim için. Sadece senin yerin sağlam. Sadece senin yerin değişmiyor. Bunu bil, bundan hiç şüphe etme.”

Bir anda bu sözlerin nereden çıktığını anlamayarak yüzüne sorarcasına baktım. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Bil diye,” dedi. Duruşunu gevşetip arkasına yaslandı. “Başta sana hissettiklerimin beni korkuttuğu doğru, tıpkı...” Gözleri karnıma indi ama konuşmadı. Konuyu açmak istemiyordu. “İkinizi de çok seviyorum,” diyerek devam etti sözlerine. İç geçirdi. “Çok istiyorum.”

Yavaşça yutkunup karnıma doğru baktım. *Çok istiyorum*. Ben de çok istiyordum. Onun büyüdüğünü görmeyi, onunla tanışmayı...

Düşüncelerim canımı sıkacak konulara varmadan evvel tatlımdan son kaşığı aldım ve hayatın tadını çıkarmaya odaklandım. Bugün güzel bir gündü. Hava güzeldi. Olduğumuz ortam güzeldi. Rüzgar birdenbire beni ve bebeğimizi ne kadar çok sevdiğini dile getirmek istemişti. Bir sorun yoktu.

“Yemeklerin hepsi çok güzeldi.” Tatlının olduğu paketi masaya bıraktım. “Yemek yapmayı özledim.”

Başımı Rüzgar’a çevirdiğimde bakışlarını dudaklarımda yakaladım. “Ne?” diye sordum parmaklarımı dudaklarıma götürerek. “Bulaşmış, değil mi?”

“Bilerek mi bulaştırdın yoksa istemedenden mi oldu?” diye sordu kısık bir sesle.

“Farkında değildim,” dedim mırıldanarak. Ses tonu kalbimi hızlı hızlı çarptırıyordu. “Bulaşacağından emindim gerçi ama bilerek yapmadım.”

İçine çektiği derin nefesle göğsü şişerken bana doğru eğilip başparmağını dudağımın kenarına sürttü. “Niye sordun?” dedim geri çekildiğinde.

“Bilerek bulaştırmış olsaydın farklı şekilde silecektim.” Yemek paketlerini toplayıp bir poşetin içine doldurdu.

“Neden bilerek bulaştırıyım ki?”

“Seni öpmem için?”

“Beni öpmeni istesem bunu söylerdim, nasıl biri olduğumu biliyorsun.”

Çöpleri toplarken başını kaldırdı. “Seni öpmemi istemiyor musun?”

“Ondan değil.”

Lafın ağzımdan çıkmasıyla Rüzgar’ın ellerini sandalyemin kenarlarına yaslayıp üstüme eğilmesi bir oldu. “İstiyor musun?”

Yutkunuşum aramızdaki sessizlikte tam bir gürültüydü. Ondan gelecek bir öpücüğün bahsi dahi dudaklarımdan özlemle sızlamasına neden oluyordu. Onları dilimle ıslatıp, “İstiyorum,” dedim. “Ama öpmemen gerektiğini düşünüyorum. Bu her şeyi karıştırır.”

“Her şey zaten çok karışmadı mı güzelim?”

“Seni affettiğimden emin olmak istiyorum, Rüzgar.” Başımı kaldırdım. “Sana şimdi izin verirsem ve yarın aslında seni affedemediğimi, sadece karşı koyamadığım için izin verdiğimi fark edersem ikimiz için de can yakıcı olur.”

Sözlerim onun için ikna edici olmuş olmalıydı ki doğrulup, “Nasıl istersen,” diye mırıldandı. Üstüme daha fazla gelmediği için minnettardım çünkü sözlerimde sahiciydim. Ona karşı gittikçe yumuşuyordum ancak hâlâ düşündükçe zoruma giden sözleri vardı. Bunu içimde halledemedim bana yaklaşmasına ikimiz için de izin veremezdim.

“Şimdi film mi izliyoruz?” diye sorarak konuyu değiştirdiğimde kafasını salladı. Ayağa kalkıp ona etrafı toplaması için yardım etmeye yelten-dim. Parmaklarını bileğime sararak bana engel oldu. “Sen otur lütfen, ben hallederim.”

“Her şeyi sen ayarladın ama.”

“Evet, böyle olması gerekiyor. Seni yeniden tavlamaya çalışıyorum ya hani?” Göz kırparak sözlerini noktaladı.

“Peki...” Yerdeki minderlerin üstüne oturdum ve Rüzgar’ın etrafı toplamasını izledim. Kısa sürede çıkardığımız çöpleri elindeki poşete doldurdu ve poşetin ağzını bağlayıp arabaya doğru yürüdü. Elinde bir sürü şeyle geri döndüğünde gözlerimi kısarak elindekilerin ne olduğunu seçmeye çalıştım.

“Evet,” diyerek dizlerini minderlere bastırdı ve ilk olarak daha fazla minder çıkardı. Arkama yerleştirdikten sonra, “Uzanabilirsin bitanem,” dedi. Elini gerdanıma koyarak beni arkaya doğru bastırdığında uzandım.

“Belin için de bir yastık koyayım mı?”

“Böyle iyiyim.” Ellerimi karnımın üzerinde birleştirip gökyüzündeki yıldızlara baktım. Gerçekten çok güzel bir akşamdı ve henüz bitmemiş olması beni acayip mutlu ediyordu. Başımı yana doğru çevirip Rüzgar’ın nelerle uğraştığına göz atarken elindeki projeksiyon cihazını görmemle dudaklarım aralık kaldı.

“O nereden çıktı?”

“Satın aldım. İşimize yarar diye düşündüm. Film gecelerimizde kullanırız.”

“Burada nereye fişe takacaksın onu?” diye sordum. Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Elektrikle çalışmıyor, pilleri var.” Projeksiyon cihazını açtı ve telefonunu kabloyla cihaza bağladı.

“*Buz Devri* izler miyiz?”

Kıkırdadım. “Biz hiç yaşımıza uygun şeyler izleyebilecek miyiz?”

Rüzgar filmi açıp panoya yansıttı. “Onları da izleriz,” dedikten sonra aşağıya kaydı. Başını dizlerimin üstüne yerleştirip, “Ama önce çocukken izleyemediklerimiz çıksın aradan,” dedi.

Ellerimi minderlere bastırıp hafifçe doğruldum ve aşağı doğru bakarak dizlerimde yatan Rüzgar'la göz göze geldim. Dudaklarında hoş bir gülümseme peyda etti. "Hem burada sadece biz yokuz," deyip elini karnıma yerleştirdi. "Bebeğimizin de izleyebileceği bir film olması güzel olur diye düşündüm."

Bebeğimiz.

Eksiklikler içinde büyüyen ve bu yaşta hâlâ o eksiklikleri tamamlamak için çabalayan iki yetişkinin bebeği.

Çocukken mahrum kaldığımız her şeyi bebeğimize vermek için gönüllüydük. Kim bilir, belki biz de onunla beraber büyürdük.

"Çok iyi düşünmüşsün," dedim neredeyse fısıltıyla. "Hem zaten genel izleyici. Büyükler izleyemez diye bir kural yok."

"Aynen öyle."

Yeniden minderlerin üzerine yerleştimde Rüzgar ikimizi de bataniye yığınının altına soktu. Baş karnımla aynı hizada, eli de karnımın üstündeydi.

"Dokunabilirim, değil mi?" diye sordu karnımı usulca okşarken.

"Elbette. Bunun için izin almana gerek yok."

Kafasını salladığında ikimiz de filmi izlemeye başladık. Patlamış mısır yeme gereği duymamıştık. Akşam yemeği ve tatlı derken tıka basa doluyduk.

Buz Devri izlemenin gerçekten de yaşı yoktu. Hem Rüzgar hem de ben filmin birçok sahnesinde kıkırdayıp durduk. Daha çok ben kıkırdadım, Rüzgar ise her gülüşümde başını yukarı kaldırıp bana eşlik etti.

Film boyunca koyu kahvelerini yüzümde hissettiğim birçok an vardı. Elini karnımdan hiç indirmemişti. Dokunmaya korktuğu onca zamanın acısını çıkarıyordu sanki. Okşayışları sevgi doluydu.

İzlemeyi bitirdiğimizde Rüzgar başını karnımın hizasından kaldırıp hemen yanımdaki yere uzandı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde göz gözeydik. Gözlerindeki bakış en az yıldızlar kadar parlaktı. Ve sanırım onun gözlerine bakmak, yıldızlara bakmaktan daha güzeldi.

"Beğendin mi?" diye sordu mırıltıyla.

"Beğendim," dedim. Sesim yorgun çıkıyordu.

"Uykun mu geldi?"

"Açık hava yüzünden." Esnedim. "Biraz daha burada durursak uyuyup kalırım."

“Ben seni taşıyorum.”

Dudaklarımın arasından saniyelik bir gülüş kaçarken gözlerimi yeniden gökyüzüne çevirdim. “Eminim taşırsın. Beni, bu panoyu ve buradaki her şeyi ama bence buna gerek kalmadan arabaya kendi ayaklarımla gitmem en iyisi olur.”

Ellerimi minderlere bastırıp oturur pozisyona geldiğimde Rüzgar’ın parmakları bileğime dolandı. “Sadece bir dakikanı istiyorum,” diyerek beni göğsüne çekti ve kendimi onun kalp atışlarını dinlerken buldum. Rüzgar’ın dudaklarını saçlarımda hissediyordum. “Bir dakika burada dur,” derken nefesi saçlarımda dolandı.

Onaylarcasına mırıldandım ve bir dakika onun göğsünde kaldım. Kulağımın altında hızlıca atan kalbini dinledim. Saçlarımda dolaşan parmaklarını hissettim. *Burada, yıldızların altında.*

Hayatımın hem en uzun hem de en kısa bir dakikasıydı. O bir dakikaya bir ömür sığdırmıştık sanki. Birbirine mühürlenmiş ömürlerimizi sığdırmıştık. Ancak bir yandan da doyulamayacak kadar güzel bir dakikaydı. Belki de bu yüzden olması gerekenden daha kısa gelmişti.

Yavaşça toparlanıp arabaya geçtik. Rüzgar her şeyi arabanın geniş bagajına sığdırmıştı. Uykum geldiği için evimize doğru yola çıkarken bir esnemeyle daha dudaklarım aralandı. Muhtemelen başımı yastığa koyduğum anda uyuyacaktım. Hamilelik beraberinde sürekli yorgunluğu da getiriyordu.

Yine de oldukça güzel bir gündü. Kendi şartlarımıza göre uyarladığımız randevudan epey keyif almıştım.

Evimizin tanıdık sokağına girdiğimizde yine esnedim. Gözucuyla Rüzgar’a baktığımda benim aksime oldukça canlı görünüyordu. Araba sürerken dudaklarında takılı kalmış bir tebessüm vardı. Onun da en az benim kadar eğlendiğini görmek içimi rahatlatmıştı. Çabuk yorulduğum için erken bitirdiğimiz gecenin pişmanlığını yaşamaktan kurtulmuştum.

Rüzgar arabayı park ettiğinde emniyet kemerimi çıkardım. “Bugün için teşekkürler,” dedim yorgun ama sıcak bir tonda. “Yaptığın planlar biraz bozuldu ancak hızlı toparladın ve çok güzel bir gün geçirdim.”

“Böylesi daha güzel oldu bence,” dedi aynı sıcak tonda. “Planım da bozulmadı ayrıca. Seninle vakit geçirmek istiyordum. Bu kısım sabit kaldığı sürece her şeye varım.” Elime uzanıp dudaklarına götürdü. “Ve bugün benimle çıkmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

Sanki aylardır evli ve çocuk bekleyen bir çift değil de yeni tanışan iki kişiymişiz gibi bir utangaçlık çökmüştü üstüme. Birazdan aynı eve girecek, aynı odada uyuyacaktık. Ancak kalbime baskı yapan o heyecan çok taze hissettiriyordu.

Her şeye en başından başlamışız gibi.

Ona sadece gülümseyerek cevap verdim. Beraber arabadan indiğimizde Rüzgar bir adım arkamdan yürüyordu. Çantamdan anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım. Rüzgar eğilerek ayakkabılarımı çıkardı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadıktan sonra eve girdim. Peşimden girip kapıyı kapattı.

Koridorun ışığını açacağım sırada, “Meltem?” demesiyle duraksadım. Ben ona dönmeden parmaklarını dirseğime sarıp beni kendine çevirdi. Bedeni, bedenimin hemen önünde dikiliyordu. Vücudunun sıcaklığını hissediyordum. Yüzünü de eğdiğinde solukları tenimi yakmaya başladı. Sertçe yutkundum.

Rüzgar, dudaklarını dudağımın kenarına bastırdı. Öptüğü yerden tüm bedenime yayılan bir elektrik akımına kapılmış gibi hissettim. İçim titrerken dudaklarımın arasından kesik bir soluk kaçtı. Dudakları, dudaklarımı tutkulu bir öpücükle esir alsa belki de bu kadar etkilenmezdim. Öpücüğü öyle hafifti ki neredeyse hissetmiyordum. Ancak kalbime yaptığı baskı yüzünden, elimi ensesine sarıp onu kendime çekmek ve dudaklarını daha çok hissetmek istiyordum.

Dudaklarını yavaşça yanağıma kaydırduğunda birleştirdiğim ellerimi sıkıttım. “Dünya Oyuncak Ayı Günü’n kutlu olsun,” dedi tenime doğru. Kırpiklerimi kırıştırarak gözlerimi kapattığımda kendimi bu sıcaklığa teslim etmeme ramak kalmıştı. Rüzgar’ın, bu gerçeğin farkında olduğuna kalıbımı basabilirdim. Şu an karşı koyacak güçte olmadığını biliyordu.

Bu yüzden dudaklarını tenimden çekti ve aramıza güvenli bir mesafe koydu. Yüzüme gülümseyerek baktıktan sonra koridorda ilerlemeye başladığında olduğum yerde birkaç saniye dikilmeye devam ettim.

“İyi geceler, Meltem,” diye seslendi beni harekete geçirmek için. Silkenerek başımı kısaca salladım ve uyumak için adımlarımı yatak odasına yönelttim.

“İyi geceler, Rüzgar.”

14. BÖLÜM

Pinhani - Beni Sen İnandır

Tarih tekerrürden ibarettir, dedikleri doğru olsa gerek.

Rüzgar'la yaşamaya başladığım o ilk günleri anımsarken aklımdan geçen tek şey buydu. Onunla nasıl bağ kurabileceğimi bilememiştim. Öte yandan Rüzgar da en başında evlilerin yaptığı hiçbir şeyi yapmayacağımızı belirterek keskin sınırlar çizmişti.

Bakışlarımı henüz düz olan ancak içinde bir bebek olduğunu bildiğim karnıma çevirdim. Gerçekten de evlilerin yaptığı *hiçbir şeyi* yapmamıştık doğrusu.

Soğuk duvarlarını aşabilmek, onun en azından kendini bana açabilmesini sağlamak için tüm sıcaklığım ile yaklaşmış ve kimi zaman bocalamıştım. Hakkını yiyemezdim, bu dönemde Buse'nin bana çok yardımı olmuştu. Rüzgar'a nasıl yakın olabileceğimle ilgili fikirler vererek bana yol göstermişti. Her gün kapının önünde ona öğle yemeğini verip gününü kutladığım, yanağına da bir öpücük bıraktığım günler çok uzakta kalmış gibiydi.

Şimdi o günlere geri dönmüştük.

Ancak bu kez, roller tamamen değişmişti.

Sabahları gitmeden önce beni uyandırmasını Rüzgar'dan ben istemiştim. Handan anne geldiğinde hâlâ uyuyor olmak istemiyordum çünkü. Rüzgar da söylediğimi yapıyor, çıkmadan birkaç dakika önce beni uyandırıyor. Ben banyoda yüzümü yıkadıktan sonra mutfığa girdiğimde ada tezgâhın üzerinde benim için hazırladığı kahvaltı tabağıyla karşılaşıyordum. Yanında kimi zaman çay, kimi zaman kafeinsiz kahve, kimi zaman da kendi elleriyle hazırladığı bir meyve suyu oluyordu.

Ben sandalyeye oturduğumda Rüzgar üstünü başını giyinmiş bir şekilde yanıma geliyor, o gün hangi günse onu kutluyor ve yanağıma hissedilmecek kadar hafif, engel olunamayacak kadar hızlı bir öpücük bırakıp kaçıyor. Birkaç gündür durum böyleydi.

Bu sabah ise bir türlü ayılamıyordum. Gözlerimi ovuşturarak mutfğa girdim. Rüzgar da kahvaltı tabağını tezgâha bırakıyordu. Yanına koyduğu kupanın içindeki kahveden içmek için sabırsızlanarak ilerledim. Kafeinsiz olmasına rağmen kahve içmek psikolojik olarak ayılmamı sağlıyordu.

“Ben gidiyorum şimdi,” dedi Rüzgar. Kafamı onaylarcasına salladım. Kollarımı yukarıya kaldırıp gerinirken, “Dünya Yazılımcılar Günü’n kutlu olsun,” diye mırıldandı ve açılan karnıma ani bir öpücük bıraktı.

İrkilerek kollarımı karnıma sararken, “Rüzgar!” diye cırladım.

“Ne?” Doğrulup gözlerimin içine baktı. “Çocuğumu öperken sana mı soracağım?”

Ağzımı açık bir halde ona bakakaldım.

Sanırım biraz... haklıydı. Karnımdaki bebeğimize varlığını hissettirmek için yaptıklarına ses çıkaramazdım. Zaten bir yandan da hoşuma gidiyordu.

Elini karnıma yerleştirip okşarken eğildi ve tekrar öptü. “Görüşürüz babacığım, ben gelene kadar biraz daha büyü. Tamam mı?”

Karnımı öyle güzel öpmüştü ki ben de öpmek istiyordum. Eğilmeye çalışsam da elbette başaramadım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Rüzgar.

“Çok büyük adaletsizlik değil mi? O benim karnımda ve ben kendi karnımı öpemiyorum.”

“İstersen ben öpebilirim,” dedikten sonra yüzüme doğru eğildi. “Sen beni öptükten sonra.”

“Çocuğunu öpmek isteyen bir anneyle pazarlık mı yapıyorsun sen?”

“Yardımcı olmaya çalışıyordum.”

“Seni öpeceğime avucumun içini öper, karnıma bastırırım. Aynı mantık sonuçta,” diyerek ortaya attığı fikri sorguladım.

“Sen daha yeni uyanmadın mı? Niye sabah sabah zihnin bu kadar açık?” diye hayıflandı. Ortaya attığı fikrin baştan mantıksız olduğunun o da farkındaydı.

Yine de bir kez daha eğildi ve karnıma küçücük bir öpücük bıraktı. “Bu da annenden bebeğim,” diye mırıldandığında sıcak nefesi karnıma vuruyordu. Doğrulduğunda göz göze geldik. Bana göz kırparak mutfaktan çıktı. Dış kapıyı açtığında koridorda duyduğum seslerle ben de peşinden çıktım. Handan anneyle kapıda karşılaşmışlardı.

“Hoş geldin,” dedi Rüzgar ona. Handan annenin kendisine sarılmasını kolaylaştırmak için hafifçe eğildi. Yirmi yedi yıl evladının kokusuna hasret bir anne için bu anlar fazlasıyla özeldi, doyum olmuyordu. Handan anne, Rüzgar’ı koklayarak öptü. “Hayırlı işler oğlum,” diyerek onu geçirdi ve yanına geldi. Bir arada olmamızdan dolayı içi ferahlayan Rüzgar ise rahat rahat işe gitti.

Handan anneye beraber kahvaltı ettik ve sofrayı topladık. Tüm bunları yaparken bir yandan da sohbet ediyorduk. Onun telefonla konuşması gereken bir anda ben de odama çıktım. Rüzgar’la markete uğradığımız gün aldığım defterlerden birini açtım ve kalemlerimi önüme dizdim.

Bu defteri günlük olarak kullanıyordum. Bebeğimle ilgili hissettiğim her şey o kadar yoğun geliyordu ki bir yere yazma ihtiyacı duymuştum. Tabii bir de şu an hissettiğim her şeyi ömrüm boyunca hatırlamak istiyordum.

Tarihi attıktan sonra renkli kalemimi bırakıp elime siyah renkli bir kalem aldım ve yazmaya başladım.

*Dünya Yazılımcılar Günü’n kutlu olsun meleğim.
Mucizeler her geçen gün etkisini yitirmiş çünkü var olan
mucizeye gün geçtikçe alışıldığı için daha sıradan gelirmiş.
Sana çok alıştım. Bir parçam olmana, elimi karnıma
koyduğumda orada olduğunu bilmeye çok alıştım ama bu
his hiç sıradanlaşmadı.*

*Sen büyüdükçe sana olan sevgim de büyüyor. Hatta
moralini bozmak gibi olmasın ama benim sevgim, senden
daha hızlı büyüyor.*

*Bugün baban üç kere karnımdan öptü. İkisi kendisi
için, biri de benim içindi.*

Seni seviyoruz bebeğim. Hep seveceğiz.

Kalemi bir kenara bırakıp gülümseyerek sayfayı kapattım. Her güne böyle ufak tefek notlar bırakmaya özen gösteriyordum.

Oturduğum sandalyeden kalkarak yeniden Handan annenin yanına döndüğümde telefon konuşmasının vedalaşma evresine geçtiğini fark edip mutfağa yöneldim. Küçük bir cezveye tek kişilik Türk kahvesi hazırladıktan sonra ocağın üstüne koydum. Kahve makinesini çalıştırmak istememiştim. Handan annenin telefonu kapatma faslı beş dakika kadar sürebiliyordu.

Kahve kaynamaya başladığında Handan anne yorgun bir nefes bırakıp mutfaktan içeri girdi. “Başım şişti, başım.”

Kahvesini fincana döktüm. “Yorgunluk kahvesi yapmam iyi olmuş o zaman.”

Bakışları elimde tuttuğum fincana kaydığında başını yana yatırdı. “Kızım ne zahmet ettin?”

“Aşk olsun, ne zahmeti?” Fincanı tepsiye bıraktım. İki büyük bardağa su doldurup Handan anneye kahvenin yanında yiyebilmesi için tatlı bir şeyler koyduktan sonra ellerimle tepsiyi kavradım ve ada tezgâhın üstüne yerleştirdim.

“Kendine yapmadın mı?”

“Yok, ben içmeyeceğim. Suyla eşlik edeceğim sana.” Yeniden yerlerimize geçip oturduğumuzda kahvesinden bir yudum aldı.

“Ellerine sağlık güzel kızım.”

“Afiyet olsun. Telefonda başını şişirmelerinin hayırlı bir sebebi vardır inşallah?”

“Kötü bir şey yok. Sadece herkes her işe benim koşmama çok alışmış. Yıllarca kendimi orada o kadar meşgul ettim ki hep başkalarının işini yaptım. O yüzden şimdi başım ağrıyor.” Son cümlesini söyledikten sonra gülümsemeye çalıştı. Dudakları gülümsese de gözleri farklı bir duyguyla parlıyordu; acıyla, buruklukla.

Yıllarca kendini o vakıfta meşgul etmesinin sebeplerini anlatmasına gerek yoktu. Rüzgar’a duyduğu hasreti bastırmak için kafasını işle doldurduğunu anlamıştım.

“Neyse,” diyerek elini havada savurdu ve dikkatli bir tavırla sordu. “Rüzgar’la nasılsınız?”

Suyumdan büyükçe bir yudum alıp düşündüm. Yutkunup, “İyiyiz,” dedim. Fazla detaya girmeme gerek yoktu. Genel hatlarına baktığım zaman Rüzgar’la aramız iyiydi. Kavgalı değildik, küs değildik. Eskisi gibi göz göze, dip dibe de değildik belki. Onunla yakın olmayı özlediğimi inkâr edemezdim. Yine de ağırdan almak konusundaki kararlılığımı koruyordum. Oturduğunu sandığım ilişkimizin yine en kritik anda patlak vermesine izin veremezdim. Bu kez her taşın yerine oturduğundan emin olacaktım.

“İyi olun hep,” dediğinde beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Ona gülümsedim. Kahvesini bitirip yanına koyduğum çikolatayı ağzına attı. “Sana bir şey getirmiştım. Oturma odasına geçelim mi? Orada otururuz.”

“Olur.”

Ayaklanıp oturma odasına geçtik ve yan yana oturduk. Handan anne çantasını kucağına çekip karıştırmaya başladı. İçinden ufak bir poşet çıkardığında çantasını da eski yerine bıraktı ve bedenini bana çevirdi. “Küçükken dikiş kursuna gitmiştim, yemek yapmayı beceremem ama böyle elişle-riyle aram iyidir,” dedi kendinden emin bir sesle. Poşeti bana uzattığında içindekileri kucağıma döktüm.

Gördüğüm dantel örtülerle gözlerim doldu. Her şeye duygulanıyordum zaten. Hormonlarım yakamı bırakmıyordu. Kendi elleriyle yaptığı dantelleri okşarken hüngür hüngür ağlamamak için büyük çaba gösteriyordum.

Annelerin evlenecek kızlarına çeyiz yaptığını biliyordum. Kuaförde çalıştığım dönem bekleyen müşteriler yanlarında bu tarz elişleri getirip işlerlerdi. Benim annem yapmamıştı. Çeyizime bir parça bile işlememişti. Zaten benim çeyizim de olmamıştı hiç.

“Teşekkür ederim,” dedim fısıldayarak. “Çok güzel görünüyorlar.”

Deneme amaçlı birini önümüzdeki ufak masanın üstüne serdim. Böyle şeylere merakım vardı. Beğenmeyenlerin, eski moda bulanların olduğunu biliyordum ama benim hoşuma gidiyordu. Gerçekten çok sevmiştim.

“Güle güle kullan, güzel kızım.”

“Kullanacağım. Eline emeğine sağlık, Handan anne,” dediğimde gözlerinin içi güldü. Ona *anne* diye hitap etmemden çok hoşlanıyordu. Yine de o burukluk gitmiyordu gözlerinden. Kendi oğlunun da ona anne demesini, diyebilmesini deli gibi istiyordu aslında.

Bir gün mutlaka olacaktı, hissediyordum. Rüzgar bir gün Handan Yıldırım’a *anne* diyecekti. Kendini hazır hissettiğinde bunu yapacaktı.

Handan anneye konuşmaya dalmışken çalan telefonumla Rüzgar’ın aradığını gördüm. Ayağa kalkarken telefonumu Handan anneye uzattım. “Ben tuvalete gideceğim, sen baksana.”

“Bakayım kızım,” diyerek telefonu elimden aldığı anda ben de oturma odasından çıktım. Tuvalete doğru ilerlerken Handan annenin, “Efendim oğlum?” diyen cıvılcıvılcı sesi kulaklarıma doldu.

“Banyoya gitti şimdi,” dedi. Rüzgar muhtemelen ona benim nerede olduğumu sormuştu. Cevabından sonra kısa bir sessizlik oldu. Ardından Handan annenin bana seslendiğini duydum. “Meltem!”

“Efendim?”

“Sabun yemiyorsun, değil mi kızım?”

Duyduğum soruyla gözlerimi devirdim. Gerçekten insanın adı çıkacağına canı çıksındı!

Sadece beyaz sabunun kokusundan ne kadar hoşlandığımı, ısrarak yemek isteyeceğim kadar çok hoşlandığımı söylemiştim. Cidden ısıracak halim yoktu. Belki biraz tırtıklamıştım ancak abartılacak bir şey yoktu. Yine de Rüzgar'ın diline düşmüştüm bir kere.

"Meltem?" diye tekrardan seslendi Handan anne. Ciddi ciddi bu soruya cevap beklediğini anlayınca parmaklarımla alnımı sıvazladım. "Yemiyorum!"

"Yemiyormuş oğlum," diyerek bilgi aktarımında bulunduğunda ağlanacak halime güldüm. "Evet, evet. Kahvaltısını etti, tabağını sildi süpürdü. Öğlen de meyve yedi. Yok, hiç halsizliği yok bugün. Maşallah. Bana Türk kahvesi bile yaptı."

Fazla şüphe çekmemek için tuvaletten ellerimi yıkayıp çıktım. Beyaz sabunla bol bol köpürttüğüm için ellerimi koklayarak oturma odasına dönüş yaptığımda Handan anneye göz göze geldik. "Hah," diye bir ses çıktı ağzından. "Döndü şimdi seninki. Veriyorum ona," dedi ve telefonu bana uzattı.

Alıp kulağıma koydum. "Çıktın mı işten?"

"Çıktım, geliyorum şimdi. Geldiğimde bana da kahve yapar mısın?"

"Yaparım herhalde. Emin olamadım."

"Ballı olsun ama balı içine koyma."

"Anlamadım?" diye sordum kaşlarımı hafifçe çatarak.

"Ben senden alayım o balı," dedi çapkın bir ses tonuyla. Onu maalesef ki çok iyi tanıdığımdan yüz ifadesi de gözümde net bir biçimde canlandı ve kıpkırmızı kesildim.

"Görüşürüz, Rüzgar," dedim kızgın bir ses tonuyla. Telefonu suratına kapattım. Annesinin önünde denecek laf mıydı bu şimdi? Çok utanmıştım!

Telefonu kapattıktan sonra oluşan sessizlikte Handan annenin yüzüne bakmak birkaç saniyemi aldı. "Rüzgar şimdi geliyormuş."

"Rüzgar'ı göreyim de kalkarım ben de."

"Neden kalkıyorsun? Kalsana bizimle akşam yemeğine."

"Olmaz kızım, baş başa yiyin siz."

"Olur, çok da güzel olur."

“Yok,” dedi Handan anne tatlı bir tebessümle. “Siz şimdi yalnız kalın ki aranızdaki her neyse daha çabuk çözülsün. Ben başka zaman kalırım sizinle akşam yemeğine.”

“Ama-”

“İsrar etme kızım.”

“Pekâlâ ama söz verdin.”

Kıkırdadı. “Tamam tamam.”

Handan anne içtiği kahvenin bulaşıklarını mutfığa götürdüğü sırada dışarıdan Rüzgar’ın arabasının sesini duydum. İstemsizce ayaklanıp kapıya ilerledim. Kapının önünde onun gelmesini beklerken, yaklaşan adım seslerini duyduğum gibi elimi kapı koluna koydum ve kapıyı açıp Rüzgar’a baktım.

Rüzgar, elinde bir çiçek buketiyle karşımda dikiliyordu.

Kapıyı onun için açmamı beklemiyor olacaktı ki ileriye uzattığı anahartlarla öylece kalakalmıştı. Göz göze geldiğimizde elini çekti. Gülümsedi ve çiçeği iki eliyle tutmaya başladı.

“Uzun zamandır kapıyı sen açmıyordun. Ne yaptın, bunların kokusunu mu aldın?” diye şakacı bir tonda sordu. Bakışlarım elindeki bukete odaklandı. Çiçeklere baktığımı fark eden Rüzgar ise daha fazla onları elinde tutmayıp bana doğru uzattı.

Yüzüme yaklaşan çiçeklerle Rüzgar’ın az önce bahsettiği *kokuyu* soludum. Gerçekten çok güzel kokuyorlardı. Hevesle kucağıma aldım. Rüzgar, beğenip beğenmediğimle ilgili bir şeyler sordu ancak onu duysam da söylediklerini algılayamayacak kadar büyülenmiş haldeydim. Buketteki çiçeklere dokundum.

Yumuşacıklardı. Parmaklarımda bıraktığı kadifemsi hisse bayılmıştım. Bir anda o kadifemsi hissi yalnızca parmaklarımda hissetmenin haksızlık olduğunu düşündüm. Ve bu düşüncenin aklıma düştüğü anda, her şey geri alınamayacak kadar hızlı bir şekilde gelişti.

Rüzgar’ın bana aldığı çiçeği yemeye başladım.

Kopardığım çiçek yapraklarını ağızma atıp çiğnerken, gözlerim nihayet onları yemiş olmanın verdiği hazla kapandı. Gördüğüm ilk anda gözümü dikmişim aslında. Daha önce hiç çiçek yemediğim için onları yemek istediğimi anlamamıştım sadece. Çiçekler o kadar parlak ve yumuşaktı ki... onları nasıl yemek istemeyecektim?

“Meltem?” diyen Rüzgar’ın bocalayan sesini duyduğumda gözlerimi aralayıp ona baktım. Yüzüne şaşkın bir ifade hâkimdi. Gözleri hafifçe açılmış, dudakları aralık kalmıştı. Ne yaptığımı anlamaya, daha doğrusunu bunu kabullenmeye çalışıyordu.

Yutkunduğumda Handan annenin sesini duydum.

“Rüzgar? Sen mi geldin oğlum?” diyerek koridora çıktığında Rüzgar gözlerini kırpıştırarak ona bakmaya çalıştı ancak hâlâ üstündeki şaşkınlığı atamamıştı. Eğer yediğim çiçeklerle bu denli mest olmamış olsam yüzündeki alık ifadeye gülebilirdim.

“Hoş geldin,” dedi Handan anne sevecen bir tonda. Tek kolunu Rüzgar’ın boynuna dolayıp ona sarılmaya çalıştı. Normalde Rüzgar burada biraz eğilerek annesine yardımcı olurdu ancak bunu yapamayacak kadar şok içerisindeydi. Handan anne, parmaklarının ucunda kalksa dahi oğluna tam anlamıyla yetişemedi. Rüzgar’ın yanaklarına iki küçük öpücük kondu-rup geri çekildi. Gözleri kucağımda birazı yenmiş çiçek buketine kaydığında kocaman bir gülümsemeyle bana baktı.

“Ay çiçek mi aldın gelirken? Ne iyi ettin oğlum. Kızımın gönlünü hep hoş tut böyle. Nasıl kızım? Beğendin mi çiçeklerini?”

“Bir şey demedi ama...” diye mırıldandı Rüzgar. Şaşkınlığının birazını üstünden atmıştı. “Sanırım çok beğendi.”

Çiçekten hevesimi aldığım da artık yiyelim kalmamıştı. Ve ancak hevesimi aldıktan sonra çiçeği yemenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark ettim. Tadı da güzel değildi ki. Niye yemiştim ben bu çiçeği?

Güzel bebeğim, bugün annenin çiçek yemesine neden oldun. Umarım dünyaya geldiğin gün bunun için sağlam bir açıklaman da vardır. Zira babanın gözünde senin yüzünden manyak kadın konumuna yerleştim.

“Ben geçeyim artık, evde birtakım işlerim vardı. Seni de daha fazla ayakta dikmeyeyim oğlum. Zaten gün boyu ayakta kalıyorsun. Şu tadilat işleri bitsin de uğrayın bir gün.”

“Olur,” dedim kafamı sallayarak. Çünkü Rüzgar bunu yapamayacak kadar dalıp gitmiş durumdaydı. Bir bana, bir de kucağımdaki çiçeklere bakıyor, hâlâ olan biteni sindirmeye çalışıyordu.

Handan anneyi yolcu ettikten sonra yalnız kaldığımızda Rüzgar’ın gözlerine bakmaktan kaçınarak, tarafımca saldırıya uğramış çiçekleri bir de utanmadan cam bir vazoya yerleştirdim.

Rüzgar kısa bir duş alıp üstünü değiştirdikten sonra nihayet yanıma geldiğinde yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. Koltukta yanıma oturup dirseğini koltuğun sırt kısmına yasladı. “Eğer kızımız olursa lütfen adını Çiçek koymayalım.”

“O niye?”

“Az önce kapı önünde travma yaşadım da ondan.” Alnını koltuğun üzerindeki koluna yaslayıp gülmeye başladığında kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Ne yapayım?” diye sordum savunulacak hiçbir yanımda yokken. “Canım çekti işte.”

“Canın çiçek mi çekti?” diyerek tekrarladı beni. “Güzelim, biz aç mı bırakıyoruz seni? Sen hiç yemek falan görmüyor musun? Niye normal şeyler aşermiyorsun bir türlü?”

“Aşeriyorum. Çikolata yedim ya geçen gün.”

“Evet, *brokoliyi* eritilmiş çikolataya batırarak yedin.”

“Olabilir,” dedim taviz vermeye hiç niyetim olmadığını belli eden bir tonlamayla. “Sonuçta yedim.”

Rüzgar, gülerek başını iki yana salladı. “Yarın ne aşereceksin acaba? Merakla bekliyorum.”

“Böyle her yediğim diline dolanacaksa aşerdiğimi de söylemem.”

“Yapma ama.” Oturduğu yerde doğrulup bana yaklaştı. “Her şeyin hoşuma gidiyor, nasıl dilime dolanmasın? Keşke sadece seninle ilgili konuşsam.”

Yüzüne bakmamaya devam ederken Rüzgar parmaklarını çeneme yerleştirip başını kendisine çevirdi. “Küstük mü?”

“Küstük mü derken? Yediklerimle alay ettikten sonra bir de küsme eylemine katılmaya hakkın mı var senin?”

Bir kahkaha daha attı. Çenemdeki parmaklarıyla çenemi severken onun gülüp eğlenmesine sinir olarak, “Sınırlar,” diye hatırlattım. Unuttuğumu ummuş olacaktı ki istemeye istemeye geri çekildi.

Yemekler ısındığında Rüzgar hızlıca sofrayı kurdu ve beraber akşam yemeği yedik. Günümün nasıl geçtiğini sorduğunda çok fazla bir şey yapmadığım için anlatmam kısa sürdü. Her gün yaptıklarımın farklı bir şey anlatmamış olsam da Rüzgar ilk kez duyuyormuş gibi bir ilgiyle beni dinliyordu.

Rüzgar’ın günü ise epey uzun geçmişti. Tüm zor hastaları bugüne toplanmıştı ve çok yorgun görünüyordu.

Yemeği bitirdiğimizde sofrayı toplayıp bulaşıkları dizmeye başladı. Ben de ayağa kalkarak ona bir yorgunluk kahvesi yaptım. Ben yine içmeyecektim. Zaten canım da çekmiyordu. Çiçeği çeken canımın kahve çekmemesi sorgulamayı uzun zaman önce bıraktığım bir şeydi.

Yaptığım Türk kahvesini fincana doldurup ada tezgâhın üzerine bıraktım. Sandalyeme geçip oturduğumda Rüzgar da bulaşık makinesini çalıştırıyordu. Yanımdaki sandalyeyi çekti. “Eline sağlık.”

“Afiyet olsun.”

“İçinde bal varsa olur afiyet,” dedi muzip bir tonlamayla. Gözlerini kıstı. “Var mı yok mu?”

“Yok, sade yaptım.”

Rüzgar, elini sandalyemin demirine koyarak beni bir anda dibine çekti. Diğer elini de tezgâha dayarken, yüzü yüzümün biraz uzağındaydı.

“Bence,” dedi kısık bir sesle. “İlişkimizde sonraki aşamaya geçebiliriz artık.”

“Sonraki aşama?” diye sordum. O kadar yakındı ki sözlerinin geldiği anlamı düşünemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdaydım.

Rüzgar’ın parmakları çeneme dokundu yeniden. Başparmağı altdudağımın üstünde gezindi. “Bir şeylerin tadına vardığımız o aşama.”

Dudaklarımda bir gülümseme canlandı. Bu, benimle ilgili Rüzgar’ın en çok dayanamadığı şeydi. Dudakları dudaklarıma yaklaştığında yüzümü çevirdim. Dudağımın kenarını öpmüş bulundu.

“Geçen sefer o dediğin aşamaya geçmemiz iki ayı bulmuştu. Bu kez her şeyi ağırdan aldığımızı göz önünde bulundurursak...” Yüzümü hafifçe geriye çekip gözlerimi kıstım ve düşünceli bir şekilde mırıldandım. “Belki dördüncü ayda o dediğin olur,” dedikten sonra göz kırptım.

Dudaklarını birbirine bastırırken başını ağır ağır salladı. Kahvesinden keyifle bir yudum aldı. “Dikkat et de sonun bana benzemesin,” dedi benim gibi göz kırparak. “Yoksa bir anda koymaya çalıştığın sınırları aşarken bulursun kendini.”

“Sen beni merak etme, sınırlarımda içinde gayet iyi gidiyorum.”

Bir şey söylemeyip yalnızca gülümsedi. Gülümsemesi *benim bir bildiğim var* der gibiydi ancak konuşmadı. İkimiz de konunun üstünde durmadık. Rüzgar kahvesini içip yıkanacak çamaşırları makineye atmak için ayaklandı. Ben de oturma odasına yayılmış bir şekilde kitap okumaya başladım.

Sayfaları anlayamayacak kadar uykumun geldiğini fark ettiğimde esnemi elimle kapattım ve ayracımı sayfanın arasına bıraktım. Birkaç sayfa daha okuyup yatmak istiyordum ancak karşı koyamayacağım kadar fazla uyku bastırmıştı. Direnmeye çalışsam koltukta sızıp kalacağımdan emindim. Bu yüzden ısrar etmeyip ayağa kalktım ve banyoda işlerimi hallettim.

Banyodan çıktığımda koridorda Rüzgar'la karşı karşıya geldik.

“Yatıyor musun?” diye sorduğunda kafamı salladım.

“Sen?”

“Ben de uyuyacağım şimdi. Bugün çok yoruldum. Allah rahatlık versin bitanem.”

“Sana da,” dedim yorgun çıkan sesimle. O banyoya girerken ben de odaya geçtim ve yatağıma uzandım. Benden birkaç dakika sonra Rüzgar da odaya girdi ve yerdeki yatağına uzandı.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştığımda bu kadar yorgun olmama rağmen rahatlığında eksik bir parça vardı. Onu hissedemediğimden uykuya bir türlü geçiş sağlayamıyordum.

Eksik parçayı yatış pozisyonumda aradım. Sağa sola dönerek, yastığımı evirip çevirerek doğru pozisyonu bulmaya uğraştığım birkaç dakikanın ardından sorunun burada olmadığını anladım. Ağrıyan bir yerim de yoktu. Veya midem, uykuma engel olacak kadar çok sorun çıkarmıyordu. Uyuyamıyordum çünkü rahat hissetmiyordum. Tamamen hissiyatla ilgili, saçma bir şeydi.

Oflayarak yatakta doğruldum ve etrafı dinledim. Rüzgar'ın düzenli solukları çoktan uyumuş olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Kim bilir şimdiye kaçınıcı rüyasını görüyordu.

Ayağa kalkarak odanın içinde ilerledim. Beni neyin uyandırdığını çok iyi biliyordum. Ne istediğimi...

Bu kez aşerdiğim şey, Rüzgar'ın kokusuydu.

Ve ona ulaşmadan uyumam mümkün değildi. Olmayacaktı. Hamileliğimin bu evresinde kokulara karşı aşırı hassasken alıştığım ve özlediğim o kokuyu bu kadar çok istemenin ağırlığı üstüme çökmüştü.

Gözlerim karanlığa alıştığından odanın içini görmekte zorluk yaşamıyordum. Etrafta Rüzgar'ın bugün duştan sonra giydiği tişörtü aradım. Üstsüz yatıyordu, yani o tişörtü çıkarmıştı ancak bir türlü ortalıkta göremiyordum.

“Meltem?” diyen Rüzgar’ın kısık sesiyle yerimde sıçrarken yatağa doğru baktım. Ellerini yatağa bastırmış, doğrularak bana bakıyordu. Tahmin ettiğim üzere üstsüzdü. Gerilen çıplak omuzları gözümünden kaçacak gibi değildi zaten.

“Bir şey mi oldu? Neden ayaktasın sen?”

“Yok, bir şey olmadı,” diyerek yüreğini ferahlattım önce. “Tişörtün nerede?”

“Ne tişörtü?”

“Bugün duştan sonra giydiğin hani.”

“Kirli sepetinde.”

“Niye kirli sepetinde? Daha yeni giymiştin.”

“Kahve döktüm üstüne, o yüzden.”

“Ayy! Yandın mı çok?” diye sordum telaşla. Onaylamaz bir ses çıkardı. “Kahve soğumuştur zaten, endişelenme.” Duraksadı. “Ne yapacaksın tişörtümü? Niye sordun?”

“Hiç...” dedim yatağına yaklaşarak. Tek dizimi bastırdığımda Rüzgar’ın omuzları biraz daha gerildi. Sertçe yutkunduğunu duydum. Başka bir tepki veremeden yastığını çekip aldım ve arkamı döndüm.

Madem kokusunu soluyabileceğim tişörtü artık ona ulaşamayacağım bir yerdeydi, ben de yastığına el koyardım.

Koyamadım.

Bir adım dahi atamadan Rüzgar’ın yastığını yakalamasıyla durmak zorunda kaldım. “Ne yapıyorsun?” diye sordu büyük bir ciddiyetle.

“Yastığınla ben uyuyacağım bu gece.”

“Sebep?”

“Canım istedi,” dedim. Gerçekten de canım istiyordu.

“Kokumu mu arıyorsun sen? Tişörtümü de bu yüzden mi sordun yoksa?”

Söylediklerini ufak bir baş sallamasıyla onayladığımda iç çekti. “Sen yastığımı alırsan ben nasıl uyuyacağım?”

“Orası beni ilgilendirmez. Hamile olan sen değilsin.”

Yastığı bıraktığında tekrardan yatağıma dönmeye yeltendim ancak bu kez de iki koluyla beni sıkıca sarıp ben ne olduğunu dahi anlamadan sırtımı yatakla buluşturdu. Dirseğiyle yataktan destek alarak üstümde yükseldiğinde kocaman açtığım gözlerimle ona bakıyordum. Kollarımın arasındaki yastık, aramızda engel sayılabilecek tek şeydi.

“Ne yapıyorsun?”

“Kokumu arayan karıma yardımcı oluyorum. Var mı bir itirazın?”

“Yastığını almama izin verirsen çok yardımcı olacaksın.”

“Yastığımı,” dedikten sonra bana doğru eğildi ve kokusu etrafımı kapladı. “Benim yerimi tutar mı?”

Yutkundum. Tutmazdı, tutamazdı. Onun teninden kokusunu solumakla yastığına sarılmak aynı şey değildi ve bunu çok iyi biliyordum.

Rüzgar gözlerimdeki teslimiyeti görüp yastığı kucağımdan çekti ve başımın altına koydu. Üstümden çekilerek kendini yanıma bırakırken beni kollarının arasına aldı. Elini başımın arkasına koyup, burnum boynuna yaslanana kadar yaklaştı. İhtiyaç duyduğum o kokuyu ciğerlerime depolamaya çalıştım.

Yeteri kadar kokusunu içime çektiğimi düşündüğümde kalkmaya yel-tendim ancak Rüzgar bacaklarını bacaklarımın üstüne atarak bana engel oldu. “Nereye gidiyorsun?” diye sorduğunda sesinden uyku akıyordu. “Burada, benim yanımda uyuyacaksın.”

“Beraber uyuyamayacağımızı söylemişim,” dedim aynı yorgunlukla. Beni bu konuda ikna etmesini istiyordum. Bunu istediğimi anladı.

“Aramızda bir şeyler olmadan önce de mecburiyetten beraber uyuduğumuz olmuştu. Şu anda da bir mecburiyet söz konusu.” Burnunu saçlarımın arasına gömüp içine derin bir nefes çekti.

“Ne mecburiyeti?” diye sordum biçare.

“Benim sana mecburiyetim.”

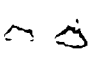
“Bu yatak tek kişilik,” dedim gittikçe kısılan bir sesle. Hemen yanımda çift kişilik büyük bir yatak varken biz burada neredeyse iç içe yatıyorduk.

“Kalkıp oraya geçecek halin var mı? Benim yok.”

İkna olmuşum. Rüzgar’a daha çok sokularak, “Haklısın,” dedim. Bana sarıldıktan sonra saçlarımın arasına minik öpücükler bıraktığını hissettim. “Bu seferlik böyle olsun o zaman,” derken uykuyla iç geçirdim. “Ama sadece bu seferlik.”

“Hıhım,” diye mırıldandı. Tonlamasındaki alayı fark ettim ancak bir şeyler söyleyemeyecek kadar yorgundum. Söyleyecek olsam o da karşılık veremeyecek kadar yorgundu. Bu yüzden ikimiz de susup en mantıklı olanı yaptık.

Birbirimize sarılarak uyuduk.

15. BÖLÜM

Mavi Gri - Dünyanın En Güzel Kızı

Beyaz sabun, çiçek, eritilmiş çikolataya daldırılmış brokoli ve hiç yana gelmemesi gereken ikilileri mideme indirdiğim aşerme serüvenime yeni bir şey daha eklenmişti: *Rüzgar*.

Kokusuna özlem duyup onun yanında uyuduğum günden sonra bu anlık aşerme, güçlenerek tüm aklımı ele geçirmişti. Tümüyle Rüzgar'ı aşeriyordum. Yakınlığım istiyordum ama ona yakın olmak yetmezdi. Kendimi ona bağlamak, gün boyu o şekilde gezmek istiyordum. Hamilelik hormonlarımın beni getirdiği son nokta buydu.

Ve şimdi oturduğum yerde bacaklarımı ileriye uzatmış, evi süpüren kocamı izliyordum. Onu izledikçe midem havalanıyor gibi oluyordu. Adam sadece evi süpürüyordu ve bu da benim yüzümdendi. Sanki onu ilk kez görüyormuşçasına heyecanlandığım için koridorda denk geldiğimizde elimdeki tabağı düşürmüştüm.

Tabak kırıldığı anda Rüzgar beni kucaklamış ve bu koltuğun üstüne bırakmıştı. Beni bu kadar kolay kaldırabilmesi daha çok heyecanlanmama neden oluyordu. Buse'yle hemen hemen aynı sürede gidiyorduk ama ben ondan daha çok kilo almıştım çünkü hareket etmiyordum. İlaç kullandığım için de mide bulantılarım yok denecek kadar az oluyordu ama Rüzgar beni kaldırdığında sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi hissediyordum.

İç geçirmemek için kendimi zor tutarken arkama yaslanıp evlendiğim adamı incelemeye devam ettim. Onu her gördüğümde sanki ilk kez görüyormuş gibi incelediğim için her bakışımda bu kadar yakışıklı olmasına şaşıırıyordum. Hem beni hiç zorlanmadan kaldırabiliyordu hem de *çok yakışıklıydı*.

Kırdığım tabağın parçalarını görebildiği kadarıyla yerden toplamıştı. Göremediği ufak parçalar için de süpürge açmıştı. Mutfığa giderken ayağıma batmasından o kadar korkuyordu ki her zamanki halinden daha ciddi bir şekilde yeri süpürüyordu. Kaşları çatık, gözleri kısıktı.

“Tamam herhalde,” diyen sesini duydum. *Sesi de çok güzeldi.* “Daha da parça kalmamıştır ama sen yine de terliksiz girme mutfığa.”

Gözlerimi gövdesinden zorlukla çekerek yüzüne çıkardım. Evde üstsüz dolaşıyordu, benim suçum değildi. Gözüm kayıyordu ister istemez.

“Sevmiyorum terlik giymeyi.”

Süpürgeyi yerine yerleştirdikten sonra bana doğru yürümeye başladı. “Giyeceksin ama,” dedi oldukça ciddi bir tavırla.

“Giymeyeceğim. Sevmiyorum.”

“Giyeceksin.”

“Benimle mi inatlaşıyorsun?”

“İnatlaşan sensin.” Ayakucuma oturup arkasına yaslandı ve kafasını bana doğru çevirdi. “Ayağının altına bir şey batmasın diye söylüyorum.”

“Bir şey olmaz. Diyelim ki battı, bebeğimizi etkileyecek hali yok.”

“Bizim bebeğimizi etkilemez,” dedikten sonra elini ayak bileğimin üzerine koydu. “Ama benim bebeğimi etkiler.”

Ufacık dokunuşuna ek olarak söyledikleri ürpermeme neden olurken, bacaklarımı kendime doğru çekip temasından kurtuldum. “Tamam, giyerim terlik.”

“Bu kadar kolay sözüme gelmeni beklemiyordum. Keşke başka bir şey isteseymişim.”

Artık aramızda uzattığım bacaklarım da olmadığı için oturduğu yerden benim yakınıma kayma imkânı vardı. Elini bana doğru uzatıp işaretparmağını gösterdi. “Bak, parçaları yerden toplarken parmağımı kestim.”

“Üstümde yara bandı yok, kusura bakma.”

Parmağını biraz daha bana uzattı. “Kusura bakıyorum. Nasıl üstünde yara bandı olmaz? Hemen bunu telafi etmek için öp.”

Emin misin, Rüzgar? Bana parmağının ucunu verirsen kendini hepten kaptırırsın. Kaptırdığında da elimden kolay kolay kurtulamazsın çünkü sana baktıkça aklımdan hiç de normal şeyler geçmiyor.

Bakışlarım yine çıplak gövdesine düşerken omzundaki benine baktım. O beni ısırma isteğiyle dolup taşıyordum. Yamyam değildim, sadece sevgi

dilimin içinde ısırmaı da barındırıyordum. Rüzgar'ı yatırıp hunharca öpmek ve ısırmaı istemem beni yamyam yapmazdı.

İçime derin bir nefes çekerek başımı yana doğru çevirdim. "Üstüne bir şey giy."

"Ne?" diye sordu. Ağzımın içinde konuştuğum için beni duymamıştı. Gözlerine bakarak söylediklerimi tekrarlardım. "Üstüne bir şey giy. Evde böyle yarı çıplak dolanamazsın."

Rüzgar, kafası karışmış bir halde bana baktı. "Niye ki?"

"Ne demek niye? Ben zamanında evde rahat rahat gezdiğim için bana *sen bir erkekle aynı evde yaşıyorsun, bunu fark et* diyen sen değil miydin? Şimdi sen de bir kadınla aynı evde yaşıyorsun. Ona göre gezin ortalıkta. Odanda ne yaptığın beni ilgilendirmez ama ortak alanlarda dikkat etmen gerekiyor."

"Aynı odada kalıyoruz."

"Geçici süreliğine. Bu risk geçince aynı odada uyumamıza gerek kalmayacak."

"Öyle sanmaya devam et."

Rahatlığı kaşlarımı çatmama neden oldu. "Uyuduğun yerde sana karışmam ama evin kalan kısımlarında üstünü giyinebilirsin diye düşünüyorum."

Kafasını önüne eğip kendi gövdesine baktı. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

"Evet," dedim. Farklı yönden bir rahatsızlıktı ancak yine de rahatsızlıktı işte.

Rüzgar içine derin bir nefes çektiğinde göğsü şişti. Sessizce yutkundum. "Pekâlâ," dedi ayağa kalkarak. "Üstüme bir şey giyip geliyorum."

Kafamı salladım. Kısa süre içerisinde üstüne bisiklet yaka, siyah bir tişört giyip geldi. Tekrardan yanıma oturmadan önce battaniyenin yere sarkan ucunu tutarak kaldırdı. Sonrasında ne yaptığını bilmiyordum. Tamamen kolundaki damarlara odaklanmıştım.

"Sen hiç üşümüyor musun?" diye sordum birden. Kafasını bana çevirdi. "Seni uzun kolluyla hiç görmedim neredeyse. Merak ettim."

Dirseğini koltuğun sırt kısmına yasladığında kol kasları gerildi. "Pek üşümem ben. Bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim mırıldanarak. *Neden bahsettiğimizi dahi bilmiyordum.*

“Doğru, biz tanışma yolundaki bir çifttik şu an değil mi? Hakkımdaki detayları bilmemen normal sanırım.”

“Evet!” dediğimde sesim hesapladığımdan daha yüksek bir tonda çıktı. Dişlerimi altdudağıma geçirdim. Sadece dikkatimi kol kaslarından çektiği için mutlu olmuştum. Sapık gibi gözümü ona dikip ağzımın suyunu akıtmak istemiyordum. Hamile olmadan önce de Rüzgar’a karşı yüksektim zaten. Şimdiyse hormonlarım yüzünden kafayı sıyrma derecesine gelmiştim.

“Madem bu kadar heveslisin, öğrenelim bakalım birbirimiz hakkındaki detayları. Merak ettiğin ne varsa sorabilirsin.” Oyunbaz bir tavır takınarak arkasına yaslandığında dudağımın kenarım kemirerek düşünmeye başladım.

“Evlilik fikrine nasıl bakıyorsun?”

“Daha bu konuları konuşmak için çok erken sanki,” dedi yüzündeki sırıltıyla. Gözlerimi kıstım. Karşılaştığımız andan sonraki bir saat içinde dini, iki gün içinde de resmi nikâhı basan da bendim zaten. Gerçi o zaman yaptığımız evliliğin bir ciddiyeti yoktu. Acaba normal şartlar altında tanışmış olsaydık ne zaman evlenirdik?

Biraz da bunun cevabını merak ediyordum. Şu an her ne kadar normal şartlar altında tanışan bir çift gibi davranmaya çalışsak da öyle değildik. Bir kere ben hamileydim. Sadece bu bile tek başına normal sürecin içinden geçiyordu.

“Niyetin ciddi değilse baştan söyle.”

“Niyetim ciddi.”

“Benimle ne zaman evleneceksin?”

“Biz zaten evliyiz?”

“Diyelim ki değiliz,” diyerek merak ettiğim o konuya geldim. “Benimle ne zaman evlenirdin?”

Yönelttiğim soru aklına daha önce hiç gelmemiş olacaktı ki düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “Seninle ne zaman evlenirdim...” diye mırıldandıktan sonra koyu kahverengi gözleri tekrardan gözlerimi buldu.

“Sen benden pek emin değilsin sanırım. Bu kadar uzun düşündüğüne göre.”

“Senden emin olmasam iki gün içinde evlenmezdik güzelim, değil mi?”

“Kâğıt üstünde kalacağını düşündüğünden o kadar hızlı karar verdin. Evliliğin senin için bir anlamı yoktu o zamanlar.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Erkekler gerçekten bir kadını ilk görüşünde evlenecekleri kişi olduğunu anlıyorlar mı?”

“Yani, anlıyoruzdur belki de. Ben seni gördüğüm anda anlamışım demek, o yüzden hemen evlenmek gelmiş aklıma.” Benim dağıttığım konuyu o toparlamak için derin bir nefes aldı. “Soruna gelince... sevgili olduktan sonra bir sene içinde evlenme teklifi ederdim. Gerisi sana kalmış. Artık sen ne zaman evlenmek istersen, ne zaman kendini hazır hissedersen o zaman da evlenirdik.”

“Niyetinin ciddi olduğunu bilmek güzel,” dedim verdiği cevaplardan tatmin olarak. “Gelecek planlarından bahset bana biraz. Hayata bakış açın nasıl?”

“Bir süredir hayata oldukça güzel bir açıdan bakıyorum,” dedikten sonra başını hafifçe sağa eğdi. “Gelecek planlarım öyle çok uzak bir gelecekte değil ama sürekli aynı planı kuruyorum.”

“Neymiş o plan?”

“Karımı olabilecek en kısa zamanda güldürmek. Başarınca baştan alıyorum. Tekrar tekrar... Ömrüm boyunca gülüşünü ne kadar çok görürsem o kadar kâr çünkü benim için.” Bakışları karnıma düştü. “Tabii bir de gelecek planlarımda içinde bebeğimi sağlıklı kucığıma almak var.”

Dudaklarım gülümsemek için titrerlerken son bir muzırlık yaptım. “Evli olduğunu zaten söylemiştin ama baba olacağından haberim yoktu. Bunu şimdi mi söylüyorsun?”

Güldü. Tek gamzesi yanağında çukurlaşırken, “Evet,” dedi. “Ama bu çok küçük bir ayrıntı. Sorun olmaz.”

“Sorun olmaz mı?” diye sordum fısıldayarak. Gözlerim dolarken dudaklarım titredi. Yaptığı tek şey benim başlattığım bir şakayı devam ettirmekti ancak bunu hamilelik hormonlarıma anlatamıyordum.

“Meltem...” dedi şok içinde. Koltukta bana yaklaştı. “Tabii ki sorun olur. Siz ufak bir ayrıntı değilsiniz. Hayatımın bütününe kaplıyorsunuz.”

“Yani o kadar fazla yer kaplıyorum ben?” Elimle onu göğsünden itirdim. “Ben de biliyorum normal hamilelerden daha fazla kilo aldığımı! Yüzüme vurup durma!”

“Ben senin hacminle ilgili bir şey dedim mi?” İki eliyle kulaklarımı tuttu ve hafifçe yukarıya doğru çekti. “İyi aç şu kulaklarını. Dediklerimi duymuyorsun sen. Ayrıca ne zamandan beri kilo almayı takan birisi oldun? Zaten çok zayıf olduğun için kilo almak istemiyor muydun? Hatta *on kilo alsam iyi olur* demiştin. Daha on kilo bile almamışsındır.”

“Sen benim kulaklarımı mı çektin az önce?”

Kulakmememle oynarken altdudağını sarkıttı. “Bilmem,” dediğinde bakışlarım onun dudağına kaydı. Duygusallığı çok çabuk bir şekilde kenara iten hormonlarım, bu kez o dudağa yapmak istediklerimi aklıma sokarak sertçe yutkunmama neden oldu.

Onun yakınlığını bu kadar çok istemekten tüm bedenim alevler içinde kalmıştı. Beni öpmeye kalkışsa karşı koyamazdım. Bunun farkındalığıyla Rüzgar’ın gözlerine bakarken onun da bakışlarının kısa bir anlığına dudaklarıma düştüğünü fark ettim.

Geri çekilip arkasına yaslandı. “Şu tehlikeli ayları bir atlatalım, her gün yürüyüşe çıkarız seninle. Doğumu kolaylaştırıyormuş.”

Bakışlarımı karnıma çevirdim. Gün geçtikçe büyüyecek olan karnımda bir çocuk taşıyordum ve günü geldiğinde o çocuk benden çıkacaktı. Dehşet içerisinde yutkundum. Doğumun acı vericiliği gözümü korkuturken beni bu konuda sakinleştirebilecek kimseimin olmayışı yüreğimi yaraladı.

Buse daha önce doğum yapmamıştı. O da ilk kez yaşayacaktı bir şeyleri ama onun annesi vardı. Kendi hamilelik deneyimlerini paylaşan, mide yanmalarına neyin iyi geldiğini ona anlatan... Benim bu konuda içimi rahatlatabilecek kimsem yoktu. Handan anne hamilelik süreciyle ilgili pek konuşmuyordu ve yeni doğan bir bebekle ne yapılacağı konusunda en az benim kadar bilgisizdi. Çünkü Rüzgar’ı doğduğu gün terk etmişti.

“Yanlış bir şey mi söyledim yine?” diye sordu Rüzgar. Ona baktığımda gözlerim bulanık görüyordu.

“Hayır,” dedim fısıldayarak. Dudaklarım tekrardan titredi. “Hayır, söylemedin.”

“O zaman neden ağlıyorsun?”

Gözlerimden akan yaşları sildim. Boşa bir çaba olduğunu biliyordum ancak yine de yapmıştım. “Ağlamıyorum artık, boş ver,” dedikten sonra konuyu dağıtacak bir şeyler bulabilmek adına etrafıma bakındım.

“Konuş benimle bitanem.”

Konuşmak istemiyordum. Bastırmaya çalıştıkça kapatmadığım bir delikten fırlayan korkularımı paylaşmak istemiyordum. Doğumdan korkuyordum. Çocuğumu çok seviyordum ama hamilelikle ilgili bildiğim her şeyi kendim araştırarak öğrenmişim. Kimsenin bana anlatmayışının getirdiği o eziklik hissini dile getirsem ne değişecekti?

Çocuğumun bir anneannesi olmayacaktı. Onun anneannesi olamayan insan, benim de annem olamamıştı ama bebeğimin anneannesi olamayışı

daha çok acıtıyordu. Eksikliklerime ben alışmıştım ama bebeğimin her şeyi tam olsun istiyordum. Annesi tam olmadan nasıl olacaktı ki? *Ben eksiktim.* Benim eksikliklerim ister istemez ona da yansıtacaktı.

Bir ailem vardı. Annem ve babam hayattaydı. Beni seven bir ailem yoktu sadece. Bu da en büyük eksikliğimdi benim. Babalık hakkında hiçbir zaman bir fikir sahibi olmayacaktım ama karnımdaki canlı büyüdükçe anıneliği hissediyordum.

Ve ben de bir anne adayırken... annesizlik her zamankinden fazla canımı yakıyordu.

Nasıl diye sorup duruyordum içimden. İnsan karnındaki bebeği nasıl sevmezdi ki? Nasıl sevmeyizdi? O kadar imkânsız geliyordu ki gözüme... bebeğimizi sevmemem mümkün değildi. Rüzgar'ın onu istemediğini düşündüğüm o anlarda dahi sevmiştim. Bu da bir bahane değildi.

Senelerce kendimi kandırmıştım. Annem, babamı çok seviyordu. Ona takıntılıydı. Babam beni sevmediği için o da sevmemişti ama bu mümkün değildi.

Babamın bana yaptıklarını Rüzgar hiçbir koşulda bebeğimize yapmazdı. Bunu biliyordum. Ama yapacak olsa bebeğim için onu karşıma almam mümkün değildi. Rüzgar'ı ne kadar seversem seveyim... dünyaya bir çocuk getirecektim ve korumama muhtaçtı. Onu korumamak mümkün değildi işte. İmkânsızdı.

Annem, imkânsızı başarmıştı.

"Meltem?"

Rüzgar'ın tekrardan bana seslenmesiyle gözlerimden dökülen yaşları fark ettim. Hızlıca gözyaşlarımı silerken artık sık sık ağlamayı kabullenmiş olduğumdan yanımdaki peçeteyle de burnumu sildim.

"Neyin var?" diye sordu Rüzgar. Sesi kulaklarımı okşayacak bir hassasiyetle çıkıyordu.

Dudaklarım titredi neyim olduğunu hatırladığımda. "Korkuyorum."

Sustu. Gözlerine bakmak istemişsem de bakışlarımı ellerimden ayırmadım. Neden korktuğumu açıklamam gerekiyordu belki de. Açıklamadım. Sanki konuşmazsam büyümeyizdi. Bu korku ne kadar ufak kalırsa o kadar iyiydi benim gözümde. Tamamen yok etme şansım zaten yoktu.

"Biliyorum," dedi Rüzgar bir süre sonra. "Ben de korkuyorum, Meltem."

"Ben asla pişman değilim. Yani keşke şu an hamile olmasaydım diye de düşünmüyorum."

“Böyle düşünmediğini biliyorum,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

“Ama sen böyle düşünüyorsun, değil mi?” diye sordum. Gözünü dahi kırpmadan yüzüme baktı. Bebeğimizi çok sevdiğini biliyordum ancak elinde olsa şu an hamile olmamamı tercih ederdi. Bunun için ona kızamaz, kırılmazdım. Zaten ne kızıyor ne de kırılıyordum. En başında söylemişti.

Bir gün anne olmak istediğimi onunla paylaştığımda bu söylediklerini düşünmesini ve aslında istediğini fark etmesini ummuştum. Beklenmedik bir şekilde hamile kalarak ikimizi de korkularımızla yüzleştireceğim aklıma dahi gelmemişti.

“Ona daha çok hazır olmak isterdim.” Başını mahcup bir şekilde eğdi. “Haberini mutlulukla karşılamak isterdim.”

Bunu ben de isterdim. Hamile olduğumu anladığım anın annemin bana el kaldırdığı an olmamasını çok isterdim. Normal şartlar altında hamile kalmayı, haberini bir heyecanla Rüzgar’a vermeyi ve çocuğumuz olacağı için birbirimize sarılmayı çok isterdim.

“İsterdim ki sen kusarken ağlama.” Gözlerini kısa bir anlığına yumup içine derin bir nefes çekti. “Böyle olması gerekiyormuş. Ben de pişman değilim. Ona daha çok hazır olmayı isterdim ama zaten ne kadar uğraşırsak uğraşalım, tam anlamıyla hazır olmayacaktık. Çoğu şeyi çocuk doğduktan sonra deneyimleyerek öğreneceğiz.”

“Öyle ama...” Sesim kısılırken sözlerime devam edemedim.

“Ama ne?” diye üsteledi Rüzgar.

“Buse daha şimdiden biliyor çoğu şeyi. Biliyorum, onlar istiyorlardı. Planlıyorlardı yani bunu. O yüzden Buse’nin benden daha çok hazır olması normal bir şey ama yine de yeni doğan bir bebekle ne yapılacağına o kadar hâkim ki... Ona anlatacak birileri var çünkü,” dedim. Son cümlemi duyurmaktan korkarak kısık bir tonda söylemiştim. Boğazım düğümlendi.

“Ben çok eksikim,” diye fısıldadım. “Bebeğime yetemeyeceğim.”

Boğazım o kadar acıyordu ki daha fazla konuşamadım. Bebeğimi çok seveceğimden emindim. Anneliği onunla öğrenecektim. Ona sevgimi de emeğimi de verecektim. Annemin beni sevmesi benim için yeter de artardı çünkü yokluktaydım. Belki beni sevse bununla yetinemeyecek ve daha fazlasını isteyecektim. Bilmiyordum. Çocuğumun sadece sevgimle yetinmesini istemiyordum ama ona istediği her şeyi sağlayabilecek kadar yeterli miydim?

Annelik nedir görmemiştim ki.

“Meltem,” dedi Rüzgar ihtiyatla. Bir elini elimin üstüne koydu ve hafifçe sıktı. “Senin sevgine sahip olmak, bir çocuğun başına gelebilecek en güzel şey.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum anlaşılmaz bir tonda ama Rüzgar beni anladı.

“Biliyorum çünkü çocukken senin sevgine sahiptim. Sadece senin sevgine sahip olmak bile o kadar çok yetti ki bana, yıllarca hiçbir insanda sevgi arayışına girmedim. Ve bak, senin sevgine sahip olmak beni nerelere getirdi,” dedi elini yana doğru açarak. Geldiği yeri gösterdikten sonra o elini de elimin altına koydu. Artık elim, ellerinin arasındaydı.

“Çok iyi bir anne olacaksın. Benim buna şüphem yok. Senin de olmasın. Çocuğumuz bizim gibi büyümeyecek, Meltem.” Sesindeki ikna edici ton, yüreğime batan her acı gerçeği oradan çekip alıyordu. Beni teselli etmekten ziyade sugeçirmez bir gerçeği dile getiriyor gibi davrandığından belki de. Onun bu kadar emin konuşması beni rahatlatıyordu.

“Büyümeyecek, değil mi?” diye sordum. Biraz daha emin konuşmasına ihtiyacım vardı.

“Büyümeyecek. Çünkü daha şimdiden ikimizin de sahip olmadığı en önemli şeye sahip.” Elimi tutarak karnıma götürdü. Kendi eli de benim elimin üstündeydi. “Onu seven bir ailesi var,” dediğinde sözleri, yüreğimdaki ağırlığı ilginç bir şekilde hafifletmişti.

Neyin eksikliğini hissetmişsem hepsi beni seven bir ailem olmadığı içindi. Bebeğimizi bizden ayıran nokta da buydu. Annelikle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Nasıl olunmayacağını bilmem dışında...

“Benim annem...” dedim usulca. Yüreğimin derinliklerine gizlenmiş olan o korku, Rüzgar’ın oradan çekip aldığı korkuların ardından gün yüzüne çıkmıştı. Ya da Rüzgar korkumun köküne inmemi sağlamıştı. Bilmiyordum. Gözlerimi sıkıca yumarak bir çırpıda konuştum.

“Onun annesi de sevmemiş onu. Onun beni sevmediği gibi, annesi de onu sevmemiş. Ya ben de bu yüzden-”

“Hayır,” dedi Rüzgar. Sözlerime devam etmeme dahi müsaade etmemişti. “Sen, annen değilsin.”

“Ya öyleysem?” diye sordum. Korkumun iyice kökenine inmiştim artık. “Ya görmek istemediğim kadar çok benziyorsam ona? Belki sen de bu yüzden bilerek hamile kalmaya çalıştığımı düşündün. Belki de onun gibi-”

“Hayır, Meltem. Hayır!” Dikkatimi üstüne çekmek için sesini yükselttiğinde irkildim. “Hayır,” dediğinde sesi acı içinde çıkıyordu. “Hayır.”

Tek diyebildiği buydu. *Hayır*. Ama düşündüğü bu değil miydi? Annem gibi olmadığımı düşünüyorsa o gün neden beni bilerek hamile kalmakla suçlamıştı? Yüreğimdeki kırgınlık gittikçe kapanıyordu, bunu hissediyordum. Yine de o anı her düşündüğümde canım yanıyordu. Anlamıyordum. O tepkiyi anlamaya çalıştıkça aklımı yitiriyordum ama anlamıyordum.

Hamile olduğumu zannetmesi için geçerli sebepleri vardı ancak benim onun arkasından bu kadar büyük bir konuda iş çevirmeyeceğimi hiç aklına getirmemişti. Direkt olarak vardığı sonuç ertesi gün hapını almadığım ve ondan gizlice, bilerek hamile kalmaya çalıştığım. Bu onun için olası bir ihtimal olmasa patikleri gördüğü ve söylediklerimi duyduğu anda bir yanlış anlaşılma olduğunu anlardı. Aklına bu ihtimal geldiyse demek ki bunu yapabileceğimi düşünmüştü. Annem gibi olabileceğimi...

“Allah benim belamı versin, tamam mı? O gün sana söylediklerim için Allah benim belamı versin.” Yüzü kızardı. Hem utançla hem de sinirle... “Verdi de zaten. Sen gittin, ben belamı buldum. Söylediğim her şeyi unut. Bir kere bile annen gibi olduğunu düşünmedim. Zaten annen gibi olsan beni terk edemezdin.”

Annem gibi olmaktan korktuğum için onu terk etmişim.

“Geri geldim ama.”

“Yine de beni terk ettin. Geri dönmen için ben yalvardım sana. Annen hiç terk etti mi babanı?”

“Hayır. Onun için beni terk etti. Ama babamı hiç terk etmedi,” dedim ezberden. Bir robot gibi konuşuyordum. Rüzgar, omuzlarımı kavrayarak yüzüne bakmamı sağladı. “Onun gibi değilsin. Beni sevdiğinden şüphem yok ama sen, bana takıntılı değilsin. Gururunu kırdığımı, seni en hassas yanından acıttığımı biliyorum. Bu yüzden yanımda kalmak istemedin.”

“Kalsaydım yutardım. Annem gibi olurum. Belki o da başta çok seviyordu babamı ama babam onu her kırdığında susup oturdu, bu yüzden zamanla-”

“Hiçbir zaman ona dönüşmeyeceksin. Sen benim için dahi olsa bebeğinden vazgeçmezsin. İşte bu yüzden asla annen gibi bir anne olmayacaksın. Çünkü sen gerçek bir anne olacaksın.”

Gözlerim tekrardan yaşarırken nereden geldiğimizi bilmediğim konuyu onun gözlerinde çözümledim. “Asla annem gibi olmayacağım,” dedim kararlılıkla. “Çünkü sen babam gibi değilsin.”

Ne kadar hazır olmadığını söylerse söylesin, zamanı geldiğinde çok iyi bir baba olacağından emindim. Belki de bu konuda ondan daha emindim. Çocuklarla arasındaki iletişimi gözlemlemiştim. Çocukları çok seviyordu. Benim çocukken sahip olamadıklarımı bana bu yaşımda vermeye çalışan adam, kendi çocuğu için neler yapmazdı ki?

“Evet.” Sesi bir değişik çıkıyordu. “Bebeğimiz bizim gibi büyümeyecek. Sadece ona ait oyuncakları olacak ve onları kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacak.”

“Paylaşımçı olması iyi olur ama.”

“Olur tabii ama onun kendi oyuncakları olacak.”

Kafamı salladım. “Odası da olacak bebeğimizin.”

“Olacak elbette.”

“Ama istediği zaman gelip aramızda uyuyabilecek.”

Rüzgar başını hafifçe sağa eğdi. Söylediklerimi onaylamadığını fark ettiğimde, “Rüzgar?” diyerek direttim. Ensesini kaşıdı.

“Hep değil de ara sıra olabilir. Kendi başına uyuyabilsin,” dedi tereddütle. Hamilelik hormonlarım yüzünden kimi zaman lafları başka bir yerimden anladığımın farkındaydı. Bu yüzden sözlerini dikkatle kuruyordu çünkü çocuğumuzla uyumak istemediği sonucuna varmamdan da fazlasıyla çekiniyordu.

“Doğru,” dediğimde rahatladı. “Ama gelebilsin yanımıza.”

“Gelsin tabii.”

“İstediği kadar da şemsiye çikolata yiyebilir, değil mi?” diye sordum. Biz hep bir tane yiyebilmiştik. O da ayda yılda bir olmuştu. İkinciye istesek de söyleyemezdik.

“Yememesi daha iyi olur,” dedi Rüzgar dalgın bir şekilde. Dudaklarım titredi. Gözleri yüzüme döndüğü anda telaşla sözlerine ekleme yaptı. “Yesin. İstediği kadar yesin. Dişleri çürürse de sorun değil. Babası diş hekimi.”

“Kızımıza kıyak geçersin, değil mi?”

“Geçerim...” derken sesi kısıldı. Gözlerime dikkatle baktığı birkaç saniyenin ardından kendinden pek de emin olamayarak, “Cinsiyeti daha belli değil?” diye mırıldandı.

Neden böyle söylediğini bir an için anlayamadım. Sonraki saniyede *bebeğimize kıyak geçersin, değil mi*, diye sormak isterken ağzımdan *kızımız* lafının çıktığını fark etmemle dudaklarım aralık kaldı. Onun kadar uzun sürmemişi şaşkınlığım. Kendi halime güldüm.

“Allah söyletti,” dedim tek omzumu silkerek. “Cinsiyeti daha belli değil ama kız olacağından eminim. Rüyamda öyle gördüm. Anlatmıştım sana da.”

“Evet, anlatmıştın.” Kafasını yavaşça salladı. Rüyamı hatırlıyor muydu acaba? Gözleri uzağa dalmış bir şekilde düşünürken dudaklarında oluşan gülümsemeyi, rüyamı hatırladığına yordum.

“Sana benziyordu, değil mi? Öyle söylemiştin.”

“Görünüş olarak bana benziyordu. Tabii benim çocukluğumu sen daha iyi bilirsin ama sarışın olduğu için bana benzediğini düşündüm.” Kafasını sallayarak beni onayladı. “Aynı senin gibi konuşuyordu. Yani dışı ben, içi sen.” Kısa bir için duraksadım. Elim kaldırıp yanağımdaki bir noktaya dokunurken, “Burada bir gamzesi vardı,” dedim. “Bak orada da sana çekmiş. Ama o gamze ne hikmetse ben mutfakta koştururken değil de seni gördüğü anda ortaya çıkmıştı.”

Sonlara doğru sesime huysuz bir tonlama karıştı. “Aylarca karnında taşı, sıkıntılar çek, doğum gibi korkunç bir şeye katlan ama kızın gitsin babacı olsun. Adalet mi bu?”

Rüzgar kafasını öne eğip hafifçe güldü. “Daha doğurmadın. Cinsiyeti bile belli değil. Karalar bağlaman için çok erken değil mi?” diye sordu tatlı bir tonlamayla. “Hem gerçekten karakteri bana benzeyecekse sana daha düşkün olacağından emin olabilirsin.”

“Sana da düşkün olsun, olmasın demiyorum,” dedim hızlıca. Gerçekten de bebeğimizin ona düşkün olmasını çok istiyordum. Çünkü Rüzgar bebeğimiz tarafından seilmeye muhtaçtı. Eğer bebeğimiz ona düşkün olmazsa *başta onu istemediğimi hissetti* diye düşünecekti. Biliyordum. Bu konuda kendini kötü hissettiğini de görüyordum. Aslında kötü hissetmesine hiç gerek yoktu. Herkes çocuk istemek zorunda değildi, o da istememişti. Korkmuştu... bu yüzden hiçbir zaman ona kızmamıştım. *Keşke isteseydi*, diye düşündüğüm olmuşsa da istememesini yadırgamamıştım ama o bunu benim yerime de yapıyordu. Şu an deliler gibi sevdiği bebeğimizi başta istemediği için kendini berbat hissediyordu.

“İkimizi de eşit derecede sevsin. Görüyorum bazen videolarda, karşıma çıkıyor. Kız, babasını annesinden kıskanıp cırlıyor. Hep babacı. Böyle dışlanırsam ağlarım.”

“Sen daha dışlanmadan ağlayacak gibisin ama...” diye mırıldandı kendi kendine. Duyduğumda dudaklarım büküldü.

“Çok ağladığımı ben de biliyorum,” dediğimde sesim çatladı. “Ne yapayım? Çok çalışıyor göz kanallarım. İki kişilik ağlıyorum ben. Hani hamileyim ya, karnımdakiyle beraber iki kişiyim ya... o yüzden!”

“İstersen beş kişilik ağla, canın nasıl istiyorsa öyle yap.” Tek omzunu silktri. “Karnında benim çocuğumu taşıdığın sürece hiçbir hareketini açıklamak zorunda değilsin. Bana dünyaları verdin. Ne yapsan başım üstüne.”

O kadar sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi bir havayla söylemişti ki bu sözleri, karşısında donup kaldığım için bana şaşkınca bakıyordu. Ona göre söylediklerinde şaşırılacak hiçbir şey yoktu çünkü. Bense ona dünyaları verdiğimi duymuş olmanın heyecanıyla kıpır kıpırdım.

Mesela şu an üstüne atlayıp yüzündeki her bir noktayı öpücüklere boğsam, sonrasında başımı boynuna gizleyip kokusunu içime çeksem ve kokusuna doyamadığım için onu ısırarak cezalandırsam... açıklamak zorunda kalır mıydım?

Sertçe yutkundum. Ona olan özlemim kabarırken yapılacak en mantıklı şeyin hislerimi bastırmak olduğunun farkındaydım. Her şeyi ağırdan alarak ilişkimizin temelini sağlamlaştırmaya karar verdikten sonra Rüzgar'ın üstüne atlayamazdım.

“Çok sabırlı bir adamsın,” dedim gözlerimi kaçırarak. Bu kadar duygusal olmaya benim dahi dayanamadığım oluyordu ancak Rüzgar yaşayacağım tüm iniş çıkışları önceden biliyormuş gibi tecrübeliydi.

“Sen de bana çok sabretmiştin. En başında... sevgine inanmadığımda, bir sıcak bir soğuk davrandığımda, tek istediğin seni sevdiğimi duymakken saçma bir inada kapılıp söylemediğimde bana çok sabrettin. Hep beni anlamaya çalıştın. Hiçbirini yapmak zorunda değildin ama yaptın. Senin sabrın sayesinde bu günlere geldik. Şimdi aynısını benim yapmam gerekiyor.” Gülmüsedti. “Gerçi ben sana sabretmiyorum. Senin beni zorladığını düşünerek yaptığın her şeyden keyif alıyorum.”

“Manyaksın,” dedim ona tuhaf bir varlıkmış gibi bakarak. Gülüşü genişlerken dayanamadığım o tek gamzesi tekrardan belirdi.

“İstediğin kadar varlığını bana dünyayı dar etmeye çalış. Yokluğunu gördükten sonra bunu başaramazsın.”

Yine onu öpmek istememe neden olan şeyler söylüyordu. Gerçi burada onun pek de suçu yoktu. Sadece dursa bile Rüzgar’ı öpmek istiyordum. Ona yapışık olmak istiyordum.

Düşüncelerim hiç iyi yerlere gitmiyordu. *Yine.*

“Neyse,” dedim aklımın kaydığı yerlerden korkarak. “Nasıl geldik bu konuya?”

Onun da hiçbir fikri yoktu. Birbirimizin suratına aval aval baktık. İlk hatırlayan ben oldum. “Kız çocuklarından bahsediyorduk...”

“Evet,” dedikten sonra bakışları karnıma düştü. “Ne zaman belli olur cinsiyeti acaba?”

“Bir ya da iki haftaya belli olur dedi doktor ama dördüncü aya kadar yolumuz var. Kendini ne zaman gösterirse işte.” Elimi karnımın üstüne koyarak hafifçe okşadım. “Göstermek istemezse de sorun değil çünkü kız olduğunu biliyorum.”

“Yanılırsan ne olacak?”

“Sağlıklı olsun da gerekirse ben yanılayım,” dedim. Söylediklerime katıldığını kafasını sallayarak gösterdi. İkimiz için de en büyük öncelik bebeğimizin sağlığıydı. “Ama yanılmadığımdan eminim.”

“Erkek olursa?”

“Hayır, o ikinci. Büyük olan kız, küçük olan erkek olacak çünkü.”

“Ne?” diye sordu afallayarak. “İkinci mi? Ne ikincisi? Onu da mı rüyanda gördün yoksa?”

“Yok, hayır. Lisedeyken kızlara yüzük falı baktırmıştım. Kaç yaşında evleneceksin, kaç çocuğun olacak, cinsiyetleri ne... Öyle şeyler.”

İyice kafası karıştı. “Yüzük falı mı? Öyle bir şey mi var?”

“Var tabii ki. Meraktan baktırmıştım. Yirmi üç yaşında evleneceğim. Büyük olan kız, küçük olan erkek olmak üzere de iki çocuğum olacak. Öyle çıkmıştı.”

“İnanıyor musun buna?”

“İnanmıyorum elbette. Zaten baksana, evleneceğim yaşı bilememişler ama çocuk konusunda hep bir kızım, bir de oğlum olacak gibi gelmiştir bana. Hislerime güvenirim. Bunu bildi bence.”

Kafasını ağır ağır sallayıp söylediklerimi anladığını belirtmeye çalışırken aslında anlamadığını biliyordum. Çok şapşal görünüyordu. Haline gülmemek elde değildi. Avucumu ona doğru açıp, “Ver,” dedim. “Senin yüzük falına bakayım.”

“Ben evliyim zaten.”

“Tamam, kaç çocuğun olacağına bakarım. Ver sen.”

İtiraz etmeden yüzüğünü parmağından çıkardı ve avucumun içine bıraktı. Parmak uçlarının tenime değışı dahi içimi titretirken bir süre avucumdaki yüzüğe boş boş baktım. Sıcacıktı. Parmaklarımı kapatıp yüzüğü avuç içimde tutarken ayağa kalktım ve televizyon ünitesinin kapaklı gözünden bir ip alarak yerime döndüm. Uzunca kopardığım ipin ucuna yüzüğü bağladıktan sonra Rüzgar’a baktım.

Benim yüzük falına bakılırken saç telimi kullanmışlardı ancak Rüzgar’ın o kadar uzun saçları yoktu. Yani tam anlamıyla bir yüzük falı bakmayacaktım ama zaten ikimiz de böyle şeylere pek inanmıyorduk. Sadece eğlenmek amacıyla bakıyordum.

“Sor bakalım,” dediğimde kaşları hafifçe çatıldı. Kaşının biraz üstündeki yara izi gözüme her zamankinden daha karizmatik görünürken artık kafayı yediğim kanaatine vardım.

“Neyi sorayım?” diyen Rüzgar’ın sesiyle bir kez daha edepsiz düşüncelerimden sıyrıldım.

“Kaç çocuğum olacak? Cinsiyetleri ne? Sor hadi.”

Başını sağa doğru eğdiğinde şu an yaptığımızı ne kadar saçma bulduğunu anladım. Yine de bozuntuya vermeyip koyu kahverengi gözlerini gözlerime dikerek, “Kaç çocuğum olacak?” diye sordu.

Yüzüğü serbest bırakıp hareketlerine baktım. “Bir, iki, üç, dört...” Gözlerim dehşetle büyüdü. “Rüzgar, dur artık!” dediğimde yüzük gerçekten de sallanmayı bıraktı. “Beş,” dedim ona şaşkınca bakarak. “Durdurmasam devam edeceksin!”

Yüzük falına inanmadığından olsa gerek, söylediklerim onu dehşete düşürmedi. “Ee?” diye sordu. “Cinsiyetleri ne bari?”

“Bana ne cinsiyetlerinden?” Yüzüğü ipten çıkarıp kucağına attım. “Kimden yapıyorsan o beş çocuğu git ona sor!”

Ayağa kalkıp oturma odasının çıkışına yöneldim. Rüzgar oldukça keyifli çıkan bir ses tonuyla arkamdan seslendi. “Nereye gidiyorsun iki çocuğumun annesi?”

Adımlarım durduğunda yumruklarımı sıkıp ona döndüm. “Bak var ya, seni çok fena yaparım.”

“Sen beni olmayan ikinci karımdan mı kıskanıyorsun yoksa bana mı öyle geliyor?”

Başka bir kadından bahsederken *karım* demesi yeterince can sıkıcı değilmiş gibi bir de tek gamzesi yanağında bana göz kırpyordu. Hem başka kadına *karım* diyordu hem de o kadından bahsederken gülümsüyordu.

Ve evet... *onu olmayan ikinci karısından kıskanıyordum.*

“Bana ne senin ikinci karından?” diye sordum sinirle. “Benim de ikinci kocam var.”

Yüzündeki gülümseme anında silindi gitti. Oturduğu yerden doğrulmasa da artık eskisi kadar rahat görünmüyordu.

“Yok senin ikinci kocan falan. Allah bana ömür verirse de olmayacak zaten. Seni sinir edeyim derken ben kıskandım, işe bak.”

“Ya, işte. Hamile bir kadına yapılan zalimliğin cezası büyük olur,” dedim abartılı abartılı. Sonra birden meraklanarak sordum. “Ben ölsem yeniden evlenir misin?”

Yüzündeki gülümsemenin az önce silindiğini düşünmüştüm ancak ben bu soruyu sorduktan sonra âdeta kanı çekildi. Bomboş bakıyordu gözlerime.

“Zalimliğimin cezasının büyük olacağını söyledin,” dedi kısıp bir tonda. “Ama bu kadarı da fazla.”

“Merak ettim,” diye mırıldandım.

“Evlenmem.”

“Peki ben vasiyetimde istesem bunu senden, beni kırabilir miydin? Çünkü ben yalnız kalmanı-”

“Meltem, sus,” dediğinde sesi çok sert çıkıyordu. Konuşmaya daldığım için irkilerek yüzüne baktım. Kendini sıkmaktan alnında damarı atmıştı. Beni kaybetmekten ne kadar korktuğunu birkaç saniye için unutmuştum. Yüz ifadesi içimi parçaladı.

“Kusura bakma,” dedim. Sesim gerçekten de üzgündü. Bir tepki vermediğinde arkamı dönüp oturma odasından çıktım ve biraz uzanmak için yatak odasına ilerlemeye başladım.

Dalgın bir şekilde yürürken bir anda arkadan bana sarılan kollarla donup kaldım. Rüzgar’ın nefesleri kulağımın altındaki deriye çarparken hızla

inip kalkan göğsüne sırtımı yasladım. Özlediğim yakınlığını hissetmenin getirdiği huzurla gözlerim kendiliğinden kapandı.

“Biliyorum, sınırlarımız var.” Burnu boynumun girintisine doğru yol alırken huylandığım için omuzlarımı kaldırdım. Sıcak nefesi boynuma çarptığında sınırların ne olduğunu dahi hatırlamıyordum. Dizlerimin bağı çözölmüştü adeta. Beni sıkıca tutuyor olmasa çoktan düşerdim.

“Zaten sana sarılmıyorum.” Elleri karnıma inerken içine derin bir nefes çekti. “Bebeğime sarılıyorum. Buna itiraz edemezsin,” dedi. Haklıydı.

İtiraz etmedim.

Bir süre bana, daha doğrusu *bebeğimize* sarıldı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini hesaplayamayacak kadar huzur içindeydim. Ancak geri çekildiğinde gerçek dünyaya dönebildim.

Bedenimi ona doğru çevirdiğimde eğilip önce kendisi için karnımı bir kez öptü. İkinci öpücüğü bıraktıktan sonra, “Bu da annenden,” dedi. Gü-lümsedim. Doğrulduğunda bakışları gülümsememe döndü. Koyu kahve-lerinden değişik bir bakış geçerken bir an için beni öpeceğini düşündüm.

Öpmedi.

Üstüne atlamamak için, “Odama gidiyorum ben,” dedim hızlıca. “Oturmak beni yordu. Biraz yatacağım.”

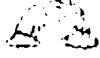
“Tamam,” dedi kafasını sallayarak. Arkamı dönüp merdivenlerden kırı-tarak, yavaşça çıktım.

Popoma vurmadı.

Odamdan içeri girip kendimi yatağa bıraktım ve yana dönerek yastığa sarıldım. Dün gece onun yatağından çaldığım yastıktan gelen kokusunu içime çekerken gözlerim anında kapandı. *Allah'ım sen bana Rüzgar'ın üstü-ne atlamamak için gereken sabrı ve iradeyi ver,* diye dua ettim içimden.

Çünkü ben kendimi kaybetmek üzereyim.

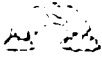

16. BÖLÜM

Bruno Mars & Lady Gaga - Die With A Smile

Cinsiyet partisi yapmayacak mısınız?”

Ellerimi kucagımda birleştirmiş bir şekilde heyecanla Rüzgar'ın eve gelmesini beklerken, Buse'nin yönelttiği soruyla bakışlarımı ona çevirdim.

Bugün, Rüzgar'la beraber kontrole gidecek ve bebeğimizin cinsiyetini öğrenecektik. Aslında hafta olarak cinsiyetin belli olduğu haftalara girmiştim ancak bebeğimiz kendisini göstermemek konusunda ısrarcıydı. Bu sefer göstermesini umuyorduk.

Karnımdaki bebek kızdı, bunu hissediyordum. Rüyamda bile görmüş-rüm. Kız olduğundan da emindim hatta. Ancak bu heyecanlanmamın önünde bir engel değildi.

“Yok, hayır. Düşünmüyoruz öyle şeyler.”

“Pastayı ben yaparım,” dedi Emre. Ellerini ensesinde birleştirmiş bir şekilde başını koltuğun sırt kısmına yaslamıştı. Rahatına diyecek yoktu. Rahat olmalıydı da. Gecenin bir yarısı karnabakar turşusu için uyandırılmış-tı nihayetinde. Yalnızca bu da değildi. Canımın çektiği çoğu şeyi kendi mutfagında hazırlayıp getiriyor, tüm bunları yaparken de oldukça keyif alı-yordu. Benim için bir abi gibi olmuştu.

“Yapalım ya. Benimkinin cinsiyet partisinde çok eğlenmemiş miydik?” diye sordu Buse. Birkaç gün önce Can ve Buse'nin bebeklerinin cinsiyeti belli olmuştu. Bir oğulları olacaktı.

“Ben zaten biliyorum ki cinsiyetini. Geriye sadece doktorun öğrenmesi kaldı.”

“Ben de erkek olacağını hissetmiştim ama yine de çok eğlendik. Hem anı kalmış oldu.”

“Öyle ama bebeğimin cinsiyetini benden önce başka birinin öğrenmesini istemiyorum. Hem ben sabredemem ki. Şu an bile Rüzgar’ın gelip beni almasını beklerken zor dayanıyorum.”

İçimin nasıl kıpır kıpır olduğu dışıma da yansıyor. Sürekli oturduğum yerde hareketleniyor, camdan dışarıya bakıyor, arabamızı göremeyince geri oturuyordum. Rüzgar nerede kalmıştı? Artık gelmesi gerekiyordu!

Bir kez daha rehberle girip son aramalardan Rüzgar’ın ismine dokunurken onu beşinci kez arıyor olduğum gerçeğini umursamayarak telefonu kulağıma götürdüm. İkinci çalışında hemen açıldı.

“Geliyorum, Meltem. Yoldayım. Trafik biraz sıkıştı, ondan geciktim. İki dakikaya varmış olurum,” dedi hızlı hızlı. Daha ağzımı bile açmamıştım. Onu çok mu bunaltıyordum? Belki, biraz... Ama sabırsızlanmıştım işte. Yapabileceğim bir şey yoktu.

“Tamam, sen aç mısın? Bir şeyler yedin mi?”

“Yok, yemedim. Vaktimiz de yok, geldiğim gibi çıkmazsak randevuya geç kalırız.”

“Geç mi çıktın?”

“Evet, işim uzadı biraz.”

“Anladım,” dedim biraz uzatarak. “Tamam o zaman, bekliyorum seni. Görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dediğinde telefonu kapatıp ayaklandım. Mutfığa doğru ilerlerken evde misafirlerim olduğu gerçeğini tamamen unutmuştum. Hepsi kalkıp peşimden geldi.

“Ne oldu? Canın bir şey mi çekti?” diye sordu Hafsa.

“Yok, hayır.” Parmaklarımın ucunda kalkarak üst rafa uzanmaya çalıştım ancak yetişemedim. Kafamı çevirip direkt Emre’nin gözlerine baktığımda ortamdaki en uzun kişi olmanın gerektirdiği sorumluluğu kabul ederek yaklaştı.

“Şu saklama kabını uzatsana,” dedim çenemle işaret ederek. Yükselme ihtiyacı duymadan alıp tezgâha bıraktı. Buzdolabından birkaç malzeme çıkarıp Rüzgar’a yolda atıştırabileceği bir şeyler hazırladım. Mutfakla ilgilenmeyi özlemiştim. Rüzgar’a bir şeyler hazırlamayı da...

“Rüzgar bir şey yememiş, gün boyu ayakta dikiliyor zaten. Onun için hazırlıyorum.”

“Ay, hiç de kıyamazmış kocasına,” dedi Buse gülerek. Kafamı kaldırıp ona baktım. Bunu söyleyenin Buse olması da ayrı bir ironiydi çünkü kendisi Can’a epey düşküdü. Yine de bir yandan haklıydı. Kıyamıyordum.

Annelik duygularının gittikçe kalbime yayılmasından olsa gerek, onun işten gelip hiçbir şey yemeden beni hastaneye götürecektik olması içime sinmiyordu.

Dışarıdan gelen korna sesiyle saklama kabının kapağını kapatırken, "Geldiler," dedim Buse'ye. Can da Buse'yi almak için buraya uğrayacaktı. Ev sahibi olarak evden çıkacağım için misafirlerim de benimle kapıya yürüdü. Üstüme montumu geçirip ayakkabılarımı ayakkabılıktan çıkardım ve kapıyı açtım. Rüzgar ve Can kapının önündeydi.

"Aşkım," dedi Buse, Can'a anında sırnaşarak. "Nasıl geçti günün?"

Can'ın bir kolu Buse'nin beline dolanırken, diğer elini de karnındaki hafif çıkıntının üstüne koydu. "Yorucuydu galiba. Seni görünce unuttum hemen."

Onların halini gülümseyerek izlemeye daldığımdan ayakkabılarım elimde, öylece dikildiğimin farkında değildim. Elimdeki ayakkabılar çekilip alındığında fark ettim. İrkilerek önüme baktığımda Rüzgar ayakkabılarımı kapının önüne koymuş ve bir dizinin üstüne çökmüştü. Parmaklarıyla ayak bileğimi tutarak hafifçe kaldırdı ve ayakkabılarımı giyinmem için yardımcı oldu.

Giydirdikten sonra doğrulduğunda, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Yalnızca göz kırparak cevap verdi. Ufacık göz kırpışından dahi fazlasıyla etkilendiğim için sertçe yutkundum. İşin içinde hamilelik hormonlarım olmasa da bu hareketinden çok etkilenecektim ama bir de hamilelik hormonları araya girince...

"Hadi bakalım, bu sefer inşallah gösterecek sizinki kendini." Can'ın sesiyle Rüzgar'a aç gözlerle bakmayı bırakıp ona döndüm. Hepimiz evden çıkıp arabalara doğru ilerlerken, Rüzgar bir elini sırtıma yerleştirdi.

"İnşallah," dedim Can'a katılarak.

"Meltem zaten biliyormuş cinsiyetini, doktorun söylemesini bekliyormuş," dedi Buse.

"Genelde doğru çıkıyor kadınların tahminleri. Sen ne hissediyorsun rüzgârgülü?" diye sordu Can bana bakarak. Elimi karnımın üstüne koyarken, "Kız," dedim. "Rüyamda bile gördüm."

"O zaman doğrudur," dedikten sonra Rüzgar'ın omzuna birkaç kere dostane bir şekilde vurdu. "Kız babası mı olacaksın sen?"

Rüzgar, hafifçe gülümsedi. "Bakalım."

"Bizimki oğlan," diye mırıldandı Can imayla. "Sizinki de gerçekten kızsaa eğer yirmi küsur yıl sonra dünür olur muyuz dersin?"

Rüzgar'ın yüzündeki gülümseme silinip giderken adımları durdu. Başını Can'a çevirdiğinde suratında afallamış bir ifade vardı. "Ne?" diye sordu komik bir ses tonuyla.

"Diyorum ki bizim çocuklar beraber büyüyecek. Bir dünür olmamız yok mu?"

"Yok, Can," dedi Rüzgar hızlı bir şekilde. Şakasına dahi olsa bu konunun açılmasından hiç hoşlanmadığı apaçık ortadaydı. "Yok dünür olmamız falan. Oğluna söyle, kızımından uzak duracak."

Ağzından çıkanları duyduğunda kaşları çatıldı. "Söyleyeceksin yani, doğduğunda..." dedi. Boğazını temizleyerek sözlerine devam etti. "Anlamaya başladığı yaşı geldiğinde söylersin."

"Gönül ferman dinlemiyor be, Rüzgar," diyerek kocasına katıldı Buse.

Komik olabilecek bu anda duyduğum o kelime anında yüzümdeki gülümsemeyi silip attı. Buse'nin eğlenerek kurduğu ve kalpten bahsetmek için kullandığı *gönül* kelimesi, beni doğuran kadının adıydı. Belki normal bir zamanda olsam hiç takılmazdım bu detaya ancak hamileliğin getirdiği duygusallık beni her şeye kırılan birine çevirmişti.

Rüzgar'ın koyu kahvelerini yüzümde hissederken bakışlarımı bilerek ona çevirmedi.

"Eğer gerçekten kızım olacaksa ona göz dikenin elimden çekeceği var. Bence hiç dilemeyin böyle şeyleri," diyerek konuyu kapattı. Sırtımdaki eliyle baskı uygulayıp beni arabaya yönlendirdiğinde bizimkilerle vedalaşıp arabaya bindik. Emniyet kemerimi bağladım ve saklama kabını kucağıma koydum. Rüzgar arabayı çalıştırdığında bakışlarını yeniden yüzümde hissettim.

"İyi misin?" diye sordu.

İçime derin bir nefes çektim. Bebeğimi görmeye gidecektim. Bunu düşünmek hemen yaralarımı sardı. "İyiyim," dedim gülümsemeye çalışarak. Başımı ona çevirdiğimde göz göze geldik. Yüzüme kısa bir an bakıp tekrardan yola döndü.

"O ne?" diye sorduğunda çenesiyle kucağıma işaret ediyordu. Saklama kabının varlığını hatırlayarak kapağını açtım.

"Senin için. Bir şey yemediğini söyleyince üzüldüm. Atıştırmalık aldım yanıma o yüzden."

"Kendi aşerdiklerinden koymamışsındır inşallah," dedi dalga geçerek.

"Elimden zehir olsa yerdin hani?"

"Yemeyeceğimi kim söyledi?"

"Dalga geçiyorsun hep yediklerimle."

“Yenilebilecek şeyler aşermiyorsun ki, Meltem,” dediğinde çene hattına doğru bakıyordum. Kendisi gayet yenilebilir duruyordu ve uzun zamandır hiçbir şeyi, onu aşerdiğim kadar aşermemiştim.

“Kokulara karşı hassasiyetim varsa ben ne yapayım?” diye sitem ettim. “Sigara külü yemek isteyen hamileler varmış. Sen yine şükret benim halime. Ben en azından temiz temiz sabun yemek istiyorum.”

“Sigara içiyor olsam sen kesin onu da yemek isterdin.”

İnan bana sigara külü hiç ilgimi çekmiyor, Rüzgar. Beyaz sabunlar da öyle çünkü şu sıralar yemek istediğim tek şey sensin.

Yutkunarak önüme dönerken biraz ısıtma fırsatı bulduğum poğaçadan ufak bir parça kopardım ve Rüzgar’a doğru uzattım. Yola odaklanmış olduğu için başta irkildi. Gözleri gözlerimi bulduğunda elimdeki poğaçayı dudaklarına değdirdim.

Bir şey söylemeden dudaklarını araladığında poğaçayı ona yedirdim. Trafikte takılı kaldığımız ve kendi eliyle yiyebileceği anlarda dahi ben yedirmeye devam ettim. Kuru kuru boğazından geçmeyeceği için su şişesini dudaklarına dayayıp avucumu da çenesinin altında açtım. Birkaç yudum içirdikten sonra dudaklarından çektim.

“Bu ne şimdi? Annelik provası mı?” diye sordu göz kırparak. Şişenin kapağını kapatıp arkama yaslandım.

“Üzüldüm dedim ya. Kusura bakma.”

“Kusura bakma derken?”

“Bilmem, bebek muamelesi görmek hoşuna gitmedi sanırım.”

“Gün geçtikçe daha tatlı bir kadın oluyorsun sen,” dedikten sonra parmaklarıyla burnumu sıkıştırdı. Bakışlarını ona çevirdiğinde yüzünde eğlenir bir ifade vardı. Beni tatlı buluyordu, bunu anlamıştım. Zaten anlamamak mümkün değildi. Hep yanağımı sıkıyor, saçımla uğraşüyor, burnumu sıkıştırıyor ya da çenemi seviyordu.

Tüm bunların dışında onun için çekici olduğumu hatırlayacağım hiçbir teması yoktu. Beni güzel bulduğunu, benden etkilendiğini biliyordum. En azından zamanında öyleydi. Şu an hâlâ öyle miydi? Eskisinden daha azdı belki de. Hamileliğim onun bana olan bakışını değiştirmiş olabilirdi.

Düşüncelerimin yine hiç olmadık yerlere gittiğini gördüğümde kafamı iki yana sallayıp silkelendim. Hem sınırlar koyuyor hem de o sınırlara saygı duyduğu için Rüzgar’a içerleniyordum. Çok saçma bir ruh halindeydim kesinlikle. Mantiğim bunun farkındaydı ancak içinde bulunduğum duygusal durum ve bu süreç gittikçe mantığımı yutmaya başlamıştı.

“Beni doyurduğun için teşekkür ederim,” diyen Rüzgar’la ona odaklandım. Bir elini karnımın üzerine koyup orayı okşadı. “Bebeğimiz de babasına gösterdiğin bu ilgiden dolayı sana minnettar.”

“Minnettarlığını doğumda gösterirse çok mutlu olurum.”

Halime gülüp tek eliyle direksiyonu çevirirken gerilen koluna baktım. Eskisinden daha mı şişkindi sanki? Dokunsam anlardım ancak kendime zerre kadar güvenmiyordum. Acaba şu anda ne büyük tehlikede olduğunun farkında mıydı?

“Sen spora mı gidiyorsun?” diye sordum bir anda. Başını bir an için bana çevirip sonra tekrardan yola baktı.

“Hayır, işim bitince direkt eve geliyorum.”

“Yüzmeye de mi gitmiyorsun?” Sorduğum sorunun çok saçma olduğunun farkındaydım. İş bittiği gibi eve geldiğini söylemişti çünkü. Ancak yüzmeyi elinden geldiğince ihmal etmemeye çalışıyordu. Gün boyu eğilerek çalıştığı için sırt ve boyun ağrılarını engelleyebilmek adına düzenli olarak yüzüyordu. Aynı zamanda ileride kamburlaşma riskini de azaltıyordu.

“Gitmiyorum bir süredir.”

“Belin ağrımıyor mu? Boynun falan?”

“Ağrımıyor,” dedi dudak bükerek. O altıdudağını ısıtıp çekiştirecektim şimdi. “Hepten elimi ayağımı çekmedim spordan. Evde yapıyorum bazı şeyleri.”

“Plank rekorun kaç?”

“Ne?”

“Beş dakika boyunca plankte durabiliyor musun?”

“Nereden çıktı bu sorular şimdi?”

“Yoksa plank yapamıyor musun?” diye sordum. Rüzgar, kafası karışmış bir şekilde baktı. “Biz birbirimizi tanıyoruz ya hani, ondan soruyorum bu soruları. Kaç dakika plankte durabildiğini bilmem lazım.”

“Ne işine yarayacak bu bilgi?”

“Söylemezsen söyleme.” Önüme döndüm. Plank süresini bilmek çok da işime yaramayacaktı zaten. Daha çok işime yarayan şeyler vardı. Mesele onu plankte hayal etmek. Benim üstümde plank yapsa, kasları gerilse, alnında boncuk boncuk terler birikse, dayanması için yukarı uzanıp ona moral öpücüğü versem...

Sesli bir şekilde iç geçirdim.

“Ne oldu? Neye dertlendin?” diye sordu Rüzgar.

“Hiç,” dedim kısık bir tonda. “Hayallere daldım öyle.”

“Öyle mi? Hayalindeki erkek kaç dakika plankte kalabiliyor?”

Masumca sorduğu bu sorunun aklıma yüz kızartıcı hayallerimi getirmesini ben de istemezdim ancak getirmişti bile. Başımı yana doğru çevirip yolu izler gibi yaparken mırıldandım. “Bilmiyorum, saymadım.”

“E hadi, tanıyorduk birbirimizi. Hayalindeki erkeği anlat madem.”

İşinde gücünde, buğday tenli, kemikli yüz hatlarına sahip, koyu kahverengi gözleriyle beni içine çeken, yumuşacık saçları olan, çok güzel *bitanem*, *karım* diyen, adı da Rüzgar Ataoğlu olan bir adamdı. İşinde gücünde maddesindeki iş güç, tercihen diş hekimliği olabilirdi. Koltukları rahat oluyordu. Ve aynı zamanda eğlenceli de...

“Anlatınca ne olacak? Kendini hayalimdeki erkeğe göre mi şekillendireceksin? Hiç sevmem yapmacıklığı. Sen olduğun halinle kal,” dedim. İçimden konuşmamı *çünkü zaten hayalimdeki erkeksin* deyip göz kırparak tamamlamış olsam da dışımdan bunu yapmamıştım.

“Kendim olmam yeter mi?”

“Sen neden bana bu soruyu soruyorsun? Ben de sana hayalindeki kadını sorayım diye, değil mi? Söyleyeceklerin mi var yoksa? Çok istiyorsun madem, anlat bakalım hayalindeki kadını!”

Hızlıca sonuca varmam onu şaşırtmış olacaktı ki gözlerini kırpıştırarak yüzüme baktı. Yine lafı başka yerimden anladığımı onun yüz ifadesiyle fark ettim. Oturduğum yere sinerken, “Affedersin,” diye mırıldandım. “Ara sıra geliyor deli damarı.”

“Ne dedim ben sana?” Nihayet hastanenin otoparkına vardığımızda, Rüzgar arabayı park edip emniyet kemerini çıkartarak bana döndü. “Karnında bebeğimizi taşıdığın sürece hiçbir şeyin açıklamasını yapmak zorunda değilsin.”

“Doğurunca açıklayacağım yani?”

Rüzgar, elini yüzüne kapattığında nihayet imkânsız görünenin gerçekleştiğini ve onu bezdirdiğimi düşündüm ta ki omuzları sallanana kadar. Gülüyordu. Onu bezdirmemiştım. Benimle büsbütün eğleniyordu.

Keyifli bir kahkaha attıktan sonra gülüşü hâlâ yüzünde tazeyken gözlerime baktı. “Yavrum,” dedi içimi eriten o ses tonuyla. “Şimdi hamilelik hormonların var ya senin, normalden daha duygusal ve değişken olmana neden oluyor. O yüzden dedim ben.”

“Hiçbir şeyin açıklamasını yapmama gerek yok, değil mi? Son kararın?”

“Evet,” dediğinde ben de emniyet kemerimi çözdüm ve işaretparmağını içe doğru bükerek ona, “Yaklaş,” dedim. Bana doğru eğildi. Test etmek

amacıyla ben de ona yaklaştım. Birbirimizin yüzüne bir karışlık mesafeden bakarken kalbim heyecan içinde çarpmaya başladı. Ne tuhaftı. Rüzgar'la aylardır beraberdik. Çok daha yakın olduğumuz anlar olmuştu. Karnımdaki bebek de bu anların kanıtıydı hatta. Ancak yine de yüzüme çarpan sıcak nefesi yüreğimi hoplatıyordu. Yüzlerce kez öpmüş olduğum dudaklarını öpme fikri hâlâ beni heyecanlandırabiliyordu.

O kadar heyecanlandım ki benden hâlâ eskisi kadar etkilenip etkilenmediğini test etmek amacıyla yaklaştığım Rüzgar'dan deli gibi etkilenerek geriye çekilmek zorunda kaldım. Daha fazla ona bu mesafeden bakacak olursam, dayanamayıp öpme ihtimalim yüksekti. Bu yüzden arabadan indim.

Rüzgar'ın peşimden inmesi biraz sürdü.

"O neydi..." diye soracak gibi oldu ancak sesi sonlara doğru kısıldı. Hiçbir hareketimi açıklamama gerek olmadığıyla ilgili sözleri yeni aklına gelmişti. Kurnazca gülümsedim. "Bir şey mi söylüyordun?"

Dudaklarını birbirine bastırıp sustu. Kafasını iki yana salladığında önüm döndüm. Uzun bacaklarıyla attığı hızlı adımlar, hemen yanımda bitmesini sağladı. Beraber hastaneden içeriye girdiğimizde, "Heyecanlı mısınız?" diye sordu.

"Heyecanlıyım," dedim kıkırdayarak. Yüzünü bana doğru çevirdi ve gülümseyerek kolunu omzuma attı.

Rüyamın çıkacağını biliyordum. Kız olacağını da başından beri hissediyordum. Yine de çok heyecanlıydım çünkü düşük riskimin ortadan kalkacağı ana gelmiştik. Her kontrolde doktor iyi gittiğimizi söylüyordu. Düşük riskinin gittikçe azaldığını, dikkat etmeye devam etmemizi... Bunları duydukça mutlu oluyordum ancak o ufacık korku hep kalbimdeydi ve bugün, cinsiyeti belli olduğu takdirde tamamen kalkacaktı.

Çünkü bebeğimle ilgili bir şey kesinleşmiş olacaktı. Sanki cinsiyetini bize belli ederse bu dünyaya gelmeyi istediğini de görmüş olacaktık. Bu yüzden çok heyecanlıydım. Her şeyi bugüne yığmıştım. İyisiyle kötüsüyle bir şeyleri geride bırakıp temiz bir sayfa açtığımız gün olacaktı bugün. Ve hepsi bebeğimize bağlıydı.

Odanın önünde randevu saatimizin gelmesini beklerken çok heyecanlıydık. Ben oturduğum yerde bacaklarımı sallıyor, tırnak etlerimi yiyordum. Rüzgar ise yerinde duramıyordu. Koridoru turluyor, önümde duruyor, elimi ağızımdan çekip tırnak etlerimi yememe engel oluyor ve sonra koridoru turlamaya devam ediyordu. Artık döngümüzün kaçınıcı seferinde olduğumuzu sayamadan odanın kapısı açıldı ve sıra bana geldi.

Rüzgar'la beraber içeriye girdiğimizde her zamanki gibi uzanmama yardımcı oldu.

“Evet,” dedi doktorumuz uzata uzata. “Bugün büyük gün mü acaba?”

“Umarım öyledir.”

“Cinsiyet partisi gibi bir şey planlamıyorsunuz sanırım.”

Rüzgar'ın bakışlarını yüzümden hissedince ben de ona baktım. “İstersen yapalım,” dedi. Kafamı iki yana salladım. “Yok, hiç hevesim yok benim öyle şeylere. Direkt öğrenmek istiyorum.”

O da benimle aynı fikirde olmuş olacaktı ki hevesle başını salladı. Belli ki bebeğimizle ilgili bu bilgiyi bir an evvel öğrenmek istiyordu. Cinsiyetinin önce başkasına söylenmesi, sonra parti organize edilmesi gibi şeylerle uğraşıp vakit kaybetmek istemiyordu. Yine de benim hevesim olsa tüm bunlara uyum sağlayacağını bilmek hoşuma gitmişti.

“Bir tahmininiz var mı?” Doktor cihazı karnımda gezdirip bir yandan da benimle konuşurken başımı onaylarcasına salladım. “Evet, kız olacağım hissediyorum.”

“Siz?” derken Rüzgar'a baktı. O an sürekli kız olacağına dair hislerimi onunla paylaştığım için üzüldüm. Benim hislerimden etkilenmeden, onun kendi tahminini duymayı çok isterdim.

“Bilmem. Ben... pek kafa yormadım cinsiyetine.” Omuzlarını silkti. “Sağlığı yerinde olsun, yeter benim için.”

“Sağlığı gayet yerinde görünüyor. Annelerle umutsuzca konuşmayı hiç sevmem. Özellikle onlara bebeklerini kaybetme riskleri olduğunu söylemek en nefret ettiğim şeydir çünkü bu süreçte en önemli olan şey moral. En başından bunu bilmek zaten çok moral bozucu bir etken ama sizi tebrik ederim, Meltem Hanım. Süreci iyi yönettiniz.”

Duyduklarımın gözlerim sulanırken Rüzgar'a bakıp gülümsedim. Konuşamayacak kadar boğazım düğümlenmişti ancak bakışlarım ona ne kadar minnettar olduğumu haykırır nitelikteydi. Bana hiçbir şey yaptırmamıştı. Her şeyimi alttan almıştı. Bunu yapmasına çok ihtiyacım vardı. Öyle hassas bir durumdaydım ki en ufak bir karşı çıkışı beni parçalara ayırabilirdi. Bunun farkındaydı sanki. Aramızda tartışma yaratabilecek konuların hepsi, onun alttan almasıyla daha açılmadan kapanmıştı.

“İşte, ödülünüz de burada. Size el sallıyor,” dediğinde ikimiz de ultrason ekranına baktık.

“Elleri mi onlar?” diye sordum titreyen sesimle. Doktorun onaylarcasına mırıldandığını duyduğumda burnumu çektim. Minicikti elleri, yumuk yumuktu.

İkimiz de bebeğimizin ellerini izlemeye öyle dalıp gitmiştik ki buraya ne için geldiğimizi unutmuştuk.

“Cinsiyetini de belli etti nihayet,” diyen doktorla buraya geliş amacımızı hatırladım. Rüzgar’la birbirimize kısaca baktıktan sonra tekrardan doktora döndük ve devam etmesini belirtircesine kafamızı salladık.

“Tahmininiz doğru, Meltem Hanım. Bir kızınız olacak.”

Kızımız...

Bir kızımız olacaktı.

Bunu biliyordum. Rüyamda gördüğüm kız çocuğunun benim olduğumu biliyordum. Tıpkı rüyamdaki yardım çağrısının gerçek olduğunu bilmem gibi... *Anne kurtar beni*, demişti. Tehlikedeydi çünkü. Ve yardım çağrısını o kadar içselleştirmiştik ki annemin bana el kaldırdığı bir anda refleksle onu korumuştum. Kurtarmıştım onu. *Kurtarmıştık*. Kızımız da bizi bırakmamıştı.

Başından beri içten içe hissettiğim, hatra ne kadar emin olduğumla övündüğüm gerçeğin beni bu denli heyecanlandırmasına hiç şaşırmamıştım. Bebeğimle ilgili en ufak şey bile çok heyecanlandırıyordu beni zaten. Aksine kalbim bu denli hızlı çarpmasa şaşırdım.

Çenem titrerken Rüzgar’ın tepkisini görebilmek için ona baktım.

Göz göze geldik, o da bana bakıyordu. Yaşarmış koyu kahveleri ve dudaklarındaki ufak ama içten tebessümüyle, şaşkınlık ile mutluluğu aynı anda yaşıyordu. Kız olacağını başından beri hissettiğimi biliyordu. Zaten iki ihtimal vardı ancak buna rağmen ikimiz de fazlasıyla sudan çıkmış balıklar gibiydik. Sanki hiç beklemediğimiz yerden mutlu bir haber almış kadar şaşırmanın anlamı neydi, sorgulamıyordum bile.

“Artık ona oda yapmaya başlayabiliriz, değil mi?” diye sordum doktora. Sesim titriyor, gözlerim yaşlarla dolup taşıyordu. “İsim de düşünmemiz lazım. Yapabiliriz tüm bunları... değil mi?”

“Yapmamanız için önünüzde bir engel göremiyorum.”

Zaman geçtikçe yüreğimde hafıfladığını düşündüğüm o yük, duyduğum sözlerle tamamen kalkıp gittiğinde ağırlığının farkına vardım. Böyleydi işte. Ufak bir yanımin korktuğunu düşünüyordum ancak söz konusu bebeğim olunca ufak görünen o korku, fark etmeden tüm ağırlığını omuzlarıma yüklemişti.

Mutfakta davlumbazı uzun süre açık bıraktığımda başımı ne denli ağrıttığını ancak o davlumbazı kapattıktan sonra anladım. Şimdi yaşadığım rahatlama hissi de böyle bir şeydi işte. Başta beni rahatsız eden o korkuya kalbimi hiç terk etmediği için alışmıştım. Artık korkmadığım bu anda, bunca zaman ne kadar çok korktuğumu anlamıştım.

Çok korkunçtu. Bir annenin, gün geçtikçe karnında büyüyen bebeğini kaybedebileceğini düşünmesi çok korkunçtu. Böyle bir ihtimalin olması çok korkunçtu. Sevmeye, bağlanmaya korkmak; onu sevmeye ve ona bağlanmaya korktuğum için kendimi kötü hissetmek...

Sonu gelmez sandığım o döngüye omzumun üzerinden bakıyordum şimdi. Geçmişti.

Sonunda *bitmişti*.

“Çok teşekkür ederim,” dedim dolu gözlerimi kırptırarak.

Doktor yavaşça gülümsedi. “Tebrik ederim.”

Rüzgar ve bana kısa bir bakış attıktan sonra cihazı karnımdan çekti. Temizlenmem için kâğıt havluları uzattı. Uzandığım yerden Rüzgar’ın yardımıyla doğruldum. Karnımı temizleyip ellerini belime yerleştirdi ve beni aşağıya indirdi. Göz göze geldiğimizde eşsiz bir mutlulukla gözlerime baktığını gördüm.

Hâlâ inanamıyordu bir kızı olacağına. Gözleri *bu an gerçek mi*, diye sorar gibi bakıyordu. Ben de *gerçek* der gibi gülümsüyordum ona.

Beraber hastaneden çıkarken hoplaya zıplaya yürümek için fazlasıyla zor duruyordum. Hızlı birkaç adım atıyor, sonra Rüzgar’ı beklemem gerektiğini idrak ederek yavaşlıyor ancak en sonunda yine aynısını yapıyordum. Yerimde duramıyordum. İçim kıpır kıpırdı.

Bir kızım olacaktı!

Altdudağımı dişleyip gülümserken aniden bedenimin havalanmasıyla ufak bir çığlık attım. Rüzgar, hastanenin ortasında beni havaya kaldırmıştı.

“Rüzgar!” dedim şaşkınlık ve sevinç karışımı bir çığlıkla.

“Ben kocaman adamım, yumruklarımı havaya savurarak sevinmem yaşıma hiç uygun olmaz değil mi?”

“Bu yüzden mi beni havaya savuruyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi. Beni yere indirdi ancak ellerini belimden çekmedi.

“Ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Bu kadar mutlulukla nasıl baş edilir ki?”

“Ben de bilmiyorum,” dedim kocaman gülümseyerek. “Seni havaya da savuramam. Asıl ben ne yapacağım?”

Mutluluktan ne yapacağını bilmeyen iki şapşal olarak birbirimizin yüzüne aval aval baktık. “Rüzgar,” diye fısıldadım bir süre sonra usulca. Sanki bir sır veriyormuş gibi yüzümü yüzüne yaklaştırdım. O da bana ayak uydurarak yüzüme doğru eğildi.

“Bizim bir kızımız olacak.”

Koyu kahverengi gözlerinin içi hem yaşlarla hem de mutlulukla parladı. Elini dudaklarının üstüne örterken, “Dur,” dedi kısık bir tonda.

“Dursam ne olacak? Değişecek mi sanıyorsun? Bir kızımız olacak bizim, Rüzgar. Küçük bir kız. Seneye bugün kucağımızda tutacağız onu. Hatta belki ilk dişi bile çıkmış olacak. Seneye bugün kaç aylık oluyor?”

“Meltem...”

“Altı ya da yedi aylık oluyor galiba. Olmuyor da olabilir. Ay, oluyor mu yoksa? Saymayı unuttum resmen.”

“Bizim gerçekten de küçük bir kızımız mı olacak?” Gülümseyerek kafasını iki yana salladı. “Rüyanda gördüğün gibi... rüyandaki gibi sana benzer mi?”

“Sanırım bunu doğduğunda göreceğiz.”

“Evet...” dedi dalgınca. “Doğacak. Bizim bir kızımız olacak çünkü.”

“Ben kız olacağını en başından beri biliyordum ama hiç isim düşünmedim. Düşünemedim, korktum ona bir şey olur diye. Şimdi düşünebilirim. İsmi ben koysam olur, değil mi? Ben doğuruyorum çünkü. Hem zaten senin soyadını alacak.”

“Olur,” dedi Rüzgar. Sesi ve bakışları sıcacıktı. “Ona çok yakışacak bir isim koyacağından eminim.”

“Nisan mı olsa? O ayda doğacak çünkü. Ama yok ya. Adının özel bir hikâyesi olsun istiyorum. Bu çok önemli,” dediğimde kafasını salladı. Benim adım, babamın sevdiği kadının adıydı. Rüzgar’ınki ise terk edildiği gün fırtınalı bir hava olduğu için Rüzgar’dı. İsimlerimizin anısı kötüydü. Kızımızın isminin güzel bir anlamı, anısı olmalıydı.

Önümde buna karar vermek için uzun bir zaman dilimi olduğunu düşünüp rahatlardım. Beraber hastanenin çıkışına ilerlerken, genç bir kız yanımdan koştura koştura geçti. Bakışlarım istemsizce onu takip ediyordu. Biraz ilerimizdeki motosikletli oğlanın boynuna atladığını gördüm. Oğlan başta afalladı, daha kaskını bile çıkarmamıştı. Çok geçmeden kollarını kıza doladı.

Rüzgar'la arabamıza doğru yürürken aralarında geçen konuşmaya da ister istemez kulak misafiri oldum. Oğlan, böyle bir karşılamayı beklemediğinden bahsediyordu. Kız ise babasının yanında sarılamadığı için çok özlediğini söylüyordu. Dirseğimle Rüzgar'ı dürttüm.

"Bizim kızımız da koşa koşa motosikletli birine sarılır mı dersin?" diye sorduktan sonra göz kırptım. Rüzgar'ın adımları durdu. Yüz ifadesi donup kalırken, "Başlama şimdi sen de Can gibi," dedi homurdanarak.

"Niye ya? Sen belli ki çok kıskanç bir baba olacaksın. Şimdiden alışman lazım bu fikirlere."

"Ne şimdi ne de sonra," diyerek kestirip atmaya çalıştı. Başaramadı.

"Kızımız gelse yanına, *baba ben çok âşık oldum* dese... Ona da böyle mi diyeceksin?"

"Bu cümleyi kuracağı zaman geldiğinde düşünürüm ne diyeceğimi," dediğinde boynundan yukarıya bir kırmızılığın yükseldiğini gördüm. Henüz doğmamış kızını paylaşma fikrinden zerre hazzetmiyordu. Ne yazık ki ben de onun kızını paylaşamamasından fazlasıyla haz alıyordum. En kısa zamanda onu yine bu konuda delirtmeyi aklımın bir köşesine kazıyıp bu seferlik konuyu burada kapattım.

Arabanın önünde durduğumuzda, Rüzgar kapımı açıp beni bindirdi ve kendisi de sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdığında aklıma gelen şeyle heyecanlanarak ona döndüm.

"Rüzgar, bugün on bir ekim."

Başını bana çevirdiğinde devamında hangi gün olduğunu söylemek için dudaklarımı araladım.

"Dünya Kız Çocukları Günü," dedik aynı anda. Ona haber vermek istediğim günü çoktan biliyor olmasıyla gülümsedim. Dünya Kız Çocukları Günü'nde bir kız çocuğumuzun olacağını öğrenmiştik. Günün anlam ve önemi katbekat fazlaydı artık gözümde. Hatta artık bir anlamı vardı.

Çünkü ben hiçbir zaman kız çocuğu olamamıştım ve şimdi bir kızım olacaktı.

Sadece çocukken değil, büyüyüp bir yetişkin olduğunda da benim yanımda her zaman küçük bir kız çocuğu gibi hissedebilmesini sağlayacaktım.

"Kutlu olsun," dedi Rüzgar. Düşüncelere daldığım için bu kez benden önde davranmıştı. Sesiyle kendime geldim. Dudaklarındaki gülümseme çok geçmeden benim de dudaklarıma yayıldı. Karşılık verdim.

"Kutlu olsun."

17. BÖLÜM

Jaymes Young - Infinity

"Sınırlara ne oldu?"

"Başlarım sınırlara," dedim Rüzgar'ın üstündeki medikal formayı çıkarırken. "Sen benim kocamsın."

Yüzündeki sırtışı gördüm. Elimi ensesine sarıp onu öpmek için parmaklarımın ucunda kalktığımda, "Meltem?" diye seslendi. Kaşlarımı çattım. Omzum dürtüldü.

"Meltem?"

Ani bir şekilde uykumun en güzel yerinden çekilip alınırken gözlerimi açıp boşluğa baktım. Omzum tekrar dürtüldü. Başımı çevirdiğimde bana doğru eğilmiş olan Rüzgar'ı gördüm. Rüyamdaki gibi hemen dibimde değildi. Onu öpmek üzere değildim ve şimdi uyandığım için devamında ne yapacağımızı da göremeyecektim.

Ağlamak istiyordum.

Ellerimi yatağa bastırıp doğrulurken, "Bir daha..." dedim benim kulağıma dahi çok korkunç gelen sesimle. Direkt Rüzgar'ın gözlerine baktım. "Ben kendiliğimden uyanmadan sakın ama sakın beni uyandırma."

"Uyandırmamı söylemiştin."

"Öyle desem de dinleme." Tekrardan yatağa uzanıp ağlamaklı bir ses çıkardım. Rüyam kaybolup gitmişti. Tam da Rüzgar'a istediğim her şeyi yapmaya başlayacaktım.

Bir şeyden uzun süre mahrum kalmanın yokluğa alıştırdığını duymuş, hatta bunu bizzat deneyimlemiştim. Söz konusu şey herhangi bir yemekse bir süre sonra hissettiğim açlık dahi normal gelmeye başlıyordu. Yememeye bile uyum sağlıyordum ancak Rüzgar'a karşı hissettiğim açlığın dinecek gibi bir hali yoktu. Ben de bu hisse alışmanın yakınından bile geçmemiştim.

“Güzel bir rüya mıydı?” diye sormasıyla irkilerek ona baktım. Yüz ifadesinde herhangi bir alaycılık yoktu. Sesi de ima dolu değildi ancak yine de utancın tüm bedenimi sardığını hissettim.

“Bölmeseydin çok güzel bir rüya olacaktı,” dedim yastığıma bakarak. Acaba şimdi uyumaya devam etsem rüyam kaldığı yerden devam eder miydi?

Düşüncenin imkânsızlığıyla omuzlarım çökerken, Rüzgar’ın kaşlarını şüpheli bir tavırla kaldırdığını görüp konuyu değiştirdim. “Ne için uyandırmıştın?”

“Boya hakkında fikrini alacaktım. Kızımızın odası için.”

Kızımızın odası. Odasının rengi.

Tüm bunları düşünmesi dahi öyle heyecan vericiydi ki hızlı bir şekilde ayağa kalktım. Gözlerim bu hareketimle kararırken, elimi boşluğa savurarak bir duvar aradım. Çok geçmeden o tanıdık koku yaklaştı bana. Sıcacık elleri bedenimi kavradı ve beni kendine yasladı.

“Daha kaç kere diyeceğim sana aniden kalkma diye?”

Gözlerimi kırpıstırarak görüş açımı geri getirirken kafamı kaldırdım ve Rüzgar’ın yüzüne baktım. Aniden kalkmam onu kızdırmıştı. Bunu hafifçe çatığı kaşlarından anlayabiliyordum. Yüzüne bu denli yakından bakmayalı seneler olmuş gibiydi.

Bu adam gün geçtikçe daha mı yakışıklı oluyordu?

Yüzüne yakından baktıkça aklıma gelen edepsiz düşünceleri kafamı iki yana sallayarak kovdum. Rüzgar’ın elleri yavaşça bedenimden ayrılırken bakışlarımı kaçırdım. “Tamam, yüzümü yıkayıp geliyorum.”

Banyoya girip yüzüme soğuk su çarpma işlemini abartarak uyguladıktan sonra koridora çıktım ve kızımızın odasına dönüştürecek odanın önünde adımlarımı durdurdum. Taşındığımız ilk zamanlar nereye yerleştireceğimizi bilemediğimiz birkaç eşyayı buraya koymuştuk. Kızımızın odasını yavaştan yapmaya başlamamız gerektiği için burayı daha dün boşaltmıştık.

Ağır olan her şeyi Rüzgar taşımıştı. Ben daha çok kitapları dışarıya taşımıştım. Onun da ağır olanlarını Rüzgar taşımıştı gerçi. Anatomi kitaplarına dokunmama izin vermemişti.

İçeriye boşalttıktan sonra yere şilte sermiş ve yarın burayı boyamaya başlayacağımızı konuşmuştuk. Bir acelemiz yoktu aslında. Kızımızın odasını hazırlamak için önümüzde birkaç ay daha vardı ancak her şeyi yavaş yavaş

yapmak istiyorduk. Son aylara kalıp acele etmek istemiyorduk. Zaten başlamak için ikimiz de daha fazla sabredememiştik.

Rüzgar boyaların kapaklarını açtıktan sonra bana baktı. “Renk burada. Biraz daha açsam mı rengini? Öyle daha güzel olur gibi geldi. Sen ne dersin?”

Boya kutusunun içindeki renge baktım. “Açsana birazını, bakalım.”

Kafasını sallayıp aldığımız bebek mavisi boyayı biraz açtı. “Güzel oldu ya. Böyle daha iç açıcı gibi. Duvar kâğıtları nerede?” dediğimde çenesiyle işaret ettiği yere baktım. Odanın bir köşesini boyayacak, diğer köşesini duvar kâğıdıyla kaplayacaktık.

Duvar kâğıdını paketinden çıkarıp bakarken hevesle gülümsedim. Odanın bitmiş halini gözümde canlandırıyordum ve şimdiden çok güzel olmuştu.

“Sen çık şimdi,” dedi Rüzgar birden. Kafamı ona çevirdim. Neden çıkıyordum? Beni burada istemiyor muydu?

“Kalmak istiyorum.”

“Boya yapacağım.”

“Tamam, ben de boya yapayım işte.”

“Kokusu tutar seni.”

“Tutmaz.”

“Tutar, Meltem.”

Başımı önüme çevirip surat asarak odanın çıkışına yöneldim. Ben de kızımızın odasını boyamak istiyordum ama Rüzgar beni burada istemiyordu. Hep boya yapmak istemiştım. Nedense bana aşırı zevkli bir işmiş gibi geliyordu.

“Meltem?” diye seslendi Rüzgar arkamdan. Ona dönüp bakmadan, “Hım?” diye karşılık verdim.

“Baksana bana, küstün mü?”

Ona baktım. “Ben de boya yapmak istiyorum,” dedim mırıldanarak. İçine derin bir nefes çektiğinde göğsü şişti. Yüzüme gözlerini kısarak baktı ve bir süre hiç konuşmadı. Dalıp gitmiş gibi görünüyordu.

“Neden öyle bakıyorsun?”

“Hiç,” dedi derin bir nefes vererek. “Kızımızın sana benzeme ihtimalini düşünüyordum sadece. Senin kadar alıngan olduğunu düşündüm de...”

“Olur da bana benzerse başını yakacağı adama mı üzülüyordun yoksa?”

“Ne alakası var şimdi?” diye konuştu hızlıca. Kaşları çatıldı. “Ne başını yakması? Kimin başını yakıyormuş benim kızım?”

Dudaklarım sorusuna bir cevap vermek için aralandı ancak Rüzgar söyleyeceklerimi duymayı hiç istemediğini belli edercesine lafa atladı. “Daha doğmamış çocuğu hemen baş göz ettin, inanamıyorum sana!”

Bakışları karnıma indi. Her şeyden habersiz kızımızın *başını yakacağı adam* onu epey dertlendirmiş olacaktı ki gözdağı verir gibi bir havayla karnıma bakarak konuştu. “Benim kızım hep benimle kalacak.”

“Dinleme sen babanı anneciğim. Mağarasından çıkamamış o,” dedim elimi karnıma koyarak. Rüzgar bana kötü bir bakış attı ve eliyle odanın köşesini gösterdi. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki bir an için o köşeye geçip tek ayağımın üstünde durmamı isteyeceğini düşündüm.

“Sen şu ufak köşeyi boya,” dedikten sonra bana bir fırça uzattığında bunu yapmayacağını anladım. Fırçayı elinden almak için tuttuğumda bırakmadı.

“Boyayı aşermiyorsun, değil mi?” diye sordu. “Arkamı bir saniyeliğine döndüğümde seni boyayı yerken görmek istemiyorum.”

“Abartma sen de ya,” dedim sitemle. Elimini öne doğru savurdum. “Bu boyanın rengi hiç lezzetli görünmüyor zaten.”

Onu rahatlatmak amacıyla söylediklerimin daha çok endişelenmesine neden olduğunu gördüm. “Boyayı yemeye çalışmayacağıma söz veriyorum.”

“Sana güveniyorum,” dedi büyük bir ciddiyetle. Fırçayı tamamen bana bıraktı.

Aşerdiğim tek şeyin kendisi olduğunu bilse ne tepki verirdi acaba? Aslında bana biraz yaklaşmayı denese ona karşı koymazdım. Hem ağırdan aldığımız ilişkimizde de artık temas etmeye başlayacağımız yakınlığa ulaşmıştık. Neden hiç denemiyordu?

Hem sınırlar koyup hem de onlara uyduğu için adama kızamazsın.

Kızardım! Kızmaya hakkımın olup olmaması beni ilgilendirmiyordu. Kızıyordum. Gerçekten ona mı kızıyordum bilmesem de kızgın hissediyordum.

“Ne oldu yine?” diye soran Rüzgar’la başımı kaldırıp ona baktım.

“Ne?”

“Kaşların çatıktı,” dedikten sonra burnumu sıktı. “Yine nasıl kızdırdım ben seni?”

“Bana şöyle dokunma,” dedim kendimi onun karşısında bir çocuk gibi hissederek. Burun sıkamak da neydi? Niye çocuk sever gibi dokunuyordu bana?

Hamileliğimin ilk aylarında her şey için ona muhtaç oluşum bana olan bakışını mı değiştirmişti yoksa? Beni sevdiğini, hep seveceğini biliyordum ama artık eskisi gibi bakmıyor muydu?

Kesinlikle saçmalıyordum.

Kafamı iki yana sallayıp silkelendiğimden yeniden Rüzgar’ın yüzüne baktım.

“Bu kadar tatlı olma o zaman,” dedi ve bu kez de yanağımı sıktı. Yeni kontrol altına aldığım öfkem yine gün yüzüne çıkarken yanağımdaki elini tutup bir hışımla çektim.

“Sıkma yanağımı.”

“Tersinden mi kalktın?”

“Bana şöyle dokunma, diyorum. Dokunuyorsun. Kızınca ben tersimden kalkmış oluyorum.”

“Sana nasıl dokunmamı istersin peki?” Ani sorusuyla midem havalanırken yüzüne bakakaldım. Bana *her şekilde* dokunmasını istiyordum.

Hamilelik fiziksel olarak zordu ancak duygusal kısmı beni daha da zorluyordu. Kılı kırk yarararak kazandığım özgüvenim, geçirdiğim fiziksel değişimle hasara uğramıştı. Bedenim değişiyordu. Çatlaklarım vardı. Yüzüm bazen çok solgundu ve bazı sabahlar aynaya bakmak dahi istemiyordum.

Hamile olmadan önce Rüzgar’ın bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi hissettirdiği dokunuşları vardı. Şimdi onları bu kadar çaresizce istemem belki de bu yüzdendi. Bu yüzden olmasa dahi sebeplerden biri olduğu kesindi.

Sadece bir anlığına eskisi gibi hissetmek isteyerek ona doğru bir adım attım. Ama sonra bunun o kadar da iyi bir fikir olmayabileceğini düşündüm. Eskisi gibi hissettiğim o bir saniyenin ardından şu ana geri dönmek beni hüsrana uğratabilirdi.

“Şu köşeyi mi boyayacaktım?” diye sordum konuyu değiştirerek. Ona bakmıyordum. Onaylarcasına mırıldandığını duyduğumda köşeme geçip yere bağdaş kurarak oturdum ve hırslımı fırçadan çıkarmaya başladım. Duvara attığım birkaç fırça darbesinin ardından, “E bu boyanmıyor ki!” diye söylendiğimden Rüzgar’ın bakışları bana döndü.

Ben de ona baktığımda düşünceli bir şekilde gözlerini kıstığını gördüm. “Fırçanda boya yok,” dediğinde kendimi salak gibi hissettim. Aklım beş karış havadaydı.

Ses etmeden fırçamı boyaya batırdım ve yeniden boyamaya başladım. İlk birkaç saniye oldukça eğleneliydi. Ancak boyanın kokusu burnuma dolduğunda...

“Benim midem bulandı,” dedim. Rüzgar, omzunun üstünden başını bana çevirdi.

“Tamam, sen içeriye geç.”

“Ama yarın öbür gün kızımız, odası yapılırken neden hiç yardım etmediğimi sorarsa ne diyeceğim?”

“*Ben de seni doğurdum, dersin.*”

“Doğru diyorsun.” Oturduğum yerden kalkıp fırçayı kutuya bıraktım. Rüzgar’a yaklaşıp bir elimi omzuna koydum. “Sana kolay gelsin,” dediğimde odanın çıkışına ilerlemem gerekiyordu ancak elimin altındaki omzu öyle sıkıydı ki bir türlü elimi onun üstünden çekemiyordum.

“Teşekkür ederim,” dediğinde elimi çektim.

“Ben banyo yapacağım,” diyerek ona haber verdim ve odadan çıktım. Yanında gerim gerim gerilmiş bedenimi rahatlatmanın en iyi yolu sıcak bir banyoydu.

Küveti hazırlayıp kıyafetlerimden kurtulurken yanıma temiz kıyafet almadığımı hatırladım. Kendi kendime tek omzumu silkerek küvete girdim. Bir süre bacaklarımı ileriye uzatarak rahatıma baktım. Her banyo yapışımda olduğu gibi hayatımı düşünüyordum. Geçen sene bu zamanlar canımdan vazgeçmeyi kafaya koymuştum.

Ve şimdi bu küvetin içinde iki canlı biri olarak oturuyordum.

Kolay bir yaşantım olmamıştı. Sevgi beklediğim insanlar tarafından itilip kakılmış, senelerce kullanılmıştım. Onlara o kadar çok kırılmıştım ki... daha fazla kırılmayacak kadar ufalanmıştım. Yaptıklarından daha acısı ise hiçbir pişmanlık duymamalarıydı. Özür dilememişlerdi çünkü üzgün değillerdi. Hayatımı mahvetmişlerdi ancak hiç üzgün değillerdi.

İnsanın gönlünü almayacağını bildiği birine kırılmış olması, en başında kırıldığı durumdan daha çok canını yakabiliyordu.

Derin bir nefes alarak düşüncelerimi toparladım ve uyuşuk bir şekilde kendi kokumdan mest olana kadar küvetin içinde kaldım. Karnımın

üstünü yıkarken kızımınla sohbet ediyordum. “Beni seviyorsan tekme at,” dedim karnımı dürterek. Çocuğumla pazarlığa girişmişim.

Henüz hiç tekme atmamıştı. Aceleye getirilecek bir şey olmadığını biliyordum. İçinde bulunduğum haftaya göre hâlâ tekme atmamış olması normaldi ama hissetmek istiyordum işte.

“Babanı seviyorsan?” diyerek pazarlığa devam ettim. Tık yoktu.

“İkimizi de sevmiyorsun demek. Olsun, bu da güzel. En azından ikimize karşı da eşit şeyler hissediyorsun.”

Avuç içimi öperek karnıma yasladım. “Biz ikimiz de seni çok seviyoruz. Dünyaya geldiğin zaman fazla öpülmekten bunalma sakın, olur mu?”

Onunla anlaştığımı düşünerek ayaklandım ve dikkatle küvetten çıktım. Islak ayaklarımı kaymamak için kuruladıktan sonra vücuduma bir havlu sardım. Saçlarım için dolaptan da bir havlu alacağım sırada başım döndü. Bir elimi duvara yaslarırken gözlerimi kapatıp kendime gelmeye çalıştım.

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettiğimde, “Rüzgar?” diye seslendim. Beni duyması mümkün müydü?

Gözlerim kararırken istemsizce öne doğru eğildim. Havlunun önü bol-laştı ve vücudumdan kayıp gitti. Çırılçıplaktım ve üşüyordum. Elimi yere doğru uzatıp havluyu almak için çabaladım. Eşzamanlı olarak banyonun kapısı bir hışımla açıldı.

“Meltem?” dedi Rüzgar. Sesi nefes nefese kalmış gibi geliyordu. Sıcacık ellerini çıplak omuzlarımda hissettim. “Rüzgar,” diye sayıkladığımda yere eğildi.

“Tamam, bakmıyorum,” diyerek yerden aldığı havluyu yeniden bedeni-me sardı. Beni bir çırpıda kucakladığında boynuna sarıldım.

“Başım döndü, o yüzden seslendim sana. Korkacak bir şey yok. Garanti olsun diye.”

Onu sakinleştirebilmek için söylediklerime herhangi bir tepki vermedi. Beni odaya getirerek yatağın üzerine bıraktı ve kısa bir süreliğine çıkıp elinde temiz kıyafetlerle geri döndü. Yatağın önünde dizlerinin üstüne çöküp eline iç çamaşırımı aldığı anda utanarak yanaklarımın içini dişledim.

Vücudumda onun görmediği hiçbir yer yoktu ancak uzun zamandır onun karşısında çıplak kalmamıştım ve bu zaman içinde de bedenimde birçok değişim olmuştu. Utanmam bu yüzden.

“Rüzgar,” dedim tekrardan.

“Tamam, Meltem. Bakmıyorum. Giyinmen lazım bir an önce. Havaalar soğudu.”

Bakma demiyordum ki. İster istemez utanıyordum. Yine de ondan bakmamasını istememiştim ama o böyle söyleyince... bir anda bakmasını hiç istemedim. Kendime olan güvenimi komple yitirirken sesimi çıkarmadım.

Bana önce iç çamaşırımı giydirdi. Ardından uzun kollu, beyaz, pamuklu geceliğimi başımdan aşağıya geçirdi. Sonrasında elini kumaşın içine sokarak havlumu çıkardı. Böylece gerçekten de bana hiç bakmamış oldu.

Saçlarımın ıslaklığını alıp kurutma makinesini fişe taktı ve özenle saçlarımı kurularıp hiç acıtmadan taradı. Titreyen çenemi sıkıp ağlama isteğimi iteklemeye çalıştı. Rüzgar saçlarımı üstünkörü örerken altdudağımı dişledim. Tokayla bağladı ve geri çekildi.

“Uzan biraz. Ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim,” dedi.

Beni nasıl eskisi gibi görecekti ki? Sürekli benimle bir çocukmuşum gibi ilgilenmek zorunda kalıyordu. Üstümü giydirmiş, saçlarımı kurutup taramış ve örmüştü. Şimdi de bana yemek getirecekti. Daha çocuğumuz dünyaya gelmeden babalığı benimle deneyimliyordu. Bu yüzden de sürekli beni tatlı ve komik buluyordu.

Böyle olmasını istemiyordum. Yeri geldiğinde onun benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu ama beni artık kadın gibi göremediği bir duruma düşmüştüm.

“Rüzgar?” diye seslendim hafiften çatlamış sesimle. Odanın çıkışına ilerleyen adımları sesimi duymasıyla durdu. Neredeyse ağlayacak olmaktan nefret ettim. Sürekli ağlıyordum. Karnımdaki çocuk büyüdükçe ben de çocuklaşıyordum. Oysaki ben bir kadındım. Kadın gibi hissetmek istiyordum.

“Ne oldu?” diye sordu o sıcacık, teselli etmeye hazır sesiyle. Yüz ifademi gördüğü anda yumuşuyordu. Ama ben, beni teselli etmesini de istemiyordum.

“Sana bir soru soracağım ve sen de bana dürüstçe cevap vereceksin.”

“Sor tabii.”

Sertçe yutkundum ve koyu kahverengi gözlerinin içine baktım. “Eskisi kadar güzel değil miyim?”

Bunu sormam dünya üzerinde beklediği en son şey olmuş olacaktı ki şaşkınca gözlerini kırptırdı. Ağzından kem küm bir şeyler çıktığını duydum ancak anlamlı bir cümle kuramıyordu. Nihayet konuşabildiğinde, “Güzelsin,” dedi. “Eskisinden de daha güzelsin. Nereden çıktı bu soru?”

Sesinde yine o sıcaklık vardı. Yine beni teselli ediyordu. Sanki bunlar gerçek düşünceleri değil de beni daha iyi hissettirmek için söylediği şeylerdi.

Omuzlarımı çökertip ellerimi kucağımda birleştirdim ve parmaklarıma bakmaya başladım. "Sorun değil, Rüzgar. Dürüst davranabilirsin. Hamileyim diye sürekli beni pohpohlamak zorunda değilsin. Kız çocukların hamilelik sürecinde anneyi çirkinleştirdiğini duymuştum zaten. Belki bana olan da bu."

"Kim çıkardı bu saçmalığı?"

"Saçmalık değil işte, doğru bu. Ama bunun sorumlusu kızımız değil ki. Benden eskisi kadar etkilenmemenin sorumlusu bebeğimiz değil. Belki de gerçekten..." Dışından düşündüğümü fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırıp sustum.

"Ne?" diye sordu Rüzgar tekrardan. "Gerçekten ne, Meltem?"

"Tamam, sormadım say. Çık hadi," dedikten sonra ayağa kalkıp elimi göğsüne yerleştirdim ve odanın dışına doğru yönelmesi için onu çok hafifçe ittim.

Göğsündeki elimi bileğinden tuttuğu gibi beni bir hışımla kendine çekti. Bedenim onun bedenine çarptığında, "Çıkmıyorum," dedi. Sesi öfkeliydi. Başımı biraz kaldırıp yüzüne baktığımda gergin görüldüğünü fark ettim.

Diğer elimi de tuttu ve iki elimi arkamda birleştirip bedenimi iyice kendi sert bedenine yasladı. "Sorduğun sorunun nereden çıktığını bana anlatacaksın."

Bakışlarımı kaçırdım. "Yüzüme bak," dedi. Gözlerim yaşarmış olsa da söylediğini yaptım ve yüzüne baktım.

"Sevginden şüphe etmiyorum, eğer kızdığın şey buysa," diye konuştum. Sesim kısık çıkıyordu. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum.

"Bana şüphe ediyormuşsun gibi geldi."

"Hayır, birini sevmekle onu arzulamak aynı şey değildir. Beni sevdiğini, hep seveceğini biliyorum ama demek ki artık eskisi kadar çekici bulmuyorsun. Bununla baş edebilirim, Rüzgar. Gerçekten." Derin bir nefes verdim. "Bırak beni."

"Hayır, sen ne denli saçmaladığını fark edene kadar böyle duracağız."

"Saçmalamıyorum!" diye çıktım. Gittikçe daha rezil hissediyordum kendimi. Neden böyle bir soru sormuştum ki? Neden onu bu gerçekle yüzleştirmiştik? Kendimi yine ağlayacakmış gibi hissediyordum ve karşısında

ağlayacak olsam eminim ki burnumu silecekti. Çocukmuşum gibi... Artık onun benimle çocukmuşum gibi ilgilenmesini istemiyordum.

Sırf gitsin diye, "Sınırlar," dedim. "Sınırlarımız var. Bırak beni."

"O sınırları sikeyim, Meltem. Tamam mı? Tüm bu saçmalıklardan bıktım usandım. Baş edecek bir gerçek mi lazım sana? Al, bununla baş et!"

Ellerimi bir an için serbest bıraktığında hissettiğim boşlukla geriye adımlayacak gibi oldum. Çok sürmedi. Ellerimi bırakan elleri yüzümü avuçladı ve eğilerek dudaklarımı sertçe öpmeye başladı.

Ağzı öyle talepkâr, öyle aceleliydi ki öpücüğüne yetişemiyordum. Dili dudaklarının arasından çıkıp benimkileri araladı ve vakit kaybetmeden o aralıktan sızdı. Sıcak dili ağzımın içini okşadığında boğazımın gerisinden bir inleme yükseldi. Elimle ensesine tutunarak parmaklarımı saçlarından geçirdim.

Dudaklarımı onun için daha çok araladığımda öpüşündeki o aceleci tavır kayboldu ve oldukça yoğun bir şekilde öpüşmeye başladık. Ellerini belime indirip beni öpmeye devam ederken bir yandan da üstüme doğru yürüyor, beni geri geri adımlamaya itiyordu.

Dizlerimin arkası yatağa değdiğinde, Rüzgar beni öpmeye ara verdi ve sırtımı yatakla buluşturdu. Üstümdeki yerini aldığımda dudakları yeniden dudaklarımdaydı. Ellerini iki yanımdan yatağa bastırıp ağırlığını üstüme bırakmadan dudaklarımda oyalandı.

İki kolumu da boynuna sardığımda, dudakları dudaklarımdan kayıp çeneme indi. "Hiçbir şeyin farkında değilsin," dedi kısık bir sesle. Sıcak ve nemli dudakları boynuma doğru ilerledi. Kafamı istemsizce arkaya yatırdım.

"Hamilesin." Boynuma bir öpücük bıraktı. "Hormonlarının sana yanlış şeyler düşündürdüğünün farkındayım." Bir öpücük daha. "Ama bu düpedüz saçmalık."

İnce derimi dişlerinin arasına kıştırıp çektiğinde inledim. Boğazının gerisinden bir homurtu yükselirken kendini bedenime bastırdı. Onu, sertliğini hissettiğimde titredim. "Anladın mı?" Bana hafifçe sürtündüğünde aramızdaki kumaşlara rağmen istekle sızladım. "Sadece sana dokunma düşüncesiyle bile ne hale geldiğimi görüyor musun?"

Altında kıpırdanırken elimi kalçasına indirip sertliğini biraz daha bastırmasını sağladım.

“Seni istemekten, her şeyinden aşırı etkilenmekten kafayı yiyorum.” Omzumla boynumun birleştiği yere indi. “Sen ise karşıma geçmiş, seni eskisi kadar çekici bulmadığımı iddia ediyorsun.”

“Hormonlarım yüzünden beni suçlayamazsın,” dedim zorlukla çıkan sesimle.

“Suçlarım,” diye inat etti. Omzuma ufak bir ısırık bırakırken sertçe soluduğunu duydum. “Seni deli gibi isterken başka kimi suçlayacağım?”

Başını boynumdan kaldırdı ve dudakları tekrardan dudaklarımı kavradı. Bir eli aşağıya inerken geceliğimin kumaşını kalçama kadar sıyrırıyordu. “Durmamız lazım,” dedi dudaklarımın üstünden. Altdudağımı dudaklarının arasına kısıtıp çekti. “Durmam lazım.”

Nefes nefeseydim. Bedenim onu istemekten ateş gibi yanıyordu ve durmasını da istemiyordum. Rüzgar da durmak istemiyordu. Tutku içinde öpüşmeye devam ederken, bizi hiçbir şeyin durduramayacağını düşündüm ve saniyeler sonra olabilecek en güzel şekilde yanıldım.

Kızımızın tekmesiyle.

İrkilerek dudaklarımızı ayırırken birbirimizin yüzüne şaşkın şaşkın baktık. Benim karnımda hissettiğimi Rüzgar’ın da fark ettiğini biliyordum. Bedeni bedenime yaslanmış haldeydi. Karnıma atılan tekmeyle kendi karnında hissetmişti.

“Rüzgar?” dedim heyecanla. Elini karnımın üstüne koyup, “Tekme mi attı o?” diye sordu.

“Galiba.” Gülüp ben de elimi karnıma koydum.

“Bir daha yap kızım.” Eğilip karnımı öptü. “Hadi, bir daha yap.”

Kızımız, babasının sözünü dinledi. Bir tekme daha attığında bu kez ikimiz de gülüyorduk. Rüzgar karnımın üstündeki elimi tutup gözlerimin içine baktığında konuşmadan bu özel anı paylaştık.

“Sanırım bize bir şey anlatmaya çalışıyor,” dedi bebeğimiz için.

“Ağırdan almamız için uyarı yapıyordur belki,” dedim.

“Yok ağırdan almak falan.” Tekrardan üstüme çıkıp yüzlerimizi birbirine hizaladı. “Ağırdan alalım diye kendimi dizginlediğimde ne olduğunu gördük. Seni eskisi kadar arzulamadığımı düşündün.”

“Madem bu kadar istiyordun... neden hiç...” Cümleme devam edemeyecek kadar utanıyordum çünkü nedeninin gayet farkındaydım.

“Seni öpmeye çalıştığımda beni geri çevirdiğin için olmasın? İlla böyle üstüne gelmem mi gerekiyordu, Meltem? Ne istiyorsun?”

Dudağımı içten ısırırken bakışlarımı kaçırdım. Rüzgar burnunu yanağıma sürttü. “Ne istiyorsun bitanem?”

Ses tonundaki fark sertçe yutkunmama neden oldu. “Aylardır benimle çocukmuşum gibi ilgileniyorsun,” dedim. “Bana karşı o kadar hassassın ki ben...”

“Seninle kadın olarak ilgilenmemi mi istiyorsun?” Hiçbir şey söylemeden gözlerine baktım. Yüzünü eğip burnunun ucunu benimkine sürttü. Bir eli bacağıma sıkarken kontrolü elinde tutmak için çabaladığını fark ettim. “Hassas tavrımı bir kenara bırakmamı... İstedigin bu mu?”

Yutkundum. “Evet.”

Fısıltım ağızımdan çıktığı gibi yeniden öpüşmeye başladık. Havada kalan söylenmemiş sözler takılmadım. Haftalardır aşerdiğim şey iki dudağımın arasındaydı. Onun ve yakınlığının tadına varırken ne inlemelerimi ne de hareketlerimi kontrol altında tuttum. Benim aksime Rüzgar epey kontrollüydü.

Dudaklarımızı ayırıp biraz geriye çekilirken alnını alnıma yasladı. “Bunu gerçekten nasıl başardın bilmiyorum, eskisinden daha güzelsin. Daha... ateşlisin de. Sen gözümün önünde güzelleşirken elime koluma hâkim olmak kolay mı sanıyorsun? Kaç gece kendimi duşa attığımı biliyor musun sen?”

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Öpüşmekten sızlıyordu. “Başta bana yaklaşmayı denedin sonra bir anda kestin. Ben de düşündüm ki...”

“Sana karşı koymak iyice zorlaştığından hiç yaklaşmamak zorunda kaldım çünkü korktum. İleriye gitmekten korktum. Bebeğe bir şey olur diye korktum. Siktir, şu an bile seni öptüğüm için vicdan azabından gebe-riyorum.”

“Bir şey olmaz, doktora sordum. Artık ilişkiye girebileceğimizi söyledi.”

“Ne? Ne zaman sordun?”

“Seni odadan kovduğum bir ara sordum. Beni çok yormayacak şekilde yapabilir miyiz.”

Rüzgar sertçe yutkunurken âdemelmasının hareketini izledim. Gözleri-me için için yanan bakışlarla bakıyordu. Bir anlığına üstüme çullanacağını düşündüm ancak yüzünü geriye çekti.

“Yapamayız.” Başını iki yana salladı. “Uzun zaman oldu. Canını yakarım.”

Komik olan bir şey yoktu ancak hafifçe gülmekten kendimi alıkoyamadım. Rüzgar’ın eli bacağıma biraz daha sıkı. “Bunu yapma işte,” dediğinde

nasıl dayanamadığını saniyelik bir şekilde gördüm. Saniyeliktri çünkü dudakları tekrardan dudaklarımın üstüne kapandı.

Kısa ama yoğun bir öpücüğün ardından geri çekildi. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, "Planın ne peki?" diye sordum. "Doğuma kadar bekleyecek misin? Doğumdan sonra da bir süre beklemen gerekiyor. Aylarca bekleyecek misin?"

"Pazarlık mı yapıyorsun benimle?"

"Sadece hesaplama yapıyorum. Kaç ay ediyor?" dediğimde iç bacağıma okşayan başparmağı yavaşça bacaklarımın arasına kayd. İç çamaşırımın üstünden beni okşamaya başladığında içime kesik bir nefes çektim.

"Sen beni affetmeden..." derken yavaş yavaş okşamaya devam ediyordu. Ellerimi sıkıca yumruk yaptım. "Bunu yapamayız."

"Beni geri çeviremezsin." Başımı hafifçe sağa eğdim. "Senin çocuğunu taşıyorum."

Çenesi gerildi. Dudaklarının arasından bir küfür çıktığını duydum. Parmağını kanca şekline getirip iç çamaşırımı çıkarmaya yeltendiğinde kalçamı kaldırarak ona yardımcı oldum. Sonrasında *haklısın* dediğini duymayı bekledim ancak Rüzgar bunun yerine haklı olduğumu göstermeyi tercih etti ve aşağı kayarak eteğimin altına girdi.

Bacaklarımı iyice ayırıp, dizlerimden bükerek kendi omuzlarına attığında ellerimle çarşafı sıktım. Dudaklarını sızlayan noktamda hissettiğimdeyse başımı daha fazla dik tutamayarak geriye doğru attım.

Dilinin ucuyla sataştığı yer ağlamaklı sesler çıkarmama neden oluyordu. "Evet..." diye sayıkladım. Tek yapabildiğim buydu. Uzun zamandır onu o kadar çok istiyordum ki nihayet istediğimi alıyor olmanın keyfine varmaktan başım dönüyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokup başını bacak arama biraz daha bastırdım. Tek parmağını usulca içime soktuğunda kıvranmaya başladım. Nefes nefeseydim. Saldırdığı noktalar en hassas noktalarımıydı ve çok savunmasızdım. Tırnaklarımı ensesine batırdım.

"Rüzgar," dedim. Tek yapabildiğim buydu. Sadece ismini söyleyebiliyordum. Rüzgar ise eteğimin altında bana çok fena şeyler yapıyor ve benim tüm bunları istememi sağlıyordu.

Başını eteğimin altından çıkarıp doğrulduğunda tek kolunu belime sardı. Parmakları hâlâ klitorisimin üstünde oyalanıyordu. Beni zirveye yaklaştırdığının farkındayken kulağıma fısıldadı. "Beni affettin mi? Tamamen?"

“Seni seviyorum,” dedim. “Ve sen beni kırdığı için üzülüp bunu telafi etmeye çalışan tek insansın.”

“Beni affettin mi?” diye sorduğunda iki parmağını birden içime soktu.

Kendimi parmaklarına itmeye çalıştım. “Pişman olduğumu görüyorum.”

“Beni affettin mi?” diye sordu ısrarla. İçimdeki parmaklarını büktüğünde beni çıldırtan bir noktaya temas etti.

Sinirlenip, “Evet!” diye çıktım. Gözüm dönmüştü. “Evet, seni affettim!”

Ve o an fark ettim ki gerçekten de onu affetmiştim. Tam da saydığım sebeplerden: Kırılmış olmama rağmen gönlümü almak için çabalamasından, ne kadar uzun sürerse sürsün hiç pes etmemesinden, beni uğraşmaya değer bulmasından, beni üzdüğü için benden daha çok üzülmekten ve pişman olmasından dolayı; onu fark etmediğim bir süre önce affetmiştim.

“Ben de seni seviyorum,” dedikten sonra parmaklarını içimden çıkardı ve kendini tutup girişime hizaladı. Onun için fazlasıyla hazırdım. Hiç zorlanmadan içimi tamamen doldurabilirdi ancak bunun yerine sadece aletin başını sokmakla yetindi.

İkimiz de bu tanıdık hisle inledik. Rüzgar kendini geri çekip üstümdeki geceliği çıkardı. Ben de onun tişörtünden kurtuldum. Yataktan kalkıp eşofmanını çıkardıktan sonra eline bir yastık alıp belimin altına yerleştirdi. “Rahat mısın?”

Ellerimi omuzlarına sararak onu kendime çekerken, “Evet,” dedim aceleyle. Dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Rüzgar tekrardan içime girdi. Tamamıyla değildi. İçimi dolduran sıcaklığının bir kısmından mahrum kalıyordum. Sızlanarak kalçamı ona doğru ittim.

“Şimdilik böyle yapmama izin ver,” dedi içimde yavaşça hareket etmeye başladığında. “Şu an sana bu kadarını verebilirim.”

Başımı hafifçe sallayıp bacaklarımı beline doladım ve ona sıkıca sarılırken kalçalarımı oynatarak hareketlerine uyum sağlamaya çalıştım. Bana verdiği kadarını dibine kadar hissetmeye çalışıyordum.

Rüzgar nazik hareketlerle içimde gidip geliyordu. Dünyayla olan bağlantım gittikçe zayıflarken sıcak bedeni üstümde kayıyor, göğüslerim onun göğsüne sürtünüyordu. Sadece bu temasa bile kendimi bırakabilirdim ancak çaresizce bu anı uzatmaya çalışıyordum.

Aldığım zevkle gözlerim kapanırken Rüzgar’ın boğazının gerisinden gelen inlemeler içimdeki fitili ateşliyordu. “Gözlerini aç,” dedi kulağıma doğru. Söylediğini yapıp gözlerimi araladım. Yüz yüze geldiğimizde kendini

ileriye itti. Bir elini aşağıya indirip dokunuşunu çaresizce isteyen o noktama parmağını sürttü.

“Kendini bırak,” dedi ve parmağı benimle oynamaya başladığı anda kendimi bıraktım. Tırnaklarımı omuzlarına saplarken bedenim art arda kasılmalarla titredi. Beni tüketirken içimde gidip gelmeye devam ediyordu. Ardımdan o da tükendi. Üstüme yığılmadan önce yerlerimizi değiştirdi ve beni göğsüne doğru çekti.

İkimiz de nefes nefese kalmış bir şekilde birbirimize sarıldık.

Rüzgar terden alınma yapışan saçlarımı geriye çekip dudaklarını bastırdı. “Nasılsın?” diye sorduğunda hafifçe güldüm.

“Korkma, bu ilk seferim değil.”

Rüzgar da rahatlayarak güldü ve elini karnıma yasladı. “Sana kendimi tam anlamıyla veremediğim için üzgünüm ama nedenini anlıyorsundur,” dedi mırıldanarak. Bir yandan da yüzümün çeşitli noktalarına öpücük konduruyordu.

Anlıyordum. Risk geçmiş olsa dahi büyük bir korku atlatmıştık. Hamileydim, hassas bir durumdaydım ve o da kendi yaptığı bir yanlıştan dolayı bize bir şey olmasını istemiyordu. Bu, onun kendini rahatlatma yöntemiydi.

“Sorun değil,” dedim göğsünde mayışarak. “Ben zevk aldım. Daha çok senin için eziyet gibi.”

“Asla.” Diğer elini saçlarıma çıkarıp okşamaya başladığında gözlerimi kapattım. Tam uykuya dalmak üzereyken karnımda hissettiğim hareketlenmeyle irkilerek gözlerimi açtum ve Rüzgar’a baktım. Eli karnımda olduğu için yine hissetmişti.

“Tekme mi attı o?”

“Evet,” dedim tebessüm ederek. “Bir şey anlatmak istiyor kesinlikle.”

Rüzgar başını boynumda saklayarak güldü. Sonrasında aşağı doğru indi. Başı karnımın yanındayken eli de usulca karnımı okşuyordu.

“Sen anlat kızım,” dedi ve karnımı öptü. “Kulaklarımı açtım, seni dinliyorum.”

Bir elim karnımın üstündeyken diğer elimi onun saçlarının arasına daldırdım. Kalbim eskide kalan her şeyi o anda silip attı. İleriye baktım. Kızımızla geçireceğimiz bir gelecek bizi bekliyordu.

Ve Rüzgar, sevdiğim adam... *çok iyi bir baba olacaktı.*

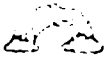

18. BÖLÜM

Can Bonomo - Toz Duman

C

Sence hangisi?"

0-3 aylık bebekler için olan iki takımı karnımın önünde tutarken konuşmaya devam ettim. "Biri mavi renk, beyaz puantiyeleri var. Diğeri ise sapsarı, kol kısmında dantelleri var. Şimdi kararını etkilemek gibi olmasın anneciğim ama ben sarısını daha çok sevdim. Sen hangisini istersen onu alacağım. Mavi olan mı?" derken sarı olan takımı karnımın önünden çektim. Kızım karnımın içinde hareketlendi.

Maviyi karnımın önünden çekip sarıyı tek başına gösterdim. "Yoksa sarı olan mı?" diye sorduğumda yine hareketlendi.

Yanaklarımı şişirdim. "Karar veremedin mi?"

Ufak bir tekme.

"Bir saniye, sen daha mavi ve sarının ne olduğunu bilmiyordun, değil mi?" Hevesle takım askılarını tek elime alıp diğer elimi karnımın üstüne yasladım. "Gökyüzü, deniz... bunlar mavidir. Gerçi deniz mavi değil, renksizmiş. Yansımadan dolayı-" Dudaklarımı birbirine bastırıp sustum. Kızımın aklını karıştırmanın gereği yoktu. "Limon, güneş... bunlar da sarıdır."

Duraksadım. "Ay ama sen gökyüzünü, limonu falan da bilmiyorsun. Hatta hiçbir şey bilmiyorsun. Özür dilerim anneciğim. Tekrardan soruyorum. Mavi mi?" dedikten sonra sarıyı arkama çektim. "Yoksa sarı mı?"

İkisinde de tekme attı. Biraz oturma ihtiyacı hissederek arkamdaki koltuğa kuruldum ve derin bir nefes aldım. "Birini seçmen lazım, ikisi birden olmaz. Karar verme mekanizmanı güçlendirmeye çalışıyorum burada. Sarı ya da mavi."

"Güzelim, ne yapıyorsun?"

Rüzgar'ın sesiyle yana doğru dönerken elindeki zıbınlara kısa bir bakış attım. "Hanımefendiye bu takımlardan birini seçtirmeye çalışıyorum ama sanırım ikisini de istiyor."

Konuştuktan sonra bakışlarımı yüzüne çıkardığımda bana tuhaf tuhaf baktığını gördüm. Bir deliyle evlendiğini düşündüğünden emin olduğum birkaç saniyenin ardından yavaşça yanıma yaklaştı.

"Neden ikisini de almıyoruz? Madem kızımız istiyor."

"Olmaz," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Zaten çok çabuk büyüyecek. İlk üç ay giyeceği şeyleri alırken öyle çok almamıza gerek yok. Hem kızımız da karar vermeyi öğrenmeli."

"Daha doğmamış bebeğimize çok yüklenmiyor musun?"

"Daha doğmadı ama siz ikiniz birlik olmaya başladınız bile."

Rüzgar başını önüne eğip güldüğünde tek gamzesi de yanağında belirginleşti. Gözlerime bakarken koyu kahveleri parlıyordu. "Her şeyi fazladan alalım, ne olacak? Sen demedin mi biri kız biri erkek diye? Ona da lazım olur."

"Tamam da aynı mevsimde doğacakları ne malum? Bu kız baharın ortasında doğacak, ona göre alıyoruz kıyafetlerini. Kışın ortasında doğan bir çocuk için ince kalır."

"Sen niye dert ediyorsun orasını? Planlamasını yapar, ikinciye de aynı mevsime denk getiririz."

"Hımm," dedim abartılı bir şekilde. Çenemle hafif çıkık karnımı işaret ettim. "Kızımızın planlamasını yaptığımız gibi mi?"

Rüzgar'ın dudakları aralandı ancak diyecek bir şey bulamadı. Aradan geçen birkaç saniyenin ardından, "Doğru diyorsun," diye mırıldandığını duydum. "Bizim işimiz belli olmaz."

İçime korku salan bu sözleriyle gözlerimi irice açtım. "Rüzgar, ya ben üniversiteye başladıktan sonra yine hamile kalırsam?"

"Kalmazsın..." diyen sesi gittikçe kısıldı. Hamile kalmamam için kullandığımız yöntemler bir kere başarısız olmuştu ve hamile kalmıştım. Hiçbir yöntemin tam anlamıyla bir koruyuculuğu yoktu. Anne olabilmek için hayatımı bir kez askıya almış, hayalimi ertelemişim ama ikinci kez bunu yapacak gücüm olmayabilirdi.

"Olacağı varmış," dedi Rüzgar. Elini omzuma koyup hafifçe sıktı. Yanımdaki boşluğa oturup diğer elini karnımın üstüne koyduğunda rahatlatıcı

gölümsemesi yüzündeydi. “Kızımızın varlığıyla ikimizi de yakamızdan tutarak silkelemesi gerekiyormuş.”

Omzumdaki elini başımın arkasına koydu ve beni göğsüne çekti. “Neden gastronomi okumak istiyorsun?” diye sorduğunda bunu sorduğuna inanamayıp kafamı yukarıya kaldırdım ve yüzüne baktım.

“Nasıl *neden*? Neden olduğunu biliyorsun.”

“Mutfağı çok sevdiğin için, öğrenmek için, bu alanda ilerlemek için... sonra belki bir de mekân açmak için, değil mi?”

Kafamı onaylarcasına salladım. Parmaklarına doladığı bir saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırırken konuşmaya devam etti. “Aşçılık kursları var sertifika alabileceğin. Bir sürü kursa gidersin, öğrenmek istediğini öğrenirsin. Mekân açman için illa bunun okulunu okumana gerek yok. El lezzetin var. Hayatının sonuna kadar mutfakta kalabilirsin, hayal ettiğin gibi.”

“Üniversiteye gitmeyeyim mi yani?”

“Hayır,” dedi hafifçe gülerek. “Onu demeye çalışmıyordum. Tabii ki git. Gitmeni çok isterim ama hayallerini gerçekleştirmek için illa üniversiteye gitmene gerek yok. Bu konuda kendini kötü hissetmemen için söylüyorum. Beni anlıyorsun, değil mi? Sen ne yapmak istersen ben sonuna kadar yanındayım.”

“Evet,” dedim mırıldanarak. Üniversiteye bir meslek edinmek ve kendi ekmeğimi kazanabilmek için gitmek istiyordum. Mutfak benim tutkumdu ve bu alanda öğreneceğim her şeye açtım. Kendime ait bir yerimin olması da en büyük hayalımdı. Rüzgar’ın söylemeye çalıştığı şey, hayallerimi gerçekleştirmek için kendimi şartlandırmama gerek olmadığıydı. Üniversite okuyacaktım, bunu istiyordum ama okuyamamak, benim hayallerimin önünde bir engel oluşturmuyordu.

“Hamile kalmayacağımın sözünü veremiyorsun, değil mi?” dediğimde mahcup bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı.

“Diyorum ya... belli olmaz. O yüzden kendini tek bir yola mahkûm etme. Deneyebileceğin bir sürü yol olduğunu bil.”

“Aslında dediğin gibi kurslara gidebilirim. Kokular da tutmuyor beni eskisi kadar. Ama bunu hamileyken yapmalı mıyım, emin değilim. Tüm kursu yemek istemiyorum.”

Şakasına kurduğum cümlelerin ardından Rüzgar’ın yüzüne baktığımda ciddiyetle başını salladığını gördüm. “Yemezsin desene,” dedim onu dirseğimle dürterek. “Desene, Rüzgar!”

“Yani şimdi...”

“Yazıklar olsun.” Ağzımdan onaylamaz sesler çıkararak kalkmaya çalıştığım Rüzgar hızlıca dirseğimi kavradı.

“Bitanem, dur biraz. Ben senin tüm kursu yemeyeceğinden eminim ama kızımızdan emin olamıyorum.”

“Çok mu yemek yiyorum ben?”

“İkinize az bile,” dedi Rüzgar yanağını severek.

Kızımız tekme attığında irkilerek karnıma doğru baktım. Rüzgar’ın eli, halihazırda karnımın üstünde olduğu için tekmeği hissetmişti. Güldüğünü duydum.

“Bugün çok hareketli,” dedim onun gülümsemesini izlerken. “Durmadı bir türlü. Etraftaki elbiseleri mi hissetti bilmiyorum. Çok kokoş olacak galiba.”

Dile getirdiğim ihtimalden fazlasıyla hoşlanan Rüzgar, hafifçe kıkırdadı. Onu sinir etmek için yakaladığım fırsatı kaçırmadım. “Erkekleri takacak hep peşine,” dedim. Gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Koyu kahverengi gözlerini yüzüme dikerken kaşlarını da kaldırdı.

“Komik değil.”

“Ne güzel, ben de şaka yapmıyorum zaten.”

“Yapıyorsun,” dedikten sonra tekrar karnıma baktı. “Annen şaka yapıyor kızım. Takmıyorsun oğlanları peşine.”

“Daha doğmamış kızımıza çok yüklenmiyor musun, Rüzgar?”

Onu kendi sözleriyle vurmuş olmanın getirdiği keyifle başımı karnıma eğdim. “Sadece bir oğlanı peşine takabilirsin kızım. Akıl sağlığın için söylüyorum bunu. Ne kadar erkek o kadar dert.”

“Allah Allah,” diye söylendi Rüzgar. Bir şeyler söylemeye devam edecek gibi oldu ama karşılık veririm korkusundan çenesini kapattı. Bu yüzden en baştaki konuya, elimdeki bebek takımlarına döndü.

“İkisini de alalım.”

Başımı sağa doğru eğdim. “Kızımız dünyaya geldiğinde seni parmağının ucunda oynatacak gibi görünüyor.”

“Bir zamanlar senin yaptığın gibi.” Duraksadı. “Hâlâ,” diye ekledi. “Hâlâ yapıyor olduğun gibi.”

“Yeri geldiğinde ona *hayır* diyebilmen için seni önceden eğitmemiz gerekiyor. Yoksa çok şımarık bir kız olacak.” Görevimi anladığımda derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve Rüzgar’ın omuzlarını kavradım.

Ne kadar geniş ve sertti... *Odaklan, Meltem!*

“Şimdi, beni kızımız olarak varsay ve-”

“Hayır,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Eğer gerçekten kızımız rüyamdaki gibi olacaksa, bu bana benzeyeceği anlamına geliyor. O yüzden benim küçük bir versiyonuma karşı koymayı şimdiden öğrenmelisin.”

Başımı iki yana yatırarak yapacağım şımarıklık için kendimi hazırladım ve gözlerimi Rüzgar’ın dikkatle beni izleyen koyu kahvelerine diktim. Dudaklarım ve kaşlarım eşzamanlı olarak büküldü. “Buradaki her şeyi çok beğendim,” dedim tatlı olduğunu umduğum bir ses tonuyla. “Hepsini alabilir miyiz?”

Rüzgar yüzüme bakakaldı. Zayıflığını ifadesinde gördüm. “Alalım bita-nem benim,” dedi. Kollarımı göğsümde birleştirerek ona dik dik baktım.

“Yelkenleri suya indirmen bir saniyeni aldı, Rüzgar.”

“Biliyorum,” dedikten sonra ensesini kaşdı. “Yok, Meltem. Ben yapmam. Gelip benden bir şeyler isteyecek ve ben hayır diyeceğim, öyle mi?” Kafasını hiddetle iki yana salladı. “Beceremem ben bunu.”

“Güçlü olmalısın.”

“Olamam. Ben dayanamam ona.”

“Senden istememesi gereken şeyler istediğinde ne yapacaksın peki?”

“*Git annene sor* diyeceğim.”

“Ben kötü olacağım yani? Aman ne güzel.”

“Neden kızımıza her istediğini almıyoruz?” diye sordu Rüzgar sahici bir merakla. Oturduğu yerden ayaklanıp etrafımızdaki renk renk kıyafetlere göz gezdirdi.

“İsteddiği bir şey için çabalamayı bilmesi lazım çünkü. Ona balık vermi-yelim, balık tutmayı öğretelim hesabı.”

Anladığını belirtircesine kafasını salladı. İki takımını da sepetin içine ko-yarken, “Birkaç balık vermenin bir zararı yok sanki,” dedi. “Dünyaya geldi-ğinde ve büyüdüğünde her istediğini yapmayacağıma söz veriyorum. Ortak aldığımız karara sadık kalacağım.”

Karnıma doğru eğildi. "Duydun mu kızım? Babanı zor durumda bırakma."

Kızımız karnımı yeniden tekmelediğinde irkilerek elimi karnımın üstüne koydum. Büyük bir tekmeydi. "Yok, ben anladım. Bunun hareketi sana. Sesini duyunca kuduruyor. Babacı olacak galiba."

"Böyle güzel bir annesi varken mi?" diye sordu çenemi okşayarak. Gü-lümsediğimde şakağıma dudaklarını bastırdı.

Gün geçtikçe sabırsızlanıyordum. Kızımızı kucağıma almak, öpüp koklamak, Rüzgar'ın nasıl güzel bir baba olacağına tanıklık etmek için çok sabırsızlanıyordum hem de. Yine de hamile olmayı çok sevmiştim. Her geçen gün benim bedenimde büyüyen bir canlının oluşu öyle mucizeviydi ki... kendimi gerçekten güçlü hissetmemi sağlıyordu.

Her şeyle savaşılabilmişim gibi, her savaşı kazanabilirmişim gibi.

Rüzgar, kolunu omzuma atarken ben de kolumu onun beline doladım. "Çıkabiliriz, buradan alacağımızı aldık. Kalanını internetten hallederim. Orada da çok güzel şeyler var."

"Neler var gösterebilirsin," dedi Rüzgar ilgiyle. Öylesine söylememesi, gerçekten de kızımız için almayı planladıklarını merak etmesi bir anda aşırı hoşuma gittiğinden yanağını öptüm. Neden öpüldüğü konusunda kafası karıştığından yüzüme aval aval baktı. Bu kez çok tatlı gözüküyordu için öptüm onu.

Kasadaki işimizi halledip çıktığımızda, kızımıza almayı düşündüklerimi göstermek için telefonumun ekranını açtım.

"Bu hamile yastığı, bunu geç..." Ekranı kaydıracağım sırada Rüzgar parmağını ekrana koyup buna engel oldu. "Geçme, dur. Alacağın hamile yastığını göster. Yorumlarını okuyacağım."

"Ben okudum, doğumdan sonra bebeği emzirirken de faydasını gören varmış. Benim karnım henüz o kadar şişmedi ama şimdiden alayım diyorum."

Rüzgar, eliyle ekrandaki başka bir şeyi işaret etti. "Bu ne?"

"Gümüş kapaklar, meme ucu için. Hassasiyet oluyormuş emzirme döneminde sanırım. Bilmiyorum ki. Karşıma çıkan hamile kadınlar ne derse onlara bakıyorum ben. Bilmediğim çok şey var."

"Bu uzun bir yolculuk, Meltem. Her adımında yeni bir şey öğreneceğiz."

"Evet..." dedim dalgınca. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp boynumu okşadı. Araştırdığım birçok şey vardı. Birkaç kitap almıştım eve,

bilgilenmek için devamlı okuyordum. Tam anlamıyla hazır olamayacağım farkındaydım. Yaşayarak öğreneceğim çok şey vardı ancak o zamana dek bebeklerin dönemleriyle ilgili tüm detaylara hâkim olmak istiyordum.

Bilgilendikçe korktuğum şeyler de vardı. Doğumdan çok lohusalıktan korkuyordum. Lohusa döneminde bebeğini kucağına almak istemeyen annelerle ilgili okuduklarımdan sonra en çok korktuğum şey buydu hatta.

“Rüzgar?” dedim birden. Koyu kahve gözleri, gözlerime kilitlendi. “Ben lohusayken benden bıkmazsın, değil mi? Şu anki halimden daha çekilmez olabilirim. Sen benden sıkılırsan çok üzülürüm ben.”

“Şu anki halin çekilmez mi?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Her şeye ağlıyorum ya hani?”

“Ee?”

“Bir de çok alınganım.”

“Bunlar normal değil mi?” dedi. Gerçekten de normal bir şeyden bahsedermiş gibi bir tavrı vardı. “Hamilelik sadece fiziksel etkileri olan bir dönem değil. Duygusal anlamda da etkiliyor seni. Her zamankinden daha hassas, daha alıngansın. Olabilirsin. Bedeninde bir mucize taşıyorsun. Her şey reva sana. Beni sıkman mümkün değil. Ben senin her haline varım.”

Kalbim sıkıştı. “Bu kadar güzel şeyleri peş peşe söyleme,” dedim can çekişir gibi bir sesle.

Yanağımlı okşarken gülümsedi. Eğilip elmacıkkemiğimin üstüne tüy hafifliğinde bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde yüzüm avuçlarının arasındaydı. “İmkânsız başarılmayı sevdiğini biliyorum ama senden sıkılmam gibi bir şey söz konusu değil. Hiçbir zaman da olmayacak. Sensiz geçirdiğim o kadar çok zaman var ki.”

“Sence o zamanları beraber geçirsek böyle olabilir miydik?”

“Nasıl?”

“Beraber büyüsek, hiç ayrılmasak... ben sana âşık olurdum yine, orası kesin ama senden pek emin değilim. Ne hissederdin bana karşı?”

“Bunu bebeğimiz doğduktan aylar sonra konuşsak olur mu?” diyerek kaçmaya çalıştı. Kafamı iki yana salladım. “Hadi kocacığım,” dedim bir anda. Donakaldı, yüzündeki ifade komik gelse de konuyu dağıtmamak için gülemedim.

“Yani şimdi hiç ayrılmasaydık eğer... aramızdaki yaş farkından dolayı, benim reşit olduğum dönemlerde sen hâlâ bir çocuk olacağın ve ben de

bunu göreceğim için...” Derin bir nefes alıp verdi. “O gözle bakmazdım. Bakamazdım.”

Beklediğim cevap tam olarak buydu, o yüzden herhangi bir şaşırma tepkisi vermedim. “Sen bana kardeş muamelesi de yapardın kesin. *Ben senin abinim, sınırlarını bil Meltem* derdin.”

Kahkaha attı. “Derdim, doğru.”

Parmaklarımı usulca boynunda gezdirirken, “Peki hiç mi fikrini değiştiremezdim?” diye sordum. Çene çizgisini dolandım. Sertçe yutkundu temaslarım karşısında. “Bana farklı gözle bakman için bir şeyler yapsam... başarılı olamaz mıydım?”

“Ne yapacaktın ki?”

“Bilmem, beni artık çocuk gibi görmemen için kesin bir şeyler yaptım ama.”

“Ne gibi şeyler?”

“Ne yapmamı isterdin?”

“Bilmem, ne yapmak isterdin?”

“Açıkçası her şeyi,” dedim. Nefesi kesildi. “Bence değiştirirdim senin fikrini. Bu konuda çok iyiyim. Bir zamanlar evlilerin yaptığı hiçbir şeyi yapmayacağımızı söylemiştin.” Çenemle karnımı işaret ettim. “Bak, fikrini nasıl değiştirdiğimin kanıtı burada duruyor.”

Elini yüzüne kapatıp gülmeye başladığında gamzesi de görüş açımdan çıktığı için hızla elini çektim. Bana itiraz etmedi. Gülmeye devam ederken gamzesini de gözlerimin önüne serdi. Memnun bir şekilde gülümsedim. Bu konuya nereden ve nasıl geldiğimizi hatırlayabilmek için birkaç saniye birbirimizin gözlerine baktık. En son ne hakkında konuşuyorduk?

Ona almayı düşündüklerimi göstereceğimi hatırladığımda, “Hah!” diyerek telefonumun kararmış ekranını açtım. “Şu emziği alacaktım aslında ama önce senin onayını almak istedim,” dediğimde kafasını eğerek telefona baktı. Bir anda yüzüne *ağız ve çene cerrahisinde uzmanlık yapmış diş hekimi* ifadesi yayıldı.

“Al bunu.”

“Onayınızdan geçti mi, Dişçi Bey?”

Yüzüme gözlerini kısarak baktı. “Geçti, Yemekçi Hanım.”

“Bir kere kimse *yemekçi* demiyor. Aşçı ya da şef deniyor ama *dişçi* yaygın bir kullanım.”

“Sana *yemekçi* dememi istemiyorsan bana *dişçi* demeyeceksin. Sustururum seni.”

Çenemi kaldırarak gözlerine meydan okuyan bir tavırla baktım. “Sustur.”

Bakışları dudaklarıma inerken içine derin bir nefes çekti. “Susturacağım, hiç merak etme. Şu an toplum içinde olduğumuzdan terbiyem müsaade etmiyor sadece. Sonrasında sana kat kat geri dönecek tüm bunlar.”

Arabanın kapısını benim için açtığında bindim. Emniyet kemerini takmak için elimi uzattığım sırada Rüzgar’ın, “Şimdilik...” dediğini duyarak kafamı hafifçe kaldırdım. Eğilip dudaklarıma kısa ama etkili bir öpücük bıraktı. Ben karşılık veremeden geri çekildiğinde nasıl afalladığımı görmek sırtımasına sebep oldu.

Kapımı kapatıp aldıklarımızı bagaja yerleştirdi ve sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdığında, “Şimdi nereye patron?” diye sordu.

“Buse ve Can’la buluşacaktık. Hafsa ve Emre de gelecekti. Biraz oturup onlarla beraber Handan Hanım’a gideceğiz.”

Kafasını sallayarak dinledi. Hafsa ve Emre yurtdışına çıkacaklardı. Bu, uzun bir süre için son buluşmamızdı. Handan anne, gitmeden önce Emre’yi son bir kez görüp vedalaşmak istemiş ancak bu isteğini ona söyleyememişti. Bu yüzden ben devreye girmiştım. Emre’yle konuşmamı kendisi istemese de kıyamamıştım ona. Emre’nin beni yanlış anlamayacağını umarak konuşmuştum ve o da uğramayı kabul etmişti.

“Cancan’a aldığım hediye de arkaya mı koydun?”

“Ne?”

“Cancan,” dedim üstüne bastıra bastıra. “Can ve Buse’nin oğlu işte.”

“İsmi cidden bu olmayacak, değil mi?”

“Nesi varmış?” diye sordum. “Ben kızımızın adını *Melmel* koymak istesem ona da böyle burun mu kıvıracaksın?”

Yüzünü buruşturdu. Gerçekten de burun kıvırıyordu. “Kızımıza bu kötülüğü yapmazsın,” dedi sonra kendinden emin bir tavırla. “Aldığımız her şey arkada. Hangi poşetteydi bilmiyorum. Hediye paketi yaptırmadın mı?”

“Unuttum,” dedim dudak bükerek. Rüzgar bir elini direksiyondan çekip yüzümü sıkıştırdı.

“Kızımız için isim bakma işi nasıl gidiyor?” diye sorduğunda derin bir şekilde ofladım. Yüzümü bir tur daha sıkıştırdı.

“Gitmiyor. Ona koyacağım ismin bir anda aklımda belirmesini bekliyorum.” Duraksadım. “Belirmesini... belir... *Beri!*”

“Olabilir,” dedi Rüzgar. Telefonumu elime alıp ismin anlamına baktım.

“Yok,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Güzel isim ama benimseyemedim bir türlü.”

“Acelesi yok. Belki dediğin gibi olur, kızımızı kucağına aldığın an koyarsın ismini. Zamansız bir isim istediğini söylemiştin.”

“Evet, doğru...” İç geçirerek telefonumun ekranını kapattım ve Rüzgar’a baktım. “Senin aklında bir isim var mı?”

“İsmi sen koymak istediğin için hiç düşünmedim. İstersen ben de düşüneyim, fikir veririm sana. İçine sinen ismi koyarsın.”

“Hiç yok mu sevdiğin bir kadın ismi falan?” diyerek ortaya bir yem attım.

“Sadece seninki kulağıma güzel geliyor.” Bana yan bir bakış attı. “Kızımızın ismi belli olduğu anda iki olacak,” dedikten sonra göz kırptığında soluksuz kaldım.

“Peki benim ismim mi daha güzel gelecek kulağına yoksa kızımızın ismi mi?”

“Senin,” dedi saniyesinde. Elini karnıma götürüp başını çevirdi. “Kızım da kusura bakmasın artık ama sen olmasan o olmazdı. O yüzden annesini önceliğe koymamı anlar.”

“Nedense kızımız dünyaya geldiğinde, ikiniz büyük bir aşk yaşayıp beni unutacakmışsınız gibi geliyor.”

“Bana da nedense tam tersi gibi geliyor.” Karnımın üstündeki eli yavaşça bacağıma kaydı. Başparmağıyla bacağımın üstünü okşarken elbiseimin eteğinin açıkta bıraktığı tenimde gezinen parmak uçları midemi havalandırıyordu.

“Siz ikiniz birlik olup babayı dışlarsınız.”

“*En son babalar duyar demişler.*”

“Öyle bir baba olmak istemiyorum. Çocuğunun hayatından haberdar olmayan, kaçınıcı sınıfa gittiğini bile bilmeyen...”

“Her şeyini bilmek mi istiyorsun?”

“Evet, tabii ki.”

“Hoşlandığı kişi de buna dahil mi?”

Rüzgar'ın bacağımanın üstündeki eli orayı sıkıktığında boğazını temizlediğini duydum. "Benden korkup çekinmesini istemiyorum," dedi mırıldanarak.

"Yani hoşlandığı çocuk hakkında gelip seninle konuşmasını ister misin?"

İçine derin bir nefes çekip başını bana çevirdi. "Sen sürekli bu konuyu açıp beni delirteceksin anlaşılan."

"Seni şimdiden alıştırmaya çalışıyorum. Zamanı geldiğinde düzgün tepkiler verebilmen için."

"Zamanının gelmesine yirmi beş yıl daha var."

"Benim yirmi beş yaşından küçük olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Dudakları aralanıp kapandı. "Bizim durumumuz farklı," dedi bir süre sonra.

"Hadi bu kadar çabuk evlenmemizin nedeni farklıydı diyelim. Peki ya geri kalan? Yirmi iki yaşında anne olacağım ben, farkında mısın?"

"Ne istiyorsun, Meltem?" diye sordu Rüzgar. Hafif bir kızgınlık vardı sesinde. Boynundan yukarıya bir kızarıklık yükseliyordu. "Denyonun teki kızımızı gencecik yaşında hamile mi bıraksın? Bu mu olsun yani?"

"Sen denyo musun?"

"Evet, amına koyayım! Denyoyum ben." Ağzından çıkanlar kulağına yeni gitmiş olacaktı ki başını çevirip özür dilercesine önce bana, sonra karnıma baktı. "Kusura bakma bebeğim. Hepsi annenin suçu."

"Aa!" diye cırlayarak ellerimi karnımın üstüne koydum. "Ne alakası var ya? Kendine *denyo* diyen sensin. Ayrıca içindeki şu küfürbazı sustur artık. Gerçekten hiç beklemediğim anlarda ortaya çıkıyor."

"Susturuyorum zaten susturabildiğim kadar. Çocukken sanayide çalıştım ben, kaç çeşit küfür bildiğimden haberin var mı?"

"Olmaması senin ayıbın," dedim bir anda değişen ses tonumla. Donakaldı. Tekrardan boğazını temizledikten sonra, "Yapma," dedi her ne yapıyorsam daha çok yapmam için beni teşvik eden bir tonlamayla. "Araba kullanıyorum."

"Sen araba kullanırken ben hiç konuşamayacak mıyım?"

"Ben senin susmanı hiç istemiyorum ki," dedi. "Konuş ama böyle şeyler söyleme. Yerine bırak."

"Söylediğimde hiçbir şey yoktu bence," dedim yine aynı ses tonuyla. Rüzgar, dişlerinin arasından sert bir nefes çekti. "Bak yine," diye konuştu kısıkça. Bana ufak bir bakış attı. "Kocanda biraz akıl bırakmaya ne dersin?"

Kafamı iki yana salladım abartılı bir şekilde. “Her şeyin benim değil miydi?”

İtiraz etmeyip güldü. “Haklısın,” dedikten sonra önüne döndü. Yolun geri kalanında yanağındaki tek gamzesini izledim. Belirginliğini yitirdiği her an bacağımanın üstündeki elini okşuyor, tekrardan gülümsemesini sağlıyordum. Bu şekilde buluşma noktasına geldiğimizde arabayı durdurdu.

Arabadan indiğimizde Rüzgar’a döndüm. “Bagajı açsana, Cancan’ın he-diyesini alacağım.”

“Çocuğun adı *Cancan* kalmasa bari.”

“Kız olsaymış Cansu koyacaklarmış. Ben de böyle bir şey mi koysam acaba?”

Rüzgar bagajı açarken bana gözlerindeki soru işaretleriyle baktı. “Rüzgar neden erkek ismi? Bence çok güzel bir kız ismi de olurmuş,” dedikten sonra ofladım.

“Sen de bir rüzgârsın.”

“Acaba *Alize** mi koysak kızımızın adını?”

“Nasıl uygun görürsen.”

“Sevmedin, değil mi?”

“Önemli olan senin sevmen, benim kulağım alışır.”

“Adını ben koyacağım ama senin sevmediğin bir ismi de koymak istemiyorum.”

Rüzgar ensesini kaşıdı. Sevmemişti, görüyordum. “Yani bence çocuğumuza illa bir rüzgâr çeşidinin adını vermek zorunda değiliz. Biraz komik geliyor.”

“Doğru, senin beş çocuğuna yetecek kadar rüzgâr çeşidi yok,” dedim homurdanarak. Kahkaha attı.

“Var aslında. Alize, Batı, Poyraz, Yıldız, Lodos...” diyerek saydığı anda ağzım açık kalmış bir halde ona baktım.

“Allah’ın sayısalcısı, sen nereden biliyorsun bu kadar rüzgâr çeşidini!”

“Genel kültür,” dedi Rüzgar. Sırıtıyordu.

“Genel kültürmüş, ben de yedim. Ciddi ciddi düşünmüşsün beş çocuğunun ismini. Pes!”

* Alize, yeryüzünün tropikal bölgelerindeki denizlerde, yıl boyunca düzenli olarak esen birtakım rüzgârların genel adıdır.

Önüme dönüp bagajdaki poşetleri karıştırmaya başladım. Buse ve Can'ın oğlu için aldığım hediyeyi ararken Rüzgar da kolunu arkadan belime doladı. Saçlarımı kenara çekerek boynuma bir öpücük bıraktığında donakaldım.

“Senin sinirini yerim ben,” dediğinde kızımız onun avucunun içine doğru bir tekme attı. “Seninkini de yerim,” diye ekledi Rüzgar. Uçup giden sinirimin nereye kaybolduğunu arama ihtiyacı duymadım.

Hediyenin olduğu poşetin içindeki diğer şeyleri başka bir poşete aktarıp doğruldum. Rüzgar bagajı kapatırken ben de hediyenin etiketini koparıyordum. El ele tutuşup beraber yürümeye başladık. Oturacağımız yere geldiğimizde Buse ve Can çoktan yerlerini almışlardı. Bizi görünce ayaklandılar.

“Nasılsın kardeşim?” diye sordu Can. Rüzgar’la kafalarını tokuşturuyorlardı. Biz de o sırada Buse’yle sarılıyorduk. Rüzgar’ın ağzının içinde cevap verdiğini duydum. Sonrasında Can bize laf attı.

“Göbüşler tokuşturuluyor bakıyorum da.” Gülerек Rüzgar’ı dürttü. “Bak, çocuklarımız da sarılıp öpüştü.”

“Arkadaşlar arasında olur öyle şeyler,” dedi Rüzgar ciddi bir ifadeyle. Hepimiz bu konuda Rüzgar’la uğraşmayı alışkanlık edinmiştik. Verdiği tepkiler öyle komikti ki ona sataşmadan duramıyorduk. Yine de Rüzgar bugün bu konuda kotasına ulaşmasın, onu sonradan ben delirteyim diye konuyu değiştirdim.

“Bu sizinki için.” Elimdeki poşeti Buse’ye uzattığımda, “Yaa,” dedi uzatarak. Bir elini karnına koydu. “Teşekkür ederiz, Meltem teyzesi.”

“Ya da kayınvalidesi mi desek?” diye atladı Can. Rüzgar başını yukarıya kaldırıp sabır diledi. Çocukken sanayide öğrendiğini söylediği o çeşit çeşit küfürleri içinden saydırdığına emindim. Bu konuda çok sınanacaktı.

Buse poşetin içindekini çıkardığında bir kez daha, “Yaa!” dedi. “Aşkım, şunun tatlılığına bak! Hastane çantasına koyarım ki ben bunu.”

Gözleri doldu. “Teşekkür ederim,” dedikten sonra tekrar bana sarıldı. Ben de ona sıkıca sarıldım. Onun gözleri gibi benimkiler de doldu. Saçma bir şekilde ağlamaya başladık.

Geri çekildiğimizde Buse bir elini yanağıma koydu. “Ben de sizin kıza etek aldım ama yanımda getirmeyi unutmuşum. Bu sıralar aklım hiç başımda değil ki.”

“Benim de değil. Hediye paketi yaptırmayı unuttum ben de.”

Bir de aklımızın başımızda olmayışına ağlarken fazla hormon patlamasıyla ortaya çıkan bu duygusal ortamdan hiçbir şey anlamayan kocalarımıza döndük. Bizi hayatlarında ilk kez görmüş gibi bakıyorlardı. Hatta bir an için bizi tanımazlıktan gelip gideceklerini dahi düşünmüştüm.

Sarılma faslı bittiğinde karşılıklı geçip oturduk. Rüzgar kolunu oturduğum yerin sırt kısmına dolarken parmakları saçlarımla oyalanıyordu.

“İşler nasıl gidiyor?” diye sordu Can, Rüzgar’a. “Klinikte çok yoğunluk oluyor mu?”

“İyi gidiyor işler. Stajyer aldım yanıma, yeni mezunmuş. DUS’a hazırlanıyor, eli soğumasın diye gelip çalışmak istediğini söyledi. Dolgu gibi ufak işlemleri ona veriyoruz genelde. Yoğunluğumuzun çoğunu aldı,” dedi Rüzgar gülümseyerek. Klinikte en sık yaptığı işlemlerden biriydi. Yeni stajyer aldığını söylemişti. Kendi de bir zamanlar öğrenci olduğu için diş hekimliği okuyan, DUS’a hazırlanan öğrencilere çok yardımcı oluyordu.

“Seni yorgun gördüm de biraz, sorayım dedim. Gözlerinin içi hem parlıyor hem de kıpkırmızı.”

“Uykumu alamadım,” dedi Rüzgar düz bir ses tonuyla. Uykusunu alamamıştı. Son birkaç gündür de alamıyordu çünkü karısı ona bir türlü rahat vermiyor, geceleri uyutmuyordu. Rüzgar da bir saatlik uykuyla kliniğe gidiyor ve tüm gün çalışıyordu.

Bir an için kendimi çok gaddar hissettim. Ancak bu hissim Can’ın, “Meltem mi uyutmuyor seni?” demesiyle bir anda sönüp gitti. Şok içerisinde Can’a baktım.

“Buse beni tekmeliyor uykusunda,” dediğinde ne denli rahatladığımı belli etmemek adına dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Senin oğlun da beni tekmeliyor,” diyerek hemen savunmaya geçti Buse.

“Haklı,” dedi Rüzgar gülümseyerek. Sessizliğim dikkatini çekmiş olacaktı ki bana ufak bir bakış attı. Aklımdan geçenler onun için okunmaya açıktı. Ne düşündüğümü anlayıp göz kırptı. Yüreğim yerinden hoplarken Can’la konuşmaya devam etti.

“Meltem’in de oluyor tekmelemeleri,” dediğinde şaşkınca ona baktım. Adamı tüm gece uyutmuyordum ve uyuduğu o bir saatte de onu tekmeliyor muydum?

“Neyse, biz zaten alıştık uykusuzluğa. Sınav haftalarımızda... pardon, sınav aylarımızda hep uykusuz gezerdik. Karım tekmelemiş, çok mu?”

Rüzgar, Can'a katıldığını belirtircesine kafasını salladı. Hafsa ve Emre de mekânın girişinde belirdiğinde hepimiz onları karşılamak için ayaklandık. Buse'yle beraber Hafsa'ya sarılırken yakında onun uzaklara gideceği gerçeğine de bir tur ağladığımızdan yine tuhaf bakışların hedefindeydik.

"Kızlar," dedi Hafsa şok olarak. Bizim ağladığımızı görünce onun da gözleri doldu. "Ben ararım sizi. Kıyamam, ağlamayın sakın."

"Ağlayabilirler," dedi Emre. "Seni kaçırıp götürüyorum ve bir daha da geri getirmeyeceğim."

Rüzgar ve Can aynı anda boğazlarını temizleyerek Emre'yi uyardıklarında, o da yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi.

"Bir sene sadece," dedi sonra bizi teskin etmek için. Gözlerimin içine baktı. "Döndüğümde seninle mekân açarız."

Şakasına söylemiş olduğunu düşündüğüm bu fikrin üstüne gitmedim. Ancak Emre bir tepki vermediğimi görünce başını hafifçe öne eğip, "Ben ciddiym," diye ekledi.

"Ciddisin?"

"Evet, niye olmasın? Çalışkansın, elin lezzetli ve disiplinlisin."

"Ama şef değilim ya ben?"

"Lokanta mutfağında çalıştırdığım herkesi şef mi sanıyordun? Senin gibi eğitimi almamış ama çok küçük yaştan itibaren mutfakla uğraşan yetenekli kişiler de vardı. Benim için önemli olan mutfağa olan tutku."

"Sen bayağı ciddisin şu an?" diye sordum. Sesim heyecan içinde çıkıyordu. Emre bu tepkime gülümserken yeşil gözleri kısıldı.

"Bayağı ciddiym. Bir sene hocamın yanında kalıp kendimi toparlandıktan sonra döneceğim. Kendime katmak istediklerim var," dedi. Bir sene, benim de kendime katmak istediklerim için güzel bir süreydi ancak hâlâ inanamıyordum. Emre gerçekten de ciddiye.

Benim uydurmam olup olmadığını anlamak için kafamı Rüzgar'a çevirdiğimde gülümseyerek beni izlediğini gördüm. Gözlerimdeki bakışı çözmesi saniyelerini aldı. Bu anın gerçekliğini kırdığı gözleriyle doğruladığında inandım. Koyu kahvelerinin içindeki gururla bakıyordu bana.

Başımı tekrardan Emre'ye çevirdim. "Sonradan fikrini değiştirmezsın, değil mi?"

"Çok kararlıyım," dedikten sonra tokalaşmak için elini uzattı. "Hatta şimdiden sözlü anlaşma yapalım, döndüğümde başkasının seni ikna ettiğini görmeyeyim."

Uzattığı elini sıktağında diğler eliyle de saçlarını karıştırdı.

Rüzgar'ın bir eli belime yerleşirken, Hafsa gülümseyerek ikimize bakıyordu. "O zaman şimdiden hayırlı olsun diyelim."

Ona teşekkür ederken Rüzgar'ın sıcak nefesinin kulağımın altına vurduğunu hissettim. "Bak işte, demek istediğim buydu. Önünde fırsatlar çok."

Başımı ona çevirdiğimde kaşlarım ister istemez büküldü. "Yapabilir miyim sence?" Dudakları cevap vermek için aralandığında yine konuştum. "Gerçi sen de yapamayacağımı söylemeyeceksin. Niye soruyorsam?"

"Yapamayacağını nasıl söyleyeyim?" diye sorduğunda tek gamzesi iyice belirginleşti. "Benim karım hep yapıyor."

Benim karım diyen ağzını yemekten beni alıkoyan tek şey toplum içinde oluşumuzdu. Böyle tatlı bakmaya devam ederse beni alıkoyan tek şeyi de boş verip üstüne atlayacaktım. Bunu fark ettiğinde usulca dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzünü yana doğru çevirdi.

Hep beraber geçip oturduğumuzda muhabbet akıp gitti. Kahkahalar havada uçuşuyor, tüm sinir stresimizi bu anın gerisinde bırakıyorduk. Masadaki hamile kişiler olarak Buse ile benim hızlı duygu değişimlerimiz hepsinin diline düşmüştü.

"Beraber gülüp eğleniyoruz, bir saniye sonra bakıyorum ağlıyor," dedi Can. Rüzgar yaşanmışlığın getirdiği o keyifle güldü.

"Ağlamasın diye komedi filmi açmıştım, köpeğin biri üzgün bakıyor diye ağlamıştı."

"Ama gerçekten de çok üzgün bakıyordu," dediğimde dudaklarım titredti. Köpeğin o zavallı bakışı gözümde canlanmıştı şimdi. Rüzgar bunu fark ettiğinde yaslandığım yere doladığı kolunu omzuma attı ve eliyle yanağımı sevdi.

"Bitanem, konuştuk ya biz bunu. O köpek gayet iyi durumda."

"Film çekilirken öyleydi. Allah bilir şimdi ne haldedir? Belki de ölmüştür." Gözlerim sulanırken Rüzgar *bu konuyu nereden açtım* der gibi bir nefes verdi.

"Tamam güzelim, geçti hepsi," diyerek beni teselli etmeye girişti. Yanağıma ufak bir öpücük bırakıp saçlarını okşadığında, "Sen böyle yapınca daha çok ağlayasım geliyor benim," dedim. Hafifçe kaşlarını çattı. "Niye?"

Çünkü her ağladığımda beni susturmaya çalıştılar, Rüzgar. Hep sessiz ağladım. Ağlamam bir suçmuş gibi gizleyip durdum ama sen böyle yaptığında

nihayet ağlayabileceğimi anlıyorum ve sırf bunun için bile daha çok ağlayasım geliyor.

“Öyle işte,” dedim geçiştirircesine. Konuyu tümüyle açmak istemiyordum. Bu yüzden gülümseyerek farklı bir biçimde özetledim. “Sen ilgilen-dikçe şımarıyorum.”

Gözlerime uzunca baktı. Konuşmak istemediğim ancak saklı olmayan acılarımı görüyordu gözlerimde. Sertçe yutkundu. Hiçbir şey söylemedi ancak sırtımı kendi göğsüne çekerek kollarını bana doladı.

Konu değişirken, Can ve Rüzgar’ın hamileliklerimiz hakkında konuşacak çok konusu birikmiş olmalıydı ki muhabbet hep bizim üstümüzden ilerliyordu.

“Elma ve mayonez ne alaka abi?” diyerek yakındı Can. “Öyle tuhaf şeyler aşeriyor ki şaşırıp kalıyorum.”

“Çikolata ve brokoliyi beraber yesin, o zaman görürüm ben seni,” dedi Rüzgar.

“Bana ihtimali olan bir ikiliymiş gibi geldi.”

“Aşerdiği şey yemek olduğu sürece normal karşılıyorum.”

“Meltem de mi yenmeyecek şeyler aşeriyor?” diye sordu Can hevesle. Rüzgar kafasını salladı. “Yemin ederim çok rahatladım şu an. Buse kitap yemek istediğini söyleyince hafiften tırsmıştım çünkü.”

“Hiç sıkıntı değil abi. Çünkü Meltem de beyaz sabun yemek istiyor.”

“Buse, ağlayarak duvarı yemek istediğini itiraf etti.”

Aralarındaki *hangimizin karısı daha tuhaf şeyler aşeriyor* yarışmasını ağızım açık bir şekilde izlerken Rüzgar’ın karşılık vermesi uzun sürmedi.

“Meltem de çiçek yedi,” diyerek saniyesinde beni ifşaladı.

“Kokulu mumdan bir ısırık alacaktı Buse, zor tuttum,” dedi Can. Buse ile öylece duruyor, aşerme anılarımızı birbirleriyle paylaşan kocalarımıza müdahale bile edemiyorduk. Bizim yerimize araya giren Hafsa oldu.

“Kokulu mum ısırmak istemesi gayet normal geldi. Hamile değilim ama benim de ısrasım geliyor. Güzel kokan her şeyi ısrasım geliyor hatta.”

“Duvarlar da buna dahil mi?” diye sordu Can. Hafsa’nın savunması beni aklamıştı çünkü beyaz sabun da çiçek de güzel kokan şeylerdi ancak duvar aşeren Buse bu savunmanın biraz dışında kalıyordu. Onun savunmasını da ben üstlendim.

“Ne kadar ayıp,” dedim onaylamaz sesler çıkararak. “Sen adamın çocuğunu aylarca karnında taşı, o burada senin aşerdiklerinle dalga geçsin. Çok kötüsünüz. Biz de duvar aşermek, çiçek yemek istemezdik ama oluyor işte, ne yapalım? Allah sizin dilinize düşürmesin gerçekten.”

“Boş ver aşkım,” diyerek bana destek çıktı Buse. “Onlar ne anlar ki? Hamile kalan taraf kendileri olsaydı dünya nüfusu çoktan tükenmişti. Bırak dokuz ayı, bir ay taşımak bile çok gelirdi onlara.”

Beyler bir an için sessizleşti. “Ya ama biz öyle mi dedik?” diyerek Buse’ye sınıştı Can. “Dalga geçmiyorduk ki. Senin aşerdiklerini de seni de yerim.”

“Eğleniyorum seninle,” dedi Rüzgar da beni kendine çekerek. Yanağıma ufak bir öpücük bıraktı. “Aşerme alışkanlıklarınla asla dalga geçmem.” Kulağıma eğilip sözlerinin geri kalanını fısıldadı. “Özellikle de bu kadar işime geliyorken.”

Sözlerinin etkisiyle sıcak basarken kendime gelebilmek adına sertçe yutkundum. Konu yine dağıldı, konuşma devam etti ancak ben birkaç dakika daha odaklanamadım. Çalan telefonumla dikkatimi toplarken ekrana kısa bir bakış attım. Handan anne arıyordu.

Telefonu cevaplandırıp kulağıma yasladım. “Efendim?” dedim. Rüzgar’ın yanındayken ona *anne* dememeye dikkat ediyordum. Bazen unuttuğum oluyordu. O zamanlarda Rüzgar benim için mutlu olduğunu belli edercesine gülümsüyordu. Yine de henüz onun *anne* diyemediği annesine olan yakınlığımı gözüne sokmak istemiyordum.

“Kızım, ne yapıyorsunuz?”

Sözlerinin altındaki *ne zaman geleceksiniz* sorusunu çözümlediğimden gülümsedim. Erken kalkmamıza neden olmamak için direkt soramıyordu ama çok heyecanlanmış olmalıydı.

“Oturuyorduk bizimkilerle. Birazdan kalkacağız,” diyerek sormadığı sorusunu cevapladım. Buse ve Can’ın doktor randevusu vardı, birazdan kalkıp gideceklerdi. Biz de Hafsa ve Emre’yle Handan annenin evine geçecektik.

“Hımm,” diye mırıldandı Handan anne. “Var mı canının çektiği bir şey? Hazırlayayım hemen.”

“Yok, çok teşekkür ederim.”

“Tamam o zaman,” dedikten sonra bir süre sessiz kaldı. “Rüzgar yanında, değil mi?”

“Evet.”

“Versene bir telefonu ona. Bir şey soracaktım.”

Onaylarcasına bir şeyler söyleyip telefonu kulağımdan çektim. Rüzgar'ın gözleri üstümde olmasa da bir kulağının bende olduğundan adım kadar emindim. Telefonumu ona doğru uzattım. "Seninle konuşacakmı?"

Rüzgar telefonu elimden alıp kulağına yasladı. "Efendim?" dediğinde Handan annenin bir şeyler söylediğini duydum.

"Sesini özledim de öyle birkaç saniyeliğine de olsa duyayım dedim. Nasılsın oğlum?"

Rüzgar duyduğu sözlerle donakalırken, ben istemsizce tebessüm ettim. Boğazını temizleyip, "İyiyim," dedi. Bocalamıştı. Annesiyle arasındaki mesafe gün geçtikçe azalıyordu ancak hâlâ tam anlamıyla bir anne-oğul ilişkileri yoktu. "Geleceğiz zaten bugün," diyerek sözlerine devam ettiğinde dirseğimle karnını dürttüm. Kafasını bana çevirdiğinde gözlerimi belerttim.

Kadın, oğlunu özlediğini söyleyerek birkaç saniye sesini duymak istediğini belirtiyordu. Benim öküz kocamsa bugün zaten geleceğimizi dile getirerek resmen *ne gerek vardı* gibi bir karşılık veriyordu. Bilerek olmasa da o şekilde anlaşılmaya müsaitti.

Gözlerimdeki bakışı çabuk çözüp, "İyi oldu araman," diye ekledi hemen. Handan annenin güldüğünü duydum.

"Güzel kızım nasıl? Bir de senden duyayım."

"İki güzel kız da yeterince iyi," dedi Rüzgar gülümseyerek. Biraz daha konuştuktan sonra Handan anne arkadaşlarımızın yanında olduğumuz için telefonda çok durmadı. Vedalaşıp kapattılar. Rüzgar telefonumu masanın üzerine bıraktığında masada kısa bir sessizlik oldu.

"Selamı var hepimize."

"Aleykümselam," dedik hep bir ağızdan.

"Biz de kalkalım artık, hastaneye ancak varınız zaten." Can ve Buse ayaklandığında biz de ayaklandık. Can, Emre'ye doğru ilerledi. "Yolun açık olsun kardeşim. Olur da bir ihtiyacın olursa hiç çekinme."

"Teşekkür ederim," dedi Emre. Yine bir sarılma seansının ardından hepimiz arabalarımıza doğru ilerledik. Rüzgar benim için kapıyı açtığında arabaya binip emniyet kemerimi bağladım. Peşimden kendisi de bindi. Bizim arabamız önde, Emre ve Hafsa arkada ilerlerken Handan annenin evine yol almaya başladık.

"Meltem?" diyen Rüzgar'ın sesiyle başımı ona çevirdim.

"Ne oldu?"

“Ona *Handan anne* diye seslendiğinin farkındayım,” dedi yavaşça. “Benim yanımda dememeye dikkat ettiğinin de farkındayım. Dikkat etmene, kendine engel olmana gerek yok. İçinden nasıl geliyorsa öyle davran. Benim için sorun değil.”

“Bunu sorun etmeyeceğini biliyorum.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Yine de içime sinmiyor öylesi.”

“Ömür boyu buna dikkat etmeni istemiyorum, Meltem. Ben... ona hiç o şekilde seslenmeyebilirim de.”

Böyle düşündüğünün farkındaydım. Ben bu duvarı da aşacaklarına inanıyordum ama bu konudaki hislerimi onunla paylaşmaktan ziyade onun yaşayarak görmesini istiyordum. Eğer dediği gibi olursa ve annesine hiç *anne* diye hitap etmezse, ben de hep dikkat ederdim. Bilmesi ayrı, sürekli duyması ayrıydı. Kendisinin anne diyemediği gerçeğini her seferinde yüzüne vurmak istemiyordum.

“Kelimelerin çok da bir önemi yok zaten. Önemli olan ne hissettirdiği. Benim için sorun olmuyor.”

İçine derin bir nefes çekti. “Sen bilirsin.”

Konu kapandığında etkilerini üzerimizden çabuk atabilmek için bir anda, “Sen beni sevmiyorsun,” dedim.

Kaşları çatılırken bana döndü. “Düzgün konuş,” dedi uyarıcı bir tonda. Sanki küfretmişim gibi bakıyordu.

“E sormayacak mısın *neden böyle düşünüyorsun* diye?”

Ardından bir şey geleceğini anladığı için gözleri kısıldı. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü elini bacağıma koymadın,” dedikten sonra kanıt sunmak amacıyla boş duran bacaklarımı işaret ettim. “Unuttun resmen beni.”

Hatasını fark ettiği anda elini bacağıma doğru uzattı. Dizlerimi kapıya döndürüp, “Şimdi de ben istemiyorum,” dedim. Kollarımı göğsümde birleştirdim.

Rüzgar, eteğimin ucunu kavrayıp hafifçe çekti. “Getir bacaklarını buraya.”

“Bana ne?”

“Getir diyorum.”

“En başında akıl edecektin onu koçum.”

“Koçum mu?” Eteğimi bir kez daha çekiştirdi. “Bak yırtarım eteğini, rezil olursun.”

“Senin yırttığını söylerim, sen de rezil olursun.”

“Çocuk gibi atışacak mıyız böyle? Ona bakarsan sen de koluma sarılmadın.”

“Ama ben hamileyim. Benim böyle dalgınlıklarım oluyor. Sen hamile misin? Değilsin.”

Başını iki yana sallarken kıkırdadığını duydum. “Öyle bir savunma yap-
tın ki üstüne hiçbir şey söylenemez.”

“Herhalde,” diyerek saçlarımı savurdum. Sonrasında fazla uzatmayıp yine ona dönük bir şekilde oturdum. Elini bacağımın üzerine koyduğunda elini tuttum. Çok geçmeden Handan annenin evindeydik. İki araba peş peşe garaja yöneldik. Orada tanıdık olmayan bir araba vardı. Kaşlarım çatılırken istemsizce Rüzgar’a baktım. O da aynı yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

“Misafiri mi vardı?” diye sorduğunda kafamı iki yana salladım. “Yoktu diye biliyorum. Hiç bahsetmedi. Beklenmedik olsa gerek.”

Tereddütle emniyet kemerini çıkardığında arabadan indik. Rüzgar, Emre’ye doğru baktı. “Sen tanıyor musun bu arabayı?” derken başıyla garajdaki yabancı arabayı gösteriyordu.

Emre’nin yutkunduğunu gördüm. “Tanıyorum,” dedi usulca. “Mehmet Bey’in arabası o. Mehmet Yıldırım.”

“Mehmet Yıldırım,” diyerek tekrar etti onu Rüzgar. Sonuca kendi kendine varacak olsa da Emre onun yolunu kısaltmayı tercih etti. “Amcan.”

Rüzgar’ın yanımdaki bedeninin gerildiğini hissettim. O sırada garaja yaklaşan adım seslerini duyduk.

“Sağ ol yenge,” dedi bir adam. Birkaç saniye sonra Handan anneye beraber garajın kapısında belirdi. Uzun boylu, buğday tenli ve kır saçlı bir adamdı. Altmışlı yaşlarına yakın olduğunu tahmin ediyordum. Yüzündeki sıcak gülümsemenin etkisiyle kazayakları iyice belirginleşmişti. Yana doğru çevirdiği yüzü garajda başkalarının da olduğunu fark ettiğinde bize doğru döndü. O anda gözlerinin de koyu kahverengi olduğunu fark ettim.

Rüzgar’ın babası Ahmet Yıldırım’ın birkaç fotoğrafını görmüştüm ve fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla iki kardeşin birbirlerine epey benzedikleri ortadaydı. Böyle bir anda Rüzgar’ın yüzüne bakma ihtiyacı duyarak başımı ona çevirdiğimde donakaldı. Gözlerini Mehmet Yıldırım’ın yüzünden bir an olsun ayırmıyor, onları kırpıyordu.

“Merhaba,” diyerek başıyla selam veren Mehmet Yıldırım bize doğru bir adım attığında Rüzgar’ın parmakları hızlıca bileğime dolandı ve beni arkasına çekti. Geriye doğru bir adım attı. Beklemediğim için bir anlığına sarsıldım. Ne yapmaya çalıştığını anlamak istercesine yüzüne baktığımda renginin atmış olduğunu gördüm.

“Rüzgar?” diye fısıldadığımda beni duymadı. Parmakları gittikçe daha sıkı kavriyordu bileğimi. Elleri buz gibiydi.

“Oo, Emir. Ne zamandır görünmüyorsun ortalıkta aslanım. Neler yapıyorsun?” Mehmet Bey, Emre’nin yanına giderek ensesini kavradığında Emre’yle göz göze geldik. Dikkatli bakışlarını bizim üzerimizden çekip karşılarındaki adamın sorusuna cevap verdi.

“İyiyim, Mehmet amca. İş güç işte, uğraşıyorum. Yurtdışına çıkacağım kız arkadaşım,” dedikten sonra Hafsa’yı takdim etti. “Bir hocamın yanında çalışacağım bir süre için. Bu arada... adımı da değiştirdim ben. Emir değilim artık. Emre’yim.”

“Adını mı değiştirdin? Niye?”

“Uğurlu gelmedi bana bir türlü,” dedi Emre gülerek. Mehmet Bey de güldü. Bakışları tekrardan bizim olduğumuz tarafa döndüğünde Handan anne araya girdi.

“Rüzgar ve Meltem. Meltem benim... bir arkadaşımın kızı,” diyerek alıştığı o yalanı söyledi. Rüzgar’ın, onun oğlu olduğunu söylemek istediğini görüyordum ancak Rüzgar buna hazır olmadan yapmayacaktı. Yalan söylemek zorundaydı.

“Öyle mi?” diye mırıldandı Mehmet Bey. Bize doğru bir adım daha attığında Rüzgar’ın parmakları daha sıkı kavradı bileğimi.

“Delikanlı, sen bana bir yerden tanıdık geliyorsun. Sanki daha önce gördüm seni. Tam ismin ne?”

Emir Yıldırım dese muhtemelen tanırdı ancak Rüzgar, hiçbir zaman bu isme sahip olmamıştı.

“Rüzgar Ataoğlu,” dedi buz gibi bir sesle. “Yıldırım Vakfına gelip gitmişseniz belki orada denk gelmişsinizdir. Öğrencilerden biriydim.”

“Çok uğramazdım ama belki de dediğin gibidir.” Mehmet Bey fazla üstelemeyerek Handan anneye vedalaştı ve hepimize başıyla selam verip arabasına ilerledi. Kapıyı açıp bineceği sırada durduğunda başını yeniden Rüzgar’a çevirdi.

“Nereden tanıdık geldiğini şimdi anladım,” dedi. Tamamen Rüzgar’a döndüğünde burukça gülümsüyordu. “Rahmetli abimin gençliğine çok benziyorsun.”

Rüzgar gayriihtiyari iki yana salladı başını. Ağzının içinde bir şeyler söyledi. Sesi duyulmuyordu. Verdiği tepki de anlaşılmıyordu. Amcasıyla konuştuğu için bir nebze gergin olmasını anlardım ancak neden böyle davranıyordu?

“Sana öyle gelmiştir,” dedi Handan anne. Mehmet Bey’in yanına ilerleyip sırtına desteklercesine vurdu. “Gülşen’e selam söylersin, bir dahakine beraber gelin.”

“Tamamdır yenge, görüşürüz.” Mehmet Bey, arabaya binip garajdan çıktığı anda bedenimi tamamen Rüzgar’a çevirdim. Öylece, olduğu yerde mum gibi dikiliyordu. Gözleri annesiyle kesiştiğinde, Handan annenin gözleri doldu. Kafasını iki yana salladığını gördüm. Sanki gözleriyle ona bir şeyler anlatıyordu. Rüzgar ise hiçbir tepki vermiyordu.

Daha fazla dayanamayarak, “Rüzgar, iyi misin?” diye sordum. Bu kez sesim daha yüksek çıktığında Rüzgar’ın koyu kahveleri nihayet bana döndü. Bileğimi sıkı sıkıya tuttuğunu fark edip bıraktı. Ardından kafasını iki yana sallayarak silkelendi.

“Özür dilerim,” dedi bana. Neden özür dilediğini anlamadım. Parmakları narin dokunuşlarla bileğimi kendi hizasında kaldırdı. “Acıttım mı canını?”

“Sen iyi misin?” dedim ısrarla.

“Ben?” Gözlerini kırpıştırıp zoraki bir gülümseme koymaya çalıştı dudaklarına. “İyiyim. Tuhaf oldum sadece.” Ona inanmamıştım. Bunu fark edip bileğimin içini öptü. “İyiyim,” dedi ısrarla.

Yine de ikna olmamıştım. Kollarımı iki yana açtım bana sarılması için. Gülümsedi, eğilip bana sarılmadan önce tek gamzesinin belirginleştiğini gördüm. Kolları bana sarılırken, ben de boynuna sıkıca sarılıp ensesine doğru bir öpücük bıraktım.

“Seni çok seviyoruz,” diye fısıldadım kulağına. Kızımla kaç aydır beraberdik, artık onun adına konuşabileceğime inanıyordum.

Rüzgar başını boynuma gömüp kokumu içine çekerken, “Biliyorum,” dedi. “Ben de sizi çok seviyorum.”

Geri çekildiğinde az öncekinden daha iyi durumdaydı. Yine de üstüne çökmüş bir durgunluk vardı. Onu nasıl üstünden atacağımı bilmiyordum.

Garajda yaşanan bu tuhaf karşılaşmadan dolayı hepimiz afallamış durumdaydık. Sessiz adımlarla eve doğru ilerledik.

İçeriye girdiğimizde, Handan anne konuyu dağıtmak için olduğunu belli eden bir şekilde konuştu. “Geçin, oturun bakayım. Çay hazır olur birazdan. Meltem, bir şeyler ördüm ben minik kıza.”

Diğerlerini bilmiyordum ancak benim ilgim anında dağılmıştı. Bebeğimizin küçük kıyafetlerini görmenin Rüzgar’ın da moralini yerine getireceğini düşünüyordum. “Teşekkür ederim,” dedim daha görmeden. Handan anne, ördüklerini bir poşetin içine doldurmuştu. Oturup hepsini kucağıma döktüm. “Ne ara yaptın bu kadar şeyi?”

“Örüyordum bir süredir ama sürpriz olsun diye söylemedim hiç. Beğendin mi kızım?”

“Beğendim,” dedim fısıldayarak. Beyaz, yumuşacık yeleği okşadım. Ay-lar sonra kızım bunu mu giyecekti şimdi? O kadar güzeldi ki.

Yeleği yanımda oturan Rüzgar’ın kucağına koydum. “Rüzgar, bak. Çok güzel değil mi?”

İçten bir şekilde gülümsedi. Yeleğe dalıp giden gözlerle bakarken onun da aklımdan benim geçirdiklerimi geçirdiğinden emindim. Kızımızı bu ye-leğin içinde hayal ediyordu.

Bakışlarımı tekrar kucağıma döktüklerime indirirken kızımızın başına takabileceğimiz renk renk örgü bandanaları görmemle kalbimden vurulmuşa döndüm. “Rüzgar!” dedim uzatarak. Mor olanı elime aldım. “Baksana! Çok güzel. Kafası da küçücük.”

Rüzgar’ın eline bıraktığımda ne kadar küçük olduğu gerçeği bir kez daha çarptı yüzüme. Kızımızı Rüzgar’ın kollarının arasında hayal ettim ve gözlerim doldu. Bugün duygulanma kotamı fazlasıyla aştığımı düşündüğüm-den gözlerimi kırıştıtararak kucağımdaki diğer örgülere baktım.

Ufacık, bir çift beyaz patik.

Tıpkı Buse’nin hamile olduğunu Can’a söylemek için aldığı, benim poşetimde kalan ve Rüzgar’la aramızdaki o yanlış anlaşılmaya neden olan patikler gibi. O günün aklıma gelişine engel olamıyordum ve kafamı kaldırıp Rüzgar’ın yüzüne baktığımda onun da aklının o güne gittiğini anladım.

Göz göze geldiğimizde ikimiz de bir an için sessizleştik. Handan anne, “Ne oldu?” diye sordu. “Beğenmediniz mi?”

Kendimi hızlı bir şekilde topladım. “Hayır, olur mu hiç öyle şey? Çok beğendik,” dedim içten bir gülümseme eşliğinde. Kötü anıları hatırlamanın

getirdiği ağırlık ikimizin de üstüne çökmüştü ancak bu beyaz patikleri be-beğimizin ayaklarında gördüğümüz gün hepsini arkamızda bırakacağımızı umuyordum.

“Hepsi çok güzel olmuş. Eline emeğine sağlık,” dediğimde Rüzgar da bana katıldığını belirten bir şeyler söyledi.

“Güle güle giysin küçüğümüz,” dedi Handan anne tereddütle. Doğacak kızımızın babaannesi olacaktı ancak Rüzgar tarafından çocuğunun babaannesi olarak benimsenip benimsenmeyeceğini kestiremiyordu. Bir tepki bekleyen gözleri Rüzgar’ın yüzündeydi. Üstünde bir baskı hissetmemesi için Rüzgar’a dönüp bakamıyordum. Yine de yüz ifadesini deli gibi merak ediyordum.

Birkaç saniyenin ardından Rüzgar’ın düz bir ses tonuyla, “Teşekkürler,” dediğini duydum. Gözucuyla kocamın yüzüne baktım bu kez. Amcasıyla karşılaşmış olmanın onu derinden sarstığı açıkça ortadaydı. Çok durgun görünüyordu. Bakmaya doyamadığım tek gamzesinin bir saniyelğine de olsa yanağından silinmesini istemiyordum. Özellikle de şu an, kötü hissettiğini bildiğim bir anda hep gülsün istiyordum.

İki parmağımı patikten içeri sokup Rüzgar’ın kucağına koydum. “Bak-sana, küçücük.”

“Evet,” dedi Rüzgar aynı dalgın ses tonuyla. Elini elimin altına koyduğunda çok hafif bir şekilde gülümsedi. İçten bir gülümseme olduğundan emindim ancak o kadar varla yok arasındaydı ki tek gamzesini belirginleştirmeye bile yetmemişti. “Çok güzel.”

Sonra o saniyelik gülümseme de silindi yüzünden. Ayağa kalktığı anda hepimiz bakışlarımızı onun yüzüne diktik. “Lavaboya gidip geleceğim,” dedi.

Yavaş adımlarla oturma odasından çıktı.

19. BÖLÜM

Perdenin Ardındakiler & Mark Eliyahu - Uzaklara Savrulalım

Rızzar Atasözü

Mehmet Yıldırım, abisi Ahmet Yıldırım'ın sinir bozucu bir kopyasıydı. Onu garajda karşımda gördüğüm an aklımı yitirmiştim. Ahmet Yıldırım'ın öldüğü gerçeği aklımdan uçup gitmişti. Sadece bir saniye için karşımdakini babam olacak o adam sanmıştım ve bu bile korkudan küçük dilimi yutmama neden olmuştu.

Bana olan nefreti öyle büyüktü ki bir şekilde o mezardan çıktığını zannetmiştim. Beni öldürmenin, bana zarar vermenin bir yolunu bulduğunu düşünmüştüm. Tam da her şey yolunda gitmeye başlamışken bunu yapmak ona yakışırdı ne de olsa.

Meltem'e kendimi affettirmiştim. Kızımız gün geçtikçe annesinin karında büyüyordu ve ona kavuşmak için gün sayıyordum. Aksatmadan gittiğim psikolog randevuları da bir şeyleri aşmaya başlamıştım, mesela eskisi kadar sık kâbus görmüyordum ancak her ne kadar ilerleme kaydetsem de bu karşılaşma çok aniydi. Kendimi hasta gibi hissediyordum.

Gittiği cehennemde keyiflendiğinden oldukça emindim. Ölmüştü, öleli aylar oluyordu ve artık bana fiziksel bir zarar veremeyecek kadar uzaktaydı. Ancak nefreti hâlâ etrafımda geziniyordu. O eve her girdiğimde, onun fotoğraflarından birini her gördüğümde ellerini uzatıyor ve beni boğuyordu. Elbette ki böyle bir günde kardeşi karşıma çıkacaktı. Karımla aramı düzeltmişken, hayatımın en heyecanlı bekleyişinin içinde mutlu mesut bir gün geçirirken kendini her zamankinden daha farklı bir şekilde hatırlatacaktı.

Direksiyondaki ellerimi sıkarak yola odaklanmaya çalıştım. Ellerim titriyor olabilirdi. İçimden zangır zangır titriyormuşum gibi geliyordu ancak

dışarıdan bakan birinin bir farklılık sezeceğinden emin değildim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp ilk boşluğumda başımı yan koltukta uyuyakalmış karıma çevirdim.

Yüzü bana dönükrü. Pembe dudakları hafif aralanmış uyurken bir melek gibi görünüyordu. Hayatımdaki en güzel şeydi. Bana yaşayacağım tüm acıları önceden gösterecekler ve karşılığında da onun tek bir gülüşünü görme şansına erişeceğimi söyleseler, hiç düşünmeden bu teklife atardım.

Bakışlarım onun çıkık karnına indi. Sadece tek bir gülüşüyle çekeceğim tüm acılara beni razı edecek kadının karnında ikimizin bebeği vardı. *Bizim kızımız. Çok güzeldi. Çok heyecanlıydı. Ona iyi bir baba olamama fikri çok korkutucuydu.*

Yutkunup önüme döndüm ve evimize gidene kadar da gözlerimi yoldan ayırmadım. Arabayı park ettiğimde Meltem hâlâ uyuyordu. Yavaşça arabadan inip onun tarafına geçtim. Kapısını açıp bedenimi esen soğuk rüzgâra karşı siper ettim. Emniyet kemerini çıkarmak için eğildiğimde gözleri aralandı. Açık mavileri uyku mahmurluğuyla bana bakarken, “Eve geldik mi?” diye sordu. Bir eliyle de gözünü ovuşturuyordu.

Emniyet kemerini çıkarıp onu kucaklamak için kollarımı uzattım. “Evet güzelim.”

Kafasını belli belirsiz sallayıp, “Ben inerim,” dedi. Ayaklarını arabanın dışına çıkarıp yere bastırduğunda ısrarcı davranmayıp bagajdaki poşetlere yöneldim. Onları tek elime aldım ve arabayı kilitledim. Meltem önümden eve doğru ilerlerken yanında yer almam yalnızca iki büyük adıma bakardı ancak bilerek arkasından yürüyordum.

Kendimi gerçekten hasta hissediyordum. Belki de olan buydu. Bunca yıldır zırh gibi olan bünyem, nihayet rahatladığım ilk anda zayıflamıştı ve hasta olacaktım.

Meltem evin kapısını açtığında içeri girip elimdeki poşetleri vestiyere bıraktım. Birkaç adım atarak benden uzaklaştığında peşinden gelmediğimi fark edip duraksadı. Hep peşinden giderdim. Omzunun üzerinden bana baktı ve sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

“Bugün ayrı yatalım,” dedim. Bakışlarına şaşkınlık yerleşti. Kurduğum cümleyi algıladığında yüzünün düştüğünü gördüm. Bakışlarını kaçırdı.

“Çok sıktım ben seni, değil mi?” diye sordu kısık bir sesle.

“Ne?” dedim çünkü bu beklediğim son tepki bile değildi.

“Uyutmuyorum ya,” derken bir yandan da parmaklarıyla oynuyordu. Beni affettiğinden beri birbirimizden kopamaz olmuştuk. Onunla ilgilenmemi istediği için uykumdan uyandırdığı geceler vardı. Karımla ilgilenmek konusunda doyumsuzdum. Uykumu boş verip saatlerimi onunla geçiriyordum ve bundan büyük keyif alıyordum.

“Meltem...” Yüzünü böyle asık görmeye dayanamayarak karıma bir adım yaklaştım. Normalde evin kapısı ardımızdan kapandığı gibi onu kollarımın arasına alır ve elimi uzattığımda temas edebileceğim bir mesafede durmasını sağlardım ancak kendimi gerçekten hasta olacak gibi hissediyordum. Bu yüzden aramızdaki mesafe alıştığımızdan katbekat fazlaydı.

“Karısının arzuladığı bir adam olarak sıkılmak şöyle dursun, kendimi sadece şanslı hissedebilirim.” Açık mavileri gözlerime takılırken onu baştan aşağı süzdüm. Yüzüme beklentiyle bakan gözleri, yumuşacık olduğunu bildiğim dudakları, sevişirken başımı gömdüğüm ve harika kokan boynu... baştan aşağı harikaydı. “Epey şanslıyım hem de,” dedim onu takdir eder bir tonda.

“O zaman niye ayrı uyuyoruz biz?”

Başımı yana doğru eğdim. “Hasta olacak gibiyim, sana bulaşmasın şimdi. Ben zaten ilaç alıp yatacağım direkt. Yarına hiçbir şeyim kalmaz muhtemelen.”

“Ama ben hasta olduğumda sen benimle uyumuştun ve sana hiçbir şey olmamıştı. Hem de ben çok hastaydım, hasta olacak gibi değildim. Uyuyalım beraber, bir şey olmaz ki.”

Ses tonu o kadar tatlı çıkıyordu ki her şeyi boş vererek onun sıcaklığına sarılıp uyumak istiyordum ama kendimi tuttum. “Sen hamilesin. Bana ne olduğu önemli değil ama sen iki kat iyi hissetmek zorundasın.”

Omuzlarının çöktüğünü görünce sözlerime devam ettim. “İçim rahat etmez diğer türlü. Seninle uyuyacak olsam sana sarılmamaya dikkat etmem gerekecek ve uykuya daldığımda nasıl pozisyonlarda uyandığımı çok iyi biliyorsun. Sana sarılmamam için hiç uyumamam lazım.” İçime derin bir nefes çektim. “Uyuyup uyandığımda geçmiş olur.”

“Tamam o zaman,” dedi kabullenerek. “Bu gece böyle olsun. İlacını içip yat sen. Güzel güzel dinlen ve yarın elektrikli battaniyem olarak görevine geri dön. Anlaştık mı?”

Yorgun olmama rağmen güldüm. “Anlaştık.”

Elini karnına yasladıktan sonra öne doğru açtı. “Kızımız sana öpücük yolluyor,” dediğinde iki elimi de kalbimin üzerine koydum. Bu kadın ve karnındaki kızımız...

“Güzellerim benim.” Meltem’i yatak odamıza uğurlarken ona kendi yastığımı bıraktım ve ben de onun yastığıyla bir battaniye alıp koltuğa geçtim. Karım gibi kokan yastığa burnumu gömerek gözlerimi kapattığımda vücudumdaki her bir kas sızlıyordu. Sanki ağır bir dayak yemiş gibi hissediyordum. Çok geçmeden gözlerim kapandı ve kendimi uykuya bıraktım.

Karım beyaz elbisesinin içinde bir melek gibi görünüyordu.

Sarı saçlarını örmüştü. Saçlarını hep en güzel şekillere sokuyordu. Senelerce kuaförde çalışmanın getirdiği bir becerisi vardı ve kızımız, onun gibi bir annesi olacağı için şimdiden çok şanslıydı.

Bakışlarımı onun artık iyice belirginleşmiş olan karnına çevirdim. Doğuma çok az kalmıştı. Bir süre sonra şu an ortasında dikildiğimiz çocuk odasının içinde küçük prensesimiz olacaktı.

“Her şey çok güzel oldu.” Meltem hayran hayran çıkan sesiyle başını bana çevirdi. Yüzünde âşık olduğum o gülümseme vardı. Bir elini karnına koyduğunda ona yaklaştım ve elinin üstüne elimi yerleştirdim.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım alnını öperken. Meltem başını geriye çekerek yüzüme baktı. Dudaklarının ben de seni seviyorum demek için arandığını düşündüm ancak bunun yerine dudaklarından acı dolu bir inleme döküldü. Yüzündeki mutlu ifade bir anda silinip giderken, “Rüzgar?” dedi. Aşağıya baktı. Ben de baktım.

Bacaklarının arasından süzülen kan yerde bir göl oluşturmuştu. Elimini te-laşla karnından çektim. Karnında el şeklinde bir kan lekesi vardı.

“Sen ne yaptın?” diye sordu bana fısıldayarak. Yüzündeki ve gözlerindeki acıya bakarken kafamı iki yana salladım. “Ben bir şey yapmadım. Özür dilerim. Ona zarar vermek istememiştim.”

Kızımızın odasının duvarları çatlarken Meltem solgun yüzüyle bana baktı. “Neden? Neden yaptın?”

“Ben bir şey yapmadım!” dedim bağırarak ama sesim ona ulaşmadı. Kan gölü büyürken, “Hayır, lütfen...” diye sayıkladım. “Meltem!”

Nefes nefese bir halde gözlerimi açtığımda görebildiğim tek şey karanlıktı. Boğazım acıyordu. Alnımda biriken terleri hissedebiliyordum. Üstümde yoğun bir ağırlık varmış gibiydi ve nefes alamıyordum.

“Meltem...” dedim zayıf bir sesle. Elimi yanıma attım sıcacık bedenine ulaşmak için ancak elim boşluğa düştü. Karım neredeydi?

“Meltem?” Hiçbir şey göremiyorken ayağa kalkıp etrafıma bakındım. Gözlerim karanlığa alıştığında etrafımdaki nesneleri seçebilir hale gelmiştim. Oturma odasında yatıyordum. *Neden? Meltem nerede?*

Birkaç saniye süren kafa karışıklığım uykudan ayılan zihnimle son bulurken, karımın yatak odamızda olduğunu ve kendimi hasta hissettiğim için onunla uyumadığımı hatırladım. Gergin omuzlarıma bir rahatlama çöktü. Nefesimi düzene sokacak kadar kendime geldiğimde Meltem'i görme ihtiyacıyla yanıp tutuşmaya başladım.

Çünkü rüyamın her bir saniyesi aklıma kazınmıştı.

Yutkunduğumda boğazım acıyla yandı ama umursamadan yatak odamıza ilerledim. Kapısı aralıktı. Meltem hep kapı aralık uyurdu zaten. Sanki gecenin bir yarısı onu kontrol etmek istediğimi biliyordu. Bunu yaparken onu uyandırmak da istemediğimden aralık bıraktığı kapısı bana çok yardımcı oluyordu.

Kapıyı hafifçe ittirip başımı içeri uzattım. Kendi nefesimi tutarak içeriyi dinlerken karımın düzenli nefes alış verişlerini duydum. Kollarını hamile yastığına sarmış uyuyordu. Karnını da görmeliydim.

Korka korka koridorun lambasını yakıp içeriyi aydınlattığı kadarıyla yatağıma baktım. Meltem'in yüzü şimdi daha net görünüyordu. Başını yastığına gömmüştü. Yüzü huzur doluydu. Çıkık karnı inip kalkıyordu. Fark etmeden gerdiğim bedenim o anda gevşedi ve koridorun ışığını kapattım.

Bir adım uzaklaştığım anda ayaklarım olduğum yere çivilenmiş gibi hareket edemedim. Yapamazdım... yatağıma geri dönemezdim. Meltem'in karnında bebeğimizle uyuduğu bu odanın önünden ayrılma düşüncesi dahi canımı sıkıyordu. Kâbusumu hatırladıkça ondan tek bir adım uzaklaşmak bile istemiyordum. Yanında da yatamazdım çünkü gerçekten hastaydım. Ona varlığımla zarar vermek istemiyordum.

Zaten rüyamda da bebeğimize zarar vermiştim. İstmeden yapmıştım. Sadece karnına dokunmuştum, bastırmamıştım bile. Ömrümün sonuna dek zihnimden silinmeyecek bir rüyaydı.

Yorgunlukla omuzlarım çökerken yatak odamızın önünde yere çöktüm ve sırtımı duvara yasladım. Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafıma sardım. Gözlerimi yatakta uzanan karımın bedenine diktim. Gözkapaklarım gittikçe ağırlaştı ve kapandı.

Uzaktan gelen uyuklu bir sesin, “Rüzgar?” demesiyle uykumdan usul usul çekilip alınırken, omzuma dokunan elle aniden sıçradım ve kafamı kaldırdım.

“Meltem?” dedim soluk soluğa kalmış bir şekilde. “Bir şey mi oldu? Neden uyandın? Kızımıza bir şey mi oldu?” diyerek hızlı hızlı sorularımı sıralarken nefes dahi almıyordum. Meltem’in yüzünü avuçladım. “Ben hemen hastaneye götüreceğim sizi. Kızımıza hiçbir şey olmayacak. Sana hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermem. Hayır...” Kafamı sertçe iki yana salladım. “Özür dilerim. Bilerek olmadı.”

“Rüzgar...” diye fısıldadığını duydum ancak kalbim öyle hızlı atıyordu ki kulaklarımdaki gümbürtüsünden onun sesini duymam çok zordu. Soğuk ellerini yanağındaki ellerimin üstüne kapattı. “Biz iyiyiz. Duyuyor musun beni? İkimiz de iyiyiz.”

Gözlerim yaşlarla dolup taşarken, “Özür dilerim,” dedim tekrar. “Hepsi benim suçum. Her şeyi mahvettim. Özür dilerim, özür dilerim...” Nefeslerim iyice tıkandı. “Yemin ederim ona bir zarar gelmesini istememiştim.”

“Rüzgar, nefes al. Korkuyorum.”

Kafamı hızlıca iki yana sallarken gözyaşlarımdan karımın yüzünü dahi göremiyordum. “Özür dilerim. Her şeyi mahvettim ben. Ona bir şey... olmasını... istemedim... yemin ederim. Canımı veririm... sizin için...”

“Rüzgar, biz iyiyiz.”

Sayıklamaya devam ettim. “Ölürüm...”

“Rüzgar, hayır... Rüzgar!”

İrkilerek Meltem’in yüzüne baktığımda daha kararlı bir şekilde ellerimi sıktı. “Biz iyiyiz, hiçbir şey olmadı. Hiçbir şeyi mahvetmedin. Ekmek aşermiştim, o yüzden kalktım. Anladın mı beni?”

Biz iyiyiz.

Hiçbir şeyi mahvetmedin.

İyilerdi. Şükürler olsun. Hiçbir şeyi mahvetmemiştim.

Rahatlayarak içime derin bir nefes çekerken gözlerim de kapandı. Orada kalan yaşlarım yanağıma akarken Meltem'in parmaklarının gözyaşlarımı sildiğini hissettim. "Sen iyi misin?" diye sordu bir süre sonra. "Neden kapının önünde yatıyordun?"

"Ben iyiyim," dedim yalan söyleyerek. Ellerini yüzümden çekip alnıma yasladı.

"Rüzgar, çok ateşin var. İyi değilsin."

Başımı geriye çekip temasından kurtuldum. "Sen yaklaşma bana, hamilesin. Size bir şey olmasın."

"Tamam, dibine dibine girmeyeceğim zaten ama gel odaya götüreyim seni."

"Hayır!" dedim hiddetle. "Dokunma bana. Size bir şey olmasın. Olmasın, ne olur. Dayanamam ben buna."

"Rüzgar, bize bir şey olacağı yok."

"Olmasın." Acı bir ses çıktı boğazımın gerisinden. "Ben bunu kaldıramam."

"Rüzgar..." dedi şaşkın bir fısıltıyla. "Neden böyle şeyler söylüyorsun? Kötü bir rüya mı gördün?"

Sorduğu soruyla rüyam gözlerimin önünde canlandı ve vücudumdaki kanın tamamen çekildiğini hissettim. O görüntüyü kovmak için gözlerimi sımsıkı kapattım. Kafamı iki yana salladığımda Meltem yüzümü avuçladı. Başımı tekrardan geriye çekerek temasından sıyrılmaya çalıştım ama kaçabileceğim bir yer yoktu. Sırtım çoktan duvara yaslıydı.

"Dokunma," diye fısıldadım. Beni dinlemeyip avuçlarını yanaklarıma biraz daha bastırdı.

"Seni bu hale nasıl bir kâbus getirdi bilmiyorum ama biz iyiyiz, Rüzgar. Beni anlıyor musun? Bak gözlerime."

Çenemi var gücümle sıkarken yaşlarla dolu gözlerimi gözlerine diktim. "İyiyim. Kızımız iyi. Çok zor günler atlattık beraber ama şu an korkman için elle tutulur bir sebep yok. O yüzden sakın ol ve seninle ilgilenmeme izin ver."

"Yapma, lütfen." Ellerini yüzümden çektim. "Ben gidip yatarım. Benimle ilgilenme. Benden uzak dur. Benim için yap bunu."

"Ama Rüzgar-"

"Meltem, lütfen. Hamile olmasan tamam derdim ama hamilesin. Seni her şeyden korumak zorundayım; kendimden de. Yarın benden hastalık

kaptuğın için öksürecek olursan kendimi berbat hissederim. Lütfen..." dedim tekrardan, sesim titriyordu.

Meltem geriye çekildi. "Madem hamileyim diye başında durmama izin vermiyorsun, o zaman anneni arıyorum."

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Saat çok geç. Uyuyordur o şimdi. Arayıp da uyandırma."

"Birinin seninle ilgilenmesine ihtiyacın var. Beni istemiyorsan anneni aramama izin vermelisin." Birkaç saniye durduktan sonra sözlerine devam etti. "Onun anneliğine bir şans verdiğinin farkındayım ama sadece iyi günlerinde yanında olmasına izin verirsen ona tam anlamıyla bir şans vermiş sayılmazsın."

"Daha uygun bir saat olsaydı..."

"Rüzgar, annelik mesaili bir meslek değil. Bu işin bir saati yok. Bebeğimiz doğduğunda ve gecenin bir yarısı uyandığında ben saat geç olduğu için onu görmezden gelmeyeceğim. O yüzden arıyorum. Bir itirazın var mı?" diye sordu son kez.

Sessiz kaldım. Benim için endişeleniyordu. Bu saatte annemi uyandırmak ve rahatsız etmekten deli gibi çekiniyordum ama Meltem'i endişeli bir halde bırakmak da istemiyordum.

"Arıyorum," diyerek oturduğu yerden kalktı ve odaya girerek telefonunu eline aldı. Tekrardan koridora çıkıp yanıma döndüğünde telefonun ekranı yüzünü aydınlatıyordu. Uykusunu almasına izin vermediğim için gözlerinin içi kıpkırmızı görünüyordu; kendimi berbat hissediyordum.

Ben bunları hissederken Meltem annemi aradı ve hoparlöre aldı. Telefon uzun uzun çaldığında artık kapatmasını söylemek için dudaklarımı araladım ancak yüzündeki endişe susmam için iyi bir sebepti.

Benim için bu kadar korkmasına gerek yoktu ama korkuyordu ve hamileydi. Onun korkusunun dinmesi neyi gerektiriyorsa yapacaktım.

Telesekretere düşmek üzere olduğunu düşündüğüm telefon son anda açıldığında annemin, "Meltem?" diyen uyku mahmuru sesini duydum.

"Kusura bakma, Handan anne. Rahatsız ediyorum."

"Yok kızım, ne rahatsızlığı? Kötü bir şey yok, değil mi?"

"Şey..." Eliyle alnını sıvazladı. "Rüzgar üşütmüş bugün, şu an ateşi var. Hamileyim diye benim onunla ilgilenmeme izin vermiyor. Acaba..."

“Ben hemen geliyorum,” diyen keskin sesini duyduğumda şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Gerçekten gelecek miydi? Gecenin bu saatinde, biraz ateşim var diye gelecek miydi?

Çocuk değildim. Yirmi yedi yaşındaydım ve ateşim çıktığında kimse benimle ilgilenmezse ölmezdim. Biraz dinlenmeyle kendime geleceğimi düşünüyordum. Meltem’in ilgisi ve endişesi artık alıştığım bir şeydi ama aynı şey değildi. Meltem’le aynı evde yaşıyorduk. Annem ise kendi evinden çıkıp buraya gelecekti.

Gecenin bu saatinde.

“Biraz daha iyi misin? Ayağa kalkabilecek misin?”

Meltem’in sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp, “Kalkarım,” dedim. Ellerimi yere bastırıp yavaş yavaş ayağa kalktım. Bir elimle duvardan destek alarak yürürken, Meltem de arkamdan beni takip ediyordu. Kazasız belasız koltuğa yığıldığımda başıma dikildi.

“Ben sana çorba yapacağım şimdi, sıcak sıcak içersin. Ama önce ıslak bez getirip alnına koyacağım. Ya da ılık duşa mı soksam seni? Sen bana öyle yapmıştın. Kabine tabure yerleştiririm, sen de oturursun. Bu sana biraz daha iyi hissettirir.”

“Ben iyiyim,” dedim ısrarla.

Ellerini beline koyup bana üstten bir bakış attı. “Sana fikrini soruyor gibi bir halim mi var? Sesli düşünüyorum burada.”

“Seninki kadar yüksek ateşim yok.”

“O zaman önce bez ıslatıp koyayım alnına. Bir faydası olmazsa ılık duşa sokacağım.” Odadan çıkmak üzereyken adımlarını durdurup bana baktı. “Seni duşa sokarsam benden utanır mısın?”

“Niye utanayım?”

“Soru sormuyorum, bir şey rica ediyorum. Utansana. Ben çok utanmıştım, sen de utan.”

Halsizliğime rağmen güldüm. “Özür dilerim güzelim ama senden utanmam.”

“Off,” diyerek odadan çıktı ve birkaç dakika içinde yanıma döndü. Islattığı bezi iyice sıkıp alnıma yerleştirirken gözleri sıkıntı içinde yüzümde geziniyordu.

“Ben şimdi sana şifa olsun diye tavuk çorbası yapacağım. Annen de birazdan gelir zaten,” dediğinde dışarıdan bir araba sesi geldi. “Hatta çoktan geldi belki de.”

Ayağa kalkıp camdan baktığında yüzündeki ifadeden annemin geldiğini anladım. Çok geçmeden zil çaldı. Meltem hızlı adımlarla odadan çıkıp kapıyı açmaya gitti ve bir dakikadan kısa bir süre içerisinde yanında annemle geri döndü.

Ona baktığımda dağınık görüntüsü gözüme çarptı. Annemi ilk kez bu şekilde görüyordum; *pijamalarıyla*.

Yataktan kalktığı gibi geldiği ortadaydı. Üstüne son dakika geçirdiği belli olan uzun kabanı ve elinde de büyük bir poşet vardı. Yüzü endişeden kaskatı duruyordu. Dudakları ince bir çizgi halinde gerilmiş, alnı kırışmıştı.

“Oğlum?” dediğinde sesindeki endişe yüreğime battı. Yattığım koltuğun ucuna oturup ellerini yüzüme uzattığında serin ellerinin bıraktığı hissin hoşuma gittiğini fark ettim. “Neyin var evladım? Niye böyle oldun sen?”

Elinin tersini yanağıma yasladı. Omzunun üstünden Meltem’e bakarken, “Çok ateşi var,” dedi telaşla.

“Ellerin buz gibi. Sana öyle gelmiştir. O kadar ateşim yok.”

“Ben ateşölçer de getirmiştım.” Elini yanında getirdiği poşetin içine sokup biraz karıştırdı ve cihazı çıkardı. Tişörtümün yakasından giren serin eliyle tenim sızlarken, ateşölçeri koltukaltıma yerleştirdi.

İki endişeli kadın tepemde dikilmiş, görecekleri nihai sonucu bekliyordu. Bense tenime değen soğuklukla dişlerimi sıkarak baş etmeye çabalıyordum.

Annem ateşölçeri koltukaltımdan çekti ve kaşlarını o kadar fazla çatı ki aralarında bir yarık oluştu. Sıkıntıyla nefesini üfleyerek sonucu bir de Meltem’e gösterdiğinde karımın da aynı tepkiyi verdiğini gördüm.

“Otuz dokuz derece.” Annem bana dönüp kızgın bir ifadeyle baktı. “Bu mu az?”

“Fazla mı?” diye sordum. Gerçekten merak ediyordum. Bu yaşıma kadar hiç hasta olmamış değildim. Çok sık hasta olmamıştım. Kendime hep dikkat ederdim ancak otuz dokuz derece ateşle yatağımda titrerken kendi çabalarımın iyileştiğim günleri hatırlıyordum. Yanımda kimsenin olmadığı, kimseye de ihtiyacımın olmadığını düşündüğüm günlerdi.

“Kalk hadi,” dedi annem kızgın ama şefkatli bir tonla. “Seni acile götürelim.”

“Gerek yok,” dedim. Ölmüyordum. Sadece biraz ateşim vardı, o da yakında düşerdi. Bu kadar büyütülecek bir şey yoktu benim gözümde.

“İnat etme oğlum.”

“Meltem de gelmek isteyecek ve uyuyup iyice dinlenmesi lazım. Gelmezse de evde tek kalacak. Olmaz.”

“Ya sen niye bana göre hareket ediyorsun? Kızıyorum gerçekten,” dedi lafa atlayarak. Öfkeliydi ama onu evde tek bırakıp hiçbir yere girmeyecektim. Omuz silktim.

“Tamam o zaman, bir anlaşma yapalım,” dedi annem uzlaşmacı bir tavırla. “Biz şimdilik ateşini düşürmek için elimizden geleni yapalım ama düşüremezsek ve ateşin kırka yaklaşırsa hiç itiraz etmeden acile gideceğiz. Anlaşıldı mı?”

“Ben çocuk değilim. Bu yüzden-”

“Sus, Rüzgar!” dedi ikisi aynı anda. Hafifçe aralık kalmış dudaklarımla onlara baktım.

“İkiye karşı birsin,” dedi annem. Meltem’e ufak bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü. “Hatta iki buçuğa karşı bir,” diye ekledi Meltem.

Karnındaki çıkıntıya, *buçuğumuza* bakıp pes edercesine bir nefes verdim. “Tamam, siz nasıl isterseniz.”

Karım geriye doğru bir adım attı. “Ben şimdi sana çorba yapacağım.”

“Yaptıktan sonra yatıp uyu, tamam mı? Ben iyiyim. Şu an tek derdim senin ayakta dikilmen.”

“Ama-”

“Dediğini yap, Meltem,” dedi annem itiraz istemeyen bir tınıda. Meltem bana baktığında hafifçe güldüm. “İkiye karşı bir buçuksun, söz dinle.”

Meltem yüzüme gözlerini kısıarak baktığı birkaç saniyenin ardından oturma odasından çıktı ve mutfığa ilerledi. Dikkatimi yeniden anneme verdiğimde gözlerini yüzümden hiç ayırmadığını gördüm.

Biraz boğazımdaki acıyı yatıştırmak biraz da konuşmadan önce söyleyeceklerimi toparlamak adına yutkundum. “Geldiğin için teşekkür ederim. Gerçekten kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum. Sabaha muhtemelen hiçbir şeyim kalmaz ama Meltem çok endişelendi. Buraya gelmesen içi rahat etmeyecekti. Seni de boşuna rahatsız ettik, kusura bakma.”

“Oğlum...” dedi annem titreyen sesiyle. Gözleri yaşardı. “O nasıl söz öyle annem? Ne rahatsızlığı?” Gözlerindeki yaşlar dolup taşarken, “Böyle söyleme,” diye fısıldadı. “Böyle düşünme de. Senin bana artık ihtiyaç duyamayacağın bir yaşta olduğunu biliyorum ama ne sebeple çağırmış olursan ol, ben hep gelirim. Bundan gocunmam.”

Meltem de benzer şeyler söylemiş, kendinden örnek vermişti. Yarın öbür gün kızımız gecenin bir yarısı yanına gelmemi söylese mantıklı bir sebep arayacak değildim ama söz konusu ben ve annem olunca... tuhaf oluyordu. Belki eskisinden daha az tuhaftı ama hâlâ öyleydi.

“Bugün Mehmet’le karşılaşman... geleceğini bilmiyordum oğlum. Emrivaki oldu. Bilsem söylerdim.”

Konuyu açmasıyla buz gibi bir his kalbimi kapladı. “Sorun değil.”

“İyi adamdır,” dedi annem dikkatle. “Baban gibi biri değil asla. Fiziksel benzerliklerine bakma sen. Ben eminim, Mehmet’in senden haberi olsa *yeğenim* der, bağrına basar.”

Bir şey söylemeyip gözlerine bakmaya devam ettim. “Ve eminim,” diye devam etti annem sözlerine. “Abisinin yaptıklarını bilse-”

“Bunları konuşmasak olur mu?” Sözüünü kestiğim için yüzüne özür diler gibi bir ifadeyle baktım. Elini elimin üstüne koydu. “Tamam oğlum. Sen dinlenmene bak.”

Gözlerimi teşekkür edercesine kırdığımda bir süre sessiz kaldık. Mutfaktan Meltem’in sesi geliyordu. Annem oturduğu yerde kıpırdanıp, “Meltem kızım,” dedi. Ona baktım. “Ona daha anlatmadın, değil mi?”

Nereden anladığını sormadım. Mehmet Yıldırım’la yaşadığım karşılaşmanın ardından Meltem’in yüzünün nasıl soru işaretleriyle dolu olduğunu onu hiç tanımayan biri de fark edebilirdi.

“Uygun zamanı bekliyorum,” dedim kısık bir tonda. Sesimi yüksek çıkaramayacak kadar halsizdim.

“Sana tavsiye vermek belki haddime değil ama ona bir an önce anlat, Rüzgar. Bu konuda karının desteğini almak sana iyi gelir.”

“Meltem üzülecek ama.” Bu gerçekten nefret ediyordum. Başta Meltem’in beni bir bahane sunmadan affetmesini istediğim için anlatmamıştım ancak şimdi bulduğum her uygun fırsatta bu yüzden geri adım atıyordum. Onun üzülecek olmasından nefret ediyordum.

Elbette ona anlatacaktım. Anlatmalıydım. O benim karımdı, hayat arkadaşımdı. Benimle ilgili her şeyi bilmeye hakkı vardı. Ben Meltem hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum.

Ama çok mutlu görüldüğü anlarda anlatıp onu üzmemek istemiyordum. Morali bozuk olduğunda daha da bozulmasından korkup susuyordum. Ağzımdan çıkacak bir şeyin gülüşünü soldurduğunu görmeye dayanamazdım. Bir daha olmazdı.

“Senin böyle bir şey yaşayıp ona anlatmadığını öğrense daha çok üzülürdü.”

Aldığım derin nefesle göğsüm şişerken mutfaktan oturma odasına gelen adım seslerini duyduk ve ikimiz de konuyu orada kapattık. Meltem elindeki tepsiyle kapı eşiğinde belirdiğinde ona baktım.

“Çok yormadın kendini bitanem, değil mi?” Yüzündeki tatlı kırmızılığa dalıp gitmişken karım, elindeki tepsiyi bir masanın üzerine bıraktı. Yattığım yerde doğruldum ve tepsiyi dizlerimin üzerine yerleştirdim.

“Sadece çorba kaynattım.”

“Eline sağlık,” dedim daha tadına bakmadan. “Sen şimdi yatıp uyu, benim de içim rahat etsin artık.”

Meltem tereddütle bana baktığında annem sıcak bir sesle konuştu. “Hadi kızım, git yat sen. Ben burada, oğlumun başında olacağım. Sen iki canlısın, güzelce dinlenmen lazım.”

Elini çıkık karnının üstüne yerleştirdikten sonra gözlerini yüzümde gezdirdi. “Tamam, ben yatıyorum o zaman. Sen de çabucak iyileş, anlaştık mı?”

Tebessüm ettim. “Anlaştık.”

İstemeye istemeye odanın çıkışına yöneldiğinde aklıma gelen şeyle ona seslendim. “Meltem?”

Dönüp hevesle bana baktı. Burada, yanımda kalmasını isteyeceğimi düşünmüştü. İstiyordum ama bunu söylemezdim. Onun yatıp dinlenmesini her şeyden daha çok istiyordum. Karnında bebeğimizi taşıyordu. “Ekmek aşerdiğin için kalkmıştın. Yedin mi?”

“Yemedim, aklıma gelmedi. Zaten canım da çekmiyor artık,” dediğinde gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes aldım. “Ye. Yediğini göreceğim.”

“Kızımız ekmek iziyle doğacak diye mi bu kadar sinirlendin?” derken bir yandan da dediğimi yapıp tepsideki ekmekten ufak bir parça kopardı. Ağzına attığında gözlerimi kıstım.

“Belinin yanında kiviye benzeyen bir iz var. Sebebi bu mu?” diye sorduğunda tek omzumu silktim.

“Belki de. O kadının bana hamileyken bir şey isteyebildiğini sanmıyorum.” Duraksadı. Utançla yüzünün kızardığını gördüğümde başta anlamadım. Sonra burada, annemin önünde onun belindeki kivi izinden bahsettiğimi fark ettim. Neden utandığını hâlâ anlamıyordum ancak bu yüzden utanmış olması muhtemeldi.

Karım kimi zaman arsız olsa da bazen böyle utangaçlığı tutuyordu. İki haline de bayılıyordum.

“Yedim ekmeği, ben gidiyorum artık.”

“İyi uykular bitanem.”

Meltem odadan çıktığında bana yaptığı çorbayı sonuna kadar içip suyum yudumladım. Mutfığa götürmek için ayaklanacağım sırada, annem repsiyi elimden alıp kalktı ve mutfığa götürdü. Başımı yorgunca yastığa bırakıp oradan karımın kokusunu solumaya çalıştım. Uykudan mayışmışken annem odaya geri döndü ve başımı yasladığım yerin yanına oturup elini alnıma bastırdı.

“Ateşin düşmüyor.” Meltem’in alnıma koymak için getirdiği havluyu önündeki kovaya bastırdı ve suyunu iyice sıkıp yeniden alnıma yerleştirdi. “Biraz uyu, uyandığında ateşin hâlâ düşmemişse acile gideceğiz.”

“Meltem...” dedim sayıklar gibi.

“Karın yukarıda, güzelce dinleniyor. Sen de dinlen hadi.” Yanağıma yasladığı eli usulca saçlarımın arasına girdiğinde gözlerimi kapattım. Parmakları saçlarımı okşamaya başladı. “Uyu, güzel oğlum benim. Uyu.”

Uyumak istemiyordum ama nedenini hatırlayamayacak kadar yorgundum. Bu yüzden uyudum. Uyudum ve neden uyumak istemediğimi hatırladım.

Kan. Karımın bacaklarının arasından süzülüp yerde bir göl oluşturmuştu. Meltem hıçkırarak ağlıyordu. “Ne yaptın sen, Rüzgar?”

“Ben bir şey yapmadım.” Kaşlarımı çattım. Ona yardım etmek için ellerimi uzattım. “Kızım, lütfen gitme.”

“Bunu sen yaptın,” dedi bir ses. Arkamı döndüğümde onu gördüm. Ahmet Yıldırım’ı. Babamı.

“Sen de tıpkı benim gibisin.” Güldü. “Sandığından daha çok benziyoruz.”

Yüzümü buruşturup başımı telaşla iki yana salladım. “Hayır.” Tekrar Meltem’e döndüm. Kan gölü gittikçe büyüyordu. “Kızım, lütfen gitme. Kızım!”

“Oğlum?” Yanağıma bir el yaslandı. “Rüzgar, uyan anneciğim.”

Gözlerimi açtığımda annemi bana doğru eğilmiş bir halde endişeyle yüzüme bakarken buldum. Nefesim kesilirken, “İyisin,” diye fısıldadı.

Yüzümü avuçlayıp serin parmaklarıyla yanaklarımı okşadı. “Kötü bir rüyaydı sadece. İyisin. Ben buradayım. Annen burada.”

Annen burada.

Çocukken canları yandığında *anne* diye ağlayanların bunu neden yaptığını hiç anlamamıştım. Annesi ya da babası gelse de canı acımaya devam edecekti. Varlıkları nasıl bir teskin olabilirdi ki?

Şimdi anlıyordum.

Değişen bir şey yoktu. İçinde bulunduğum boktan durum devam ediyordu ve annemin *ben buradayım* demesi sorunu büyümlü bir şekilde ortadan kaldırmıyordu.

Ama burada olması, yüzümü avuçlarının arasına alması ve gözlerime endişeyle bakması bana güç veriyordu. Daha önce hiç anne sevgisi görmediğimden deneyimlemediğim bir güçtü bu. Kâbusumun etkisi devam ediyordu. Kalbim korku içinde çarpıyordu ama *o* buradaydı. Benim yanımdaydı. Bu fırtınanın içinde yalnız değildim ve *annem* her şeye benimle beraber göğüs gereceğini belli eden bakışlarıyla yüzümü inceliyordu.

Korkuyordu ama benden çok değildi.

Korkuyordum ama önemli değildi. Rahat hissediyordum çünkü *annem buradaydı*. Benim yanımdaydı.

Sertçe yutkunup parmaklarımı bileğine sardım ve dudaklarımı araladım. “Anne,” dedim ilk kez fısıltıyla. Donakaldı.

Bir anda dudaklarımdan her gün söylediğim bir kelimeymiş gibi dökmüştü. Hiç eğreti durmamıştı. *Anne* demem dünyanın en doğal şeyiydi sanki. Doğru hissettiriyordu. Aslında bunca zaman ona hiç *anne* dememiştim ama bir süredir annem olarak görüyor, öyle yaklaşıyordum.

Annem kendini toparladığında, “Evet,” dediğini duydum. “Evet, anneçğim. Buradayım ben ve sen de iyisin.”

“Anne,” dedim tekrardan. Sırf diyebildiğim için.

“Efendim oğlum?”

O benim annemdi ve ben de onun oğluydum. Karşısında savunmasız hissettiğim bir farkındalıktı bu ama bir yandan da güvende hissediyordum. Güvende hissettiğim için birden içimdekileri dökmeye başladım.

“Meltem...” diye sayıkladım. “Meltem nerede? Anne o nerede? Kızım... Ona bir şey olmasın. Ne olur ona bir şey olmasın. Dayanamam. Ben senin gibi de yapamam. Anne ne olur...” Sözlerim öksürüklerimle bölündüğünde nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım.

“Rüzgar?” diyen o meleksi sesi duyduğumda kapanmamak için zor duran gözlerim açıldı. Annem kenara çekildiğinde kapının eşiğindeki Meltem’i gördüm. Gözleri yaşlarla dolu, burnu kıpkırmızıydı. Bakışlarımı hemen karnına indirdim. Bebeğimiz *oradaydı*. Korkarak Meltem’in durduğu yerin zeminine baktım. Kan gölü de yoktu.

Gergin bedenim gevşedi ve gözlerimi sıkıca yumdum.

“Korkma oğlum,” dedi annem titreyen sesiyle. “Korkma. Hiçbir şey olmayacak. Sen evladını kucağına alacaksın. Benim gibi olmayacaksın. Duydun mu beni? Aç gözlerini de bak bana.”

Gözlerimi açtım ve ona baktım. “Bitti artık,” diyerek vurguladı. “Biteli çok oldu, Rüzgar.”

“Bitti mi?” diye sordum titreyen bir sesle. Kafamda bitmiyordu çünkü.

“Bitti,” dedi annem tekrardan. Bu kez sesi daha net çıkıyordu. *Bitti*.

“Bitti...” Kendimden geçmiş gibi sayıkladım.

Annem elini alnıma yasladığında yüz ifadesini görebilecek kadar gözlerimi açık tutamadım ancak sesini duyuyordum. “Ateşin çıkmış senin. Cayır cayır yanıyorsun.”

Ateşölçerin soğuk ucunu yeniden koltukaltımda hissettiğimde inledim. Karşı koyacak halim yoktu. Yattığım yerde yarım açık gözlerimle devamlı Meltem’e bakıyordum.

“Kırk olacak neredeyse. Yeter bu kadar, acile gidiyoruz.”

Yataktan kalkıp kabanını giydiğinde konuşmak, buna gerek olmadığını söylemek istedim. Dudaklarımı araladım ancak boğazım kupkuruydu. Konuşsam sesimin çıkacağından şüpheliydim. Bu yüzden sadece izledim. Annem, karımın yanına gidip elini omzuna yerleştirdi.

“Korkma kızım,” diyerek beni sakinleştirdiği gibi onu da sakinleştirdiğinde minnettardım. “Acile götürelim de rahatlarız. Hadi sen de hazırlan hemen.”

“Tamam,” dedi Meltem hızlıca kafasını sallayarak. Ben itiraz edecek gücü toplayamadan odadan çıktı. Annem yanıma dönüp yatakta doğrulmama yardımcı oldu.

“Ne gördün rüyanda?” diye sorduğunda engelleyemediğim yaşlar gözlerimi doldurdu. “Meltem’e ve kızına bir şey olduğunu mu gördün?”

“Ben yapıyordum,” dedim neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle. “O adam gibi... O da geldi rüyama. Dedi ki-”

“Rüzgar.” Annem yüzümü avuçlayıp yanaklarımı okşadı tekrardan. “Sen hiçbir koşul altında o adam gibi olmayacaksın. Beni anlıyor musun?”

Dudaklarımın titrediğini hissettim. “Anlıyor musun?” diye ısrar ettiğinde kafamı salladım. Annem yüzümü tutarak kendi omzuna gömdü ve bana sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşamaya başladığında gözlerimi kapattım.

“Ah oğlum...” Başını çevirip ter içinde kalmış saçlarımı öptü. “Amcanı gördün, ondan böyle oldun sen. Orada anladım ben seni. Hortlak görmüş gibi bembeyazdı yüzün.” Dışarıya titrek bir nefes verdiğinde onun da ağladığını anladım. “Korkma anneciğim. Geçti bitti hepsi. O adamın girdiği cehennem çukurundan sana ulaşmasına izin verme. Bak, zor günlerdi ama bitti. Ben sana kavuştum. Sen karına kavuştun. Şurada birkaç ay sonra kendi evladını alacaksın kucağına. Yapma anneciğim. Kendini harap etme, tamam mı?”

Yüzümü geri çekip akan gözyaşlarımı sildi. “Yürüyebilecek misin annem?”

“Yürürüm,” dedikten sonra burnumu çektim. Meltem elinde benim montumla içeri girdiğinde yumruklarımı yatağa bastırıp ayaklandım. Bana yaklaşıp arkama geçti ve montumu giymeme yardımcı oldu. Hareketleri telaşlıydı. Açık mavileri titriyordu. Beni hiç hasta görmemişti ve basit bir grip olsa dahi onun korktuğunu görebiliyordum.

Göz göze geldiğimizde, “Endişelenme,” dedim.

“Sen bana kafa yoracağına bir an önce iyileşmene bak. Senin için hep endişeleneceğim çünkü. Buna engel olamazsın.”

Buna sesimi çıkaramazdım. Söz konusu o olunca ben de hep endişelenecektim.

Annem koluma girdiğinde beraber kapıdan çıktık ve onun arabasına ilerledik. Meltem ve annem öne otururken ben arka koltuğa geçtim. Bu esnada Meltem’in elinde kendi telefonumun ekranını görebiliyordum. Klinikteki asistanıma yarın işe gelemeyeceğimi haber veren bir mesaj atıyordu. Ona karşı çıkmadım. Bir gün evde istirahat etmem karımı rahatlatacaksa bunu seve seve yapardım.

En yakın hastanenin aciline geldik. Meltem elini kapıya uzattığında, “Sen gelme,” dedim. Omzunun üstünden bana baktı. “Acil orası, bir sürü hasta var. Hamilesin.”

Konuşurken boğazım acıyordu ancak karımı hastalarla dolu bir acilin kapısından sokmamak her şeyden önemliydi.

Meltem’in güzel çehresi çatıldı. “Gelmeyip ne yapacağım?”

“Burada oturup bekle.” Anneme kısa bir bakış attım. “İşimiz uzarsa sen Meltem’in yanına dön, ben kendim hallederim.”

“Hayır ya,” dedi Meltem itiraz ederek. “Ne yapacağım burada oturup? Ben de gelmek istiyorum.”

Yorgun bir nefes verdiğimde annem araya girdi. “Kızım, sen Rüzgar’ın dediğini yap. Acile gelmene gerek yok. Doğru söylüyor çocuk. Bir sürü öksüren, tıksıran olacak. Burada oturup bekle.” Başını bu kez bana çevirdi. “İşimiz uzarsa buraya dönüp Meltem’i kontrol edebilirim ama Meltem arabada bekleyebilir.”

“Gece vakti. Soğuk. O hamile.”

Annem yüzüme gülmek istermiş gibi baktı ki daha keyifli bir ruh halinde olsa kesinlikle gülecekti.

“Hastanenin kantininde oturup bir şeyler içerim o zaman.”

“Ne içeceksin?”

“Bir önemi var mı?”

“Burada neyin nasıl yapıldığını bilmiyoruz. Ya senin midene kötü gelirse?”

“Bir çay içmek ne kadar zarar verebilir bana?”

“Demini istediğin gibi ayarlayamayabilirler.”

“Kahve içerim.”

“Kafein. Acı. Miden yanabilir.”

“Su?”

“Plastik şişe,” deyip burun kıvırdım. Meltem’in burun delikleri sinirle genişledi.

“Çocuklar!” Annemin yüksek çıkan sesiyle ikimizin de bakışları ona döndü. “Rüzgar, şimdi seninle acile gidiyoruz. Meltem kızım da isterse arabada bekler, isterse kantine gidip bekler. Kantine giderse de ne yiyip içeceğini o zaten bilir.”

Suspus kesildik. İkimizden de ses namına tek bir mırıltı dahi çıkmıyordu. Azarlar gibi konuşmuştu ve bizden ses çıkmadıkça yüzündeki kızgınlık gittikçe büyüyordu. Hep alıştığımız gibi kafamızı eğip üzgün görünmenin bu kez faydası yoktu. Bizden cevap bekliyordu. Vermediğimizde içine bezgin bir nefes çekti.

“Anlaşıldı mı?” diye sordu tane tane. Meltem’le birbirimize baktıktan sonra bir ağızdan cevapladık.

“Anlaşıldı.”

20. BÖLÜM

Duman - Dibine Kadar

Her bir rafını özenle sildiğim dolabın kapağını açarken günler önce bebeğimiz için aldığımız kıyafetleri yine aynı özenle dolabın içine yerleştirdim. Yıkamış, küçük kumaşları yüzümdeki kocaman tebessümle ütülemişim. Katladığım zıbınları yerleştirirken kumaşını okşamadan yapamıyordum. Dolaba yerleştirdiğim kıyafetler arttıkça mutluluğum da bir o kadar artıyordu.

Aldığımız gibi yıkadığım bu kıyafetleri Rüzgar'ın soğuk algınlığı nedeniyle yerleştirme fırsatını ancak bulmuştum. Acile gittiğimiz günden sonra ateşi düşmüştü. Birkaç gündür dinleniyordu ve bugün tamamen eski gücüne kavuşmuştu.

Handan anne bu süreçte hep bizimle kalmıştı. Aynı şekilde kızımız doğduğunda da iki hafta kadar bizimle kalacaktı. Bunu ondan ben istemiştim. Çünkü kendisi kalmak istese de bizi rahatsız etmek istemediğinden bunu teklif edemeyecekti. Yeni doğan bir bebek konusunda bir faydası olmayacağını düşünüyordu. Tecrübesi yoktu. Kendi bebeğini büyütememişti ancak birkaç gündür evimizdeki varlığı ikimizi de öyle toparlamıştı ki buna deli gibi ihtiyaç duyduğumuzu anlamıştık. Buraya Rüzgar hasta olduğu için gelmişti ama benimle de çok ilgilenmişti.

Yeni doğan bir bebekle mücadele edebilmek için bizimle ilgilenen birinin evde olması şarttı.

Kızımızın kıyafetlerini dolabına yerleştirdikten sonra geri çekilip bu görüntüyü izledim. Renk renk kıyafetleri vardı. Çocukken hiç sahip olamadığım dolabı kızım için kurmuştum. Benim renkli kıyafetlerimde bile bir solukluk olurdu ama kızımın kıyafetleri capcanlıydı. Onunla ilgili her şey rengarenkti. Üstelik daha renkleri bile bilmiyordu.

Odasını bebek mavisine boyamış, bir duvarını ise duvar kâğıdıyla kaplamıştık. Rüzgar'la ellerimize boya sürüp beşiğinin olduğu duvara el izimizi bırakmıştık. Böylece her zaman yanında olabilecektik.

Daha şimdiden bizim sahip olduğumuzdan fazla oyuncacı vardı. Rüzgar'ın bana aldığı bebeği ve benim ona aldığım uzaktan kumandalı arabayı da o oyuncakların arasına koymuştuk. Benim bu yaşında bayıldığım bir oyuncak mutfacı dahi vardı. İçimden bir ses o mutfakla benim daha çok oynayacağımı söylüyordu.

Onu burada emzirebilmem için köşede bulunan tekli koltuğa geçip oturdum. Kızımızın odası hazır olduğundan beri onun doğmasını beklerken yazdığım defteri burada yazmaya özen gösteriyordum. Sanki burada daha çok hissedebiliyordum onu. Elimi karnıma koyup okşadım ve defterimle kalemimi aldım.

Güzel kızım.

Evet, hâlâ bir adın yok. Annen son birkaç gündür çok yoğundu. Sakın korkma kızım ama baban biraz hastalandı. Şimdi oldukça iyi. Babaannen ona çok iyi baktı. Ben de babana çok iyi baktım demek isterdim ama beni yanına yaklaştırmadı. Hatırlat da sen büyüyünce ona bu yüzden trip atalım.

Şu an bilmiyorsun, doğup büyüdükten sonra öğreneceksin. Her şerde bir hayır vardır, diye bir söz var. Bunu deneyimleyeceğinden eminim. Bu cümleyi deneyimlemeyen bir insan evladının olmadığını düşünüyorum.

Babanın hasta olması şüphesiz ki kötü bir şeydi ancak bu süreçte babaannenle o kadar yakınlaştı ki resmen sebep oldu. Onlar adına çok mutluyum. Baban nihayet sonuna dek hak ettiği anne sevgisini gördüğü için çok mutluyum kızım.

Sana isim düşünemediğim için de özür dilerim ama bunun bir önemi yok. Çünkü sen bu satırları okuyabilecek yaşa geldiğinde çoktan bir ismin olmuş olacak.

Olacak, değil mi?

Olması için elimden geleni yapacağım. Hatta tam şimdi kalkıp sana isim bulurken bana fikir vermesi için erde ne kadar kitap varsa karıştıracam.

Seni seviyorum kızım. İkimiz de seni çok seviyoruz ve sabırsızlıkla seninle tanışacağımız anı bekliyoruz.

Kısa da olsa bir şeyler yazdıktan sonra gülümseyerek defteri kapattım ve koltuğuma bıraktım. Ayaklanıp kızımızın odasından çıkarken kalbim huzurla doluydu. Bu oda evdeki en sevdiğim yerd. Beni, kalbimi yeniliyordu. Sadece önünden geçmek bile bana çok iyi geliyordu ama artık o odanın sahibine bir isim bulmalıydım.

Oturma odasındaki büyük kitaplığın önüne geldim. “Şimdi gözüm kapalı bir kitap seçeceğim ve içindeki ismi gördüğümde kafamda bir şimşek çakacak.”

Kendimi teskin ettikten sonra gözümü kapatıp bir kitabı elime aldım. Gözlerim hâlâ kapalıyken birkaç sayfa çevirdim. Bu güzel bir isim bulma hikâyesi olacaktı. Aslında bir bakıma da şiirseldi. Heyecanla gözlerimi açıp sayfadaki isme baktım.

Hulusi.

Kızım hareketlendiğinde elimi karnımın üstüne koydum. “Korkma anecığım. Adın Hulusi olmayacak. Gerçi belki de *bu ne biçim yöntem anne* demek için tekmeledin beni. Çok haklısın. İnternette isimlere bakmam ikimiz için de daha kolay olacak, değil mi?”

Aldığım kitabı yerine bıraktığımda gözüm alt raftaki kutuya takıldı. Eğilip kutunun kapağını açtım. Rüzgar’ın malzemelerinin içinde bulunduğu kutuydu bu, biliyordum. Daha önce de açmış, içinde seneler önce onun için yaptığım rüzgârgülünü bulmuştum. Rüzgârgülü hâlâ oradaydı ancak şu an bu kutunun içinde dikkatimi çeken bambaşka bir şey vardı.

Yeşil bir defter.

İlk gördüğümde kutunun içindeki diğer okul malzemeleri gibi bunun da öyle bir şey olduğunu sanmıştım ancak Rüzgar askerdeyken Can’ın söylediğine göre bu defteri okul için kullanmıyordu. Rüzgar için kişiseldi. Belki de günlük tutuyordu. Bilemezdim.

Defteri elime alarak ayağa kalktım ve mutfığa doğru ilerledim. Rüzgar tarafından mutfaktan men edilmişim. Bugün akşam yemeğini kendi

elleriyle hazırlamak konusunda çok ısrarcı davranmıştı ve ben de ona uy-muştum. Rüzgar mutfakta yiyeceğimiz yemeği hazırlarken, ben de kızımıza aldığımız kıyafetleri yerleştirmiştım.

Mutfak kapısından içeriye girdiğimde Rüzgar'ın kesme tahtasında uğ-raştığını gördüm. Önündeki malzemelere bakılırsa salatayı hazırlıyordu. Beni fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Bıçağı kesme tahtasına bırakırken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

“Birkaç dakikaya her şey hazır olur. Çok mu acıktın?”

“Hayır, ondan gelmedim ama her ne pişirdiysen çok güzel kokuyor. Eline sağlık.”

Ellerini yıkayıp mutfaktaki havluyla kurularken neden geldiğimi sorar-casına göz kırptı. Elimdeki defteri gösterdim.

“Defterini buldum. Can'ın söylediğine göre üniversite zamanında da kullanıyormuşsun bunu ama dersler için değilmiş. Günlük gibi bir şey mi? Merak ettim.”

“Günlük sayılır mı emin değilim,” dedi dalgınca.

“İçine bakabilir miyim?”

“Bakabilirsin.” Bu cevabı hızlıca vermiş olsa da yüzü kendinden o ka-dar emin durmuyordu. Onu denemek için gözlerine bakarak ilk sayfayı açtım. Fikrini değiştirmesini bekledim. Kendinden emin görünmemesinin sebebinin benim bu defterde yazılanları okumamla ilgisi yoktu. Defterde yazanlarla ilgili bir huzursuzluk hissediyordu.

Bakışlarımı deftere eğerek açtığım sayfaya baktım.

En üstte 2007 yazıyordu. Bir altına ise *şubat* yazmıştı. Sonrasında ise haber başlıkları olduğundan emin olduğum kelimeler alt alta sıralanmıştı. Sayfayı çevirdim. Sene değişti ancak defteri kullanım şekli değişmedi. Sene, ay ve haber başlıkları...

Yüzlercesini okudum. Hepsi kayıp çocuklarla ilgili haber başlıklarıydı. Ve biliyordum, hepsini benim için okumuştı. Her sene düzenli olarak yap-mıştı bunu. Muhtemelen bu deftere de okuduğu haberleri bir daha okuyup vakit kaybetmemek için not almıştı.

Sayfayı çevirmeye devam ettim. Bu kez *Meltem Toprak* adındaki kadın-ların kullanıcı isimleri çıktı karşıma. Sosyal medyadan ben olduğumu dü-şündüğü kadınlara mesaj attığını söylemişti. Bunu da not almıştı çünkü olur da sonradan bir hesap açarsam önceden konuştuklarıyla vakit kaybet-mek istememiş olduğunu düşünüyordum.

Sayfayı yine çevirdim. Karşıma altı yaşlarındaki bir çocuğun çizimi çıktı. Emin konuşuyordum çünkü çizimdeki kız çocuğunun ben olduğumu biliyordum. Başımı kısa bir an için kaldırıp Rüzgar'a baktım.

Elini tezgâha yaslamış bir şekilde gözlerini defterden ayırmıyordu. Çizime baktığında hafifçe yutkundu.

“Sen mi çizdin?” diye sorduğumda gözleri gözlerimi buldu ve kafasını iki yana salladı. “Bu konularda çok yetenekli bir sınıf arkadaşım vardı. Seni hatırladığım kadarıyla anlattım ona, o şekilde...”

Sonlara doğru sessizleşti ve dudaklarını birbirine bastırdı. Yeniden sayfayı çevirdim. Bu kez karşıma çıkan başlık, hepsi içinde beni en çok yaralayandı.

Ölüm ilanları.

Son sayfalar ölüm ilanlarıyla doluydu çünkü çevirdiğim onca sayfada hep beni bulma umudu vardı. En ufak bir bilgi edinmek için sayısız haber okumuş, hepsini not etmişti. Eski yıllar hakkında yeni çıkan haberleri de okumuştum. Aynı ada ve soyada sahip olduğum kadınlarla konuşmuştu. Ve en sonunda hiçbir şey öğrenemediği için vefat ettiğimi düşünmüş, beni bir de ölüm ilanlarında aramıştı.

“Rüzgar...” dedim titrek bir fısıltıyla. Defteri tezgâhın üstüne bıraktım ve kollarımı açarak ona doğru yürüdüm. Ona sımsıkı bir şekilde sarıldığımda başını boynuma gömdü.

“Son ana kadar direndim, biliyor musun?” Kokumu içine çekti. “Hep yaşadığın umuduna tutundum. Öldüğünü düşünmek dahi istemedim. Adını ölüm ilanlarında aradığım gün yanlışlıkla gerçek doğum günümü kutladın. Tam da ben inancımı yitirmişken...”

Gözlerim sulanırken geri çekilip yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. “Tam da ben inancımı yitirmişken,” diyerek son sözlerini tekrar ettim. “Yetimhaneye benim için numaranı bıraktığını öğrenmiştim.”

“Sensizlikte dibi gördükten sonra şu an karşımda, karnında bebeğimizle dikilmenin benim için ne kadar büyük bir hediye olduğunu bilemezsin.”

“Bilirim,” dedim burukça tebessüm ederek. “Çünkü sensizlikte dibi gördükten sonra şu an karşımdasın ve karnımda ikimizden bir parça taşıyorum.”

Başını hafifçe sağa eğerek bana içli bir bakış attı. “Seninle bir şey konuşmalıyım,” dedi saniyeler sonra. “Bu benimle ilgili. Ve annemle. Nasıl birdenbire onunla bağ kurmaya başladığımı merak ettiğini biliyorum ama bir kez olsun sormadın çünkü benim gelip sana anlatmamı bekledin.”

Başımı usulca salladım. “Annenin seninle konuştuğunu ve sana bir şeyleri açıkladığını biliyorum.”

“Neden terk edildiğimi...” diyerek üstü kapalı sözlerime açıklık getirdi. Ardından beni ellerimden tutarak mutfak masasına götürdü ve ikimiz de oturduktan sonra gözlerimin içine baktı.

“Annemin kliniğe geldiğinde söylediklerini hatırlıyor musun? Beni terk etmek zorunda kaldığını, aksi takdirde öleceğimi söylemişti. Ben de ona inanmamıştım çünkü böyle bir şey söz konusu olsaydı ona sorduğum ilk anda anlatabileceğini düşünmüştüm.”

Ses çıkarmadan, yalnızca kafamı sallayarak onu onayladım. Şu anda Rüzgar’ı bölmek istemiyordum çünkü anlatmaya yaklaştığı şey her neyse, onu içinden çıkarmaya can atıyor gibi görünüyordu.

“Olay gerçekten de böyleymiş. Gerçekten de canım tehlikedeymiş ve annem bunu bana anlatamamış çünkü-” Boğazı temizlendiğinde sözlerine devam edemedi. “Çünkü...” dedi tekrardan. Bir elini gözlerinin üstüne kapattı. Diğer elini ellerimin arasına alıp hafifçe sıktım.

Kafasını yana doğru çevirirken dile getirmekte zorlandığı gerçeği bir çırpıda ağzından çıkardı.

“Çünkü beni öldürmek isteyen kişi babammış.”

“Ne?” Duyduklarımın ne kadar ağır olduğunu dahi sindiremeden, yan yana geldiğine inanmadığım kelimelere verdiğim ilk tepkiydi.

Babası onu öldürmek istemiş.

Rüzgar, yetimhaneye bırakılmasa babası onu öldürecekti.

Kafamın içinde Rüzgar’ın kurduğu cümlelerin yüzlerce farklı kombinasyonunu kuruyor ve her seferinde aynı şeyi anlatan bu farklı cümlelere aynı derecede şaşıryordum. Aklım almıyordu. Aklım gerçekten de almıyordu. İnsan nasıl kıyardı kendinden bir cana?

Nasılını dibine kadar görmüş biri olarak bu, her seferinde kabullenemediğim ve hiçbir zaman da kabullenemeyeceğim bir gerçek olarak kalacaktı.

“Annem bu yüzden terk etmiş beni,” diyerek devam etti sözlerine Rüzgar. Eline ellerimle sıkı sıkı sarılıp tamamen ona odaklanmaya ve bu esnada da ağlamamaya çalıştım. “Ahmet Yıldırım... normal bir adam değilmiş. Annemin onu aldattığına ve bu şekilde bana hamile kaldığına inandırmış kendini. Sekiz sene hiç çocukları olmamış çünkü. Bu yüzden doğduğum gün beni öldüreceğini söylemiş. Ve annem de benim yaşamam için...”

Sesi gittikçe kısılırken tek nefeste sıraladığı tüm gerçekleri sindirmek için birkaç saniyeye ihtiyaç duydum. Yüreğim yanıyordu. Rüzgar’ın onu

çok seven annesiyle büyüme hakkını elinden alan babasından nefret ediyordum. Aldatıldığı konusunda haklı değildi ancak olsaydı bile bunun acısını masum bir bebekten çıkarmaya çalışacağı için Ahmet Yıldırım'dan ölesiye nefret ediyordum.

Aklıma Handan annenin evine gittiğimiz gün, garajda Rüzgar'ın amcasıyla karşılaştığımız an geldiğinde bir aydınlanma yaşadım. Rüzgar'ın o donup kalmış tepkisi, beni arkasına çekişi, sayıklamaları... Şimdi her parça yerine oturmuştu. Rüzgar o an *korkmuştu*. Çünkü karşısında amcasını değil, onu öldürmek isteyen babası Ahmet Yıldırım'ı görmüştü.

"Sen o yüzden o gün garajda hayalet görmüş gibiydin," dedim mırıldanarak. Rüzgar usulca başını salladı ve içim onun için ezildi.

"Ona o kadar çok benziyor ki. Ben, ona o kadar çok benziyorum ki... amcamı karşımda gördükten sonra o gece rüyamda en büyük korkumla çıktı karşıma. Kızımıza..."

Sustu. Anlatamadığı onca sözün boğazına dizildiğini gördüm. Yaşadığı şok, o acı... maalesef ki aşına olduğum bir şeydi. Annemden ve babamdan sık sık gebermemi istediklerini duymuştum. Gerçekten kastedip etmediklerini bilmeden, sadece bunu duymanın ağırlığı dahi yaşadığım hayat boyunca yüreğime çökmüştü.

Rüzgar'ın asla anlamasını istemediğim hislerdi bunlar. Çünkü sevilme ve nefret edilmek aynı şey değildi.

Bu yüzden ona sıkıca sarıldım. Sevgimi tüm hücrelerinde hissedebilmesi ve rahatça ağlayabilmesi için. Ensesindeki saçları okşayıp kokusunu içime çektim.

"Keşke senin için bir şeyleri değiştirebilecek gücüm olsaydı," dedim bunu gerçekten de istediğimi belli eden bir tonda. "Keşke gücüm yetseydi sana. Tüm acılardan saklasaydım seni."

"Sen benim için çok şeyi değiştirdin." Saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. "Öğrendiğim gün, seni gördüğümde aklıma ilk gelen de buydu. Tüm bunlar olmasa, o yetimhaneye yolum düşmese seninle hiç tanışmayabilirdik. Ben... seni her şeye tercih ederim. Çünkü sen benim için her şeydin."

Geriye çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. "İlk öğrendiğimde çok sarsıldım ama bunca zorluğa değer miydi diye soruyorum kendime. Değerdi."

Omuzlarını silkip gülümsemeye çalıştı. "Ucunda sen varsan her türlü süne değer."

Dudaklarım titredi sözleri karşısında. Uzanıp dudağının kenarına bir öpücük bıraktım. “Ne zaman öğrendin?” diye sorduğumda bir yandan da zihnimde geriye gidiyor, Rüzgar’ın sarsıldığı zaman dilimini hatırlamaya çalışıyordum.

“O gün,” dedi Rüzgar. Sesi öyle değişik çıkıyordu ki kaşlarım çatıldı. “Yerime gömülen bebeğin mezarını ziyaret ettiğim gün, o bebeğin annesi anlattı bana.”

O gün.

Rüzgar’ın, onun için açılmış mezarını ziyaret ettiğinden dolayı moralinin bozuk olduğu ve benim de biraz neşelenmesi için tatil hediyemi vermeye karar verdiğim gündü. Sonrasında yaşanan büyük yanlış anlaşılma yüzünden ikimizin de parçalara ayrıldığı gündü.

O gün mü öğrenmişti babasının kendisini öldürmek istediğini?

Yaşadığım farkındalıkla, “Rüzgar...” dedim fısıldayarak. Gözlerim yaşlarla doldu taşı. “Neden bana daha önce söylemedin bunu? Neden...”

“Bir açıklama bekledin, biliyorum. Ve o an anlatsam sana öğrendiklerimi, sen beni anlardın. Affederdin. Seni her kırdığımda yaptığın gibi. Ama niye anlayacaktın ki beni, Meltem? Yaptığım eşekliğin anlaşılır bir yanı mı vardı?”

Kafasını iki yana salladı. “Sen belki o an bana hamile olduğunu söylemeye çalışmıyordun ama ben hamile olduğunu düşünerek bağırdım sana. Hamile olduğunu düşünerek suçladım. Bir adam, hiçbir koşul altında hamile karısına bağırmmamalı. Ne olursa olsun. Yaşadıklarımı, kabahatimin özrü olarak sunamazdım çünkü haklısın, sana güvenmeliydim. Bir çocuğun hayatı söz konusuysen senin asla benim fikrimi sormadan bunu yapmaya çağını bilmeliydim.”

Ellerini gözlerine kapattı. Babasının kendisini öldürmek istediğinden bahsederken bu kadar zorlanmamıştı ama konu kalbimi kırdığı ana gelince kelimeler zorlukla dökülüyordu dudaklarından.

“Anlatamadım. Bebeğimizin sağlığı için üzülmemen gerekiyordu. Beni bu sebeple affetmeni de istemedim çünkü affederdin. Hemen, o anda affederdin sen beni. Ama ben hiç hak etmediğin şeyler söyledim sana. Ve sen o kadar çok üzüldün ki biz neredeyse bebeğimizi kaybediyorduk.”

Ellerini gözlerinden çekip yaşlarla dolu koyu kahverengilerini gözlerime dikti. “Sen affettin ama ben affedemiyorum kendimi. Kızımız şimdi bizimle ama ya onu kaybetseydik? Benim yüzümden ona bir şey olabilirdi. O zaman da affedebilir miydin beni?”

“Affederdim,” dedim güçlü çıkarmaya çalıştığım sesimle. İçten içe titriyordum. Kalbim titriyordu. Dudaklarım titriyordu. Gözlerim yaşları akıtmak için adeta yalvarıyordu ama direndim. “Affederdim seni. Çünkü böyle olmasını istemediğini bilirdim. Seni suçlamazdım. Rüzgar... ben de kendimi suçluyorum. O eve geri döndüğüm için çok üzdüm kendimi. Kendime yaşattıklarım yüzünden-”

“Hamile olduğunu bilmiyordun,” diyerek kesti sözlerimi.

Ellerine sıkı sıkıya tutundum. “Kızımız bizi bırakmadı,” dedim. Bir elini karnıma koyup bastırdım. “Ama bıraksaydı... ben yine seni affederdim. Olanların hiçbirini senin suçun olarak görmezdim. Ben sana ikinci şansı bebeğimiz olacak diye vermedim. Kendim için yaptım bunu. Seni çok sevdiğim için. Sensiz kaybolduğum için. Sen de daha fazla kahretme kendini. Onu çok seviyorsun ve çok da iyi bir baba olacaksın.”

“Utaniyorum,” dedi. Gözlerinden akan bir yaş dudaklarından içeriye sızarken sözlerine yanağını sertçe silerek devam etti. “Büyüyüp onu öğrendiğim ilk an ne tepki verdiğimi merak ettiğinde ne diyeceğim ben kızıma? Nasıl bakacağım yüzüne?”

Bunu o kadar fazla kafaya takıyordu ki dile getirdikten sonra yutkuna-
madı. Gözlerimi silip, “Rüzgar?” dedim. Gözlerini bana çevirdi.

“Hamileyim.”

Başta ne yapmaya çalıştığımı anlamadı. Kaşları hafifçe çatılırken durumu kavraması birkaç saniyesini aldı. Gözlerini yumdu, başı öne düşerken gözyaşlarının arasında güldüğünü gördüm. Öne uzanıp elini belime attı ve beni kendine çekerek bacaklarının üstüne oturttu.

“Seni çok seviyorum,” dedi kısık bir tonda. Ancak bu gerçek kalbimin her bir odacığına yankılandı.

“Ben de seni çok seviyorum,” dedim ve dudağına kısa bir öpücük bırakıp geri çekildim. “Bak işte, nur topu gibi bir tepkimiz oldu.” Elimi saçlarının arasına daldırdım ve başını göğsüne çektim.

“Ömrüm boyunca bana verdiğin güzellikleri hak etmek için çabala-
yacağım.”

“Bunu duymak çok güzel ama bu güzelliği sana ben vermedim,” dedikten sonra elimi karnımın üstüne koydum. “Kızımız hayatımızın ortasına bomba gibi düşerek güzelliğiyle bizi mest etmeyi tercih etti.”

Rüzgar da elini elimin üstüne koydu. İkimizin de en karanlık anıydı kızımızın bize sürpriz yaptığı an. Ben yıllarca uğradığım psikolojik ve fiziksel şiddetle karşı karşıya kaldığım bir anda sıkıca sarılmıştım ona. Varlığının

beni bıraktığını düşündüğüm o birkaç saniye, ömrümün en uzun saniyeleri ve sonrasında onun hâlâ benimle olduğunu bilmek de yaşadığım en güzel aydınlanmaydı.

Rüzgar ise yalnız geçirdiği ve birilerine bağlanmaktan ölesiye korktuğu bir hayat yaşamamanın getirdiği düşünceyle hiçbir zaman baba olmak istemediğini söylemişti. Altında yine birine bağlanma korkusu yatıyordu. Bebeğimiz, ikimizin de koşulsuz şartsız bağlanacağı kişiydi ve ikimizin de beklemediği anda ortaya çıkmış, bize korkuların en kötüsünü yaşatarak hayatımızı etkileyen bu korkuları önemsiz kılmıştı.

Çünkü ikimiz için de hiçbir şey bebeğimizin sağlığından önemli değildi ve hiçbir şey onu kaybetmekten daha acı değildi.

Varlığı, sadece ikimizin olduğu bu küçük dünyamıza doğmuş ve orayı aydınlatırken kalplerimizi de ısıtmıştı. Tıpkı bir...

“Güneş!” dedim bir anda.

Rüzgar, kafasını kaldırıp gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Güneş,” diye tekrarladım. “Kızımızın ismi.”

“Güneş,” dedi yavaşça. Ağzını bu kelimeye alıştırmaya çalışıyordu.

“Evet, Güneş. İkimizin de en karanlık gününde ortaya çıkmadı mı?” Durdukça aklıma yeni detaylar geliyordu. “Sen çocukken beni güneşe benettiğini söylemiştin!”

“Bana anlattığın masalda da bulut, güneşini arıyordu.”

“Evet. İnanmıyorum. Bunca zamandır kızımız için en mükemmel isim burnumuzun dibindeymiş meğer. Güneş!”

“Zamansız bir isim istediğini söylememiş miydin?”

“Bana göre Güneş de gayet zamansız. Hem çok uygun bir isim değil mi? Beğendin mi?”

Kızımız o anda karnımı tekmeledi. İkimiz de bunu hissettik. “Küçük-hanım beğendi ismini,” dedi Rüzgar. Eğilip karnımı öptü. “Güneş...” diye fısıldadı ona. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı. “Çok sevdim.”

“Ben de öyle,” dedim gülümseyerek. Kafamın içinde kızımızın ismi yankılanıp duruyordu.

Güneş Ataoğlu.

Seni büyük bir merakla ve bolca heyecanla bekliyoruz, güzel kızım. Güneş'im.

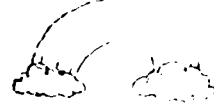
Bizim Güneş'imiz.

21. BÖLÜM

Christina Perri - Arms

Bekliyordum.

Bir şeyi bekliyordum. Dakikaların geçmesini, diğer güne atlamayı bekliyordum. Beklediğim güne ulaşmış mıydım? Bilmiyordum. Beklerken uyuyakalmıştım ve gözlerimi açıp saate bakmak bana çok zor geliyordu. Gözlerim bir türlü açılmıyordu. Sıcacık evimin oturma odasındaki koltukta sızıp kalmıştım.

Üstüme örtülen bir battaniyeyle olduğum yerde kedi gibi gerinirken gözlerimi araladım. Rüzgar'ın sıcacık bakan koyu kahveleriydi beni karşılayan. Uyandığım anda gördüğüm ilk şey Rüzgar olmasına rağmen bu duygunun güzelliğine bir türlü doyamıyordum.

Gülümsedim. O da gülümsedi.

“Uyu sen, ben seni içeriye taşıyım.”

Uyku mahmurluğuyla bulanık zihnim biraz olsun açıldığı anda hızla yerimde doğruldum. “Saat kaç?” diye sordum Rüzgar'a, bir yandan da telefonumu arıyordum.

Rüzgar bana cevap veremedi telefonumun ekranını açıp baktım.

Henüz gece yarısını geçmemişti. En son saate baktığımda on beş dakika kaldığını hatırlıyordum. Şimdiyse sadece iki dakika kalmıştı. Rahat bir nefes vererek telefonumu bıraktım. Sadece birkaç dakikalığına sızıp kalmıştım. Öyle tatlı bir uykuydu ki sanki birkaç dakika değil de en az yarım saat sürmüş gibiydi. Ama neyse ki gece yarısı olmadan uyanmıştım.

Çünkü iki dakika sonra Rüzgar'ın doğum günüydü.

Kollarımı boynuna dolayıp kucağına çıktığımda elini belime yerleştirdi. “İyi ki doğdun,” dedim boynunun kenarını öperken.

“Henüz doğum günüm değil.”

“Zaten ben de doğum gününü kutlamadım, *iyi ki doğdun* dedim.”

Onun benim doğum günümde bana söylediklerini kendisine iade ettiğimde güldü. “Yedi aydır bu anı da bekliyordun herhalde,” dedi.

“Herhalde,” diyerek karşılık verdim. Gözlerimi telefonumdaki saate çevirdiğim anda 23.59, yerini 00.00’a; dokuz şubat da yerini on şubata bıraktı.

“Doğum günün kutlu olsun, Rüzgar.” Kollarımı boynuna sıkıca sararken alnımı alnına yasladım. “Seni seviyorum,” dedim ve sözlü bir karşılık beklemeden öptüm onu. Kelimelerle söylemesine müsaade etmediğim sevgiyi beni öperek gösterdi. Birbirimizin dudaklarında soluk soluğa kalana dek ayrılmadık.

Geri çekildiğimizde yüzündeki diğer noktaları öptüm bu kez. Bir türlü doyamıyordum ama artık hediyesini vermem gerektiği için onu öpmeye ara vermek zorundaydım. Kucağından kalkıp elini tuttum ve yukarı doğru hafifçe çekiştirerek kalkmasını sağladım. “Hadi,” dedim heyecanlı bir ses tonuyla. Heyecanım adımlarıma da yansdı, hızlı bir şekilde merdivenlere yürümeye başladım. “Sana hediyeni vereceğim.”

“Olur,” dediğinde sesi kulağa bir farklı geliyordu. Merdivenlerin birkaç basamağını çıkmıştım ki bu farklılık aklıma takıldığından Rüzgar’a bir bakış attım. Onu kalçamı süzerken yakaladığımda gözlerimi abartılı bir şekilde devirip, “Öyle bir şey değil!” diyerek ufak bir sitem ettim.

Bozuntuya vermeden adımlarımı takip etti. Beraber kızımızın odasına girdik. Hediyeleri buraya saklamıştım. Rüzgar’ı odanın ortasına getirip omuzlarını sıkıca kavradım ve kafamı kaldırıp koyu kahvelerinin içine baktım. “Gözlerini ben açmanı söyleyene kadar kapalı tut, tamam mı?”

Hiç sorgulamadan kabul etti. Gözlerini kapatıp ellerini önünde birleştirdiğinde uyuyup kalmasam süsleyeceğim odayı, ayırdığım süslerle donatmaya başladım. Pastasını yarın gün içinde yapacaktım ve beraber Handan anneye geçip orada Can ve Buse’yle kutlayacaktık.

Rüzgar’ın birileriyle beraber kutlayacağı ilk doğum günü olacaktı.

Can yıllardır Rüzgar’ın doğum gününü kimlikteki tarih olarak bildiğinden gerçek doğum gününü öğrendiğinde epey trip atmıştı. Ancak sonrasında bu olay, Rüzgar’ın Can’a kendisine hediye almasına izin vermesiyle tatlıya bağlanmıştı.

Senelerdir hiçbir hediye kabul etmemesinin sebebi, o hediyeyi veren insan hayatından çıkacak olursa hediyeye baktıkça acı çekeceğini düşünmesindendi. Ona bir rüzgârgülü vermişim ve hayatında olmadığım on

beş yıl boyunca bu, Rüzgar'a acı çektirmişti. Bunu Can'a da anlattığında halihazırda fazlasıyla yufka yürekli olan Can, Rüzgar'a kıyamamıştı ve ona hediye almak için de iznini kaptığından gelecek olan doğum günü için çok heveslenmişti.

Handan anne ise oğluna dünyaları vermek istiyordu. Bana sunduğu uçuk hediye fikirlerini ağzım açık dinlemiş, bir kez daha Yıldırım ailesinin zenginliği hakkında fikir sahibi olmuşum. Rüzgar'ın annesiyle arası iyiydi. Artık ona *anne* diyordu ve yakın zamanda Rüzgar'ın varlığını tüm çevresine duyurmak istiyordu.

Rüzgar, aylardır içinde tuttuğu gerçeği benimle paylaştıktan sonra o gün hakkında uzun uzadıya konuşmuş, bir karara varmıştık. O gün partikleri gördüğünde kafayı yiyen ve beni bilerek hamile kalmakla suçlayan kişi Rüzgar değildi. Ertesi gün yüzüğü masaya bırakıp boşanmak istediğini söyleyen kişi de ben değildim. O gün biz, biz değildik. Yaralarımız ve korkularımız konuşmuştu.

Babası onu öldüreceği için yetimhaneye bırakıldığını ve üstüne baba olacağını öğrenen Rüzgar'ın, babası gibi olma korkusu konuşmuştu. Babamı elinde tutmak için bilerek bana hamile kalan annem yüzünden yaralanan ruhum vermişti boşanma kararını. Yaralarımızla birbirimizi daha çok yaralamış, korkularımızla birbirimizin ödünü koparmıştık. Ve tam o anda kızımız hayatımıza *güneş* gibi doğmuş, bizi en korkunç anımızda yakamızdan tutarak silmişti.

Onun için en iyisi olmaya çabalıyorduk. Rüzgar düzenli olarak terapiye gidiyordu. Ben durumumdan dolayı başta internet üstünden seanslarla başlamıştım ancak artık daha iyi olduğumdan yüz yüze seanslarla devam ediyordum. Etkisini görmediğimi söyleyemezdim. Belki yaralarımızı tamamen kapatmazdı ancak en azından hayatımıza olan etkisini azaltırdı.

Rüzgar artık daha seyrek kâbus görüyordu. Özellikle bana babasıyla ilgili gerçeği anlattıktan sonra onu uykusunda izlediğim birkaç sefer vardı. Eskiden uykusunda hep sıçrayan, bu esnada beni de uyandıran adamın yerine daha huzurla uyuyan bir adam gelmişti.

Ben de korkularımı, acılarımı tüm çıplaklığıyla dile getirmekte artık daha rahattım. Ruhumuzdaki yaraları iyileştirmek konusunda yolumuz uzundu ve bir an için ikimiz de bu adımı hiç atmayacak gibiydik. *Zaten çok yaralıydık, ne kadar iyileşebilirdik ki? Ne faydası vardı?*

Bu düşüncelerle ertelediğimiz tedaviye kızımız için başlamıştık. Beklenmedik bir anda hamile kalmıştım, dünyaya bir çocuk getirecektim ve kendi sorunlarımın ona yansımaya kesinlikle izin veremezdim. İkimiz de bu acılarla yıllarca yaşamamıza rağmen baş etmemiz için gereken motivasyonu kızımız vermişti.

Rüzgar'ın yirmi sekizinci yaşı nasıl geçecekti bilmiyordum ancak yirmi yedinci yaşı kesinlikle dolu dolu geçmişti. Yirmi yedi olduğu gün kim olduğumu öğrenmiş, iki gün sonrasında beni bulmuş ve benimle evlenmişti. Hızlı bir giriş yaptığı yirmi yedisinde aynı zamanda baba olacağını da öğrenmişti. Tüm bu yaşanılanları göz önünde bulundurduğumda bir yılın bu kadar hızlı geçmiş olmasını biraz daha kabullenir olmuştum.

“Evet!” dedim son süsümü de yerleştirerek. Rüzgar'ın karşısına geçip ellerimi onun göğsüne yerleştirdim. “Gözlerini açabilirsin.”

Rüzgar gözlerini açıp beni baştan aşağı süzdü. Herhalde gözlerini kapalı tuttuğu süre boyunca benim kendi üzerimde değişiklikler yapmamı beklemişti. Her ne kadar hediyesinin bu olmayacağını söylemiş olsam da...

Hâlâ giyinik olduğumu fark edince kızımızın odasına baktı bu sefer. Onun için süslediğim ortamı gördüğünde gözlerinin içine kadar yayılan bir gülümsemeyle odayı aydınlattı. Bu, yanında birisiyle beraber geçireceği ilk doğum günü olacaktı. İlk kez biri onun için ortamı süslemişti. Rüzgar, ilk kez *iyi ki doğdun* yazılı bir süse bakıyordu.

“Ne kadar uğraşmışsın böyle.” Başını bana çevirip bir elimi dudaklarına götürdü ve öptü. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi sıra hediyelerinde. Önce kızımızla ortak hediyemizi vermek istiyorum,” diyerek elime bir poşet aldım ve Rüzgar'a uzattım. Rüzgar'ın kaşları merakla havalanırken poşetin içindeki hediyesini açıp baktı.

Baba-kız uyumlu giyinebilmeleri için üstünde aynı baskı olan iki tişört almıştım. Rüzgar, kızımızın tişörtünün ne kadar küçük olduğunu görünce keyifle güldü. “Bayıldım buna. Kendine almadın mı?”

“Hayır, siz baba-kız uyumlu giyinirken beni dışladınız diye gevezelik edebilmek için almadım.”

Söylediklerim onu daha çok güldürdü. Elini belime attı ve beni bir anda kendine çekip dudaklarıma kısa sayılmayacak bir öpücük bıraktı. “Denemek için sabırsızlanıyorum,” dediğinde bebeğimiz karnımda hareketlendi. Yüz ifademin ani değişiminden kızımızın hareket ettiğini anlayan Rüzgar, başını karnıma eğdi.

“Çok güzeller, değil mi kızım? Dünyaya geldiğinde giyeceğiz bunları. Bana ne kadar yakışır bilemem ama sana çok yakışacağı kesin.”

Karnımı okşayıp kızını da öpmeyi ihmal etmedikten sonra ona ikinci hediyesini vermek için diğer poşeti elime aldım. Rüzgar, ince uzun bir şekilde paketlenmiş şeyi hızlıca açtı ve ona aldığım şemsiyeye baktı.

“Açsana şemsiyeni,” dedim. Hiç sorgulamadı, şemsiyenin nasıl bir hediye olduğunu düşündüğüne dair hiçbir şey yoktu yüzünde. Aksine, hevesle şemsiyesini açtı. İkimizin başının üstünde tutarken elimi Rüzgar’ın elinin üstüne koydum.

“Bugün aynı zamanda *Dünya Şemsiye Günü*.”

İronikti. Doğduğu gün, yağmurlu bir gündü ve Rüzgar gök gürültülerinden korkuyordu. Aynı zamanda doğduğu gün yağmurda sığındığımız şemsiyelerin de günüydü. Yine de şemsiyeler, gök gürültüsünün korkutucu sesine etki etmiyordu. Bu yüzden ona aldığım bu şemsiyede ufak bir oynama yapmıştım.

“Sana anlattığım masalda göğün neden gürlediğini hatırlıyor musun?”

“Bulut, güneşini kaybettiği için ağlıyordu,” diye cevapladı beni hemen. Nereye varacağımı merak ediyormuş gibi gözlerini yüzüme dikip sessiz kaldı.

“Bundan sonra senin göğün hiçbir zaman gürlemeyecek, Rüzgar.” Elimi onun elinden kaydırarak şemsiyenin ucuna işlediğim o *güneş* simgesini işaret ettim. “Çünkü Güneş’in hep yanında olacak.”

Gözleri o güneş simgesinde takılı kalırken dudaklarına yayılan buruk tebessümü izledim. Yalnız geçirdiği onca yağmurlu havanın anısı geçiyordu sanki gözlerinden. Kara bulutlar tamamen geriye çekildi. Gözlerinin içindeki hava aydınlandı. Artık hep öyle kalacaktı. Bunu, gözleri tekrardan gözlerimi bulduğunda iyice anladım.

“Sen...” dedi büyülenmiş bir tonda. “Ben sana ne diyeceğimi de bilemiyorum artık.”

Bir şey demesine gerek yoktu. Bana böyle bakmaya devam ettiği sürece hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Artık ben yanında değilken dahi gök gürültülerinin onu rahatsız edemediğini bilmek bana yeterdi. Bir an için bile olsun, onun güzel kalbinde korkunun bulunmasını istemiyordum. İstedğim imkânsızdı, bunun farkındaydım. Çünkü önümüzde korkacağımız çok günler vardı. En başında bir çocuğumuz olacaktı. Hasta olacak, düşüp

kalkacaktı ve biz sürekli onun için korkacaktık. Yine de gücümün yettiği kadarını ortadan kaldıracabilmeyi kendime görev bilirdim.

“Beğendin mi?”

“Beğendim tabii.”

“O zaman yirmi sekizinci yaşı için aldığım hediyelere kısa bir ara veriyoruz çünkü geçen sene vermiş olmam gereken hediye en önce vermeyi unuttum.”

Bu kez eline tutuşturduğum hediye paketlememiştim. Zaten ne olduğunu biliyordu. “Ağustos’ta tatile gidiyoruz,” dedim o hediyesine bakarken. “Kızımız yaklaşık dört aylık olacak o sıralar. Bebekle tatile çıkmak büyük cesaret ister diyorlar ama bence biz bunun da altından kalkarız. O zamana kadar tüm işlerini halletmiş ol ve kendini tamamen karınla kızına teslim et. Anlaşıldı mı?”

Elindeki kartpostala uzun uzun baktı. Tatilde oraya gidecektik. Geçen sefer yine bu şekilde söylemek istemiştim ancak olmamıştı. Bir şekilde bu anı yeniden yaşayarak eskisinin kötü etkilerini unutmak istiyordum.

Rüzgar yutkunup bana baktı. Pişmanlıkla ve minnetle. “Anlaşıldı,” dedi. Gülümsediğinde uzanıp yanağını öptüm.

“Geçen seneki doğum günün bu kez tamamen *kutlu olsun*. Şimdi son hediye geçiyoruz.”

“Evet,” dedikten sonra kollarını belime sardı ve dudaklarıma uzandı. Ellerimi göğsüne yerleştirirken başımı geriye çektim. “Kastettiğim yine o değildi!” dediğimde uslu uslu geri çekildi. “Ona da sıra gelecek,” diye ekleyerek yüzünde çapkın bir sırıtışın oluşmasına neden oldum.

Son hediyesini elime aldığımda kutu içinde olduğu için Rüzgar’ın az çok hediye tahmin edebildiğinin farkındaydım. Kuruyu açtığı anda yanılmadı. İçinde oldukça şık bulduğum ve Rüzgar’ın bileğinde hayal ederken de eridiğim bir saat vardı.

Saati kutusundan çıkarıp anında bileğine taktı. “Teşekkür ederim bitanem,” dedi. Diğer elini belime yerleştirip yanağını öptü.

“Rica ederim. Sana bir rüzgârgülü borcum vardı.”

Söylediklerimi duyduğunda başta hamileliğin getirdiği şapşallıkla yanlış söylediğimi düşünmüş olmalıydı ki takılmadı. Ancak imayla gülümsemeye devam ettiğimi gördüğünde gözlerini kolundaki saate çevirdi ve incelemeye başladı.

“Arkasına bakman lazım,” dedim ona yardımcı olarak. Saati özenle bileğinden çıkarıp arkasını çevirdi ve oraya işlenmiş rüzgârgülünü gördü. Ve altındaki yazıyı...

Rüzgâr nereye eserse, rüzgârgülünün yönü de orasıdır. Yönümü kaybettiğim o günde bile Rüzgar’a doğru gitmiştim. Uzun yıllar birbirimizin hayatında olmayışımız belki de hep aynı yöne gittiğimiz içindi. Yetişememiştim ona, varlığı hep benimle olsa da yolumu kaybetmiştim.

Ve pes ettiğim, zıt yöne gittiğim o gün tekrar yolumu aydınlatmıştı. Bundan sonra yönüm hep onun yönüydü. O nereye esmek isterse beraber esecektik. Rüzgar, benim pusulamdı.

O yazıya uzun uzun baktı. Aklından geçenleri dile getirmedi ancak gözleri yaşlarla doluydu. Saati özenle kutusuna bıraktı, arkasını biraz daha görmek istemişti belki de. Bilmiyordum. Ters koymuştu. Yavaş adımlarla kızımızın odasındaki komodinin üstüne yerleştirdi. Elinden kayıp düşmesinden ve bir yerine bir şey olmasından ne derece korktuğunu görebiliyordum.

Tekrardan adımları önümde durduğunda kollarımı iki yana açtım. Hiç duraksamadan kollarımın arasına sığındı. Parmaklarım alışkanlıkla saçlarının arasına girerken kokusunu içime çektim. Ne kadar iyi ki dersem diyeyim yetmeyecekti. Varlığının benim için ne kadar büyük bir lütuf olduğunu binlerce kez dile getirsem de olmayacaktı.

O olmasa, olmazdım. Rüzgar olmasa, Meltem olmazdı. Doğanın da kanunuydu bu. Benim ilk mutluluğum, yıllarca her şeye dayanma sebebim olmuştu. Yeniden doğuşum olmuştu ve varlığıyla bana verdiklerine bakıyordum da... onun doğum günü olmasına rağmen doğarak en büyük hediyyeyi o vermişti bana.

“Meltem...” Saçlarımı kenara çekip boynumu koklayarak öptü. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Ona gülümseyerek baktım. Bakışları gülüşüme indi. “Teşekkür ederim. Beni bir senede getirdiğin bu nokta için... teşekkür ederim. Ben böylesini hayal bile edemezdim. Böyle güzeline aklım da ermezdi.”

“Daha da güzelleri olacak.” Başparmaklarıyla elmacikkemiklerimi okşarken ben de onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Çünkü seneye bugün, kızımız da bizimle olacak.”

Bu ihtimali düşünmek ikimizin de dudaklarına içten bir tebessüm yerleştirdi. Rüzgar eğildi, tebessümlerimizi birbirimizle paylaşmaya başladık.

Sarmaş dolaş bir şekilde öpüşürken kızım da babasıyla yaşadığımız sevgi seline katılmak istedi. Beni tekmelediğinde irkilerek dudaklarımızı ayırdım.

Onunla dans etmek istediğim ve kendi telefonumu oturma odasında bıraktığım için elimi Rüzgar'ın cebine sokarak onun telefonunu aldım. Ekranı açtığımda gördüğüm saatle kalakaldım. Gece bire geliyordu!

Daha uyanalı ve bu odaya geledi taş çatlasa yirmi dakika olmuş olmalıydı. Saatin bir olması imkânsızdı. "Bu saat doğru mu?" diye sordum şaşkınlıkla. Kafamı kaldırıp Rüzgar'a baktığımda bakışlarını kaçırdı. O anda anladım.

"Rüzgar, ben uyuyakaldım değil mi? Telefonumdaki saati sen geriye aldın. Ben kaçırdım senin doğum gününü, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedikten sonra kendi telefonundan saate baktı. "Benimki epey ilerideymiş. Bugün çocuk bir hasta kurcalamıştı telefonumu, o değiştirdiyse demek-"

"Sen de bunca saat fark etmedin. Çocuk mu kandırıyorsun Rüzgar ya? Uyuyakalmışım işte. Off! Çok istiyordum tam gece yarısında kutlamayı. Bir senedir bunun hayalini kuruyordum ben. Hiçbir doğum gününde yanında olamadım."

"Güzelim..." Çenemi okşayıp dudağımın kenarını öptü. "Gece yarısına seni izleyerek girdim. Gayet de yanımdaydın ve hayatımda hiç bu kadar güzel bir doğum günüm de olmamıştı."

"Ama uyuyakaldım," diye fısıldadım. "Ayakta bekleyecektim işte saatin gelmesini. Uzandığım anda uyuyup kalıyorum."

"Önemli değil bitanem."

"Benim için önemliydi," dediğimde gözlerim doldu. Ben burada kendi kendimi kahrederken Rüzgar'ın dikkatli bakışlarını yüzümde hissettim.

"Doğum günü çocuğu olarak senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu. Ona bakarken hızlıca kafamı salladım.

"Uyuyakaldığın için üzölmeyi bırakmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin? Benim için çok önemli."

"Biraz zor ama denerim," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Zor diyorsun," diyerek tekrar erti beni. Kolları belime sarılırken dudaklarıma doğru eğilip fısıldadı. "O zaman ben denemene yardım edeyim, ne dersin?"

Burnunu burnuma sürttüğünde hafifçe yutkundum.

"Olur."

Rüzgar'ın doğum günü için hazırladığım pastanın süslerini Handan annenin mutfağında yerleştiriyordum. Kocam çok tatlı yiyen biri değildi. Çikolatadan hoşlanmaz, tadını boğucu bulurdu. Ben çikolata yerken dudaklığımın kenarına bulaştırdığımda o boğucu tadı almak için çıldırırdı ancak bunun dışında tatlı sevmezdi. Sevdiği tatlılar muzlu rulo pasta ve sütlaçtan ibaretti.

Pastanın ona ait dilimini sevdiği gibi hazırlamıştım. Kreması sadeydi, içine biraz süt reçeli karıştırmıştım. Arasına da muz koymuştum. Kalan dilimler için damla çikolata da koymuştum ama Rüzgar'ın diliminde sadece muz vardı. Bu kez pastasına damla çikolata koymamıştım. Üstünü de limonlu sosla kaplamıştım. Rüzgar'ın yiyeceği dilime özel, hafif ekşi bir sostu. Adam tatlı yerken bile bir ekşilik istiyordu. Pastanın kalan kısmı çikolatayla kaplıydı.

“Şu pastaya bak, gerçekten müthiş iş çıkarmışsın.” Buse omzumun üzerinden yaptığım pastaya kısa bir bakış atıp hamile karnını ovuşturdu. “Benim doğum günümde de pastayı senin yapmanı istesem?”

Mumları yerleştirip Buse'ye gülümsedim. “Senin doğum gününde, Can'ın doğum gününde, oğlunun doğum gününde... seve seve yaparım.”

Buse'nin gözleri dolduğunda benimkiler de anında yaşardı. Hormonları tavan yapmış iki hamile olarak olabildiğince az konuşmamız gerektiğini her defasında unutuyordum.

“Aşkım, ne oldu?” Can mutfak girişinde görüldüğünde gözleri bana kaydı. “Hormon zehirlenmesi, anlıyorum.”

Can, elini karısının beline koyarak şakağına bir öpücük bıraktı. Bakışları Rüzgar için hazırladığım pastaya döndüğünde, “Vay, rüzgârgülü,” dedi gülerek. “Yine tüm yeteneğini konuşturmuşsun.”

“Teşekkür ederim,” derken gülümsedim. “Rüzgar içeride mi?”

Can kafasını salladı. “Yardıma ihtiyacınız vardır diye geldim.”

“Aşkım, sen şunları içerideki masaya taşı.” Can, Buse'nin gösterdiği tabakları eline aldı ve mutfaktan çıktı. Bugün burada yapacağımız doğum günü kutlaması biraz gizliydi. Bu yüzden Handan anne tüm çalışanlarına öğleden sonrası için izin vermişti. Her şeyle bizzat kendi ilgilenmek istemişti.

İçerideki masa kurulduğunda geriye yalnızca pastayı götürmesi kalmıştı. Rüzgar'ın sabırsız sesini içeriden duyabiliyordum. Pastadan ziyade benim bir an önce onun yanına gitmem içindi bu sabırsızlığı.

Onu daha fazla bekletmek istemediğimden pastanın iki ve sekiz şeklindeki mumlarını yaktım. Mutfağın çıkışına yavaş adımlarla ilerlerken hem mumları söndürmemek hem de pastayı düşürmemek için uğraşıyordum.

Sağ salim kutlamayı yapacağımız odaya geldiğimde ışıklar kapalıydı. Rüzgar'ın gözleri anında mumların aydınlattığı yüzümü buldu ve dudakları eşsiz bir gülümsemeyle kaplandı. Hep bir ağızdan, "İyi ki doğdun, Rüzgar!" diye şarkıya başladık.

Pastayı onun önüne bırakana kadar gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmadı. Bu, ona yaptığım ikinci doğum günü pastasıydı ve ilkinin aksine bunu tam da doğum gününde yiyebilecekti. Sadece bu bile ne kadar ilerleme kaydettiğimizi gösteriyordu.

"İyi ki doğdun," dedim sadece onun duyabileceği bir sesle. Annesinin ve arkadaşlarının önünde olmamızı umursamadan beni belimden çekti ve kucağına oturtup yanağına öptü.

"E hadi, mumları üflemecek misin?" Buse, telefonunun kamerasını bize doğru tutarak o anı yakalamaya çalışırken Rüzgar bana baktı. "Beraber üfleyebilir miyiz?"

Sanki hayır diyebilecekmışim gibi bir de sorması yok muydu?

"Olur. Dilek de dileyelim mi?"

"Benim dileğim hazır."

"Neymiş peki senin dileğin? Benim dileğimin gerçek olması mı?" Şaşkınlığına sormuş olmama rağmen karşılaştığım ciddi yüz ifadesiyle gerçekten bunu dileyeceğini anladım. "Olmaz öyle. Hazıra konuyorsun resmen. Kendinle ilgili bir şeyler dileyeceksin."

Gözlerimin içine bakarak derin bir nefes aldı. "Pekâlâ."

Artık dileklerimiz de hazır olduğunda pastaya doğru eğildik. Saçlarım mumdan yanmasın diye Rüzgar bir eliyle onları arkamda tuttuğunda gözlerimi kapattım ve dileğimi diledim.

Kızımızla geçireceğimiz uzun ve sağlıklı bir ömür.

Alkışlar eşliğinde mumları üfledikten sonra gülümseyerek birbirimize baktık. "Ne diledin?" diye sordum hemen.

"Senin mutluluğunu."

Başımı yana yatırdım. “Ben sana kendinle ilgili bir şeyler dile demedim mi?”

“Bu da gayet benimle ilgili.” Yüzündeki ifade *bu konuda benimle tartışamazsın* der gibiydi. Ne kadar denersem deneyeyim ona laf anlatamayacağım için başımı onaylamaz şekilde iki yana salladım ve hediyesini vermek için oldukça heyecanlı görünen Can’a baktım.

“Öncelikle bu sana vereceğim ilk hediye olduğu için beni büyük strese soktun ve çok saçmaladım.” Hediye paketini tereddütle uzattı. “Bir ara kepçe alacaktım da Buse’m durdurdu.”

“Kepçe de gayet mantıklıymış,” dedi Rüzgar dudak bükerek. Can sadece gözlerini devirdi ve elindeki hediye paketini Rüzgar’a uzattı.

Rüzgar’ın yüzüne yayılan o çocuksu heyecanı gördüm. Yine de hediye paketini açarken oldukça nazık davranıyordu. Paketi açtığı anda karşısına önce bir anahtarlık çıktı.

“Kliniğin anahtarlığı olarak kullanırsın diye düşündüm,” dedi Can. Sırıttıyordu. Sırıtmakta da haklıydı çünkü anahtarlık *diş perisi* şeklindeydi.

“Diş perisi Rüzgüş.” Sadece onun duyabileceği bir şekilde söylediğimde bakışlarını bana çevirdi. “Dişçi demeni tercih ederim.”

“Biliyorum, diş perisi.”

Masanın altındaki eli kalçamı kavrayıp hafifçe sıktı. “Beni pisleştirme.”

Yutkunarak geri adım attım. Aslında kucağından da kalkmam gerekiyordu ama hem burası çok rahattı hem de Rüzgar beni sıkı sıkı tutuyordu.

Rüzgar, Can’ın diğer hediyesini eline aldığı anda küçük bir tablo gördüm. Tablo şeklindeydi, yani Rüzgar bunu duvara pekâlâ asabilirdi ancak estetik bir resimden ziyade bir röntgen vardı; diş röntgeni.

Dişçiler...

“Zaten anlamışsındır ama gülümseyen bir insanın röntgeni olduğunu belirtmek isterim.”

Can böyle söyleyince dikkatle baktım. Gerçekten de gülümseyen bir insanın röntgeniydi.

“Bu röntgen bir kadına mı ait yoksa erkeğe mi?” Sorduğum soruyla etraf bir anda sessizleşti. “İnşallah kocama rastgele bir kadının röntgenini hediye olarak vermemişsindir, Can.”

Can sertçe yutkundu. “Ben... cinsiyetini bilmiyorum,” dedi korka korka.

“Erkeğe benziyor,” dedi Rüzgar da. “Çene yapısına bir bak.”

Hem Can’a hem de Rüzgar’a kısa bir bakış attım. “Bir saniye, neden bu kadar ciddisiniz? Ben şaka yapmıştım.”

“Şaka mı?” Can rahatlayarak derin bir nefes verdi ve oturduğu sandalyeye çöktü. “Ödümü kopardın rüzgârgülü!”

Yaramaz bir tavırla gülüp Rüzgar’a döndüm. Gözlerini kısarak yüzümdeki gülümsemeye bakıyordu.

“Şu an işinde gücünde bir diş hekimiysem bunda senin payın büyük.” Can dirseklerini masaya yaslayıp ellerini birleştirdiğinde, Rüzgar itiraz etmek için dudaklarını araladı. “Dur abi, inkâr etme hiç. Benimle sabahlama-san o bütünlemeleri zor verirdim ki bunu yapmaya mecbur değildin. Bana kendi bildiklerini öğretmek zorunda değildin. Benimle gerçekten uğraştın ve bölümü bırakma kararı aldığımda güzelce kararımdan döndürdün. Bu mesleği sevmemi sağladın.”

Rüzgar dudaklarını birbirine bastırarak Can’ı dinledi. “En az benim kadar bu mesleği sevdiğini biliyorum. Hatta belki de daha fazla. Bu tabloya bakınca dünyaya kazandırdığın gülüşleri düşün.” Can geniş bir şekilde gülümsedi. “Benimki de dahil.”

“O olmazsa olmaz zaten,” dedi Rüzgar sıcacık bir tonda. Sarılmaları için Rüzgar’ın kucağından kalktım. Rüzgar ve Can sarılıp birbirlerinin sırtına pat pat vurduğunda gözlerimin yaşarmaması için tavana baktım.

Elimde değildi, duyulanıyordum. Can’ı, Rüzgar’ın tüm mesafesine rağmen onu bırakmadığı için çok seviyordum. Kocam nihayet insanlarla yakın olmayı öğrenmişti. Can’a hep değer vermiş ancak aralarına bir duvar örmüştü. Senelerce aynı odada kalmalarına rağmen ilişkileri son bir senede gelişmeye başlamıştı. Çok mutluydum.

“O zaman sıra bende.” Handan annenin konuşmasıyla başımı ona çevirdiğimde açık kahvelerindeki parıltılarla Rüzgar’a baktığını gördüm.

“Ne almam gerektiği konusunda çok abartılı fikirlerim vardı. Sağ olsun Meltem kızım bana çok yardımcı oldu.”

Rüzgar ve Handan anne aynı anda bana baktıklarında ister istemez benzerlikleri gözüme çarptı. İlk bakışta Rüzgar babasına benziyordu. Ancak ona iki saniyeden uzun baktığım her seferde annesine daha çok çektiğini görebiliyordum.

Kaldı ki ben Rüzgar’a hep iki saniyeden uzun bakıyordum.

Yüz ifadesi annesine benziyordu. Bakışlarının derinliği Handan annenin kopyasıydı adeta. Rüzgar’ın rahmetli dayısı Emir’in de birkaç fotoğrafını

görmüştüm. Boyunu, endamını, duruşunu dayısından almıştı. Karakter olarak da dayısına benzediğini düşünüyordum. Handan anne sık sık kardeşinden bahsederdi.

Elindeki paketi tereddütle Rüzgar'a uzatırken dudağını içten içe ısırdı. Rüzgar paketi açtığı anda içinden kalın bir kazak çıktı.

"Kendim ördüm," dedi Handan anne.

Rüzgar çok para kazanıyordu. Kendine pahalı bir sürü şey alabilirdi ama kendine *annesinin ördüğü bir kazağı* alamazdı. Onun için ayrılmış bir vakiti,ilmek ilmek işlenmiş emeği alamazdı.

"Çok teşekkür ederim." Annesinin gözlerine baktı. "Çok güzel görünüyor."

"Dene hadi," diyerek onu teşvik ettiğinde beyaz gömleğinin üzerine lacivert kazağını geçirdi.

"Çok yakıştı." Handan anne, Rüzgar'ın üstünü düzeltti. "Güzel günlerde giyin."

"Teşekkür ederim," dedi Rüzgar tekrardan. Annesinden önce davranıp onu kollarının arasına aldı. "Eline sağlık anne."

Handan anne onun yanaklarını öptükten sonra elini ensesine atıp hafifçe kaşıdı. Rüzgar bu tepkisini de Handan anneden aldığı için onun *yapmaması gereken bir şey yaptığından* emin olarak beklemeye başladım.

"Şey... bu da ikiniz için bir hediye." Rüzgar'ın eline bir ev anahtarı tutuşturdu.

"Nedir bu?"

"Meltem kızım tatil için gideceğiniz yerden bahsedince... oradaki bir yazlık."

"Anne!" dedik Rüzgar'la bir ağızdan.

"Ne var canım? Evlilik hediyesi olarak görün." Bakışlarını bana çevirdi. "Henüz kalacağınız oteli ayarlamadın diye biliyorum. Bu ev zaten bizim mülkümüzdü ama hiç gitme fırsatım olmadı. Artık sizin. Bir bakarsınız fotoğraflarına, beğenirseniz burada kalırsınız. Sizin için bir geleneğe dönüşür hem. Bunca senedir yapmadığın tatili her sene karın ve kızınla yaparsın."

Son cümlesinde Rüzgar'a bakıp göz kırptı. "Anne, yine de bu-"

"Fazla olduğunu söyleme lütfen. Sana dünyaları vermek isteyip geride durduğum o kadar çok an oldu ki... Bu aynı zamanda bana da bir hediye olur." Handan anne gözyaşları içerisinde gülümsedi. "Umarım beğenip kabul edersiniz."

“O nasıl söz anne?” Ayağa kalkıp ikisinin yanına gittim ve Handan anneye sarıldım. “Düşünmen yeter.”

Rüzgar elindeki anahtarı avucunun içine hapsetti. “Teşekkür ederiz.”

Duygusal birkaç anın ardından sıra pasta kesmeye geldiğinde, Rüzgar bunu da beraber yapmak isteyerek beni önüne çekti. Yüzünde eşsiz bir mutluluk vardı. Can’ın konuşması ve hediyeleri, Handan annenin kendi elleriyle ördüğü kazak onu çok neşeli bir ruh haline büründürmüştü. Tek gamzesi hiç durmaksızın yanağındaydı ve gözlerinin içindeki parıltı gördüğüm en güzel görüntüydü.

Elimin üstündeki eliyle bıçağı kavrarken, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Kulağımın altındaki tenime ufak bir öpücük bıraktığında titredim. Ben farkına bile varamadan pastadan kendi dilimini kesip ayırdı. Benim tabağıma da kendi diliminden koymuştu.

Beni yine kucağına çekti ve beraber pasta yedik.

“Hepinize çok teşekkür ederim,” dedi Rüzgar bolca kahkahanın ve hoş sohbetin ardından. “Burada olduğunuz için çok mutluyum.”

Hepimiz pürdikkat onu dinlemeye başladık. Emre ve Hafsa da burada olmak isterdi ancak yurtdışındalardı. Yine de Rüzgar’ı arayıp doğum gününü kutlamış, hediyesini bir hafta kadar önce evimize sipariş etmişlerdi.

“Bu yaşımda yeni başlangıçlar istiyorum. Her şeyi geride bırakmayı.” Bakışları karnıma indi. “En güzel başlangıcım beni biraz daha bekletecek,” dedi tadı bir tebessümle. İçim sıcacık oldu. “Bu yüzden başka bir şekilde başlamak için tam zamanı olduğunu düşündüm.”

Gözleri direkt Handan anneyi buldu. “Anne, ben daha evladımı kucağıma almadım ancak onu herkese gösterip benim yavrum olduğunu söylemek için daha şimdiden sabırsızlanıyorum. Senin ne kadar sabırsızlandığını sadece tahmin edebilirim. Ben... eğer senin için de uygunsa oğlun olduğumu herkes bilsin isterim.”

Handan annenin gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Bir elini dudaklarının üstüne kapattı hemen. Tahminimce sevinç çığlığı atmamak içindi.

Bugün Rüzgar’ın doğum günüydü ancak asıl hediye Handan anneye vermişti.

“Gerçekten mi?” diye sordu elinin altından boğuk bir sesle. Sesinin tonunu fark edince elini hemen çekti ve sandalyesinden kalktı. “Gerçekten ister misin?”

“İsterim. Bence artık vakti geldi ama isim konusunda ben... kimliğimin değişmesini istemiyorum. Bir Ataoğlu olarak kalmak istiyorum,” dedi. Annesinin Handan Yıldırım olduğunu öğrendiği gün kimliğine bakıp oradaki her şeyin sahte olduğunu acı içinde söylemişti. Şimdi ise ona verilen bu kimliği ne kadar özümsemiş olduğunu görebiliyordum.

“Tabii ki,” dedi Handan anne. “Soyadının farklı olması benim oğlum olduğun gerçeğini değiştirmez.”

“Evet.” Rüzgar rahatlayarak bir nefes verdi. “Hatta bugün buraya öğrenmesini istediğim birini çağırdım. Birazdan gelir.”

Zil sesi evin içinde yankılandığında herkes birbirine baktı. Rüzgar’dan böyle bir atak beklemeyen Handan anne şoktaydı. Kapıya onun yerine Can koştu ve bir dakika kadar sonra Mehmet Yıldırım’la beraber içeri girdi.

Rüzgar’ın amcası.

Rüzgar’ın elini tutup sıktım. Her ne kadar Mehmet Yıldırım’ı buraya kendisi çağırması olsa da onunla karşılaşmak Rüzgar için bir açıdan zordu çünkü babasına çok benziyordu. Ama belki de amcasıyla babasını kafasında ayırt edebilmek için gerekli olan şey buydu. Buna cesaret ettiği için kocamla gurur duyuyordum.

“Herkesi iyi akşamlar,” dedi Mehmet Bey başını hafifçe sallayarak. Gözleri Rüzgar’a takıldı. “Merhaba delikanlı.”

Gözlerindeki soru işareti apaçık ortadaydı. Odayı nasıl süslediğimizden masanın üstündeki pastaya kadar inceledi ve burada neler döndüğünü anlamaya çalıştı.

“Merhaba,” dedi Rüzgar da. Ardından annesine baktı.

“Mehmet...” Handan annenin sesi titriyordu. “Sizi tanıştırayım.”

“Biz delikanlıyla zaten tanışmıştık yenge.” Mehmet Bey, Rüzgar’a baktı. “Rüzgar demiştin, değil mi?”

“Düzgünce,” diyerek araya girdi Handan anne. Rüzgar’ın yanına ilerleyip elini tuttu. “Mehmet, bu benim oğlum Emir. Emir Yıldırım.” Gözünden tek bir yaş aktığında onu silmeye dahi yeltenmedi. İçinde bulunduğumuz o anı bölecek hiçbir şey yapmadı. “Tabii Rüzgar Ataoğlu adını kullanıyor ama...” Hafifçe güldü Handan anne. “O, *benim oğlum*.”

Rüzgar’a baktı. Gözlerinden gurur, sevgi ve özlem akıyordu. “Oğlum,” dedi ve Mehmet Yıldırım’a döndü bu kez. Adam şok içindeydi. “Mehmet, senin amcan.”

Mehmet Bey sertçe yutkundu. “Yenge, ne diyorsun sen?” Sesi şaşkınlık ve bir miktar hüznün doluydu. Bakışları Rüzgar ve Handan anne arasında gidip gelirken inanmaz gözlerle bakıyordu. Bakışlarındaki şaşkınlık bir nebze olsun yıkıldığında tamamen Rüzgar’a bakmaya başladı. Onu inceliyordu.

“Oğlum ölmedi, Mehmet. Yaşıyor. Sana her şeyi anlatacağım ama şimdilik sadece Rüzgar’ın benim oğlum olduğunu bilmeni istiyorum.”

Mehmet Bey’in yüz ifadesi tıpkı bir robot gibiydi. Hiçbir hissi ele vermiyordu. Gözleri adeta Rüzgar’ı analiz ediyor ve aldığı bilgi beynine işlenmeyi bekliyordu. Aradan birkaç saniye geçtiğinde yüz ifadesi sarsıldı. Rüzgar’a doğru bir adım attığında Rüzgar’ın eli, elimi sıktı.

Bu kez geri adım atmamış veya beni arkasına saklamamıştı. Aksine tanışmak için ilk adımı atan Rüzgar’dı ancak tıpkı babasına benzeyen bir adam onun yakınına girerken tedirgin olmamasını bekleyemezdin.

Mehmet Bey, Rüzgar’ın tam önünde durduğunda ise sandığımdan daha çok Ahmet Yıldırım’a benzediğini fark ettim. İçim Rüzgar için hissettiğim endişeyle doldu.

O endişe, Mehmet Bey’in Rüzgar’ı kendine çekip sıkıca sarılmasıyla uçup gitti.

“Yeğenim benim,” dedi Mehmet Bey titreyen sesiyle. Rüzgar’ın ensesini sıkıp sırtına hafifçe vurdu. Bu, Ahmet Yıldırım’ın asla yapmayacağı bir şeydi ve tam olarak o anda Rüzgar’ın tedirginliği de uçup gitti.

Artık fiziksel benzerliklerine rağmen amcasını babasından ayırabileceği bir şey geçmişti eline; *sevgi*.

Yirmi yedisine benim onu sevdiğimi söyleyen mesajlarla girmişti ve yirmi sekizini etrafında onu seven birçok insanla kutluyordu.

Ben buna *güzel bir başlangıç* derdim.

22. BÖLÜM

Djo - End of Begining

Nefes nefese kalmış bir şekilde, kapının önünde adımlarımı durdurdum. Sırtımı duvara yaslayıp, kendime dinlenmek için birkaç saniye verdim.

Çok hamile olmak, çok zordu.

Hamileliğimin son ayındaydım artık. Şişen karnımla beraber konuştuğum nefes nefese kalmalarım, bir yudum su içtiğimde tuvalete koşmalarım, bel ağrılarım ve daha birçok şey de katlanarak artmıştı. Kendimi şişkin hissediyordum. Şişmiştim. Aç olmama rağmen midemi sıkıştıran bebeğimden dolayı iki lokmada tıkanır gibi oluyordum.

Hal böyleyken çıktığım birkaç merdivenden sonra nefes nefese kalmam, dünyanın en doğal şeyiydi.

Yatıp dinlenmek istiyordum. Hatta sürekli uzanmak istiyordum ama doğum öncesi düzenli olarak yürüyüşlere çıkmak konusunda ısrarcıydım. Buse doğurana kadar son aylarımızda yürüyüşlere hep beraber çıkmıştık. O doğduğunda da sabah yürüyüşlerim yerini akşam yürüyüşlerine bırakmış ve bana eşlik eden Rüzgar olmuştu.

Buse bir hafta önce epidural yöntemle doğum yapmıştı ve bunu bana da önermişti. Doğum beni korkutuyordu, sezaryen sonrası iyileşme dönemi de öyle. İkisinin arasında sıkışmış bir haldeyken epidural benim de sıcak baktığım bir yöntem olmuştu.

Tabii bu biraz da Güneş'e kalmış bir seçimdi. Nasıl gelmek isterse onu o şekilde doğuracaktım. Tek dileğim gerçekten bir an önce gelmesiydi çünkü hamile olmak gün geçtikçe zorlaşıyordu.

Buse'yle hemen hemen aynı zaman dilimlerinde hamile kaldığımızdan benim doğumumun da an meselesi olduğunun bilincindeydim ve bu gerçek kalbimi öyle sıkıştırıyordu ki kimi zaman geceleri heyecandan uyuyamıyordum.

Nefeslerimi biraz olsun düzene soktuktan sonra sırtımı duvardan çekerek kliniğin zilini çaldım. Bugün yürüyüşe tek başıma çıkıp klinikte Rüzgar'a sürpriz yapmak için buraya kadar gelmişim. Kapı birkaç saniye içerisinde açıldığında Sibel kocaman gülümsedi. "Hoş geldiniz."

"Hoş buldum," dedim kapı eşiğinde dikilmeye devam ederken. Rüzgar'ın burada giymem için aldığı terlikler kapının yanındaki çekmeceli yerdeydi ancak eğilerek onlara ulaşamayacak kadar *hamileydim*.

"Rüzgar hasta başında mı?"

"*Dentin prova*" yapıyordu, birazdan işi biter herhalde. Siz geçin içeriye."

Elimi karnıma koyup tekrardan derin bir nefes aldım. Sadece olduğum yerde dikilmek bile beni fazlasıyla yoruyordu. Derken tüm yorgunluğumu bir anlığına da olsa silip atabilecek yegâne insanın sesi kulaklarıma doldu.

Kocam.

Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde maskesini yüzünden çıkardığını gördüm. Bir yandan da büyük bir ciddiyetle hastasına talimat veriyordu. Sesine odaklanmaktan söylediklerini ayırt etmekte zorlanıyordum. Zaten gözlerimiz buluştuğu anda bana dünyayı unutturduğu için bu pek de mümkün olmadı.

Yüzü o ciddi ifadeden çabucak sıyrılırken tek gamzesi belirginleşecek şekilde gülümsedi ve bana doğru yürümeye başladı.

"Hoş geldin bitanem. Bu ne güzel bir sürpriz böyle."

"Seni ziyaret edeyim dedim."

"Çok iyi yapmışsın," dedikten sonra iki yanağımı da öptü. Tek dizinin üstüne çöküp ayakkabılarımı çıkarmama yardımcı olduğunda ona bir kez daha âşık oldum. Kendi başıma çıkarmak benim için bir eziyetti ve her seferinde ben yardım istemeden kendisi eğilerek bunu yapıyordu.

Kapının önündeki ayakkabılığın kapağını açıp benim için aldığı terlikleri önüme koydu. Karnımın şişkinliğinden dolayı ayakkabı giyerken yardıma ihtiyaç duyuyordum ancak aynı şey terlik giyerken geçerli değildi. Önümdeki terlikleri kolaylıkla giyebilirdim ve Rüzgar'ın da bunu çok iyi bildiğinden emindim. Yine de ayaklarımı terliklere geçirmeme yardımcı olma gereği duymuştu.

Klinikten içeri girdiğimde Rüzgar kolunu omzuma attı. "Öğle yemeğini yedin mi?" diye sorduğumda odasına doğru ilerliyorduk. Bir yandan da kliniktekilere gülümseyerek selam veriyordum.

* Restorasyon bitiminden önceki aşamadır. Laboratuvarında hazırlanan porselenin, komşu dişler ve çevre dokularla ilişkisi ve uyumu kontrol edilir. Hastanın son onayı alınır.

“Hepsini yemedim, eğer açsan-”

“Ya sen de beni iyice obur ettin ama. Ben sormak için sormuştum bunu.”

Odasından içeri girdiğimizde kapıyı kapattı. Gözüm masasının üzerindeki öğle yemeğine takıldığında bir anda karnımın acıktığını hissettim. O kadar da yürüyüş yapmıştım. Yürüyüş yaparken de bir yandan bir şeyler tıknmış olabilirdim ancak yine de...

Gözlerimdeki iştahlı bakışı çok iyi tanıyan Rüzgar, kafasını iki yana sallayarak gülerken ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve beni koltuğuna oturttu. Başımın üstüne bir öpücük bıraktığında, “Ye hadi,” dedi. Omuzlarımdaki elleriyle bana masaj yapmaya başladı.

“Sen böyle yaparsan ben uyuyup kalırım.”

“Uyuyabilirsin. Burası kocanın kliniği. Burada sana her şey serbest.”

Başımı geriye yatırarak Rüzgar’ın yüzüne tersten baktığımda dudaklarımızı kısa bir anlığına birleştirdi. “Hemen işinin başına geçecek misin yoksa biraz vaktin var mı? Gelmeden önce de aramadım hiç ama bugün yoğun-
dun sanki.”

“İmplant hastası alacağım on dakikaya.”

“Sandalye çekip yanıma otursana. Ayakta kaldın.”

“Bunun için sandalye çekmeme gerek yok,” dedikten sonra dirseğimden tutarak beni kaldırdı ve koltuğuna yerleştirdi. Beni kucağına çekerken, “Emin misin?” diye sordum. “Eskisi kadar hafif değilim.”

“Ee?” dedi umursamaz bir tavırla. Kolumdan tutarak kendine çektiğinde gücüne direnemedim. Beni bacaklarının üstüne oturtup bir kolunu belime sardı. Diğerini ise bacaklarımdan üstüne koydu ve usulca okşadı. Ardından bacaklarımdan üstündeki elini çekerek öğle yemeğini bana yedirmeye başladı.

“Sen hep hamile mi olsan?” derken yürüyüş yaptığım için kıpkırmızı olan yanaklarımı okşuyordu. Bakışları hamilelikte vazgeçilmezim olan elbisemin üstünde dizginleyemediği bir hayranlıkla geziniyordu. Havalarda yavaşta ısınmaya başlamıştı. Hamileliğimin son ayında olduğumdan genellikle elbise giyiyordum. Giymesi ve çıkarması kolay oluyordu.

Yutkunup, “Emin misin?” diye sordum tekrardan. “Saniyede bir değişen ruh halim ömür boyu devam mı etsin istiyorsun?”

“Benim için bir sakıncası yok.”

Bir anda bastırın uykuyla gözkapaklarım ağırlaşırken, “Benim için var ama,” dedim. Başım Rüzgar’ın göğsüne devrildi. Belki de kendisi başımı göğsüne çekmişti. “Her şey çok hızlı oluyor,” diye mırıldandım.

“Evet, gerçekten öyle. Cinsiyetini öğrendiğimiz gün daha dün gibi.” Parmakları saçlarımin arasında dolaşmaya başladığında başımı göğsüne sürterek boynuna sokuldum. İki koluyla da beni sıkıca sardı. “Şimdiyse onu kucağımıza almak için gün sayıyoruz.”

Elim Rüzgar’ın yakasına tutunurken sıcak dudaklarını alnımda hissettim. Gerçekten çok az kalmıştı. Tüm hazırlıklarımızı haftalar öncesinden tamamlamıştık. Bir ara Handan anneye oturup tüm gün buzluğa atmak için yemek yapmıştık. Evde yeni doğan bir bebek varken her şeyin en hızlısına ve pratiğine başvurmamız gerekiyordu. Bebeğimizden kalan vaktin çoğunu dinlenerek geçirmeye ihtiyaç duyacağımız için buzluğu doldurdukça doldurmuştuk.

Güneş’in odası da tamamen hazırды. Artık ismine de karar verdiğimizden, son eklemeleri yaparken onun adının simgesinden yola çıkmıştık. Her gün birkaç kez odasına giriyor ve hevesle tüm eşyalarını inceliyordum. O kadar güzel bir çocuk odası olmuştu ki... Rüzgar’la bizim sahip olamadığımız her şeye kızımızın sahip olacak olması beni çok mutlu ediyordu.

Tüm eksikliklerini tamamlamıştık. Kıyafetleri, bezleri, biberonu, emziği, beşiği, bebek arabası, bebek telsizi, hastane çantası... her şey hazırды. Sadece Güneş’in aramıza katılması kalmıştı.

“Güneş çok şanslı bir kız olacak,” dedim uykulu uykulu. Rüzgar sırtımı okşarken gözlerini yüzümde hissettim. “Çünkü senin gibi bir babası olacak. İlk aşkı da sen olursun muhtemelen. Senden sevgi gördüğü için üç kuruşluk adamların ilgisine kanmaz.”

Eğer Rüzgar’ı hiç tanımamış olsaydım, bir erkek tarafından sevilmenin ne olduğunu da tecrübe etmemiş olacaktım. Belki ilgi gösteren ilk erkeğe umutsuzca kaptıracaktım kendimi. Babam standartlarımı çok düşürdüğü için doğru düzgün kriterim dahi olmayacaktı ancak hayatımın ilk zamanlarında Rüzgar tarafından sevildiğimi tüm kalbimle hissetmiştim. Ve onun sevgisi o kadar yetmişti ki kimsenin ufacık ilgisine kendimi bırakmamıştım.

Güneş, Rüzgar gibi bir babası olacağı için gerçekten çok şanslı olacaktı.

“Hiçbir adamın ilgisine kanmaması için ne yapmam lazım?” diye sorduğunda güldüm. Gözlerimi hafifçe aralayıp ona aşağıdan bakarken beni gülümseyerek izlediğini fark ettim.

“Ne yaparsan yap buna engel olamazsın,” dediğimde çocuk gibi ofladı. Elimle yanağını okşarken beni kucağında hafifçe sallamasıyla gözlerim iyice kapandı. Uyuyakaldım. Uykuyla uyanıklık arasında Rüzgar’ın yüzüme bıraktığı küçük öpücükleri, saçlarımın arasında dolaşan nefesini ve en sonunda beni kucaklayıp yumuşak bir zemine bıraktığını hissettim.

Kapanan kapının sesini duyduğumda nereden geldiğini idrak edemediğim Rüzgar’ın kokusunu daha çok kendime çektim. Kliniğin rutin gürültüsü bir ninni misali beni mayıştırtırken bu tatlı uykudan hiçbir şekilde uyanamayacağımı sanıyordum.

Ta ki karnımdaki o şiddetli sancıya kadar.

Sancı aşına olduğum bir şeydi. Hamileliğimin bu son ayında düzeyi düşük sancıların beni huzursuz ettiği olmuştu ancak şu an karnıma saplanan sancıyla kıyaslayabileceğim hiçbir acı yoktu. Derin nefesler alarak acıyla baş etmeye çalışırken ellerimi Rüzgar’ın beni yatırdığı koltuğun kenarlarına bastırıp kalkmaya çalıştım.

Doğuruyordum.

“Rüzgar...” dedim kısık bir iniltiyle. Kalbim korku ve heyecan içinde çarparken, karnımdaki o şiddetli sancı da yavaşça etkisini yitirmeye başladı. Rüzgar’ın ceketini üstümden çekip ayağa kalkarak dikkatli adımlarla odanın çıkışına yürüdüm. Kapıdan çıktığım anda kliniktekilerin bakışları üstüme döndü.

“Rüzgar?” diye sordum. Elimi sıkıca karnıma sarışım, önemli bir konu için kocama ulaşmaya çalışıyor olduğumu beden dilimle anlatmama yardımcı oluyordu. İyi ki oluyordu çünkü kelimeleri bir araya getirmekte zorluk çekiyordum.

“Rüzgar Hoca şuradaydı,” diyerek koluma girdi Sibel. Başını bana doğru çevirdi. “İyi misiniz?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım kafam karışmış bir şekilde. Karnımı daha sıkı sardığımda, Sibel aceleyle beni bırakıp son birkaç adımı hızla aştı ve bir odanın kapısını açtı. Kafamı kaldırıp odanın içine baktım. Rüzgar, hastasının üzerine eğilmiş ve tümüyle odaklanmış bir şekilde çalışıyordu. Her ne yapıyorsa ara verdi ve o da kafasını kaldırdı.

“Rüzgar Hocam, eşiniz...” dedi Sibel. Kenara çekildiğinde Rüzgar’la göz göze geldik.

“Meltem? Ne oldu güzelim?”

“Rüzgar, ben... ben doğuruyorum galiba,” dedim kendimden emin olmayarak. Korkuyordum. Doğumdan bahsediyorduk! Güneş’i kucağıma

almak için dört gözle bekliyor olsam da doğuracak olma fikri paniklememe sebep oluyordu. Kendimi bu fikre ne kadar hazırlamaya çalışırsam çalışayım, birebir yüzleştiğim bu anda hepsi boşaydı.

“N-ne yapıyorsun?” diye sordu Rüzgar. O da benim gibi emin olamıyordu. Yüzündeki maskeden ifadesi tam anlamıyla gözükme de irice açtığı gözleri ve kekelemesi, yaşadığı şaşkınlığın en büyük kanıtıydı.

Ona cevap veremedi bacaklarımın arasından akan sıvıyı hissetmemle dehşet içerisinde aşağıya doğru baktım.

Suyum gelmişti.

Hem sancım vardı hem de suyum gelmişti.

Ben galiba değil, *gerçekten* doğuruyordum.

“Rüzgar, doğuruyorum!” diye bağırdım dehşet içinde. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde bakışlarının yerde olduğunu gördüm. Bacaklarımın arasından yere akan sıvıya bakıyordu. “Doğuruyorsun,” diyerek tekrar etti beni. Kafasını iki yana sallayıp silkelendi ve gözlerimin içine baktı.

“Tamam, paniğe kapılmak yok.” Elindeki aletleri hastasının ağzının içine bıraktı ve hızlı adımlarla bana doğru yürüdü.

“Hocam!” diye seslendi asistanı peşinden. “Hocam, aletleri hastanın ağzına bıraktınız!”

“Al o zaman oradan!” dedi Rüzgar. Sesi aceleyle ve yüksek bir şekilde çıkmıştı. Adımları tam önümde durduğunda omuzlarımı kavradı. “Paniğe kapılmak yok. Hemen hastaneye gidiyoruz.”

Benden daha çok kendisi paniğe kapılmış gibi görünüyordu.

Başını hasta koltuğunda yatan adama çevirdi. “Kusura bakmayın, gerçekten. Gördüğünüz gibi acil bir durum.”

Ağzının içi dolu olan hastası bir şeyler geveledi. Sanırım *önemli değil* demek istemişti. *Hayırlı olsun* da olabilirdi. Sövmüş bile olabilirdi. Neydi bilmiyordum, neden buna kafa yorduğumu da... Ben doğuracaktım. Böyle detaylara takılmam ne kadar mantıklıydı?

Doğuracaktım. Doğum yapacaktım!

Yüzüm dehşetle şekil alırken kalbim de korku içinde çarpmaya başladı. Hiç böyle olacağını düşünmemiştim. Sancılanacağımı biliyordum. Bir gün doğuracağımın da farkındaydım. Sonsuza dek hamile kalamazdım ama biraz daha hamile kalsam olmaz mıydı? Şimdi onu doğurmaya hiç hazır değildim. Belki bir hafta sonra olsa hazır olacaktım ancak şu an hiç hazır değildim.

Onu doğurabileceğim düşüncesiyle evden çıkmamıştım. Kliniğe sadece Rüzgar'ı görmek için gelmişim. Doğum başladığında kurduğum plana tamamen sadık kalamayacağımın bilincindeydim. Yine de bu kadar dışına çıkmayı beklememiştim.

Kızıma hamile olduğumu öğrendiğimde bunu ne kadar beklemiyorsam şimdi onu doğurmayı da o kadar beklemiyordum.

Rüzgar'ın elleri yüzümü avuçladığında birbirine çarpıp zihnimdeki zincirleme kazayı büyüten kötü düşüncelerim bir an için sustu. "Hadi kızımızı almaya gidelim," dedi. Yüzünde panik, gözlerinde endişe ve korku vardı ancak gülümsüyordu. O da benim kadar beklemiyordu, biliyordum bunu. Yine de doğuran taraf olmadığından olsa gerek, yaşadığı paniği kontrol altına almak konusunda benden daha iyiydi.

"Gidelim," dedim kafamı sallayarak. "Hastane çantamız evde kaldı ama."

"Bir şey olmaz kızım," dedi aramızdaki konuşmalara şahit olan hastalardan biri. Tüm klinik doğumumun başladığına şahit olmuştu gerçi. Meraklı gözler Rüzgar ve benim üzerimdeydi.

"Eve uğrayıp aldıktan sonra hastaneye gidersiniz. Bebeğin hemen doğacak hali yok ya? Benim doğumum kırk saat sürmüştü."

Gözlerim kocaman açıldı. "Kırk saat mi!" diye bağırdım. Kırk saat... neredeyse iki gün demekti!

Başımı Rüzgar'a çevirip parmağımı ona salladım. "Bir daha bana dokunmuyorsun!" dedim dehşet içinde. Kırk saat diyorlardı! Ben bu acıya kırk saat nasıl katlanacaktım?

Rüzgar dudaklarını birbirine bastırıp sessiz kalırken, doğumu kırk saat süren teyze gülerek yeniden konuştu. "Ama o benim ilk doğumumdu. İlk doğum uzun sürer. İkinciye on beş saatte doğurdum mesela."

"On beş saat mi!" diye bağırdım yeniden. On beş saat... beş dakika içinde doğurmayacağımın farkındaydım ama bu kadar uzun sürmesi de haksızlıktı. Bu kadar uzun sürmesine rağmen dünyada nasıl milyarlarca insan vardı? Çok korkunçtu. Çok acıyacağını biliyordum ama bu kadar uzun süreli bir acıya nasıl dayanacaktım ben? Korkuyordum. Çok korkmaya başlamıştım.

"Hanımefendi, lütfen," dedi Rüzgar uyarı dolu bir şekilde. Omzumu teselli edercesine okşadı ancak ben çoktan dehşete kapılmıştım.

“Korkma kızım,” diyen teyze suçlulukla bakıyordu. “Benim annem de böyleymiş. Genetik biraz da.”

“Ben genetiğimi de bilmiyorum ki,” diye fısıldadım. Annem beni nasıl, kaç saatte doğurmuştu bilmiyordum. Hamile olduğumu öğrendiğimde onu arayıp ne yapmam gerektiğini sormamıştım. Bulantılarım olduğunda, başım ağrıdığında *sende de böyle mi oluyordu* diyememiştim.

Rüzgar parmaklarını çenemin altına yerleştirip yüzümü hafifçe kaldırdı. “Şimdi buradan çıkıp arabaya biniyoruz ve ben seni hastaneye götürüyorum. Sonra hastane çantasını-”

“Beni hastanede bırakıp çantayı almaya gitme ne olur,” dedim yalvararak. Gidecek korkusundan medikal formasına sıkı sıkı tutundum. “Yalnız bırakma beni.”

“Bırakmayacağım. Bırakmam.” Beni sakinleştirmek için alnıma bir öpücük bıraktı. “Annemi arayacağım, o almaya gidecek hastane çantasını. Ben hiç yanından ayrılmayacağım. En başından sonuna dek hep elini tutuyor olacağım, tamam mı?”

“Tamam,” dedim kafamı sallayarak. “Sen bırakma beni.”

“Bırakmıyorum hiçbir yere. Gel hadi.” Beni sıkıca tutarak yürümeye başladığında kliniktekiler de etrafımızda pervane olmuştu. Biri Rüzgar’ın telefonunu getirirken diğeri ceketini getirdi, başka biri de bizim için kapıyı açtı.

“Hadi, Allah sağlıklı kucağınıza almayı nasip etsin,” dedi hastalardan biri. Yanındakiyse benim için dua etti. Korkudan ve heyecandan sulanan gözlerimi kırpıştıtırırken kliniğin kapısından beraber çıktık. Kalbim çok hızlı atıyordu. Kızımı bir an önce kucağıma almak için sabırsızlanıyorken, bir aksilik çıkmasından deli gibi korkuyordum.

Gözlerimi sıkıca yumdum. Bu da geçecekti. Zor olacaktı, uzun sürecekti ama illa ki geçecekti. Onu kucağıma alacaktım. Doğuracaktım. Hatta Güneş aramıza katıldıktan sonra günlerin çok hızlı geçtiğinden yakınacaktım. Buse yakınıyordu. Caner’i doğuralı ne ara bir hafta olduğunu anlamadığını söylüyordu. Bunu söyleyebiliyorsa doğum sırasında çektiği acıyı unutmış olmalıydı. Ben de unutacaktım.

Tüm bunları düşünürken fark etmeden Rüzgar’ın elini sıkmış olacaktım ki rahatlatıcı öpücüklerini elmacıkkemiğimin üstünde hissettim. Gözlerimi açıp ona baktığımda yanağımı hafifçe okşadı.

“Bugün günlerden ne?” diye sordu bana. Kafamı dağıtmak için olduğunu anladım. Kafamın dağılmasına çok ihtiyacım vardı. Burnumu çekerek, “Sekiz nisan,” dedim.

“Ama hangi gün?”

“Pazartesi?”

“Hayır, hayır. Bugün ne vardı?”

Arabanın önünde adımlarımızı durdurduğumuzda kapıyı açtı ve binmeme yardımcı oldu. Kapımı kapatıp sürücü koltuğuna geçene kadar korku ve endişeyle kaplanmış zihnimin derinliklerinden cevabı bulup çıkarmaya çalıştım.

Rüzgar arabayı çalıştırdığında, “Dünya Romanlar Günü,” dedim. Park yerinden çıkarırken karnıma tekrardan giren sancıyla öne doğru eğilip çenemi sıktım.

“Bağır,” dedi Rüzgar. Bir elini saniyelik bir şekilde omzuma koydu. “Sessiz kalmaya çalışmak zorunda değilsin. Canın yanıyorsa bağır.”

Sancı o kadar fazlaydı ki kendimi sıkmaktan nefes nefeseydim. “Olmaz,” dedim zorlukla. “Araba sürüyorsun. Seni rahatsız edemem.”

“Bağır, Meltem,” dedi Rüzgar yeniden. Sesi bunu yapabileceğimi söylüyor gibi değil de emrediyor gibi çıkıyordu. “Allah aşkına bağır. Bağır yoksa ben bağıracağım şimdi!”

“Sana ne oluyor be!” diye bağırdım. Kafamı koltuğun sırt kısmına yaslarlarken geçmeyen sancı yüzünden çılgılık attım. “Sanki sen doğuruyorsun! Paşama bak, bağıracaktıymış bir de!”

“Aferin sana. Biraz daha bağır. Tutma kendini.”

“Sen kulaklarını hiç sevmiyorsun anlaşılan!”

“Sen seviyor musun?”

“Evet!” Ellerimi karnıma sardım. “Kulaklarını da seviyorum ben senin. Üşüdüğünde kıpkırmızı oluyorlar.”

“Senin de burnun kıpkırmızı oluyor.”

Ağlamaklı bir ses çıkardım. “Rüzgar, çok acıyor.”

Elini karnımın üstüne koyup okşadı acımı geçirebilecekmiş gibi. Ama geçmiyordu. Yine de karnımın üstündeki eline sıkı sıkıya tutundum. “Tamam bitanem. Hastaneye gidiyoruz şimdi. Kızımıza kavuşacağız. Onu düşün. Kucağına alacaksın. Nihayet istediğin gibi öpüp koklayabileceksin. Buna değmez mi?”

“Değer. Kızıma değer ama kırk saat de sürmesin, ne olur. Ben o kadarına dayanmamam.”

“Tamam güzelim. Korktuğunu biliyorum ama sen bunun da üstesinden geleceksin. Ben buradayım, yanımdayım.”

Sancı nihayet geçtiğinde derin bir nefes aldım. Rüzgar, bacağımanın üstündeki elini çekmeye çalıştı. Daha sıkı tutarak, “Bırakma elimi,” diye mız-mızlandım titreyen sesimle.

“Tamam tamam. Bırakmıyorum. Sen ara annemi, telefonu hoparlöre ver o zaman. Olur mu?”

“Olur,” dedikten sonra Rüzgar’ın telefonunu alıp rehbera girdim ve Handan anneyi aradım. Bir elimle Rüzgar’ın elini sıkıca tutarken telefonu da hoparlöre verdim. Çok geçmeden Handan annenin, “Efendim oğlum?” diyen sesi doldurdu arabayı.

Rüzgar lafı hiç dolandırmadan direkt konuya girdi. “Anne, Meltem doğuruyor,” dedi önce. Kadının şoku atlatmasına izin vermeden konuşmaya devam etti. “Biz hastane çantasını almadan çıkmıştık evden. Sen alabilir misin? Klinikte yedek anahtar var.”

Handan anne, bir süre çıtını dahi çıkarmadı. Ses çıkarmaya başladığında ise kem küm etmekten öteye gidemedi. “Meltem doğuruyor mu?” diye sorduğunda sesi fazlasıyla şaşkındı.

“Evet, suyu geldi. Hastaneye götürüyorum şimdi onu.”

“Nasıl? Allah’ım, inanamıyorum! Gerçekten geliyor mu şimdi küçüğümüz?”

“Geliyor anne,” dedi Rüzgar gülümseyerek. Yaşaran gözlerini kırptırdı. “Geliyor benim kızım.”

“Bir an önce sağlıklı alalım kucağıma,” diyen Handan annenin de sesi titriyordu. “Meltem kızım nasıl?”

“Sancısı var, ara ara yokluyor.”

“Tamam, ben hastane çantasını aldığım gibi geleceğim hemen. Kızıma söyle hiç korkmasın, tamam mı?”

“Duyuyor seni, telefon hoparlörde.”

“Öyle mi?” diye sordu Handan anne. Sonrasında bana hitaben konuşmaya başladı. “Meltem, anneciğim ben hemen geleceğim yanınıza. Korkacak bir şey yok, tamam mı? Güzel kızım, kendi gibi güzeller güzeli kızını alacak kucağına. Şu an çektiğin sancı da dünyanın en güzel duygusu için ödediğin ufak bir bedel sadece.”

“Öyle, değil mi?” dedim yaşlar gözlerimden süzülürken. “Geçecek bunların hepsi. Ben kızımı kucağıma alacağım.”

“Gececek kızım. Hatırlamayacaksın bile,” dediğinde ona inandım. Çünkü bedelini ödediği duyguyu yaşayamamıştı Handan anne. Rüzgar’ı doğurmuştu. Belki sancısı olmamıştı, sezaryen doğurmuştu ama iyileşme süreci daha acılı geçmişti ve o zamanlarda çektiği acıya değecek olan evlat kokusunu içine çekememişti. Evladını, evladından ayrılmak için doğurmuştu. O hatırlamıyorsa gerçekten de hatırlanmıyordu demek ki.

“Hastane çantasından başka bir ihtiyacınız var mı?”

Rüzgar bu soruya cevap vermeden önce bana baktı. Kafamı iki yana salladım. “Yok, Meltem’in ve Güneş’in ihtiyacı olabilecek her şey oradaydı. Zaten kapıdan girdiğin gibi görürsün, evden çıkarken kolaylık olsun diye vestiyere koymuştuk.”

“Tamam oğlum.”

“Teşekkürler anne,” diyerek vedalaştığında telefonu kapattım. Rüzgar, tuttuğu elimi dudaklarına götürerek derin bir öpücük bıraktı.

“Biliyorum, canın yanıyor ve hiçbir şey yapamıyorum bunun için ama... çok heyecanlıyım, Meltem. Kızımız nihayet aramıza katılacağı için, hayatımızda yeni bir sayfa açılacağı için çok heyecanlıyım.”

“Ben de,” dedim dolu gözlerimi kırıştıtarak. “Bakma sen bana, canım yanıyor ama... içim de kıpır kıpır bir yandan. Çok heyecanlıyım. Çok bekledik. Onu öpüp koklamayı çok istiyorum.”

Rüzgar bir öpücük daha bıraktı elimin üstüne. “Kızımız da hissetmiş bak, sen onu öp diye geliyor.”

Kafamı salladım. Rüzgar bana bakarken dişlerinin arasından sert bir soluk çekti. “Getirsene kafanı buraya, öpeyim seni.”

Bence de beni öpmeliydi. Öpmesine çok ihtiyacım vardı. Hemen söylediğini yapıp başımı ona yaklaştırdım. Şakağıma hızlı bir öpücük bıraktı. “Çok tatlı bir anne olacaksın,” dediğinde gerçekten buna inanarak söylediği her halinden belliydi. Güzel sözlerine, ona aynı güzellikte sözler söyleyerek karşılık vermek istedim ancak karnıma yeniden giren sancı yüzünden acıyla bağırıp Rüzgar’ın elini sıktım.

“Tamam güzelim,” dedi Rüzgar. Sesi biraz telaşlı çıkıyordu. “Az bir yolumuz kaldı. Derin bir nefes al.”

Dediğini yapmaya çalıştım ama olmuyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki hızlı hızlı soluyordum.

“Göbek bağıını nereye gömsek?” diyerek aceleyle konuşmaya devam etti. “İleride çocuğun mesleğini belirliyormuş sanırım, öyle bir hurafe varmış. Kliniğin bahçesine gömelim mi?”

Alıp verdiğim hızlı nefeslerimin arasından konuşmaya çalıştım. “Senin gibi diş hekimi oluyormuş bir de,” dediğimde güldü. Kafamı acıdan uzaklaştırabilmek için konuşuyordu. Ne kadar işe yaradığı tartışılırdı ancak sessizlikten de hoşlanmayacağımı biliyordum.

“İki diş hekimiyle aynı evde yaşadığını düşünsene. İkimizden de aynı anda kaçamazdın. Seni köşede kısıtırdık.”

“Vazgeçtim, doğurmuyorum,” derken son hecede sancım yüzünden sesim gitti. Kızım sanki *sana ne oluyor, ben çoktan doğmaya karar verdim* diyordu.

“Tamam tamam. Kızım da olsa, konu dişe gelince kimsenin karımı sıkıştırmasına izin vermem.”

“Hıhım,” dedim pek de inanmadığımı belli eden bir ses tonuyla. “Sen önce kızına hayır demeyi öğren, sonra konuşuruz.”

“Bana sen de ona hayır diyemeyecekmişsin gibi geldi.”

“O zaman yandık biz.”

Sancım tekrardan hafıflediğinde derin bir nefes aldım. Nihayet hastaneye geldiğimizde Rüzgar hızlıca arabayı uygun bir yerde durdurdu ve inip kapımı açtı. “Bekle, tekerlekli sandalye alıp geleceğim,” dediğinde geriye dönmeden yakasından tuttum.

“Yürürüm. Belki doğum biraz daha kolaylaşır,” derken sınavdan beş dakika önce notlarına göz atan bir öğrenci kadar ümitliydim. Rüzgar itiraz etmedi. Şu an ne dersem onu kabul edecekmiş gibi görünüyordu zaten. Arabadan inmeme yardımcı oldu ve beni sıkıca tutarak hastaneden içeriye soktu.

Odaya alındığımda aylardır hamilelik sürecimi beraber yürüttüğüm doktorum yanıma gelip beni rahatlatmak için bir şeyler söyledi. Henüz yeteri kadar açıklığım yoktu. Hatta doğru düzgün açıklığım olduğu bile söylemezdi ve ne kadar uzun sürebileceğini düşündükçe ağlayasım geliyordu.

Biz odaya yerleştikten kısa bir süre sonra Handan anne elinde hastane çantasıyla beraber içeri girdi. Hastane çantasını bir kenara bırakıp başucuma geldi ve bir elini saçlarımın üzerine yerleştirdi. “Nasılsın kızım? Heyecan var mı?”

“Biraz korkuyorum,” dedim dürüst davranarak. Çok heyecanlı ve bir o kadar da korku dolu bir anın içindeydim. Duygu karmaşası dedikleri şeyi iliklerime kadar hissediyordum. Ve bu kadar karmaşık bir anda tek istediğim kızımı kucağıma aldığım zaman dilimine bir an evvel varmaktı.

“Çok normal,” dedi Handan anne. Eğilip yanaklarıma birer öpücük kondurdu. “Biz hep buradayız güzel kızım. Hep yanındayız.”

“Biliyorum,” dedim kafa sallayarak. Ağzımı açmama bile gerek kalmadan tüm ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için yanıp tutuşan bir kocam ve bir de annem vardı. Kayınvalidem... ama annemdi. Kelimenin tam anlamıyla *annemdi*.

Hayatımda birilerinin destekleyici varlığına ihtiyaç duyduğum çok an yaşamıştım. Korktuğum anlarda, heyecanlandığım anlarda... Hep yalnız atlatmıştım o anları. Ve şimdi, tüm duyguları aynı anda yaşayacağım kadar karmaşık bir anın içindeyken hissetmediğim tek şey yalnızlıktı. Yalnız değildim. Şükürler olsun ki yalnız değildim. Sadece bunu bilmek bile yaşadığım o korkuyu hafifletiyordu.

Hastane odasının kapısı tekrardan açıldığında içeriye Buse girdi. “Aşkım?” dedi bana yaklaşırken.

“Buse?” diye sordum şaşkın bir halde. Yanıma gelip bana sarıldı. Ben de ona sıkıca sarıldım. Doğum yapmak üzere olan bir kadın olarak görmeye en çok ihtiyaç duyduğum kişi, bir hafta önce doğum yapmış arkadaşımdı.

“Nasıl hissediyorsun kendini?”

“İyiym. Sen nasıl geldin? Caner evde mi?”

“Evde, uyuyor. Can’la birlikte. Çok kalamayacağım ama kısacık da olsa gelip seni göreyim dedim.”

“Sen benim için mi geldin?” diye sorduğumda o kadar duygulanmıştım ki ağlamaya başladım. “Benim için lohusa halinle kalkıp geldin mi sen?”

“Geldim tabii, deli. Gelmeyip ne yapacaktım?”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım içtenlikle. Gelmesini o kadar beklemiyordum ki... gelmece ona kırılmazdım da. Nihayetinde bir hafta önce doğum yapmıştı. Gelemeyebilirdi ama benim için gelmişti. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım ancak bu kadar çok insanın da sevgisini hissettiğim bir an olmamıştı.

“Bir haftalık annelikten bildiriyorum, buna bayılacaksın. Asıl macera şimdi başlıyor,” dedikten sonra yanağımı okşadı. En yakın arkadaşlarımdan biri olsa da şu an bir abla gibiydi benim için. Zaten benden yaşça büyüktü, Rüzgar’la yaşıtlardı. Onun ablalığını ilk kez bu kadar net hissediyordum.

Ellerini sıkıca tutup, “İyi ki geldin,” dedim. Gerçekten de iyi ki gelmişti. İyi ki buradaydı. Ona çok ihtiyacım vardı. Kocamın desteği hep benimleydi ama bir kadının desteğine, doğum yapmak üzere olan bir kadın olarak deli gibi ihtiyacım vardı.

“Canım benim,” dedi ellerimi desteklercesine sıkarken. “Yine gelmeye çalışacağım. Gelemezsem de arayacağım devamlı zaten.”

“Kendini yorma hiç. Evde, bebeğinizle kalın.”

“Sana soran olmadı hanımefendi,” dedikten sonra mecburen ayaklandı ve yanaklarımı öptü. Artık gitmek zorunda olduğundan ben de ellerini bıraktım. Birkaç dakikalığına da olsa benim için gelmesi o kadar değerliydi ki. Zor bir şey yaşıyordum ancak etrafımdaki insanlar bana fazlasıyla güç veriyorlardı.

Buse gittiğinde Handan anne ve Rüzgar bir an için bile yanımdan ayrılmadılar. Rüzgar hep elimi tutuyordu. Diğer eli de rahatlatmak amacıyla saçlarımın arasında geziniyordu. Sancılarım gittikçe daha sık aralıklarla ve daha acı verici bir şekilde geri dönerken, elini belki de acıtacak kadar fazla sıkıyordum ama gıkını dahi çıkarmıyordu.

Acısından çok beklemekten yorulmuş bir haldeyken nihayet yeterli açıklığa ulaştığımda yeniden enerjiyle doldum. Hazırlanıp doğuma alındığımda Rüzgar hemen yanı başımdaydı. Eli, elimi hiç bırakmadı. *Bir an bile.*

Canım yanıyordu. Korkuyor, acı içinde bağıryordum ama varlığını hissetmediğim bir saniye bile yoktu.

“Dayan güzelim, az kaldı. Çok iyi gidiyorsun,” dedi üstüne bastıra basura. Saçlarım terden sıırsıklam olmuştu ama bunu umursamadan saçlarımı öptü.

“Evet, Meltem Hanım. Çok iyi gidiyorsunuz.”

“Saatlerdir aynı şey! Gidiyorum, gidiyorum ama gelemiyorum bir türlü!”

“Kafası çıkmak üzere. Hadi, Meltem Hanım. İkının.”

“Gücüm kalmadı,” dedim ağlayarak. “Yapamıyorum.” Sesim çok halsizdi. Yığılıp kalacak gibi hissediyordum. Rüzgar, bir elini yanağıma koydu.

“Hadi güzelim. Derin bir nefes al, yapabilirsin.”

“Kolaysa gel de sen yap. Nefret ediyorum şu an senden de tüm erkeklerden de! Allah sizi kahretmesin! Neden siz doğurmuyorsunuz ya?” Hıçkırarak ağlarken, “Denizatları hariç. Adam gibi adam onlar!” diyerek saçmaladım.

“Haklısın güzelim,” dedi Rüzgar.

“Hak verme bana. Şu an bir erkekle aynı fikirde olmak istemiyorum!” İçime derin bir nefes çektim ve tüm gücümü toplamaya çalıştım. Artık bitmesini istiyordum. Gerçekten de çok yorulmuştum.

“Elimi sık, hıncını benden çıkar,” dedi Rüzgar. Elini elimin içine koydu.

Var gücümle ıkındım. “Başı çıktı!” diyerek haber verdi doktorum. Nefes nefese kalmış bir halde kafamı arkaya yasladım. Gerisi ya çok hızlı geldi ya da ben zamanın ayırdına varamayacak kadar yorgundum.

Ta ki ağlayan bebeğimin sesini duyana kadar...

İşte o an, ayırdına varamadığım zaman durmuştu sanki. Kızımın ağlaması, hayatımda duyup duyabileceğim en güzel sestti. Gerçek miydi? Kafamı kaldırıp Rüzgar’a baktım. Büyülenmişçesine ileriye bakıyordu yaşlarla dolu koyu kahveleri. Ona baktığımı hissedince bana döndü. İkimiz de göz yaşlarımızın arasından gülümsedik.

Başardık der gibiydi gülüşümüz. Biz başarmıştık.

Aile nedir bilmeden, yetimhanenin köşesinde sevgisiz büyüyen iki çocuk başarmıştı. Daha bebeklerinin ağlamasını duydukları ilk saniyede ona duydukları sevgiden gözyaşlarına boğulmuştu o iki çocuk. Birbirlerine olan sevgilerinden...

Doktorum kızımı temizledikten sonra, “Al bakalım annesi,” diyerek onu koynuma bıraktığında güzelliğine inanamadım. Ona doya doya bakmak isterken yaşlarla dolu gözlerim devamlı görüşümü bulanıklaştırdığı için sinir oldum. Rüzgar beni anlayarak gözyaşlarını sildi.

“Kızım?” diye fısıldadım. Uzanıp öptüm onu, kokusunu doya doya içime çektim. Bu an için aylarca beklemiştim ben. Bu anı yaşayamayacağım diye çok korkmuştum ama şimdi hepsi geçmiş bitmişti.

Geriye ne korkusu ne acısı ne de başka bir şeyi kalmıştı. Kollarımın arasında cennetten bir parçayı taşıyordum ben. Onu kokluyordum. O kadar güzeldi ki...

“Güneş? Anneciğim...” diyerek konuşmaya devam ettiğimde ağlayan kızım sakinleşti. Yüzü kıpkırmızıydı. Gülmeden edemedim. Altdudağımı ısırp Rüzgar’a bakarken, bizi kendini sıkmaktan kızarmış yüzüyle izlediğini gördüm. Eğilip alnıma dudaklarını bastırdı. Derin derin öptü beni.

“Sen...” diye fısıldadı. Geriye çekilip gözlerime dünya üzerindeki en inanılmaz varlıkmişim gibi baktı. Sanki terden sıırılsıklam ve ıkınmaktan kıpkırmızı olmuş bu halimle mükemmelmışim gibi bakıyordu. Bana inanmıyordu. “Sen,” dedi tekrar kendini toplayarak. Sesindeki o saygıyı, gözlerindeki gururu gördüm. Bana hep saygı duyuyordu ancak şu an var olan saygısının katlandığı açıkça ortadaydı.

“Çok seviyorum seni,” dedi en sonunda. Bunu binlerce kez söylemek istiyormuş gibi baktı bu kez. Sonrasında koyu kahvelerini kızımıza çevirdi. Gözleri tekrardan yaşlarla doldu kızımıza bakarken. Elini uzatıp parmağını

kızımızın minicik avuç içine bıraktı. O minicik parmaklar, babasının parmağının etrafını sardığında Rüzgar'ın gözlerinden bir yaş süzüldü.

“Kızım...” diye fısıldadı titreyen sesiyle. Eğilip kızımızın alnına hafif bir öpücük bıraktı. Burnunu onun boynuna saklarken kokusunu içine çekti. Gözleri mest olmuş bir halde kapandığında ben de başımı kızımıza çevirdim.

“Çok doğru bir isim koymuşum ona,” dedim çatlak çıkan bir sesle. “Güneş gibi.”

“Meltem... Meltem sana o kadar çok benziyor ki,” diye konuştu Rüzgar. Daha birkaç dakika önce doğmuş patlak suratlı bu güzeller güzeli kızın şu anda birine benzeyecek halde olmadığından emindim ama onu bozmadım. Gözlerini kırpmaya bile çekinir gibi bir hali vardı. Sanki gözlerini kırptığı anda bir rüyadan uyanacaktı. Bunu biliyordum çünkü aynılarını hissediyordum. Huzurla doluydum. Zihnimin içi hiç olmadığı kadar sakindi. Her bir nefes ise daha anlamlıydı şimdi. Çünkü her birinde evladımın kokusu da burnuma doluyordu.

Anne olmuştum. Çok yeni olduğum bu hisle mücadele edemiyordum. Hissettiğim bu coşkuyla, kalkıp dünyaya haykırma isteğiyle baş edemiyordum. Kalbim mutlulukla dolup taşıyordu sanki. O kadar hızlı atıyordu ki... aylardır karnımın içinde atan kalbe bakarken sersemin tekiydim.

“Gerçekten benziyor mu o kadar?”

“Kopyan,” dedi gülümseyerek. “Bende hiçbir fotoğrafının olmaması çok canımı yakmıştı senelerce. Şimdi yeniden dünyaya gelmişsin gibi.”

“Ama bu sefer her şey bizim elimizde,” dedim Güneş'e bakarak. Çocukken, çocuk halimi kurtarmaya gücüm yetmemişti. Sahip olamadığım sevginin katbekat fazlasını hissediyordum kızıma karşı. Ve biliyordum, Rüzgar da aynılarını hissediyordu.

Güzel kızım... Güneş'im... ben seni çok seveceğim. Çok öpeceğim seni, çok koklayacağım. Saçlarına çeşit çeşit modeller yapacağım. Renk renk tokaların da olacak. Benim gibi ponponlu kalemin ve süslü defterlerin için yıllarca beklemek zorunda kalmayacaksın. Sana her şeyi vereceğim. Baban ve ben, sana her şeyimizi vereceğiz.

Seni çok seviyoruz kızım, hep de seveceğiz.

Hoş geldin güzel kızım. Hoş geldin, Güneş'imiz.

23. BÖLÜM

LP - Lost On You

Uykum vardı.
Bir süredir uykum vardı.

En son ne zaman doğru düzgün dinlendiğimi hatırlamıyordum. Hamileliğimin son anlarında uyumak zor olmuştu ve şimdi evde yirmi beş günlük, küçücük bir bebeğim varken uykuyla vedalaşamadan ayrılmak zorunda kalmıştım.

Güneş doğduktan sonra iki hafta kadar Handan anne bizimle kalmıştı. Kendi yeni doğan bebeğiyle hiçbir tecrübesi yoktu ancak Emre onun eline doğmuştu. Emre'nin annesinden gördükleri, öğrendikleri vardı. Yeni doğan bir bebeğe benim kadar yabancı değildi. Benim dinlenmem için Güneş'e baktığı saatlerin hakkını ödeyemezdim.

Güneş gece uyandığında Rüzgar kalkıyordu ama kızımızın karnı acıktığı için mecburen beni de uyandırmak zorunda kalıyordu. Anneliğin fedakârlığı da beraberinde getirdiğini biliyordum. İyi bir anne olmak istiyordum. Bu yüzden onun için her şeyi yapmaya çalışıyordum. Kendi annemden görmediğim ne varsa yapıyordum.

Öncelikle, onu seviyordum. Kafasındaki birkaç tel sarı saçı okşuyordum. Onu emzirirken koyu mavi gözlerinin içine bakıyordum. Öpüyor, kokluyor, gıdıklıyor, beni anlamasa dahi sürekli onunla konuşuyordum. Bazen beni anlıyormuş gibi bakıyordu. O zamanlarda çok tatlı oluyordu.

Ve gülümsediği anlar... yirmi beş günlük annelik serüvenimin en sevdiğim anlarıydı. Onun tatlı gülümsemeleri öylesine özeldi ki. Bilinçli bir şekilde vermiyordu gülümseme tepkisini ama aynı babası gibi bir yanağında gamzesi vardı. Güneş'e hamileyken onun da Rüzgar gibi gamzeli olmasını

çok istemiştim. Bunun için ayva dahi yemiştim* ve gamzesi tam da rüyamda gördüğüm gibiydi.

Handan anne iki hafta boyunca bizimle kaldıktan sonra kendi evine geri dönmüştü ama hâlâ her gün gelip torunuyla ilgileniyor, bana yardımcı oluyor ve Rüzgar geldikten sonra da gidiyordu. Bugün erken gitmek zorunda kalmıştı. Yıldırım Vakfından birinin yakını öldüğü için cenazesine katılması gerekiyordu. Ben de Güneş'le yalnız kalmıştım.

İlk saatimi oldukça verimli geçirmeye çalıştım. Güneş'i uyuttuktan sonra benim de uyumam en mantıklısıydı ama evde kimse olmadığı için korkuyordum. Ya derin uykuya dalarsam? Ya onu duymazsam? Ya başına bir şey gelirse?

Annelerin uykusu hafif olurdu. Öyle söylemişlerdi bana, kendi annemden öğrenmemiştim bu gerçeği. Ama onu ağlarken duyamama düşüncesi o kadar yüreğime oturuyordu ki yorgunluktan ölüyor olmama rağmen kalkıp kendimi meşgul ettim. Evin sandığım kadar fazla işi yoktu. Bu yüzden bir süre sonra koltuğa oturdum ve bacaklarımı ileriye uzattım.

Televizyondaki programı izlerken gözlerimin ağır ağır kapandığını hissettim ancak onlara engel olamadım.

"Meltem?" dedi bir ses. Fazlasıyla endişeli bir ses. Kulaklarıma ağlayan bir bebeğin sesi de doldu. Gözlerimi açtığımda Rüzgar'ın delicesine yüzümde gezinen koyu kahvelerini gördüm. "İyi misin sen? Bir şey mi oldu sana?" diye sıraladı sorularını.

"Ben?" dedim algılayamayarak. Bebeğimizin ağlaması devam ederken, Rüzgar bana kısa bir bakış atıp salonun köşesindeki ana kucağından onu aldı.

"Kızım?" diye sordu tatlı bir ses tonuyla. "Tamam, sakinleş..."

Güneş'in çığlıkları hafiflerken ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yüzüne baktım.

Ağlamıştı ve onu duymamıştım. Uyuyakalmıştım. Ölü gibi uyumuştum resmen. Gözlerim bu gerçekle sulanırken, "Karnı açtır," dedim ellerimi yukarı uzatarak. "Versene bana, doyurayım."

Rüzgar'la göz göze geldiğimizde bana tereddütle baktığını gördüm. Yavaş adımlarla bana yaklaştı ve Güneş'i kucağıma bıraktı. Eğilip alnıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra, "Annem nerede?" diye sordu.

* Hamilelikte ayva yemenin, bebeğin gamzeli olmasını sağladığına inanılır.

Niyeti bu değildi, biliyordum ancak şu an her şey bana kendimi sadece daha da yetersiz hissettiriyordu. Handan anne olmadan kızıma iki saat bakacaktım alt tarafı. Çuvallamıştım.

“Erken gitti bugün, vakıftan birinin yakını ölmüş.” Sesim robot gibi çıkıyordu. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Bir göğsümü açarak Güneş’i emzirmeye başlarken bir yandan da konuşmaya devam ettim. “Cenazesi vardı.”

“Bana haber verseydin keşke, ben de erken çıkardım işten.”

Çünkü ben tek başıma kızıma bakmak için yetersizdim.

Güneş’in ağlaması kesilirken kızımın kıpırmızı olmuş yüzünü izledim. Hiçbir şey söylemedim Rüzgar’a. Ne diyecektim ki? Tam anlamıyla beceremiyordum bu işi. Ağır geliyordu. Deniyordum. Sonuna kadar deniyordum ancak bebeğimle yalnız kaldığım ilk an onun patlayacak kadar ağlamasına neden oluyordum. Tek başıma yetemiyordum ona. Yetmek zorunda da değildim zaten, babası vardı. İkimiz ona yeterdik ama tek başına yetebilen, çocuğu ağladığı anda uyanan, annelik içgüdüleri hat safhada olan kadınların yanında ben ne kadar anneydim?

“Güzel kızım...” diye fısıldadım gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Başparmağımla alnını okşadım. Rüzgar’ın koyu kahverengi gözlerini yüzümde hissediyordum ve biliyordum ki göz göze geldiğimiz anda bir şeyler soracaktı. Ancak şu an kızımın aramdaki bu özel ana karışmak istememişti.

Çünkü kendimi en çok Güneş’i emzirirken *anne gibi* hissediyordum. Ağlamak için yanan gözlerimi umursamadan gülümsedim. Güneş’in karnı doymuş olacaktı ki emmeyi bıraktı. Göğsümü kapatıp kızımı boynuma doğru çektim. Burnumu saçlarının üstüne bastırırken, “Özür dilerim anneciğim,” diye fısıldadım. “Duymadım seni. Çok özür dilerim.”

“Meltem,” dedi Rüzgar. Gözlerimden bir yaş daha dökülürken, Güneş yeniden ağlamaya başladı.

“Kızım doymadın mı sen?” diye sorduktan sonra yeniden göğsümü açtım ancak Güneş emmedi. Doymuştu. Doymasına rağmen ağlıyordu. Ne yapacağımı bilemez bir halde onu yeniden göğsüme yaslardım. Daha yeni yedirmiştım. Hemen gazı olur muydu ki? Bilmiyordum. Arkasını pışpışlamaya başladım.

“Tamam bebeğim, tamam anneciğim,” derken sakın bir tonda konuşmaya çalışıyordum ama sesim titriyordu. Güneş ağladıkça içimden bir şeyler kopuyordu sanki. Kalbimi parçalara ayırıyorlar gibi hissediyordum.

“Ağlama artık, ne olur. Ağlama,” diye fısıldadım ancak saniyeler sonrasında sinirlerim boşaldı. Hıçkırarak ağlamaya başladım.

“Meltem?” dedi Rüzgar şaşkınlık içerisinde. Bir ağlayan bana bir de kızımıza baktı. Hangimize müdahale etmesi gerektiğini kestiremiyor olmalıydı.

Güneş’i Rüzgar’a uzattım. “Sustur onu, yalvarırım. Daha fazla ağlamasına dayanamıyorum. Kendini paralıyor ve hiçbir şey yapamıyorum. Ne olur ağlamasın artık.”

Rüzgar sertçe yutkunarak Güneş’i kucağına aldı ve arkasını usulca pış-pışlamaya başladı. Ben olduğum yere çökerek ellerimi dudaklarımın önüne kapatırken sessizce ağlamaya, hıçkırıklarımı yutmaya çalışıyordum. Aradan geçen birkaç dakikanın ardından Rüzgar, Güneş’i sakinleştirdi. Babasının kucağında ağlamaktan yüzü kızarmış ancak şu an oldukça uslu görünen kızıma baktım.

Rüzgar bir eliyle kızımızın sırtını sıvazlarken, diğerini benim omzuma yerleştirdi. Burnumu çekip parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. Banyo yapmaya fırsat bulamadığım için fazlasıyla yağlanmışlardı.

Kendimden tiksinererek ayağa kalktım. “Ben kısa bir duş alacağım,” dedim. Bir şey söylemesine izin vermeden üst kata çıkıp kıyafetlerimi kap-um ve banyoya girip kendimi duşakabinin içine attım. Titreyen ellerimle bir şampuanı bile tutamadım elimde. Zemine düşerken ayak parmağıma çarptı.

Acıyla dişlerimi sıkarken yere eğilip şampuanımı almaya çalıştım ama bir türlü tutamıyordum. *Bir şampuanı bile tutamıyordum.* Bari bu yolunda gitse ne olurdu? En ufak bir sorun yaşamadan, kısacık bir duş almak istemişim sadece. En azından bunu düzgün yapabilseydim ne olurdu sanki?

Yere çökerken nefeslerim boğazıma tıkanı. Ellerimi yüzüme kapatıp yine sessizce ağladım. Ağlayarak saçlarımı şampuanladım. Elime gelen her saçımda boğazımdan yukarıya hıçkırıklar yükseliyordu. Duş jelini lifle beraber vücuduma yayarken, bacaklarımın içindeki ve karnımdaki çatlaklara baktım. Gözyaşlarım hiç durmaksızın akmaya devam ediyordu.

Duşun altında uzunca durmak istedim ama buna vaktim yoktu. Yüzüme son kez su çarpıp duştan çıktım ve kurulanıp temiz kıyafetlerimi giydim. Her şeye rağmen duş almak biraz olsun iyi gelmişti. Kendimi az da olsa insan gibi hissediyordum. En azından artık iğrenç görünmüyordum.

Omuzlarıma bir havlu yerleştirerek oturma odasına ilerlediğimde Rüzgar’ı koltukta uzanmış bir şekilde buldum. Güneş’i de göğsüne

yatırmıştı. Kızımızın başı, tam da babasının kalbinin üzerine denk geliyordu. Rüzgar'ın ise bir eli onun sırtındaydı. Tahminimce onun sırtını okşarken kendisi de o anda uyuyakalmıştı.

Beraber o kadar güzel, o kadar huzurlu görünüyorlardı ki... Rüzgar, çok iyi bir baba olmuştu. Güneş'le çok iyi anlaşıyordu. Eve geldiğinde Güneş'i kucağına alıyor, gün içinde neler yaptığını ona gülümseyerek anlatıyordu. Aralarında gittikçe kuvvetlenen bağa tanıklık ediyor olmak her şeye değerdi.

Ne Rüzgar'ı kızımızdan ne de kızımızı Rüzgar'dan kıskanıyordum. Ama o bağa imreniyordum. Kızım kollarımın arasında böyle sakince uyusun diye her şeyimi verirdim. Veriyordum aslında ama... hiçbir şeyim yoktu demek ki benim. Yetmiyordum ona da kendime de.

Onlara doğru bir adım attığımda, Rüzgar hissettiği hareketlenmeyle anında gözlerini açıp kafasını hafifçe kaldırdı. Göz göze geldiğimizde tek gamzesini göstererek gülümsedi. "Sihhatler olsun bitanem."

Kucağında kızımız olduğu için doğrulamıyordu. Bu yüzden elini bana doğru açıp çağırırdı. "Yaklaş da öpeyim seni."

Yaklaştım ama istediği kadar değildi. Koltuğun bir ucuna oturup göğsünde huzurla uyuyan kızımıza bakarken, "O kadar güzel ki," diye fısıldadım. "Çok sakın seninleyken. Bir de *ben baba olamam, hazır değilim* diyordun. Ama kucağına aldığın anda derdini anlıyorsun onun." Dudaklarım titredi. "Ben yapamıyorum senin gibi."

"Meltem..." diye fısıldadı Rüzgar. Dikkatli bir şekilde doğruldu ve kızımızı nazik hareketlerle yastığın üzerine bıraktı. Onu bıraktığı an hızlıca önümde çöküp iki elimi sıkı sıkıya tuttu.

"Böyle düşünme. Ne kadar güzel bir anne olduğunun farkında değilsin?"

"Ne güzel annesi, Rüzgar? Çocuğun ağlamaktan canı çıkmış, ben uyuyorum. Duymadım bile onu."

"Yoruldu, Meltem. Doğru düzgün dinlenemedi sürekli yoruluyorsun. Normal değil mi?"

"Kolay olmayacağını biliyordum," dedim hıçkırarak. Rüzgar yanıma oturup başımı göğsüne çekti hemen. "Ama bu kadar beceremeyeceğimi de düşünmemiştim. Ben çok seviyorum kızımızı, Rüzgar. Niye iyi gelemiyorum ona? Ağlıyor, susturamıyorum. Uyuyordum ya. Uyuyordum resmen! Kızım ağlamaktan kendini paralarken annesi uyuyordu."

“Güzelim, Güneş daha bebek. Aylarca senin karnında her işini kendisi görüyordu. Orada kimseye ihtiyacı yoktu. Şimdi her şey için bize ihtiyacı var. Çok ağlayacak daha ki normal olan bu. Bebek dediğin ağlar. Sen ona iyi gelmediğin için değil ağlaması.”

“Sende hemen susuyor ama. Ben beceremiyorum.”

Rüzgar saçlarımı usul usul okşarken alnıma küçük bir öpücük bıraktı. “Hissediyor yaşadığın stresi, o yüzden huzursuz oluyor. Annesi huzursuz olduğu için.” Saçlarımın kokusunu içine çekerken, “Nasıl iyi gelmiyorsun ona?” diye sorguladığını duydum. Kafamı kaldırdığımda ağlamaktan acıyan gözkapaklarımı da öptü.

“Çok iyi bir anne oldun, Meltem. Çok çabalıyorsun ama gereksiz yükleniyorsun kendine. Annesin diye insan olmaktan çıkmadın. Hiç dinlenmeden oradan oraya koşturuyorsun. Güneş doğduğundan beri evdesin.”

Yüzümü avuçlarının arasına alıp başımı göğsünden çekerken yüzlerimizi hizaladı. Gözlerimin içine sevgiyle bakıyordu. Dudaklarında hafif bir tebessüm oluşurken, “Çık gez hadi,” dedi içtenlikle. “Biraz kendine vakit ayır, kafanı toparla öyle gel.”

“Saçmalama,” dedim burnumu çekerek. “Güneş daha yirmi beş günlük.”

“Buna ihtiyacın var.” Bir anda ciddileşti. “Kendine zaman ayırmada yanlış olan hiçbir şey yok. Biraz dışarı çık, canın ne istiyorsa onu yap. Farklı bir ortama gir artık. İstersen Buse’yi ara, onunla görüşün. Sana, *sadece sana* iyi hissettirecek bir şeyler yapman gerekiyor. Hadi.”

“Ama Güneş...” diye itiraz ettim. “Ya acıkırsa?”

“Sen sütünü bırak, gerisini düşünme. Güneş’le ben ilgilenirim. Sen sadece kendinle ilgilen.”

“Ama ben daha yeni anne oldum. Şimdiden bu kadar yorulursam ileride-”

“Şşş,” dedi Rüzgar. Dudaklarımı öptü bu kez. “Senin durumundaki hangi kadını suçlayabilirdin yoruldukları için?” diye sorduğunda cevapsız kaldım. “Kendine bu kadar acımasız olma. Hakkını yiyorsun. Hayal edebileceğimden çok daha iyi bir anne oldun ama anneler de yorulur. Annelerin de kendilerine vakit ayırmaları gerekir. Senin de buna ihtiyacın var. Ben burada, kızımızın başında olacağım. Acil bir şey olursa ararım zaten ama olmayacak. O yüzden rahat rahat dışarı çıkıp dilediğini yapabilirsin. Hadi güzelim.”

Durup düşündüm. Buna ihtiyacımın olması beni kötü bir anne yaparmıydı? Rüzgar yapmadığını söylüyordu. Ve ben iyi bir anne olmayı çok istiyordum ancak bebeğim bedenimdeki tüm stresi hissediyordu. Bu halimle ona iyi gelemiyordum. “Sadece bir saat,” dedim. Rüzgar, itiraz edecek gibi oldu. “Daha fazla uzak kalamam. En fazla bir saat.”

“O zaman o bir saati güzelce değerlendirmeye bak. Aklın bizde kalmasın, tamam mı?”

Güneş yerinde huzursuzlandığında, Rüzgar ayağa kalkarak kızımızı kucağına aldı ve boynunu koklayarak öptü. “Biz iyiyiz, değil mi kızım? Annen olmadan başımızın çaresine bakabiliriz bence.” Kızımızın dudakları büzüldüğünde Rüzgar gülümseyip onu çenesinden öptü bu sefer. “Biliyorum, biliyorum. Annen olmadan yapamıyorsun. Seni çok iyi anlıyorum çünkü ben de annen olmadan yapamam. Ama çok yükleniyoruz ona.”

Güneş’in yüzünü bana çevirdi ve minik elini tutarak salladı. “Annen de biraz kafasını dinlemeli.”

“Ben hazırlanayım o zaman,” dediğimde, Rüzgar beni teşvik edercesine başını salladı. Olur da Güneş acıkırsa diye sütümü bıraktıktan sonra koştu-rarak giyinme odasına ilerledim. Yeni doğum yaptığım için dar kıyafetlerime sığmak gibi bir beklentim yoktu. Elime elbiselerimden birini aldım ve giyindikten sonra banyoya ilerledim. Dişlerimi fırçalayıp çok hafif bir şekilde makyaj yaptım. Sadece bir parlatıcı sürmek bile o kadar iyi gelmişti ki...

Uzun zamandır kendim için yaptığım ilk şey parlatıcı sürmektir. Belki de bu yüzden fazla anlam yüklüyordum.

Saçımı kurutup hızlıca şekillendirdikten sonra banyodan çıktım. Rüzgar, Güneş’i koltuğa yatırmış bir şekilde üstüne eğilmiş, kızıyla tatlı tatlı konuşuyordu. Adım seslerimi duyunca başını kaldırıp bana baktı. Gözleri üstümde gezinirken koyu kahvelerinin içindeki arzuyu gördüm. İç geçirerek başını Güneş’e çevirdi.

“Sen de bu kadar güzel olacaksın, değil mi? İkinizin bu kadar benzemesi haksızlık. Bende de kalp.”

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Güzel mi olmuşum? Kendimi son zamanlardaki halimden biraz daha güzel hissediyordum ama Rüzgar’ın bu tepkiyi vereceği kadar da bir şey yapmamıştım.

Rüzgar, Güneş’i tekrardan ana kucağına bırakırken, “Burada bekle,” dedi. “Ben anneni geçirip geliyorum.”

Ardından yanıma gelip elini belime yerleştirerek benimle kapıya kadar yürüdü. İnce ceketimi vestiyerden alıp bana giydirdiğinde teşekkür ettim. Çantam da onun elindeydi. Elimi uzatıp çantamı alacağım sırada bileğimden tutarak beni kendine çekti ve hiç beklemediğim bir anda dudaklarımızı buluşturdu.

Beni sersemletecek bir öpücük bıraktıktan sonra çantamı elime bıraktığında gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. “İyi eğlenceler bitanem.”

“Sana da,” dedim afallayarak. Ayakkabılarımı giyip dışarıya çıktım ve şapşal şapşal yürümeye başladım. Günler sonra dışarıya çıkmak o kadar tuhaftı ki bir an için ne yapacağımı kestiremedim. Gerçekten de uzun bir süredir evde, Güneş’leydim. Kendimi unutmuştum. Kendimle ilgilenmek hep unuttuğum bir şeydi zaten ama şimdi bana muhtaç bir bebeğim vardı. Unutmamalıydım.

İçime derin bir nefes çektim. Temiz hava iyi gelmişti. Taksi durağına yürüyüp bir taksiye bindim ve kendimi alışveriş merkezine attım. Etrafta koşuşturan çocuklara bakarken Güneş’i çok özlediğimi fark ettim. *Dakika bir, gol bir.* Hemen telefonumu çıkarıp Rüzgar’ı aradım.

Telefonu açtığı anda, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Hiç,” dedi Rüzgar. Soluk soluğaydı. Kaşlarım çatılırken anlamlandırmaya çalıştım. “Güneş’i yatırdım şimdi, uyuyor. Ben de evi toparlıyorum.”

“Yormasaydın kendini bu kadar. İşten yeni gelmiştin. Dinlendin mi hiç? Yemek yedin mi?”

“Yedim, sen bizi merak etme. Hadi kapat telefonu ve kendine vakit ayır.”

“Kızımı özledim,” dedim dudak bükerek. Rüzgar hafifçe güldü. “Şimdi niye eve geldiğim gibi koşarak ellerimi yıkamaya gittiğimi anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedikten sonra iç geçirdim. “İyi ki varsın, Rüzgar,” dedimde sesim titredi. Rüzgar’ın duraksadığını hissettim.

“Güzelim... niye sesin öyle geliyor?”

“Hiç... sadece aynı şeyleri yaşayan ve benim kadar şanslı olmayan kadınları düşündüm. Kendime vakit ayırayım diye beni sen ikna ediyorsun. O kadınlar ne yapacak? Herkesin senin kadar anlayışlı bir kocası yok.” Burunumu çekip, “Harika,” diye homurdandım. *Dakika bir, gol iki.* “Şimdi seni de çok özledim.”

Rüzgar’ın kısık kahkahasını duydum. “Eve geldiğinde giderirsin özlemini. Sakın erken geleyim deme bak. Kapıyı kilitlerim.”

“Ben de bacadan girerim.”

“Doğru, yaparsın. Ama yapmamaya çalış.”

“Meltem?” diyen bir kadın sesiyle kafamı kaldırdığımda gördüğüm tanıdık yüzle, “Aa,” diye bir ses çıkardım. “Rüzgar, ben kapatıyorum şimdi. Bade’yle denk geldik. Görüşürüz. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dediğinde telefonu kapattım ve Bade’yle sarıldık. Bade ile aynı doktora gidiyorduk. Onun da altı aylık bir kızı vardı. Kontrollerden birinde karşılaşmış, konuşmaya başlamıştık. Yakınlaştıkça da numaralarımızı almıştık.

Benden altı yaş büyük bir kadındı. İki çocuğu vardı, dolayısıyla çok daha tecrübeliydi annelik konusunda. Gülümseyerek, “Nasılsın, neler yapıyorsun?” diye sordu. Beraber geçip oturduk.

“Ne yapayım işte? Anneliğe yetişmeye çalışıyorum,” dedim gülümseyerek. Yüzümden yorgunluğumun okunduğuna emindim.

“Her şeye yetişmeye kalkma, kafayı yersin,” dedi Bade başını iki yana sallayarak.

“Yedim zaten.” Derin bir nefes verdim. “Yağmur nasıl?” diye sordum. Yağmur, onun kızıydı.

“Aa, onun keyfi gayet yerinde,” dedikten sonra eliyle bir yeri işaret etti. Kafamı işaret ettiği yöne çevirdiğimde Yağmur’un babasını gördüğümü sandım ancak ondan çok daha genç birine bakıyordum. Muhtemelen akrabasıydı. Yağmur, Bade’nin de söylediği gibi epey keyifli görünüyordu. Etrafa tatlı kıkırtılar saçıyordu.

“Kaynım geldi şehir dışından, gün boyu kucağından indirmiyor Yağmur’u. Benim de canıma minnet.”

Gülümseyerek Yağmur’u izledim. Kızımın görünüşü olarak hiçbir benzerlikleri olmasa da bir kız çocuğuna bakarken dahi Güneş’i özlüyordum. İç geçirdim.

“Güneş’ten ilk kez ayrı kalıyorsun, değil mi?” diye sordu Bade. Kafamı ona çevirdiğimde yüzündeki bilmiş gülümsemeyle bana bakıyordu. Nereden anladığını sormayacaktım. İki tane çocuğu vardı nihayetinde. Benim yeni yeni geçtiğim bu yolları o ezberlemişti.

“Evet,” dedikten sonra arkama yaslandım. “Rüzgar ısrar etti dışarıya çıkmam için. Çok sıktım kendimi, biraz...” Devamını söylemeye dilim varmadı.

“Bunaldın mı?” diye sordu Bade. Yüzündeki anlayışlı gülümseme bir an için bile solmamıştı.

“Bunalmak değil de...” Mırıldanırken aslında tanımının çok doğru olduğunu fark edip utandım. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda gözlerim yeniden doldu.

Kendimi birden çok kötü hissetmeye başladım. Gözlerimden bir yaş döküldüğünde, Bade yerinden kalkarak yanıma oturdu ve bir elini omzuma koydu. “Canım ya, o kadar iyi anlıyorum ki seni. Şu an içinde olduğun o zor dönemi... Ben de böyle hissettim. Ben de hep ağladım. İki kere yaşadım hem de. Çocuklar ağladıkça ben de ağladım. Hiç geçmeyecekmiş gibi geliyor ama geçiyor, Meltem. Yemin ederim ki bu dönem de geçiyor.”

Bana sarıldığında kendimi geride tutamadım. Ben de ona sarıldım. “Geçiyor, değil mi?”

“Geçiyor,” dedi. “Böyle hissettiğin için kendine yüklenme sakın. Bunu yaşayan tek anne değilsin. Sanki annelerin kendini hiç düşünmemesi en iyi annelikmiş gibi yansıtılıyor ama öyle değil.”

Geri çekilip gözyaşlarımı sildim. “Hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyorum.”

“Öğrenmek hiçbir zaman bitmiyor. Bak, ben ikinci çocuğumu aldım kucağıma. Hâlâ bir şeyler öğreniyorum,” dedi. Şimdi biraz daha iyi hissediyordum. Çünkü ne zaman kafamı dağıtmak için internette dolaşsam önüme hep bebek videoları çıkıyordu. Bir kadın, bebeğiyle tatlı anlarını paylaşıırken gülümseyerek izlediğim bir video vardı. Yorumlara girdiğimdeyse evin dağınıklığını eleştiren kadınları görmüştüm. Onlar belirtene kadar fark etmemiştim evin dağınık olduğunu.

Ben kucağımda çocuğumla süpürge yapıyor, üç farklı çeşit yemek pişiriyordum. O evin hali ne? Bir de utanmadan paylaşıyorsunuz.

Ve bunun gibi binlerce yorum...

Kafamı telefonumdan kaldırıp evin halini ve kendi halimi gördüğümde o kadar kötü ve eksik hissetmiştim ki. Şimdi bir anneden bunları duymak çok iyi gelmişti bana.

Her şeye yetismeye çalışmak çok yorucuydu. Annelerin yorulma lüksü yokmuş gibi görünüyordu ama ben çok yoruluyordum. Bunca yorulmamın karşılığında da hiçbir şeyi doğru düzgün halledemiyordum aslında.

“Çok teşekkür ederim, Bade. Gerçekten,” dedim içtenlikle. Çok geçmeden Bade’nin kayını, kucağında Yağmur’la beraber yanımıza geldi.

“Huysuzlandı yenge. Karnı acıktı sanırım,” diyerek Yağmur’u ona uzattığında, Bade kızını kucağına aldı. Kafasının üstündeki kestane rengi saçlarına ve yeşilin anlamadığım bir tonundaki gözlerine bakarken tebessüm etmemek imkânsızdı.

“Neyse ki yaşadığımız ağır psikolojinin çok güzel bir ödülü var,” dedikten sonra Yağmur’u öpüp kokladı. “Yoksa anne olmak tamamen delilik olurdu.” Gözlerini kısıp bana dönerken yaramaz bir şekilde gülümsedi. “Aslında biraz da öyle.”

Hafifçe güldüm söylediklerine. Çocuğunu emzirmesi gerektiği için vedalaşıp kendi yolumuza gittik. Kendimi iyi hissetmek için bir markete girip mutfak eşyalarının olduğu reyona yöneldim. Mutfak hep güvenli alanım olmuştu ve mutfak alışverişi de en sevdiğim alışverişlerden biriydi. Uzun süredir mutfakta istediğim kadar vakit geçiremiyor olmak da tam iyilik halimin önünde bir engel olmuş olabilirdi.

Henüz çok erken olduğunu bilsem de Güneş’in ek gıda sürecinde kullanmak için değişik şekillerde kaplar aldım. Bir şeyler aldıkça kendimi daha iyi hissediyordum. Market alışverişini hep severdim ancak ilk kez bu kadar ihtiyacım olan bir şeydi. Çünkü bana normal hissettiriyordu. Gerçekten de evden uzaklaşmaya ne kadar muhtaç olduğumu şimdi anlıyordum.

Sonrasında bir mağazaya girdim. Henüz doğum kilolarımı tam anlamıyla verememiştim ama bir elbise denedim. Üstüme tam olmuştu. Normalde giydiğim bedenin bir üstüydü. Hiç de kötü durmamıştı. Fotoğrafımı çekerek Rüzgar’a yolladım.

Fotoğraf görüldü oldu, aradan birkaç dakika geçti ancak cevap vermedi. En sonunda yazdığını gördüğümde merakla ekran başında beklemeye başladım.

Çok güzelsin. Al kesinlikle.

Hatta üstünden çıkartma, o şekilde gel eve.

Kendimi biraz iyi hissettiğim anda ortaya çıkan yaramazlığımın beni yönetmesine izin verdim.

Sen çıkaramadıktan sonra ne anlamı var?

Zamanı geldiğinde yine giyersin.

O zaman bugün için de çıkarırım.

***Ama eve öyle gel. Fotoğraf beni kesmiyor.
Canlı görmem lazım.***

Tamam o zaman. Güneş hâlâ uyuyor mu?

Mesajım görüldü olduktan kısa bir süre sonra Rüzgar fotoğraf attı. Güneş kucagında, kafasını zorlukla ayakta tutarken Rüzgar gülümseyerek kameradan kızıma bakıyordu.

Fotoğrafa bakarken tazelendiğimi hissettim. Bu ikisi benim yaşama sebebidir. Lohusalık ne kadar zorsa Rüzgar'ın gün geçtikçe ne kadar iyi bir baba olduğunu izlemek de o kadar güzeldi. Bir ömür geçirecektim ikisiyle.

Çok özledim. Dayanamıyorum artık.

Eve geliyorum.

Mesajı attıktan sonra elbiseyi aldım ve etiketini kasada çıkarttım. Tam da Rüzgar'ın istediği gibi üstümdeki elbiseyle alışveriş merkezinden çıktık-
tan sonra elimdeki poşetlerle bir taksiye atladım. Her yorgunluk uykuyla geçmiyordu demek ki. Bazen insanın yorgunluğunu üstünden atabilmesi için kafasının içindekilerden kurtulması gerekiyordu.

Bugün her anlamda bana iyi gelmişti. Yine böyle zorluklar yaşayacağımı biliyordum ancak bunu yaşayan tek anne olmadığımı bilmek, kim-
senin beni anlamadığını düşündüğüm o yalnızlık hissinden kurtulmamı sağlamıştı.

Ve Rüzgar... her koşulda yanımdaydı. Bu anlamda çok şanslı bir ka-
dındım. Çünkü yine yorulduğumda yine beni anlayan bir kocam olacaktı. İçinden geçtiğim psikolojik süreci abarttığımı ya da şımarıklık ettiğimi düşünmeyecekti.

Sadece bir saattir evden uzak olmama rağmen taksi evin önünde durduğunda koşarak inecek kadar çok özlemiştim ailemi. İkisine de sıkıca sarılmak, öpücüklere boğmak ve sürekli ağladığım için üzülüğünü bildiğim kocama o çok sevdiği gülümsemelerimi göstermek istiyordum.

Güneş belki yine uyuyordur diye eve anahtarla girdiğimde ışıkların kapalı olduğunu fark ettim. Acaba Rüzgar da mı uyumuştur?

Evin kapısını sessizce kapatıp içeriye girdiğimde, "Rüzgar?" diye seslendim.

"Buradayım!" diyen sesini duyduğumda başımı oturma odasının kapalı kapısına çevirdim. Lambası açık olmasa da kapının altından loş bir ışık

sızıyordu. Kaşlarımı çatarak elimdeki poşetleri bıraktım ve oturma odasının kapısını açtım.

Rüzgar biraz uzağımda, ellerini arkasında birleştirmiş bir şekilde dikiliyordu. Güzel giyinmişti. Üstündeki beyaz keten gömleğin üstten iki düğmesi açıktı. Altında siyah pantolonu vardı. Tıraş olmuş, saçlarını yapmıştı.

“Rüzgar?” diyerek ismini yeniden söylerken şaşkındım. Etrafıma kısa bir bakış attım. “Güneş nerede?”

“Anneme bıraktım,” dedikten sonra bana doğru ilerlemeye başladı. Bense şaşkınlığımı hâlâ üstümden atamıyordum. Romantik bir şekilde hazırladığı ortama mı şaşırsam, onun özenle giyinişine mi bilemiyordum. Üstümdeki elbiseyle gelmem konusundaki ısrarını hatırladığımda korkuya kapıldım. Bu korku, Rüzgar arkasından kocaman bir çiçek buketi çıkarıp bana uzattığında şaşkınlığımla sekteye uğradı ve sonrasında katlanarak arttı.

Çiçek buketini elime alırken çekinerek sorarcasına konuştum. “Bugün özel bir gün değil?”

Evlilik yıldönümümüz geçmişti. Benim doğum gününe iki ay vardı.

“Evet, değil,” dedi Rüzgar. Rahat bir nefes aldığımı görünce güldü. “Korkma, hiçbir şeyi unutmadın. İçimden geldi.”

Beklenmedik jestiyle gülümserken tek kolumu boynuna sararak ona sıkıca sarıldım. “Teşekkür ederim,” dedim dudaklarına bir öpücük bırakarak. Yeniden ona sarıldım. İki kolunu da bana dolarken yerimizde hafifçe sallandık. Rüzgar’ın başını boynumun girintisinde hissettim. Kokumu içine çekti.

“Teşekkür etmene gerek yok çünkü bunu biraz da kendim için yapıyorum.”

Geri çekildiğinde aramıza iki adımlık mesafe koydu. “Sana diyorum ya, bir işe kalkıştıysan onu tam yap diye. Fark ettim ki ben en başında kalkıştığım işi çok eksik yapmışım. Bu eksikliği hiçbir zaman dile getirmedi. Benimle olduktan sonra nasıl olduğunu umursamadın, biliyorum. Çünkü ben de böyleyim. Sen olduğun sürece, seninle olduğum sürece nedeni nasıl hiç önemli değil.”

İçine derin bir nefes çekti. Kafasını hafifçe sağa yatırarak parıldayan koyu kahvelerini benim gözlerime dikti. “Ama geç de olsa her şeyimiz tam olsun istiyorum,” dedi. Elini cebine attı ve karşımda tek dizinin üstüne çöktü.

Yapacağını anladığım anda ağzım açık bir halde bakakaldım. Rüzgar yüzümdeki şaşkın ifadeye gülerek yüzük kutusunu açtı ve bana doğru kaldırdı. “Bitanem...” dedi kulaklarımı okşayan o ses tonuyla. “Bu eşek kocanı, bunu daha önce akıl edemediği için affet. Kutlanacak günleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Sana kutlayacağın yeni bir gün vermek istiyorum,” dedikten sonra yüzündeki o harika gülümsemenin eşliğinde sözlerine devam etti.

“Meltem... senede iki kez evlilik yıldönümümüzü kutlamaya var mısınız? Benimle yeniden evlenir misin güzelim?”

Elimi dudaklarımın üstüne örterken gözlerime dolan yaşları kırıpıştırarak iteledim ve kafamı hızlıca salladım. “Evet,” dedim elimi ağzımdan çekmeyi unutarak. Sesim boğuk çıktı. Elim ağzımdan çekip coşkuyla, “Evet!” dedim tekrardan. Rüzgar ayağa kalkmadan ben dizlerimin üstüne çöktüm ve boynuna atladım.

“Evet, evlenirim seninle! Zaten evliyiz. Çocuğumuz bile var ama yeniden evlenirim.”

Rüzgar da bana sıkıca sarılırken saçlarımı öptü. “Seni gelinlikle görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi. “Düğün yapalım mı?”

“Yapalım,” dedim onu tekrarlayarak. “Düğün fotoğraflarımız da olabilir mi?”

Geriye çekildiğimde başparmağıyla gözümün altındaki ıslaklığı sildi. “Olacak,” dedi söz vererek. Sonrasında yüzüğü kutusundan çıkarıp parmağıma taktı.

“Buna gerek yoktu sanki,” diye fısıldadım boğuk bir şekilde gülerek. “Zaten bir yüzüğüm vardı.”

“Yüzüksüz evlilik teklifi olmaz. Hem bir tane daha yüzüğün olsun, ne olacak? Bu defa her şeyi tam yapalım istiyorum.”

Yüzümü avuçlayıp önce alnıma sonra dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Alnını alnıma yasladığında huzurla kapanan gözlerimle bu anın tadını çıkardım. Aldığım her solukta burnuma dolan kokusunun tadını çıkardım.

Evlenecektik. İkinci kez. Bu sefer tam bir şekilde.

“Rüzgar...”

“Hımm?”

“Biz sırayı biraz karıştırdık,” dediğimde gülümsüyordum. Başını geriye çekip gülen yüzüme baktı.

Önce evlenmiş sonra âşık olmuştuk. Ardından bir çocuğumuz olmuştu ve şimdi düğünümüz olacaktı.

Sırayı biraz değil, epey karışmıştık.

“Seninle normal bir hayat geçirmeyeceğimi biliyordum zaten.”

Gözlerimi kısıtım. “Yine de buradasın,” dedim kollarımı boynuna dolar-ken. Parmaklarının tersiyle kolumu okşadı. “Buradayım,” dedi beni onayla-yarak. “Senin yanıdayım. Başka nerede olacaktım ki?”

İkimiz de ayağa kalkarken, Rüzgar beni kollarının arasında tuttu ve sar-maşa dolaş bir şekilde dans etmeye başladık. Başımı onun geniş göğsüne gö-merken gözlerimi kapattım. Onun yanıdaydım. Ve onun da dediği gibi... başka nerede olacaktım ki?

Belki en başında farklı başlamıştık. Geçirdiğimiz bir sene gözlerimin önünden geçerken o günleri tebessüm ederek hatırlıyordum şimdi. Birbiri-mizi kırdığımız anları bile yüzümdeki gülümsemeyle anıyordum. Ne kadar toyduk. Bunu bir sene sonra, şu anki halimiz aklıma geldiğinde tekrardan düşünecektim belki de.

Ve belki de bu döngü hiç bitmeyecekti. Çünkü her gün onunla ilgili yeni şeyler keşfedecektim.

Yeni anlaşmazlıklar yaşayacaktık. Beraber bir çocuk büyüterek ebeveyn-liği öğrenecektik. Gelecek ilgili göz korkutucu şeyler vardı ancak başım bu göğse yaslıyken hiçbir gözüme o kadar da korkutucu gelmiyordu. Çün-kü her ne olursa olsun, onun benim yanımda olacağını biliyordum. Birbi-rimize destek olacağımızı biliyordum.

Ve gün sonunda başımı Rüzgar'ın göğsüne yasladığım sürece her şeye vardım.

24. BÖLÜM

James Arthur - Car's Outside

Güzel kızım...”

Elime döktüğüm bebek yağıyla Güneş’e masaj yaparken bir yandan da yüzüne eğilmiş, canı sıkılmasın diye onunla konuşuyordum. “Prensesim, melek kızım benim,” dedim uzata uzata. Ona sevgi sözcükleri söylediğimi anlamış olacaktı ki gülümseyerek beni dinlemeye başladı.

“Ama sen çok tatlısın,” derken omuzlarını ovuşturuyordum. Ona banyo yaptırmak ne kadar zorsa masaj kısmı da o kadar eğlenceli oluyordu. Kızım maalesef ki suyu sevmiyordu. Banyodan da nefret ediyordu. Hemen çıkmak istiyor, huzursuzlanıyordu. Bu yüzden ben onu yıkarken Güneş’i oyalama görevini de Rüzgar’a veriyordum.

Rüzgar protezden başlayıp yaptığı tüm işlemleri sırasıyla anlatırken, onu pürdikkat dinleyen Güneş’in sevimliliği sürekli olarak dikkatini dağıtıyordu. Üç buçuk aylık kızımız, anlamadığımız bir şekilde Latince kelimeleri komik buluyordu. Rüzgar ne zaman bir dişin Latincedeki adını söylese kıkırdıyor, babasının aklını başından alıyordu. Eğlenceli bir banyo zamanı olmuştu.

Ta ki Rüzgar pedodonti hastasından bahsedene kadar...

Başka bir kız çocuğundan bahsetmesine dayanamayan Güneş, eliyle su birikintisine bir şaplak atarak raconunu kesmiş ve babasının üstüne su sıçratmıştı.

Kendimi resmen klonlamış olmak bana da sürpriz olmuştu doğrusu ama bundan şikâyetçi değildim. Zaten Rüzgar hiç değildi. Kızımızın git-tikçe bana benziyor olması, takip etmekten fazlasıyla keyif aldığı bir süreçti.

“Ya ben seni yemeden nasıl duracağım?” diye sorduğumda kızım elini ağzına götürüp parmaklarını emmeye başladı. “Söyle bana, nasıl dayanacağım? Sen bu kadar tatlı olmak zorunda mısın ya?”

Güneş'in yanaklarını hafifçe sıkıştırıp eğildim ve koklayarak boynundan öptüm. "Oh!" Bir daha öptüm. Birkaç kere daha... "Ben doyamıyorum ki sana."

Güneş kıkırdadığında kafamı boynundan kaldırıp gülen yüzüne baktım. "Ben çok ciddiym Güneş, seni yerim."

Kıkırtıları güçlendi.

"Burada yamyamlık girişimimden bahsediyorum, benim saf kızım gülüyor. Dayanamıyorum, ısıracağım bir tane." Boğumlu kolunu hafifçe dışlediğimde kapının eşiğinde duran adım seslerini duydum. Kafamı o tarafa çevirdiğimde Rüzgar'ı kollarını göğsünde birleştirmiş, omzunu da kapıya yaslamış bir şekilde bizi izlerken gördüm.

"Gelsene babası," dediğimde *babası* kelimesini duyan Güneş, yerinde heyecanla çırpınmaya başladı. Her anlamda kopyamı doğurduğum için babasına âşık bir kızımın olması kaçınılmaz olmuştu.

Rüzgar, kızının heyecanına ve benim davetime karşı koymayıp yatakta yanıma oturdu. Eğilerek Güneş'in saçını öptü.

"Masaj mı yapıyordun?"

"Evet, yemek için ara verdim," dedikten sonra elime biraz daha bebek yağı döktüm ve Güneş'in göğsüne yaymaya başladım. Koltukaltlarına geldiğimde kızım gıdıklanıp kıkırdadı. Gıdıklanmaktan hiç hoşlanmıyordu. Gülme tepkisi geçince kaşlarını çattı.

"Bak bak, surata bak." Bacaklarına masaj yaparken ayaklarını tutup hafifçe kaldırdım. "Bu bezelyeler ne? Ya Rüzgar şuna bak! Ayağını da yiyeceğim ben bu kızın. Bal mı doğurdum ben ya?"

Güneş'i havlusuna sarıp kaldırdım ve kucağıma aldım. "Bal mı doğurdum? Bal mısın kızım sen? Hımm?" Başımı boynuna gömüp derin derin koklarken Güneş'in omzuma yaslandığını hissettim. Rüzgar'la göz göze geldiğimizde şakağını yumruğuna yaslamış bir şekilde, bize hayran hayran bakıyordu.

"Kıyafetlerini çıkarır mısın?" diye sorduğumda yüzündeki o şapşal gülümseme bir anda dağıldı.

"Ne? Burada mı?"

"Güneş'in kıyafetlerini hayatım. Kızımızın kıyafetlerini çıkar ki giydi-reyim onu."

Anladığını belirtircesine bir ses çıkarırken kafasını salladı. Ayağa kalktığı anda, "Boşuna ümitlenme," dedim onunla dalga geçerek. "Evlenmeden olmaz, kararım kesin."

Omzunun üzerinden bana baktı. “O zaman iyi ki yarın evleniyoruz,” dedi göz kırparak. Kalbim tekledi. Rüzgar odadan çıktığında başımı Güneş’e eğdim.

“Senin bu baban var ya, çok fena bir adam.”

Babasını şikâyet ettiğimi anlayan Güneş, Rüzgar’ı hararet içinde savunmaya başladığında çıkardığı bebek seslerini büyük bir zevkle dinledim. “Tamam kızım, seni de anlıyorum. Baban sonuçta ama bana yazık değil mi? Söyle ona, daha az karizmatik olsun.”

Güneş, ses çıkarmaya devam etti. Emin olamamakla birlikte, “*Ama anne, bu babamın elinde değil ki,*” dediğini düşünüyordum.

“Sen de haklısın anneciğim,” dedim. Kızım gülümsedi. Yanağında belirginleşen tek gamzesinden öptüm onu. Çok geçmeden Rüzgar elinde kızımızın kıyafetleriyle geri döndü. Söz konusu kendine kıyafet seçmek olduğunda bunu çok hızlı bir şekilde gerçekleştiren kocam, kızımıza kıyafet seçmesini istediğimde Güneş’in küçük elbiselerinin tatlılığına dalıp gittiğinden bunu hemen başaramıyordu.

Rüzgar tekrardan yatağa oturduğunda Güneş’i onun kucağına verdim. Önce kızımızı havaya kaldırıp boynundan gıdıklayarak öptü.

“Babasının güzeller güzeli,” derken öpmeye devam ediyordu. Odanın içini Güneş’in kıkırtıları doldururken benim de kalbim huzurla dolmuştu. Son birkaç ayımızın özeti bu birkaç saniyeydi. İkimiz de evladımızı öpmelere ve koklamalara doyamıyorduk.

Rüzgar elindeki sarı zıbını kızımıza özenle giydirdi. Ağustosun başındaydık ve ev fazlasıyla sıcaktı. Bu yüzden evin içindeyken sadece zıbın giydiriyorduk ancak bugün Güneş’le beraber Handan anneye kalmaya gideceğimiz için Rüzgar kızımıza bir tişörtle, kapri tayt da seçmişti.

Ve elbette ayakları için de *beyaz patikler*.

Yarın, Rüzgar’la düğünümüz vardı. Bana evlenme teklifi ettiği günden bu yana hazırlıklarımızı hızlıca tamamlamıştık. Çok fazla eksikimiz yoktu aslında çünkü zaten oturduğumuz bir evimiz vardı ve o evi de güzelce tamamlamıştık. Bu yüzden sadece düğün hazırlıklarıyla uğraşmıştık. Düğün için uygun bir tarih kararlaştırmış, ayarlamaları yapmıştık.

İstesek düğün hazırlıklarını çok daha kısa bir sürede tamamlayabilirdik ancak yeni doğum yaptığım için biraz kendime gelmeyi beklemek istemiştim. Lohusalık süreci beni epey zorlamıştı. Aylarca her gün ağlamıştım neredeyse. Rüzgar her anlamda bana destek olmuştu ama yeni anne olmak,

insanı zorlayan bir psikolojiydi. Anneliğe alışma sürecim zor olmuştu. O günlerin geride kaldığına sevinliyordum.

Bir yandan da düğün tarihini çıkacağımız tatile yakın seçmekten yanaydım. Böylece taze evliler olarak doyasıya vakit geçirebilirdik. Bir seneyi aşkın bir süredir evliydik ve bir kızımız da vardı ancak bu, taze evli olacağımız gerçeğini değiştiremezdi.

Bu gece ayrı kalacaktık. Yarın düğün günümüzdü ve gelin olarak Handan annenin evinden çıkacaktım. Rüzgar arabayı hazırlattıktan sonra bizi oradan alacaktı. Elinden geldiğince Handan annenin evine gidişimi geciktirmeye çalıştığını görebiliyordum. Ne benden ne de kızımızdan bir gece de olsa ayrı kalmayı istemiyordu.

Her şeyimiz tam olsun istiyorduk. Nişan yapmamıştık çünkü gerek yoktu. Zaten evliydik, sadece düğünümüz olacaktı. Yine de evlenmeden önceki gece kızlarla oturup vakit geçirmek istemiştım. Rüzgar da aynı şekilde erkeklerle takılacaktı.

Hafsa ve Emre, yurtdışından dönmüşlerdi. Aynı zamanda düğünden ve balayından sonra Emre'yle de mekân işine girişmeyi düşünüyorduk. Dedemden kalan mirasın büyük bir çoğunluğu benimleydi. Arsalarının arasında özellikle satılmasını istemediği bir yer vardı. Gidip baktığımda düşündüğüm ilk şey *burada bir mekânım olmalı* olmuştu. O mekânı açacaktım.

Eskiden yaşadığım o dört duvarı da iyi bir fiyata satmıştım ve artık benden çıkmıştı. Bana hiçbir zaman getirmediği mutluluğu o evde oturmaya başlayan insanlara getirmesini diliyordum yalnızca.

Annemle son karşılaşmamdan bu yana hiçbir şekilde iletişime geçmemiştim. Babam hâlâ hapisteydi. Bir ara tutukluluk kararının sona ermesi için mahkemeye çıktığını biliyordum ancak tam o sıralarda Rüzgar'ın gerçek kimliği ortaya çıkmıştı. Yıldırım ailesinin kayıp oğlu olduğunu açıklamışlardı ve babamın tutukluluk kararının devam etmesinde bunun epey etkisi olduğunu düşünüyordum.

Gülümseyerek kızımızla oynayan Rüzgar'a baktım. Annesiyle olan bağı kuvvetlendikten sonra bu gerçeği beraber açıklamışlardı. Yıldırım ailesi, göz önünde bir aile olduğundan basına gerçekleri tüm çıplaklığıyla anlatmışlar, üstüne bir yalan örtmüşlerdi. Yabancı insanlar, Rüzgar'ın bebekken hastanede karıştığını ve bu sebeple senelerce ölü sanıldığını düşünüyorlardı. Rüzgar'ın yerine gömülen bebeğin artık kendi adına bir mezarı vardı. Rüzgar, bebeğin annesiyle birebir iletişime geçerek tüm masrafları karşılamıştı.

Ancak Yıldırım ailesi, tüm gerçeği öğrenmişti.

Mehmet Yıldırım'ın, abisinin nasıl bir insan olduğu gerçeğiyle yüzleşirken inkâr edeceğini, bunu kolay kolay kabullenmeyeceğini düşünmüştüm ama neyse ki düşündüğüm gibi olmamıştı. Hatta Ahmet Yıldırım'ın, Rüzgar'ı neden öldürmek istediğini öğrendiğinde seneler önce abisiyle yaptığı konuşmayı anlatmıştı. Söylediğine göre abisi, karısının onu aldattığına dair söylemlerde bulunmuştu. Mehmet Bey, "Yengem öyle bir şey yapmaz," diyerek Handan annenin arkasında durmuştu.

Abisinin güvensiz bir insan olduğunu biliyordu ancak psikolojik şiddetin boyutunun bu kadar büyük olacağı hiç aklına gelmemişti. Yaşadığı şoka rağmen inkâr etmemesi ve Rüzgar'ı bu kadar çabuk kucaklaması içimi ısıtıyordu. Ona, "Bunca zaman hep yalnızdın," demişti. "Ama bundan sonra bil ki arkanda kapı gibi amcan var." Sonrasında bakışlarını bana çevirmiş, "Sen de benim yeğenimsin artık," diye eklemişti.

Gerçekten de kapı gibi bir amca olduğunu dava sürecinde ortaya koymuştu. O anları gözlerim dolu dolu hatırlıyordum şimdi. Hayatım boyunca ezilen taraftaydım hep. Güçlü birinin desteğinin neye benzediğini bilmezdim. Rüzgar'la, birbirimizden başka insanların desteğini de görüyor oluşumuz her aklıma geldiğinde duygulanıyordum.

"Babam," diyen Rüzgar'ın sesiyle içim giderek ona baktım. Güneş'in bileklerinden kapri tayıtı geçiriyordu. "Ben yokken uslu dur, anneni çok üzme."

"Kızımız beni hiç üzmüyor ki babası. O çok akıllı bir kız, değil mi aşkım?"

Güneş'in kırmızı yanaklarını öperken kızım yine benimle hararet içinde konuşmaya başladı. "Ne anlatıyorsun sen acaba, hı? Ne anlatıyorsun?"

"Geveze," dedi Rüzgar. Yanağını kızımızın başının üzerine yasladı.

"Ben yavaştan Güneş'in çantasını hazırlayayım, çok trafiğe kalmadan gidelim."

Rüzgar oflayıp kızımıza iyice sarılırken sırtını yatağa yasladı. "Gel uyu- yalım babacığım. Uyursan annen seni götüremez."

"Ya, Rüzgar! Üzülüyorum sen böyle yapınca. Sanki ayırıyorum seni kızından."

Rüzgar, beni de dirseğimden çekerek göğsüne yatırdı ve kafamı kaldırmayayım diye elini saçlarımın üzerine koydu. "Sen de uyu hadi. Geç gidelim biraz, ne olacak?"

"Olmaz. Handan annem beni bekliyor. Ayrıca misafirlerim de olacak. Onlardan sonra gitmem çok ayıp olur."

“Hiç de ayıp olmaz. Güneş’i bahane edersin.”

“Çok dürüst bir insan olduğumu unutuyorsun sanırım, Rüzgar. Senin evden çıkartmadığını söylerim, görürsün.”

“Sen bunu söylerken orada olmak isterim doğrusu,” dediğinde sözlerimin çekilebileceği yeri fark ettim. Elimle Rüzgar’ın göğsüne ufak bir şaplak attım. Sonrasında vurduğum yeri öptüğümde, taklitçi Güneş dudaklarını babasının göğsüne yasladı.

“Ben ikinizi de yerim ama,” dedikten sonra bir anda tepemizde belirdi ve Güneş’i benim yanuma yatırdı. Eğilip bir beni öptü, bir de kızımızı. İkimiz de kıkırdarak karşılık verdik Rüzgar’a. Bu onu daha da teşvik etti.

Ve en sonunda tam da istediği gibi geç gitmek zorunda kaldık.

Evin içinde koşturarak Güneş için hazırladığım çantayı doldururken, bir şeylerin eksik olduğu hissine kapılıp etrafıma bakındım. Bezleri çantadaydı, kıyafet de koymuştum. Alt açma örtüsü, ıslak mendili...

“Uyku oynucağını aldın mı?”

Rüzgar’ın yüzündeki ifadeyi görerek sorduğu soruyla, “Hah!” dedim ve Güneş’in uyku arkadaşını alıp çantaya koydum.

Neredeyse dört aylık olan kızımız, diş aynasıyla uyuyordu.

Nasıl olduğunu anlayamamıştık ama o olmadan uyuyamıyordu. Başta bize komik gelen bu durum şimdi alıştığımız bir şeydi. Güneş’in diş hekimliğiyle ilgili kelimelere ve malzemelere özel bir ilgisi vardı.

Hazırlıklarımızı tamamlayıp evden çıktığımızda Güneş’le beraber arkaya bindim. Arkada tek başına durmuyordu. Bu yüzden onun yanında oturuyordum.

Rüzgar arabayı annesinin evinin önüne park ettiğinde, Güneş’in oturduğu bebek koltuğunun kemerini çözerek kızımı kucağıma aldım. Arabadan inmek için elimi uzattığım anda kapı Rüzgar tarafından açıldı. Kucağımda Güneş’le indiğimde elindeki çantayı gördüm.

“Gelinliğini göstermemek konusunda ne kadar kararlısın?” diye sordu. Beni arabayla arasına aldığı anda ona gözlerimi büyüterek baktım. Sağa kaymaya çalıştığımda ellerini arabasına yaslayarak beni iyice kısırdı. Ağzım açık kalakaldım.

“Çekilir misin önümden?” dedikten sonra çenemle kızımızı işaret ettim. “Çocuğun önünde, çok ayıp.”

Rüzgar eğilip Güneş’in başına bir öpücük kondurduğunda, kızım hiç de ayıp olmadığını söyler gibi şapşal şapşal gülümsedi.

Koyu kahverengiler tekrardan gözlerime döndüğünde bana biraz daha yaklaştı. “Geleyim içeriye, sen gelinliğini giy.”

“O kadar zaman göstermedim, bence bir gün daha dayanabilirsin.”

“Neden sakladığını anlamıyorum. Seni her şekilde gördüm.”

“İşte o yüzden saklıyorum. Beni her şekilde gördün, gelinlikli halim hariç. Onu da düğüne özel turalım, değil mi?”

Rüzgar pes edercesine bir nefes verip Güneş’e baktı. “Sen gördün, değil mi?”

Güneş gülümsediğinde emziği ağzından düştü. Rüzgar yerle buluşmadan önce çevik bir hareketle emziği yakaladı. “Eğer annenin gelinlikle fotoğrafını çekersen emziğini geri alırsın. Ama çekemezsen-”

Güneş’in kaşları bükülürken tatlı bir ses çıkardı. Rüzgar’ın da kaşları бүkүldü. İçinin gittiği o anı gördüm. “Tamam, tamam. Al emziğini,” dedikten sonra Güneş’e emziğini geri verdi. Ellerini ona doğru açtığında Güneş de babasına gitmek istediğini yeterince belli ederek kucagımda kıpırdandı.

Güneş’i kucagina alıp boynuna doğru çekerken burnunu kızımızın sarı saçlarının üstüne yasladı. Gözleri kapandığında içine derin bir nefes çektiğini duydum. Güneş doğduğundan bu yana ikimizin de asla doyamadığı bir şeydi kokusu. Uyusun diye kendimizi yırttıktan sonra nihayet uyuduğunda onu o kadar çok özlüyorduk ki sessizce yanma gidip kokusunu içimize çekiyorduk.

“Kızım benim,” dedi Rüzgar. Güneş’in saçma bir öpücük bıraktı. Ardından koyu kahveleri bana döndü. “Sizi içeriye kadar bırakayım da öyle geçeyim ben.”

Kafamı salladığımda yürümeye başladık. Tek koluyla Güneş’i sağlam bir şekilde tutarken, diğer elinde de Güneş için hazırladığım çanta vardı. Evin kapısına geldiğimizde Rüzgar, Güneş’in elini tutarak zile bastırdı. Çıkan sesin ardından kıkırdadığında biz de onunla güldük.

Kapı açıldığında Rüzgar’la beraber içeriye girdik. Handan anne torununu görmeye koşarak geldi. “Hanımış benim güzel kızım?”

Rüzgar, Güneş’i babaannesinin kucagina verip bana baktı. “Ben şu çantayı kalacağın odaya çıkarayım.”

“Ben de çıkarırdım.”

“Olsun, ben çıkarırım.” Bana göz kırparak yukarıyı işaret ettiğinde korkarak bakışlarımı Handan anneye çevirdim. Neyse ki Güneş’le çok meşgul olduğundan görmemişti. Böyle anlarda neden utandığımı bilmiyordum.

Rüzgar yalnızca bana göz kırpıyordu ancak içimde uyandırdığı hisler normal olmadığından bunun anlaşılması fikri beni ürkütüyordu.

Rüzgar merdivenlere yöneldiğinde uslu adımlarla onu takip ettim. Burada kalacağım odadan içeriye girip çantayı bir köşeye bıraktı. Kapı eşiğinden girerken, “Bir şey mi söyleyeceksin?” diye sordum. Bileğimden tutarak beni hızlıca içeriye çekti ve kapı gürültüyle kapanırken sırtımı kapıya yaslamamı sağladı.

Beni öptüğünde kollarının arasında eridim. Ellerini kalçalarımın indirek bedenimi bir çırpıda kucağına aldı. Bacaklarımı beline sararken dudaklarımızı ayırdı. Boynumu öpmeye başladığında, “Rüzgar, annenin evindeyiz...” dedim fısıldayarak.

“Ee?” diye sordu. Tam bir huysuzdu. Hafifçe güldüm.

“Ayıp.”

“Ayıpsa teşvik etme,” dediğinde kollarımı boynuna doladım ve dudaklarını öptüm. Ona dayanamıyordum ki. Nasıl teşvik etmeyecektim? Beni her öptüğünde kalbimde çiçeklerin açtığını hissediyordum. Birazdan gideceği ve gece boyu onu göremeyeceğim için de çok üzgündüm. Rüzgar olmadan nasıl uyuyacaktım ben?

“Evlenmeden olmaz, Rüzgar,” derken başını boynuma bastırdım. Boynuma bıraktığı öpücüklerden fazlasıyla memnun bir halde, ince bir sesle inlediğimde eli kalçamı sıktı.

“Durman gereken yeri bilmediğin gibi beni de kendine benzettin,” diye homurdandı. Kafasını kaldırıp yüzüme baktığında sırtıyıyordum. Bacaklarımı belinden indirdiğim anda aramızdaki boy farkı açıldı. Başını bana doğru eğmesini sağlayıp dudaklarını öptüm.

“Hadi git artık.”

“Bırakmıyorsun ki gideyim.”

“Off, bırakamıyorum işte. En başında başlatmayacaktın bunu.”

“Başladığın işi bitir mi diyorsun?” diye sorduğunda dehşetle gözlerimi büyüttüm ama benimle dalga geçtiğini anladığım anda rahatlarcasına bir nefes verdim. Hoşlanmayacağımdan değildi. Yine de şu an ne yeri ne de sırasıydı.

Rüzgar’dan ayrılarak odanın kapısını açtım ve beraber alt kata indik. Kapının önünde yanağıma ufak bir öpücük bırakırken, “İyi eğlenceler,” dedi.

“Sana da iyi eğlenceler, *müstakbel kocam*,” diye alayla konuştuğumda gülümsedi. Tek gamzesi oradaydı. Güneş’i kucağıma alıp bir elini kaldırdım ve salladım.

“Bay bay yap babaya. Bay bay yap kızım.”

Rüzgar, Güneş de el sallasın diye ona el salladığı anda, kızımız babasının gideceğini anladığı için ağlamaya başladı. Babasının gitmesini istemiyordu. Gerçekten kendimi doğurmuş olmalıydım çünkü Rüzgar’ın yetimhaneye benim için yaptığı ziyaretler sona erdiğinde ben de hep böyle ağlardım. Gitmesini hiç istemezdim. Geri dönene kadar geçen vakti de oyun oynayarak ve onu özleyerek geçirirdim.

Rüzgar’la göz göze geldiğimizde içinin yandığını gördüm. Güneş böyle ağladığı zamanlar ona gerçekten dayanamıyordu. Gözlerini babası gitmesin diye ağlayan kızımıza çevirdi. “Bebeğim, geri geleceğim ben. Temelli gitmiyorum ki babacığım.”

Güneş’in yanağını okşadıktan sonra onu kollarının arasına aldı. Başını eğip kızımızın başına yaslarırken kucağında da usul usul sallıyordu. “Geri geleceğim kızım. Ağlama tamam mı?”

“Latince bir şeyler söylesene, kafası dağılır belki,” diyerek araya girdim. Rüzgar *doğru söylüyorsun* der gibi bana baktıktan sonra beş yıllık diş hekimliği eğitimi ve beş yıllık da uzmanlık eğitiminin getirdiği Latince bilgisiyle bir şeyler söylemeye başladı. Güneş ağlamaya kısa bir ara verip babasını âşık âşık dinlerken onları sırtarak izledim.

“Oyuncuya bak sen, eşek sıpası. Yalandan ağlayıp babanı üzmeye utanmıyor musun?” Rüzgar, Güneş’in boynunu koklayarak öptüğünde kızımız tatlı tatlı kıkırdadı. “Hiç utanman yok, değil mi?”

“İşin ucunda beni öyle öpecek olsan ben de utanmam doğrusu,” diye kaçırdım bir anda ağızımdan. Rüzgar, başını kızımızın boynundan kaldırıp dudaklarındaki muzip gülümsemeyle bana baktı. Arkamda annesi varken kurduğum cümle kafamda yankılandığında yüzümü buruşturdum. Her şeyi geriye almak için artık çok geçti.

“Bizimki sana emanet bitanem,” dedikten sonra Güneş’i bana uzattı. Kızımı kucağıma alıp iki kolumla da ona sarıldığımda, Rüzgar elini uzatıp omzuma dökülen saçlarını geriye iterek boynumu açığa çıkardı. Bana doğru eğildiğinde gözlerim kocaman açıldı.

“Seni böyle öpmem için hiçbir şey yapmana gerek yok,” diye fısıldadı kulağıma. Yakıcı dudaklarını boynumda hissetmemle yutkundum. Oraya kısa bir öpücük bırakıp kokumu da içine çektikten sonra doğruldu.

Geriye doğru bir adım attığında göz göze geldik. Hâlâ aynı pozisyonda duruyor, ona şaşkın gözlerle bakıyordum. Bana arsızca göz kırpıp arkasını döndü ve arabamıza doğru ilerledi.

Nefes almayı hatırladığımda aradan kaç saniye geçmişti bilmiyordum. Bana yakın olmasına, temas etmesine alışmıştım ama böyle aniden geldiği zamanlar hâlâ aptala dönüyordum. Buna alışmanın bir yolu yok muydu? Çocuğumuz bile vardı artık. Sanırım alışmanın hiçbir yolu yoktu.

Kapıyı kapatıp tereddütle arkamı döndüm. Handan annenin yüzüne baktığımda dudaklarını birbirine bastırıyordu. Az önce şahit olduklarıyla ilgili hiçbir şey söylemedi ki buna minnettardım. Beraber içeriye geçtik ve birer Türk kahvesi içtik.

Handan annenin kahvenin yanında yemem için koyduğu çikolatayı dudaklarıma götürürken, Güneş heyecanlanarak ağzını açtı. Çikolatayı ona yedirmemi beklediği sırada ağzının kenarından salyası akıyordu. Bu çikolatayı boğazıma dizilmeden yemem mümkün değildi artık.

“Çok aceleci bir kızsın ama sen. Ek gıdaya geçmene daha iki ay var. Neden çikolatama göz dikip annenin iştahını kapatıyorsun be kızım?”

Güneş'i kaldırıp yüzünü yüzüme çevirirken, “Söyle,” diye ısrar ettim. “Çok mu hoşuna gidiyor annenle uğraşmak?”

Kızım ellerini yanaklarıma koyup cırlamaya başladığında, “Bağırıyor-sun bir de,” dedim şok olmuş bir tonda. Arkama doğru yaslanıp onu kucağımda hoplattım. “Kendine gel küçükhanım. Ben senin annenim!”

Güneş'i kendime çekerek öpmeye başladığımda kıkırtıları odayı doldurdu. Ne kadar öpsem de doymuyordum ben bu kıza. Ama neyse ki doğurmadan önce onu bu konuda uyarmıştım. Öpüp koklamaktan bunalabilecekimi söylemiştim. Ona rağmen gelmişse sıkboğaz etmelerimi de göze almış olmalıydı.

Gözlerim bir saniye için Handan anneye kaydığında Güneş'le olan münasebetimizi telefona çektiğini gördüm. Göz göze geldiğimizde telefonunu indirdi ve çektiği videoyu Rüzgar'a yolladı. Handan annenin omzuna yaslanarak Rüzgar'ın vereceği cevabı merakla beklerken anında aktif olmasıyla sıırıttım. Ona annesi tarafından atılan bir videonun beni ve kızımızı içerdiğini biliyordu çünkü.

Video görüldü olduktan sonra hemen bir cevap yazmasını beklemedim. Birkaç kere izleyeceği ortadaydı ki öyle de oldu. Rüzgar, gecikmeli bir şekilde annesine cevap yazdı.

Benim yerime iki hanımı da öp lütfen.

Handan anne, oğlunun isteğini anında yerine getirip önce benim yanağıma, sonraysa Güneş'in saçlarının üstüne bir öpücük bıraktı. Huzurla gülümserken Rüzgar'ı, bizi öptüğü konusunda bilgilendirdiğini gördüm.

Kapının zili tekrardan çaldığında Güneş'le beraber ayağa fırladım. Aksiyon seven kızım, hızlı hızlı koşturmamı oyun olarak görüp gülerken, ben varamadan açılan kapının ardından misafirlerime baktım. Buse, pusetindeki oğlu Caner'le beraber kapıda dikiliyordu. Hemen arkasında ise Hafsa vardı.

"İnanmıyorum!" diye bağırdı Hafsa, Güneş'e bakarken. Bu, onların resmi olarak ilk karşılaşmasıydı. Görüntülü konuşmalarından, fotoğraflardan Güneş'i elbette görmüştü ancak hiç yüz yüze tanışmamışlardı.

Hafsa, aceleyle içeriye girip yanıma geldi ve Güneş'in hizasında eğildi. "Sen ne kadar tatlı bir kızsın ya! Bal mısın acaba? Bal mısın? Off, yerim ben seni."

"Alsana kucağına Hafsa teyzesi," dedim Güneş'i ona uzatarak. Gözlerime şaşkınca baktı. Şaşkınlığını üstünden çabucak atarak kızımı kucağına aldığı anda yüzüne eşsiz bir gülümseme yayıldı.

Anne olmak istiyordu, biliyordum. Güneş'e hasretle bakan gözlerinde görüyordum bu gerçeği. Daha kendisi de çocuk yaştayken hamile kalmış ve düşük yapmıştı. Düşük yaptığı anda bebeğinin cinsiyeti dahi belli değildi. Onun acısı geçiyordu yüreğinden. Güneş'e sarılıp içtenlikle gülümsedi.

Bakışlarımı kapı eşiğinde dikilen Emre'ye çevirdiğimde yüzündeki ufak gülümsemeye Hafsa'yı izlediğini gördüm. Kızları buraya o bırakmıştı ve şimdi doğruca Rüzgar ile Can'ın yanına gidecekti. Göz göze geldiğimizde imayla gülümsedim. Bana göz kırptı.

Hafsa'ya evlenme teklifi etmeyi düşünüyordu ve bu fikri önce benimle paylaşmıştı. İkimizden başka bilen yoktu, bir de Güneş'ten. Tabii bir de Rüzgar'dan. Her şeyi gidip kocama anlattığımı bile bile benimle bu bilgiyi paylaşmıştı sonuçta.

Hafsa, kucağında Güneş'le birlikte ona doğru döndüğünde Emre genişçe gülümsedi. Bu, aynı zamanda onların da ilk karşılaşmasıydı. Hafsa'ya doğru yaklaşıp Güneş'in elini tuttu ve üstüne bir öpücük bıraktı.

"Meltem resmen kendini kopyalamışsın," dediğinde kızım yakışıklı erkeklere duyduğu özel ilgiyi Emre amcasından da sakınmadı ve gülümseyerek babasının ona kattığı tek şeyi, gamzesini açığa çıkardı.

Kollarını Emre'ye doğru uzattığında, "Aa!" diyerek şaşırdı Hafsa. "Kız, iki saniye önce gördüğün adam için beş saniye önce gördüğün teyzeni mi sattın sen?"

Güneş hiç de pişman görünmüyordu. Seve seve Emre'nin kucağına gitti ve başını onun göğsüne yasladı. Hızlıca fotoğrafını çekip Rüzgar'a yolladım.

Kızımız ilk aşkını çabuk unutmuşa benziyor.

Yazıp gönderdikten sonra kısa bir süre içerisinde cevap geldi.

Hayır.

Cevabı kısa ve netti. Gülerek telefonu yeniden cebime koydum. Bu sırada Hafsa, Emre'nin kucağından Güneş'i seviyordu. En sonunda Güneş'i kollarının arasına almaya çalıştı ama Emre ona izin vermedi.

"Bıraksana kızım. Beni istiyor."

"Ya sen gitsene. Kız gecesi yapacağız burada. Erkeklerle yer yok." Hızlıca pusetteki Caner'e baktı. "Caner dışında yani. Çok bile kaldın, git hadi."

"Güneş bırakmıyorsa ben ne yapayım?" dedikten sonra Güneş'i daha düzgün tutabilmek için hafifçe hoplattı. "Değil mi güzellik? Gitmemi istemiyorsun, değil mi?"

"İstiyor ya. Bıraksana."

"Kırk yılın başı bebek görmüşüm, hayatta bırakmam."

"Ya ama... ben sevmek istiyorum!"

"Bir şartla," dedi Emre. Güneş'in yanağına ufak bir öpücük bıraktı.

"Neymiş o şart?"

"En kısa zamanda benimle evlenmeyi kabul edersen ve bizim de böyle bir bebeğimiz olursa bırakırım."

Evlenme teklifi edeceğini bilmeme rağmen böyle bir anda, ayaküstü bir şekilde beklemediğim için ağzımdan çıkan şaşkınlık nidasına engel olamadım. Hafsa ise dudakları aralık kalmış bir şekilde Emre'ye bakıyordu.

"Hayatımda duyduğum en öküzcü evlenme teklifiydi bu," dedi mırıldanarak.

"Evet." Emre, başını sağa doğru eğdi. "Ne diyorsun?"

Şaşkınlık yüzünden silinip gitti ve yerini sıcak bir tebessüm aldı. "Evet," dedi kendinden emin bir tınıda. Emre, Güneş'i onun kucağına bıraktı. "Şimdi fikrin değişmedi, değil mi? Güneş'i kucağına almak için geçiştirmedin beni?"

"Değişmedi, Emre. Evet."

Emre'nin yeşil gözleri parıldarken bir anda Caner'in ağlamaya başlamasıyla ona döndük. Buse, oğlunu pusetinden aldı. "Biz buraya gelirken Hafsa'ya biraz âşık oldu da... Başının bağlandığını hissetmiş olmalı."

Buse oğlunun sırtını sıvazlayıp, "Tamam anneciğim," dedi eğlenen bir tınıda. "Dünyada başka kız mı kalmadı? Zaten Hafsa ablan biraz büyüktü senin için."

Caner cırladığında Buse hafifçe güldü. "İlla benden büyük olacak diyor-sun. E olsun anneciğim. Ama bak Emre abin o kadar bizi buraya getirdi, zahmet etti. Ayıp değil mi onun sevgilisine göz dikiyorsun?"

Emre ve Hafsa'ya gerekli mahremiyeti verebilmek için kapının önünden çekilirken Güneş de Caner ağladığı için ağlamaya başladı. İçeriye geçip, ağlayan bebeklerimizi yoğun bir çaba harcayarak susturduk. Biraz sonra Hafsa da yanımıza geldiğinde parmağındaki yüzüğü bize gösterdi. Yüzündeki gülümseme de en az yüzüğü kadar parlıyordu.

"Çocuğa öküz dedin ama bakıyorum da için gitmiş," dedi Buse göz kırparak. Hafsa, koltuğa yerleşip arkasına yaslandı ve iç geçirdi. "Öküz zaten ama ben böyle içten gelerek yapılan ani şeylere bayılıyorum. Yani tam benim ayarımda bir öküzlük."

Bir kez daha sesli bir şekilde iç geçirdiğinde haline güldük. Hafsa, kafasını iki yana sallayarak toparlandı ve bana baktı. "Aman, neyse işte!" dedi cıvıl cıvıl bir tonda. Emre'yle beraber yurtdışında geçirdiği zamanın ona ne kadar iyi geldiği açıkça ortadaydı. "Bugün senin günün. Yarın da senin günün. Ay, Rüzgar abi nasıl evlenme teklifi etti sana?"

"Bir süredir düşünüyormuş ama hamileyken teklif etmek istememiş, yüzük parmağıma girmezse ağlarım diye. Ki cidden ağlayabilirdim. Bu yüzden doğumdan sonra etmeyi koymuş kafasına. Tabii doğumdan sonraki iki hafta ikimiz de perişan haldeyiz. Sürece alışmaya çalışıyoruz, bir yandan ben lohusayım. Bir gün çok bunaldım, Rüzgar da dışarıya çıkmam için ikna etti beni. Ben gittikten hemen sonra Handan annemi aramış Güneş'i alması için." Kafamı yana çevirip Rüzgar'ın suç ortağına baktım. Handan anne sırtıttı.

"Ortamı hazırlamış. O kadar kurnaz ki Güneş'in fotoğrafını isterim diye anlık fotoğraflar da çekmiş. Eve geldiğimde de teklif etti işte," derken bir elimle boynumda asılı olan yüzüğüme dokundum. Diğer elimi de hafifçe kaldırıp parmağımdaki yüzüğe baktım.

İki yüzüğüm vardı. İlki evli olduğum belli olsun diye alınmıştı. İkincisiyse daha çok birbirimize olan bağımızı, aşkımızı temsil ediyordu bana göre. Rüzgar karşımda tek dizinin üstüne çökerek takmamı istemişti bu yüzüğü.

İlkinin yeri çok ayrıydı çünkü aramızdaki ilişkide bir sayfayı kapatıp ötekini açmamızı sağlamıştı. Ancak bu yüzük, evli olduğum belli olsun diye değil de evlenme teklifi aldığım için parmağımdaydı.

Rüzgar'ın dediği gibiydi. Onunla olmak tek başına bile öylesine yetiyordu ki başka hiçbir şeyin eksikliğini hissetmiyordum. Evlendiğimizde bir düğünümüz olmamıştı. Yüzümdeki morluklarla, güzel bir gelin olmadığımı bilerek evlenmişim. Gelinlik giymemişim. Sevdiğim adamı damatlıkla görmemişim. Evlenme teklifi almamış ve bu tatlı telaşların hiçbirini yaşamamışım. Düğün fotoğrafımız da olmamıştı haliyle.

Rüzgar, bana almasına rağmen veremediği o bebeği yeniden alarak eksikliklerimi tamamlamaya başlamıştı. Haklıydı. Onunla bir ömür geçirdiğim sürece düğünümüzün olmayışının eksikliğini hissetmezdim ama şimdi burada, yarın düğünümüzün olacağını bilmenin heyecanı ile oturuyordum ve gerçekten de yaşamak istediğim bir şey olduğunu anlıyordum.

Kızlarla oturup uzun uzun konuşarak geçirdiğim tatlı bir akşamın ardından Can, Buse'yi almak için gelmişti. Hafsa burada, Emre ise Rüzgar'la kalacaktı. Yarın erkenden uyanacağım için gece yatağa da erken girmişim. Güneş'i emzirip uyutmaya çalışırken kulağına kısık sesle ninni söyledim. Kendine uyku oyuncağı olarak seçtiği diş aynasını küçük avucuna tutuşturduğumda uyuyakaldı. Yatağa uzanıp gözlerimi kapattım.

Sağa döndüm, sola döndüm ancak bir türlü uyumayı beceremedim. Mümkün değildi. Çok heyecanlıydım. Yarın düğünüm vardı. İnsan düğünü olacağını bile bile nasıl uyurdu ki? Çok zordu. Rüzgar da yanımda değildi. Onunla uyumaya çok alışmışım ve heyecandan uyuyamadığım bu anda kocam burada değildi.

Uyuyabilmek için normalde Güneş'e dinlettiğimiz ninnilerden birini açıp gözlerimi kapatırken geçen her bir saniye beni düğünüme yaklaştırıyor ve içimdeki heyecan gittikçe büyüyordu. Oflayarak sırtımı yatağa yasladım. Koyunları saymayı denerken hepsinin Rüzgar'a benzemesiyle neden uyuyamadığımı anlamam da bir oldu.

Telefonumu elime alıp hızlıca *WhatsApp'a* girdim. Rüzgar'ı başa sabitlemişim. Önce profil fotoğrafına baktım özlemle. Kliniğin açıldığı gün çekilmiş bir fotoğraftı. Hiç değiştirmemişti. Böyle şeylerle ilgilenen biri değildi ancak klinikteki masasının üstünde benim, Güneş'in ilk ultrasonunun ve bir de üçümüzün birden olduğu fotoğraflar vardı.

Kocamı özlemişim. Muhtemelen şu an uyuyordu. Ben de uyumalıydım. Belki ses kayıtlarından birini dinlersem uyuyabilirdim. Uyumaya acil bir şekilde ihtiyacım vardı çünkü yorgun bir gelin olmak istemiyordum.

Rüzgar'la mesajlarımıza girerek ses kaydı aramak için üste çıkacağım sırada aktif olduğunu gördüm. Parmaklarım hızla klavyede gezinirken ona mesaj attım.

Bu saatte niye ayaktasın sen?

Yarın düğünün yokmuş gibi, çok ayıp.

Rüzgar mesajlarımı saniyesinde gördü. Belki de bana yazmak için girmişti uygulamaya. Hızlı bir şekilde cevap verdi.

Kapıyı aç.

Aklım attığı mesajı sorgulasa da bedenim onun yakınlarda olduğu gerçeğini çabucak kabullenip anında harekete geçti. Telefonumu yatağa bıraktım ve Güneş uyuduğu için sessiz olmasına özen gösterdiğim adımlarımla kapıya ilerledim. Kapıyı açıp koridora doğru bir adım atacağım sırada *kapıyı aç* derken dış kapıdan bahsettiğini sandığım kocamın, bu odanın kapısından bahsettiğini de onun bedenine çarptığımda fark ettim.

Kolu hızlıca belime sarılırken dudaklarımın arasından kaçacak olan şaşkınlık nidasını, elini dudaklarımın üstüne örterek bastırdı.

“Şşş,” dedi kulağıma doğru fısıldayarak. “Kızımız uyanacak bitanem.”

Elini dudaklarımın üstünden çekerken diğer kolunu da belime sardı. Ellerimi göğsüne yerleştirdim. “Ne işin var burada?” diye sordum sessizce.

“Uyumaya geldim.” Kaşlarını kaldırarak ona baktım. “Gerçekten. Sadece uyumak için buradayım.” Parmakları bel boşluğumda oyalanırken dudaklarımın üstüne fısıldadı. “Tüm ahlaksız niyetlerimi yarına sakladım.”

Elimle göğsüne hafifçe vurduğumda keyifle gülümsedi.

“Emre’yi yalnız mı bıraktın evde? Ne biçim ev sahibisin sen, misafiri bırakıp geliyorsun?”

“Ne yapayım, Meltem? Emre’nin yanına mı kıvrılıp yatayım? Adam uyuyor işte. Yokluğumun farkında bile değildir.”

Fısıldayarak yaptığı isyanına gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Rüzgar gözlerime yakıcı bir bakış atıp, “İstemiyorsan gideyim,” dedi.

Gitmesini istemiyordum ve o da bunu çok iyi biliyordu. Başımı hafifçe kaldırarak şu an belirgin olmayan tek gamzesinin üstüne minicik bir öpücük bıraktım. “Sensiz uyuyamadım ben de. İyi ki geldin.”

Daha fazla kapının önünde dikilmemesi için onu içeriye çektim ve kapıyı açtığım sessizlikle kapattım. Rüzgar odanın içine doğru yürürken

kendi yatağında mışıl mışıl uyuyan kızımıza yaklaştı. Yüzüne huzurlu bir gülümseme yayıldığında eğilip işaretparmağıyla Güneş'in yanağını okşadı.

"Meleğim benim," dedi sevgiyle. Kızımızın kokusunu içine çekti ve saçlarının üstüne hissedilmeyecek kadar hafif bir öpücük bıraktı.

Tekrardan yatağa çıkıp Rüzgar'ın gelmesini beklerken dirseğimi yatağa bastırdım ve şakağımı yumruğuma yaslayarak bakış açımdaki kocamı izledim. Hem kızımızı uyandırmak istemiyor hem de ondan ayrılamıyordu. Güneş'e o kadar düşkündü ki işte olduğu zamanlar ona kızımızın videolarını, fotoğraflarını attığımda eve gelmemek için kendini zor tutuyordu.

"Uyumaya gelmemiş miydin?" diye sorduğumda yorgunluğum sesime bariz bir şekilde yansdı.

"Bakmaya doyamıyorum ki," dedi. En az bebeğimiz kadar masum görünüyordu. Burnunu kızımızın boynuna yaklaştırıp kokusunu tekrardan içine çekti. Sonrasında istemeyerek de olsa onun başından ayrıldı ve yatağa, yanıma geldi.

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sararken parmakları saçlarımın arasında dolaşmaya başladı. "Günün nasıldı? Eğlendin mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Evet. Sen?" Cevaplarım kestirmeydi çünkü Rüzgar saçlarımı okşadıkça gözlerim kapanıyordu.

"Güzeldi benim de," dedikten sonra burnunu saçlarımın arasına gömdü. Elimi yanağına yaslayıp başparmağımla usulca tenini okşadım.

"Yarın için çok heyecanlıyım," dediğimde uykuya geçmeme çok az kaldığını hissediyordum.

"Ben de öyle," diyerek bana karşılık verdiğinde onun da uykuya geçmek üzere olduğunu anladım.

"Sabah şafak operasyonu yapacaklar bana. Onlar görmeden kalkıp gidersin."

"Niye? Kocanı odaya atmış olmaktan utanıyor musun?"

"Bir gece ayrı kalmayı bile beceremediler diyecekler sonra."

"Beceremiyoruz zaten," dedikten sonra kolları beni daha sıkı sardı ve bedenimi üstüne çekti. "Yanlış olan ne var?"

Başımı boynunun girintisine sokarken kokusunu içime çektim. "Haklısın... yok."

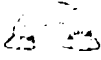
Uzlaşmaya vardığımızda ikimiz de konuyu uzatmadık. Yarın düğünümüz varken ve neredeyse dört aylık olan bebeğimiz her an uyanabilecekken yapılacak en mantıklı şeyi yapıp uyuduk.

25. BÖLÜM

Dolu Kadehi Ters Tut - Dilerim ki

Kendimi bir peri kızı gibi hissediyordum.

Hayatı boyunca itilip kakılan, değer görmeyen bir çocuk olmanın sonucu olarak yaşadığım özgüven problemi sebebiyle aynadaki görüntümde ve olduğum kişide hep bir kusur aramıştım. Hiçbir zaman iyi yanlarımı takdir etmezdim. Hep bir *ama* gelirdi peşinden. Aşağılanmanın beraberinde getirdiği savunma mekanizması olarak kusurlarımı önce ben görürdüm.

Rüzgar hayatıma girdiğinde, benim için kendimde beğenmediğim şeyleri de sevmişti. Onun gözündeki mükemmeldim. *Her halin, herhangi bir halin* demişti bana. Ev halimi seviyordu. Mutfakta çalışmaktan üstüme yemek kokusu sinmiş halimi, yeni doğum yaptığım sıralar kişisel bakımımı dahi yapamayacak kadar perişan olduğum o halimi... hepsini seviyordu. Bana kendimi sevmeyi de onun koşulsuz sevgisi öğretmişti.

Ve şimdi aynadaki görüntüme bakarken hayatımda ilk kez hiçbir kusur bulamıyordum. Belki de aramadığım içindi. Neden arayacaktım ki? Bugün, benim için çok özel bir gündü. Düğünüm olacaktı. Doğumdan kalma birkaç kilom bedenimin kıvrımlarını belirginleştirmişti ve açıkçası bana yakışmıştı. Görüntümden bu kadar hoşnut olmamın sebebi görünüşüm mü yoksa yüzümdeki ifade mi bilemiyordum.

Aynadaki kadın o kadar mutlu görünüyordu ki.

Açık mavi gözlerimdeki parıltılar evreni aydınlatacak ışıltıdaydı. Sarı saçlarımı gelin topuzu yapmıştık. Eskiden yanında çalıştığım kuaförü çağır-mıştım ve o da seve seve gelmişti. Makyajımı kendim yapmıştım. Yüzümün ihtiyaç duyduğu renkleri iyi biliyordum. Soluk tenime can gelmişti. Açık tonlardaki makyajımın en can alıcı yanı aydınlatıcıydı.

Gelinliğimin eteği çok kabarık değildi. Öylesini tercih etmemiştim. Yere uzanan eteğimin tülleri beyaz bir rüyayı anımsatıyordu. Omuzları hafifçe düşüktü, köprücük kemiklerimi öne çıkarmak için oraya da biraz makyaj yapmıştım. Dantelden kolları bileğimin biraz aşağısında bitiyordu. Küçük bir göğüs dekoltem vardı. Duvağım ise sırtıma kadar uzanıyordu. Zarif bir taç eşliğinde saçlarıma tutuşturmuşlardı.

“Meltem, çok güzel oldun kızım ya,” diyen Buse’nin sesiyle başımı ona çevirdim. Duygulanmıştı. Ben de duygulanmıştım. Rüzgar’la evlenirken bir düğünün hayalini kurmamıştım. Bu anı yaşayabileceğimi düşünemezdim.

“Maşallah kızıma. Prensesler gibi oldun.” Handan anne yumruğunu ahşap kapıya birkaç kez vurduğunda gülümsedim. Çok mutluydum. O kadar mutluydum ki söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum.

Hazırlandığım odanın kapısı yumruklandığında kapının ötesinden Rüzgar’ın sabırsız sesini duyduk. “Artık içeriye girebilir miyim?”

“Sen gerçekten gelinliğini göstermedin mi Rüzgar abiye?” diye sordu Hafsa. Kafamı iki yana salladım. “Göstermedim. İnat ettim,” dedim tek omzumu çocukça silkerek. Halime güldüler.

“O zaman biz kalkalım da ikisini yalnız bırakalım,” dedi Buse ayaklanarak. Pusetindeki Güneş’e doğru kısa bir bakış attı. “Daha doğrusu üçünü.”

Başka bir şey söylemeden sırayla odadan çıktıklarında, kapının üzerinde Rüzgar’ın elini gördüm. “Bak giriyorum,” diyerek beni uyardı. Kıkırdadım.

“Girebilirsin.”

Daha da fazla sabretmedi. Odadan içeri girip kapıyı eliyle kapatırken hazırlık amaçlı içine derin bir nefes çekti ve ardından koyu kahverengi gözlerini odanın ortasında dikilen bana çevirdi.

Donakaldı.

Kapının üstündeki eli öylece kaldı. Rüzgar, öylece kaldı. Gözünü dahi kırpmadan bana bakıyordu. Nefes bile almadığı birkaç saniye gerçekten de donup kaldığını düşündüm. Onun için endişelenmeye başladığımda gözlerini hızlıca kırıştırarak beni rahatlatı.

“Meltem,” dedi tek nefeste. Bana doğru yavaş adımlarla yaklaştı. Sanki bir anda dibimde biterse rüzgârıyla uçacakmışım gibi bakıyordu. Gözleri baştan aşağıya beni birkaç kez süzdü. Yutkunduğunu gördüm. Konuşamıyordu bile.

“Rüzgar?” diye sorarcasına adını söylediğimde dudakları aralandı ancak hiçbir şey söyleyemedi. Bir kez daha baştan aşağıya süzdü beni.

“Keşke gelinliğimi sana önceden gösterseymişim. Kendi düğününde konuşamayan bir damat mı olacaksın?” dedikten sonra güldüm. Nefes almayı hatırlamış gibi içine derin bir nefes çekti.

“Hem aklımı başımdan al hem de dalga geç,” diye yakındığını duydum. Sesi kısıktı. Adımları tam önümde durduğunda tepkisine odaklanmaktan onu süzmediğini fark ettim. Siyah damatlığının içinde enfes görünüyordu. Benim aksime damatlığını saklamak gibi bir çabası olmadığı için onu önceden görmüştüm ancak bu, her gördüğümde etkilenmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Bir elini kaldırıp yanağıma dokunduğunda yüzümü onun eline yasladım. Başparmağıyla yanağımı çok hafif bir şekilde okşadı. “Çok... güzelsin,” dediğinde bunu öyle içten bir şekilde söyledi ki yüreğim hopladı. “Çok...” dedi tekrardan. Gözleri yüzümü turlarken edecek başka iltifat aradı. Dışarıya derin bir nefes verdiğinde omuzları da pes edercesine çöktü. “Güzelsin.”

Koyu kahverengi gözlerinin yaşlarla parladığını gördüğümde şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. “Rüzgar, senin gözlerin mi doldu?”

“Olabilir, bilmiyorum.”

“Nasıl bilmiyorsun? Senin gözlerin.”

“Ben şu an sadece sana bakmak istiyorum. İsteddiğini sor bitanem ama mantıklı cevaplar verebileceğimi sanmam.”

Haline güldüm. Gülmemek elde değildi. Şapşala dönmüştü. Ellerimi göğsüne yerleştirirken kalbinin deli gibi attığını fark ettim. Avuç içimi delip geçmek ister gibi bir hali vardı.

“O zaman iyi ki şimdi yapmışız düğünü. İlk evlendiğimizde beni gelinlikle görseydin böyle tepki vermezdin.”

“Bu kadar etkilenmezdim, doğru. Ama yine de etkilenirdim. Etkilen-dim.”

Eğilerek boynumun kenarına küçük bir öpücük bıraktı. Kokumu içine çektiğini duydum. Onun bu hareketiyle bir an için evlendiğimiz güne gitti aklım. O gün, yüzümdeki morluklarla fotoğraf çekilmek istemediğimi anlayıp beni bir anda kendine çevirmiş ve boynuma doğru eğilmişti. Heyecandan kalbim delicesine atarken ne yaptığını anlayamamıştım ve Rüzgar kendine geldiğinde ben hâlâ alık bir haldeydim.

Başını kaldırdığında gözlerimin içine baktı ve ne düşündüğümü anlar gibi gözleri kısıldı. “Beni aptala çevirmen yeni bir durum değil.”

“Tamamen kafayı sıyırmayacaksan sana bir sürprizim daha var,” dedim. Gözlerinden geçen kısa korkuyu gördüm. Kafayı sıyıracığını hissetmiş gibi gözlerini kıstı. Vereceği tepkiden emin olamıyor ancak sürprizimi de fazlasıyla merak ediyordu.

“Nedir?”

“Bir nedime.” Yerde bana dönük duran ancak Rüzgar’ın görmediği kızımızın pusetine eğildim ve Güneş’i kucağıma alarak bedenimi Rüzgar’a çevirdim. Bakışları kucağımdaki Güneş’e döndüğünde dudakları aralık kaldı.

Yüzünü aydınlatan bir gülümsemenin dudaklarına yerleşmesi çok sürmedi. “Babacığım?” dedi tatlı bir ses tonuyla. Altdudağını hafifçe dişleyerek güldü. Güneş’in su yeşili tüllü elbisesi, beyaz kurdeleli şirin ayakkabıları ve benimkinin minyatür bir versiyonu olan başındaki tacı gördüğünde kahkaha attı.

Güneş babasının karşısında kahkaha atmasıyla kıkırdarken, Rüzgar onu kollarının arasına alıp tacına dokundu. “Bu ne hal kızım? Annenden rol çalmaya mı çalışıyorsun?”

“Annesi babası kimse artık,” dedim abartılı bir tavırla. Bakışlarını bana çevirdi. Kucağındaki kızımızla benim aramda gidip geliyordu bakışları. İkimize de aynı anda bakmak istiyor gibi bir hali vardı.

Elimle eteklerimi kavrayarak hafifçe yukarıya çektim ve Rüzgar’ın yanına yürüdüm. Kucağındaki kızımıza bakarken, “Annenle babanın düğünündesin, Güneş,” diyerek elimle kızımın karnımı okşadım. “Bu, her çocuğa nasip olmaz.”

“Evet kızım,” diyerek sözlerime katıldı Rüzgar. “Bizim düğünümüzü gördüğün için bence evlenmene, kendi düğününü yapmana falan gerek kalmadı.”

Rüzgar’ın omzuna hafifçe vurdum. “Çocuğa subliminal mesaj verip durmasana. Benim kızım büyüyecek, âşık olacak ve yuva kuracak.”

“Hayır, babasının kızı olarak hep dizimin dibinde kalacak. Büyümeyecek de,” dedikten sonra Güneş’i göğsüne bastırdı.

“Sen galiba âşık olmaktan hiç memnun değilsin. Kızımızın bunu yaşamasını istemediğine göre?”

Rüzgar başını bana çevirip yüzüme baktı. Koyu kahverengi gözleri beni bir kez daha baştan aşağıya süzdüğünde sersemlemiş görünüyordu. “Ne?” diye sordu gözlerini kırıştırarak. “Ne söylemiştin? Tekrar söyle.”

“Boş ver,” dedim gülerek. “Ben cevabımı aldım.”

İçinde bulunduğumuz odanın kapısı tekrardan açıldığında, Handan anne Güneş'i almak için içeriye girdi. Düğünün başlamasına çok az kalmıştı. Düğünden sonra Güneş babaannesinde kalacak, biz de Rüzgar'la eve geçecektik. Düğün gecemizde yalnız olmamız için ortaya bu teklifi kendisi atmıştı. Ertesi sabah balayına gitmeden önce yanına uğrayıp kızımızı da alacak, uzun zamandır hak ettiğimiz o tatile çıkacaktık.

"Hazır mısın, Ataoğlu?" Rüzgar'ın kolunu bana uzatarak kurduğu cümleyle heyecanımı dizginleyebilmek için derin bir nefes aldım ve ona baktım. Çok heyecanlıydım ama Rüzgar yanımdaydı. O yanımdaysa her şeyi yapabiliirdim.

Koluna girdikten sonra başımı salladım. "Hazırım. Sen hazır mısın, Ataoğlu?"

Diğer elimi tutarak üstüne bir öpücük bıraktı. "Hazırım."

İkimiz de tekrardan derin bir nefes aldık ve hazırlandığımız odadan çıktık. Açık hava düğünü olmasını istemiştım. Her şey istediğim gibiydi. Ya da değildi. Bilmiyordum. Yanımdaki Rüzgar'ın varlığı tüm olumsuzluklara karşı gözümü karartıyor, her şeyin mükemmel olduğu yanılgısına düşmemeneden oluyordu. Belki sonradan düşündükçe birkaç pürüzü hatırlayabilirdim ama şu an her şey *mükemmeldi*.

Etrafa yüzümdeki samimi tebessümle bakıyordum. Tanıdık tanımadık birçok yüz bugün buraya mutluluğumuzu paylaşmak için gelmişlerdi. Rüzgar'ın, Yıldırım ailesinin kayıp oğlu olduğunun açıklanmasından dolayı vakıftan gelen çok fazla isim vardı.

Bir *Ataoğlu* olarak kalacak, Yıldırım soyadını hiçbir zaman kullanmayacaktı. Babası gibi bir adamın soyadını kullanmak istemiyordu ancak soranlara *Rüzgar Ataoğlu* adıyla mesleğinde tanınmışlığı olduğu için ismini değiştirmeyeceğini söylemişti.

Rüzgar'ın amcası Mehmet Yıldırım bize alkış tutarken ona gülümsedim. Yanında eşi ve oğlu Efe vardı. Handan annenin evinde kaldığım zamanlar bana asılmış olsa da sonrasında bunun için özür dilemişti. Ve Rüzgar'ın kimliği açıklandıktan sonra da birkaç kez konuşmuşlukları vardı.

Bakışlarım bu kez Ali amcayı buldu. En çok ona gülümsedim. Bugün buradaki varlığımız onun sayesindeydi. Bana Rüzgar'ın numarasını veren Ali amcaydı. Rüzgar'a benim çalıştığım kuaförün adını veren yine oydu. Zaten nikâh şahitliğimizi yapmıştı. Düğünümüzde olmazsa kendimi çok

eksik hissedirdim. Neyse ki gelmişti ve şimdi yüzündeki babacan ifadeyle ikimize de gülümsüyordu.

Ortadaki alana geldiğimizde, Rüzgar kolumu bırakarak karşıma geçti. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde birkaç saniye durduk ve bu anın tadını çıkardık. İkimizin de en özel günlerinden birinde, birbirimize bakıyor olmanın keyfine vardık.

Rüzgar aramızdaki mesafeyi bir adım kısaltarak elini belime koyduğunda, ben de elimi onun omzuna yasladım. Boştaki ellerimiz birbirine tutundu. İlk dansımızı birbirimizin gözlerine bakarak etmeye başladık.

Rüzgar bana doğru eğilip yanağını yanağıma yasladığında, “Ne konuşacağız?” diye sordum.

Başını hafifçe geriye çekip yüzüme sorarcasına baktı. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Bir şeyler konuşmalıyız. Hep merak ederdim düğünlerde gelin ve damat dans ederken ne konuşuyor diye. Bu merakımı gidermemiz lazım.”

“Ne konuşmak istersin?”

“Bilmem. Bir şeyler konuşmalıymışız gibi geldi.”

Rüzgar’ın dudakları kulağıma değerken, “Çok güzelsin,” dedi. “Bence bunu konuşabiliriz.”

Bunu zaten söylemiş olmasına rağmen ağzından ilk kez duyuyormuşum gibi midem havalandı. Yüzüm utangaç bir gülümsemeyle şekillenirken neden utandığımı dahi bilmiyordum. “Tamam,” dedim yine de. “Bunu konuşalım. Ne söylemek istersin güzelliğim hakkında?”

Rüzgar, belimdeki eliyle dokunduğu yeri hafifçe okşadı ve aramızdaki küçücük mesafeyi de kapattı. “Kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissettirdiğini...” Eğildi, alnını alnıma yaslarken iki kolumu da boynuna doladım ve ellerimi ensesinde birleştirdim.

“Kalbinin güzelliği için çok şanslıyım. Çocukken gitmeyeyim diye bacağıma sarılıp ağladığın için, yıllarca kalbini kapatıp kimseyi sevmediğin için... çok şanslıyım. O kalbi çok kıskanırdım çünkü. Senin sevgine başkasının sahip olmasını hiç istemezdim.”

“Kendimi şartladığımı düşünüyordun hani?”

“Bana âşık olduğunu düşünmüyordum ki haklıyım da,” dedi bilmiş bir havayla. Kafamı salladım. Haklıydı. Kalbimi ondan başkasına vermek istemeyişim, o senelerde ona âşık olduğum anlamına gelmiyordu. Nihayetinde ayrıldığımızda ikimiz de birer çocuktuk. O tarz duygulardan haberim

dahi yoktu. Ona âşık olma ihtimalimi sevmiş, güzel anılarımızla kendimi yaşatmıştım ve karşıma çıktığında da yıllardır kabuğunun içinde bekleyen kalbimi koşulsuz şartsız ona vermiştim.

“Çok bencilce ama... kendini şartladığın için de mutluyum ben. Başkasına âşık olsaydın şu anda burada olmazdık.” Bakışları bir yere doğru kaydığında ben de baktığı yöne baktım. Güneş babaannesinin kucağında oturuyordu ve Handan anne onun ellerini birbirine çarparak kızımıza alkış yaptırıyordu.

“Güneş bizimle olmazdı. Ben en çok onun için şanslıyım. Hayatım boyunca baba olma fikrini aklımdan bile geçirmezken kızımız bize sürpriz yaptığı ve yüzleşmekten korktuğumuz ne varsa karşımıza diktiği için, onun annesi sen olduğun için çok şanslıyım.”

Derin bir nefes aldım söyledikleri karşısında. Ne kadar şanslı olduğunu söylemesi bir yana, gözlerime öyle bir bakıyordu ki... sanki, “*Bu kadın gerçekten benim karım mı?*” diyordu. Sahip olduklarının güzelliğine inanamayan biri gibi bakıyordu. Bu bakışı çok iyi biliyordum çünkü onunla aynı hisleri paylaşıyordum.

Boynuna sarılıp başını kendime doğru çekerken Rüzgar’ın yanağı tekrardan yanağıma yaslandı. “Demek ki gelin ve damat düğünde bunları konuşuyormuş,” dediğimde güldü. Belimdeki kolları sırtıma çıkarken bana sıkıca sarıldı ve açıkta kalan omzuma küçük bir öpücük bıraktı.

Sarmaş dolaş bir şekilde dans etmenin tadını çıkarırken dünya üzerinde sadece biz varmışız gibiydi. Ne ara başka çiftlerin de bize katıldığını anlamadık. Sadece ikimize ait bir anın içine hapsolmuştuk. Birbirimizin gözlerine bakarken ve kokularımız birbirimizi sarmalarken biz de birbirimize sarıldık.

Artık bizim için düğüne gelen konuklara hoş geldiniz deme vaktimiz gelmiş de geçiyordu. Teker teker tüm masalara uğradık. Ali amcanın elini öptük ikimiz de. Onu Güneş’le tanıştırdık. Gördüğü gibi bana dönüp, “Bu aynı sen!” dedi. Onu kucağına alıp severken bir gözü hep bendeydi.

Yetimhanenin durumunu konuştuk biraz. Yeni müdür geldikten sonra Ali amca emekli olmuştu. O yüzden bize çok da detaylı bilgiler verememişti ama müdürün iyi biri olduğunu söylüyordu. Onun dışında yetimhanenin durumu hep aynıydı. Duvarların eski, çocukların oynayabileceği doğru düzgün alanlarının olmadığı bir yerdi. Kıyıda köşede kalmış, unutulmuş, kimsenin umursamadığı bir yer...

İçim acıyordu oradaki çocuklara. Ben de bir zamanlar onlarla aynı konumdaydım. Bu yüzden onların ruh halini, hissettiklerini çok iyi biliyordum ama anne olduktan sonra... onları düşünürken aklıma kendi çocukluğum değil, kendi çocuğum geliyordu artık. Çok keskin bir ayrımdı bu. Bu kadar keskin olabileceğini ben de bilmezdim.

Başka masaları dolaşırken Handan anne de bizimleydi. Vakıftan gelen misafirlerle tanışmamıza aracılık ediyordu. Tam bir masadan ayrılıp diğer masaya geçecekken arkamızdan, "Handan?" diyen bir adamın sesini duymamızla oraya döndük.

Karşımızda altmışlı yaşlarına çok yaklaştığını düşündüğüm kır saçlı bir adam vardı. Handan anneye öyle bir bakıyordu ki ister istemez bakışlarımı ona çevirdim. O da aynı şekilde bakıyordu.

"Metin?" dedi Handan anne fısıltıyla. Sesini biz duymuştuk ancak bu gürültüde hâlâ aradaki mesafeyi kapatamayan adam duymuş muydu emin değildim. Metin Bey mesafeyi kapatana kadar onun nereden tanıdık geldiğini düşündüm. Daha önce gördüğüm biri değildi ama ismi...

Rüzgar'ın da yüzüne baktığımda gözlerinde gördüğüm sorgular ifadeyle aklıma geldi. *Metin Bey, Handan annenin eski sevgilisiydi.* Ahmet Yıldırım'la evlenmek istemediği için mektup yazdığı ancak o mektubun hiç ulaşmadığı, kavuşamadığı âşığıydı. Bunu Rüzgar da biliyordu. Bana ise bir süre önce anlatmıştı.

Metin Bey adımlarını nihayet önümüzde durdurduğunda, "Uzun zaman oldu," dedi Handan anneye. "Umarım varlığım seni rahatsız etmiyordur."

"Hayır, hiç olur mu öyle şey?" dedi Handan anne telaşla. Yanaklarının kızardığını gördüm. Utanıyordu. "Hoş geldin. Bir misafire her zaman yerimiz vardır."

"Basında gördüm oğlunun haberlerini. Ben... çok sevindim senin adına. Geç de olsa oğluna kavuştun. Allah da bir daha ayırmasın sizi. Bugün oğlunun düğünü olacağını duyunca gelmek istedim. Çok güzel olmuşsun. Her zamanki gibi."

"Teşekkür ederim," diyen Handan annenin sesi içine kaçmış gibi çıkıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak Rüzgar'a baktığımda ellerini önünde birleştirmiş ve kaşlarını kaldırmış bir şekilde Metin Bey'e baktığını fark edip ona doğru yaklaştım.

"Ne oldu? Anneni mi kışkırdın?"

“Ne alakası var?” diye sordu sert bakışlarını annesiyle konuşan Metin Bey’den ayırmadan. “Çocuk muyum ben?”

“Evet?” dediğimde bakışları nihayet bana döndü. Çenesini sıkarak onu sevdim. “Küçük bir oğlan çocuğusun şu an. Yerim seni.”

Yüzündeki değişik ifadeyi görmeme izin vermeden kulağıma eğildi. “Yiyeceğini biliyorum. Düğünden sonra,” diye fısıldadığında ensemdeki tüylere kadar ürperdim. Beni soktuğu halden fazlasıyla memnun kalan Rüzgar yeniden önüne döndüğünde, Metin Bey ile Handan anne muhabbet etmeyi bıraktı ve Metin Bey’in bakışları bize döndü. “Tebrik ederim,” dedi içtenlikle. Teşekkür ettiğimizde Rüzgar’ın yüzüne kısa sayılmayacak bir bakış attı. Dudaklarında buruk diye tanımlayabileceğim bir tebessüm oluştu.

“Aynı annene benziyorsun delikanlı.”

Rüzgar afalladı. Ona babasının görünüş olarak kopyası olduğunu söyleyen onca insanın ardından bu cümleyi bulmanın, çölde suyu bulmak kadar değerli olduğunu gördüm yüzünde. “Benziyor muyum?” diye sordu. Sesindeki şaşkınlık çok tatlıydı.

“Evet. Bakışların onun bakışları. Gülüşün onun gülüşü. Annene çok benziyorsun,” diyerek sıraladı peş peşe. Bunları duymanın Rüzgar’ı ne kadar mutlu edebileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kocamın gözlerinin içi parlıyordu resmen. Annesine benzediğini söylediği için karşısındaki adama sarılabilecekmiş gibi görünüyordu.

“Mutluluklar dilerim,” diyerek başını ağırca salladı ve Handan anneye ufak bir bakış attı. “Görüşürüz, Handan.”

“Görüşürüz...” diye mırıldandı Handan anne peşinden.

İkisi de üstlerindeki afallamayı attıklarında konukların arasında dolanmaya devam ettik.

“Handan abla?” dedi bu kez bir kadın sesi. Masada otururken ayaklandı ve Handan anneye sıkıca sarıldı. Kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu düşündüğüm bir kadındı. Uzun boyu ve siyah, dalgalı saçlarıyla oldukça alımlı görünüyordu.

“Nasılsın, Elif? Yoksun ortalıkta ne zamandır.”

“Buralarda değildim,” dedikten sonra hevesle Rüzgar’a çevirdi bakışlarını.

“Emir, değil mi?” Bize doğru bir adım atarken sesinin titrediğini düşündüm ama anlam veremedim. Neden sesi titreyecekti ki?

“Emir...” dedi tekrardan. Bu adı zikretmeyi seviyor gibiydi.

“Rüzgar, aslında. Emir adını kullanmıyorum.”

“Çok özür dilerim.” Mahcup bir şekilde bakışlarını kaçırdı. “Kusura bakmayın, lütfen. Sen sadece... ona çok benziyorsun.” Dışarıya titrek bir nefes verdi. “Emir’e, dayına. Duruşunu ondan almışsın.”

Handan anneye çevirdi yüzünü. “Oğlan dayıya çekermiş dedikleri doğruymuş sanırım.”

“Dayıma mı benziyorum?” diye sordu Rüzgar ilgiyle. Az önce annesi gibi baktığı ve güldüğü gerçeğini duyduktan sonra bir de duruşunun merhum dayısına benzediğini öğrenmenin onu nasıl mutlu ettiği ortadaydı.

“Evet. Aynı onun gibisin.”

“Anne tarafına çekmişim yani,” dedi Rüzgar ağzının içinde. Elimi onun koluna koyduğumda bana dönüp gülümsedi. Elif Hanım’la biraz daha ayaküstü muhabbet ettik. Bir eğitimciydi, burada ikamet etmiyordu ancak kısa bir süreliğine şehre dönmüş ve düğüne de katılmak istemişti.

Yanından uzaklaştığımızda, “Elif...” diye mırıldandı Handan anne. İç geçirdi. “Emir’in sevgilisiydi. Çok seviyorlardı birbirlerini. Eğer kardeşimin ömrü yetseydi,” dedikten sonra yavaşça yutkundu. “Elif’i istemeye gidecektik.”

Şimdi daha anlaşılır olmuştu. Metin Bey, Rüzgar’ı annesine benzetirken; Elif Hanım, Rüzgar’ı dayısına benzetmişti. Sanırım ikisi de Rüzgar’ın yüzünde sevdikleri insanla benzerliklerini aramıştı.

“Mekânı cennet olsun,” dedim fısıltıyla.

Handan anne beni onaylarcasına başını salladı. “Emir öldükten sonra hiç evlenmedi Elif. Ki bizim zamanımızda bir kadının evlenmemesi çok daha katı karşılanıyordu ama istemedi. Okudu, eğitime adadı kendini. Hep mutlu olsun. Zamanında kardeşimi çok mutlu etmişti.”

Bu yüzden Rüzgar’ı görünce ona *Emir* adıyla seslenmişti. Davetiyenin üstünde ikimizin de adı yazıyordu. Bilmediğini düşünmüyordum. Ancak bir an için sevdiği adamın yeğenine bakarken onu anımsamıştı.

Bu üzücü aşk hikâyesiyle Rüzgar’ın elini tutup sıkarken elimi dudaklarına götürdü ve öptü. Bakışlarımı ona çevirdiğimde ne düşündüğümü çoktan biliyormuş gibi bir hali vardı. Gülümsedi. Tüm olumsuzlukları söküp aldı kalbimden. Tekrardan günümüze odaklanmamı sağladı.

Bizim için şarkılar çaldı, büyük bir keyifle dans ettik. Oynadık, güldük, eğlendik. Ama benim için gecenin en özel anı, Rüzgar’ın Güneş’i kucağına alarak onunla dans ettiği andı. Güneş’e sarılarak yerinde yavaşça sallanırken

kızımızın saçlarına ufak öpücükler bırakıyor, onunla konuşuyor, ona gülümsüyordu. Ben de ailemi yüzümden hiç inmek bilmeyen tebessümümle izliyordum.

Ailem.

Seçemediğim ailem, en büyük şanssızlığımıydı. Yaşadığım her kötü şeyin sorumlusu onlardı ama onlar bu kadar kötü olmasa belki de bugün burada olmayacaktım. Yollarımız hiç kesişmeyecekti Rüzgar'la. Bu gerçeği defalarca kez düşünmüş olsam da ilk kez çektiğim acılara bu kadar şükrediyordum.

Çünkü hayat, çok güzel bir ödülle gönlümü almıştı. Ve burada dikilirken tek düşündüğüm, dünyanın en şanslı kadını olduğumdu.

Düğün bittiği ve Rüzgar'la arabaya binip evin yolunu tutmaya başladığımız anda midem heyecandan burulmuştu.

Çok saçmaydı. Yeni düğün yapmış olabilirdik ama bir buçuk senedir evliydik. Bir kızımız bile vardı. Yine de...

Bu gece tamamen bizimdi ve eve gidince *olacaklar* uzun bir süredir olmamıştı. Hatta kızımız doğduğundan beri birbirimizle tam anlamıyla ilgilenememiştik.

Doğumdan sonra beklememiz gereken belli bir süre vardı. O süre geçtikten sonra düğün hazırlıklarıyla uğraşmaktan çok fırsatımız olmamıştı. Bulduğumuz en ufak fırsatta soluğu birbirimizde almıştık ancak her seferinde küçük kızımız tarafından bölünmüştü.

Bu gece öyle bir şey olmayacaktı. Kızımız babaannesiyle güvendeydi. Eve gittiğimizde kıtlıktan çıkmış gibi birbirimize saldırmamayı umuyordum. Gözucuyla direksiyonun başındaki kocama baktım. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Yüzündeki ciddi ifadeyle araba sürüyordu. *Belki de kıtlıktan çıkmışçasına birbirimize saldırmamız o kadar fena olmazdı.*

"Ne düşünüyorsun bu kadar?" diye sorduğumda koyu kahveleri bana döndü. Gözlerinde oynayan tehlikeli parıltıları gördüm.

"Söyleyebileceğim bir şey değil." Bakışlarını tekrar yola çevirdiğinde evimizin bulunduğu sokağa girdik. "Ama göstereceğim," dedi.

Sertçe yutkundum. "Söylemeyi denesene." Yüzüme yaramaz bir gülümseme kondurmaya çalıştım ancak *gergindim*. "Beni nelerin beklediğini bileyim."

Rüzgar sadece güldü. İçimi bir tuhaf yapan o hoş tınılı kahkahasıyla güldü hem de. Arabayı evin önüne park ettiğinde heyecan dalgası yükselerek tüm bedenimi titretmeye başladı. Nefesim dahi titriyordu.

Rüzgar benim için arabanın kapısını açtığı anda elinin içine bıraktığım elimin nasıl titrediğini görerek parmağıyla okşadı. Arabadan inip bedenimi onunkine yasladım. Kapıları kilitledikten sonra beraber eve doğru ilerledik. Evimizin anahtarını bana uzattı.

Titreyen ellerime rağmen anahtarı elinden aldım ve içime derin bir nefes çektim. Kapının önüne geçtiğimde bedeni hemen arkamdaydı. Nefesi bir ateş gibi enseme yakıyor, sıcaklığını hissettiriyordu.

Anahtarı deliğe soktuğumda dudaklarını omzuma bastırdı. “Rüzgar,” dedim sadece. Neden dediğimi bilmiyordum. Uyarmak için mi yoksa başka bir sebepten mi? Tek bildiğim onun adını söylemek istediğimdi.

Rüzgar elini anahtarı tutan elimin üzerine koydu ve anahtarı çevirerek kapıyı açtı.

“Kapıyı ittir, Meltem.”

Sözünü ikiletmeden kapıyı ittiğim anda beni kucağına aldı. Afallayarak kollarımı boynuna doladım. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve kapı eşiğinden Rüzgar’ın kucağında geçtim.

Elimi Rüzgar’ın çenesine yaslayıp okşadığımda yüzünü elime doğru yattırdı. Onun kedi gibi sırtışmasına gülümsedim. Bakışları dudaklarımdaki gülümsemeye indikten sonra eğilerek dudaklarımı yumuşak bir öpücükle esir aldı.

Öyle tatlı, öyle yoğun ki kollarının arasında buharlaşmadığıma şaşıırıyordum. Belki ben buharlaşmamıştım ancak bu öpücük dışında kalan her şey buharlaşmıştı. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu sanki. Dudakları her şeyi vaat ediyordu. Yine beni *her şeyiyle* öpüyordu.

Dudaklarının arasında çaresiz ve soluksuzdum. Ona daha yakın olma ihtiyacıyla kıvranıyor, boynundaki kollarımı daha sıkı sararak yüzünü yüzüme bastırıyordum.

Diliyle ağzımın içini okşadığında bu hisse duyduğum özlemle inledim. Beni tutan kolları sıkılaştı. Parmakları neredeyse tenime saplanıyordu. Gerçekten uzun zaman olmuştu. Neye fırsat bulamadığımızın bilincinde geçirdiğimiz aylar ikimizi de sabır konusunda tüketmişti ve bir saniyeye dahi tahammül edecek durumda değildim.

Elimle kravatını çekiştirip boynunda gevşettim. Derdimi anlayan Rüzgar dudaklarımızı saniyelik bir şekilde ayırıp beni yere indirdi ve tekrar öpüşmeye başlarken parmaklarını yeleşinin düğmelerine götürdü. Ceketini arabaya bindiğimizde çıkarmıştı. Sanırım o andan itibaren ikimizi de bir ateş sarmıştı ve şimdi birbirimizi söndürmek isterken yaptıklarımızla yalnızca o ateşi körüklüyorduk.

Kravatını boynundan söküp yere attığımda o da yeleşinden kurtuldu. Özgür kalan elleri anında bedenime dolandı ve beni kendine çekti. Kalçamdaki eliyle orayı sıkarken bir yandan da beni sertliğine bastırıyordu. Dudağını ısırıp çekiştirdim. “Rüzgar,” dedim soluk soluğa. Bekleyemeyeceğimi anlamalıydı. Ona ihtiyacım vardı.

Rüzgar’ın dudakları boynuma indi. Sıcak diliyle boynumda bir yol çizerken bıraktığı ufak ısırıkların telafisi olarak dudaklarını yumuşak bir şekilde bastırıyordu. “Koridordayız bitanem,” dediğinde sözleri tenime çarptı.

“Ee?” Üstündeki gömleğin düğmelerini açmaya başladım.

Gömleğini omuzlarına doğru ittirdiğimde bana yardımcı olup kollarından çıkardı. Tenimden ayrılan elleri hızla geri dönerken bedenim bir mıknaş misali ona çekildi.

“Seninle koridorda sevişmek için aylarca beklemedim ben.”

Oradaki öpücüklerini özleyerek başını boynuma çektim. “Nerede olduğumuzun bir önemi var mı?” diye sordum başımı arkaya yatırarak.

Rüzgar sıcak dudaklarını boynuma sürttü ve oradaki ince deriyi dişlerinin arasına kısırdı. “Beni yoldan çıkarma. Her şeyi usulünce yapmaya çalışıyorum ama böyle konuşmaya devam edersen...” Kalçamı avuçlayıp sıkarken sözlerine devam etti. “Seni duvara yaslamak zorunda kalacağım.”

Bir an için beni duvara yaslasın diye böyle konuşmaya devam etme fikri aklımı yokladı ancak acelemiz yoktu. Gece bizimdi. Bu yüzden, “Her şeyi usulünce yaptıktan sonra bu söylediğini de yap, olur mu?” dedim ve cevabım Rüzgar’ın sert bir soluk vermesine neden oldu. Ellerimi çıplak omuzlarından sırtına indirdiğimde, teninin elimin altında gerilmesi öyle hoşuma gitmişti ki soluk bir şekilde kıkırdadım.

“Sen gerçekten beni bitireceksin,” dedi Rüzgar. Dudağımın kenarına ufak bir öpücük bıraktı.

Elimde değildi. Ona ilk kez dokunmuyordum. Defalarca teni ellerimin altında kaymıştı ancak buna rağmen hâlâ heyecanlanıp gerilebiliyordu ve bunu bilmek beni mest ediyordu.

Rüzgar'ın dudakları tekrar dudaklarımın üstüne kapandığında omuzlarına sıkı sıkı tutundum. Beni tutmasa düşecektim ancak dengemi zar zor kuruyorken bile bu öpüşmeye son verip nefeslenemiyordum. İşin kötüsü... Rüzgar da buna bir son veremiyordu ve biz gerçekten usulleri boş verip yapacağımızı koridorda yapabiliydik.

Zorlukla birbirimizin dudaklarından koptuk. Rüzgar, "Siktir," diyerek eğildi ve kolunu dizlerimin arkasından geçirerek beni bir anda omzuna attı. Tepetaklak oldum. Ben şaşkınlığımı üstümden atmaya uğraşırken, Rüzgar hiç etkilenmeyerek yürüdü ve basamakları omzundaki ağırlığımla çıkmaya başladı.

Birkaç basamaktan sonra kendime geldiğim gibi tırnaklarımı kocamın sırtına sürterek daireler çizdim. Bunun onu delirteceğini biliyordum. Delirmesini istiyordum.

Başarılı olduğumda kalçama bir tokat attı. Vurduğu yer yanarken odanın kapısından girdiğimiz gibi beni yere indirdi. "Arkanı dön."

Ona arkamı döndüğümde elleri gelinliğimin sırt kısmındaki çapraz ip-leri çözmeye başladı. Ben de saçlarımdaki tokaları teker teker çıkarma işine giretim. "Buse kırk tane düğüm atmayı önerdi, biliyor musun? Ben kabul etmedim."

Rüzgar sırt dekoltemi saniyeler içinde açtığında gelinliğimin önü bollaştı. Elini çıplak tenimin üstünde kaydırarak elbisemin içine sızdı ve karnıma yasladığı eliyle beni kendine çekti. "Neden kabul etmedin?"

"Uğraşmanı istemedim." Saçımdaki son tokayı çıkardıktan sonra başımı arkaya yatırdım ve onun omzuna yaslandım. Rüzgar'ın dudakları kulağımın çevresinde geziniyordu. "Uğraşmanı *beklemek* istemedim."

Burnundan hızlı bir soluk bırakıp gelinliğimi üstümden sıyırdı. Karnıma kadar açıldığında beni nazik bir hareketle kendine çevirdi. Bakışları üstümden dolaşırken küçük bir özgüvensizlik ellerimi göğüslerime kapatma dürtüsüyle beni yokluyordu. Doğum yapmıştım, bebeğimi emziriyordum. Vücudumun doğumdan önceki haline dönmesi imkânsız bir hayaldi ve Rüzgar...

Hayranlık ve saygı dolu bakışlarıyla beni, *doğum yapmış bedenimi* izliyordu.

"Çok güzelsin," dedi içime işleyen o ses tonuyla. Bunu ilk kez birlikte olduğumuz gece de söylemişti ve kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmiştim. Aynı cümleyi ondan defalarca kez duymuş olmama rağmen

etkisi hâlâ büyüleyiciydi. Derin bir nefes aldım. Göğsüm şiştiğinde, Rüzgar önümde dizlerinin üstüne çöktü.

Gelinliğimi kalçamdan aşağı çekerken kısık bir sesle konuşmaya başladı. “Bu vücut... benim çocuğumu aylarca taşıyıp doğurdu.” Yutkundu. “İnanılmaz,” dediğinde bakışları gibi sesinden de hayranlık ve saygı akıyordu. “Bir adamın başına bundan daha güzel bir şey gelemez.”

Ayak bileklerimi tutup kumaş çıkardı ve gelinliğimi yerden alıp özenle odanın içindeki masanın üzerine bıraktı. Adımları tekrar önümde durduğunda ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarımı öpmeye başladı. Kollarımı boynuna dolayarak ona karşılık verdim. Dilimi ağzının içine kaydırduğında ellerini kalçalarımın yerleştirdi ve beni havaya kaldırarak bacaklarımı beline dolamamı sağladı. Birkaç saniye sonra sırtımda çarşafın soğukluğu, üstümde ise kocamın sıcacık bedeni vardı.

Dudakları dudaklarımdan ayrılıp aşağılara inerken göğüslerimle ilgilenmeye başladı. Vücutlarımızın arasında kayıp iç çamaşırdan içeri giren eli ise istekle sızlayan kadınlığımla uğraşıyordu. İkimiz de konuşma gereği duymuyorduk. Birbirimizin bedeninde özlemle gezinen ellerimiz her şeyi açıkça ortaya seriyordu zaten. Birleşmek için yanıp tutuşuyorduk ancak bu esnada birbirimizin tadını çıkarmaktan da geri durmuyorduk.

İki parmağı hiç zorlanmadan içime girdiğinde belim yay gibi gerildi ve yatakta havalandım. Bu gecenin diğerlerinden farklı olacağının ilk uyarısını burada almıştım. Rüzgar yavaş başlardı. Alıştırma alıştırma ilerlerdi ancak birden içime giren iki parmağı, bu gece hiçbir şeyin yavaş olmayacağını bağıırıyordu.

Sorun değildi çünkü yavaş olmasını istemiyordum.

Sabırsız bir tavırla pantolonundan kurtulmak için çabaladım. Sessiz çağrımı anlayıp dizlerinin üzerinde yükseldi ve pantolonunu çıkarıp yere attı. Parmakları giydiğim külotun kenarlarına kanca gibi takıldığında kalçamı havalandırarak beni tamamen çıplak bırakmasına yardımcı oldum.

İç çamaşırlarımız da aradan çekildiğinde, üstüme hiçbir kumaş engeli olmadan uzandı. Sıcacık bedeninin ağırlığının bir kısmını üstüme bıraktığında onun gerilen her bir kasını kendi bedenimde hissetmenin keyfi içerişindeydim. Sertliği karnıma baskı yapıyordu ve olabilecek en hızlı şekilde onu içimde istiyordum.

Elimi aşağıya indirip onu sıvazlamaya başladığımda boğazının gerisinden boğuk bir inleme yükseldi. Başını boynuma gömüp kokumu içine çektiğinde bacaklarımı açarak onun beline doladım.

Sadece, "Rüzgar," dedim ve bu beni anlamasına yetti. Başını boynumdan kaldırıp yüzüme birkaç saniye baktı. Dudaklarıma kısa bir öpücük kondurmasının ardından üstümde doğrulup komodinden bir prezervatif çıkarmasını izledim. Onu sertliğine geçirip tekrardan üstüme uzandı. Kendini girişime hizaladığında göz gözeydik.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan tamamıyla içime gömüldü.

Dişlerimin arasından sert bir nefes çekip inlerken omuzlarına tutunan ellerimle onu tırmaladım. Uzun zaman olmuştu. Çok uzun bir zaman olmuştu. Hamileliğin ilk aylarında cinsel ilişki yasağımız vardı ve sonrasında da Rüzgar tedbirli olmak istediğinden içime tamamen girmemişti.

Ancak şimdi tamamen içimdeydi. Gözleri aldığı zevkten devrilerek kapanmıştı. Onun her şeyiyle içimde olmasını ben de o kadar özlemiştim ki topuklarımı kalçalarına bastırarak hareket etmesi için Rüzgar'ı teşvik ettim.

Neyse ki onun da ağırdan almak gibi bir planı yoktu. Etrafındaki kaslarım gevşediği anda kalçalarını hareket ettirmeye başladı. İçimde gidip gelirken ellerimi sırtında gezdirdim. Kalçalarımı Rüzgar'ın ritmine uydurduğumda eğilip dudaklarımızı birleştirdi. Parmaklarımı saçlarının arasına daldırarak hafifçe çekti. Ağzımın içine doğru inledi.

İçimdeki hareketleri hızlanmaya başladığında soluklanma ihtiyacıyla dudaklarından ayrıldım. Minik öpücükleri dudağımın kenarından çeneme indi. Kolunu belime sıkıca sarıp yataktan yükseltti ve bir saniye sonra kendini onun üstünde buldum.

Rüzgar yatakta doğrularak beni ensemden tuttuğunda tekrar öpüşmeye başladık. Diğer elini kalçama indirdi. Beni kucağında hareket ettirmeye başladığında pozisyon değişikliğini çabuk özümseyip kıpırdandım. Önce yukarı aşağı, sonra ileri geri şeklinde bir rota seçerek kucağında kalkıp indim.

Dudaklarımızı ayırıp bedenimi biraz daha yükseltti ve göğüslerime ıslak öpücükler bırakmaya başladı. Kafamı arkaya yatırdım. Ellerimle yataktan destek alarak hareketlerimi hızlandırdığımda kocam da kalçalarını hızıma uygun bir şekilde bana itmeye başladı. Odanın içini inlemelerimiz ve birbirine çarpan bedenlerimizin sesi dolduruyordu.

Rüzgar'ın parmakları aşağı inerek rahatlama ihtiyacıyla yanıp tutuşan o noktaya temas ettiğinde üstünde titredim. Kollarımı boynuna sıkıca sarıp alnımı omzuna yasladım. Hareketlerim yavaşlamıştı. Rüzgar'ın kalçamdaki elinin yardımıyla üstünde hareket edebiliyordum. İşim bitmiş sayılırdı. Tek yapması gereken parmaklarını orada biraz daha hareket ettirmesiydi ve onu da yaptı.

“Rüzgar!” diye çığlık atıp kollarının arasında dağıldım. Bedenim haz içerisinde titriyordu. Beni rahatlatan parmakları nasıl parçalandığımı hissetmek için hâlâ oradaydı ve okşamaya devam ettikçe daha şiddetli bir şekilde geliyordum.

Rüzgar beni tekrardan altına alıp içimdeki hareketlerini hızlandırırken, birkaç itişin ardından hareketleri düzensizleşmeye başladı. Gelmek üzere olduğunu anlayarak onu sıkıca tuttum. İçimden çıkıp son bir kez tamamen girdi ve boğuk bir iniltiyle kendini bıraktı.

Üstüme yığıldığında ağırlığıyla beni bir nebze eziyor olması umurumda değildi. Sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Boynuma çarpan nefeslerini, başımın üstünde saçlarımı okşayan parmaklarını ve tenime bıraktığı ufak öpücükleri hissediyordum. Doyuma ulaşmış olmanın getirdiği mutlulukla Rüzgar'a daha sıkı sarıldım. Yanağına dudaklarımı bastırıp, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

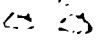
Başını boynumdan kaldırdı. Dudakları bu kez burnumun ucuna bir öpücük bırakırken, “Seni seviyorum,” diye fısıldayarak karşılık verdi.

İçimden çıkıp kendini yanıma attı ve beni üstüne çekti. Başım onun göğsünün üstüne yaslandığında kokusu ile kalp atışları eşliğinde soluklarımı düzene soktum.

Parmaklarımı Rüzgar'ın göğsünde dairesel bir şekilde hareket ettirirken, başımı çevirip köprücük kemiğinin altını öptüm. Yaramaz bir tavırla, “Her şeyi usulünce yaptığımıza göre...” dediğimde başını eğip bana baktı.

Sözlerime devam etmedim. O ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Aynı yaramaz tavır onun da gözlerinde kıpırdandı ve geceye önce bana söz verdiği gibi koridorda sonra ise küvetin içinde devam ettik.

Unutulmazdı.

26. BÖLÜM

Coldplay - Paradise

Kulaklarıma dolan, huysuz bir kız çocuğuna ait seslerle oldukça tatlı olan uykumdan çekilip alındım. Gözlerimi aralamak için büyük bir çaba sarf ettiğim sırada Rüzgar'ın, "Babacığım..." diyen sesini duymamla içim eridi. Kısaca bir durum değerlendirmesi yaptım.

Güneş huysuzlanmıştı ancak Rüzgar onunla ilgileniyordu. Ortada gözlerimi açmam için bir sebep göremiyordum. Zaten onları açacak gücüm de yoktu. Çok yorgundum. Gözlerimi açmadan uykuma geri dönmeye çalışırken, bebeğimizin ve Rüzgar'ın tatlı iletişimini ninni niyetine dinlemeye başladım.

"Biliyorum," dedi Rüzgar. Gülümsediğini hissettim. "Annenin uyanmasını istiyorsun. Ben de uyuduğu zamanlar anneni çok özlüyorum." Duraksadı. "Seni de çok özlüyorum, güzel kızım benim. Hemen de kaşlarını çatıyorsun. Kime benzedin sen?"

Hafifçe güldü. "Biliyorum, bu huyunu benden aldın. Allah da annene sabır versin, ömür boyu bizimle uğraşacak."

İhtimali dahi içimi ısıtırken bir öpücük sesi duydum. Rüzgar, içine derin bir nefes çekti. "Ama annen çok yoruldu bebeğim. Biraz daha uyusa olmaz mı? Çok mu acıktı karnın?"

Şu saatten sonra gözlerimi açmak değil, onları kapalı tutmak zordu. Gözlerimi usulca araladım. Rüzgar yatakta oturuyordu. Güneş'i kucağına yatırmıştı ve elini başının üstüne koymuş bir şekilde başparmağıyla alnını okşuyordu.

"Karnı mı aç?" diye sordum kısık ve uykudan yeni uyandığımı için çatlak çıkan bir sesle. Rüzgar kafasını bana çevirdiğinde gözlerini onaylarcasına

kırpı. Yatakta doğrulup başımı Rüzgar'ın omzuna yasladım. Güneş beni gördüğü anda babasının kucağında heyecanla çırpındı.

"Bana işi düştü ya, ondan bu heyecanı," dedim sahte bir homurtuyla. Kızım, içinde *meme* geçen bir cümle duyduğu anda hemen çırpınmaya başlıyordu. Bazen kucağımdayken göğsüme baktığı dahi oluyordu. Boğumlu kollarını ve bacaklarını sürekli onu emzirmeme borçluydu.

Kucağıma bir yastık koyup Güneş'i kollarımın arasına aldım ve üstümdeki askıyı sıyırıp göğsümü açtım. Ben Güneş'i emzirirken Rüzgar da çenesini saçlarımın üzerine yasladı. Güneş'in bir eli, babasının işaretparmağına sıkı sıkıya dolandığından onu bırakamıyordu.

Ben doğurdum diye demiyordum ama Güneş, Rüzgar'a olan düşkünlüğü konusunda tam anlamıyla kopyamdı.

Balayındaydık. Geleli birkaç gün olmuştu ama bu birkaç gün bize o kadar iyi gelmişti ki. Tam anlamıyla tatil yapmış sayılmazdık tabii. Küçük bir bebeğimiz varken ve geceleri bizi ayağa dikerken, yeni anne baba olmuş bir çift olarak dinlenmek söz konusu değildi ancak kafamızı çok güzel dağıtmıştık.

Handan annenin bize evlilik hediyesi olarak verdiği bu yazlık çok güzel bir konumdaydı. Biz düğün hazırlıklarıyla uğraşırken temizlenip ihtiyaçlarımıza göre içine bazı eşyalar konulmuştu. İkimiz de terasına bayılmıştık. Güneş'i uyuttuktan sonra buraya çıkıp kahvemizi içerek sohbet ediyor, birbirimize sokuluyorduk.

"Bugün ne yapalım?" diye sordu Rüzgar. İki gündür sabah erken vakitlerde plaja gidiyorduk. Akşam da eğlenmek için dışarıya çıkıyorduk. Küçük bir kızımız olduğundan eğlenmek için gittiğimiz yerler ona göre şekilleniyordu. Ebeveynler eğlenirken çocukların ayrı bir odada bakıldığı yerlere de gitmiştik ama ikimiz de Güneş'ten en fazla yirmi dakika uzak kalabiliyorduk.

"Plaja gitmeyelim," dedim Güneş'le göz temasını kesmeden.

"Olur," dedi. Çok çabuk kabul etmişti. Neden bu kadar çabuk kabul etmişti?

"Neden olur dedin?"

"Gitmeyelim diyen sensin?"

"Tamam da sen niye bu kadar çabuk kabul ettin?"

"Ben senin istediğin bir şeye ne zaman itiraz ettim?"

“Bazen ediyorsun. Niye diye soruyorsun. Şimdi niye kabul ettin?” Gözlerimi kısıtım. “Dökül.”

“Önce sen dökül. Niye diye sormamam garibine gitmişse bir sebebi var. Söyle.”

Gafil avlanmanın getirdiği alıklıkla dudaklarım aralık kalırken, Rüzgar sorgular bakışlarını yüzüme dikti. Pes edercesine bir nefes verdim.

“İki gündür plajdaki bir kadın dikkatimi çekiyor. Kucağında da bebeği var. Güneş’ten çatlasa iki ay büyüktür ama kadın manken gibi,” dedim gözlerimi ondan kaçırırken. “Hiç göbeği yok, karnı dümdüz. Hatta karnının ortasında bir çizgi bile var. Ben...” dedikten sonra çenemle göbeğimi işaret ettim. “Biraz saldığım için... kötü hissediyorum kendimi. Bu özgüven konusunda çabalıyorum. Bazen kendimi iyi hissediyorum, her şey normal geliyor. Özellikle sen bu konuda bana çok yardımcı oluyorsun.” Ona minnettar bir bakış atıp omuzlarımı çökerttim. “Ama bazen de olmuyor işte. O kadını gördüğümde olduğu gibi kendimi berbat hissediyorum.”

Rüzgar durdu, yüzüme baktı ve en sonunda, “Elin kadınlarına niye bakıyorsun?” diye sordu.

Söylediğim onca şey arasından buna takılması kaşlarımı çatmama neden olurken ters ters konuştum. “Bakmaması gereken sensin. Ben değilim.”

“Hayır. Sen de bakamazsın. Özellikle onlara baktıktan sonra kendini kötü hissedeceksen hiç bakamazsın.”

“Ya nasıl kötü hissetmeyeyim? Manken gibi! *Tamam Meltem, moralini bozma kocana bak geçer* diyorum...” dedikten sonra Rüzgar’ın bedenine kısa bir bakış attım. Omuzlarının kıvrımları, yontulmuş gibi duran göğsü ve iştahımı kabartan karın kaslarıyla sertçe yutkunma ihtiyacı hissettim.

“Yani maşallah, sen de hiç yardımcı olmuyorsun. İnsan birazcık karısına uyup kilo alır, değil mi? İyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıklıta. Beraber kilo alıp vermemiz gerekiyordu bizim. Sen bu evliliğin kurallarına hiç uygun davranmıyorsun.”

“Özür dilerim bitanem ama formumdan ödün veremem. Saçının teline dahi zarar gelmesini istemediğim iki hanımefendi var benim hayatımda.” Şakağıma bir öpücük bıraktı. “Hiç istemesem de zaman zaman böyle hissediyor olman normal bir şey. Tek dileğim sana benim gözümünden nasıl görüldüğünü hissettirebilmek. Sen çok güzel ve çok şanslı bir kadınsın.”

Sözleri içimi ısıtırken, “Şanslı kısmını benim söylemem gerekiyordu sanki?” diyerek onunla alay ettim.

Gözlerine muzip bir bakış yerleşti. “Şanslısın çünkü şu an kızımızı beslemekle meşgulsün. Eğer bunu yapmıyor olsaydın şimdi seni yatırmış ve özgüvensiz her bir parçandan kurtulmuş olurdum.”

Yutkundum. Özgüvensiz her bir parçamdan *nasıl* kurtulacağını az çok kafamda canlandırabiliyordum ve düşüncesi dahi midemi havalandırıyor-
du. Bebeğimi emzirirken bunları düşünmek istemediğimden, “Sen neden gitmek istemiyorsun plaja?” diyerek sorumu hatırlattım.

“Söyleyip de fark ettirmek istemiyorum.”

“Neyi ya?” Güneş’in kıpırdanmasıyla başımı ona çevirip göğsümü kapattım ve bakışlarımı yeniden Rüzgar’a diktim.

“Sen kesinlikle farkında değilsin ama iki gündür yan tarafta aynı adam oturuyor ve...” İçine öfkeli bir nefes çekti. “Sana bakıyor. *Benim karıma*. Benim karım olduğun açıkça ortada olmasına rağmen hem de. Kızımın ve senin önünde çirkinleşmek istemediğim için görmezden geliyorum ama bir daha o adama denk gelirsek kendimi tutamayıp suratına bir tane geçireceğim.”

“Bunu muhtemelen söylememem gerekiyor ama...” dediğimde Rüzgar dikkatle suratına baktı. Kendini sıkıyordu. O adamla ilgili bir şey diyeceğimi düşünüyordu muhtemelen. “Kıskanılmak iyi geldi,” dedim burnumu kırıştırarak.

Rüzgar afalladı.

“Bakma bana öyle! Ben artık bir anneyim. Şiddet içerikli cümleler kuran kocama *saçmalama* demem gerektiğinin farkındayım ama kalbim hopladı yerinden. Hoşuma gitti. Uzun zamandır kıskanmamıştın beni. Bir de sen çok tatlı kıskanıyorsun.”

“Tatlı?” diye sordu. Hevesle başımı salladım. “Meltem, ben sadece belli etmiyorum ve o da seni huzursuz etmemek için. Yoksa seni *uzun zamandır* kıskanmadığım doğru değil.”

“Yakın bir zamanda kıskandın mı? Ne zaman?”

“Bir zaman işte,” dedikten sonra Güneş’e baktı. “Gazını çıkarayım mı?”

“Ne zaman?” diyerek ısrarla sordum. Kafasını sağa doğru eğdi. “Sen her zamanki gibi davranmaktan başka bir şey yapmadın. Benim kıskançlıklarımın çoğu saçma ve çocukça. Hareketlerini kısıtlamana neden olmak istemiyorum.”

“Söylemeyecek misin bana?” Dirseğimle onu dürtüp gülümsedim. Bakışları dudaklarıma indi.

“Şunu yaptığın zaman...” dediğinde ağzından kaçırmış oldu. Göz göze geldiğimizde boynunu kaşdı ve başını başka yere çevirdi.

“Manavdan marul aldığın zaman... ben Güneş’le arabadaydım. Sen de istediğin marulu bulduğun için çok güzel gülümsemiştin. Manavdaki adam kendi üstüne alındı, arkandan gülümseyerek baktı. O zaman kıskanmıştım.”

Bahsettiği günü hatırlamaya çalışırken kaşlarını hafifçe çattım. “İstedim marulu bulduğum için gülümsememiştin ki. Manavda küçük bir oğlan çocuğu vardı. Sebzeleri ıslatıyordu. Ona gülümsemiştin ben.”

O küçük çocuğun aklıma gelmesiyle tekrar gülümsedim. “Ne zaman böyle birilerinin yanında çırak olarak çalışan çocukları görsem aklıma hep senin çocukluğun geliyor.” Gözlerimi gözlerine diktim. Rüzgar da uzun seneler harçlığını çıkarmak için sanayide çalışmıştı.

“Meltem,” dedi ihtiyatlı bir tavırla. Koyu kahverengilerini gözlerime dikti. “Ben yetimhaneye bir uğramak istiyorum yine. Sen eğer gelmek istemezsen-”

“İsterim,” dedim hızlıca. “İstiyorum Rüzgar ama sadece uğramak değil... orada saatler, günler harcamak istiyorum. Orayı çocuklar için daha iyi bir yer haline getirmek, şartlarını iyileştirmek istiyorum.”

“Ben de,” derken kafasını sallıyordu. İkimiz de o kadar çok üzülüyorduk ki oradaki çocukların haline. Hiçbir şeyin farkında olamayacak kadar küçüklerdi. Eksikliklerini büyüdükçe fark edeceklerdi ve bu gerçek çok canımı sıkıyordu. Koşturdukları koridorun zemini daha güzel olsun istiyordum. Duvarlar iç karartıcı bir gri değil de rengarenk olmalıydı. Oynayabilecekleri birçok oyuncakları olmalıydı. Bir sürü alan...

Aile gibi çok büyük bir eksiklikleri varken bari bu yönden eksiklikleri olmasaydı.

“Ben düşündüm taşındım,” dediğimde pürdikkat beni dinliyordu. “Dedemden kalan büyük bir miktar para var. Emre ile mekân açmayı düşünüyoruz ya, ben oradan elde ettiğim kazancı yetimhaneye harcamak istiyorum. Ya da tam tersi, dedemden kalan mirası direkt yetimhaneye harcarım. Bilmiyorum. Tek bildiğim o çocuklar için bir şeyler yapmak istediğim.”

“Bunu ben de çok istiyorum,” dedi. İkimizin de bakışları Güneş’e döndüğünde, Rüzgar onu koluna yatırıp gazını çıkarmak için arkasını pışpışlamaya başladı.

“Baktığım her kız çocuğunda kendi kızım geliyor aklıma artık. Oraya gidip oradaki çocukların halini gördükten sonra hiçbir şey yapmadan duramam.”

“Sence biz... oradaki çocuklar için bir şeyler yapabilir miyiz? Buna izin verirler mi?”

“Kimsenin böyle bir yardımı reddedeceğini zannetmiyorum,” derken kızımızın sırtını sıvazlamaya devam ediyordu. “Yapacağız bitanem.”

Söz verircesine çıkan sesiyle gözlerim doldu. Büyüdüğüm o yetimhaneyi düşündüm. Hayatımın en güzel yılları orada geçmişti ve oradaki her çocuk için güzel bir deneyim sunmayı çok isterdim. Onlarla devamlı ilişim halinde olmayı, Meltem ablaları olmayı... Onlara, onları sevdiğimi hissettirmeyi ve başlarını okşamayı çok isterdim. Ve bir de...

“Rüzgar?” dedim titreyen sesimle. Güneş’in başını kendi göğsüne yaslarlarken gözlerini gözlerime dikti.

“Bilgisayar da alalım mı? Çocuklar oynasın. Kimse kızmasın onlara bilgisayarın kasasını kırdıkları için.”

Sertçe yutkundu. Koyu kahvelerinin yaşadığını gördüm. “Alalım,” dedi fısıltıyla. Elini uzatıp yıllar önce oyun oynarken bir bilgisayarın kasasını kırdığım için tokat yediğim yanağımı okşadı. Ona yaklaşıp yanağımı uzattığımda beklemeden öptü, o an iyileştim. Başımı omzuna yaslarlarken içime derin bir soluk çektim.

Etrafım dünya üzerinde en çok sevdiğim iki insanın kokusuyla sarmalandı. Benden daha mutlu bir kadın yoktu, o aşikârdı ancak şu an... *benden daha mutlu bir kız çocuğu da yoktu.*

“Kıskanmayacağına eminsin, değil mi?” Kaşlarımı bükerek oldukça ciddiyetle ve biraz da endişeyle sordum. Ben burada düşünce denizinde boğulurken beni rahatlatmasını umduğum kocam ise sorum karşısında güldü.

Gerçekten güldü. Tek gamzesini gözüme sokarcasına halime güldü.

Omuzları sallanıyordu. Eliyle yüzünü sıvazlayıp kahkahasını durdurmaya çalışırken yanağına bulaşmış yeşil boya onu sebepsizce çekici gösteriyordu. Şu an etkilenmemin sırası değildi. Benimle dalga geçiyordu. Kızmalıydım. Öfkelenmeliydim.

Ama o böyle gülerken...

“Bitanem.” Rüzgar ellerini omuzlarıma yerleştirip yüzlerimizi hizaladı. “Sana daha önceki on seferde de söylediğim gibi... *kıskanmayacak.*”

“Nereden biliyorsun?” Elimdeki boya fırçasıyla duvarları işaret ettim. “Sen kızımızın odasını boyamıştın. Ya bana gönül koyarsa? Ya onun odasını

boyamayıp burayı boyadığım için kıskanırsa? Ben kıskanırdım ve Güneş de bana çekmiş.”

“Boyamadın değil, boyayamadın çünkü hamile olduğundan miden bulanıyordu. O sıralar küçükhanımı karnında taşımakla meşguldün. Yine de kızımız kıskanırsa onun gönlünü almana yardım ederim. Çünkü sana çekmiş ve ben de senin gönlünü almak konusunda ne kadar tecrübeliyim biliyorsun.”

Uzun uzun kurduğu cümlelerle bir rahatlama hissederken omuzlarımı düşürüp dışarı derin bir nefes bıraktım. “Haklısın.”

Rüzgar gülümseyip burnumun ucuna boya sürdü. “Hadi, işinin başına dön. Bu mekân senin yan gelip yatmanla hazır hale gelmeyecek.”

“Aşk olsun, yan gelip yatıyor muyum ben?”

“Fazla düşünüp iş yapmamakla diyelim o zaman.” Omuzlarıma koyduğu elleriyle beni çevirip duvara doğru hafifçe itti. Ona hak vererek daha fazla uzatmadım ve fırçamı boya kutusuna batırıp fazlasını aldıktan sonra önümdeki duvarı boyamaya başladım.

Emre’yle daha ben hamileyken sözleşmiştik. O yurtdışından döndüğünde beraber mekân işine girecektik. Mutfakta uyumluyduk. Eskiden işlettiği lokantadan da burada çalışmak için gönüllü olan kişiler vardı. Dedemden bana miras kalan ve satmamı istemediği tek arazinin konumu, burada bir mekân açmak için fazlasıyla uygundu. Burayı gelip gördüğüm zaman yapmam gerekenin bu olduğuna dair bir his içime doğmuştu. Hatta hayatımda ilk kez ne yapmam gerektiğinden oldukça emindim.

İnşaat ilerledikçe tatmin duygusunu daha net hisseder olmuştum. *Olmam gereken yer burası. Yapmam gereken şey bu,* gibi hislerle çevrelenmişti kalbim.

Emre ile planlarımızı konuşmuştuk. Kendi payıma düşeni büyüdüğüm yetimhanedeki çocuklar için harcamak istediğimi söylemiştim. Emre ise oradaki çocukların doğum gününü açacağımız mekânda kutlayacağımız tatlı organizasyonlar yapmayı teklif etmişti. İş Handan anneye kadar gitmişti ve onun da desteğiyle o yetimhanede büyüyen her bir çocuğa eğitim bursu verilecekti.

Kendimi oldukça duygusal hissediyordum. Bundan birkaç sene önce Rüzgar’ın karşısına çıkmadan, kendi hayatımı rayına sokmayı ve istediğim konuma gelmeyi beklemiştim. İstedğim konum buydu ve buraya Rüzgar olmadan ulaşamazdım.

Onun düşüncesiyle omzumun üzerinden kocama baktım. Sabahtan beri harıl harıl çalışıyordu. Emre ile mekânımız için sipariş ettiğimiz masaları beraber kurmuşlardı. Emre ve Hafsa mutfak duvarlarını boyarken biz buradaydık. Güneş'i, Can ve Buse'ye emanet etmiştik.

Bir zamanlar kurduğum kendi mekânımı açma ve duvarlarını Rüzgar'la boyama hayalim aklımın ucunda belirdi. Şimdi gerçek olmuştu. Zaten Rüzgar hayatıma girdiğinden beri yaşadığım şey buydu.

Benim tüm hayallerimi gerçekleştirmeye kendini adanmıştı. Artık kurmadığım, eskiden hayalim olan şeyler de buna dahildi.

“Nasıl gidiyor?”

Beni kontrol etmek için omzunun üstünden bakmasıyla göz göze gelmemiz bir oldu. Onu bir süredir izlediğimi fark ettiğinde yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm. “Ne oldu?”

“Hiç.” İç geçirdim ve bedenimi ona çevirip kollarımı iki yana açtım. “Sarılalım mı?”

Sebebini dahi sormadan elindeki fırçayı bıraktı. İki saniye sonra bedeni tam önündeydi. Parmaklarımın ucunda kalktuğım anda kolları belime sarıldı ve beni kendine yasladı. “Bir şey mi oldu bitanem?”

“Hayır, sadece... düşünüyordum.”

“Neyi?”

“Buraya nereden geldiğimi.” Sesim titrediğinde, Rüzgar başını geriye çekerek yüzüme baktı. Parmaklarını çenemin altına yerleştirip hafifçe okşadığında sözlerime devam ettim. “Bundan birkaç sene önceki halimin hayal ettiği hayatı yaşarken, bunun bana nasıl normal geldiğini düşünüyordum.”

Gözümünden bir yaş düştü. Mutluluktandı, devamı gelmeyecekti. Sadece çok duygulanmıştım. Rüzgar gözyaşımın süzüldüğü yanağımdan öperek o izleri oradan sildi.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi içtenlikle. Devamının gelmeyeceğini düşündüğüm yaşlarım, bu sözlerle teker teker gözlerimden dökülmeye başladı. Başımı Rüzgar'ın güven verici göğsüne yasladım. Dudaklarını saçımla alnımın birleştiği noktaya bastırdı.

Bana ağlamamamı söylemedi. Kollarını sıkıca etrafıma sararak rahatlıkla ağlayabilmem için beni göğsünde sakladı. Onun verdiği güvenle biraz daha ağladım. Gözyaşlarım yerini burun çekmelere bıraktığında istemeyecek de olsa geri çekildim.

“Hadi bakalım, kaytarmak yok. Bu mekânın bir an önce toparlanması lazım.”

“Peki şef,” dedi Rüzgar başını bir kez sallayarak. “Ben biraz yoruldum ama. Devam etmeden önce kızımı görsem olur mu?”

“Yoruldun mu yoksa Güneş’i mi özledin?”

Rüzgar iç geçirdi. “Her ikisi de.”

Kıkırdadım. Ona fazlasıyla hak veriyordum çünkü ben de kızımı çok özlemiştim.

Telefonumu cebimden çıkarıp Buse’yi görüntülü aradım. Rüzgar başını omzumun üzerinden uzatarak telefon ekranına baktı. Birkaç çalışın ardından ekran açıldığında Buse’nin gülümseyen yüzüyle karşılaştım, yürüyordu.

“Kızınızı özlediniz, değil mi?” diye sorduğunda sesi fazlasıyla anlayışlı geliyordu.

Rüzgar çenesini omzuma yasladı. “Uyuyor mu?”

“Öğlen uykusundan yeni uyandı. Can onları oyalıyordu şimdi.” Buse kamerayı çevirdiğinde Güneş ve Caner’i koltukta otururken bulduk. Can ise karşılarına geçmiş çeşitli hareketlerle onları güldürüyordu. Tatlı kıkırtılarını duyduğumda içim huzurla doldu.

“Güneş!” Buse, elinde telefonuyla kızımıza yaklaştı. Kamerayı tekrar kendine çevirdikten sonra ekran bir anda kızımızın yüzüyle doldu. “Bak kim var burada teyzem. Anne ve baba.”

“Kızım?” dedik aynı anda. Sesimizi duyan Güneş etrafına bakındı. Yeni uyandığı için saçının bir kısmı havaya dikelmmişti. Şapşallığı üzerindeydi. Kimi bebekler uykudan uyandığında oldukça huysuz olurdu ancak Güneş tam tersiydi. Uyandığı zamanlar çok sakin olurdu.

“Babacığım?” Rüzgar, Güneş’in ilgisini çekmek için tekrar konuştuğunda kızımızın bakışları nihayet ekrana döndü. Öne eğilip meraklı ellerini telefona uzatırken, “*Memememe*,” dedi.

Bu sözleri bana söylediğinden şüphem yoktu. Kızım tarafından bir inek olarak görülüyordum.

Rüzgar’ın hemen arkamdaki bedeni kıkırtılarıyla sarsılırken ona omzumun üzerinden kötü bir bakış attım.

“Daha küçük canım,” diyen Buse’nin neşeli tonlamasını duydum. “Birkaç ay sonra *anne anne* diye peşinden koşmaya başlar.” Bakışları Rüzgar’a döndü. “Sen hiç boşuna bekleme Rüzgar. Bu kız önce *baba* demez. Benim Güneş’e güvenim tam. O annesinin kızı.”

“O yüzden önce *baba* diyecek. Çünkü Meltem’in ilk kelimesi bendim.”

“Hımm, tam olarak Rüzgar mı dedi yoksa *Rüzgüş* falan mı?”

Bu kez kötü bakma sırası Rüzgar'daydı. Ona sevimli bir gülümseme gönderip telefona döndüm. "Sana da zahmet oluyor, çok teşekkür ederiz."

"Aşkım ne zahmeti? Saçmalama. Ben yeğenimle vakit geçirmekten gayet memnunum." Eğilip Güneş'in saçlarının üstüne bir öpücük bıraktı. Bunu yapmasıyla kızımın kokusunu burnumun ucunda hissettim. Nasıl bir şeydi bu? Birkaç saat ayrı kalsak dahi özlüyordum.

"Nasıl gidiyor boya badana işleri?"

"Sürekli kaytarmasalar güzel gidiyor."

Emre'nin sesiyle başımızı arkaya çevirip ona baktık. Çenesine bulaşmış boyayla bize doğru yaklaştı. Onun sesini duyan Güneş kıpırdanıp sesler çıkarmaya başladığında, Emre'nin gözleri parladı ve ellerini dizlerine yaslayarak ekrana eğildi.

"Merhaba güzellik. Ne yapıyorsun sen orada bakayım?" Güneş ellerini öne uzatarak bir kez daha telefonu alma girişiminde bulundu. Bu kez başarılıydı.

"Yerim seni," dedi Emre ona. Güneş, karşılığında telefonu ağzına sokmaya çalıştı.

"Sanırım bu *asıl ben seni yerim* demekti," dedim. Rüzgar homurdanırken, Emre söylediklerime güldü.

"Ne oldu kıskanç baba? Kızın bana biraz yanık diye moralin mi bozuldu?" Emre şakacı bir tavırla Rüzgar'ın karnını dürttü.

"Yanık falan değil o sana."

"Öyle mi?" Emre tekrardan ekrana döndü. "Güzelim," dedi Güneş'e, son heceyi uzatmıştı. Güneş öyle bir kıkırdadı ki adeta kulaklarım şenlendi. Rüzgar ise kızının gülüşüne mi neşelense yoksa Emre'ye âşık olduğu gerçeğiyle mi yüzleşse bilemiyordu.

"Korkma abi, büyüyünce geçer. Hem benim kızım olursa o da sana âşık olur, ödeşiriz."

"İstemez." Rüzgar içine sabırla bir nefes çekti. "Bize kaytarıyorsunuz diyene bak ayrıca. Siz ne yapıyorsunuz içeride?"

"Ohoo, biz mutfağı bitirdik bile. İkinci katı atmadan kurumasını bekliyoruz. Buraya yardıma geliriz diye düşündük ama Hafsa öncesinde yemek yiyelim dedi. Ben de size sormaya geldim. Ne yersiniz? Ne sipariş edelim?"

Ne kadar acıktığımı ancak Emre'nin yemek konusunu açmasıyla anladığımda, elimi karnıma götürüp bastırdım. "Hiç fark etmez bana."

"O zaman ben kafama göre söylüyorum bir şeyler."

“Olur,” diyerek onayladı Rüzgar. Yeniden telefon ekranındaki kızımıza döndük ve biraz daha konuşmanın ardından Buse’yi de işinden daha fazla alıkoymamak için kapattık. Rüzgar kurduğu bir masayı dışarıya taşıırken ben ve Hafsa da kollarımızın altına sıkıştırdığımız sandalyelerle onu takip ettik.

“Ben yemek gelene kadar bir yere uğrayacağım,” dedi Rüzgar bana doğru eğilerek. Kendimi sandalyeye bırakıp yüzüne sorarcasına baktım.

“Nereye?”

“Beş dakikaya dönerim.” Sorumu umursamadan alnıma bir öpücük bıraktı. Dönüp gittiğinde ardından şaşkınca baktım.

“Nereye gidiyor bu halde?” Hafsa da karşımdaki sandalyeye yığıldığında topuz yaptığı saçlarının yüzüne dökülen tutamlarını itiyordu.

“Bilmem. Beş dakikaya dönerim dedi. Dönünce anlarız.”

Emre elinde su şişeleriyle yanımıza döndü. İkimiz de kana kana içtik. “Rüzgar nerede?”

“Bilmem, bir yere gitti. Döner birazdan.”

Sorgulamayıp Hafsa’nın yanındaki boşluğa oturdu. Yorgun bir halde soluklandık.

“Her şey çok güzel gidiyor,” dedi Hafsa gülümseyerek. “Burası müthiş olacak. Valla ben bile sabırsızım hemen açılması için.”

Emre kolunu onun sandalyesinin arkasına attı. “Yine hep aynı yemeği mi sipariş edeceksin?”

“Hayır, bu kez menüdeki her şeyi deneyeceğim.” Hafsa’nın gözlerine derin bir bakış yerleşti. “Artık yeniliklere açığım.”

Emre onun kıvırcık tutamlarıyla oynarken ikisinin haline tebessüm edip yolu gözlemeye başladım. Bir süre sonra Rüzgar yolun başında göründü. Eli arkasındaydı, belli ki bir şey saklıyordu. Ne olduğunu görebilmek için gözlerimi kıssam da başarılı olamadım.

Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında, “Nereye gittin sen?” diye sordum. Elini arkasından çıkarıp, “Bunları almaya,” dedi.

Bakışlarım elinde tuttuğu şeye döndü.

Rüzgârgülleri.

Kurduğum hayal şimdi tüm ayrıntılarıyla karşımdaydı.

Gastronomi okumaya karar verdiğim zaman kendime ait ufak bir yerin hayalini kurmuştum. Açılış öncesi Rüzgar’la hazırlık yaptığımı, onun bana yardım ettiğini, yanağındaki tek gamzesini göstere göstere gülümsediğini...

Hayalimin bugün gerçek olduğunu biliyordum. Ufak bir detayı dışında.
Bu yeri rüzgârgülleriyle süslemek.

Kendi yerimin olması hayalimden Rüzgar'a elbette bahsetmiştim ancak bu kadar detaya inmemiştim. Açıkçası bu detay aklımdan uçup gitmişti. Burayı rüzgârgülleriyle süsleme hayalimi şimdi hatırlıyordum ve bundan ona hiç bahsetmemiş olmama rağmen gidip bir sürü rüzgârgülü almıştı. Çünkü bunu isteyeceğimi bilecek kadar beni tanıyordu.

"Rüzgar," dedim titreyen bir sesle. Ayağa kalktım. Elinde bir sürü rüzgârgülü tutuyordu, sanki bir çiçek buketiymiş gibi birbirlerine geçmişlerdi.

"Bu olmadan olmazdı, biliyorsun." Elindekileri bana uzattı. Ağlamaklı bir sesle güldüm. "Gerçekten de olmazdı."

Bana uzattıklarını almak yerine parmak uçlarımda yükselip bir kolumu boynuna sardım.

"Teşekkür ederim," dedim fısıldayarak. Dudaklarını boynuma yaslayıp kokumu içine çekti.

"Ben teşekkür ederim. Bana çizdiğin o rüzgârgülü için teşekkür ederim. Ne zaman kaybolacak gibi olsam ona bakarak yönümü buldum. Çok teşekkür ederim, Meltem."

Sessizce sarıldığımız birkaç saniyenin ardından geri çekildiğimde, Emre ve Hafsa bize bakıyorlardı.

"Bunları rengarenk saksıların içine koyabiliriz sanki?" dedi Emre tebessümle. Ona minnettar bir bakış yolladım.

"Saksıları ben boyasam olur mu? Böyle şeylere hep meraklıydım." Hafsa'nın da dahil olmasıyla minnettar bakışlarım ona döndü.

"Bence çok güzel olur," dedi Rüzgar. Kolunu omzuma attığında ona gülümsedim. Minnetle, aşkla ve hissettiğim tüm o güzel şeylerle.

"Bence de," diye mırıldandım. Sesimin ne kadar duyulur olduğu tartışılırdı ama umursamadım çünkü mest olmuş bir haldeydim.

Mutluydum. Hayallerim bir kez daha benim bahsetmeyi unuttuğum ayrıntılarıyla, kocam tarafından gerçekleştirilmişti ve ben artık bu tatmin hissini güzelliğine alışıyordum.

Elimdeki rüzgârgüllerini içeri bırakıp sanki canlıymış gibi yapraklarını okşadım. Burada çok işimiz vardı. Daha boya işleri bitmemişti, yerleştireceğimiz şeyler de cabasıydı ama daha şimdiden *tamamlanmıştı*.

27. BÖLÜM

Yalın - Hele Bi Başla

“**B**ugünlük dersimiz bu kadardı. Sorusu olan?”

İşlediği blok dersin ardından sınıftaki bir insan evladında soru soracak mecal bıraktığını düşünen hocaya kısa bir bakış attım. Etraf ölüm sessizliğine bürünmüştü. Hoca birkaç saniye bakındıktan sonra soru olmadığını anlayarak bize iyi günler diledi ve sınıftan çıktı.

Eşyalarımı hızlıca toparlayıp ceketimi giydim. Çantamı koluma takarken bir yandan da telefonumun ekranına bakıyordum. Kızlarla beraber ilerlemeye başladım.

“Amma kafa şişirdi ya,” diye söylendi yanımdaki Melisa.

Haline hafifçe güldüğümde gözlerini bana dikti. “Biz kahve içmeye gideceğiz. Sen de gelecek misin, Meltem?”

Böyle grupça bir plan yaptıkları her seferinde bana soruyorlardı çünkü okul dışında da yoğun bir hayatımın olduğunu biliyorlardı. Evliydim, bir çocuğum ve işlettiğim bir mekânım vardı. Bazen kahve içmeye vaktim olmuyordu.

Melisa’nın teklifini değerlendirirken telefonumun titremesiyle bakışlarımı kısa bir anlığına ekrana çevirdim. Rüzgar mesaj atmıştı.

Biz kapının önündeyiz.

Güneş sanırım seni almaya geldiğimizi anladı.

Memememe deyip duruyor.

***Küçükhanıma ek gıdaya
geçtiğimizi hatırlat lütfen.***

Nasıl hatırlatayım, Meltem?

Söylenir mi küçücük çocuğa?

***Bu kıza tüm kötü haberleri
ben vereceksem ohoo.***

“Yok kızlar, siz gidin. Kocam gelmiş beni almaya,” dediğimde kurduğum cümle beni sebepsizce heyecanlandırıyordu.

“Ay ay ay,” dedi Melisa koluma girerek. “Kocası da gelirmiş. Tamam o zaman, sonra görüşürüz,” dedikten sonra kızları öpüp vedalaştım ve koşar adımlarla fakülteden çıktım.

Üniversiteye başlayalı iki ay oluyordu. Sınıftakilerin birçoğundan beş yaş kadar büyük olduğum için ister istemez ablaları olmuştum. Özellikle yakın olduğum kızların beni ilişki koçu olarak görmesi epey tuhafıma gidiyordu. Ama başka nasıl görebilirlerdi ki?

Düğünüm birkaç ay önce olmuş olsa da neredeyse iki senedir evliydim. Altı aylık dünyalar tatlısı bir kızım vardı ve kocam bana ölüp bitiyordu. Ben de kocama ölüp bitiyordum. Sonra ikimiz, kızımıza ölüp bitiyorduk.

Kocamı çok özlemiştim.

Uzak bir yerden gelmemişti ama hem onu hem de kızımızı çok özlemiştim. İkisinin de yakınlarda bir yerde olduklarının bilinciyle kalbim teklerken onları görebilmek için adımlarımı yavaşlattım ve etrafa bakındım. Çok geçmeden Rüzgar’ı kucağında Güneş’le beraber gördüğümde olduğum yerde erimemek adına büyük bir savaş vermek durumunda kaldım.

Güneş, ısırarak istediğim işaretparmağıyla babasına bir şeyleri gösteriyordu. Çoğunlukla insanlardı gösterdiği. Ve sonra tatlı sesler çıkarıyor, insanların onlara bakmasına neden oluyordu. Rüzgar da mahcup bir şekilde gülerken, kızımızın elini tutup üstünü öpüyor ve onunla konuşuyordu.

Rüzgar’ın büyük bir ciddiyetle kızımıza insanları işaret etmemesi gerektiğini söylediğinden emindim.

Ama Güneş, benim her daim babasına yapmak istediğimi yapıp bir çılgılık atarak ellerini Rüzgar’ın yüzüne koyarak mıncıklamaya başladığında, Rüzgar sözlerine ara vermek zorunda kaldı.

Daha fazla uzakta duramayıp koşar adımlarla yanlarına varırken, Rüzgar’ın gülüşü kulaklarıma doluyordu. Bence insan içindeyken bu kadar karizmatik olmamalıydı. Güneş altı aylık olduğu için ayıplanmayabilirdi ama ben onun gibi bebek değildim. Ellerimi yüzüne koyup çılgılık atarak onu mıncıklamam hoş karşılanmazdı.

Rüzgar'ın gözleri onlara doğru yaklaşan beni bulduğunda geniş bir şekilde gülümsedi. Tek gamzesi belirginleşirken, Güneş bir kez daha cırladı ve babasının gamzesini mıncıklamaya başladı. Rüzgar keyifle güldü. "Babacığım dur," dedi. Güneş'i kucağında çevirip yüzünü bana döndürdü.

"Bak, annen geldi."

Güneş'le yüz yüze geldiğimizde, "Aşkım!" dedim uzatarak. Kızım beni gördüğü için heyecanla yerinde kıpırdandı ve kollarını bana doğru açıp, "Memememe," dedi.

Rüzgar gülmeye başlarken ben yumruklarımı belime yaslayarak ona ters bir bakış attım. Henüz konuşamıyordu. Ağzından *de, me, ba* gibi heceler çıkıyor ve onları tekrarlıyordu. Ancak beni ne zaman görse tekrarladığı hep *me* hecesiydi. Artık gücenmeye başlıyordum.

"Komik değil." Bana kollarını açan kızımı almak için uzandım. Rüzgar, Güneş'i dikkatle kucığıma bıraktı.

"Belki ama kızım yaptığı için komik geliyor. Gülmem suç mu?"

Eğilerek burnumu Güneş'in boynuna gömdüm ve yavrumun kokusunu içime çektim. "Böyle güzel gülmen suç. Toplum içindeyiz."

Rüzgar söylediklerime hiç kulak asmayarak bir kez daha kıkırdadı ve ben kızımı öpüp koklarken yanağıma ufak bir öpücük bıraktı. Kolunu omzuma atarak yanağını saçlarımın üzerine yasladığında ikimizin de bakışları Güneş'teydi.

"Ne yaptınız bugün?" diye sordum Rüzgar'a. Güneş'in minik eline kendi gibi minik öpücükler konduruyordum.

"Klinikte ne kadar sakın olduğunu biliyorsun. Ben çalışırken ilgiyle beni izledi. *Aeratörün*' sesinden bile korkmuyor."

"Bak sen şu cadıya. Ama süpürge açınca korkmasını biliyor," dediğimde Güneş ondan bahsettiğimizi anlayıp güldü. Yalancı sinirim de böylece uçup gitmişti.

Güneş ciddi anlamda diş hekimliğiyle ilgili her şeye bayılıyordu. Uyku oyuncağı bir diş aynasıydı, klinikte etrafı incelerken çıtını dahi çıkarmazdı ki şu sıralar huysuz dönemindeydi. Klinik onun çok ilgisini çekiyordu. Her gittiğimizde saatlerce etrafa bakınıyordu.

"Olması gerekeni yaptığı için bebeğimize kızamazsın annesi. Babası diş hekimiyken benim kızım niye korksun?"

* Diş dokularını delme, şekillendirme ve düzeltme işlemleri için tasarlanmış, diş hekimliğinde sıkça kullanılan bir araçtır.

Burada laf dokundurduğu bendim. “Ben de artık korkmuyorum ve sen de bunu çok iyi biliyorsun,” dediğimde başını bana çevirdi. Göz kırptığımda soluğu kesildi.

“Biliyorum. Yirmiliklerini teker teker alırken artık diş hekimlerinden korkmadığını çok iyi gösterdin.” Bu kez Rüzgar göz kırptı ve soluğu kesilen ben oldum.

“Ben sadece senden korkmuyorum. Kalan tüm diş hekimleri hâlâ korkunç.”

“Benim için yeterli.” Başını yana eğdi. “Herhangi bir problem yaşıyor musun bari şu sıralar?”

“Maalesef hayır,” dedim hüsrarla iç geçirerek. “Dişlerimi çok güzel çektin. Hiçbir ağrım sızım olmuyor ama belki başka bir sorundan dolayı uğrarım yanına. O koltuğa oturmak için illa dişimin ağrımasına gerek yok, değil mi?”

“Aynen öyle.” Aramızdaki hava ağırlaştığında içine derin bir nefes çekip konuyu dağıttı. “Dersin nasıldı?”

“Güzeldi. Uzundu, bir an hiç bitmeyecek gibiydi.”

“Yoruldu mu çok?”

“Şimdi geçti,” dedim Güneş’i biraz havaya kaldırarak. Boynunu derin derin kokladım. Ben bu küçük kıza gerçekten ölüp bitiyordum. Hele ki kokusu... asla doyamıyordum. Onu iyice göğsüme bastırdım. Ne güzel, hep yakınımıdaydı. Doğalı ne ara altı ay olmuştu ki? Zaman çok çabuk geçiyordu. Göz açıp kapayana dek büyüyecekti.

Kederli bir ruh haline büründüğümde Rüzgar’la göz göze geldik. Yanağımı Güneş’in sarı saçlarının üstüne yasladım. “Çok çabuk büyüyor,” dediğimde elini ensesine götürüp kaşıdı.

“Maalesef.”

“Güneş, biraz daha yavaş büyür müsün anneciğim?” diye sordum büyük bir ciddiyetle. Kızım koyu mavi gözlerini gözlerime dikti. Ağlamaya başladığında onu sakinleştirmek için kucağımda hafifçe hoplattım.

“Tamam anneciğim, büyüme hızına karışmıyoruz. Tamam, geçti.”

Ağlaması biraz olsun hafiflediğinde, Rüzgar kucağımdaki Güneş’e gözlerini kısarak baktı. “Bir saniye,” dedi omzumun üzerinden eğilerek. “Aç ağzını babacığım.”

Güneş ağzını açmak yerine babasının elini tutup ağzına götürdüğünde Rüzgar'ın gözleri hafifçe açıldı. "Meltem, parmağıma bir şey batıyor. Dişi batıyor parmağıma. Dişi çıkmış."

"Ne?" Şaşırarak Güneş'in ağzına baktım. "Ay çıktı mı gerçekten? Hani nerede?" Rüzgar, parmağını kızımızın ağzından çekerken alt dudağını sarkıtarak inceledi. Karşımızda bir boşluk vardı. Burada diş çıktığı falan yoktu. Kızımızın dişi neredeydi?

Dikkatle Güneş'in dişsiz ağzına bakarken göremeyeceğim kadar küçük olduğunu düşündüm ama gerçekten de yoktu. Rüzgar'a baktığımda onun da kafasının karıştığını fark ettim. "Genelde bebeklerin ilk dişi burada çıkar," dedikten sonra kızımızın üst dudağını kaldırdı ve işte o an gördük.

Küçücük, minicik, beyaz bir diş.

"Rüzgar?" diye sordum gördüğümünden emin olamayarak. "Çıkan dişi..."

"Evet," dedi Rüzgar şaşkınlığını üstünden atarak. Gülmeye başladı.

Biz alttaki ön dişlerinin çıkmasını beklerken, Güneş üst yan dişini ortaya çıkarmıştı. Köpekdişini... İlk çıkan dişi, *köpekdişiydi*.

Ben de gülmeye başladım.

"Meltem, halini düşünsene. Önce köpekdişleri çıkacağı için vampir gibi olacak." Gülmekten yüzü kızarmaya başladı. Eliyle yüzünü sıvazlarken omuzları şiddetle sarsılıyordu. Rüzgar'ın ortaya attığı ihtimalle ben de kahkahalara boğuldum.

Güneş neye güldüğümüzden habersiz bir şekilde kıkırdadığında çıkan köpekdişini yeniden görmemle yeni bir gülme krizine girdim. Artık çatlayacaktım. Gülerken Güneş'i düşürmekten korktuğum için onu Rüzgar'a uzattım. Benim aksime kendine daha çabuk gelmişti. Kızımızı tutup hafifçe kaldırdı ve kendine hizaladı.

"Ne ilginç bir bebeksin kızım sen? Gerçi senin kural tanımadığın en başından belliydi," dedi kızımıza gözlerini kısarak bakarken. Doğruydum. İnsanların çocuk sahibi olmamak için aldığı önlemler bizim kızımıza sökmemişti. Ek gıda dönemine yeni başlamıştık ve ona tatması için limon verdiğimde de yüzünü ekşitmemişti.

Birer anne baba olarak yavrumuzun farklı olduğunu düşünmemiz normaldi ama Güneş de bu konuda bize hiç yardımcı olmuyordu. Ağzında tek bir diş vardı ve o dişi de köpekdişiydi. Artık gülmekten gözlerimden yaşlar geliyordu.

“Ay,” dedim derin bir nefes alırken. Karnıma ağrılar girmişti. Elimi karnımın üstüne koydum ve diğer elimin tersiyle gözlerimin kenarındaki yaşları sildim. “Off,” dedim sonra. Rüzgar da yüzündeki harika gülüşle bana baktı.

“Ya ben nasıl bir şey doğurdum?” Güneş’in kırmızı yanağını sevdim hafifçe. “Nasıl tatlı bir şey doğurdum ya ben? Kızım sen bal mısın? Bal mısın anneciğim sen? O diş ne? Dişini yerim senin.” Güneş’in kendi gibi küçük çenesini sıkıştırdım. “Bak vallahi yerim seni!”

Rüzgar kızımızın başını kendi göğsüne çekerken, “Korkma kızım,” dedi sakince. “Annenin seni yemesine izin vermeyeceğim. Gerekirse kendimi feda ederim, beni yer. Uzun zamandır yemiyor.”

Evet, uzun zamandır...

Aynı anda birçok işle birden uğraşıyordum. Üniversiteye başlamıştım, bir anneydim, Emre ile mekân işletiyorduk ve bir yandan da büyüdüğümüz yetimhaneyi yeniliyorduk. Bunu beraber yapıyorduk. Sadece ikimiz değil, tanıdığımız herkes bizimle beraber bu yola baş koymuştu.

Handan anne Yıldırım Vakfını seferber ediyordu. Buse ve Can, oradaki çocuklar için çok tatlı oyuncaklar almışlardı. Hafsa ve Emre de bizzat ilgileniyorlardı. Henüz çok ufak bir kısmını yenileyebilmiştik. Yavaş yavaş gidiyorduk. İstedığımız değişimi yapmamız en aşağı bir senemizi alacaktı ama sorun değildi. Her şeyi oradaki çocuklar için en iyisi olacak şekilde ayarlayacaktık.

Ben bu kadar fazla işle birden uğraşırken kocamı ihmal ettiğimi ancak fark ediyordum.

“Karnın aç mı? Yemek yiyelim.” Rüzgar’ın sesiyle tekrardan ona odaklanırken kafamı hızlıca salladım. “Evet, açım. Annene gidelim mi?” dedikten sonra elimi yakasına koyarak hafifçe okşadım. “Güneş’i birkaç saatliğine ona bırakırız. O sırada ben de seninle ilgilenirim.”

Gözlerine kısaca baktığımda yutkunduydu. Koyu kahvelerine alıştığım o bakış yayılırken, gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalıştı.

“Olur,” dedi boğuk bir sesle. Sırıtarak elimi yakasından çektiğimde derin bir nefes aldı ve arabanın arka kapısını açarak kızımızı koltuğuna oturttu. Rüzgar arabanın içine eğilmiş bir şekilde kızımızın kemerini bağlarken ben de arkadan ona yaklaşıp elimi ceketinin cebine soktum.

Kocam donakaldı. “Ne yapıyorsun?” diye sorduğunda, “Sakin ol,” dedim gülerek. “Arabanın anahtarını alıyorum. Ben kullanacağım.”

“Diğer cebimde,” dedi aceleci bir şekilde.

“Bu acelenin sebebi ne? Bir an önce annene varmak mı yoksa...”

“Toplum içinde oluşumuz ve benim sana uzun süredir hasret kalışım. Hadi, çabuk.”

Normalde onu sinir etmek için bilerek yavaş olabilirdim ama ben de ona epeydir hasrettim.

Arabanın anahtarını ondan kapıp sürücü koltuğuna geçtim ve koltuğu kendi boyuma göre ayarladım. Rüzgar da hemen yanımdaki yolcu koltuğuna bindi. Arabayı çalıştırıp iki elimle direksiyonu kavradım. Ehliyetimi alalı çok olmamıştı ancak Rüzgar gibi özel bir hocam olduğundan araba sürmek konusunda ehliyetimde yazan veriliş tarihi kadar acemi değildim.

Arabayı park halinden çıkarıp doğruca Handan annemin evine sürerken gülümsedim ve Rüzgar’a baktım. “Beni çok mu özledin?” diye sorduğumda sanki yanında değilmişim gibi bir iç geçirdi.

“Çok.”

“Niye söylemedin daha önce?”

“Senin de beni özlemeni bekledim.”

“Özledim zaten.”

“Sen niye söylemedin?”

“Bu ilişkide duygularını ilk dile getiren taraf hep ben mi olacağım?” diyerek minik bir isyan ettiğimde güldü. Tek gamzesi diğer yanağında olduğu için göremiyordum. Dudaklarımı büktüm.

“Haklısın,” dedi kabul ederek. Elini koyu kahverengi saçlarından geçirdi. “Söylemedim çünkü meşgul olduğun şeylerle çok mutluydun. Seni arı gibi çalışırken izlemek de benim için büyük zevk.”

Dudaklarına götürüp öpmek için elime uzandığında, “Dur!” dedim telaşla. “Henüz tek elle sürebilecek kadar usta şoför olamadım.”

“Yanağından öpeyim?”

“Kocam beni öperken dikkatimi koruyabilecek kadar da usta şoför olamadım.”

“Ben araba sürerken dikkatimi dağıttığın zamanların intikamını almam için harika fırsat diyorsun yani.”

“Ayy, sakın!” dedim panik olarak. Gülmeye başladı. “İyi ki sakın dedim!”

Elini bacağımanın üstüne yerleştirip hafifçe okşadı. “Gayet güzel sürüyorsun bitanem.”

Kalbim hızla çarpmaya başladığında gözlerimi yoldan ayırmayıp odaklanmaya çalıştım. Nihayet bir kırmızı ışığa denk geldiğimizde elimi direksiyondan çekip Rüzgar'ın ensesine koydum ve onu benim de anlayamadığım bir deli kuvvetiyle kendime çekerek dudaklarına sert bir öpücük bıraktım.

Geri çekildiğimde o kadar afallamıştı ki onu bir daha öpmeden duramadım. Çenesine de küçük bir öpücük kondurup tekrardan direksiyon başına döndüğümde içine çektiği derin nefesi duydum. Kocama olan hasretimi önden biraz olsun giderebildiğim için mutluydum.

Ne kadar tatlıydı. Onu bariz bir şekilde ihmal etmiş olmama rağmen sırf ben mutluyum diye sesini çıkarmamıştı. İlgime çok aç olmasına rağmen hem de.

Eve gittiğimizde bir de bunun için onu yiyecektim ama trafikteyken bunları düşünmek sakıncalı olduğundan Rüzgar gibi bir eşe sahip olduğum için milyonuncu kez ne kadar şanslı bir kadın olduğumu düşünmeyi tercih ettim.

Zamanında bana *sen olmasan olmazdı* demişti. Ben olmasam okula devam etmeyecek, sanayideki işinde kalacaktı. Diş hekimliğini kazanmayacak, uzmanlık yapmayacaktı. Bir gün geri dönersem bana yetebilmek umuyla kendi başının çaresine imrenilecek bir hırsla bakmıştı. Aynısı benim için de geçerliydi.

İkimizin de korktuğu anlarda bana cesaret veren hep onun varlığıydı. Rüzgar olmasa bunca sorumluluğu almaya cesaret edemezdim. Bebeğim varken üniversiteye gidemezdim. Hayallerimi gerçekleştiremezdim. Belki ehliyet bile alamazdım. Küçükten büyüğe başardığım onca şeyin arkasında hep onun varlığı, yanımda hep desteği vardı.

Rüzgar olmasa, olmazdı.

FİNAL

Yaşlı Amca - Yıldızlara Bak

İki yıl sonra

İldukça sıcak bir günün ardından kendimi kliniğin bulunduğu binaya atıp, güneşin yakıcı etkisinden kurtulmanın getirmiş olduğu rahatlıkla derin bir nefes aldım. Şimdi sıra benim Güneş'imdeydi.

Bugün ben ikinci sınıftaki son final sınavımı vermek için okula giderken, Güneş de babasıyla beraber kliniğe gitmekte ısrarcı davranmıştı. Kliniği çok seviyordu. Bir nevi klinikte büyümüştü. Ben dersteyken Rüzgar ona burada sık sık bakmıştı ve bu yüzden Güneş için klinik ikinci evi gibiydi. Hatta oyun alanı da diyebilirdik. Hiçbir oyuncağı klinikteki en ufak eşya kadar bile dikkatini çekmiyordu. Onun yerine benim daha çok dikkatimi çekiyordu. Özellikle kızımın oyuncak mutfağıyla ondan daha çok oynadığımı söyleyebilirdim.

Kliniğin zilini çalıp elimi geri çektim ve beklemeye başladım. Kapı hemen açıldı.

“Hoş geldin, Meltem,” dedi Sibel. Gülümsediğimde bana burada giydiğim terlikleri uzattı. Teşekkür ederek giydim ve içeri girdim. Havadan sudan konuştuğumuz birkaç saniyenin ardından kızımın sesini duymamla bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Kapalı bir kapıya bakıyordum.

“Rüzgar Hoca yanma aldı Güneş'i. Beraber hasta bakıyorlar,” dedi Sibel gülerek. Ben de gülüp başımı iki yana salladım.

“Benim kız rahat durmadı anlaşılan,” dedim iç geçirerek. Sonuçta kimin kızıydı? Küçükken benim Rüzgar'ın başının etini yemem yetmemişti, bir de minik bir versiyonumu doğurup görevimi ona devretmiştim. Gerçi devrettiğim söylenemezdi. Ben hâlâ Rüzgar'ın başının etini yiyordum.

“Yok ya, çok uslu. Hiç işimize engel olmuyor. Hastalar da çok seviyor onu zaten.”

“Kliniğin maskotu oldu desene.”

Sibel yaptığım yoruma güldüğünde ben de kapalı kapıya doğru ilerledim. Kapı kolunu aşağıya indirip açtığımda Rüzgar karşımdaydı.

Maskesi ve eldivenleri ile hastasına doğru eğilmiş durumdaydı. Güneş ise babasının kucağında oturuyordu. Onun da yüzünde desenli bir maske vardı ve koyu sarı saçları, babası tarafından özenle toplanmıştı. Küçük ellerini kucağında birleştirmişti. Büyük bir ilgiyle babasının yaptığı işi izliyor, bu esnada çıtını dahi çıkarmıyordu.

Rüzgar’ı bu raddeye getirene kadar çok mızırdanmış olmalıydı. Yoksa Rüzgar hiçbir şekilde kucağında kızımızla hasta bakmazdı. Hastasının konforunu düşünürdü. Güneş’in buradaki her şeyle oynamasına izin veriyordu ancak iş etiği de her şeyin önünde geliyordu. Güneş babasının kucağında uslu uslu yapılan işlemi izliyorsa muhtemelen hastası böyle olmasını istemişti.

“Baba,” dedi Güneş. İşaretparmağıyla hastanın ağzındaki bir noktayı işaret etti. Rüzgar tek eliyle kızımızın elini indirirken, diğer eliyle işlemi yapmaya devam ediyordu. Ben burada bakarken dayanamıyordum. Bu kız nasıl hiç korkmuyordu?

“Evet kızım,” dedi Rüzgar. “Bak şimdi,” diye eklediğinde Güneş gözlerini kocaman açıp pürdikkat onu izledi. Rüzgar’ın yaptıklarına büyük bir hayranlıkla bakıyordu. İşlem bitince Rüzgar, Güneş’i kucağından indirdi. Dikiş atacaktı muhtemelen ve kızımızın görmesini istemiyordu.

Güneş yeniden huysuzlanarak babasının kucağına tırmanmaya çalıştığı anda Rüzgar’ın rahat çalışabilmesi için kapıyı biraz daha açtım ve kızımızın dikkatini çektim. “Annem? Ne yapıyorsun sen bakalım burada?”

Hem Güneş’in hem de Rüzgar’ın dikkatini başarıyla üstüme çekmeyi başardığımda, Güneş bana doğru koşmaya başladı. Ayağında babasının kilerle aynı renk terlikler vardı. Tek farkları Güneş’inkinin tokalarla süslü olmasıydı. Adımlarını önümde durdurduğunda heyecanla, “Anne!” dedi.

Güneş’i kucağıma alıp doğrulurken Rüzgar’ın sesini duydum.

“Dikişi sen atsana, benim karım geldi.”

“Tamamdır,” dedi asistanı gülerek. Rüzgar’ın elinden işini aldığı anda kocam eldivenlerini ve maskesini çıkarıp ellerini yıkamaya başladı. Ben de o esnada kızımın yüzünü öpmekle meşguldüm.

“Neler yaptın bakalım burada?”

“Hortumu tuttum!”

Gözlerimi Rüzgar’a çevirdiğimde ellerini kuruluyordu. Yüzündeki hoş gülümsemeyle bana ilerledi. “Tükürük emiciden bahsediyor. Birkaç saniye tuttu.”

“Resmen kızımızı çocuk işçi olarak çalıştırıyorsun.”

“Ne yapayım?” dedi Rüzgar yaramaz bir tavırla. “Çok işim var. Yükümü biraz hafifletmem lazım.”

Beraber onun odasına ilerlerken söylediklerine hak verircesine kafamı salladım. Gerçekten çok işi vardı ve buna rağmen kızının kliğine gelme isteğini kıramamış, onu yanına almıştı. Güneş’i babaannesine bırakma seçeneği dururken zor olanı seçmesi de onun kızımıza ne kadar düşkün olduğunu gösteriyordu.

“Senin sınavın nasıl geçti?” diye sorduğunda odasından içeri girdik. Kapıyı arkasından kapattı.

“Çok güzeldi. Bu seneyi de bütünlemeye kalmadan bitirdim bence. Tebrik et karım.”

Rüzgar’ın kaşları neşeyle havalandı. “O kadar iyiydi diyorsun?”

“Süperdi. E hani tebrik?” Ona yanağımı uzattığımda, Rüzgar parmaklarını çeneme sararak yanağıma derin bir öpücük bıraktı. Sonra şakağımla öptü. “Tebrik ederim bitanem.”

Güneş, meraklı gözlerle yüzüme bakarken gülümsedim. “Sen tebrik etmeyecek misin beni?”

Ne için tebrik edeceğini pek anlamamıştı ama şükürler olsun ki öpmeyi seven bir çocuktü. Yanağıma ufacık bir öpücük bıraktı. “Aferin anne,” dediğinde kıkırdadım.

Rüzgar’ın odasındaki koltuklara geçip oturdük. Güneş oturmayı reddedip etrafta dolanmaya ve dış filmlerini incelemeye başladı.

“Kızım?” diyerek onu yanına çağırdı Rüzgar. Kızımız ayağındaki küçük terliklerle koşturarak babasının yanına gittiğinde, Rüzgar eğilip onun omuzlarını kavradı.

“Babacığım, bugün hasta müsaade etti ama ben hastalarım ile ilgilenirken senin orada olman doğru değil.”

“Ama ben çok uslu durdum. Konuşmadım hiç,” diye itiraz etti Güneş.

“Biliyorum güzelim.” Rüzgar, onun yanağını okşadı. “Biliyorum ama ben rahat çalışmadım. Bir daha olmasın böyle bir şey, tamam mı? Anlaşılm. Beraber hasta bakamayız seninle.”

“Tamam,” dedi Güneş kısıp bir sesle. Babasının başka bir şey söylemesine müsaade etmeden dönüp benim yanıma ilerledi ve başını dizlerime yasladı. Küsmüştü.

Rüzgar’a küsmüştü.

Rüzgar’la göz göze geldiğimizde şaşkınlık içerisinde bana bakıyordu. Gülmemek için zor durdum.

“Kızım?” dedi Rüzgar. Güneş başını iyice dizlerime bastırduğında elimi saçlarına götürdüm. “Güneş? Küstün mü bana?”

Rüzgar’ın eli kızımıza uzandığında, Güneş huysuz bir ses çıkarıp kucağıma oturdu ve başını göğsüme gömdü.

“Babacığım ama ben bir şey demedim ki sana.” Rüzgar, Güneş’in ona bakmadığını görünce öne eğilip ellerini oturduğum tekli koltuğun kenarlarına koydu. Aramızdaki masayı bacağıyla ittirip koltuğu kendi dibine kadar çekti.

Bir anda burnumun ucuna gelen kokusuyla odağımlı yitirdiğimde, Rüzgar biraz daha üstüme eğildi. Hedefi kızımızdı, kızımızla konuşmaya çalışıyordu ama kurunun yanında yanan yaş misali bu durumdan ben etkileniyordum.

“Bebeğim,” diye mırıldandı en karşı koyulamaz ses tonuyla. “Babalara küsölmez. Çok ayıp. Gel bakayım buraya.” Eliyle kendi kucağına pat pat yaptı.

Ben gelsem olmaz mı?

“Hıh!” dedi Güneş başını diğer yana çevirerek. Dudaklarımı kızımın saçlarına bastırdım. Küsünce çok tatlıydı. Şu an göğsüme yattığı için kollarını göğsünde birleştirmemişti ama normalde onu da yapıyordu.

“Gelmiyor musun?” diye sordu Rüzgar. Güneş’ten ses çıkmadı. “Ben yine de alırım seni.”

Ellerini belime koydu ve beni koltuktan kaldırıp kucağına oturttu. Böylece benim kucağımda olan Güneş’i de kendine çekmiş oldu. Rüzgar, başını göğsümdeki Güneş’e doğru eğip kızına yanaştı ve parmağının tersiyle yanağını sevdi.

“Beni de anlayan lazım güzel kızım. Sen yanımdayken ben nasıl işime odaklanacağım? Hı?” O kadar tatlı konuşuyordu ki ben çoktan affetmişim.

Gerçi Rüzgar'ın kendini affettirmeye çalıştığı kişi ben değildim ama bunun bir önemi yoktu sonuçta.

Güneş başını diğer yana çevirip göğsüme biraz daha gömüldüğünde, Rüzgar da bana doğru eğilmek durumunda kaldı. Yumuşacık saçları çenemi gıdıklarken, "Kızım?" diye fısıldadım. "Baban doğru söylüyor. Barış hadi onunla."

Omuzlarım silkti. Rüzgar'a baktım. "Bu konuda uzman sensin, benden bu kadar."

"Halledeceğim ben, merak etme," dedi göz kırparak. İlgiyle onu izledim. Kızımın yanağını parmakları arasına kısırdı. "Pişt," diye fısıldadı. "Babasına küsen kızların dişleri çürüyormuş diye duydum."

Güneş, irkilerek başını göğsümden kaldırdığında gözlerimi belerterek Rüzgar'a baktım. "Yalan yanlış bilgi vermesene çocuğa."

"Yoo, doğru söylüyorum gayet. Sen bana küersen gece kiminle dişlerini fırçalayacaksın?"

Evet... Kocamla kızımın gece yatmadan önce bir diş fırçalama seansları oluyordu. Rüzgar bu sıradan eylemi Güneş için öyle eğlenceli bir hale getirmişti ki kızım sırf dişlerini fırçalamak için bazen erkenden uyuyordu.

"Annemle," dedi inatçı kızım.

"Benimle fırçalamayacak mısın yani?" Rüzgar, arkasına yaslandı. "Şimdi de ben küstüm."

Güneş, babasının ona bakmadığını görünce koyu mavi gözlerini gözlerime dikti. "Öp babanı," diyerek ona ipucu verdim. "Öp, affeder seni."

Kafasını anladığını belirtircesine salladı. Kucağımda dönüp ellerini babasının göğsüne yaslariken, "Babiş?" dedi. Ş harfi ağzından s gibi çıkıyordu. Dudaklarını Rüzgar'ın yanağına bastırdı. "Babiş küsme. Beraber diş fırçalayalım."

Rüzgar'ın yelkenleri suya indirmesi bir saniyesini bile almadı. Kollarını anında Güneş'e sarıp onu kendine çekti ve boynunu derin derin, gürültülü bir şekilde öptü. Artık etrafıma sarılan kollar olmadığı için Rüzgar'ın kucağından usulca kalkıp yaşadıkları bu anı yüzümdeki gülümsemeyle izledim.

"Bir daha küsecek misin babana?" diye sordu Rüzgar. Güneş'i gıdıklıyordu.

"Ever," dedi Güneş dürüstçe.

"Demek öyle?"

Rüzgar, Güneş'i baş aşağı çevirip tek eliyle iki ayak bileğini tuttu ve Güneş'in dünyasını tepeklak etti. Diğer eliyle kızımızın açılan karnını gıdıklarken ben önümdeki görüntüyü dehşet içinde izliyordum.

"Demek babana bir daha küseceksin, öyle mi? Küsmeyeceğim de bakayım."

Güneş'in yüzü gülmekten kıpkırmızıydı. "Küseceğim!" diye inat etti yine de.

"Rüzgar!" diye cırladım. Koyu kahveleri gözlerime döndü. "Balık tutar gibi tutmasana kızımızı!"

"Ne olacak?" Yüreğimi yerinden hoplatması yetmezmiş gibi bir de Güneş'i hoplatıp kızımızı basketbol topu misali çevirdi. Dudaklarımdan korku dolu bir ses çıktığında, Rüzgar tek eliyle Güneş'i tutmaya devam ediyordu.

"Sakin olsana biraz. Seni de tek elimle tutup çeviririm. Kızımı mı çeviremeyeceğim?"

"Ever!" Güneş, ellerini çırpı. "Baba, anneme de yap."

"Yok," dedim hemen. Geriye doğru bir adım attığımda Rüzgar, Güneş'i dikkatlice yere indirdi ve bana doğru bir adım attı.

"Kızımın istekleri benim için önemlidir, biliyorsun."

"Onunkiler önemli, benimkilerse birer emirdir. Yok dedim mi yok!"

Kesin kararımı söylemiş olmama rağmen Rüzgar üstündeki etkisi sıfırdı. Bana bir adım daha yaklaştığında geriledim. "Rüzgar, hayır."

Hiç oralı olmadı. Üstüme yürürken arkamı dönüp odasının içinde koşmaya başladım. O da beni kovalıyordu. Kocaman insanlar olmuştuk. Bir çocuğumuz vardı ancak çocuğumuz olduğu yerde dururken biz kovalamaca oynuyorduk.

"Yakala annemi baba!" dedi Güneş heyecanla. Kızıma sinirle bakmak gibi büyük bir hata yaptım. Kaybettiğim milisaniye Rüzgar tarafından değerlendirilirken, kolları sıkıca belime sarıldı ve beni havalandırdı.

"Rüzgar!" diye cırladım.

Ona direnmek anlamsızdı. Kolları arasında çırpınsam dahi beni bırakmayacağını farkındaydım. Kocam bana dokunurken çok nazikti ama fiziksel gücünün de ne kadar fazla olduğunu biliyordum. Ondakı kaçamazdım. Bu yüzden tam tersini yaptım.

Kolları arasında dönüp boynuna sıkıca sarıldım. Bacaklarımı da bir ahtapot misali beline doladığımda benden bu şekilde bir savunma beklemeyen Rüzgar'ın donakaldığını hissettim.

“Bitanem, seni kırmak gibi olmasın ama...” Rüzgar ellerini belime koyup sıkıca tuttu ve ona ahtapot misali yapıştığını zannederken beni kendinden kolaylıkla ayırdı. “Cidden işe yarayacağını düşünmedin herhalde.”

“Allah'ım bana yardım edecek kimse yok mu ya!” dedim sinirle. Yoktu, ben buradayken kimse Rüzgar'ın odasına girmezdi. Dakikalardır kahkahalarla gülüyor ve cırlıyorduk ama buna alışmışlardı. Eskiden sadece çocuk hastalarına gülümseyen Rüzgar'ın biz buradayken sesli bir şekilde gülmesine çok alışmışlardı.

“Alacağın olsun, Güneş,” diye söylendim. Rüzgar beni tepetaklak ettiğinde dünyaya tersten bakıyordum. İki bacağımı tek omzuna attığında mekik çekercesine kendimi yukarıya kaldırmaya çalıştım. “Senin de alacağın olsun, Rüzgar.”

“Olsun alacağım,” dedikten sonra göz kırptı. Ters dönmüş olmama rağmen kollarımı göğsümde birleştirmekten geri durmadım.

“Seni de balık tutar gibi tutardım ama saçların yeri süpürmesin diye böyle tutuyorum.”

“Çok iyisin, sağ ol.”

Bir eli karnıma indi ve belimin oyuntusunda beni huylandırarak bir hafiflikte gezindi. “İyiyim tabii.”

Gülmem için yapıyordu. Ben de gülmemek için direniyordum. Rüzgar beni Güneş'e uzatıp, “Öp bakayım anneni, kızdı bize,” dedi. Güneş'in küçük dudaklarını alnımda hissettim. En büyük zaafımdan vurulmuş olmanın getirdiği zayıflıkla daha fazla inat etmeden gülümsedim.

Rüzgar'ın kızıma yaptığı güç gösterisi bittiğinde beni usulca yere bıraktı. Başımın döneceğini tahmin ettiği için kolunu belime sardığında yüzümün ne denli kızardığını hissediyordum. Cayır cayır yanıyordum adeta.

“Ne zaman biter işin?” diye sordum kendime geldiğim ilk an. Rüzgar kolundaki saate baktı. Yirmi sekizinci yaş gününde ona aldığım saati kullanıyordu. O kadar güzel kullanıyordu ki yeni alınmış gibiydi.

“Bir hastam daha var, eğer bir aksilik çıkmazsa işim uzun sürmez. Beraber geçeriz eve.”

“Yemek yoktu evde. Dönüşte mekâna uğrayalım bari.”

Rüzgar onaylarcasına kafasını salladı. İşler iyiye gidince Emre ile açtığımız mekânı büyütmüştük. Mutfakta ondan öğrendiğim çok şey vardı. Beraber işletiyorduk ama benim sınavlarımın olduğu dönemler kendi başına idare ediyordu. Zorlanmadığını söylüyordu. İşini severek yapıyordu çünkü. Bir de işleri büyüttükten sonra mutfağa daha çok çalışan almıştık. Tabii ben mezun olduğumda işler değişecekti. Beni idare ettiği zamanların telafisi olarak ben de onu idare edecektim. Böylece Emre de hamile karısıyla daha çok vakit geçirebilecekti.

Hafsa'yla evlenmişlerdi ve Hafsa, dört aylık hamileydi. Bir oğulları olacaktı. Adını Çağrı koymayı planlıyorlardı.

"O zaman ben işimin başına dönüyorum," dedikten sonra bana yanağını uzattı. Hızlı bir öpücük bıraktım. Rüzgar eğilip Güneş'e yanağını uzattığında ondan da öpücüğünü kaptı. Ağzı kulaklarında bir şekilde odasından çıktığında kızım la yalnız kaldık.

"Biz ne yapalım, Güneş Hanım? Babanın bilgisayarında oynayalım mı biraz?"

"Evet!" dedi Güneş hevesle. "Giydirme oyunu oynayalım. Bir de yemek oyunu. Diş de temizleyelim!"

Ben de en az onun kadar hevesli bir şekilde Rüzgar'ın masasının başına geçtim ve Güneş'i kucağıma oturttum. Dizüstü bilgisayarı açıp internete girdiğimde Güneş'in oynadığı oyunlar direkt kısayol olarak karşıma çıktı.

"Ben önce karnımızı doyuralım diyorum. Sonra diş temizliği yaparız. Olur mu?" diyerek Güneş'ten onay istediğimde sarı kafasını salladı. Saçlarına derin bir öpücük bırakıp yemek oyunlarından birini açtım.

Minicik eli, farenin üstünde o kadar komik duruyordu ki diğer elini ısırmamak için kendimi zor tuttum. Oyunda hamburger yapıyorduk. Güneş hafifçe yutkunup bana baktı.

"Anne, hamburger yiyebilir miyim?"

"Yiyebilirsin bebeğim. Çok mu acıktın?"

"Evet."

"Öğle yemeği yemedin mi?"

"Yedim."

"Ne yedin?" diye sorduğumda sessizleşti. Yemesi için Rüzgar'a verdiğim sebzelere dokunulmadığını anladım. "Baban ne yedirdi sana, Güneş?"

Sesimde tehlikeli bir ton vardı ve anne olduktan sonra ortaya çıkan bu tonu Güneş çok iyi biliyordu. Ellerini kucağında birleştirdi.

“Hamburger.”

“Ve yine hamburger yemek istiyorsun?”

“Sen daha güzel yapıyorsun.”

“Çünkü ben içine sevgimi katıyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Güneş. Dehşetle bana baktı. Ciddi anlamda hamburgerin içine kendimden bir parça koyduğumu düşünüyor olmalıydı.

“Sana yemek yapmayı o kadar çok seviyorum ki bu yemeğin tadını güzelleştiriyor,” dedim gülümseyerek.

“Ben de sana yemek yapacağım.”

“Onun yerine ben seni ısırısam?” diyerek kolunu kavradım ve dudaklarım doğru kaldırdım. “Bir ısırık verecek misin annene?”

“Biraz ısır anne.”

“Biraz ısırmış...” Kolunu rahatlayacağım kadar dişleyip arkama yaslandım. “Kız ben seni doğurana kadar neler çektim, nasıl biraz ısır? Hem sen de tatlı olma bu kadar. Anlıyor musun?”

Hiç sesini çıkarmadığında beni anladığı sonucuna vardım. Rüzgar’ın bilgisayarında oyun oynayarak vakit geçirdik. Güneş en sonunda oturmaktan sıkıldığında kucığımdan indi. Babasının odasında aşağı yukarı gezerken terliklerini çıkarıp koltuğun üstüne çıktı ve zıplamaya başladı.

“Anne bak, yere hiç basmadan diğer koltuğa geçeceğim.” Koltuğun ucuna gelip duruşunu aldıktan sonra diğer koltuğa zıpladığında ayağa kalktım. “Dikkatli ol anneciğim.”

“Olurum anneciğim,” dedi beni taklit edercesine. Koltuklarda zıplamaktan da sıkılıp yere indi ve yeniden terliklerini giydi. Canı sıkıldığı için terliklerindeki tokaları çıkarıp yerlerini değiştirdi. “Olmuş mu anne?” diyerek onayımı aradı. Kafamı salladım.

Terlikleriyle oynamayı bırakınca babasının dolabını açtı. Rüzgar’ın temiz ve ütülü önlüklerinden biri dolabında asılıydı. Güneş önlüğün eteklerini tutarak çekti ama askıdan çıkaramadı. Bana dönüp baktığında, “Ne oldu?” diye sordum.

Babasının önlüğünü gösterdi. Ayağa kalkıp Rüzgar’ın önlüğünü askıdan çıkardım. Güneş’in giymesi için onun önünde tutmaya başladığımda hızlıca kollarını önlükten geçirdi. Karşımdaki görüntüyle kıkırdarken önlüğün kollarını sıvadım. Benim minicik kızım, babasının önlüğünün içinde resmen kaybolmuştu.

“Yakışmış mı anne?”

“Çok yakışmış, kızım. Dişçi mi olacaksın başımıza?”

“Diş hekimi,” diye düzeltti beni Güneş. *Tabii ki*, diye düşündüm. Babasıyla klinikte bu kadar çok vakit geçiren bir çocuk olarak mesleğin temelini de kavramıştı.

“Baba!” Güneş, babasının önlüğüyle odadan çıktığında ben de peşinden fırladım. Muhtemelen Rüzgar’a üstündeki önlüğü gösterecekti ancak odadan çıktığı anda tüm gözler onun üstüne dönünce utanıp arkama saklandı.

“Bebeğim, baban çalışıyor şimdi. Biraz bekleyeceğiz,” dedim. Utanmakla meşgul olduğu için kafasını dahi sallamadı.

“Ooo, Güneş Hocam,” diyerek yanımıza yaklaştı Serhat. “Sizi gördüğüm iyi oldu. Şu dosyayı gösterecektim.”

Güneş’in hizasına eğilip elindeki dosyayı gösterdiğinde, Güneş çok anlıyormuş gibi bir dikkatle inceledi ve ufak parmağıyla dosyadaki bir yeri işaret etti. “Tüm dişlerinin çekilmesi lazım.”

“Teşekkür ederim, Güneş Hocam. Ben sizi daha fazla işinizden alıkoyamayayım.” Serhat, başıyla bana selam verip işine döndüğü sırada, Rüzgar hastasıyla konuşarak odadan çıktı. Güneş babasını gördüğü anda ellerini önünde birleştirip fark edilmeyi bekledi. Rüzgar’ın da onu fark etmesi uzun sürmedi.

Onun önlüğünün içindeki kaybolmuş görüntüsüne bakarken, “Kızım,” dedi sevecen bir şekilde. “Bu halin ne?”

Güneş kıkırdayarak koşturmaya başladığında önlüğün uzunluğundan dolayı ayağı takıldı. Yakalamak için öne uzandım ama baba reflekslerine sahip Rüzgar benden daha hızlı davrandı. Güneş’i kıyafetinden tutup kaldırdığında ben de rahatladım. Bu konuda refleksleri beni çok etkiliyordu. Süper kahraman gibiydi. Öyle hızlı bir şekilde hareket edip kızımızı yakalıyordu ki o olmasa Güneş çoktan bu yaşa kadar onlarca kez kafa üstü çakılmış olurdu. Benim nasıl annelik sezilerim varsa Rüzgar’ın da baba refleksleri vardı.

“Sana daha çok yakışmış ama. Olmaz böyle. Kıskanırım ben.”

“Benim olsun mu?”

“Olsun, güzel kızım. Senin boyuna göre ayarlayalım da düşme.”

Güneş mutlulukla ellerini çırparken, Rüzgar onun yanağına derin bir öpücük bırakıp bana baktı. “Benim işim bitti bugünlük. Çıkalım hadi.”

Tekrardan odasına gittiğimizde Rüzgar, Güneş’in üstündeki önlüğünü çıkarıp kızımızın ceketini giydirmeye çalıştı ancak Güneş çıkarmamakta

ısrar ettiğinden ceketini önlüğün üzerine giydirdi. Aynı şekilde kızım terliklerini de çıkarmak istemedi ama ayakkabılarının içine giyemeyeceğinden bu seferlik babasının sözüne uydu. Rüzgar, önlük yerde sürünmesin diye kenarlardan kıvrıp Güneş'in ceketinin ceplerine sokarken alnımı sıvazladım.

"Beni tanıımıyorsunuz, tamam mı?" diye konuştum moda ikonu kızıma bakarken. Rüzgar tek gamzesini göstere göstere güldü. Beraber klinikten çıkıp arabama ilerledik. Rüzgar tarafından birkaç ay önce yıldönümü hediyesi olarak alınmıştı. Onun arabası evdeydi. Sabah okulda çalışmak için erken gitmiştim ve giderken Rüzgar'ı da işe ben bırakmıştım.

Güneş'i arka koltuğa oturtup kemerini bağladım. Rüzgar'la beraber arabaya bindiğimizde Rüzgar'ın bir eli arkaya doğru uzandı ve kızımızın elini tuttu. Elinin üstündeki birkaç okşayış kızımızın uyku düğmesinin anahtarıydı. Başını sağa doğru yaslanırken uykuya daldı.

"Hain," dedim kızımız uyuduğu anda. Rüzgar bana baktı. "Güneş'e sebzelerini yedirmeyip hamburger sipariş etmişsin."

Suçlu suçlu başını önüne eğdi. "Nasıl istediğini biliyorsun. Karşı koymıyorum."

"Ben o sebzeleri boşuna mı koydum peki?"

"Yoo, boşuna koymadın. Kocan afiyetle yedi tüm sebzeleri." Güneş'in elini bırakıp benimkini tuttu ve dudaklarına götürerek öptü. Artık araba sürerken kocamın elimi öpmesiyle dikkatimin dağılmayacağı kadar tecrübeli bir şofördüm.

"Afiyet olsun o zaman," dediğimde huysuz kalmaya çalışıyordum ama mümkün değildi. Elimin üstüne bıraktığı küçük öpücükler beni uyuşturuyordu. "Bir daha olmasın ama."

"Tamam, söz."

"Kızımıza hayır demeyi öğreneceksin."

"Ona doğru zamanda hayır diyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Mesela?"

"Mesela yanıma gelip *sevgilim olabilir mi* diye sorduğunda ona hayır cevabını vereceğim. İçin rahat olsun."

Kısıp bir kahkaha attım. "Konunun bununla asla bir alakası yok."

"Amacım tedbirli olmak."

"Ah Rüzgar, ah..." dedim iç geçirerek. "Kendini şimdiden hazırla derim. Kızımız gerçekten bana çekmişse çok yakında bir çocukluk aşkıyla başının etini yemeye başlar."

Rüzgar somurturken ona ufak bir bakış atıp göz kırptım ve yola odaklandım. Önce kendimize yemek alarak eve geçecektik. Yedikten sonra da beraber büyüdüğümüz yetimhaneye gitmemiz gerekiyordu. Bugün orada önemli bir işimiz vardı.

Uzun bir gün olacaktı.

“Bu pastanın neyi eksik, biliyor musunuz?”

Önümdeki çocuk grubunun meraklı bakışları üzerimdeyken kırmızı oyun hamurundan ufak bir parça kopardım ve kendi arasında yine küçük parçalara bölmeye başladım. “Çileği! Çilekli pasta sever misiniz?”

Böldüğüm parçaları önlerine uzatırken, çocuklardan biri başını iki yana salladı. Adı Ömer’di. “Ben çilek sevmiyorum.”

“O zaman senin pastana çilek koymayalım. Sevdiğin başka bir meyve var mı?” diye sordu Emre. Hemen yanımda oturuyordu. Biz beraber çocuklarla oyun hamurundan pasta yaparken Hafsa da çocukların dosyasıyla ilgileniyordu. Emre’yle bugün kendimize kafa tatili vermiştik. Mutfakta bizim yaşlarımızdaki koca insanlarla çalışmanın stresinden kaçıp, küçük çocuklarla pasta yapmak iyi bir fikir gibi görünmüştü. İyiydi de. Hepimiz çocuklarla ilgileniyorduk.

Hafsa üniversiteden mezun olduktan sonra burada sosyal hizmet uzmanı olarak çalışmaya başlamıştı. Rüzgar ise bahçedeydi.

“Başka meyve...” diye tekrarlayan çocukla bakışlarım yeniden ona odaklandığında Ömer durdu. Küçük sureti bir kaş çatmasıyla şekil alırken öne uzanıp onu ısırarak istiyordum. “Patates,” dediğinde hafifçe güldüm.

“Patatesli pasta mı istiyorsun?”

“Güzel olmaz mı?”

“Sen nasıl istersen öyle yapalım,” dedikten sonra sarı hamurdan ufak bir parça kopararak pastasını patatesle süslemek isteyen Ömer’e uzattım. Kalan çocukların hepsi onların önüne bıraktığım kırmızı hamur parçasından çilek yapmaya başlamıştı.

Biri hariç.

Önüne bıraktığım oyun hamuruna pasta şekli vermek şöyle dursun, parmağının ucuyla dahi dokunmamıştı.

Rüzgar’la büyüdüğümüz yetimhaneyi baştan aşağı yenilemiştik. Burası o kadar güzel bir yer olmuştu ki. Hayata darbe alarak başlayan çocukların

koşullarını iyileştirebilmek adına çok çalışmıştık. Vakit geçirebilecekleri, oynayabilecekleri ve oynarken becerilerini geliştirebilecekleri çok fazla alan vardı. Çocukların hepsiyle iletişim halindeydik. Hepsiyle konuşuyor, oynuyor, eğleniyorduk.

Onların Meltem ablası olmuştum. Bir keresinde bir tanesi bana yanlışlıkla *anne* demişti. Oturup saatlerce ağlamıştım.

O ise... buradaki en yeni çocuktur.

“Gökdeniz?”

İsmi söylediğimde ela gözlerini oyun hamurundan çekip bana baktı. “Neden oynamıyorsun?” diye sordum kısıkça. Sohbetin yalnızca ikimizin arasında kalmasını istiyordum. Omuzlarını silkti. Konuşmuyordu. Konuştuğunu hiç duymamıştık. Geldiğinden beri tek bir kelime dahi etmemişti.

Babası, annesini öldürmüş ve Gökdeniz de buna şahit olmuştu.

Onun hakkında öğrenebildiklerimiz bunlardan ibaretti. Yaşadığı travmatik deneyimin ardından öyle çok korkmuştu ki ağzını bıçak dahi açmıyordu. Konuşmamasına alışmıştık ancak o kadar içine kapanıktı ki...

Geçen gün bahçede düştüğünü görmüştüm. Kötü yaralanmıştı. Canı yanmış ve ağlamıştı ancak ağlayışı dahi sessizdi. Gözyaşları içli içli yanaklarından dökülürken hıçkırmamıştı bile. Onun bu durumuna içim yanıyordu.

Buradaki her çocuk benim için çok değerliydi. Hepsine kendi evladım gibi yaklaşıyordum. Rüzgar da hepsine babacan bir tavırla yaklaşıyordu ama Gökdeniz... hepsinden daha çok acıtıyordu canımı.

Daha altı yaşındaydı. Altı yaşındaydı ve babası gözlerinin önünde annesini öldürmüştü.

Derin bir nefes alarak ona yaklaştım. “Yoksa hamurla oynamayı sevmiyor musun?” dediğimde ela gözleri tekrardan gözlerime döndü. Omuzlarını silkti yine.

Önünde bağdaş kurarak oturdum. “Ben çok severdim çocukken hamurlarla oynamayı. Ama ben böyle oyun hamuruyla değil, gerçek hamurla oynardım. Ekmek yapardım sürekli. Bir keresinde maya koymayı unutmuşum içine. Maya ne işe yarıyor, biliyor musun?” diye sordum.

Duraksadıktan sonra başını iki yana salladı.

“Ekmekler kabarıyor ya böyle...” Ellerimle ne kadar kabardığını gösterdim. “Maya sayesinde kabarıyor. Bir ekmeğe maya koymayı unutursan ne olur sence?”

Duraksadı yine. Ellerini öne doğru uzattı. Az önce ben ekmeğin nasıl kabardığını ellerimle göstermişsem o da nasıl kabarmayıp dümdüz kaldığını ufak elleriyle gösterdi.

“Aynen öyle!” dedim gülerek. Küçük ellerini tutup hafifçe sıktım. Gözlerimin içine bakıp çok ufak bir şekilde gülümsedi.

Zamanla açılacağına ve konuşacağına inancım tamdı. Özel ilgi isteyen bir çocuktu. Epey özel ilgi istiyordu çünkü başına gelenler çok ağırdı. Bu yüzden yavaşça ayağa kalkıp, hararetle hamurdan çilekler yapan çocuklara döndüm.

“Siz pastalarınızı yapın, ben geldiğimde hepsine bakacağım.” Başımı Gökdeniz’e çevirip elimi uzattım. “Bahçede yürüyüşe çıkacağım biraz. Bana eşlik eder misin?”

Elimi tutup ayağa kalktı. Beraber oyun odasından çıkıp renk renk boyanmış, adeta içimi açan koridorda yürüyerek bahçeye çıktık. Rüzgar bahçedeki çocuklarla futbol oynuyordu.

“Babam! Babam gol! Gol attım babam!”

Güneş az önce ayağının ucuyla vurduğu ve kesinlikle kaleye girmeyen, hatta yakınından dahi geçmeyen topu işaret ederek babasına bakarken, Rüzgar’ın başını iki yana sallayarak güldüğünü gördüm.

“Aferin benim güzel kızıma,” dedi. Güneş ellerini çırpıp babasına doğru koştururken yolda beni gördü.

“Annem!” dediğinde babasına doğru giden rotasını bana çevirdi. “Annem ben gol attım!”

Onu *annem, babam* diyerek sevdiğimiz için o da bize bu şekilde sesleniyordu. Buradaki çocukların önünde Güneş’i kucağımıza almaktan, öpüp koklamaktan kaçınıyorduk ancak bize bir şeyler anlattığında da onu dinliyorduk.

“Gördüm kızım,” dedim gülümseyerek. Güneş adımlarını önümde durdurdu. Koyu sarı saçları önüne düşerken, “Üff!” diyerek onları geri itmeye çalıştı. Elimini uzatıp başını okşayarak saçlarını yüzünden çektim. Gevşeyen tokasıyla tekrar bağladım saçlarını. Bunu buradaki her çocuk için yapıyordum.

Saçları nihayet yüzünden çekilen kızımın görüş açısı açıldığında, bakışlarını Gökdeniz’e çevirip dilini çıkardı.

Bir keresinde Rüzgar ve beni Gökdeniz hakkında konuşurken duymuştu. *Ağzı var dili yok* deyimini kullandığımız için de Güneş, Gökdeniz’in

dilinin olmadığını zannediyordu. Bu yüzden ne zaman onu görsen dilini çıkarıyor, Gökdeniz'in de ona dil çıkarmasını bekliyordu.

"Güneş," dedim uyarırcasına. Suçlu suçlu dilini içeriye soktu. Bakışlarımı Rüzgar'a çevirdiğimde bir tane çocuğun kafasına hafifçe top attığını gördüm. İkisi de bu oyundan fazlasıyla zevk alıyordu.

Tekrardan Güneş'e baktığımda ona bakmadığım zaman diliminde Gökdeniz'in dibine girdiğini fark ettim. Ve yine dilini çıkarıyordu...

"Güneş!" dediğimde bana suçlu suçlu bakıp kıkırdadı. Gökdeniz'in yüz ifadesini görmek için bakışlarımı ona çevirdim. Ela gözlerini Güneş'ten ayırmadan bakıyordu.

"Gökdeniz!" diye seslendi Rüzgar. Topu ona doğru yuvarladı. "At bakalım buraya."

Gökdeniz önüne gelen topa baktığında, "Böyle vuracaksın," dedi Güneş. "Bak!" diyerek ona gösterdi ve topa vurdu ama babasına doğru değil, ters yöne atmıştı.

"Ayy!" dedi yaptığı hatayı fark ederek. "Ayy top dur, gitme!"

Güneş topun peşinden koşmaya başladığında, ben de Rüzgar'a doğru aynı şekilde koşmaya başladım. Koşuşum onu güldürdü. Yanına vardığımda beni kolunun altına aldı ve ikimiz de kızımıza baktık.

Güneş topun peşinden koşarken küçük ayakları topa çarptığı için top bir türlü durmuyor, Güneş de kovalamaya devam ediyordu. Yere eğilip alacağı her seferde top ilerlediği için kızımın tepesi çoktan atmıştı. "Off!" dedi kollarını göğsünde birleştirerek. Küskün suratına sırıtarak baktım.

Gökdeniz topa doğru yürüdü ve top durduğunda eğilerek onu yerden aldı. Eline aldığı topu Güneş'e uzattığında, Güneş ellerini birleştirip yanına yasladı ve başını hafifçe sağa eğerek Gökdeniz'e bakmaya başladı.

Bir saniye...

"Rüzgar?" diye mırıldandım.

Kafamı ona çevirip baktığımda Rüzgar'ın kilitlenmiş bir halde Gökdeniz ve Güneş'i izlediğini gördüm. Gözleri kısılmış, kaşları da çatılmıştı. Kız babası olmanın ağırlığıyla bu kadar erken tanışacağını düşünmemişti.

Sırılarak, "Tanıdık geldi mi?" diye sordum. Kafasını bana çevirmeden oldukça otoriter bir sesle, "Sakın," dedi.

Gülerek Güneş'e baktım. Gökdeniz'in ona uzattığı topu aldı.

"Kızım, böyle durumlarda ne yapıyorduk?" diyerek ona teşekkür etmeyi hatırlattığımda niyetim kesinlikle yanımdaki kıskanç babayı delirtmek

değildi. Gerçekten de kızımızın Gökdeniz'e teşekkür etmesini istediğim için bunu söylemiştim ancak Güneş, Rüzgar'a teşekkür ettiğim birçok ana şahit olduğu için ona topu getiren Gökdeniz'e olan minnetini yanağını öperek göstermeyi tercih etti.

Rüzgar boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdüğünde gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülüşümü bastırmış olsam da beni ezbere bilen adamın gözlerinden kaçamazdım. Bu durumdan eğlendiğimi gördüğü anda somurttu.

O kadar tatlıydı ki onu ısırarak için büyük bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Bu çabalar neredeyse boşa çıkacaktı çünkü Rüzgar'ın yanaklarına dişlerimi geçirecektim.

"Güneş!" diye bağırarak bir çocuğun sesini duymamla başımı refleksi olarak sesin geldiği yöne çevirdim. Gökdeniz, Güneş'in peşinden koşuyordu. "K-koşma!"

Gökdeniz konuşmuştu.

Güneş'in adımları yavaşladı ama önündeki taşa takılmadan yapamadı. İkimiz de istemsizce ona doğru hareketlenirken küçük kızımız yere düştü ama canı acımışa benzemiyordu. Belki daha hızlı koşuyor olsa daha sert düşeceği için canı çok yanacaktı. Hemen kalktı ve Gökdeniz'e baktı.

Gökdeniz konuşmuştu!

Büyük bir olay haline getirip çocuğu ürkütmek istemediğimden heyecanımı yüreğimde dizginlemeye çalışıyordum. Hevesle Rüzgar'a baktım. Doğru duyduğuma emin olmalıydım.

Gözlerimiz buluştuğunda onun da aynı heyecanla bana baktığını gördüm. Doğru duymuştum. Gökdeniz gerçekten de konuşmuştu.

Yavaş adımlarla onlara yaklaşıırken, Güneş ellerindeki tozu silkeliyordu. "A-acıdı mı?" diye sordu Gökdeniz. Kekeliyordu. Uzun süredir konuşmadığı için miydi yoksa konuştuğu zamanlarda da bunu yaşıyor muydu bilmiyorduk ancak ağzından bir kelime olsa dahi duymuş olmak fazlasıyla özeldi. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Acımadı ki," dedikten sonra koyu mavi gözlerini kıstı Güneş. Gökdeniz'e dil çıkardı. Gökdeniz şaşkınca ona bakarken iki buçuk yaşındaki düzenbaz kızım dilini içeriye soktu. "Sen de göster," dedi. Tekrar dil çıkardı.

Gökdeniz'in kafasının karıştığını gördüm. Yine de Güneş'in söylediğini yapıp dilini çıkardı.

Güneş, koşturarak yanımıza gelip kirlenmiş ellerini bana uzattığında onları sildim. Ellerini benden çekip gideceği sırada, Rüzgar elini kızımızın kafasının üzerine koyup hafifçe bastırarak onu durdurdu.

“Nereye kızım?”

“Gökdeniz’le oynayacağım baba.”

Rüzgar öyle bir nefes çekti ki içine bir an için kızımızı omzuna atıp, *yok sana Gökdeniz’le oynamak falan*, diyeceğini düşündüm. Bunun yerine elini kızımızın başından çekti ve iki elini arkasında birleştirdi. Sanırım o da bunu yapabileceğini düşünüyordu.

“Tamam kızım,” dedi yüzünde sadece benim görebileceğim acı bir ifadeyle. Huzuru kaçmıştı adamın. “Sen oyna *arkadaşınla*.”

Güneş koştura koştura Gökdeniz’in yanına giderken Rüzgar’ın bakışları bana döndü.

“Bunlar hep senin suçun,” diye homurdandığında attığım kahkaha bahçede yankılandı. “Anasının kızı işte, ne olacak? Daha yaşı kaç başı kaç ama oğlanın peşinde koşuyor.”

“Annesine göre biraz geç kaldı. Doğduğu gibi bulması lazımdı, kabul etmiyorum,” dedim keyifle. Rüzgar, yukarıya bakarak sabır dilendi.

“Hem bana çekmişse ne olmuş? Ben fena mı yaptım? Hayatımdaki ilk tercihim yapabileceğim en doğru ve en güzel tercihti. Bak, bizi nerelere getirdi.” Kolumu beline dolayarak başımı göğsüne yasladığımda ona aşağıdan bir bakış attım.

Pes edercesine bir nefes verdi ve yüzünü bana doğru eğip yutkundu. “Ama...” diye itiraz edecekken onun tatlılığına gülümsediğimde, bakışları gülüşüme düştü ve söyleyeceği şeyi unutmuş gibi bakakaldı.

“Tabelayı nereye asalım?”

Arkamızdan gelen yabancı bir sesle ikimiz de silkelenip o tarafa doğru baktık. Görevliler, özenle taşıdıkları tabelayla önümüzde durmuşlardı.

Büyüdüğümüz yetimhane, Yıldırım Vakfı tarafından yönetilmeye başlanmıştı ve her şeyini sıfırdan inşa ettiğimiz bu binada çocuklar için yeni bir sayfa açma işini ileriye götürerek yetimhanenin adını değiştirme kararı almıştık.

Hafsa, Dilara olarak yaşadığı yılların acısından kurtulmak için adını değiştirdikten sonra Hafsa olmuştu. Hafsa olmak ona iyi gelmişti. Hayata tutunmuş, yeniden başlamıştı. Emre de adını değiştirdikten sonra hayattan tat almaya başlamıştı.

Handan annenin ise adıyla ilgili herhangi bir problemi yoktu ancak kavuşamadığı âşığıyla yaptığı evliliğin ardından soyadı değişmişti. Rüzgar ve benim düşünümünden sonra Metin Bey'le konuşmaya başlamışlardı.

Yaşından dolayı utandığı için bu gerçeği aylarca bizden gizlemişti. Hatta Metin Bey'in yaptığı evlenme teklifini de neredeyse reddedecekti. Uzun çabalarımız sonucu onu konuşturarak bunu öğrendikten sonra Rüzgar annesini karşısına almış ve onunla konuşmuştu.

“Ben annemi mutlu görmek istiyorum,” demişti ona. “Ve o adam seni mutlu ediyor. Çekineceğin bir şey yok.”

Onu ikna ettiğimizde ise sade bir nikâhla evlenmişti. Saçını ve makyajını ben yapmışım. Ona kalsa nikâhında günlük kıyafetler giyecekti ancak yoğun ısrarlar sonucu beyaz bir elbise giymeyi kabul ettirmiştim.

Artık adı Handan Yıldırım değil, *Handan Özdeniz*'di ve soyadının değiştiği gün hayatında da yeni bir sayfa açmıştı.

Yıldırım ailesi, Handan annenin ikinci evliliği hakkında hiçbir yorum yapmamışlardı. Rüzgar'ın amcası Mehmet Bey, “Mutluluk senin de hakkın yenge,” diyerek ona destek vermişti hatta.

Biraz da onlardan aldığımız ilhamla vermiştik yetimhanenin adını değiştirme kararını. Çocuklar için tertemiz bir sayfa olması umuduyla...

“Şuraya asılacak,” diyerek ileriye gösterdi Rüzgar. Tabelayı taşıyan adamlar merdivenle oraya doğru yürüdüklerinde Güneş, Gökdeniz'in elinden tutarak yanımıza geldi.

“Babam, bak. Gökdeniz bana ne verdi,” dedikten sonra elindeki renkli taş babasına uzattı. Rüzgar, büyük bir ilgiyle Güneş'in hizasına çökerek taş eline aldı. Oldukça ilgi çekici bir rengi vardı, bakarken dalıp gittim.

Rüzgar başını bana doğru çevirirken, “Sen ağlarken renkli bir taş gösterip seni susturduğumu söylemişim, hatırlıyor musun?” diye sordu. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

“Bu, o taş mı?”

“Hayır ama benziyor.” Elindeki taş evirip çevirerek tekrardan Güneş'e uzattı. “Sevdiysen iyice sakladığından emin ol güzel kızım.”

Güneş'in yanağını sıkıp bir elini Gökdeniz'in siyah saçlarının arasına daldırdı ve çocuğun başını kendine çekerek yanağını sevdi. Tekrardan doğrulduğunda, Güneş merakla ileriye gösterdi. “Ne yapıyorlar?”

“Tabela asıyorlar. Burasının bir adı var, adının ne olduğunu insanlar öğrensın diye binanın girişine böyle tabelalar asılır,” diyerek elimden

geldiğince açıkladım. Güneş bilmiş bir tavırla başını salladı. İlgisini çekmiş olacak ki asılan tabelayı izlemeye başladı.

Benim de gözlerim adamların astığı tabeladaydı. Çok ilgimi çektiğinden değildi gerçi... Sadece onca sene, onca yaşanmışlık gözümün önünden geçiyordu. Bu yetimhanenin bahçesinde koşturduğum günler sanki dün gibiydi. Rüzgar'ın peşimden koşup bana kızdığı günler, onun gelmesini beklerken burada attığım turlar...

Başımı Rüzgar'a çevirdiğimde, bana baktığını gördüm. Birbirimize gülümsedik. Geçirdiğimiz güzel zamanların ardından hayatın bizi acımasızca kopardığı noktaydı aynı zamanda burası. Ancak yeniden birleşmemizi de sağlamıştı. Aradan geçen yıllar ikimize de yoklukla büyümeyi öğretirken, birbirimizin varlığına afalladığımız günler çok net bir şekilde aklımdaydı.

İsimlerimizin birbirine olan uyumu hep tuhafıma gitmişti. Bir rüzgârgülünün yapraklarını döndürmeye ancak yetecek kırık esintilerle dünyaya gelen iki çocuktuk biz. *Rüzgar ve Meltem* olarak birbirimizi buluşumuz her aklıma geldiğinde bu küçük tesadüfe gülümsüyordum.

Büyümüştük. Kırık esintilerimiz, zayıf rüzgârlara dönüşmüştü. Birbirimizi bulduğumuzda zayıf rüzgârlarımız can bulup güçlenmişti ancak kontrol edememiştik o gücü. Kendi fırtınamızın içinde yolumuzu kaybetmiştik. Birbirimizi hiç istemeden yaralamıştık.

En sonunda öğrenmiştik; fırtınaya doğru değil, onun aksi tarafına esmemiz gerekiyordu. Böylece yolu zorlaştıran fırtına bir anda sırtımıza yerleşen destekleyici ellere dönüşüyor, gittiğimiz yöne varışımızı hızlandırıyordu. Bu şekilde onarmıştık kendimizi. Birbirimizden ve başkalarından yardım alarak içimizdeki fırtınayı kontrol etmeyi öğrenmiştik.

Neler atlatmıştık beraber... Hepsi hafızamda tatlı birer anıydı şimdi.

Çünkü onunla zorluklar da güzeldi.

Başımı omzuna yasladığımda kolu hemen belime dolandı. Ufak bir öpücük kondurdu saçlarıma. İkimizin de eli, hemen önümüzde duran çocukların başını okşuyordu. Büyüdüğümüz yetimhanenin son parçası da değişiyordu böylece. Bu değişime sebep olmak, içimdeki o çocuğu gururlandırıyor. Bunu o küçük kız için yapmıştım.

Bir zamanlar buradan beraber kurtulmak için bana söz veren çocukla, *bu yetimhaneyi kurtarmıştık.*

Yolun başında yalnızca kendine yeten, hatta bazen kendisine bile yetemeyen biriydim. Artık bir sürü insana yetiyordum. Kendimi değerli hissediyor, kendime değer veriyordum.

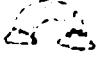
Baba olmaktan, birine bağlanmak istemediği için korkan Rüzgar ise sadece kendi kızımıza değil, bir sürü çocuğa babalık yapıyordu artık. Bir sürü çocuğa bağlanmıştı.

Atlatığımız fırtınaları çok geride bırakmıştık. Artık itici gücü dahi hissedilmiyordu. Hissedemeyecek kadar uzaklaşmıştık. Şimdi o fırtına yerini tatlı bir esintiye bırakmıştı.

Görevliler tabelayı astıklarında yetimhanenin yeni adına gülümseyerek bakımdım. İçimden geçirdiklerimle aynı anlama gelen, *tatlı esinti* demek olan o kelimeye...

Nefha.

BONUS BÖLÜM

Adrian Berenguer - October

İki yıl sonra

Rızzan Ataoğlu

Kalbim karım için hissettiğim gururla dolup taşıyordu çünkü bugün, o gündü.

Senelerdir hayalini kurduğu ve bir zamanlar onun için sadece hayal olarak kalabileceğine inandığı o günü gerçekten yaşıyordu. *Mezun oluyordu.*

Sınıfta yakın olduğu birkaç kız sabah erkenden bize gelmişlerdi. Sırayla hepsinin saçını yapığında heyecandan yerinde duramayan, devamlı oradan oraya koşturan halini yüzümdeki tebessümle izlemiştim. Kendine sıra gelene kadar Güneş çok ısrar ettiği için onun saçının ufak bir kısmını dahi maşayla dalgalandırmıştı ve kızımız, annesinin minyatür bir kopyası olarak hemen onun yanında yer alıyordu.

Şimdi alanda törenin başlamasını bekliyorduk. Meltem çok heyecanlı görünüyordu. Üstünde gözleriyle aynı tonlarda, açık mavi renkte bir elbise vardı. Cübbesini giymiş, kepini kafasına bir tel tokayla tutturmuştu. Temmuzun ikinci haftasında yapılan mezuniyet töreninde çevredeki herkes sıcaktan şikâyetçi olduğu için arabadan karton bir dosya almaya gitmiştim. Karımla aramdaki mesafeyi kapatıp karton dosyayı onun yüzüne doğru sallamaya başladım.

“İsminin hakkını veriyorsun,” dedikten sonra yüzünü elime biraz daha yaklaştırdığında gülümsedim.

“Herhalde.”

Meltem gözlerini kapatıp elini kendine yelpaze yapmaya başladı. “Güneş de tam tepede,” diye söylendi.

“Anne ben buradayım,” diye karşılık verdi kızımız. Başımızı aşağı eğip ona baktık.

“Sen değil anneciğim. Benim bahsettiğim güneş şu.” Gökyüzünde parlayan güneşi işaret ettiğinde kızımız kafasını kaldırıp gözlerini kısarak gösterdiği yere baktı.

“Meltem, tören başlıyor.” Sınıf arkadaşlarının ona seslenmesiyle Meltem bize baktı. Eğilerek karımın iki yanağını da öptüm. Güneş’i kucağıma alıp tek kolumla sıkıca tutarken diğer kolumu yana doğru açtım. “Biz şurada oturuyor olacağız.”

Kafasını salladı. Kucağımda Güneş’le aileler için ayrılan alana ilerledim. Aynı anda birkaç bölümün mezuniyeti vardı. Meltem, sıra onların bölümüne gelene dek sürekli kafasını bizim olduğumuz yöne çevirip durdu. Her seferinde göz göze geldik. Ona bakmayı kesemiyordum. Gülümsüyordum, gururla göğsüm kabarıyordu ve onunla ne kadar gurur duyduğumu görsün istiyordum.

Tatlı gülümsemesine bakılırsa sanırım biliyordu. Ve en güzeli, o da kendisiyle gurur duyuyordu.

Bu anı yaşamak için çok emek vermişti. En başında hiç pes etmemişti. Öğrenmeye açtı. Mücadele ettiği şeylerin hiçbirisi basit değildi. Hem bir anne hem de bir mekân sahibi olarak okula vakit ayırabilmesi bile bir mucizeyken bir de bugün mezun oluyordu.

Karım gerçekten de inanılmaz biriydi. Kendi başarısını küçümsemesine asla izin vermeyecektim.

Anne olması kendi başına böylesine büyük bir zorlukken, yanında yapabildiği en ufak şey bile büyük bir başarıydı ancak bugün başardığı... bizim için kutlamaya değer başka bir gün olarak tarihimize geçecekti.

Sıra Meltem’in bölümüne geldiğinde bölüm başkanları çıkıp konuşma yaptı. Sonra dereceli öğrenciler çağırıldı sahneye, konuşma sırası onlardaydı. Kendi bölümümü birinci olarak bitirmiştım ve mezuniyetimde benden de konuşma yapmamı istemişlerdi. Bölüm ikincisi ve üçüncüsü arkadaşlarım konuşmalarında hep ailelerine teşekkür etmişlerken, o gün benim için orada olan kimse yoktu.

Şimdi kucağımda küçük kızım ve yanımda oturan annemle, karımın mezuniyetindeydim.

Sırayla isimleri okundu. Karımın ismi de okunduğunda onu gürültüyle alkışladık. Sahneye çıktığında gözleri oturduğumuz yere döndü. Elimi kalbime götürüp başımı sağa eğdim.

“Baba, bak annem!”

“Evet bebeğim. Annen orada, birazdan kafasındaki şapkayı fırlatacak.” Kızımın annesi gibi sarı saçlarına derin bir öpücük bıraktım. Mezun isimler bir grup halinde çağırılıyor ve formalite icabı ellerine rulo şeklinde sarılmış bir kâğıt veriliyordu. Toplu çekildiği fotoğrafların ardından herkes kendisi için ayrılan yere geri dönüp oturdu. Nihayet tüm isimler okunduğunda mezun öğrenciler kep fırlatmak için ayağa kalktı ve geri sayım başladı.

Elime telefonumu alıp bu anı kaydetmek için kamerayı açtım.

“Üç!” Meltem’in eli kepine gitti. “İki!” Kepini sıkıca tuttu. “Bir!”

Hepsi saniye farklarla keplerini gökyüzüne doğru fırlattı. Meltem yüzündeki kocaman gülümsemeyle kepinin akıbetini izliyordu. Bu görüntüsü kalbimi hızlı hızlı çarptırdı. Başarının görüntüsüydü çünkü. Sonsuza dek hatırlayacağım bir andı.

Başını yeniden oturduğumuz yere çevirdiğinde bu anı benimle paylaşmak istediğini anlayıp ona baktım. Videoya aldığımı fark edince daha farklı bir şekilde gülümsedi. Gülüşü bulaşıcıydı. Benim de dudaklarım kıvrıldı.

“Baba, annemin yanına gidelim.”

“Tamam kızım, gidiyoruz şimdi.”

Videoyu kapatıp Güneş’i kucağıma aldım ve yanımda annemle, oturduğumuz yerden çıktık. Meltem arkadaşlarıyla sarılıp vedalaşıyordu. Karım için yaptırdığım mezuniyet çiçeğini, benim kucağımda Güneş olduğu için annem tutuyordu. Arkadaşlarıyla konuşması bitince açık mavileri etrafta gezinmeye başladı. Yarı yolda gözlerimiz buluştuğunda bize doğru koşar adımlarla ilerledi.

“Anne,” diyerek önce anneme sarıldı.

“Kızım,” dedi annem de o içten sesiyle. Sıkı sıkı sardı Meltem’i. “Tebrik ederim anneciğim,” dedikten sonra elindeki çiçeği ve küçük kutuyu ona uzattı.

“Bu ne?”

“Mezuniyet hediyen.”

“Anne...” Meltem başını yana doğru eğdi. “Ne gerek vardı?”

“Hadi hadi. Geveleme de aç.” Ona itiraz edilmeyeceğini bildiğinden uslu durdu ve kutunun kapağını açtı. İçinden çıkan Cumhuriyet altınına irileşmiş gözleriyle bakarken, “Anne,” dedi tekrardan. Kafasını kaldırdı.

“Güzel kızım, daha nice başarılarına.” Yanaklarını öptü teker teker. Şaşkınlığını hâlâ atamadığını görüyordum. Gerçi neye şaşıyordu ki? Güneş’in doğumu için ona Cumhuriyet altınından beşi bir yerde yaptırmıştı sonuçta. Mezuniyeti için de böyle bir hediyeye başvurması o kadar şaşırtıcı olmamalıydı.

“Bu da senin.”

Ben karımın mutluluğuna dalıp gitmişken bir anda bana doğru uzatılan kutuyu görünce kaşlarımı çattım. Meltem’e verilen kutunun aynısıydı, içindeki de muhtemelen aynıydı. “Ne için?” diye sordum.

“Mezuniyetin için. Gelememiştin o zamanlar.” Sözleri yüreğimi burktu. Sınıf arkadaşlarımdan gün boyu gözleriyle taradığı kalabalığa ben o gün hiç bakmamıştım çünkü orada benim için kimse yoktu. Yutkunarak anneye baktım. O da en az benim kadar buruktu. Gülümsemeye çalıştı.

“Kızıma alıp oğluma almamam olmaz. Sonra dövüşürsünüz evde. Aranız bozulmasın. Birincilikle bitirdin bir de fakülteyi, aslan oğlum benim.”

Zorlukla uzanıp yanaklarımı öpmeye çalıştığımda ona doğru eğilmeyi akıl ettim. Bir anda hiç istemesek de yüreğimiz kasvetle kaplandı ve elbette hayatımın neşesi olan karım duruma ustalıkla el attı.

“Ama ben birinci olmadım anne. Bunu yüzüme mi vuruyorsun yoksa?”

Annem sesli bir kahkaha atıp Meltem’in yanağını sıktı. “Sen ondan daha zekisin kız, söyletme şimdi bunu bana. Kıskanmasın.”

“Kıskanacağım,” dedim. Sonrasında karımın elini tuttum. Ona bakıp gülümserken elindeki elimle bedenini kendime çektim. Bana yaslandı. Kolumu omzuna attığımda, göğsümde kızımızdan arta kalan yere karımın başını yerleştirdim. “Tebrik ederim bitanem.”

Saçlarına kondurduğum öpücüğün ardından kafasını yukarı kaldırıp gözlerime baktı. “Çok kıskançsın,” dedi alayla. Şu an kıskançlık kelimesini gurur yerine kullanıyor gibiydik.

Burnunun ucunu öptüm bu kez. “Hem de çok.”

Gecenin bir yarısı kollarımın arasındaki boşlukla gözlerimi açtığımda, bir süre boş boş bakınarak etrafımı dinledim. Artık uyandığımda ve

Meltem'i göremediğimde eskiden olduğu gibi telaşa kapılmıyordum. Önce etrafı dinliyor, eğer bir şey duyamıyorsa sakince evin içinde onu arıyordum.

Mutfaktan ses geldiğini anladığımda kaşlarımı çattım. Gecenin bu saatinde karımın mutfakta olması iyiye işaret olamazdı. Ne zaman kafasını kurcalayan bir şeyler olsa kendini mutfığa atardı ve saate bakılırsa aklı epey dolu olmalıydı.

Yatağımdan kalkıp direkt odanın içindeki banyoya ilerledim ve uykumun açılması için yüzümü yıkadım. Karımı bu saatte ayağa diken sebebi öğrenmek için ayık olmalıydım. Yüzümü üstünkörü kurulayarak odadan çıktım ve yavaş adımlarla mutfığa ilerledim. Meltem bulaşık makinesinin kapağını kapatıp ellerini tezgâha yasladı.

Dışarıya derin bir nefes bıraktığında, "Meltem?" dedim. Omzunun üzerinden bana baktı. Ona yaklaşmaya başladım. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç..." dedi iç geçirerek. Tam arkasında durup kollarımı beline sardım ve sırtını göğsüme yaslamasını sağladım. "Uyku tutmayınca mutfaktaki işleri halledeyim dedim."

"Aklına takılan bir şey mi var?" diye sordum direkt. Sessiz kaldı. Boyunun kenarını öpüp ellerimi omuzlarına yerleştirdim ve onu kendime çevirdim. "Söyle bana."

Yüzündeki o tereddüdü gördüğümde, "Hadi," diyerek ısrar ettim.

Gözlerini sıkıca yumup dudaklarını araladı ve hızlıca ağzından çıkardı.

"Ben hamileyim galiba."

Bu sözler ağzından çıkana kadar onun nesi olduğuyla ilgili konuşup duran aklım bir anda suspus kesildi. Hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Siktir, mimik dahi yapamıyordum. Meltem yüzüme açık mavi gözlerindeki şaşkınlıkla bakarken kaşlarımı hafifçe çattım. Bir açıklama bekliyordum çünkü duyduklarımı doğru duyduğumdan emin değildim.

"Reglim gecikti, kaç gündür olamıyorum. Stresten gecikti desem stres yapacağım bir şey olmadı ama biliyorsun beni. Bir iki gün gecikince stres olmaya başlarım. O da tetiklemiş olabilir yani. Ama kaç gün geçti üstünden... İçime kurt düştü. Test aldım eczaneden. Dört tane aldım bu sefer. Geçen sefer olanları biliyorsun. Hepsi pozitif çıktı ama hiç emin değilim. Güvenmiyorum. Güneş'te iki tanesi negatif çıkmıştı ama hamileydim. O yüzden testler bence ters işliyor bende. Yani dört tane pozitif test varsa ben hiç mi hiç hamile değilim. Ama bu da mantıklı değil. En iyisi doktora gidip

emin olmak. Bunu da sensiz yapmak istemedim. Sana şimdi söylemek de istemedim. Ya hamile değilsem? Ben...”

Uzun bir süredir konuşuyor olmanın ardından soluğu tükendiğinde bir nefes arası için duraksayıp yüzüme baktı.

“Sen...” dedikten sonra boğazımı temizledim. Şaşkınlığımı üstümden bir türlü atamıyordum. O kadar çok şey söylemişti ki şu an neyin gerçek olduğundan emin değildim. “Hamile misin yani?”

“Galiba. Dört testin dördü de pozitif.”

“Testler nerede?” diye sordum. Aklıma gelen ilk şey buydu. Görmem lazımdı. *Görmek istiyordum.*

Meltem testleri sakladığı yerden çıkardı ve bana gösterdi. Dört test, sekiz çizgi. *İki, dört, altı, sekiz.* Gerçekten sekiz çizgi vardı. Gerçekten hepsi pozitif. Yaptığı hamilelik testlerinin *hepsi pozitif.*

“Meltem...” dediğimde nefesim kesildi. Kalbim küt küt atıyordu. Elimi saçlarımdan geçirip etrafıma baktım. “Benim oturmam lazım,” dedim. Bir saniye daha ayakta duracak gücüm yoktu. O sekiz çizgi dizlerimin bağını çözmüştü. Mutfak sandalyesine çöküp elimle yüzümü sıvazladım. Sonra ellerimi yüzüme kapatıp derin nefesler aldım.

“Rüzgar?” diye sordu kısık bir sesle. Kendimi toparlamak adına derin bir nefes daha aldım.

Hamileydi. Bir kez daha.

Benim karım hamileydi.

Aldığım derin nefes boğazıma takıldı ve kendimi tutamadan sarsılarak ağlamaya başladım. Bir yandan da göğsümden kahkahalar yükseliyordu. Kafamı kaldırıp yaşlarla dolu olduğu için bulanık gördüğüm gözlerimle karıma baktım.

“Hamilesin,” dedim titrek, kısık bir sesle. Yaşlar tüm hızıyla dökülmeye devam ediyordu. “Sen hamile misin şimdi?”

Elini karnına koyduğunda gözlerindeki şüphenin silindiğini gördüm. Sanki o da benimle beraber idrak ediyordu bu gerçeği. “Hamileyim,” dedi.

Dile getirdiği bu gerçeği duymaktan fazlasıyla hoşnut bir şekilde güldüm. Bir yandan da ağladığım için gülüşüm buğuluydu. Ayağa fırlayıp Meltem’i hızlıca kollarımın arasına aldım. Sıkıca sarılmak istiyor ancak incitmekten korkuyordum. Nazikçe sarıldım ona. Kırılacak bir şeymiş gibi tutuyordum.

“Bitanem benim.” Saçlarına, alnına, şakağına hızlı öpücükler bıraktım. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp dolu gözlerimle gözlerine baktım ve yanaklarını okşadım. “Hamilesin resmen.”

“Ay ben hamileyim resmen.” Dudakları büküldüğünde o da ağlamaya başladı. Bir yandan da göğsüme hafif bir şaplak indirdi. “Off, Rüzgar! Off! Hazır değildim ben buna. Hepsi senin suçun.”

“Gayet de hazırsın, sadece korkuyorsun ama yaşadıkça aslında korktuğun kadar olmadığını göreceksin. Tecrübeyle sabit,” dedim keyifle. Yanaklarını öptüm.

“Başlarım tecrübene ya. Neden hep böyle oluyor? Bir kere de planlı olsun. Nasıl bir adamsın sen?”

Güldüm çünkü böyle bir anda başka bir tepki vermek mümkün değildi. “Üçüncüyü planlıyorsunuz,” dedim utanmazca.

“Rüzgar!”

“Tamam tamam.” Kahkaha atıp başını göğsümde sakladım. “Mutlu değil misin, Meltem?”

“Beklemiyordum.” Burnunu boynuma yaslayıp içine derin bir soluk çekti. “Aptala döndüm resmen. Çok karmaşık hissediyorum.”

“Kafandaki düğümleri senin için çözeyim o halde,” dedim. Onu kucağıma alarak oturma odasındaki koltuğa kadar taşıdım. Oturup Meltem kollarımın arasında küçücük kalana dek onu sarmaladım. Başı kalbimin üstüne yaslandığında oradaki atışların nasıl delicesine olduğunu hissettiğini biliyordum.

“Yeniden anne baba olacağız. Hazır olmadığını düşünüyorsun ve korkuyorsun ama kendi anneliğini dışarıdan bir gözle görmedin hiç. Güneş’le harika şekilde başa çıkıyorsun. Korkacak bir şeyin yok. Sen mükemmel bir annesin.”

“Öyle miyim?”

“Öylesin.”

“Ben hamileyim, değil mi?”

“Şükürler olsun ki öylesin.”

“Sen çok mu istedin ikinci çocuğu?” diye merakla sordu.

“Çok,” dedim iç geçirerek. Çok istemiş, ilkinde verdiğim tepkiden sonra bu konuyu Meltem’e açmaya çekinmişim. Umutla onun ikinci çocuk konusunu açmasını beklerken karım bana verebileceği en güzel haberi vermişti.

“Belli,” dedi homurtuyla. “Nasıl içten istemişsen yine pat diye...”

Güldüğümde benimle birlikte sarsıldı. Elimi yanağına koyup gözlerinin içine baktım. “Teşekkür ederim. Bana bu eşsiz hissi tekrardan yaşattığın için teşekkür ederim.”

Meltem de elini kaldırıp yanağıma yerleştirdiğinde yüzümü çevirip avuç içini öptüm. “Kendine geldin mi şimdi?” diye sordum.

“Biraz.”

“Kızgın mısın bana hamile olduğun için?”

“Evet. Hep böyle yapıyorsun.”

Yanağına sesli bir öpücük bıraktım. “Döv beni bir de. Öyle rahatlarsın belki.”

“Şiddete karşıyım. Sinirlerim bozuk benim. Allak bullak oldum.”

“Ve ikinci kez anne olacaksın.”

“Anne olacağım...” diye tekrarladı. Hıçkırıkları boğazına tırmandığında gözlerindeki o içli bakıştan ne düşündüğünü anladım. Mutfaktaki tepkimi düşünüyordu. Nasıl sevindiğimi, kendime dakikalarca gelemediğimi, mutluluktan hem ağlayıp hem de güldüğümü...

Yıllar boyunca ara sıra düşünmüştüm. Acaba aklım o gün yerinde olsa bana patikleri verdiğinde ne tepki verirdim? Yine korkuyla dolardım şüphesiz. Kendimi hazır hissetmezdim ama her şeye rağmen mutlu olurdum. Bugün olduğum gibi. Aslında bugün, ikinci kez baba olacağımın haberini alırken ilkinin yerine de sevinmişim.

“Teşekkür ederim, Rüzgar.” Gözyaşlarının arasından konuşuyordu. Boynuma sarıldığında saçlarını okşamaya başladım. “Benim bile unuttuğum bir ukde kalmıştı içimde. Gitti artık. Teşekkür ederim.”

“Güzelim...” Saçlarını yüzünden çekip burnuna minik bir öpücük kondurdum. Ellerinin üstünü de öptüm. Gözyaşlarının arasından gülümsedi. “Benim de içimde ukde kalmıştı. Telifi etme fırsatı tanıdığın için sana minnettarım. Bana aile olduğun ve bu aileyi genişlettiğin için.”

Birbirimize sıkı sıkı sarıldık. “Seni çok seviyorum,” dedim.

“Ben de seni çok seviyorum,” dedi.

Mutluluk gözyaşlarımız akmaya devam etti. Ailemize katılacak olan yeni üyenin haberini birbirimize sarılarak kutladık; fazlasıyla şaşkın ama bir o kadar da mutlu halde.

Üç yıl sonra

Evin kapısını anahtarla açtığım anda, kulaklarıma dolan gürültüyle tüm yorgunluğum uçup giderken gülümsedim. Mutfaktan karımın ve çocuklarımla sesini duyabiliyordum. Annesinin inanılmaz bir kopyası olan Güneş, “Kurabiyelerim ne zaman pişecek? Kaç saniye kaldı?” diyerek sorularıyla Meltem’in yakasındaydı. Saniyeleri saymak şu sıralar favori aktivitesiydi. Bize sürekli bir şeyi yaparken kaç saniye sürdüğünü sorup duruyordu.

Oğlumuz Poyraz’ın ise sesi çıkmıyordu. Bana çektiği için muhtemelen annesini hayran hayran izlemekle meşguldü.

Poyraz... Meltem’le Buse yine aynı zamanlarda hamile kaldığında ve Buse’nin dünyaya bir kız çocuğu getireceğini öğrendiğimizde, yıllar önce Can’ın bana yaptığı tüm o sulu şakaların intikamını almıştım. Oğlumuzun adının Poyraz olacağını ve bir nevi gelecekteki kayınpederinin ona isim verdiğini söyleyip durmuştum çünkü Meltem’le evlendiğimiz gün Can böyle bir espri yapmıştı.

Zamanla dilimiz de Poyraz ismine alışmış, şaka gerçeğe dönerek oğlumuzun ismini gerçekten Poyraz koymuştuk. Can bu durumdan oldukça mutsuzdu elbette. Özellikle bir tanecik kızı Cansu ile oğlum Poyraz’ın yakınlığını düşünürsek...

Daha fazla kapıda dikilmeyerek ayakkabılarımı çıkardım ve evin içine girip direkt mutfığa yöneldim. Mutfak kapısını açarak başımı içeriye uzattığımda, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

Güneş telaşla mutfak sandalyesinden inip koşturdu. Bana sarılacağını düşünerek kollarımı açtım ancak kızım yalnızca ellerini bacaklarıma koyarak beni itmeye çalıştı.

“Baba git!” dedi iteleme çabasına devam ederken. “Git, biz sana sürpriz hazırlıyoruz.”

“Ne sürprizi?”

“Baba git!”

“Ama daha yeni geldim.” Güneş’in hizasına çöküp, “Çok da yoruldum,” dedim. “Yok mu öpücüğüm?”

Mutfaktan bir an evvel çıkmamı istiyor olacaktı ki acele acele beni öptü ve kendini öptürdü. “Tamam, git!” dedi sonra acımasızca. Mutfak kapısını yüzüme kapattı.

“Daha annenle kardeşini öpecektim!” diye isyan ettim.

“Bizi sonra öpersin!” diyerek beni bir de karım kovdu. Kaderimî kabullenerek mutfaktan uzaklaştım ve üstümü değiştirdim. Yeniden koridora çıktığımda kızımın oğlumu yukarı doğru koştururken buldum.

“Yavrum yavaş!” diye bağırdım. İkisi de sözümü dinleyip yavaşça merdivenlerden çıktılar. Nereye gittiklerini merak ediyordum ama öncesinde önemli bir işim vardı.

Mutfağa geri dönüp kapıyı arkamdan kapattım ve karımı yalnız yakalamış olmanın getirdiği mutlulukla onu köşede sıkıştırdım. “Ne sürprizi bu böyle?”

Açık mavileri parladı. “Kızından alamadığın lafı benden mi almaya çalışıyorsun?”

“Evet?” dedim utanmaz bir ifadeyle. Elleri göğsüme yerleştiğinde arkasındaki masaya baktım. Masanın üstünde benim için yapılmış bir pasta vardı. Benim için diyordum çünkü üstünde kızımın ve oğlumun yazdığından emin olduğum kocaman, eğri büğrü bir *BABA* yazısı vardı. “Neler yaptınız bakalım?”

“Hünerlerimizi gösterdik biraz,” dediğinde gülümsüyordu. Bakışlarım gülüşüne düştü ve dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. “Hımm,” diye mırıldandım boynuna sokulurken. Kokusunu derince içime çektim.

“Rüzgar...” diye mırıldandı. Göğsümdeki elleri yavaşça boynuma sarıldı ve ensemdeki saçlara dokundu. “Uzun bir gün müydü?”

“Evet.”

“Arabanın bakımını sen yaptın herhalde, bu kadar yorulduğuna göre.”

“Eski ustamın yanına gittim. Kulakları ağır işitiyor, beni duysun diye bağırarak konuştum hep.”

“Çalışıyor mu hâlâ?”

“Çalışmıyor, yeğenleri devralmış işi ama emeklilik ona yaramamış. Devamlı karısına sataşıyormuş. Karısı da sanayiye gitmesi için kovmuş onu evden. Muhtemelen yirmi yıl sonraki halimiz.”

Kıkırdadı. “Seni çalışmıyorken düşünemiyorum. Sen de beni delirtirsin kesin.”

“Seninle uğraşacağım doğru.” Sertçe yutkundum. “Bağırarak konuşmaktan boğazım ağrıyor,” dedim numaracı bir suratla.

Dudaklarını boynuma bastırdı. “Geçti mi?”

“Tam değil.”

Çocukluğuma tebessüm edip boynumun diğer yanını öptü. “Şimdi?”
“Eh.”

Tam âdemelmamın üstünü öptü. “Artık geçmiştir.”

Cevap vermedim. Konuşmak yerine dudaklarımı dudaklarına bastırmayı tercih ettim. Meltem öpücüğü kısa kesip başını yana çevirdi. Çocukların mutfağa girmesi an meselesiydi.

Kollarım beline sarılı bir şekilde dururken yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Mutfağın kapısında hissettiğimiz hareketlenmeyle başımızı o yöne çevirdiğimizde Güneş ve Poyraz’ı gördük. Elllerinde hediye paketleriyle orada dikiliyorlardı.

“Anne, baba?” dedi Güneş o masum tonlamasıyla. Tek kolumu karımın beline sarıp çocuklarımıza döndüm. “Ne yapıyorsunuz?”

“Sadece evlilerin yapabileceği bir şey,” dedim anında. Meltem irileşmiş gözleriyle bana baktı. “Sevgililer de yapabilir,” diye fısıldadığında ona hiç bakmadan cevabımı verdim.

“Hayır.”

Bu konuda açık ve nettim.

“Biz sevgili bile değilken neredeyse sevişiyorduk, hatırlamıyorsun galiba.” Fısıldayarak söylediği sözler ensemdeki tüylere kadar ürpermeme neden oldu. Arabadaki o günü unutmam ne mümkündü... Boğazımı temizledim.

“Ama evliydik. Hem biz hiç sevgili olmadık. İlişkimize direkt evli olarak başladık.”

“Ama o zamanlar-”

“Evliydik. Bu da kızıma söylediğim şeyi haklı çıkarıyor.” Ona uyarırcasına baktım ve Güneş’e döndüm. “O ne, güzel kızım?”

“Hediye.”

“Bana mı?”

“Sana,” dedi Güneş gülümseyerek. Tek gamzesi yanağında belirginleşti. “Bu da sana anne,” diyerek bir paket daha gösterdi. Meltem’in şaşkınlığını hissediyordum.

Bugün Babalar Günü’ydü ve karımın çocuklarımla benim için bir şeyler hazırladığını biliyordum. Bilmediği şey ise ben ondan önce hazırlığımı yapmıştım. Beni baba yapan kadını böyle bir günde eli boş bırakamazdım.

“O zaman içeride bakalım hediyelerimize, olur mu?” Beline sardığım tek kolumla Meltem’i havaya kaldırdığımda ağzından küçük bir çığlık kaçtı ve hızlıca boynuma sarıldı. Mutfağın çıkışına yürürken yolda Güneş’i ve Poyraz’ı da kucağıma alarak hepimizi oturma odasına getirmiş oldum.

“Evet, bakayım hediyeme.”

Heyecanla ellerimi birbirine sürterek karşılına geçip oturdum. Önce Güneş verdi hediyesini. Oyuncak bir diş doktoru setiydi. “Beraber oynarız, değil mi baba?” diye sordu. Benden çok kendine hediye almış olmasını sorgulamadım. Çünkü beraber oynamayı teklif ederek bana verebileceği en güzel hediye vermişti: Çocuğumla geçirebileceğim vakideri.

“Oynarız kızım,” dedim ve oğlum Poyraz’a döndüm. Pek yapamadığı paketlemesinin ardından bir top çıkacağıının bilincindeydim ancak yine de heyecanla paketi açtım. Basketbol topu çıktı. “Beraber oynar mıyız baba?” diye sordu o da. Elimle koyu kahverengi saçlarını karıştırdım.

“Oynarız oğlum,” dedim. Gülümsediğinde elmacikkemiğinin üstündeki gamzesi belirginleşti.

“Bir hediyemiz daha var,” dedi Güneş. Şaşırarak elindeki küçük pakete uzandım. “Bunu beraber yaptık.”

Özenle paketi açtım. Ardından hediyem çıktığında bir an için gördüklerime inanamayarak gözlerimi kırptırdım. Tüm bakışlar benim üzerimdeydi. Bir tepki vermemi bekliyorlardı ancak ben donakalmıştım. Kafamı kaldırıp direkt olarak Meltem’in gözlerine baktım. “Bu...” diye fısıldadım. Ağırca yutkunduktan sonra çocuklarıma döndüm.

“Bu ne çocuklar?”

Duymak istiyordum.

“Bu bir rüzgârgülü. Biz yaptık. Güzel olmuş mu?”

Güzel kızımın yüzüne bakarken gözlerimin önüne annesinin çocukluğu geldi. Çizdiği rüzgârgülünü bana uzatırken nasıl da çekinmişti... Şimdi o kadın yanımda oturuyor olmasına rağmen kalbim buruklukla sıkıştı, gözlerim yaşlarla doldu. Ağlamak istemediğim için dudaklarımı birbirine bastırdım. Çocuklarımanın bana kendi elleriyle yaptıkları rüzgârgülüne baktım. Engelleyemediğim bir yaş yanağıma süzüldü. Hemen parmaklarımanın ucuyla sildim.

“Çok güzel olmuş.”

“Benden daha becerikliler elişleri konusunda. Hiç yardım etmedim. İkisi beraber yaptı tamamını.”

“Çok beğendim.” Güneş’i ve Poyraz’ı kendime çekip sarıldım. “Teşekkür ederim,” dediğimde kızımıza biraz daha sıkı sarıldım çünkü sarıldığım tek kişi Güneş değildi. Aynı zamanda Meltem’e de sarılıyordum. Onun çocuk haline, bana yaptığı rüzgârgülünü veren haline sarılıyordum.

Çocuklarımı öperek bir kez daha teşekkür ettiğimde bu kez Meltem bana bir paket uzattı. “Bu da benim hediyem. Biraz klasik ama sana bunu verebilmek için aylarca seramik kursuna gittim ben.”

Güneş’i bir dizime, Poyraz’ı ise diğerine oturtup paketi aldım. “Sen bana verebileceğin en güzel hediyeleri verdin. Ömrüm boyunca bir daha hediye almasan kalkıp neden diye sormam,” dedim gözlerinin içine bakarak. Çocuklarımın saçlarını öptüm bu kez. Meltem güzel bir gülümsemeyle bana baktı ve çenesiyle elimdeki paketi işaret etti.

Hediyesini açtığımda beni üstünde kocaman harflerle *BABA* yazan bir kahve kupası karşıladı. Tamamen kendi elleriyle yapmış olması her şeyi daha da özel yapıyordu. Beni baba yapan kadın, kendi elleriyle bir de bu kupayı yapmıştı. Artık içeceğim her bir kahve daha tatlı olacaktı.

Yine de Meltem için fazla *uslu* bir hediye idi. Sadece baba yazıp bırakmış olması imkânsızdı. Bu yüzden bardağı evirip çevirerek başka bir şey aradım. Altına baktığım anda gördüklerimle gözlerine bakmam bir oldu. Yaramaz yaramaz sırtıyordu.

“Bakıyorum da imzanı atmayı eksik etmemişsin.”

“Herhalde,” dedi yaramaz bir şekilde. İçime derin bir nefes çektim. İmzadan kastım, bardağın altına minik harflerle yazdığı *dişçibabarüzgüş* yazıydı. Bunu bardağın altına sığdırabildiği için onu tebrik ediyordum.

Eline uzanıp parmaklarının içini öptüm. “O güzel ellerine sağlık.”

Meltem tekrar gülümsedi ve çocuklara kaş göz işareti yaparak bir şeyler anlatmaya çalıştı. Ne anlattığını sorgulamaya kalkmadım. Bir saniye sonrasında iki evladım da boynuma sıkıca sarıldı ve Güneş sağ, Poyraz sol yanığımı öperek, “Babalar günün kutlu olsun babacığım!” diye bağırdı.

Ellerimi ikisinin sırtına koyup sırayla çocuklarımı öptüm. “Teşekkür ederim.” Ellerimi ikisinin saçlarının üzerine koyup karıma baktım. “Hadi, sıra senin hediye. Çocuklarla ortak aldık.”

Ona kesinlikle çaktırmamıştık ve şanslıydım ki çocuklarımız sır tutma konusunda oldukça başarılıydı.

“Bugün senin günün,” dedi hediyesine uzanarak. “Bana niye hediye aldınız?”

“Her sene aynı şeyi soruyorsun ve ben de her sene sana aynı cevabı veriyorum.”

Bir kez daha aynı cevabı duymakta bir sorun görmediğini belirtircesine, bir açıklama için gözlerime baktığında gülümsedim. “Bu hissi senin sayende deneyimledim ben,” dedim büyük bir içtenlikle. “Senin sayende

baba oldum. Tabii ki sana hediye alacağım. Bana bu afacanları bahşeden karımın elini boş bırakmak olmazdı.” Başımı eğip Poyraz ve Güneş’e baktım. “Değil mi çocuklar?”

Onaylarcasına o küçük kafalarını salladılar. Onların babası olduğum için büyük bir minnetle Meltem’e baktım. Bizi gülümseyerek izliyordu. Göz göze geldiğimizde silkelenip elindeki hediyeyi açtı.

“El yapımı şeylere daha çok değer verdiğini biliyorum.” Ona aldığım küpelere bakarken, konuşmamla başını kaldırdı. “Ama sonuçta bu küpeleri de ellerimle çalışarak aldım.”

“Ben ellerimle çalışmıyor muyum?”

“Aslında sana sabun oyarak bir şeyler yapma fikri aklımdan geçti...” Düşünceli bir ifadeyle kaşımın kenarını kaşıdım. “Ama sabunlara karşı hâlâ hislerin olabilmesinden korktum.”

“Hiç unutma zaten. Hemen yüzüme vur. Sen böyle mi kutluyorsun beni?” Küpeleri kulağına takarken bir yandan da söylenmeye devam ediyordu. “O zaman çiçek de alma bana hiç.” Diğer kulağına yöneldi.

“Sana sabundan bir şeyler yapmadığım için mi bu kızgınlığın?”

“Evet!” Küpeyi taktıktan sonra bana baktı. “Hayır. Ay bilmiyorum!”

Onun bu şaşkınlığına hep beraber güldük. Çocuklarımızın tatlı kıkırtıları etrafımızı sararken, gözlerimiz birbirinden bir an olsun ayrılmadı. Gülerken bakışlarının derinleştiğini gördüm. Kat ettiğimiz zorlu yolu düşünüyordu muhtemelen. Çünkü benim de düşündüğüm buydu.

İlham verici hikâyeler, zor koşullarla baş eden insanların çizdiği yolları konu alırdı. Hayatının ilk döneminde yetimhaneye bırakılan, yedi yaşını doldurmadan ailesi tarafından alınan, senelerce fiziksel ve duygusal şiddete maruz kalmasına rağmen pes etmeyen, üniversite sınavını kazandıktan sonra hamile kalıp çocuğunu dünyaya getiren ve bir yandan onu büyütüp bir yandan da okulunu okuyan, bulunduğu konuma tırnaklarıyla kazıyarak gelen bir kadın vardı.

O kadın, Meltem Ataoğlu’ydu.

Ve ben ömrümün sonuna dek onun hikâyesinin bir parçası, güzel kalbinin diğer yarısı olacak olmaktan fazlasıyla mutlu bir adamdım.

SON

TEŞEKKÜR

İki senedir zihnimin içinde yaşayan ve hayatımın bir parçası haline gelen Rüzgar ile Meltem'in hikâyesinin sonuna geldik. Umarım bana yaşattığı duyguları size de hissettirmek konusunda iyi bir iş çıkarmışımıdır.

En başında sevgili aileme ve ailemin bir parçası olan Ayşegül'üme her daim beni destekledikleri için teşekkür ederim. Ben yazıyorum diye bana ilk bilgisayarımı alan babama, hayal gücümü geliştirecek kadar eğlenceli bir kadın olduğu için anneme, Rüzgar'ın mesleğiyle ilgili her sorumu sabırla yanıtlayan ablama sonsuz teşekkürler.

Meryem'e, hayallerimi gerçekleştirmem konusunda yardımcı olduğu için teşekkürler.

Şeyma'ya, ona attığım her kesitte benimle birlikte çıldırdığı ve heyecanımı paylaştığı için teşekkürler. Beraber nice delirmelerimize.

Genel yayın yönetmenim Tuğba Atıcı Coşar'a, verdiği güven ve cesaret için teşekkür ederim.

Sevgili yayına hazırlayanım Buse Güler'e, Rüzgar ve Meltem'i en az benim kadar sevip benimsediği için teşekkür ederim.

Ve siz, sevgili okuyucularım. Yolun neresinde bana katılmış olursanız olun, çok teşekkür ederim. Başından beri yanımda olanlar, ortasında katılanlar, sonlara doğru gelenler ya da bu kitap çıktıktan belki seneler sonra keşfedip okuyacak olanlar.. Hepinize çok ama çok teşekkür ederim. Hayallerimi paylaştığınız için, karakterlerime zihninizde bir yer açtığınız için. Sizi çok seviyorum.

Başka kurgularla ve karakterlerle yeniden buluşmak ümidiyle, hoşça kalın.

